Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Ο Λαβύρινθος της Δυναστείας

Αρχεία της Σιδηράς Δυναστείας
Βιβλίο Γ'

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ISBN: 978-618-5031-45-9
ISBN(set): 978-618-5031-42-8

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ

Αρχεία της Σιδηράς Δυναστείας
Βιβλίο Γ΄

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Σημείωση για το ημερολόγιο της Σεργήλης

Ο κάθε Σεργήλιος μήνας έχει 22 ημέρες.
Η κάθε εποχή έχει 4 μήνες.
Το κάθε έτος έχει 4 εποχές (άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας).

ΚΛΙΝΙΚΟ ΞΕΝΥΧΤΙ

Το τρένο μας φτάνει στον μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό της Μέλβερηθ μέσα στο μεσημέρι. Παίρνω τον σάκο μου στον ώμο και βγαίνω μαζί με τον Ύαν Έπαρχο, τον μελανόδερμο κατ' ευφημισμόν φίλο μου με τα μαβιά μάτια τα οποία νομίζεις ότι έχει κλέψει από το πρόσωπο κάποιου εξωδιαστασιακού δαίμονα. Έχει πολλή κίνηση γύρω μας, καθώς κόσμος αποβιβάζεται κι επιβιβάζεται στο τρένο απ'όπου μόλις βγήκαμε. Όχι πως αυτός είναι ο μόνος λόγος για τη βαβούρα: Στον σιδηροδρομικό σταθμό της Μέλβερηθ συναντιούνται τέσσερες γραμμές – βόρεια, νότια, ανατολική, δυτική – και ποτέ δεν έχει ησυχία εδώ. Άνθρωποι έρχονται και άνθρωποι φεύγουν, διαρκώς: ως επιβάτες, ως ελεγκτές, ως φρουροί, ως μηχανικοί, ως κατάσκοποι. Μέρανύχτα κίνηση. Και ο σταθμός είναι, επιπλέον, αρκετά λαβυρινθώδης, όλο σκάλες και διάδρομοι από δω κι από κει.

«Πού πηγαίνεις τώρα;» ρωτάω τον Ύαν, καθώς βγαίνουμε από μια από τις εξόδους του σταθμού στα βορειοδυτικά.

«Να ξεκουραστώ και μετά να πάρω άλλο τρένο.»

«Για πού;»

«Για Αγκένροβ.»

«Έχεις καμια συγκεκριμένη δουλειά εκεί;»

«Θέλω νάρθω σ'επαφή με κάτι γνωστούς οι οποίοι πολύ πιθανόν να με οδηγήσουν σε κάποια δουλειά.»

«Της οικογένειας;»

«Όχι.»

Σ'αντίθεση μ'εμένα, ο Ύαν δεν είναι δούλος της Σιδηράς Δυναστείας· συνεργάτης μονάχα.

«Εγώ πρέπει να έρθω σ'επαφή με τον Σερφάντη Γηραιώνυμο,» του λέω.

Ο Ύαν μορφάζει αδιάφορα. Δε νομίζω ότι με αντιπαθεί ακριβώς, αλλά ούτε και με συμπαθεί. Και το αίσθημα είναι αμοιβαίο. Ακόμα και

ύστερα από την πρόσφατη αναζήτησή μας για τον Άφευκτο – η οποία κράτησε πάνω από δυο μήνες – τίποτα δεν έχει αλλάξει στη σχέση μας. Αναρωτιέμαι αν όλα έχουν να κάνουν με τη Σαμάνθα· αναρωτιέμαι αν ακόμα με αντιπαθεί εξαιτίας της. Αναρωτιέμαι αν κι εγώ ακόμα τον αντιπαθώ εξαιτίας της.

Μάλλον, όμως, δεν είναι αυτός ο πραγματικός λόγος. Είμαστε τελείως διαφορετικοί χαρακτήρες.

«Εδώ χωρίζουμε, λοιπόν;» τον ρωτάω.

«Μπορούμε να κλείσουμε δωμάτια στο ίδιο ξενοδοχείο,» λέει ο Ύαν, «αν δεν βιάζεσαι να μιλήσεις στον Σερφάντη.»

Ναι, δεν με αντιπαθεί κιόλας. «Έχεις κάποιο να προτείνεις;»

Γνέφει καταφατικά.

Με οδηγεί σ'ένα ξενοδοχείο που ονομάζεται «*Ο Ήχος του Τρένου*» και δεν βρίσκεται μακριά από τις ράγες που πηγαίνουν προς τα δυτικά. Δεν είναι κανένα σπουδαίο μέρος· πολύ μέτριας ποιότητας· αλλά για την ώρα μάς βολεύει. Τρώμε σ'ένα εστιατόριο εκεί κοντά και μετά πηγαίνουμε να ξεκουραστούμε στα δωμάτια που έχουμε κλείσει.

Ο ήχος του τρένου πράγματι έρχεται στ'αφτιά μου, καθώς, ύστερα από ένα γρήγορο ντους, είμαι ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι μου και κοιτάζω τις κινούμενες σκιές που δημιουργούνται στο ταβάνι με το φως που περνά μέσα από το τραβηγμένο πατζούρι. Ο θόρυβος με νανουρίζει. Κοιμάμαι.

Όταν ξυπνάω έχει σκοτεινιάσει. Οι σκιές που βλέπω στο ταβάνι είναι τελείως διαφορετικές· είναι οι σκιές που δημιουργούνται από τα ενεργειακά φώτα καθώς αυτά γλιστράνε μέσα από τα στενόμακρα ανοίγματα του πατζουριού.

Παίρνω καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού και πατάω τον διακόπτη πλάι μου ανάβοντας τη λάμπα του δωματίου, η οποία τρεμοπαίζει μερικές φορές προτού σταθεροποιηθεί.

Να καλέσω τον Σερφάντη; Ή τη Σαμάνθα – *Κυράλη είναι τώρα το όνομά της,* θυμίζω στον εαυτό μου – που έτυχε να είναι εδώ την τελευταία φορά που πέρασα μαζί με τον Κριτόλαο'μορ και τον Ύαν; Ή την Τζίνα, που μάλλον θα χαρεί να μ'ακούσει;

Ο Ξενοκράτης, όμως, είπε να έρθω σε επαφή με τον Σερφάντη μόλις φτάσω στη Μέλβερηθ: οπότε…

Πιάνω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου από το κομοδίνο και καλώ τον Σερφάντη Γηραιώνυμο. Εκείνος δεν απαντά αμέσως· αλλά μετά η φωνή του ακούγεται: «*Ζορδάμη;*»

«Ναι, εγώ είμαι,» λέω, ακόμα καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού. «Ο Ξενοκράτης μ’έστειλε σ’εσένα.»

«*Άκουσα πως τελείωσε η ιστορία με τον Άφευκτο…*»

«Τελείωσε,» τον διαβεβαιώνω, αν και είμαι σίγουρος πως δεν χρειάζεται διαβεβαιώσεις από εμένα· είναι πολύ καλύτερα δικτυωμένος. «Γιατί με ζητάς, λοιπόν;»

«*Δε σε ζητάω.*»

«Τότε, γιατί ο Ξενοκράτης είπε…;»

«*Προφανώς υπέθεσε ότι θα μπορώ να σε απασχολήσω με κάτι.*»

«Συνέχεια το καλό μου σκέφτεστε…»

Ο Σερφάντης δεν γελά· μου λέει: «*Και η αλήθεια είναι πως έχω κάτι στο μυαλό μου. Έλα να με συναντήσεις απόψε, στις εννιάμισι, στο* Στενό Καπηλειό.»

«*Στενό Καπηλειό;* Πού είν’ αυτό;»

«*Στη Χαραυγή. Ξέρεις πού είναι η Χαραυγή, έτσι;*»

«Ναι.» Μια συνοικία προς τα νότια της Μέλβερηθ.

Ο Σερφάντης μού δίνει την ακριβή διεύθυνση, και λέει: «*Μην αργήσεις. Εννιά και μισή ακριβώς να είσαι εκεί. Θα σε περιμένω.*»

«Έγινε.»

Η τηλεπικοινωνία τερματίζεται.

Κοιτάζω το ρολόι μου και βλέπω ότι είναι οχτώ και τέταρτο. Έχουμε χρόνο, λοιπόν, αν και όχι πολύ.

Ανοίγω πάλι τον πομπό μου και καλώ τον Ύαν, αλλά το σήμα δεν τον φτάνει. Μάλλον δεν είναι πια στη Μέλβερηθ· πρέπει να έφυγε με το τρένο χωρίς να με αποχαιρετήσει.

Με το πάσο μου, ξυρίζομαι μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου, χτενίζω τα μαύρα σγουρά μαλλιά μου, και ντύνομαι φορώντας μαύρο δερμάτινο παντελόνι, λευκό πουκάμισο, κοντές καφετιές μπότες, και ελαφριά γκρίζα καπαρντίνα. Κρύβω επάνω μου ένα πιστόλι κι ένα

ξιφίδιο. Ποτέ δεν είναι κανείς να τριγυρίζει αφύλαχτος σε περίεργα μέρη.

Ύστερα φεύγω από το δωμάτιο. Βγαίνω από το ξενοδοχείο και βαδίζω στον δρόμο που φωτίζεται από ενεργειακές λάμπες επάνω σε στύλους. Πηγαίνοντας νότια φτάνω μπροστά στις ράγες του τρένου και στη διάβαση που περνά από κάτω τους. Κατεβαίνω τα σκαλοπάτια και διασχίζω τη διάβαση, όπου μονάχα μία ενεργειακή λάμπα τρεμοπαίζει, κάνοντας το ζευγάρι που έρχεται προς το μέρος μου να μοιάζει με ημιπραγματικά φαντάσματα. Ο άντρας γελά καθώς η γυναίκα τού λέει κάτι· μοιάζει μεθυσμένος.

Βγαίνω από τη διάβαση και αναζητώ μια στάση επιβατηγού, την οποία βρίσκω εύκολα αφού είμαι στο Κέντρο της Μέλβερηθ και ο σταθμός των τρένων δεν είναι μακριά. Κι άλλοι άνθρωποι είναι εδώ. Ένας τύπος παίζει κομπολόι, σφυρίζοντας ενοχλητικά· μια γυναίκα καπνίζει, χτυπώντας το πόδι της νευρικά στην άκρια της στάσης· ένας νεαρός, λιγνός και με μεγάλα μάτια, κάθεται σαν όρνιο, τυλιγμένος σε παλιά κάπα, θυμίζοντας παιδί της πέτρας, άνθρωπο που μεγάλωσε στους δρόμους των πόλεων της Σεργήλης.

«Τι ώρα είναι;» με ρωτά η γυναίκα, και τότε ακριβώς το μακρύ, εξάτροχο επιβατηγό έρχεται. Μας πηγαίνει νότια· και σε μια άλλη στάση, κοντά σε μια γέφυρα που περνά πάνω από τις νότιες ράγες του τρένου, κατεβαίνω. Διασχίζω τη γέφυρα και μπαίνω στις ανατολικές συνοικίες της Μέλβερηθ.

Από εδώ όπου είμαι τώρα, αυτό το Στενό Καπηλειό πρέπει να απέχει κάπου δυο χιλιόμετρα, έτσι αποφασίζω να οδοιπορήσω. Δεν είμαι σίγουρος, εξάλλου, ποιο επιβατηγό να πάρω για να πάω εκεί κοντά. Ο δρόμος όπου βαδίζω ονομάζεται Λεωφόρος Σκιστού, και είναι μεγάλος· φτάνει ώς τα ανατολικά άκρα της Μέλβερηθ, στη δημοσιά. Οχήματα περνάνε από δίπλα μου, διαβάτες, κανένας καβαλάρης κάπουκάπου. Αφήνω τη λεωφόρο σύντομα, στρίβοντας νότια, μπαίνοντας στη Χαραυγή. Αν και μπορεί Χαραυγή να θεωρείτο και η περιοχή όπου ήμουν ώς τώρα· δεν είμαι σίγουρος. Εδώ, πάντως, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είμαι στη Χαραυγή. Οι δρόμοι είναι μικρότεροι, η κίνηση λιγότερη. Κοιτάζοντας τις πινακίδες στις γωνίες – ορισμένες από τις

οποίες είναι μισοκρυμμένες από γκράφιτι – καταλήγω μπροστά σε μερικά σκαλοπάτια που από πάνω τους υπάρχει μια φωτισμένη ταμπέλα η οποία γράφει ΤΟ ΣΤΕΝΟ ΚΑΠΗΛΕΙΟ.

Κατεβαίνω στα σκαλοπάτια και μπαίνω στο μπαρ, το οποίο όντως δίνει μια στενή αίσθηση που όμως δεν είναι άσχημη. Θα μπορούσες να την αποκαλέσεις ακόμα και ζεστή. Ο φωτισμός είναι χαμηλός και από τα ηχεία έρχεται μια αργή, ήρεμη μελωδία. Το ξέρω αυτό το τραγούδι. Φυσικά και το ξέρω:

Γηγενείς Ταξιδευτές…

…της Έκπτωτης Ελοντί.

Τη διώχνω απ'το μυαλό μου, παρότι η φωνή της ακόμα είναι ευχάριστη για εμένα. Όλα πήγαν τόσο στραβά με την Ελοντί…

Κοιτάζοντας τον κόσμο που κάθεται στα τραπέζια, εντοπίζω τον Σερφάντη ο οποίος μου γνέφει. Κάθομαι κοντά του και βλέπω πως έχει μπροστά του δύο ποτήρια Χρυσό Καύσωνα. Το ένα δικό του, προφανώς· το άλλο…

«Δικό μου;» ρωτάω δείχνοντάς το.

«Εννοείται,» αποκρίνεται ο Σερφάντης, και πίνει μια γουλιά από τον Καύσωνά του. «Τι γίνεται; Όλα εντάξει;»

Πιάνω το ποτήρι μου και πίνω κι εγώ μια γουλιά από το χρυσαφένιο ποτό νιώθοντάς το να καίει τη γλώσσα και τον λαιμό μου. «Να κάνω μια ερώτηση;»

«Γι'αυτό δεν είμαστε εδώ;»

«Δεν το ήξερα. Τέλος πάντων. Το χρέος μου πότε θα ξεπληρωθεί; Είναι ήδη τρία χρόνια που δουλεύω για τη Δυναστεία.»

«Μη με ρωτάς πράγματα που δεν μπορώ να σου απαντήσω,» αποκρίνεται ο Σερφάντης. Το μακρύ πρόσωπό του μοιάζει παράξενο, πολύ μυτερό, *αφύσικα* μυτερό ίσως, στον χαμηλό φωτισμό του μπαρ· το λευκό-ροζ δέρμα του φαίνεται σχεδόν γκρίζο· τα καστανά μακριά μαλλιά του, μαύρα σαν σκιές.

«Ποιος μπορεί να μου απαντήσει;» Έχουν αρχίσει να με τσαντίζουν. Είναι αλήθεια όσα μού λένε κάποιοι, ότι τα χρέη δεν ξεπληρώνονται ποτέ; ότι μένεις για πάντα δούλος της Σιδηράς Δυναστείας;

«Γιατί δεν ρωτούσες τον Ξενοκράτη; Είναι πολύ πιο σημαντικός απ'ό,τι εγώ.»

«Δεν το σκέφτηκα.»

Ο Σερφάντης ανασηκώνει τους ώμους σα να θέλει να πει: *Τότε τι περιμένεις από μένα;* ή: *Τότε τι με ζαλίζεις;*

Πίνω ακόμα μια γουλιά από τον Χρυσό Καύσωνά μου. «Τι έχεις υπόψη σου για μένα, λοιπόν; Τι κάνω τώρα;» Είναι πραγματικά ενοχλητικό να περιμένεις άλλους να σου πουν τι να κάνεις, να σου πουν πώς να ζήσεις τη ζωή σου. Τα πάντα φαντάζουν σκηνοθετημένα μέσα στην παράλληλη κοινωνία της Σιδηράς Δυναστείας. Ο καθένας ακολουθεί τον ρόλο που του επιβάλλουν. Εκτός από εκείνους που επιβάλλουν τους ρόλους. Αλλά κι αυτοί δικούς τους ρόλους πρέπει να ακολουθούν, σωστά; Κάποιος σαν τον Ξενοκράτη από ποιον, από τι, καθοδηγείται; Από ανθρώπους ισχυρότερους από εκείνον; Από περιστάσεις;

«Θα βρεθείς στο νοσοκομείο σύντομα,» μου λέει ο Σερφάντης, ήρεμα, πίνοντας το ποτό του, «και πρέπει ν'αφήσεις κάτι εκεί.» Βγάζει από μια εσωτερική τσέπη του γιλέκου του (μαύρο, δερμάτινο, πάνω από κόκκινο πουκάμισο) μια τετράγωνη, μελανόχρωμη θήκη από πετσί, κλειστή με λουράκι. «Αυτό. Σ'ένα γραφείο που θα σου πω. Πρόσεξε να μην κάνεις λάθος.»

Τα λόγια του με μπερδεύουν. «Σε ποιο νοσοκομείο;» ρωτάω.

«Σ'αυτό που θα σε μεταφέρουν.»

Συνοφρυώνομαι. Με δουλεύει; «Τι σκατά λες;»

«Το ποτό που πίνεις είναι δηλητηριασμένο–»

«*Τι!*»

«Μην τρομάζεις, δεν θα πεθάνεις–»

«*Δηλητηρίασες το ποτό μου και–;*» γρυλίζω.

Αλλά με διακόπτει, το γαμημένο καθίκι: «Θα σε πάνε για πλύση στομάχου και θα είσαι εντάξει ώς αύριο. Άκουσέ με τώρα, και άκουσέ με *προσεχτικά*. Θα πάρεις αυτό εδώ» – σπρώχνει τη μαύρη θήκη προς το μέρος μου – «και θα το αφήσεις στο γραφείο της γιατρού Κλαρίσσας Ζέρτενθοφ. Δεν είναι μακριά από εκεί όπου θα σε μεταφέρουν.

Θα το δεις μόλις βγεις από τον διάδρομο της πτέρυγας για τα επείγοντα περιστατικά. Θα πας όταν έχει νυχτώσει για τα καλά–»

Αισθάνομαι κάτι να αρπάζει τα σωθικά μου και να τα συνθλίβει με μυτερά νύχια. Το χέρι μου πηγαίνει στο στομάχι μου. «Θα σε γαμήσω...» λέω, πνιχτά, νιώθοντας την αναπνοή μου κομμένη.

«Πρέπει ο λόγος που θα μπεις στο νοσοκομείο να είναι αληθοφανής,» τονίζει ο Σερφάντης. «Τώρα άκουσέ με – *προσεχτικά*. Θα πας στο γραφείο της γιατρού Κλαρίσσας Ζέρτενθοφ και θα αφήσεις αυτή τη θήκη μπροστά στην καρέκλα της. Η πόρτα μάλλον θα είναι κλειδωμένη, μες στη νύχτα· θα πρέπει να την ξεκλειδώσεις.» Κι αφήνει ένα εργαλείο γι'αυτές τις δουλειές ανάμεσά μας. «Μην επιχειρήσεις να πας στο γραφείο της πριν από τα μεσάνυχτα. Με καταλαβαίνεις;»

«Ναι,» γρυλίζω ενώ ο πόνος μέσα μου έχει μεγαλώσει, λες κι ολόκληρο θηρίο ξαφνικά να προσπαθεί να σκίσει το σώμα μου και να πεταχτεί έξω. Μετά από λίγο – αφού έχω κρύψει μες στην καπαρντίνα μου τα καταραμένα αντικείμενα του Σερφάντη – αρχίζω να βήχω, διπλωμένος πάνω από το τραπεζάκι, και ο Σερφάντης φωνάζει βοήθεια.

Θα το γαμήσω το καθίκι, κάποια στιγμή πολύ σύντομα. Μα τα κωλομέρια της Λόρκης, θα τον κάνω να φτύσει αίμα!

Καθώς άνθρωποι συγκεντρώνονται γύρω μου, εξακολουθώ να βήχω σπασμωδικά και να μη μπορώ να αναπνεύσω. Μου φαίνεται πως όλοι φωνάζουν μαζί· βαβούρα γεμίζει τ'αφτιά μου. *Σκασμός!* θέλω να ουρλιάξω. *ΣΚΑΣΜΟΣ!* Αλλά δεν μπορώ να μιλήσω. Τι σκατά ήταν αυτό που μου έριξε στο ποτό ο Σερφάντης;

Κάποιοι άνθρωποι του νοσοκομείου έρχονται, τελικά, και με παίρνουν σηκωτό. Με μεταφέρουν σ'ένα όχημα και μου βάζουν μια μάσκα στο πρόσωπο η οποία με βοηθά στην αναπνοή.

Αφού μου κάνουν πλύση στομάχου με κάτι περίεργα σωληνάκια που μοιάζουν βγαλμένα από εφιάλτη, ένας άντρας στέκεται από πάνω μου και μουρμουρίζει λόγια στη γλώσσα της μαγείας. Βλέπω τα μάτια του να εστιάζονται με τρομερή ένταση επάνω μου σαν να προσπα-

θούν να διαπεράσουν το σώμα μου, ενώ η έκφραση στο πρόσωπό του γίνεται τελείως χαλαρή – δύο πράγματα που αντιφάσκουν, κάνοντάς τον απόκοσμο, απάνθρωπο, και, άρα, τρομαχτικό. Αλλά δεν είναι παρά ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων.

Μετά από μερικές στιγμές, βλεφαρίζει και το γαλανόδερμο πρόσωπό του γίνεται φυσιολογικό. «Εντάξει είστε, κύριε,» λέει. «Δεν υπάρχει άλλο δηλητήριο μέσα σας.»

«Τι σκατά ήταν αυτό το πράγμα;» ρωτάω.

«Δεν ξέρω,» λέει ο μάγος, και κοιτάζει προς μια γιατρό.

«Ό,τι κι αν ήταν, έφυγε από μέσα του,» λέει εκείνη μορφάζοντας αδιάφορα. Και προς εμένα: «Ξεκουραστείτε, καλύτερα, εδώ απόψε. Θα σας δώσω κι ένα φάρμακο να πάρετε, για προληπτικούς λόγους κυρίως.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίνομαι βραχνά. «Θα μείνω.»

Με οδηγούν σ'ένα θάλαμο με έξι κρεβάτια, δύο από τα οποία είναι κατειλημμένα, το ένα από μια γριά που κοιμάται ροχαλίζοντας, το άλλο από έναν νεαρό με κοντά ξανθά μαλλιά και λευκό-ροζ δέρμα ο οποίος δεν κοιμάται και με κοιτάζει με περιέργεια. Ξαπλώνω σ'ένα από τα άδεια κρεβάτια, και η γιατρός μού λέει πως θα επιστρέψει αμέσως. Ύστερα φεύγει μαζί με τον Βιοσκόπο. Και, όντως, αμέσως επιστρέφει – μόνη της. Μου δίνει δύο χάπια και μου λέει: «Θα πάρεις το ένα τώρα και το άλλο το πρωί.» Αφήνει ένα ποτήρι νερό στο μικρό τραπεζάκι πλάι στο κρεβάτι μου. «Κι αν αισθάνεσαι άσχημα, ειδοποίησε το προσωπικό.»

«Ευχαριστώ.» Βάζω στο στόμα μου το ένα χάπι και το καταπίνω με τη βοήθεια του νερού.

Η γιατρός φεύγει.

Βγάζω την καπαρντίνα και τις μπότες μου για να ξαπλώσω με περισσότερη άνεση στο κρεβάτι, και περιμένω να περάσει η ώρα, να έρθουν τα μεσάνυχτα.

Ο ξανθομάλλης νεαρός που είναι αντίκρυ μου αρχίζει σύντομα να μου μιλά. Συστήνεται αμέσως – «Αλλάνδρη με λένε» – και μου λέει ότι εδώ μέσα είναι όλοι τρελοί. Κάτω, στα υπόγεια του νοσοκομείου, κρύβουν διαμελισμένους ανθρώπους και τους πουλάνε σε διάφορους

περίεργους επιστήμονες που τους θέλουν για πειράματα – ακόμα και σε άλλες διαστάσεις. «Τους έχεις δει;» τον ρωτάω. «Φυσικά και όχι,» μου απαντά, «αλλά είναι γνωστό. Πήγαινε να ρωτήσεις όπου θες στους δρόμους της Σκιστής και θα μάθεις.» Το νοσοκομείο αυτό βρίσκεται σε μια συνοικία που ονομάζεται Σκιστή, βορειοανατολικά της Χαραυγής· λέγεται Πολυκλινική Σκιστού, και είναι αρκετά μεγάλο.

«Γιατί είσαι εσύ εδώ, ρε φίλε;» τον ρωτάω. «Καλά μού φαίνεσαι.»

«Παραπήρα *νίσβεν*, γείτονα. Γάμησέ τα, τα είχα παίξει. Παραλίγο να συναντήσω τον Νεκροφύλακα. Στους Συλλέκτες ήμουνα, κι ευτυχώς με πρόλαβαν. Τρίτη νύχτα είναι που τη βγάζω εδώ· μου λεν ότι αύριο θα την κάνω.»

«*Νίσβεν;*» λέω. Είναι ένα ναρκωτικό που καλλιεργείτε στις οάσεις της ερήμου. Θανατηφόρο αν το πάρεις σε μεγάλη ποσότητα, και φημολογείται ότι διαφθείρει το μυαλό αν το παίρνεις συστηματικά για χρόνια. Ίσως γι'αυτό ο Αλλάνδρης να σκέφτεται ότι στα υπόγεια του νοσοκομείου έχουν διαμελισμένους ανθρώπους…

«Ναι, ρε γείτονα.»

«Παίρνεις καιρό;»

«Από παλιά. Αλλά τώρα ήταν κι η περίσταση. Ήμουνα μπλεγμένος με μια πουτάνα – κι άμα σου λέω πουτάνα, εννοώ *πουτάνα* – κόρη της Λόρκης – και πήγαινα να τη συναντήσω στους Συλλέκτες κείνη τη βραδιά, αλλά δεν ήταν μόνη…» Μια ακατάσχετη, και σχεδόν ακατανόητη, φλυαρία ακολουθεί σχετικά μ'αυτή τη γυναίκα που, απ'ό,τι καταλαβαίνω, πήγαινε και με άλλους εκτός από τον νεαρό και γι'αυτό εκείνος θύμωσε.

Η ώρα περνά, και ο Αλλάνδρης συνεχίζει να μιλά. Τελικά, χασμουριέται και βγάζει τον σκασμό, μοιάζοντας να έχει εξαντλήσει όλη του την ενέργεια σαν όχημα που θέλει αλλαγή ενεργειακής φιάλης.

Κοιτάζω το ρολόι μου. Περασμένα μεσάνυχτα. Ώρα να κάνω τη δουλειά μου. Περιμένω ο Αλλάνδρης να κοιμηθεί, αλλά ο άθλιος δεν κοιμάται. Παρότι κουρασμένος, τα νεύρα του είναι στην τσίτα. Με ρωτά γιατί είμαι εδώ. «Δηλητηριάστηκα κατά λάθος,» του λέω. «Από μαλακία ενός φίλου.» Δε θα τη γλιτώσει ο Σερφάντης· το ορκίζομαι στη Λόρκη!

Ο Αλλάνδρης χασμουριέται και κουνιέται πάνω στο κρεβάτι του σαν το στρώμα να έχει μαμούνια. Ξύνει τα παπάρια του και μετά πηγαίνει να κατούρησε. Σύντομα επιστρέφει. «Δε σ'αφήνουν οι πούστηδες και να καπνίσεις εδώ μέσα, γαμώ την κοινωνία τους. Μια φορά άναψα τσιγάρο και πετάχτηκε μια νοσοκόμα – σκύλα, σου λέω· κι άμα σου λέω σκύλα, εννοώ *σκύλα,* γείτονα – κόρη της Λόρκης – και μου πήρε το τσιγάρο από τα χέρια, έτσι στεγνά. Με απείλησε κιόλας. Μετά φοβήθηκα ότι μπορεί κι εγώ να καταλήξω κρέας στα κωλοϋπόγειά τους, γείτονα, και δεν πήγα να ξανανάψω. Κάτσε να μη μας φάνε τα κωλομέρια και τίποτα ύαινες σε καμια άλλη διάσταση στο τέλος, λέω…»

Κοίτα να δεις που δεν πρόκειται να κοιμηθεί απόψε, ο θεοπάλαβος…

Περιμένω κι άλλο, όμως. Όταν έχει πάει μία μετά τα μεσάνυχτα, δεν είναι πια τόσο ομιλητικός αλλά ακόμα ξύπνιος. Χασμουριέται μα δεν κοιμάται.

Δε μπορούμε να καθυστερήσουμε περισσότερο τη δουλειά μας. Σηκώνομαι από το κρεβάτι και φοράω την καπαρντίνα μου, αλλά δεν βάζω τις μπότες· μένω με τις κάλτσες.

«Πού πας, ρε μαλάκα;» με ρωτά ο Αλλάνδρης.

«Μια βόλτα, να ξεσκάσω λίγο.»

«Ναι, γάμησέ τα είν' εδώ μέσα. Θες παρέα;»

«Όχι.»

Ευτυχώς δεν επιμένει να μ'ακολουθήσει καθώς βγαίνω από τον θάλαμο και βαδίζω στον διάδρομο των επειγόντων περιστατικών της Πολυκλινικής Σκιστού.

Μια νοσοκόμα με βλέπει· αυτή για την οποία μου έλεγε ο Αλλάνδρης; Δε μοιάζει τόσο άγρια. Μικρόσωμη και συμπαθητική. «Είστε καλά;» με ρωτά.

«Ναι,» λέω. «Απλά μια βόλτα κάνω. Ελπίζω να μην υπάρχει πρόβλημα…» Χαμογελάω φιλικά· *ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα* με ξέρουν μες στη Δυναστεία, και όχι χωρίς καλό λόγο. Έχω ένα κάποιο ταλέντο, το οποίο εξάσκησα συνειδητά τα τελευταία χρόνια. Βελτιώνεσαι συνεχώς όσο είσαι μπλεγμένος με την οικογένεια…

«Κανένα,» αποκρίνεται η νοσοκόμα, χαμογελώντας κι εκείνη.

Πηγαίνω ώς την έξοδο των επειγόντων περιστατικών και κοιτάζω πέρα. Βλέπω κάτι διαδρόμους και πόρτες. Ψυχή δεν υπάρχει· ησυχία παντού. Πλησιάζω τις πόρτες, διαβάζοντας τι γράφουν. Επάνω σε μία λέει: ΙΑΤΡΟΣ ΚΛΑΡΙΣΣΑ ΖΕΡΤΕΝΘΟΦ. Εδώ είμαστε.

Δοκιμάζω ν'ανοίξω και, αναμενόμενα, βρίσκω την πόρτα κλειδωμένη. Κοιτάζω δεξιά κι αριστερά. Κανένας δεν είναι στον διάδρομο. Βγάζω το εργαλείο διάρρηξης που μου έδωσε ο Σερφάντης και, χρησιμοποιώντας το, ανοίγω εύκολα την κλειδαριά. Απλή είναι. Τίποτα το σπουδαίο.

Παλιά δεν ήξερα να κάνω τέτοιες δουλειές, αλλά, μέσα στη Δυναστεία, συνεχώς βελτιώνεσαι και τα λοιπά και τα λοιπά…

Σπρώχνω την πόρτα και γλιστρώ μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο. Το παράθυρο είναι ανοιχτό· οι κουρτίνες ανεμίζουν, και λίγο από το φως της πόλης μπαίνει, αλλά δεν είναι αρκετό για να δω καθαρά τίποτα. Ψάχνω έτσι για διακόπτη στον τοίχο πλάι στην πόρτα, βρίσκω έναν και τον πατάω. Μια λάμπα ανάβει στο ταβάνι.

Ένα γραφείο αποκαλύπτεται αντίκρυ μου, και στην καρέκλα του κάθεται μια γυναίκα. Το χέρι μου πηγαίνει αμέσως προς το πιστόλι μέσα στην καπαρντίνα μου, όμως σύντομα συνειδητοποιώ ότι η γυναίκα δεν είναι ζωντανή. Το κεφάλι της γέρνει αλλόκοτα προς τα πίσω, και γύρω απ'τον λαιμό της κάτι είναι τυλιγμένο. Το δέρμα της είναι κατάλευκο σαν χιόνι, τα μαλλιά της ξανθά, σγουρά, και μακριά. Φορά τα ρούχα γιατρού της Πολυκλινικής, αλλά τα περισσότερα μπροστινά κουμπιά είναι ξεθηλύκωτα. Το ένα στήθος της φαίνεται, καθώς ο στηθόδεσμός της είναι τραβηγμένος.

Τι σκατά συμβαίνει εδώ; Αυτή είναι η Κλαρίσσα Ζέρτενθοφ;

Κοιτάζω προς το ανοιχτό παράθυρο. Κάποιος τη σκότωσε και έφυγε από εκεί;

Τραβάω το ξιφίδιο από την καπαρντίνα μου – όχι το πιστόλι, γιατί θέλω να αποφύγω, ει δυνατόν, να κάνω θόρυβο – και πλησιάζω το παράθυρο. Κοιτάζω έξω. Βλέπω από κάτω (βρίσκομαι σε ημιώροφο) έναν δρόμο της Σκιστής. Ένας διαβάτης περνά, βαδίζοντας γρήγορα, τυλιγμένος σε κάπα. Δε νομίζω ότι αυτός είναι ο δολοφόνος.

Στρέφομαι πάλι στη νεκρή γυναίκα. *Τι σκατά κάνω τώρα;* αναρωτιέμαι. *Ό,τι μου ζήτησε ο Σερφάντης;*

Θα τον γαμήσω τον γαμημένο γιο της Λόρκης απόψε!

Ανοίγω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου και τον καλώ.

«Ναι;»

«Μια νεκρή είναι εδώ μέσα,» του λέω. «Μάλλον η–»

«–γιατρός. Ναι, αυτή είναι. Κάνε ό,τι είπαμε, Ζορδάμη, και τελείωνε.» Και τερματίζει την τηλεπικοινωνία.

Θέλει σκότωμα το καθίκι! Τι ακριβώς έγινε εδώ; Άνθρωπος της Δυναστείας δολοφόνησε την Κλαρίσσα Ζέρτενθοφ; Κι αν ναι, γιατί δεν άφησε αυτός τη θήκη επάνω στο γραφείο της; Γιατί πρέπει να την αφήσω εγώ;

Τέλος πάντων.

Βγάζω τη θήκη από την καπαρντίνα μου και την αποθέτω πάνω στο γραφείο, μπροστά από την καρέκλα όπου είναι καθισμένη η νεκρή. Παρατηρώ, συγχρόνως, ότι αυτό το πράγμα που την έπνιξε είναι μια μακριά γυναικεία κάλτσα, και ότι επίσης η μία από τις κάλτσες λείπει από τα πόδια της. Είναι προφανές ότι κάτι το ερωτικό γινόταν εδώ μέσα προτού η Κλαρίσσα δολοφονηθεί· και ο εραστής της, όποιος κι αν ήταν, κατά πάσα πιθανότητα τη δολοφόνησε.

Δακτυλικά αποτυπώματα; Η σκέψη σκίζει σαν μαχαίρι το μυαλό μου. Πιάνω τη θήκη, τη σκουπίζω καλά επάνω στην καπαρντίνα μου, και χωρίς να την αγγίξω με γυμνό χέρι την αποθέτω ξανά στο γραφείο.

Ανοίγω την πόρτα και κρυφοκοιτάζω έξω. Κανένας δεν είναι στον διάδρομο. Σκουπίζω το πόμολο από τα δακτυλικά αποτυπώματά μου και βγαίνω. Κλειδώνω και φεύγω, επιστρέφοντας στα επείγοντα περιστατικά.

Δεν συναντώ τη νοσοκόμα αυτή τη φορά. Ευτυχώς.

Και ο Αλλάνδρης έχει, επιτέλους, κοιμηθεί. *Φαίνεται ότι εγώ τον κρατούσα ξύπνιο…* σκέφτομαι ειρωνικά.

Τώρα, όμως, εμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. Από την επιθυμία να ρίξω μπουνιές στη μούρη του Σερφάντη. Πρώτα με δηλητηρίασε· μετά «ξέχασε» να μου αναφέρει ότι θα έβρισκα μια νεκρή μες στο γραφεί-

ο… Ελπίζω να μην ακολουθήσουν κι άλλες εκπλήξεις, γιατί άμα τον ξαναδώ θα τον σκοτώσω.

Η νοσοκόμα έρχεται και κοιτάζει μες στον θάλαμο. Βλέπει πως η γριά και ο Αλλάνδρης κοιμούνται και, πλησιάζοντάς με, ψιθυρίζει: «Θέλεις τίποτα να σου φέρω;»

«Όχι, εντάξει είμαι.» *Αλλά μια γιατρός εδώ μέσα σύντομα θ'αρχίσει να βρομά.* «Ή μάλλον,» της λέω προτού φύγει, «έχεις καφέ;»

«Ο καφές δεν θα σε βοηθήσει να κοιμηθείς,» μου αποκρίνεται. «Κι επιπλέον, δεν προτείνεται μετά από πλύση στομάχου.»

«Δεν πρόκειται να κοιμηθώ.» Σηκώνομαι από το κρεβάτι. «Και ο καφές δεν θα μου κάνει τίποτα χειρότερο απ'ό,τι έπαθα ήδη, είμαι σίγουρος.» Και ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα παίρνει μια φιλική και, συγχρόνως, κατεργάρικη όψη που – ελπίζω – λέει στη νοσοκόμα: *Δεν είναι τόσο σοβαρά τα πράγματα· μην παριστάνεις τη στριφνή.*

Εκείνη χαμογελά. «Έλα,» λέει βγαίνοντας από τον θάλαμο. Και καθώς την ακολουθώ έξω, ψιθυρίζει: «Μη μας δει κανένας, όμως. Όχι πως τριγυρίζουν πολλοί εδώ, τέτοια ώρα.» Είναι γαλανόδερμη και ξανθιά, με τα μαλλιά της μαζεμένα κότσο. Πολύ συμπαθητική. Αποκλείεται νάναι αυτή για την οποία έλεγε ο Αλλάνδρης.

Μπαίνουμε σ'ένα μικρό δωμάτιο γεμάτο με διάφορα πράγματα – από ρούχα και σημειωματάρια μέχρι αναψυκτικά και φτηνά βιβλία, καθώς και μια μικρή οθόνη πάνω από μια παλιά κονσόλα. Η εικόνα της οθόνης δεν είναι καθόλου καλή: όλο σπασμωδικές ραβδώσεις διακόπτουν τον πίνακα πληροφοριών που παρουσιάζει.

Η νοσοκόμα μού λέει ότι έχει καφέ από τη Σάρντλι, πολύ καλό. Δείχνει μια κούπα που έχει έτοιμη για τον εαυτό της, και μετά ψήνει μια κούπα και για μένα. Ναι, μέσα στο δωμάτιο υπάρχει και μια μικρή ενεργειακή εστία.

«Μόνη σου είσαι εδώ, στα επείγοντα;» τη ρωτάω καθώς πίνω μια γουλιά από τον καφέ μου.

«Ναι, εκτός αν έχει πολλά περιστατικά.» Πίνει κι εκείνη μια γουλιά από τον δικό της καφέ, ενώ καθόμαστε σε σκαμνιά μπροστά στην οθόνη που τρεμοπαίζει, με τα γόνατά μας ν'ακουμπάνε. «Αλλά κάποιες φορές γίνεται ξαφνικά χαμός εδώ τα βράδια, και δεν ξέρεις τι να

κάνεις. Και είναι κι ορισμένοι ασθενείς με τους οποίους πραγματικά δεν μπορείς να συνεννοηθείς. Αυτός ο τύπος που είναι μαζί σου στο θάλαμο – ο ξανθός;»

«Ναι, ο Αλλάνδρης.»

«Αυτός. Τη δεύτερη νύχτα που ήταν εδώ ήθελε να καπνίσει, και ήταν πάνω που είχε συνέλθει ύστερα από υπερβολική δόση *νίσβεν*. Εκτός του ότι, βέβαια, γενικά απαγορεύεται το κάπνισμα εδώ μέσα. Και ό,τι κι αν του έλεγα δεν μπορούσα να συνεννοηθώ μαζί του!» Ακουμπά το δάχτυλό της στο πλάι του κεφαλιού της. «Τα μυαλά τους σαλεύουν από το *νίσβεν*. Τρελαίνονται. Αναγκάστηκα στο τέλος να τον απειλήσω για να τον βάλω στη θέση του.»

Γελάω εν τω μεταξύ.

«Σου φαίνεται αστείο, ε; Δεν ήταν καθόλου αστείο,» με διαβεβαιώνει, αλλά χαμογελά κι εκείνη.

Συνεχίζουμε να μιλάμε, και κυρίως μου λέει για τη δουλειά της εδώ. Όλο παράπονα είναι. Οι καθαριστές δεν καθαρίζουν καλά, ο κάθε νοσοκόμος κάνει ό,τι του κατέβει, οι ασθενείς είναι περίεργοι στο έπακρο και τη νύχτα μαζεύονται κάτι *απίστευτες* περιπτώσεις, οι νυκτοφύλακες της Πολυκλινικής είναι θρασείς και άγαρμποι (και απ'ό,τι καταλαβαίνω κάποιοι πρέπει να προσπαθούν να τη βάλουν να πλαγιάσει μαζί τους), και οι γιατροί είναι πιο περίεργοι από τους ασθενείς ίσως – ειδικά αυτή η Κλαρίσσα Ζέρτενθοφ. «Φέρνει έναν εραστή της κατά καιρούς εδώ πέρα, και περιμένει να την καλύψεις! Λες κι αυτή είναι, δηλαδή, η δουλειά μου, κατάλαβες; –Σ'έχω ζαλίσει, ε;»

«Όχι· έτσι κι αλλιώς δεν μου κολλάει ύπνος απόψε, και δεν έχω τίποτ' άλλο να κάνω…» Συγκρατιέμαι απ'το να ρωτήσω ποιος είναι ο εραστής της Κλαρίσσας Ζέρτενθοφ. Δε θέλω να πει η νοσοκόμα ότι ρώτησα γι'αυτόν, όταν αύριο ανακαλύψουν το πτώμα της γιατρού. «Η παρέα σου είναι ευχάριστη,» της λέω, χρησιμοποιώντας συγχρόνως το πρόσωπό μου για να το μεταδώσω.

Αργότερα, αρχίζουμε να ερωτοτροπούμε οι δυο μας. Αλλά δεν το ολοκληρώνουμε. Η νοσοκόμα, που το όνομά της είναι Ζαρνάφι, γλιστρά από την αγκαλιά μου και στέκεται όρθια, λέγοντας πως είναι πολύ κουρασμένη και πως δεν μπορεί να χαλαρώσει εδώ πέρα, κάτι

ίσως να συμβεί, κι επιπλέον πρέπει να ρίξει και μια ματιά στους ασθενείς. «Εντάξει,» της λέω, ακόμα καθισμένος στο σκαμνί, «δεν πειράζει.» Η Ζαρνάφι σκύβει, με φιλά στην άκρη του στόματος, και ανοίγει την πόρτα του μικρού δωματίου.

«Τα παπούτσια σου;»

«Ναι, σωστά.» Επιστρέφει, φορά τα παπούτσια της, και βγαίνει.

Πίνω ακόμα μια γουλιά από τον καφέ, ο οποίος έχει σχεδόν τελειώσει.

Κάνω παρέα στη Ζαρνάφι μέχρι τα ξημερώματα, οπότε και εκείνη φεύγει καθώς έρχονται δύο άλλες γυναίκες κι ένας άντρας για να την αντικαταστήσουν.

Παίρνω το τελευταίο χάπι που μου άφησε η γιατρός κι ετοιμάζομαι κι εγώ για να φύγω. Μια νοσοκόμα με ρωτά αν είμαι σίγουρος πως είμαι καλά.

«Ναι, εντάξει είμαι,» της λέω. «Η συντροφιά σας είναι υπέροχη, αλλά δεν μπορώ άλλο εδώ μέσα.»

«Δε σε αδικώ,» αποκρίνεται.

Υπάρχει κανένας σε τούτο το νοσοκομείο που να μη γκρινιάζει;

Διαφήμιση στα γυναικεία περιοδικά της Μέλβερηθ *Μοντέρνα Ένδυση* και *Η Γυναίκα της Μέλβερηθ*:

****

[φωτογραφία δύο γυναικών – η μία γαλανόδερμη, μελαχρινή, με μακριά μαλλιά· η άλλη με δέρμα λευκό-ροζ και κοντά ξανθά μαλλιά – που, χαμογελώντας πλατιά, τραβάνε ανάμεσά τους μια μακριά μπλε κάλτσα η οποία μοιάζει αδύνατο να σπάσει]

ΚΛΕΦΤΟΓΑΤΕΣ

Μετά από το ελεεινό ξενύχτι στην Πολυκλινική Σκιστού, επέστρεψα στο δωμάτιό μου στον *Ήχο του Τρένου* χρησιμοποιώντας επιβατηγά οχήματα. Γδύθηκα και, ξαπλώνοντας μπρούμυτα στο κρεβάτι, ο ύπνος με πήρε αμέσως. Όταν ξύπνησα ήταν μεσημέρι. Σηκώθηκα και έκανα ένα ντους.

Τώρα, έχοντας μόλις ντυθεί με καινούργια ρούχα που δεν βρομάνε από την πόλη και το νοσοκομείο, ανοίγω το πατζούρι του παραθύρου και κοιτάζω έξω. Το φως του ήλιου είναι δυνατό: έχει αρκετή κίνηση στους δρόμους, κι ένα τρένο φαίνεται να έρχεται από τα δυτικά.

Ανοίγω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου και καλώ το κάθαρμα.

«*Ναι;*» ακούω τη φωνή του.

«Θα σε σκοτώσω, μα τα κωλομέρια της Λόρκης, άμα ξανακάνεις κάτι τέτοιο,» του λέω.

«*Μην είσαι τόσο ευέξαπτος, Ζορδάμη,*» αποκρίνεται ο Σερφάντης.

«Ευέξαπτος! Σοβαρολογείς; Τουλάχιστον θα μπορούσες πρώτα να με είχες ρωτήσει–»

«*Δεν ήμουν βέβαιος ότι θα δεχόσουν–*»

«Φυσικά και δεν θα δεχόμουν! Με δηλητηρίασες!»

«*Υπήρχε λόγος, όπως είδες. Και έκανες τη δουλειά σου άψογα–*»

«Πολύ χαίρομαι που με επαινείς, μεγάλο αφεντικό,» του λέω σαρκαστικά, «αλλά ακόμα δεν έχω καταλάβει τι σκατά γινόταν εκεί πέρα. Ποιος τη σκότωσε, και τι ήταν αυτό που έπρεπε να–;»

«*Πληροφορίες που δε σ'ενδιαφέρουν. Ίσως, όμως, να ήθελες ν'ακούσεις τις ειδήσεις, στο ραδιόφωνο ή στην τηλεόραση. Αναφέρουν κάποια πράγματα.*»

Δεν περίμενα καμια καλύτερη απάντηση, φυσικά. Μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία βρισκόμαστε…

«Θα το έχω υπόψη μου,» του λέω. «Οι εφημερίδες δεν γράφουν τίποτα;»

«*Δεν έχει προλάβει ακόμα το νέο να περάσει στον Τύπο.*»

«Εγώ τι θα κάνω τώρα; Δεν έχω ούτε καν αρκετά χρήματα μαζί μου για να κρατήσω αυτό το δωμάτιο πάνω από δέκα μέρες.»

«*Πού είσαι;*»

Του λέω.

«*Θα σου στείλω λεφτά,*» υπόσχεται, «*ως το βράδυ. Ελπίζω θα καταφέρεις να επιβιώσεις ώς τότε.*»

«Θα προσπαθήσω. Δεν έχεις κάτι άλλο υπόψη σου για μένα;»

«*Σου αξίζει λίγη ξεκούραση, έτσι δεν είναι;*»

«Ένα έχω να σου πω: σου χρωστάω μια γερή μπουνιά στη μύτη.»

«*Την επόμενη φορά, ίσως,*» αποκρίνεται ο Σερφάντης μ'ένα κοφτό γέλιο. «*Να είσαι στο δωμάτιό σου από τις εφτά το απόγευμα και ύστερα,*» τονίζει, και τερματίζει την τηλεπικοινωνία μας.

«Γαμιόλη,» λέω, και ρίχνω τον πομπό επάνω στο κρεβάτι, όχι απότομα, όμως, ούτε βίαια.

Βγάζω από την τσάντα μου ένα μικρό ραδιόφωνο και το ανοίγω, συντονίζοντάς το στη συχνότητα του *Αόρατου Μαντατοφόρου* που λέει, κυρίως, νέα και ειδήσεις. Ό,τι σημαντικό συμβαίνει στη Μέλβερηθ το αναφέρουν εδώ ξανά και ξανά, καθώς και τα λιγότερο σημαντικά γεγονότα επίσης. Μετά από λίγη ώρα ακρόασης, ακούω για τη δολοφονία της Κλαρίσσας Ζέρτενθοφ. Λένε πως τη σκότωσε ένας εραστής της, πνίγοντάς την, και μετά άφησε επάνω στο γραφείο της μια θήκη που περιέχει ένα σημειωματάριο με κάποια τελευταία λόγια προς αυτήν, γραμμένα σε ποιητική μορφή. Το όνομά του είναι επάνω στο σημειωματάριο, και ο γραφικός χαρακτήρας, κρίνουν οι ειδικοί, είναι αναμφίβολα δικός του. Τον έχουν συλλάβει. Στην Πολυκλινική Σκιστού, όμως, κανένας δεν τον είδε να μπαίνει στο γραφείο της Κλαρίσσας Ζέρτενθοφ, ούτε να φεύγει. Και τα δαχτυλικά αποτυπώματά του δεν έχουν βρεθεί επάνω στο πτώμα. Οι αρχές της πόλης ερευνούν ακόμα την υπόθεση.

Τι σκατά έγινε; αναρωτιέμαι. Ήθελε η Δυναστεία να τον παγιδέψει; Αν δεν ήταν η θήκη που άφησα στο γραφείο της γιατρού, κανένας δεν

θα ήταν σίγουρος ότι αυτός ο άνθρωπος σκότωσε την Κλαρίσσα Ζέρτενθοφ, αν και υποψίες ίσως να έπεφταν επάνω του. Ναι, η Δυναστεία τον έβαλε στόχο, για κάποιο λόγο: ή για να τον τιμωρήσει ή για να τον ελέγχει. Πώς ήξερε, όμως, ο Σερφάντης ότι ο εραστής της Κλαρίσσας σκόπευε να τη σκοτώσει χτες βράδυ;

Μάλλον δεν πρόκειται να μου απαντήσει…

Ως συνήθως, η μία απάτη κρυμμένη πίσω από την άλλη.

Κλείνω το ραδιόφωνο νιώθοντας αηδιασμένος. Και δεν είναι η πρώτη φορά.

Πότε θα ξεπληρώσω το χρέος μου; Πότε θα ξεμπλέξω, επιτέλους, μαζί τους;

Αν δεν τελειώσει αυτή η ιστορία μέσα στον χρόνο, θ'ακολουθήσω τα βήματα του Άφευκτου! ορκίζομαι. *Μα το Φως της Αρτάλης, θα τ'ακολουθήσω, κι ας με οδηγήσουν στον θάνατό μου!*

Χτυπάω τη γροθιά μου στον τοίχο.

Δεν έχει νόημα, σκέφτομαι. *Άσ' το. Θα δούμε.*

Αναστενάζοντας, πιάνω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από το κρεβάτι. Είναι, άραγε, η Σαμάνθα – *Κυράλη: έτσι τη λένε τώρα,* θυμίζω στον εαυτό μου – ακόμα εδώ; Την καλώ, από περιέργεια, στον τηλεπικοινωνιακό κώδικα που χρησιμοποίησε για να έρθει σε επαφή μαζί μου την προηγούμενη φορά.

Και απαντά: «*Παρακαλώ;*»

Χαμογελάω. «Ακόμα εδώ είσαι;»

«*Δυστυχώς.*» Δεν την ακούω και πολύ ευχαριστημένη.

«Βαριέσαι, ή κάτι χειρότερο συμβαίνει;»

«*Κάτι χειρότερο συμβαίνει. Εσύ τι κάνεις εδώ;*»

«Δεν έχεις επαφή με τον Σερφάντη;»

«*Φυσικά και έχω.*»

«Αλλά δεν σου είπε, υποθέτω, ότι με δηλητηρίασε…»

«*Σε δηλητηρίασε;*»

«Χτες βράδυ, για να με στείλει μέσα στην Πολυκλινική Σκιστού.»

«*Εκεί είσαι τώρα;*»

«Όχι»· και της λέω πού είμαι.

«*Και τι κάνεις;*»

«Περιμένω να μου στείλει λεφτά ο Σερφάντης. Τίποτα δεν κάνω, βασικά.» Αναρωτιέμαι αν θα προτείνει να έρθει από εδώ, ή αν θα μου πει να τη συναντήσω κάπου.

«*Μάλιστα,*» λέει σκεπτικά. «*Θα σε ξανακαλέσω, σύντομα.*» Και τερματίζει την τηλεπικοινωνία.

Παράξενα πράγματα, ξανά;

Τέλος πάντων.

Παίρνοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μαζί μου – καθώς κι ένα πιστόλι, κρυμμένο μέσα στην καπαρντίνα μου – φεύγω από το δωμάτιό μου κι από το ξενοδοχείο, και πάω σ’ένα εστιατόριο εκεί κοντά για να φάω τίποτα. Είμαι πολύ πεινασμένος ύστερα από τις μαλακίες με τα νοσοκομεία. Η μουσική που παίζουν στο εστιατόριο είναι απαίσια, όμως το μέρος έχει αρκετή πελατεία, και το φαγητό δεν είναι κακό.

Όταν επιστρέφω στον *Ήχο του Τρένου*, είμαι χορτασμένος αλλά η Κυράλη ακόμα δεν μ’έχει καλέσει. Πέφτω και κοιμάμαι. Εξακολουθώ να είμαι κουρασμένος, κι αισθάνομαι σαν να μου λείπει ύπνος.

Δεν ξέρω πόση ώρα έχει περάσει όταν ακούω τον εσωτερικό επικοινωνιακό δίαυλο του δωματίου να κουδουνίζει. Απλώνω το χέρι μου και τον ανοίγω. «Ναι;» λέω νυσταγμένα, βλεφαρίζοντας.

«*Μια κυρία βρίσκεται εδώ, κύριε,*» με πληροφορεί κάποιος – ο τύπος της ρεσεψιόν, μάλλον. «*Το όνομά της είναι Κυράλη. Ζητά να έρθει επάνω.*»

«Εντάξει, ας έρθει.»

Σηκώνομαι απ’το κρεβάτι και, βαδίζοντας ξυπόλυτος πάνω στα σανίδια, πάω ώς την πόρτα. Την ανοίγω και περιμένω.

Μετά από λίγο, βλέπω την Κυράλη να έρχεται προς το μέρος μου διασχίζοντας τον διάδρομο. Λευκό-ροζ πρόσωπο πλαισιωμένο από μακριά μαύρα μαλλιά· υποψιασμένα γυαλιστερά μάτια· κοντή, μαύρη δερμάτινη καπαρντίνα, ανοιχτή μπροστά· πράσινη μπλούζα, κοντή καφέ φούστα, ψηλές καφέ μπότες με λουριά· μια πέτσινη τσάντα κρεμασμένη από τον αριστερό ώμο.

Χαμογελά πλησιάζοντάς με. «Γεια,» λέει, και μπαίνει στο δωμάτιό μου καθώς της κάνω χώρο να περάσει.

«Αυτό σημαίνει πως δεν είμαστε πια διαζευγμένοι;» ρωτάω κλείνοντας την πόρτα.

«Δυστυχώς είμαστε,» αποκρίνεται η Σαμάνθα – *Κυράλη!* είπαμε – και, ξαφνικά, με φιλά ηχηρά στα χείλη. Ύστερα βγάζει από την τσάντα της μια δεσμίδα χαρτονομίσματα και τα τείνει προς το μέρος μου. «Είμαι, όμως, πρόθυμη να σε αποζημιώσω,» χαμογελά.

«Καλοσύνη σου.» Παίρνω τα λεφτά και τα μετράω. Τριακόσιοι-πενήντα ήλιοι.

«Από τον Σερφάντη είναι, βασικά.» Κάθεται στο κρεβάτι μου. «Δεν έχουν καρέκλες εδώ πέρα;»

«Όπως βλέπεις, όχι. Μίλησες με το καθίκι;»

«Τσαντίστηκες, μου είπε…»

«Εσύ δεν θα τσαντιζόσουν;» Κάθομαι δίπλα της.

«Θα το έπαιρνα λιγάκι προσωπικά, είναι η αλήθεια,» παραδέχεται η Κυράλη.

«Ακόμα Κυράλη σε λένε, έτσι;» Για να είμαστε σίγουροι.

«Ναι,» με διαβεβαιώνει, «για την ώρα.» Αναστενάζει. Φαίνεται στεναχωρημένη για κάποιο λόγο.

«Μου είπες ότι κάτι συμβαίνει…» της θυμίζω.

«Ναι.» Βγάζει την τσάντα της από τον ώμο και την αφήνει στο πάτωμα. «Και νομίζω» – βγάζει την κοντή καπαρντίνα της και τη διπλώνει επάνω στα γόνατά της – «πως ίσως νάσαι ο κατάλληλος άνθρωπος για να με βοηθήσει.»

«Αρκεί να μη με δηλητηριάσεις…»

«Δεν το σκοπεύω.

»Έχω χάσει κάτι,» μου λέει, «και θέλω να με βοηθήσεις να το βρω. Ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα ίσως να μπορεί να τα καταφέρει.»

«Ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα;»

«Ναι,» λέει ενώ κοιταζόμαστε κατάματα, καθισμένοι πλάι-πλάι.

«Ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα δεν είναι Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα επειδή ξέρει να βρίσκει χαμένα αντικείμενα,» της υπενθυμίζω.

«Γνωρίζω ποιες έχουν το αντικείμενο.»

«Ποιες;»

«Μια συμμορία. Οι Κλεφτόγατες.»

Συνοφρυώνομαι. «Νομίζω ότι κάπου τις έχω ξανακούσει... Στο Γλίστρημα δεν περιφέρονται;»

«Ναι. Εκεί με λήστεψαν. Μου άρπαξαν την τσάντα, και είχε μέσα κάτι πολύ σημαντικό.» Σμίγει τα χείλη. «Προσπάθησα να τις κυνηγήσω, αλλά ξέρουν τις περιοχές τους καλύτερα από μένα, κι επιπλέον δεν ήθελα να τις κάνω να μου επιτεθούν. Ήμουν μόνη μου.»

«Τι είχες μες στην τσάντα;»

«Μια συσκευή αποθήκευσης πληροφοριακών δεδομένων. Είναι προστατευμένη με κωδικό· δεν μπορούν να την ανοίξουν. Τους είναι άχρηστη, ουσιαστικά. Αλλά δεν ξέρω αν θα δεχτούν να μου την επιστρέψουν, ή τι παζάρια μπορεί να κάνουν, πόσα λεφτά μπορεί να μου ζητήσουν. Θα θυμούνται ότι με έκλεψαν και θα υποθέσουν ότι πρόκειται για κάτι που το θέλω πολύ. Καταλαβαίνεις...»

«Και σκέφτεσαι να πάω να τους μιλήσω εγώ,» λέω.

«Ναι. Εσύ θα μπορείς να τις πείσεις εύκολα να σου πουλήσουν τη συσκευή, νομίζω. Είσαι ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα, και δεν σε ξέρουν. Θα πας και θα τους πεις ότι θέλεις μια συσκευή αποθήκευσης πληροφοριακών δεδομένων, αλλά θες να είναι *καλή*–»

«Κι αν μου φέρουν άλλη συσκευή;»

«Θα σου περιγράψω ακριβώς πώς είναι η δική μου· δε θα την μπερδέψεις, πίστεψέ με. Αν σου φέρουν άλλη, θα πεις ότι δεν σου κάνει, ότι θες καλύτερη, ότι ξέρεις από τέτοια. Θα τους πεις, εν ανάγκη, ότι είσαι μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών – ή θα το αφήσεις να εννοηθεί. Θα σου πουλήσουν τη συσκευή κανονικότατα. Οι Κλεφτόγατες τα πουλάνε αυτά που αρπάζουν – ειδικά αυτά που δεν μπορούν οι ίδιες να χρησιμοποιήσουν – είναι γνωστό.»

«Πού;» ρωτάω. «Στο λημέρι τους;»

Η Κυράλη κουνά το κεφάλι αρνητικά. «Στο Παζάρι της Παραγκούπολης.»

«Δεν έχω πάει ποτέ.»

«Δεν είναι μακριά από το Γλίστρημα. Στ'ανατολικά του, μετά τις ράγες του τρένου. Πριν από τη βόρεια μεριά της Παραγκούπολης.»

Νεύω. «Κατάλαβα.» Ρωτάω: «Πότε σου έκλεψαν την τσάντα;»

«Χτες τη νύχτα.»

Τι έκανες μες στη νύχτα εκεί πέρα; αναρωτιέμαι, αλλά μένω σιωπηλός.

«Και φαίνεται πως η Λόρκη με συμπαθεί,» προσθέτει.

«Επειδή σε έκλεψαν;»

«Επειδή έστειλε εσένα στη Μέλβερηθ την ίδια νύχτα που με έκλεψαν,» μου λέει υπομειδιώντας.

Δεν χάνουμε χρόνο γιατί, κατά κανόνα, σύμφωνα μ'ό,τι μου λέει η Κυράλη, οι Κλεφτόγατες πουλάνε το πρωί και κλέβουν το βράδυ: και τώρα είναι απόγευμα. Δεν θέλουμε κανένας άλλος να προλάβει τη συσκευή αποθήκευσης πριν από εμάς, παρότι αυτό φαίνεται απίθανο, δεδομένου ότι μάλλον δεν θα του είναι χρήσιμη, έτσι κλειδωμένη με κωδικό καθώς είναι.

Η Κυράλη έχει σταθμεύσει το όχημά της κοντά στον *Ήχο του Τρένου.* Δεν είναι το ίδιο μ'αυτό που είχε την προηγούμενη φορά, και δεν μοιάζουν καθόλου. Ένα χαμηλό τετράκυκλο, βαμμένο μπλε, με φιμέ σκέπαστρο.

«Εγώ οδηγώ,» μου λέει η Κυράλη καθώς ξεκλειδώνει το σκέπαστρο και μπαίνουμε. «Εσύ όταν επιστρέφουμε.» Πατώντας ένα κουμπί κλείνει το σκέπαστρο από πάνω μας. Ενεργοποιεί τη μηχανή, βάζει σε κίνηση τους τροχούς, και οδηγεί προς τα βόρεια. «Εγώ δεν θα βγω,» μου εξηγεί· «θα μείνω μέσα· δεν θέλω να με δουν. Εντάξει;»

«Εντάξει.»

Και μετά μου περιγράφει ακριβώς – *ακριβώς*, με κάθε λεπτομέρεια – πώς είναι η συσκευή που ζητά.

«Επανάλαβέ μου,» λέει.

«Εντάξει, τα θυμάμαι.»

«Επανάλαβέ μου,» προστάζει.

Αναστενάζω, και τα επαναλαμβάνω. Η Κυράλη με ακούει προσεχτικά, νεύοντας. Δε φαίνεται να έχω ξεχάσει τίποτα.

Φτάνουμε στο Γλίστρημα και το διασχίζουμε. Μια περιοχή όχι και τόσο επικίνδυνη – εκτός αν συναντήσεις κάτι υπέροχες προσωπικό-

τητες όπως τις Κλεφτόγατες. Περνάμε από μια γέφυρα που καμπυλώνει πάνω από τις βόρειες ράγες του τρένου και πιάνουμε έναν μεγάλο δρόμο που ξέρω πως ονομάζεται Κερκοφόρου. Η Κυράλη στρίβει αριστερά και μπαίνουμε σε μια συνοικία που δεν μοιάζει και τόσο καλή.

Υπάρχει ακόμα αρκετό ηλιακό φως, αλλά επίσης και πολλές σκιές. Ο ήλιος της διάστασής μας γέρνει προς τη δύση.

«Εδώ είναι το Παζάρι της Παραγκούπολης;» ρωτάω, βλέποντας γύρω μας διάφορα καταστήματα, ακόμα και πάγκους και σκηνές, τσαντίρια.

«Ναι.»

Η Κυράλη οδηγεί ώς μια γωνία, σταματά το όχημα, και μου λέει: «Εδώ βγαίνεις. Οι Γάτες είναι αυτές εκεί.» Δείχνει αντίκρυ μας, στο βάθος μιας πλατείας, δύο πάγκους, γεμάτους διάφορα αντικείμενα, και μια σκηνή, κλειστή. Πίσω από τους πάγκους γυναίκες στέκονται. «Τις βλέπεις;»

«Τις βλέπω.»

Γύρω από τις Κλεφτόγατες, σε διάφορα σημεία της μικρής πλατείας, άλλοι πάγκοι και σκηνές είναι στημένα.

«Σε περίπτωση που θες να ρωτήσεις κάτι, με καλείς,» λέει η Κυράλη υψώνοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. «Θα σε παρακολουθώ από εδώ.»

«Εντάξει.» Ανοίγω το μισό σκέπαστρο και βγαίνω από το όχημα.

Προχωρώ μέσα στην πλατεία που είναι πλημμυρισμένη από απογευματινές σκιές και όπου αρκετός κόσμος περιφέρεται. Κανένας, όμως, δεν φαίνεται να είναι πάνω από μέτριας οικονομικής κατάστασης, και οι περισσότεροι πρέπει να βρίσκονται σε άσχημη οικονομική κατάσταση, κρίνοντας από τα ρούχα τους κι από το γεγονός ότι πολλοί μοιάζουν άπλυτοι. Άνθρωποι της Παραγκούπολης και του Σιδεράδικου, το οποίο βρίσκεται νότια από εδώ. Πρέπει να είναι άμεσα φανερό ότι δεν ανήκω σε τούτο το μέρος, ότι είμαι παρείσακτος. Όχι πως δείχνω για τόσο πλούσιος – μια απλή καπαρντίνα φοράω, στο κάτω-κάτω – αλλά δεν είμαι και τόσο βρόμικος όσο άλλοι που βλέπω.

Το χρυσό δέρμα μου δεν είναι μουτζουρωμένο, τα μαλλιά μου δεν είναι λαδωμένα, και είμαι φρεσκοξυρισμένος.

Ελπίζω αυτό να μπορέσω να το χρησιμοποιήσω προς όφελός μου. Άλλωστε, κι ένας μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών σίγουρα έτσι θα φάνταζε: παρείσακτος.

Παίρνω μια έκφραση που υποδηλώνει ότι θεωρώ τον εαυτό μου σημαντικό, ότι κατέχω δύναμη και γνώση πάνω από οποιουδήποτε άλλου γύρω μου.

Πλησιάζω τους πάγκους των Κλεφτόγατων. Τέσσερις γυναίκες στέκονται από πίσω. Η μία είναι ψηλή, κοκαλιάρα, χρυσόδερμη, και έχει φουντωτά μαύρα μαλλιά· φορά μαύρα δερμάτινα ρούχα κι ένα ζευγάρι γυαλιά χωρίς κρύσταλλα – μόνο λευκός σκελετός με μικρά κέρατα στο πλάι. Η δεύτερη είναι πιο κοντή και πιο γεμάτη, με μεγάλο στήθος· πορφυρόδερμη, μαυρομάλλα, και ντυμένη μ'ένα πράσινο φόρεμα χωρίς μανίκια· τα χέρια της είναι γεμάτα περιβραχιόνια και περικάρπια από δέρμα και μέταλλο· έχει τα πέτρινα μάτια φόνισσας, κι ένα πιστόλι κρέμεται από τη ζώνη της. Η τρίτη έχει μαλλιά κοντά και κόκκινα, δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, δύο αργυρά δόντια πίσω από έντονα βαμμένα μαύρα χείλη, και είναι ντυμένη με πουκάμισο, γιλέκο, και εφαρμοστό παντελόνι· το ένα της χέρι ακουμπά, νωχελικά, πάνω στη λαβή ενός σπαθιού θηκαρωμένου στη ζώνη της. Η τέταρτη έχει τα ξανθά μαλλιά της δεμένα κότσο, το δέρμα της είναι λευκό-ροζ, και τα χαρακτηριστικά του προσώπου της μοιάζουν αιχμηρά· τα μάτια της είναι στενά και φαντάζουν πολύ σκοτεινά μες στις σκιές του απογεύματος· τα χείλη της είναι σχεδόν αόρατα· από το αριστερό της αφτί κρέμεται ένα μακρύ, κρικωτό σκουλαρίκι· είναι ντυμένη με μια μονοκόμματη στολή από γκρίζο ύφασμα, που κλείνει με φερμουάρ από το λαιμό ώς την κοιλιά· στη ζώνη της είναι θηκαρωμένο ένα πιστόλι, στον αριστερό της μηρό ένα ξιφίδιο.

«Καλησπέρα,» λέω, αφού ρίχνω μια υπεροπτική ματιά στην πραμάτεια τους. Επάνω στον έναν πάγκο: πανωφόρια, παντελόνια, μπότες, γοβάκια, γάντια, δαντελωτά γυναικεία εσώρουχα, ένα πελώριο πλατύγυρο καπέλο με φτερό. Επάνω στον άλλο πάγκο: δύο μικρά ραδιόφωνα, ένας τηλεπικοινωνιακός πομπός της κακιάς ώρας, μια παλιά

κεραία, ένα πιστόλι, μερικοί γεμιστήρες για πιστόλια, πέντε στιλέτα, δύο συσκευές αποθήκευσης πληροφοριακών δεδομένων (καμια τους δεν είναι αυτή της Κυράλης – σίγουρα), μερικά ελατήρια, τρία κατσαβίδια, ένα μακρύ ξιφίδιο.

Πιάνω μια από τις συσκευές αποθήκευσης και εστιάζω επίμονα το βλέμμα μου επάνω της, μουρμουρίζοντας μερικές ασυναρτησίες πίσω από τα δόντια μου. Προσπαθώντας να μιμηθώ τον Κριτόλαο'μορ, με τον οποίο συνεργάστηκα στην υπόθεση του Άφευκτου. Προσπαθώντας να παριστάνω τον μάγο που ερευνά με τα ίδια του τα μάτια και βλέπει πράγματα αόρατα για τους άλλους.

Μετά από λίγο – ενώ οι Κλεφτόγατες δεν μ'έχουν ενοχλήσει (καλό σημάδι, νομίζω) – παίρνω το βλέμμα μου από τη συσκευή και την αφήνω πάλι στον πάγκο.

«Δεν έχετε καμια *καλή* συσκευή αποθήκευσης πληροφοριακών δεδομένων;» τις ρωτάω.

«Δε σου κάνουν αυτές;» μου λέει η κοκαλιάρα με τα φουντωτά μαύρα μαλλιά.

Πιάνω και τη δεύτερη από τον πάγκο και την κοιτάζω μορφάζοντας, παίρνοντας μια έκφραση που μαρτυρά ότι έχω άπειρη εμπειρία πάνω στο θέμα. «Όχι, δε νομίζω.» Αφήνω πάλι τη συσκευή στον πάγκο. «Δεν έχετε τίποτα καλύτερο;»

Η Κλεφτόγατα με τα κοντά κόκκινα μαλλιά και τα δυο αργυρά δόντια λέει: «Έχουμε μια που δε δουλεύει άμα τη θες,» μεταξύ αστείου και σοβαρού, υπομειδιώντας.

Της ρίχνω ένα αυστηρό βλέμμα: *Μην κάνεις αστεία μαζί μου.*

Τα μάτια της στενεύουν, σχεδόν όσο κι εκείνης που έχει τα μαλλιά δεμένα κότσο.

«Τι συσκευή είν' αυτή;» ρωτάω.

«Δεν είναι ότι δε δουλεύει,» λέει η κοκαλιάρα Κλεφτόγατα, «αλλά δεν μπορείς να την κάνεις να δουλέψει κιόλας.»

Η κοκκινομάλλα γελά.

«Τι πάει να πει αυτό;» ρωτάω, δείχνοντας ενοχλημένος από τις μαλακίες τους. «Είστε εδώ για να πουλήσετε ή για να κάνετε πλάκα;»

Με αγριοκοιτάζουν όλες τους τώρα, αλλά παρατηρώ ότι συγχρόνως καταλαβαίνουν πως δεν είναι να αστειεύονται μαζί μου.

«Τη βάζουμε σ'ένα σύστημα που έχουμε,» μου εξηγεί αυτή με το αιχμηρό πρόσωπο και τα στενά μάτια, «και ζητά κωδικό. Δεν ανοίγει. Είναι κλειδωμένη.»

«Δεν πειράζει· όλοι οι κωδικοί σπάνε. Να τη δω;»

Οι Κλεφτόγατες αλληλοκοιτάζονται. Η Γάτα με το αιχμηρό πρόσωπο κάνει νόημα στην κοκαλιάρα Γάτα με τα φουντωτά μαλλιά, κι αυτή μπαίνει στην κλειστή σκηνή. Βγαίνει σύντομα κρατώντας τη συσκευή της Κυράλης – αποκλείεται να είναι άλλη.

«Για να τη δω,» της λέω, και μου τη δίνει. Εστιάζω πάλι το βλέμμα μου στη συσκευή και μουρμουρίζω ασυναρτησίες πίσω από τα δόντια. Υποθέτω πως καμια τους δεν είναι μάγισσα, αλλιώς θα είχαν ήδη καταλάβει ότι είμαι τσαρλατάνος. Φαντάζεσαι τον Κριτόλαο'μορ να τουμπάρεται από μια τέτοια παράσταση σαν τη δική μου; Εγώ δεν μπορώ να τον φανταστώ. Οι Κλεφτόγατες δεν είναι του τάγματος των Τεχνομαθών ούτε κανενός άλλου μαγικού τάγματος. Αν ήταν μάγισσες δεν θα ήταν Κλεφτόγατες, υποθέτω.

«Μ'αρέσει,» τους λέω τελικά. «Αυτή είναι, όντως, καλή συσκευή. Και με τον κωδικό…» μορφάζω αδιάφορα, «για μένα τουλάχιστον δεν υπάρχει πρόβλημα. Καταλαβαίνω, όμως, γιατί για κάποιον ερασιτέχνη θα υπάρχει.» Βγάζω από το πορτοφόλι μου κέρματα, δύο ήλιους, και τα προτείνω προς την κοκαλιάρα με τα φουντωτά μαλλιά.

Προτού όμως εκείνη πάρει τα λεφτά, η τύπισσα με το αιχμηρό πρόσωπο και τα στενά μάτια λέει: «Μόνο δυο ήλιοι; Για τέτοια συσκευή; Ούτε τούτες δω δεν τις δίνουμε δυο ήλιους!» Δείχνει τις δύο άλλες που είναι στον πάγκο τους.

«Γιατί, πού θα την πουλήσετε;» της λέω. «Ποιος θα την ξεκλειδώσει;»

«Δεν είσαι μόνο εσύ μάγος, φίλε.»

«Δεν είναι όλοι οι μάγοι σαν εμένα.»

Μένουν για λίγο σιωπηλές.

«Αλλά,» προσθέτω, «για να μη θεωρήσετε ότι προσπαθώ να σας αδικήσω…» Βάζω ξανά στο πορτοφόλι μου τα δύο κέρματα και βγάζω ένα χαρτονόμισμα των πέντε ήλιων. «Είμαστε εντάξει, τώρα;»

«*Δέκα* ήλιους, και είμαστε εντάξει,» μου λέει η Κλεφτόγατα με το αιχμηρό πρόσωπο.

Γελάω με τρόπο που υποδηλώνει ότι μόλις άκουσα κάτι εξωφρενικό. «Μη λέμε τρελά πράγματα.» Αφήνω το χαρτονόμισμα πάνω στο πιστόλι του πάγκου τους. «Καλό σας βράδυ, κυρίες.» Τους γυρίζω την πλάτη, φεύγοντας.

Καμια τους δεν επιχειρεί να με σταματήσει. Ούτε μου φωνάζουν ούτε με ακολουθούν.

Επιστρέφω στο όχημα της Κυράλης, ανοίγω το μισό σκέπαστρο και μπαίνω.

«Αυτή δεν είναι;» της λέω υψώνοντας τη συσκευή ανάμεσά μας.

Η Κυράλη, που κρατά στα χέρια της ένα ζευγάρι μικρά κιάλια, χαμογελά. «Πρέπει να ήσουν το κάτι άλλο ως μάγος, απ'ό,τι κατάλαβα,» λέει, και γελά.

«Δε δέχομαι γαλιφιές,» αποκρίνομαι επιστρέφοντάς της το χαμόγελο.

Η Κυράλη παίρνει τη συσκευή από το χέρι μου. «Ευχαριστώ.»

«Να οδηγήσω εγώ, τώρα;»

«Αν θέλεις.»

Αλλάζουμε θέσεις και, καθώς η Κυράλη περνά από πάνω μου, τη φιλάω κάτω από το αριστερό αφτί. Εκείνη γελά, μάλλον επειδή τη γαργάλησα.

Ενεργοποιώ τη μηχανή και βγάζω το όχημά μας από το Παζάρι της Παραγκούπολης· το βάζω στην Κερκοφόρου.

«Πού θέλεις να πάμε;» ρωτάω.

«Σπίτι μου. Να ελέγξω τη συσκευή.»

«Πού είναι το σπίτι σου;»

«Στον Λιθοξόο.»

«Τόσο μακριά από δω, ε;»

«Ναι. Είναι μονοκατοικία.»

«Σε προσέχει η οικογένεια.» Λίγο παρακάτω, στρίβω δεξιά, αρχίζοντας να διασχίζω τους Συλλέκτες.

«Φυσικό δεν είναι; Είμαι ειδική σύμβουλος επιχειρήσεων, τώρα.»

Όταν έχουμε περάσει από τους Συλλέκτες, διασχίζω μια υπόγεια διάβαση του σιδηρόδρομου και, βγαίνοντας ξανά επάνω, συνεχίζω προς τα δυτικά.

«Τι περιέχει αυτή η συσκευή;» ρωτάω. «Τι *ακριβώς* κάνεις στη Μέλβερηθ, Κυράλη; Επιτρέπεται να μάθω, ή είναι απόρρητο;»

«Περιέχει στοιχειακές πληροφορίες για αρώματα και κρέμες. Εγώ δεν ξέρω πώς να τις διαβάσω, αλλά υπάρχουν άνθρωποι που ξέρουν.»

«Μου κάνεις πλάκα… Τι αξία έχουν τέτοιες πληροφορίες για τη Δυναστεία;»

«Κάποιοι άνθρωποί μας συνεργάζονται με την επιχείρηση *Φυσίοσμος*, στην οποία εργάζομαι τώρα ως ειδικός σύμβουλος.»

«Γιατί τότε είχες ανησυχήσει; Δε μπορούσες να ζητήσεις να σου ξαναδώσουν τις πληροφορίες;»

Η Κυράλη μού ρίχνει ένα λοξό βλέμμα σαν να αναρωτιέται αν αστειεύομαι ή αν είμαι αφελής. «Δεν *ζήτησα* αυτές τις πληροφορίες, αγάπη μου. Τις έκλεψα.»

«Και μετά έκλεψαν εσένα άλλες κλέφτρες. Ειρωνικό, ε;»

«Μην κάνεις τέτοια αστεία, Ζορδάμη. Δεν ήταν καθόλου εύκολο να πάρω αυτές τις πληροφορίες. Επιχειρήσεις όπως ο *Φυσίοσμος* φυλάνε τις πατέντες τους σαν το Φως της Αρτάλης.»

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις, τώρα που τις έχεις στην κατοχή σου;»

«Δεν τις θέλω για τον εαυτό μου,» αποκρίνεται η Κυράλη, αλλά δεν εξηγεί ποιος θα παραλάβει τα κλοπιμαία.

Καθώς πλησιάζουμε τον Λιθοξόο, μου λέει: «Έχω ένα σωρό κολόνιες που μου δίνουν δωρεάν. Μπορείς να πάρεις όποιες θέλεις.»

«Έχεις και αντρικές;»

«Απ’ όλες έχω. Και κρέμες, επίσης.»

Διαφήμιση στην εφημερίδα *ΠανΣεργήλιος* που ταξιδεύει, με γρήγορα αεροσκάφη, σ’όλες τις μεγάλες πόλεις της Σεργήλης:

****

ΠΟΛΙΣ

Συλλογή οκτώ ειδικών κρεμών ανάλογα με την ποιότητα και τον χρωματισμό του δέρματος.

Προφυλάσσουν το πρόσωπο, τα χέρια, και τα πόδια από τη σκόνη και τον καπνό κάθε πόλης.

Ανακάλυψε τη
ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΚΡΕΜΑ!

[εικόνα με το όρθιο σωληνάριο μιας κρέμας που γράφει, με μεγάλα γράμματα, **ΠΟΛΙΣ** και από κάτω, με μικρότερα γράμματα, ΞΗΡΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΑΝΟΙΧΤΟΥ ΧΡΩΜΑΤΟΣ· πίσω από τα γράμματα, καταλαμβάνοντας ολόκληρη την όψη του σωληνάριου, είναι ζωγραφισμένες οι μαύρες ψηλές πολυκατοικίες μιας μεγαλούπολης]

Με την εγγύηση
Φυσίοσμος

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

Έτσι, λοιπόν, μένω με την Κυράλη για κάποιες ημέρες, στη μονοκατοικία της στον Λιθοξόο, όσο εκείνη εργάζεται ως ειδική σύμβουλος επιχειρήσεων στον Φυσίοσμο, που τα γραφεία του (όπως και τα εργαστήριά του) είναι στα Μηχανουργεία, μια συνοικία της Μέλβερηθ βόρεια από το Γλίστρημα, μια συνοικία γεμάτη εργοστάσια και βιομηχανίες.

«Τι νόημα έχει να συνεχίζεις να δουλεύεις εκεί;» τη ρωτάω. «Πήρες εκείνο που ήθελες, δεν το πήρες;»

«Το πήρα,» μου εξηγεί, «αλλά δεν θέλω να με υποψιαστούν. Αν εξαφανιστώ αμέσως ενώ έχουν καταλάβει ότι κάποιος έκλεψε τις πατέντες τους, τότε–»

«Πιστεύεις ότι θα καταφέρουν να σε βρουν;»

«Δεν έχει σημασία αν θα καταφέρουν να με βρουν ή όχι. Καλύτερα είναι να μην καταλάβουν ποτέ τίποτα για εμένα.»

Μετά από δυο μέρες, μεσημέρι, τη ρωτάω: «Έχουν πάρει, λοιπόν, είδηση ότι κάποιος τούς έκλεψε;»

«Αν το έχουν πάρει είδηση, δεν μου έχουν πει τίποτα,» αποκρίνεται η Κυράλη βγάζοντας τα παπούτσια της. «Και, καθότι είμαι ειδική σύμβουλος επιχειρήσεων, πιστεύω ότι κάποιος θα μου είχε πει κάτι.»

«Πραγματικά μπορείς να δίνεις συμβουλές για επιχειρήσεις; Ξέρεις τι κάνεις;»

«Πόσο δύσκολο νομίζεις ότι είναι, αγάπη μου;»

Παριστάνουμε πάλι τους παντρεμένους, αλλά ανεπίσημα αυτή τη φορά. Δεν υπάρχουν χαρτιά που να το αποδεικνύουν. Για τον έξω κόσμο δεν υποτίθεται πως είμαστε παντρεμένοι. Εγώ είμαι απλά ένας εραστής της, κι αν κάποιος τύχει να με ρωτήσει πώς λέγομαι το όνομά μου είναι Θεώνυμος Μάρσελκοφ. Έχω και ταυτότητα – ψεύτικη, εν-

νοείται. «Θεώνυμος;» διαμαρτυρήθηκα στην Κυράλη όταν μου την έδωσε. «Δεν έχεις τίποτα καλύτερο; Είναι όνομα γελοίο – πομπώδες!»

Η Κυράλη γέλασε. «Δε θα σου χρειαστεί, ούτως ή άλλως· μην ανησυχείς. Για περίπτωση ανάγκης είναι.» Ήταν μεσημέρι, δυο ώρες αφότου είχε επιστρέψει από τον Φυσίοσμο – φέρνοντας (ξανά) μερικές δωρεάν κολόνιες μαζί της – και ήμασταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι της μονοκατοικίας, γυμνοί και τυλιγμένοι με σεντόνια.

«Εντάξει,» είπα αφήνοντας την ταυτότητα στο κομοδίνο, «θα το δεχτώ.» Το κρεβάτι είναι μονό και δεν έχει πολύ χώρο· η Κυράλη ήταν ξαπλωμένη επάνω μου: αισθανόμουν το λευκόδερμο σώμα της να κολλά πάνω στο χρυσόδερμο σώμα μου σαν τα δυο τους να προσπαθούσαν να γίνουν ένα εκεί όπου τα σεντόνια δεν παρεμβάλλονταν ανάμεσά μας. «Υπό έναν όρο,» πρόσθεσα.

Χαμογέλασε, καταλαβαίνοντας ότι θα πω κάτι περίεργο. «Τι όρο;»

«Να σε λέω Σαμάνθα. Μου αρέσει καλύτερα, και το έχω συνηθίσει.»

«Εντάξει, αλλά όχι δημόσια. Δημόσια – δηλαδή, έξω από αυτό το σπίτι – είμαι η Κυράλη. Συμφωνείς;»

«Συμφωνώ. Και μία ερώτηση: Ποιο είναι το *πραγματικό* σου όνομα, Σαμάνθα;»

«Τι σημασία έχει;» Δεν απέφυγε το βλέμμα μου.

«Είμαι περίεργος – *αυτή* τη σημασία έχει. Θα μου πεις;»

«Όχι.»

«Γιατί;»

«Το έχω ξεχάσει.»

«Μαλακίες!» είπα γελώντας.

Και η Σαμάνθα γελούσε. «Δε με πιστεύεις;»

«Φυσικά και όχι. Αν και με τόσα ονόματα που αλλάζεις δεν θα ήταν απίθανο να μην ξέρεις ποια είσαι, πλέον!»

«Βλέπεις;»

«Αλλά δεν σε πιστεύω. Ποιο είναι το πραγματικό σου όνομα;» επέμεινα.

«Σου λέω: το έχω ξεχάσει.»

Άρχισα τότε να τη γαργαλάω στα πλευρά, και με τα δύο χέρια· προσπάθησε να μου ξεφύγει αλλά δεν την άφησα: την κράτησα κοντά μου. Ωστόσο, δεν μου αποκάλυψε το μυστικό της.

Κυρίως στη μονοκατοικία μένω τα πρωινά, όταν η Σαμάνθα λείπει, ή κάνω καμια βόλτα από τον Λιθοξόο ώς το Σταυροδρόμι και το Κέντρο της Μέλβερηθ. Μαγειρεύω για να έχουμε κάτι να φάμε το μεσημέρι. Δεν είμαι καλός μάγειρας – δεν ξέρω πώς κάποιοι καταφέρνουν και βάζουν τις σωστές ποσότητες και τις σωστές αναλογίες· εγώ πάντα κάνω λάθη και ποτέ τίποτα δεν είναι ακριβώς όπως πρέπει να είναι – όμως αυτά που φτιάχνω τρώγονται· δεν είναι και *τόσο* χάλια. Θα μπορούσα να αγοράζω φαγητό από εστιατόριο, άνετα – έχω 350 ήλιους από τον Σερφάντη – αλλά η Σαμάνθα μού λέει πως της αρέσει που μαγειρεύω εγώ αντί για κάποιος άγνωστος σε κάποια μυστηριώδη κουζίνα της Μέλβερηθ. «Να δούμε άμα θα το λες αυτό όταν βρεις κανένα ποντίκι μες στη σούπα σου,» την πειράζω, κι εκείνη γελά.

Τα πρωινά, βέβαια, δεν ασχολούμαι μόνο με μαγειρική και περίπατους· παρακολουθώ, επίσης, ή το ένα τηλεοπτικό κανάλι της Μέλβερηθ ή το άλλο – ή τον *Ιδιόκλητο* ή τη *Διέξοδο* – αγοράζω περιοδικά και εφημερίδες (τα περισσότερα από τα οποία δεν διαβάζω), και ψαχουλεύω το σπίτι από πάνω ώς κάτω ελπίζοντας ότι ίσως ανακαλύψω κάτι για το παρελθόν της Σαμάνθας. Ποτέ δεν ανακαλύπτω τίποτα.

Τα απογεύματα, που η Σαμάνθα είναι εδώ, επιδιδόμαστε σε διάφορες σαχλαμάρες: ακούμε μουσική (είτε που έχει εκείνη ήδη στο σπίτι είτε που έχω εγώ αγοράσει στις πρωινές μου βόλτες) ενώ παίζουμε παιχνίδια με χαρτιά, χορεύουμε, ή κάνουμε έρωτα· βλέπουμε ταινίες (δυο φορές μόνο) στην οθόνη μας, από τις πλακέτες που αγοράζω· πηγαίνουμε τρεις φορές στον κινηματογράφο· και νύχτα παρά νύχτα επισκεπτόμαστε κάποιο μπαρ στον Λιθοξόο ή στο Κέντρο.

Μια από αυτές τις νύχτες, που έχουμε επιστρέψει από μπαρ και η Σαμάνθα μού μοιάζει λιγάκι μεθυσμένη (αρκετά μεθυσμένη για να είναι πιο ομιλητική απ'ό,τι συνήθως, ίσως;), της λέω καθώς στέκομαι πίσω της ξεκουμπώνοντας τα ρούχα της για να ξαπλώσουμε: «Όταν

κυνηγούσαμε τον Άφευκτο και ήμασταν εδώ, στη Μέλβερηθ, εγώ κι ο Ύαν συζητούσαμε–»

«Γίνατε φίλοι, τελικά; Χα-χα-χα-χα…» κάνει η Σαμάνθα γέρνοντας το κεφάλι πίσω, επάνω στον ώμο μου, και στρέφοντας τα μάτια της προς το πρόσωπό μου.

«Όχι ακριβώς,» απαντώ, και φιλάω πεταχτά τα χείλη της που έχουν τη γεύση Γλυκού Κρόνου (αυτός είναι που, μάλλον, ευθύνεται κυρίως για το μεθύσι της). «Αλλά ξέρεις τι μου είπε ο Ύαν για σένα;»

«Τι;»

«Ότι συναντηθήκατε πρώτη φορά στη Χαρπόβη.»

«Ναι, εκεί συναντηθήκαμε. Νόμιζες ότι σου έλεγε ψέματα;»

«Μου είπε, επίσης, ότι σε ρώτησε ποιος σε δίδαξε μαγεία του τάγματος των Βιοσκόπων και του απάντησες ότι η μητέρα σου σε δίδαξε. Αληθεύει;» Έχοντας ξεκουμπώσει και το τελευταίο κουμπί της πουκαμίσας της, την αφήνω να γλιστρήσει από τους ώμους της προς το πάτωμα.

«Το πίστεψες;»

«Είναι ψέματα;»

«Γιατί είσαι περίεργος;» Προσπαθεί να φιλήσει τα χείλη μου και αποτυχαίνει, φιλώντας τελικά το σαγόνι.

«Επειδή είμαι περίεργος.»

«Αλήθεια είναι.» Γυρίζει μέσα στην αγκαλιά μου για να μην είναι πια η πλάτη της στραμμένη προς εμένα. «Έλα πιο κάτω, τώρα.» Σκαρφαλώνει επάνω μου σαν να είμαι δέντρο, και τα χείλη μας συναντιούνται.

Καθώς ξαπλώνουμε στο κρεβάτι, λέω: «Είναι, δηλαδή, η μητέρα σου μάγισσα Βιοσκόπος;» και λύνω τον στηθόδεσμό της.

«Πώς αλλιώς θα με δίδασκε, χαζούλη;»

«Θέλω να πω, είναι *κανονικά* του τάγματος των Βιοσκόπων; Ή είναι όπως εσύ, που δεν είσαι καταγεγραμμένη και δεν έχεις διδαχθεί επίσημα;»

«Α, αυτό εννοείς,» γελά η Σαμάνθα. «Ναι, ήταν κανονικά του τάγματος των Βιοσκόπων.»

«Ήταν; Είναι… νεκρή;»

«Δεν είναι νεκρή, αλλά… δεν είναι πια μέσα στο τάγμα. Την έχουν αποβάλλει. Έχουν ακυρώσει τη μαγική ταυτότητά της.»

«Γιατί;» Έκανε κάποιο παράπτωμα;

Το χέρι της γλιστρά μέσα στο παντελόνι μου. «Για τη μάνα μου θα λέμε τώρα;»

Και ούτε το πρωί προθυμοποιείται να πει περισσότερα. Τότε, επιπλέον, δεν είναι πια μεθυσμένη.

Εκείνες οι ημέρες με τη Σαμάνθα είναι, σίγουρα, οι καλύτερες που έζησα αφότου έμπλεξα με τη Σιδηρά Δυναστεία. Σχεδόν ειδυλλιακές. Άνοιξη· σε μια συμπαθητική μονοκατοικία στα βορειοδυτικά της Μέλβερηθ· δεν είχα καμια ουσιαστική δουλειά να κάνω εκτός από το να μαγειρεύω μεσημεριανό· κανένας δεν με κυνηγούσε για να με σκοτώσει· δεν είχα καμια επαφή με τον Σερφάντη ή κανένα άλλο μέλος της οικογένειας· μόνο τη Σαμάνθα συναντούσα καθημερινά, και ήταν πάντα ευχάριστη και μυστηριώδης ως συνήθως. Νομίζω ότι κι εκείνη περνούσε τόσο καλά όσο εγώ· οι δουλειές της φαινόταν, άλλωστε, να έχουν ουσιαστικά τελειώσει. Δε μπορώ να πω ότι είμαι ερωτευμένος μαζί της όπως ήμουν κάποτε με την Ελοντί, για παράδειγμα, αλλά βρίσκω την παρέα της εξαιρετική παρότι δεν ξέρω παρά ελάχιστα για το άτομό της. Ούτε καν το αληθινό της όνομα.

Τα καλά πράγματα, όμως, δεν κρατάνε για πάντα. Μετά από δεκατρείς ημέρες, το πρωί της δέκατης-τέταρτης, ο Σερφάντης με καλεί στον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου την ώρα που μαγειρεύω.

«Δε μπορώ τώρα, έχω δουλειά,» του λέω.

«*Τι δουλειά έχεις; Με την Κυράλη δεν είσαι;*»

«Ναι–»

«*Πρέπει να κάνεις κάτι για εμάς, Ζορδάμη.*»

Αναστενάζω. «Εντάξει, πες…»

Μου λέει, και μετά η τηλεπικοινωνία μας τερματίζεται. Ευτυχώς, η δουλειά δεν είναι για σήμερα αλλά για αύριο.

Όταν η Σαμάνθα επιστρέφει από τον Φυσίοσμο, ενόσω τρώμε της λέω τι μου είπε ο Σερφάντης.

Με κοιτάζει παραξενεμένη. «Και σε προβληματίζει;»
Μορφάζω. «Βαριέμαι, βασικά.»
«Μην ξεχνάς πού βρισκόμαστε, αγάπη μου, και τι κάνουμε.» Νομίζω ότι αυτό το *αγάπη μου* της ξέφυγε· νομίζω ότι, ουσιαστικά, ήθελε να με αποκαλέσει *Ζορδάμη*.
«Ξέρω πού βρισκόμαστε,» της λέω. «Αλλά τι ακριβώς κάνουμε δεν έχω ακόμα καταλάβει.»
«Θα καταλάβεις, στο τέλος. Είσαι έξυπνο παιδί. Και η μαγειρική σου έχει βελτιωθεί.»

Το πρωί της επόμενης ημέρας, ένα τετράκυκλο όχημα με περιμένει σταθμευμένο έξω από το σπίτι της Σαμάνθας. Τα κλειδιά του είναι κρυμμένα μέσα σε μια από τις γλάστρες του μικρού κήπου – εκεί όπου μου είχε πει ο Σερφάντης ότι θα βρίσκονταν. Τα παίρνω, ξεκλειδώνω μια από τις πόρτες του τετράκυκλου, και μπαίνω. Ενεργοποιώ τη μηχανή και ρίχνω μια ματιά στις ενδείξεις των συστημάτων της κονσόλας, στα καθίσματα, στο τιμόνι. Δεν είναι και ό,τι καλύτερο αυτό το όχημα, αλλά ούτε και ό,τι χειρότερο. Παλεύεται. Αν και είμαι βέβαιος πως αν πας να το τρέξεις λιγάκι σοβαρά θα γίνει κομμάτια.
Ευτυχώς, η δουλειά μου δεν περιλαμβάνει κάτι τέτοιο.
Πατώντας το πετάλι με αυτοσυγκράτηση – καταπνίγοντας τον ραλίστα μέσα μου – φεύγω από τη μονοκατοικία της Σαμάνθας και κατευθύνομαι νότια. Βγαίνω από τον Λιθοξόο και πηγαίνω στον Ζευγαρωτό, που δεν είναι και τόσο μακριά. Μονάχα μια άλλη συνοικία της Μέλβερηθ τούς χωρίζει: το Στένωμα.
Στα δυτικά άκρα του Ζευγαρωτού βρίσκονται οι Φυλακές της Μέλβερηθ, κι αυτός είναι ο προορισμός μου.
Δεν αργώ να φτάσω, και σταματώ το όχημά μου αντίκρυ στη μεγάλη μεταλλική πύλη και στα ψηλά πέτρινα τείχη που στην κορυφή τους υπάρχουν κάγκελα γεμάτα αιχμές, φορτισμένα με ενέργεια. Η ενέργεια δεν φαίνεται από εδώ, βέβαια, αλλά το έχω ακούσει πως υφίσταται· μόλις πας να τα αγγίξεις σε χτυπά. Πάνω από την πύλη είναι

ένα πέτρινο φυλάκιο με πυροβόλο όπου προβολέας είναι προσαρτημένος. Δύο φρουροί στέκονται τώρα εκεί.

Περιμένω καπνίζοντας, κοιτάζοντας προς την πύλη πίσω από τα φιμέ τζάμια του οχήματός μου.

Μετά από κανένα δεκάλεπτο, η πύλη ανοίγει ίσα για να βγει ένας άντρας ντυμένος με πέτσινο πανωφόρι, ανοιχτό μπροστά, λευκή μπλούζα, και μαύρο παντελόνι. Το δέρμα του είναι κατάλευκο σαν το χιόνι των Φέρνιλγκαν, τα κοντά μαλλιά του κατάμαυρα σαν τη νύχτα. Ονομάζεται Νάρφλης Ζέρταλωφ. Ο εραστής της γιατρού Κλαρίσσας Ζέρτενθοφ: αυτός που την έπνιξε.

«*Δεν ήταν πραγματικά εραστής της*,» μου είπε χτες ο Σερφάντης μέσα από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό.

«Και τι ήταν;» τον ρώτησα.

«*Δολοφόνος είναι.*»

«Πληρωμένος;»

«*Ναι.*»

«Από την οικογένεια; Από ποιον;»

«*Να κοιτάς τη δουλειά σου.*»

Ανοίγω το παράθυρο του οχήματος και του κάνω νόημα, όπως μου είπε ο Σερφάντης. Ο Νάρφλης με βλέπει και έρχεται. Του ανοίγω την πόρτα και μπαίνει, κλείνοντάς την.

«Τι συμβαίνει;» με ρωτά με φωνή ξερή. «Ποιος είσαι;» Τα μάτια του είναι κατάμαυρα σαν τα μαλλιά του, παρατηρώ. Το πρόσωπό του μοιάζει τετράγωνο. Απορώ τι του έβρισκε η γιατρός. Μάλλον δεν είχε καλό γούστο στους άντρες για να καταλήξει όπως κατέληξε...

«Ζορδάμη με λένε,» του απαντώ ξεκινώντας το όχημά μου και φεύγοντας από τις φυλακές. «Θες τσιγάρο;»

Νεύει.

Του δίνω τσιγάρο και το ανάβει μ’έναν δικό του ενεργειακό αναπτήρα.

«Τι συμβαίνει;» με ρωτά. «Αυτός ο δικηγόρος δεν ήταν κανονικός δικηγόρος! Πώς τα κανόνισε όλα τούτα; Και ποιος πούστης με ενοχοποίησε; Ποιος έβαλε εκείνο το γαμημένο σημειωματάριο πάνω στο γραφείο της; Τι σκατά γίνεται εδώ;»

«Δεν έχω ιδέα,» λέω ψέματα, «για σημειωματάρια και τέτοια. Ούτε για τον δικηγόρο σου.»
«Ήρθε ένας τύπος να με υπερασπιστεί και–»
«Δε μ'ενδιαφέρει,» τον διακόπτω οδηγώντας προς το Κέντρο, διασχίζοντας τον Ζευγαρωτό. «Πρέπει να μάθεις κάποια πράγματα, όμως.» Αυτό μού ζήτησε ο Σερφάντης να κάνω, αυτό θα κάνω…
«Ναι, να μάθω κάποια πράγματα θέλω κι εγώ. Τι σκατά συμβαίνει;» επιμένει.
«Σου σώσαμε τη ζωή, όπως θα καταλαβαίνεις. Αλλά κανένας δεν σώζει ζωές τσάμπα.» *Ειδικά ζωές σαν τη δική σου,* προσθέτω νοερά. Ο τύπος δεν μου είναι καθόλου συμπαθής: ούτε η φάτσα του μ'αρέσει, ούτε η φωνή του, ούτε το επάγγελμά του.
«Τα ίδια έλεγε κι ο δικηγόρος–»
«Από δω και στο εξής, μας χρωστάς. Και θα χρωστάς μέχρι που να ξεπληρώσεις.»
«Τι θέλετε να κάνω; Ποιοι είστε;»
«Γνωρίζεις ήδη κάποιους από εμάς, αλλά δεν το ξέρεις πως μας γνωρίζεις,» του λέω. «Ονομαζόμαστε Σιδηρά Δυναστεία.»
Συνοφρυώνεται. «Δεν τόχω ξανακούσει…»
«Αυτό είναι και το νόημα. Όταν ξέρεις για τη Σιδηρά Δυναστεία, είσαι πια μέλος της. Είσαι… της *οικογένειας*. Καταλαβαίνεις;» Μα τ'αφτιά της Λόρκης, ακούγομαι σαν κάτι ανθρώπους που παλιά μιλούσαν έτσι σ'εμένα! Με τρομάζω.
«… Όχι,» κομπιάζει ο Νάρφλης. «Όχι, δεν καταλαβαίνω ακριβώς. Τι θες να πεις; Θάμαι για πάντα δικός σας;»
«Μέχρι που να ξεπληρώσεις, θα υπηρετείς. Μετά, θα είσαι της οικογένειας απλώς.»
«Τι σκατά είν' αυτή η 'οικογένεια';» φωνάζει ο Νάρφλης. «Με δουλεύεις;»
«Μην κάνεις φασαρία, εκτός αν προτιμάς να σε επιστρέψω εκεί απ'όπου σε πήρα.»
Αυτό τον σωπαίνει.
«Ρώτησέ με,» τον προτρέπω, πιο ήπια, «ό,τι θέλεις.»

Ο Νάρφλης φυσά καπνό απ'την άκρη του στόματός του· μετά, μισανοίγει το παράθυρο πλάι του και πετά έξω το μισοτελειωμένο τσιγάρο. «Τι ακριβώς θέλετε να κάνω για να ξεπληρώσω;»

«Δε θα κάνεις μόνο ένα πράγμα, ούτε εγώ είμαι αυτός που θα σου δώσει οδηγίες. Θα κάνεις διάφορα πράγματα για εμάς. Ό,τι σου ζητήσουμε.»

Τα μάτια του στενεύουν καθώς με ατενίζει. «Και πότε θα έχω ξεπληρώσει;»

«Δεν ξέρω,» απαντώ. «Κι εγώ ξεπληρώνω ακόμα.»

«Τι θες να πεις, δηλαδή, ρε φίλε; Ότι τώρα θα σας υπηρετώ για πάντα; Χωρίς λεφτά; Χωρίς τίποτα;»

Κάνω το πρόσωπό μου άγριο, επιβλητικό, καθώς στρέφομαι να τον αντικρίσω. «Ζωντανός όμως. Και όχι φυλακισμένος.»

Ο Νάρφλης δεν αποφεύγει το βλέμμα μου. Ούτε εγώ το δικό του, αλλά σύντομα κοιτάζω πάλι μπροστά, στον δρόμο – αναγκαίο όταν οδηγείς και δεν θες να κουτουλήσεις σε κανέναν τοίχο ή να σκοτώσεις κανέναν άνθρωπο.

«Με καταλαβαίνεις;» του λέω. «Κάνεις ό,τι σου ζητάμε. Ξεπληρώνεις το χρέος σου.»

«Είναι σα να μου λες ότι σας πούλησα τη ζωή μου.»

«Μας τη δάνεισες. Για κάποιο καιρό.»

«Για πόσο καιρό;»

«Δεν ξέρω. Θα το μάθεις από άλλους αυτό.»

Γαμώ τ'αφτιά της Λόρκης. Με τρομάζω. Δεν έπρεπε κανονικά να ήμουν εγώ που τα λέω τούτα. Εγώ, κανονικά, είμαι αυτός που τ'ακούει. Σωστά; Έτσι δεν είναι; Αφού κι εγώ ξεπληρώνω ακόμα…

Το μυαλό μου γεμίζει από τις φωνές όλων όσων μού έχουν κατά καιρούς πει πως ποτέ το χρέος δεν ξεπληρώνεται, πως παραμένεις για πάντα δούλος της Δυναστείας. Δελεάζομαι, προς στιγμή, να πω κι εγώ τα ίδια στον Νάρφλη – επειδή μου το έκαναν εμένα, να το κάνω κι εγώ σ'αυτόν, να τραφώ λιγάκι από τον φόβο του – αλλά συγκρατιέμαι.

«Θα μάθεις από άλλους,» του λέω ξανά.

«Πού πάμε τώρα;» με ρωτά, μετά από λίγο, όταν έχουμε πια φτάσει στο Κέντρο της Μέλβερηθ.

«Στη Χαραυγή. Σ’ένα μέρος που ονομάζεται ‘*Το Στενό Καπηλειό*’.»

«Μα, εκεί είναι… »

«Ναι, είναι κάποιος που ξέρεις. Σωστά;»

Ο Νάρφλης γνέφει καταφατικά. Σιωπηλά. Μετά, καθώς διασχίζω μια γέφυρα που περνά πάνω από τις ράγες του τρένου, ρωτά: «Είναι κι αυτός της Σιδηράς Δυναστείας;»

«Θα σου πει ο ίδιος.»

«Εσύ τι ακριβώς κάνεις, ρε φίλε; Μεταφέρεις κόσμο;»

«Ό,τι μου ζητήσουν.»

«Και πόσο καιρό γίνεται αυτό;»

«Κάποια χρόνια,» απαντώ, και δεν μπαίνω σε λεπτομέρειες.

Διαφημιστική αφίσα σε διάφορους δρόμους μεγάλων πόλεων της Σεργήλης:

****

ΓΛΥΚΟΣ ΚΡΟΝΟΣ

Το μόνο γλυκό πράγμα που άφησαν πίσω τους οι Παντοκρατορικοί

[φωτογραφία ενός μπουκαλιού που η ετικέτα γράφει **ΓΛΥΚΟΣ ΚΡΟΝΟΣ** και, από κάτω, ΤΟ ΥΠΕΡΧΡΟΝΙΟ ΠΟΤΟ· ενώ πίσω από τα γράμματα είναι ζωγραφισμένη μια πυραμίδα με μια κόκκινη, ακτινοβόλο σφαίρα στην κορυφή]

Προειδοποιούμε ότι ο Γλυκός Κρόνος είναι άκρως μεθυστικό ποτό
και πρέπει να καταναλώνεται με σύνεση
από άτομα άνω των 18 ετών.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Δεν έχω καμια άλλη επαφή με τον Νάρφλη. Ευτυχώς. Τον αφήνω στο *Στενό Καπηλειό* κι εκεί τελειώνει η συναναστροφή μου μαζί του. Ούτε ο Σερφάντης ούτε κανένας άλλος δεν μου ζητά να τον ξανασυναντήσω.

Συνεχίζω, έτσι, τη ζωή μου με τη Σαμάνθα (κατά κόσμον Κυράλη – προς το παρόν) για έξι μέρες ακόμα, και εν τω μεταξύ συνειδητοποιώ ότι έχω εντελώς ξεχάσει τη Τζίνα. Όταν ήρθα στη Μέλβερηθ έλεγα πως θα τη δω για να της μιλήσω· μετά, όμως, με όλα όσα έγιναν, και με τη συγκατοίκησή μου με τη Σαμάνθα, η Τζίνα έφυγε από το μυαλό μου. Τι να πω; είμαι άστατος άνθρωπος, κατά βάθος. Πολλές γυναίκες μού το έχουν πει, και δεν διαφωνώ – όχι τελείως.

Τώρα, όμως, που θυμήθηκα πάλι τη Τζίνα, ρωτάω τη Σαμάνθα ένα απόγευμα γι'αυτήν: Τι γίνεται; Είναι ακόμα στη Μέλβερηθ;

«Δεν ξέρω,» μου απαντά. «Δεν είχα επαφή μαζί της. Γιατί θες να μάθεις;»

«Από περιέργεια. Το ξέρεις ότι γνωριζόμαστε, έτσι;»

«Το ξέρω,» λέει η Σαμάνθα υπομειδιώντας. «Αν θέλεις να επικοινωνήσεις μαζί της, επικοινώνησε· δεν έχω πρόβλημα.» Αν και μου φαίνεται πως δεν είναι απόλυτα ειλικρινής.

Το επόμενο πρωί, καλώ τη Τζίνα με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου αλλά δεν λαμβάνω απάντηση. Δεν βλέπω καν τον δικό της πομπό να ανταποκρίνεται. Έφυγε από τη Μέλβερηθ; Την καλώ στο διαμέρισμά της στο Σταυροδρόμι. Εκεί κάποιος σηκώνει τον επικοινωνιακό δίαυλο.

«*Ναι;*» Η φωνή του μου είναι τελείως άγνωστη.

«Γεια σας,» λέω. «Θα μπορούσα να μιλήσω στη Τζίνα;»

«*Τη Τζίνα;*» Ακούγεται μπερδεμένος. «*Α... μήπως θέλετε την κυρία που κατοικούσε εδώ πριν από εμάς;*»

«Δεν είναι πια εκεί;»

«*Όχι, έφυγε.*»

«Μάλιστα. Ευχαριστώ.»

Κλείνω τον πομπό μου και καλώ τον Σερφάντη. Όταν εκείνος απαντά τον ρωτάω πού πήγε η Τζίνα. Δεν είναι πια στη Μέλβερηθ;

«*Γιατί θες να ξέρεις;*»

«Από περιέργεια. Τη γνωρίζω από παλιά…»

«*Δεν είναι στην πόλη. Έφυγε.*»

«Γιατί; Συνέβη κάτι; Πού έχει πάει τώρα;»

«*Δεν είναι δική σου δουλειά, Ζορδάμη.*»

«Είναι τόσο σπουδαίο να πάρω μια απάντηση;»

«*Καλή σου μέρα, Ζορδάμη. Δεν έχω χρόνο για κουβέντα,*» λέει ο Σερφάντης και τερματίζει την τηλεπικοινωνία μας.

Ακόμα δεν τον έχω μπατσίσει στη μύτη. Δυστυχώς.

Το βράδυ της έκτης ημέρας αφότου παρέλαβα τον Νάρφλη από τις Φυλακές της Μέλβερηθ, η Σαμάνθα έχει κάτι να μου πει. Αφού κάνουμε έρωτα, σηκώνεται από πάνω μου, κάθεται στην άκρη του μονού κρεβατιού, κι ανάβει τσιγάρο. Το λευκό δέρμα της γυαλίζει από τον ιδρώτα· ήταν ζεστή μέρα σήμερα, και είναι ζεστή νύχτα επίσης.

Φυσώντας καπνό μού λέει: «Σε λίγες μέρες φεύγω, αγάπη μου.»

«Πού θα πας;»

«Μακριά από δω.»

«Δε θα λείψεις στον Φυσίοσμο;» αστειεύομαι, αν και δεν κρύβω τη δυσαρέσκεια από τη φωνή μου. Έχω συνηθίσει αυτή τη ζωή· μου άρεσε· και τώρα είναι φανερό ότι θα τελειώσει.

«Του έχω ήδη βρει άλλο ειδικό σύμβουλο για να με αντικαταστήσει. Νόμιζες ότι θα το άφηνα στην τύχη;»

«Άνθρωπος της Δυναστείας;»

«Όχι.» Τινάζει στάχτη στο τασάκι στο κομοδίνο. «Τέλος πάντων. Θα πρέπει κι εσύ να φύγεις από εδώ τώρα.» Μου μιλά έχοντας την πλάτη γυρισμένη προς εμένα, καθώς εξακολουθεί να κάθεται στην άκρη του κρεβατιού με τα γόνατά της σταυρωμένα.

«Το φοβόμουν ότι θα το έλεγες αυτό. Θα έρθω μαζί σου;»
«Όχι.»
«Γιατί;»
«Γιατί η δουλειά μου δεν μπορεί να σε συμπεριλάβει, κι επιπλέον εσύ έχεις άλλη δουλειά τώρα.»
Συνοφρυώνομαι. «Τι δουλειά;»
«Σε χρειαζόμαστε για να κάνεις κάποιες μεταφορές.»
«Μεταφορές;»
«Θα οδηγείς ένα όχημα, δηλαδή. Το οποίο» – τινάζει στάχτη πάλι – «θα μεταφέρει εμπορεύματα. Λαθραία.»
«Και χρειάζεστε ραλίστα για να μεταφέρει λαθραία;» ρουθουνίζω.
«Ναι, γιατί υπάρχουν προβλήματα στο δρόμο, έχω ακούσει. Ληστές. Οι οποίοι πιθανώς να σε κυνηγήσουν, και τους οποίους πιθανώς να πρέπει να αποφύγεις. Επίσης, ίσως να πρέπει να αποφύγεις και τις αρχές της πόλης – αν και, μάλλον, αυτό θα είναι σπάνια περίπτωση.»
Τίποτα από τούτα δεν μ'αρέσει. «Σε ποια πόλη αναφέρεσαι;»
«Στην Ύγκρας.» Γυρίζει να με κοιτάξει πάνω από τον ώμο της.
«Στην Ύγκρας;»
Η Σαμάνθα νεύει. «Το ξέρουμε, φυσικά, ότι την ξέρεις καλά. Κι αυτός είναι άλλος ένας από τους λόγους που σε επιλέξαμε.»
«Πήρα πάλι τον τυχερό λαχνό…» λέω ειρωνικά.
Η Σαμάνθα χαμογελά. «Νομίζω πως έχεις κάνει και πιο δύσκολα πράγματα.»
Αγγίζω το γόνατό της που είναι διπλωμένο πάνω από το άλλο γόνατο. «Αναφέρεσαι σε κάτι που έχουμε κάνει αυτές τις μέρες;»
Η Σαμάνθα γελά, και τα μάγουλά της ροδίζουν – πράγμα σπάνιο.
«Τι είναι, αλήθεια, τα εμπορεύματα που θα μεταφέρω λαθραία στην Ύγκρας; Εκεί, απ'ό,τι ξέρω, κυκλοφορούν τα πάντα.»
«Ποτά,» μου λέει. «Η καινούργια Αρχόντισσα της Ύγκρας, η Καρλάνη – που παλιά ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης, όπως υποθέτω θα ξέρεις – έχει επιβάλλει μεγάλο φόρο στα ποτά, επομένως συμφέρει να τα φέρνεις λαθραία στην πόλη.»
«Γιατί;»
«Γιατί συμφέρει; Σίγουρα καταλ–»

«Γιατί έχει επιβάλλει τόσο βαρύ φόρο, εννοώ. Δεν το είχα ακούσει.»

«Για να επιδιορθώσει τις ζημιές που έχει ακόμα η πόλη ύστερα από τον μεγάλο πόλεμο εναντίον των Παντοκρατορικών. Δεν είναι αυτό, ασφαλώς, το μόνο μέτρο που έχει πάρει, αλλά εμάς τώρα αυτό μάς ενδιαφέρει.» Η Σαμάνθα τραβά μια τζούρα από το τσιγάρο της και φυσά τον καπνό απ'τα ρουθούνια ενώ συνεχίζει να με κοιτάζει πάνω απ'τον ώμο της.

«Μάλιστα,» λέω αναστενάζοντας. «Και πότε ξεκινάω;»

«Αύριο.»

«*Αύριο;*»

Η Σαμάνθα σβήνει το τσιγάρο της στο τασάκι του κομοδίνου. «Ναι. Και θα είναι μαζί σου και κάποιος που ξέρεις από παλιά.»

«Και σκέφτηκες να μου το πεις απόψε; Γιατί όχι πιο νωρίς;»

«Σήμερα το πρωί το κανόνισα,» μου λέει. «Επιπλέον, ποιο είναι το πρόβλημα; Έχεις τόσα πολλά πράγματα να μαζέψεις;» Ρητορική ερώτηση, αναμφίβολα.

«Ποιος θα είναι μαζί μου;» ζητάω να μάθω.

Ο Καρβέτλος Σαλάνδρεφ.

Παλιός γνωστός, πράγματι. Από τον πρώτο καιρό που άρχισα να υπηρετώ τη Δυναστεία. Προφήτης δυσοίωνος και κακόγλωσσος. Γλώσσα της Λόρκης, που λένε. Αλλά δεν τον αντιπαθώ· απλώς δεν τον συμπαθώ κιόλας. Πώς να συμπαθήσεις κάποιον που σου προμαντεύει άσχημα πράγματα;

Με περιμένει εκεί όπου η βορειοδυτική δημοσιά φτάνει στη Μέλβερηθ, καθισμένος επάνω σ'ένα καφετί άλογο και κρατώντας άλλο ένα καφετί άλογο από τα ηνία. Είναι πρωί και ο καιρός καλός. Φοράω μια ταξιδιωτική κάπα πάνω από ταξιδιωτικά ρούχα, και στον ώμο μου είναι ένας ταξιδιωτικός σάκος. Από τη ζώνη μου κρέμονται ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο, κρυμμένα κάτω από την κάπα. Μπροστά από τα μάτια μου είναι ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά.

Τη Σαμάνθα την αποχαιρέτησα προτού φύγει για τη δουλειά της, κάνοντας έρωτα μαζί της για μια τελευταία φορά.

«Θα σου λείψω;» τη ρώτησα, μετά, καθώς κι οι δύο είχαμε κάνει ντους και ντυνόμασταν.

«Φυσικά,» μου είπε απλώνοντας το χέρι για να χαϊδέψει το μάγουλό μου. «Πολύ.» Με φίλησε.

«Μαλακίες,» αποκρίθηκα. «Μου το λες για να με κρατήσεις σε καλή διάθεση.»

«Άντε γαμήσου, τότε, αγάπη μου,» μου είπε υπομειδιώντας, με το αριστερό της μάτι να γυαλίζει περίεργα, αλλά κατά βάθος διασκεδασμένη, είμαι σίγουρος.

Χαμογέλασα πλατιά. «Παραγίνεσαι γλυκομίλητη.»

«Σ'αρέσει καλύτερα, ε;»

Χαμογελάω ξανά τώρα, αν και όχι τόσο πλατιά, καθώς αναπολώ εκείνη τη στιγμή. Έχει πλάκα η Σαμάνθα.

Ο Καρβέτλος Σαλάνδρεφ, ο δυσοίωνος προφήτης, κάθεται στ'άλογο του και με περιμένει. Έχει δέρμα λευκό-ροζ, μαλλιά ξανθά και αραιά, και μούσι. Ακόμα δεν έχει μάθει να το ξυρίζει παρότι πάντα φυτρώνει χάλια· νομίζεις ότι είναι άγριος θάμνος των Φέρνιλγκαν αυτό το πράγμα. Ο παλιάτσος της Λόρκης ο ίδιος.

Ντυμένος ταξιδιωτικά σαν εμένα. Ακόμα και κάπα φορά· ούτε να ήξερε πώς θα ντυνόμουν και να ήθελε να με μιμηθεί. Τα μάτια του (που ξέρω ότι είναι ανοιχτά γαλανά – πολύ ανοιχτά γαλανά) κρύβονται πίσω από ένα ζευγάρι λεπτά μαύρα γυαλιά που γυαλίζουν στο πρωινό φως.

«Ραλίστα!» λέει, γελώντας, καθώς πλησιάζω. «Ακόμα ζωντανός;»

«Αν δεν με είχες για ζωντανό, γιατί με ζήτησες;»

«Δε σε ζήτησα, για να είμαι ειλικρινής· η Κυράλη σε πρότεινε. Αλλά πρέπει να παραδεχτώ ότι είσαι, όντως, ο άνθρωπος που χρειαζόμαστε. Το άλογο» – δείχνει, μ'ένα κούνημα του κεφαλιού, το δεύτερο άλογο, πλάι του – «είναι δικό σου, για την ώρα. Ανέβα.»

Αναστενάζω. Δεν πολυσυμπαθώ τα άλογα, αλλά... «Αφού δεν έφερες όχημα...» λέω και, βάζοντας το ένα πόδι στον αναβατήρα, ανεβαίνω στη σέλα. Το ζώο χρεμετίζει και αναδεύεται από κάτω μου. «Ήσυχα, μεγάλε,» του λέω, χαϊδεύοντας τη χαίτη του. «Ήσυχα.»

«Δεν είναι αρσενικό,» με πληροφορεί ο Καρβέτλος.

«Έτσι εξηγείται η ανησυχία του;»

Ο Καρβέτλος ρουθουνίζει. «Απλά σ'το είπα, ρε.» Γελά. «Και δε νομίζω ότι είναι ανήσυχο. Δεν ξέρεις ιππασία; Καθόλου;»

«Μερικά βασικά πράγματα μόνο. Όπως θα έχεις ακούσει, είμαι ραλίστας, όχι ιππέας.»

«Κάτι έχει πάρει τ'αφτί μου,» αστειεύεται. Στρέφει το άλογό του προς τα δυτικά και ξεκινά να τροχάζει.

Στρέφω κι εγώ το δικό μου και τον ακολουθώ, νιώθοντας άβολα καθώς κρατάω τα χαλινάρια.

«Τι έγινε, λοιπόν;» με ρωτά. «Ξεχρεώθηκες ή ακόμα;»

«Αν είχα ξεχρεωθεί, λες να ήμουν τώρα μαζί σου;»

«Βλέπεις πού σ'το έλεγα;» αποκρίνεται ο προφήτης της συμφοράς. «Κανείς δεν ξεχρεώνεται ποτέ εδώ πέρα. Το ξεχρέωμα είναι μύθος, φίλε μου.»

«Εσύ ακόμα χρωστάς;»

«Ακόμα ξεπληρώνω. Ο έκτος χρόνος είναι αυτός.» Όταν τον είχα πρωτοσυναντήσει, δούλευε ήδη τρία χρόνια για τη Δυναστεία εξαιτίας του χρέους του. *Ακριβώς όπως κι εγώ τώρα που μίλησα στον Νάρφλη*, συνειδητοποιώ ξαφνικά. *Και του είπα περίπου ό,τι μου είχε πει εμένα τότε ο Καρβέτλος.*

«Εσύ δανείστηκες λεφτά για ολόκληρη εταιρεία, και ίσως να μην έχεις κάνει ώς τώρα και τόσο επικίνδυνες δουλειές για την οικογένεια–»

«*Τι;*» με διακόπτει. «Δεν έχω κάνει επικίνδυνες δουλειές; Έτσι σου είπαν;»

«Εγώ κυνήγησα τον Άφευκτο, Καρβέτλε.»

«Ναι, το άκουσα…» Στρέφεται για να με ατενίσει παρατηρητικά πίσω από τα μαύρα γυαλιά του, καθώς τα άλογά μας συνεχίζουν να τροχάζουν διασχίζοντας τα περίχωρα της Μέλβερηθ και βγαίνοντας στην ανοιχτή ύπαιθρο.

«Έχεις κάνει τίποτα που να συγκρίνεται μ'αυτό; Κυνήγησα, επίσης, μια φόνισσα στη Θακέρκοβ, γνωστή ως 'η Πριγκίπισσα της Οργής'.»

«Επειδή δεν αντιμετώπισα κάποιον σαν τον Άφευκτο, αυτό δεν πάει να πει ότι δεν έχω κάνει επικίνδυνα πράγματα, Ζορδάμη. Και σε τελι-

κή ανάλυση, πού προσπαθείς να καταλήξεις; ότι θα ξεπληρώσεις το χρέος σου πιο γρήγορα από εμένα;»

«Μπορεί.»

«Τα χρέη δεν ξεπληρώνονται, ραλίστα,» επιμένει ο προφήτης της συμφοράς. «Το έχουν πει κι άλλοι. Όταν είσαι μέλος της οικογένειας, είσαι μέλος της οικογένειας.»

Θυμάμαι, τότε, κάτι που μου είπε ο Κριτόλαος'μορ όταν κυνηγούσαμε τον Άφευκτο, και αποκρίνομαι στον Καρβέτλο: «Ναι, εντάξει, όταν ξέρεις για τη Δυναστεία είσαι μέλος της· είναι γνωστό αυτό. Δεν αντιλέγω. Όμως, όπως θάχεις παρατηρήσει, υπάρχει διαφορά από μέλος σε μέλος. Άλλο είναι το μέλος που έχει χρέος, άλλο είναι το απλό μέλος.»

«Και νομίζεις ότι τότε δεν θα κάνεις δουλειές για τη Δυναστεία;»

«Δεν είπα αυτό. Όμως τα πράγματα θάναι διαφορετικά.»

Ο προφήτης της συμφοράς ρουθουνίζει. «Υπό ποια έννοια, ραλίστα;»

«Δε θα σε τραβάνε κατά βούληση από δω κι από κει. Θάχεις μια σταθερή απασχόληση, θα μπορείς να βγάλεις λεφτά, να ζήσεις κανονικά. Από κει και πέρα θα εξυπηρετείς τη Δυναστεία κάπου-κάπου αλλά και η Δυναστεία θα εξυπηρετεί εσένα.»

«Πολύ ωραία τα λες. Αναρωτιέμαι αν συμβαίνουν αυτά στην πραγματικότητα. Εδώ σου έχω ξαναπεί, έχω μιλήσει μ'άνθρωπο που χρωστά δέκα χρόνια και δεν έχει ξεπληρώσει.»

«Τον έχεις ξαναδεί από τότε; Μήπως έχει πια ξεχρεωθεί;»

«Δεν τον έχω ξαναδεί. Και ούτε κανένας άλλος τον έχει ξαναδεί,» μου λέει, δυσοίωνα, ο Καρβέτλος.

Γλώσσα της Λόρκης, ο πούστης, μια ζωή… σκέφτομαι. Και προτού προλάβω να μιλήσω μου λέει: «Εδώ είμαστε. Το βλέπεις αυτό εκεί το φορτηγό;» Αντίκρυ μας είναι ένα μεγάλο τετράκυκλο όχημα που τα γκρίζα μέταλλά του και τα τζάμια του γυαλίζουν στο φως του πρωινού ήλιου.

«Ναι.»

«Αυτό θα οδηγείς από δω και στο εξής. Σου είπε η Κυράλη τι μεταφέρουμε, ε;»

«Ποτά.»

«Ποτά,» νεύει ο Καρβέτλος. «Τα παίρνουμε από τη Θακέρκοβ κι από τη Μέλβερηθ και τα πηγαίνουμε στην Ύγκρας. Τα περνάμε μέσα λαθραία.»

«Πώς;»

«Τη νύχτα, φυσικά.»

Φτάνουμε κοντά στο φορτηγό και αφιππεύουμε, ενώ δυο άντρες και μια γυναίκα βγαίνουν από αυτό για να μας υποδεχτούν. Παραδίπλα στεκόταν ένας άλλος άντρας, γεροδεμένος και με δέρμα κατάλευκο, έχοντας τα μεγάλα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του και τον ώμο του ακουμπισμένο στον κορμό ενός δέντρου· τώρα παίρνει τον ώμο του από το δέντρο και μας πλησιάζει.

Ο Καρβέτλος τού λέει: «Δικά σου και πάλι,» κλείνοντάς του το μάτι καθώς του δίνει τα ηνία των αλόγων μας. «Και σ'ευχαριστούμε.»

Ο κατάλευκος άντρας νεύει σιωπηλά, πιάνει τα χαλινάρια, και, τραβώντας τα άλογα πίσω του, απομακρύνεται.

«Λοιπόν,» μου λέει ο Καρβέτλος, «να σου γνωρίσω τα παιδιά από δω – όλοι τους της οικογένειας, φυσικά. Και χρεώστες, επίσης. Εκτός από τη Θάρφι» – δείχνει με το βλέμμα του τη γυναίκα, που είναι γαλανόδερμη και κοκκινομάλλα, ντυμένη με μπλε φόρεμα με τιράντες και άσπρη, κοντομάνικη μπλούζα – «η οποία είναι μαζί μας επειδή ο Φοίβος χρωστά, που είναι άντρας της.» Το βλέμμα του Καρβέτλου δείχνει τώρα τον έναν από τους δύο άντρες, ο οποίος έχει δέρμα γαλανό σαν της γυναίκας και μαλλιά μαύρα και κοντά, αλλά όλο ουρές που πετάνε από δω κι από κει και σκιάζουν τα μάτια του σχεδόν λες και πρόκειται για πλατύγυρο καπέλο. Είναι λιγνός και νευρώδης, ντυμένος με πέτσινη, αμάνικη, μαύρη τουνίκα και γκρίζο παντελόνι. Από τη ζώνη του κρέμεται ένα μεγάλο πιστόλι.

«Κι αυτό εδώ το παλικάρι,» λέει ο Καρβέτλος δείχνοντάς μου τον τελευταίο άντρα της συντροφιάς, «είναι ο Αλεπούδος.»

«Αλεπούδος;» λέω. «Όνομα είναι αυτό;»

Ο εν λόγω άντρας χαμογελά. «Έτσι με λένε όλοι.» Είναι σίγουρα μικρότερος από εμένα και τον Καρβέτλο, αλλά και από τον Φοίβο και τη γυναίκα του. Έχει δέρμα λευκό-ροζ, σπαστά καστανά μαλλιά, και φο-

ρά ένα ζευγάρι μεγάλα, τετράγωνα, καφετιά γυαλιά. Είναι εύσωμος και μοιάζει γυμνασμένος. Η ενδυμασία του περιλαμβάνει ένα φαρδύ κίτρινο πουκάμισο με μεγάλους γιακάδες και μαζεμένα μανίκια· λευκό, επίσης φαρδύ παντελόνι· και μπότες κρυμμένες κάτω από το παντελόνι. Από τη ζώνη του κρέμονται ένα πιστόλι κι ένα κοντόσπαθο.

«Τ'αρέσουν οι Κραυγαλέες Αλεπούδες,» μου εξηγεί ο Φοίβος. «Το συγκρότημα.»

«Ξέρω τι είναι οι Κραυγαλέες Αλεπούδες· δεν είμαι από τα Φέρνιλγκαν. Αλλά δεν έχει κανονικό όνομα;»

«Αλλάνδρη με λένε, αφού θες να ξέρεις,» μου απαντά ο Αλεπούδος. «Αλλά όλοι Αλεπούδο με φωνάζουν, οπότε θα το πάρω προσωπικά αν κι εσύ δεν κάνεις το ίδιο.» Χαμογελά κάτω από τα πελώρια γυαλιά του. «Αλήθεια, εσένα πώς σε λένε;»

Κοιτάζω τον Καρβέτλο. «Δεν τους είπες;»

Εκείνος μορφάζει. «Δεν υπήρχε λόγος. Χτες τα κανονίσαμε να έρθεις.»

«Ζορδάμης ονομάζομαι,» τους λέω.

«Ραλίστας,» προσθέτει ο Καρβέτλος κλείνοντας το μάτι.

«Τι ραλίστας;» κάνει ο Αλεπούδος. «Κανονικός; Απ' αυτούς που τρέχουν;»

«Δεν ξέρω κανένα άλλο είδος,» αποκρίνομαι.

«Χο-χο!» γελά ο Αλεπούδος μοιάζοντας ενθουσιασμένος. «Μας δουλεύεις, έτσι;»

«Καθόλου,» του λέω. «Ήμουν και στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι.»

«Θα μας τρελάνεις, ρε πούστη! Θα το κάνεις να πετάξει τούτο το εργαλείο, δηλαδή;» Δείχνει το φορτηγό με τον αντίχειρά του.

«Δεν είναι φτιαγμένο για να πετά, απ'ό,τι βλέπω. Αλλά μου είπαν ότι ίσως χρειαστεί να τρέξουμε επειδή ληστές περιφέρονται στο δρόμο μας. Αληθεύει;»

«Ναι,» απαντά ο Φοίβος αντί για τον Αλεπούδο.

«Θα σου εξηγήσουμε καθοδόν,» μου λέει ο Καρβέτλος. «Πάμε τώρα· μη χάνουμε άλλο χρόνο. Εσύ οδηγείς, ραλίστα.» Ανοίγει την πόρτα πλάι στη θέση του οδηγού.

Διαφημιστική αφίσα στους δρόμους της Χαρπόβης:

****

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ουρλιάζοντας με τις Αλεπούδες!

ΚΡΑΥΓΑΛΕΕΣ

[λογότυπο Κραυγαλέων Αλεπούδων: κεφάλι αλεπούς που ουρλιάζει, ελαφρώς γυρισμένο στο πλάι]

ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ

Εαρινός ο Τρίτος, Ημέρα 17η
Τόπος: βορειοδυτικά της πόλης, στις όχθες του Τούμβρηθ, κοντά στον Στοιχειωμένο Νερόμυλο
Ώρα έναρξης: 8.30 μ.μ.
Ώρα λήξης: ;;;;

Θα ακουστούν τραγούδια όπως:
Τα Μάτια του Δάσους • Κραυγές Σκίζουν τη Νύχτα • Οι Αλλοπαρμένοι του Φεγγαριού • Με τις Ουρές στον Αέρα και τα Μάτια στη Γη • Τεντώνοντας τ'Αφτιά, Λυγίζοντας τα Πόδια • και άλλα!

Θα εμφανιστούν επί σκηνής:
η Βατράνια Βατρ (κρόταλα)

ο Κρίνος Κρίκος (κιθάρα)
η Μαρλιέσσα Μαρλ (χορός)
η Νικίτα Νίκη (χορός)
ο Νιρμόδος Νόδος (τύμπανα)
ο Καθάριος ο Βρόμικος (φλογέρα)
η Ελίζα Ελ (τραγούδι)
και – **ΕΙΔΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ!** –
ο Γρύπας η Φτερωτή Αλεπού (τραγούδι όπως τις παλιές ημέρες του συγκροτήματος!)

[πίσω από τα γράμματα, διάφορες εικόνες του συγκροτήματος από παλιότερες συναυλίες]

¨ ¨

Μια συναυλία που θα μείνει στην Ιστορία της Σεργήλης!

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΚΗΠΟΣ

Καθισμένος μπροστά στο τιμόνι, οδηγώ το φορτηγό νότια επάνω στη δημοσιά, γρήγορα αλλά σταθερά. Δεν είναι αγωνιστικό όχημα, και δεν προσπαθώ να προσποιηθώ πως είναι, για το καλό όλων μας. Ο Καρβέτλος κάθεται δίπλα μου, στη θέση του συνοδηγού· οι άλλοι βρίσκονται στην πίσω μεριά του οχήματος, στη μεγάλη, κλειστή καρότσα, αλλά έχουν επαφή μαζί μας: η καρότσα δεν είναι απομονωμένη από τα μπροστινά καθίσματα· υπάρχει μονάχα ένα πλαστικό διαχωριστικό που εύκολα το παραμερίζεις, σαν κουρτίνα.

Καθώς ταξιδεύουμε, ο Καρβέτλος μού λέει για τους ληστές. Λυμαίνονται τις περιοχές πενήντα, εκατό χιλιόμετρα βόρεια της Ύγκρας· εκεί είναι που κανείς μπορεί να τους συναντήσει. Και δεν είναι λίγοι· είναι αρκετοί, με ενεργειακά οχήματα σαν το δικό μας, άλογα, και πυροβόλα όπλα. Κανείς δεν ξέρει πού κρύβονται – ποιο ακριβώς είναι το λημέρι τους – όμως είναι γνωστό πως αρχηγοί τους είναι τα Άγρια Αδέλφια: ένας αδελφός και μια αδελφή που ήταν ληστές από προτού οι Παντοκρατορικοί διωχτούν από τη Σεργήλη, αν και τότε, μάλλον, δεν είχαν τόση δύναμη όση τώρα.

«Μερικοί λένε ότι, εκείνο τον καιρό, ήταν με την Επανάσταση, εναντίον των ανθρώπων της Παντοκράτειρας. Άλλοι, όμως, δεν το πιστεύουν· θεωρούν ότι πάντοτε δούλευαν για τον εαυτό τους. Κι εγώ αυτής της άποψης είμαι, Ζορδάμη,» λέει ο Καρβέτλος, ενώ πίσω από τη φωνή του ακούγονται τα μπουκάλια των ποτών να χτυπάνε αναμεταξύ τους, *κλικ, ντιν, κλικ, ντιν, κλικ, κλικ-ντιν, ντιν ντιν,* σχεδόν σαν μουσικά όργανα. Υποθέτω πως οι συνεργάτες μου τα έχουν προστατέψει καλά μέσα στα κιβώτια, αλλά όχι και τόσο καλά ώστε να είναι τελείως ακινητοποιημένα. *Θα έπρεπε να προσέχουν περισσότερο, ίσως,* σκέφτομαι.

Ο Καρβέτλος συνεχίζει τον συλλογισμό του: «Αν ήταν αλλιώς, η Καρλάνη, η καινούργια Αρχόντισσα της Ύγκρας, που παλιά ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης, δεν θα τα κυνηγούσε τώρα τα Άγρια Αδέλφια, θα τα κυνηγούσε; Όχι, βέβαια· θα τα θεωρούσε συντρόφους της και θα τους είχε δώσει κάποιες θέσεις μέσα στην Ύγκρας–»

«Εκτός αν είχαν διαπληκτισμούς μεταξύ τους, Καρβέτλε,» ακούγεται η φωνή του Αλεπούδου πίσω από το πλαστικό παραπέτασμα.

«Ναι, μπορεί, αλλά δεν το νομίζω,» αποκρίνεται ο Καρβέτλος. Και μου λέει πως τα Άγρια Αδέλφια ονομάζονται Νιλβράχ και Κάσλα, και δεν είναι τυχαίο που τα ονόματά τους θυμίζουν ονόματα νομάδων της ερήμου. Κατά πάσα πιθανότητα, έχουν έρθει από την έρημο. Παλιότερα, ήταν απλά μια μικρή συμμορία ληστών· τελευταία, όμως, έχουν θεριέψει. Έχουν αυξήσει τα μέλη τους, μέσα στα οποία τώρα βρίσκονται και πολλοί πρώην Παντοκρατορικοί πολεμιστές που ξέμειναν στη Σεργήλη ύστερα από τον μεγάλο πόλεμο. «Κάποιοι λένε ότι έχουν κι έναν πρώην Παντοκρατορικό μάγο μαζί τους. Τεχνομάγο.»

«Του τάγματος των Τεχνομαθών, εννοείς…» λέω.

«Ναι. Καθώς επίσης κι έναν σαμάνο, σύμφωνα με τις φήμες.»

«Σαμάνο των Παντοκρατορικών;»

«Όχι, ρε· άνθρωπος της ερήμου είν’ αυτός, εξυπακούεται – αν όντως υπάρχει.»

«Έτσι όπως μου τα λες,» του λέω, «αν τους συναντήσουμε, φάγαμε την κλοτσιά της Λόρκης.»

«Γι’αυτό σε χρειαζόμαστε, ραλίστα. Αν πάνε να μας ζυγώσουν, πρέπει να τους αποφύγεις.»

Ρουθουνίζω. «Μ’αυτό το πράγμα που οδηγώ; Δεν είναι ούτε πολύ γρήγορο τροχοφόρο, ούτε πολύ ευέλικτο, Καρβέτλε. Δεν υπόσχομαι τίποτα.»

«Καλύτερα, πάντως, να οδηγείς εσύ παρά εγώ,» αποκρίνεται ο Καρβέτλος κλείνοντάς μου το μάτι.

«Μισθοφόρους χρειάζεστε, ουσιαστικά.»

«Πολλά τα λεφτά, ραλίστα· δεν συμφέρει, λένε οι από πάνω από μας. Γιατί δεν είναι και σίγουρο ότι θα συναντήσουμε τους ληστές. Τα

περισσότερα φορτηγά περνάνε χωρίς ούτε καν να τους δουν – κάποιοι ανόητοι, μάλιστα, ισχυρίζονται ότι δεν είναι παρά μύθος, ότι δεν υπάρχουν. Και ούτε εμείς τους έχουμε μέχρι τώρα απαντήσει, είν' η αλήθεια. Όμως, φυσικά, δεν είναι μύθος· αυτό το ξέρω καλά. Και μπορεί να τους βρούμε κοντά μας κάποια στιγμή. Οπότε, ένας ραλίστας στο τιμόνι θα μας βοηθήσει.»

«Ναι,» λέω, «άμα είμαστε όλοι τυχεροί... Τι όπλα έχετε μαζί σας; Μόνο αυτά που είδα στις ζώνες σας;»

«Φυσικά και όχι.»

«Γίνε λιγάκι πιο συγκεκριμένος, αν έχεις την καλοσύνη, Καρβέτλε.»

Ο Καρβέτλος ανάβει τσιγάρο. «Τέσσερα τουφέκια, δύο απ'τα οποία έχουν επάνω εκτοξευτήρα χειροβομβίδων–»

«Χειροβομβίδες έχετε;»

«Ναι: καμια τριανταριά, για έκτακτη ανάγκη. Δύο καραμπίνες, επίσης. Ένα πιστόλι ο καθένας μας. Δύο ξιφίδια ο καθένας. Και πέντε σπαθιά, μην υπολογίζοντας το κοντόσπαθο του Αλεπούδου. Έχουμε και δύο μεγάλες στρογγυλές ασπίδες, καμωμένες από ειδικά μέταλλα ώστε νάναι αλεξίσφαιρες. Βαριές, οι γαμημένες, αλλά σε κάποια στιγμή μπορεί να φανούν χρήσιμες. Αν κι ελπίζω πως όχι, γιατί καταλαβαίνεις ότι, για να φανούν χρήσιμες, τα πράγματα πρέπει να είναι πολύ άσχημα.»

«Καταλαβαίνω,» λέω οδηγώντας ήρεμα.

«Το καλύτερο είναι ν'αποφύγουμε τους ληστές, όχι να παίξουμε πιστολίδι μαζί τους.»

«Τι άλλα ξέρεις γι'αυτούς;»

«Εκτός απ'ό,τι σου είπα; Τίποτα, τι να ξέρω; Για νάμαι ειλικρινής, εγώ δεν ερχόμουν καν από τούτα τα μέρη παλιότερα. Πρώτη φορά τώρα ήρθα στην Ύγκρας. Εσύ, όμως, την ξέρεις από παλιά, έτσι δεν είναι;»

«Ναι.»

«Και δεν είχες ακούσει για τ'Άγρια Αδέλφια;»

«Κάτι είχε πάρει τ'αφτί μου, αλλά δεν γνώριζα ότι ήταν τόσο επικίνδυνα.»

«Παλιότερα, δεν ήταν. Τώρα είναι.»

Το μεσημέρι, σταματάμε σ’ένα πανδοχείο ανάμεσα στη δημοσιά και στις ράγες του τρένου που περνάνε από τα δυτικά της. Το πανδοχείο αυτό αποτελεί, επίσης, σταθμό για τον σιδηρόδρομο, καθώς υπάρχουν κάποια χωριά και μικρές πόλεις σε τούτα τα μέρη. Ονομάζεται «*Ο Ήχος των Τρένων*», πράγμα που μου θυμίζει αμέσως το ξενοδοχείο όπου έμενα στη Μέλβερηθ το οποίο λέγεται «*Ο Ήχος του Τρένου*». *Ο ίδιος άνθρωπος τα έχει και τα δύο,* αναρωτιέμαι, *για να έχουν παρόμοιο όνομα;* Ρωτάω τον Καρβέτλο και τους άλλους μου συντρόφους, και όλοι μού λένε πως δεν νομίζουν να ισχύει κάτι τέτοιο.

«Βρισκόμαστε διακόσα-τόσα χιλιόμετρα από τη Μέλβερηθ,» λέει ο Καρβέτλος. «Τι σχέση νάχουν; Σύμπτωση είναι.»

Αφήνουμε το φορτηγό μας στο γκαράζ του πανδοχείου και πηγαίνουμε να φάμε στην τραπεζαρία του και, κατόπιν, να ξεκουραστούμε στα δωμάτιά του για μερικές ώρες. Προτού με πάρει ο ύπνος ακούω τον Φοίβο και τη Θάρφι να ερωτοτροπούν στο διπλανό δωμάτιο. Οι τοίχοι είναι σαν από χαρτί εδώ πέρα, γαμώ τον αρχιτέκτονα που το έφτιαξε το οίκημα.

Το απόγευμα συνεχίζουμε τη διαδρομή μας, και, παρότι σκοτεινιάζει με κάθε μισάωρο που περνά, η ζέστη δεν μειώνεται αλλά αυξάνεται καθώς πηγαίνουμε νότια πλησιάζοντας την έρημο. Το φορτηγό μας καταβροχθίζει τα χιλιόμετρα της λιθόστρωτης δημοσιάς κάτω από τους τέσσερις μεγάλους μεταλλικούς τροχούς του, και ανάβω τους προβολείς για να διαλύσω το διαρκώς αυξανόμενο σκοτάδι μπροστά μας. Ελπίζω να μη μας ορμήσουν οι ληστές την πρώτη φορά κιόλας που οδηγώ εδώ· θα ήταν αγένεια από μέρους τους.

Μετά από δυο ώρες, ρωτάω τον Καρβέτλο, που πάλι δίπλα μου κάθεται: «Πώς θα μπούμε στην Ύγκρας; Υποθέτω όχι κανονικά από τη δημοσιά…»

Εκείνος νεύει. «Θα στρίψουμε δυτικά σ’ένα σημείο· θα σου δείξω. Είναι ένας μικρός δρόμος εκεί. Αλλά μετά θα βγούμε από τον δρόμο τελείως.»

«Μάλιστα,» λέω. «Και τι πιθανότητες υπάρχουν να μας πιάσουν οι αρχές της Ύγκρας από κείνη τη μεριά;»

«Ελάχιστες, την ώρα που θα πάμε. Θα τους δούμε από μακριά, αν είναι εκεί.»

«Από τα φώτα τους;»

«Ναι.»

«Κι αν είναι έξυπνοι; Αν δεν έχουν φώτα αναμμένα μες στη νύχτα;»

«Ούτε εμείς θα έχουμε,» λέει ο Καρβέτλος σαν αυτό ν'απαντά στην ερώτησή μου. «Όταν είναι να βγούμε από τη δημοσιά θα τους σβήσεις τους προβολείς.»

«Και είσαι σίγουρος πως έτσι δεν θα πέσουμε σε κανένα χαντάκι;»

«Μην ανησυχείς· θα σε καθοδηγώ.»

«Αυτό,» του λέω, για να τον πειράξω, «με τρομάζει.»

Μου λέει να πάω να γαμηθώ με τη Λόρκη.

Δεν ξέρω αν θα το έκανα ποτέ πρόθυμα αυτό. Υπάρχουν μύθοι που τη θέλουν κακάσχημη και διαβολική γριά· μύθοι που τη θέλουν σαγηνευτική πλανεύτρα που οδηγεί σε παγίδες· μύθοι που τη θέλουν διεστραμμένη φόνισσα· μύθοι που τη θέλουν ασώματο πνεύμα που μιλά μέσα από τραπουλόχαρτα και νομίσματα…

Η νύχτα απλώνεται ολόγυρά μας και η ζέστη δυναμώνει πολύ, καθώς ζυγώνουμε την Ύγκρας και οδηγώ πλέον πάνω από τέσσερις ώρες. Αν και ξέρω πως αυτή η ζέστη δεν είναι τίποτα, σε τούτα τα μέρη, μπροστά στη ζέστη που κάνει το πρωί. Σε λίγο, μάλιστα, θ'αρχίσει νάχει κρύο. Έτσι είναι το κλίμα κοντά στην έρημο: μεγάλη θερμότητα την ημέρα, μεγάλο ψύχος τη νύχτα. Συγκριτικά πάντα· δεν πέφτουν και χιόνια, φυσικά.

«Γλιτώσαμε τους ληστές;» ρωτάω τον Καρβέτλο.

«Μάλλον,» αποκρίνεται εκείνος. Και μου λέει: «Πήγαινε πιο σιγά τώρα, για να μη χάσω το σημείο που πρέπει να στρίψουμε,» ενώ κοιτάζει έξω, προς τα δυτικά.

Υπακούω, κόβοντας ταχύτητα.

«Εκεί,» μου λέει ο Καρβέτλος δείχνοντας. «Βλέπεις τον δρόμο που φεύγει από τη δημοσιά;»

«Ναι.»

«Εκεί στρίβεις. Και τώρα σβήσε τους προβολείς.»

Σβήνω τους προβολείς και, οδηγώντας προσεχτικά μέσα στο σκοτάδι, με μοναδική βοήθεια το φεγγαρόφωτο, βάζω το φορτηγό μας επάνω στον χωματόδρομο ακούγοντας τους τροχούς να τρίζουν από κάτω μου. Τα μπουκάλια στην καρότσα τραγουδάνε: *κλικ-ντιν κλικ-ντιν κλικ-ντιν, κλικ, κλικ, ντιν κλικ…*

«Σκατόδρομος,» δηλώνω το προφανές.

«Θα σου πω πού να πας, μην ανησυχείς,» μου λέει ο Καρβέτλος. «Προχώρα κανονικά τώρα· ακολούθα τον δρόμο.»

Γύρω μας διακρίνω κάποια αγροκτήματα μες στη νύχτα, από τα λιγοστά φώτα τους. Σε κάποια στιγμή ακούω σκυλιά να γαβγίζουν.

Και μετά, ο Καρβέτλος λέει: «Εδώ στρίβεις αριστερά. Βγαίνεις από τον δρόμο.»

«Τελειώνει, ούτως ή άλλως, λίγο παρακάτω. Έχω άδικο;»

«Δεν έχεις άδικο· και σίγουρα έχεις καλά μάτια, ραλίστα. Εγώ δεν μπορώ να διακρίνω το τέλος του μες στο σκοτάδι.»

Στρίβω, αφήνοντας τον χωματόδρομο πίσω μου και μπαίνοντας σε μια περιοχή με αραιά δέντρα. Το έδαφος είναι, παραδόξως, πιο μαλακό κάτω από τους τροχούς του φορτηγού μας από ό,τι ήταν στον δρόμο. Άμμος, υποθέτω.

Ο Καρβέτλος συνεχίζει να με καθοδηγεί μέχρι που φτάνουμε σ’ένα μέρος όλο βράχους.

«Αν μου πεις να το διασχίσω αυτό–»

«Εδώ σταματάμε,» με διακόπτει.

«Ευτυχώς.» Πατάω το φρένο και σβήνω τη μηχανή.

Βγαίνουμε από το φορτηγό και τότε συνειδητοποιώ ότι κάποιοι έχουν ξεπροβάλλει πίσω από τα βράχια. Έξι άνθρωποι. Ο Καρβέτλος τούς χαιρετά με τρόπο που με κάνει να καταλάβω ότι κι αυτοί της Δυναστείας είναι. Φυσικά. Δεν περίμενα τίποτε άλλο. Κανένας δεν με συστήνει σ’αυτούς, ούτε κανένας συστήνει αυτούς σ’εμένα. Οι σύντροφοί μου βγάζουν τα κιβώτια από το φορτηγό και με σταματάνε όταν πάω να βοηθήσω. «Δε χρειάζεται εσύ να κάνεις τίποτα τώρα, ραλίστα,» μου λέει ο Φοίβος. Πράγμα για το οποίο είμαι ευγνώμων,

οφείλω να ομολογήσω, γιατί είμαι κουρασμένος ύστερα από τόσες ώρες οδήγησης.

Παρατηρώντας πιο προσεχτικά τους έξι συνεργάτες μας, τώρα, διακρίνω ότι είναι όλοι άντρες, αλλά λίγα άλλα πράγματα μπορώ να ξεχωρίσω επάνω τους, λόγω του νυχτερινού σκοταδιού. Και κανένας δεν ανάβει λάμπα ή φακό. Είναι επιφυλακτικοί, πολύ επιφυλακτικοί.

Όταν οι σύντροφοί μου έχουν βγάλει τα κιβώτια με τα ποτά από το φορτηγό, το κλειδώνουμε και το αφήνουμε εδώ. Πηγαίνουμε μαζί με τους έξι, κουβαλώντας κιβώτια όλοι μας. Εκτός από εμένα, βέβαια. Δε θέλουν να με κουράσουν άλλο, και δεν υπάρχει ιδιαίτερος λόγος να βοηθήσω. Οι έξι έχουν φέρει μαζί τους δύο καρότσια όπου φορτώνουν κάμποσα από τα κιβώτια. Τα υπόλοιπα τα παίρνουμε στους ώμους.

Πλησιάζουμε την Ύγκρας από τα δυτικά, μέσα από το σκοτάδι. Βλέπω φώτα από ψηλά και χαμηλά οικοδομήματα. Σε κάποιο σημείο, ένας από τους έξι μάς κάνει νόημα να σταματήσουμε, κι αυτός φεύγει, πηγαίνοντας μπροστά, κινούμενος με προσοχή, σκυφτός, από κάλυψη σε κάλυψη – από βράχο σε χαμόδεντρο σε χαμόδεντρο σε βράχο.

«Τι συμβαίνει;» ρωτάω.

«Τίποτα, μάλλον,» μου απαντά ο Φοίβος. «Ελέγχουμε πάντα, όμως, γιατί μπορεί να παραφυλά κανένα μαντρόσκυλο της Αρχόντισσας. Ποτέ δεν ξέρεις.»

Μετά από λίγο, ο άνθρωπός μας επιστρέφει και μας κάνει νόημα να συνεχίσουμε.

Μπαίνουμε έτσι στην Ύγκρας από έναν ήσυχο δρόμο όλο άμμο, σκουπίδια, και ακαθαρσίες. Εφτά γυαλιστερά μάτια μάς ατενίζουν από μια κατασκότεινη γωνιά: τρεις αρτιμελείς γάτες και μία μονόφθαλμη, υποθέτω. Βγάζουν τα μάτια τους όταν αναπαράγονται, έχω ακούσει. Δεν είναι η φύση αξιολάτρευτη; Αν εγώ κινδύνευα να βγάλω τα μάτια μου κάθε φορά που πήγαινα με γυναίκα, τώρα θα ήμουν τελείως τυφλός, σίγουρα. Ευτυχώς δεν είμαι γάτος.

Οι δρόμοι της Ύγκρας είναι σιωπηλοί όπως συνήθως τη νύχτα, και ελεεινά φωτισμένοι: μονάχα κάτι λάμπες λαδιού υπάρχουν, κι αυτές

όχι παντού. Ορισμένα σημεία αποτελούν εξαίρεση, βέβαια: εκεί τα φώτα είναι καλύτερα και μπορείς να δεις κάποια κίνηση πριν από τα μεσάνυχτα. Επίσης, υπάρχει και η νυχτερινή αγορά της Ύγκρας, που έχει δραστηριότητα όλη τη νύχτα, όπως ξέρω πολύ καλά. Είναι σαν να έχεις πάει σ'άλλη πόλη.

Αναρωτιέμαι αν τώρα εκεί κατευθυνόμαστε. Και ρωτάω.

«Όχι,» μου λέει ο Καρβέτλος, «δεν πάμε εκεί. Πηγαίνουμε ν'αποθηκεύσουμε τα πράγματα.»

«Καινούργιος είν' ο φίλος μας;» ρωτά ένας από τους έξι, που είναι γιγαντόσωμος και κουβαλά, με άνεση, δύο κιβώτια με ποτά στους ώμους του.

«Ναι,» του απαντά ο Καρβέτλος. «Ο οδηγός μας. Και εξαιρετικός οδηγός, μάλιστα. Για τους ληστές τον έχουμε μαζί μας.»

«Δηλαδή;»

«Για να τους αποφύγουμε, ρε Γίγαντα, άμα τύχει να μας ορμήσουν.»

«Μμμ,» κάνει μόνο ο Γίγαντας. Αυτό είναι το παρατσούκλι του, άραγε; Δεν μπαίνω στον κόπο τώρα να ρωτήσω. Θα μάθω αργότερα, αναμφίβολα.

Αποφεύγοντας μια περιπολία φρουρών της Ύγκρας, ζυγώνουμε την πλαϊνή πόρτα ενός οικήματος που πρέπει νάναι πορνείο. Ένας από τους έξι – όχι ο Γίγαντας – χτυπά την πόρτα και σφυρίζει συνθηματικά. Μια γυναίκα, ντυμένη με κοντό μεσοφόρι, ανοίγει: χρυσόδερμη, με μακριά, σγουρά μαύρα μαλλιά που πέφτουν στην πλάτη της σαν κοντός μανδύας.

«Φέρνουμε πράγματα,» της λέει ο άντρας που χτύπησε την πόρτα. «Ανοιχτός ο χώρος;»

Η γυναίκα γνέφει καταφατικά. «Ναι. Περάστε.» Και πηγαίνει πρώτη.

Την ακολουθούμε, βγάζοντας γρήγορα τα κιβώτια από τα καρότσια. Τα βάζουμε όλα μέσα σ'έναν διάδρομο και, εν συνεχεία, τα μεταφέρουμε προς την άλλη μεριά του, όπου η χρυσόδερμη γυναίκα μάς έχει ανοίξει μια πόρτα. Αυτή τη φορά βοηθάω κι εγώ, για να τελειώνουμε πιο γρήγορα. Περνάω το κατώφλι μετά από τον Αλεπούδο και βλέπω ότι η πόρτα οδηγεί σ'ένα ανοιχτό μέρος σαν αυλή ή μικρή πλατεία. Στο κέντρο βρίσκεται ένα σιντριβάνι, και τριγύρω, σε διάφορα σημεί-

α, υπάρχουν καρέκλες, σκαμνιά, δυο μικρά τραπέζια, γλάστρες με ποικίλα φυτά και μικρά δέντρα, ένα κλειστό μπαούλο, μερικά βαρέλια, διάφορα αντικείμενα πεταμένα κάτω. Το έδαφος είναι στρωμένο με πλάκες.

Γύρω από αυτή τη μικρή πλατεία (ή αυλή) ορθώνονται οικοδομήματα με τουλάχιστον δύο ορόφους, καθώς και μία πολυκατοικία πολύ ψηλότερη. Πουθενά, όμως, δεν διακρίνω φως από τα παράθυρα. Ή μάλλον, συνειδητοποιώ ξαφνικά, *δεν υπάρχουν καν παράθυρα* από τούτη τη μεριά (!) παρά μονάχα στο ισόγειο ενός και μόνο από τα οικήματα που περιβάλλουν τη μικρή πλατεία. Λες κι εδώ είναι κάποιος χώρος που σχεδιάστηκε για να είναι κρυμμένος από την υπόλοιπη Ύγκρας.

Στη μικρή πλατεία μάς περιμένουν τέσσερις άνθρωποι – δυο άντρες και δυο γυναίκες – καθώς και τουλάχιστον δύο γάτες κι ένας σκύλος που φαίνεται να τα πηγαίνουν καλά μεταξύ τους. Η μία από τις γάτες είναι ξαπλωμένη πλάι στον κουλουριασμένο σκύλο, και σηκώνουν μαζί τώρα τα κεφάλια τους για να μας αντικρίσουν.

Επάνω στο ένα από τα τραπέζια είναι αναμμένη μια ενεργειακή λάμπα που φωτίζει αρκετά καλά τον ανοιχτό χώρο.

«Καρβέτλε,» χαιρετά ο ένας από τους άντρες που μας περιμένουν, «καλωσόρισες και πάλι. Όλα εντάξει στο δρόμο;» Είναι μετρίου αναστήματος και καφετόδερμος, με κοντά μαύρα μαλλιά και μουστάκι. Τα μάτια του γυαλίζουν έξυπνα, η όψη του είναι σκληρή. Δεν είναι άνθρωπος που θα ήθελες να προδώσεις, όποιος κι αν είναι. Και ίσως νάναι το αφεντικό εδώ.

«Ναι,» απαντά ο Καρβέτλος αφήνοντας κάτω το κιβώτιο που κουβαλά, «όλα εντάξει. Ληστές δεν συναντήσαμε, ούτε ανθρώπους της Αρχόντισσας.»

Ο καφετόδερμος άντρας νεύει. «Ωραία.» Και ρίχνοντας μια ματιά προς εμένα: «Ο φίλος μας;»

«Ζορδάμης λέγεται. Ραλίστας. Αυτός θα οδηγεί το φορτηγό τώρα. Ελπίζουμε να μπορέσει ν'αποφύγει τους ληστές, αν έρθουν καταπάνω μας.»

«Καλό είναι, όμως,» λέω, έχοντας ήδη αφήσει το δικό μου κιβώτιο πλάι στου Καρβέτλου, «που έχουμε και όπλα μαζί μας.»

Απόψε κιόλας μαθαίνω κάποια βασικά πράγματα για τους ανθρώπους μας στον Κρυφό Κήπο – όπως αποκαλούν ετούτο το μέρος που είναι καλυμμένο πίσω από τα οικοδομήματα της πόλης. Ο καφετόδερμος άντρας ονομάζεται Βερνάχ και κατάγεται από τους νομάδες της ερήμου, αν και βρίσκεται πλέον χρόνια στην Ύγκρας. Είναι αρχηγός εδώ πέρα, όπως είχα εξαρχής υποψιαστεί. Παλιός επαναστάτης, μάλιστα – πολεμούσε την Παντοκράτειρα μαζί με την Πρόμαχο Καρλάνη – αλλά τότε δεν ήταν μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία· μετά μπήκε και, απ'ό,τι καταλαβαίνω, μάλλον όχι επειδή της χρωστά. Έχει μπόλικες διασυνδέσεις στην Ύγκρας· ακόμα και την ίδια την Αρχόντισσα συναντά κάπου-κάπου. «Αν και πλέον δεν έχουμε τόσο στενές σχέσεις όσο παλιά,» μου λέει. Δεν είμαι σίγουρος αν αυτό σημαίνει πως παλιά ήταν εραστής της ή όχι.

Ο άλλος άντρας που μας περίμενε εδώ όταν ήρθαμε ονομάζεται Νιρμόδος'χοκ και είναι γαλανόδερμος και πρασινομάλλης, με μακριά μαλλιά και ξυρισμένο πρόσωπο. Ανήκει στο μαγικό τάγμα των Διαλογιστών, όπως υποδηλώνει η κατάληξη του ονόματός του, και κουβαλά συνήθως ένα κοντό ραβδί γεμάτο μικρούς κρυστάλλους και μικροσκοπικά κάτοπτρα και κυκλώματα. Μοιάζει ήρεμος άνθρωπος, στωικός. Αλλά, για να είναι της οικογένειας, αποκλείεται να είναι τόσο καλοσυνάτος όσο δείχνει. (Ναι, είμαι λιγάκι προκατειλημμένος· αλλά έχω καλό λόγο.)

Η μία από τις δύο γυναίκες έχει δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και μαλλιά καστανά και κοντά. Τη λένε Φερένια, και είναι σύζυγος του Βερνάχ. Ήταν μισθοφόρος προτού μπει στη Δυναστεία και τώρα είναι μισθοφόρος της Δυναστείας. Τα χέρια της έχουν επάνω παλιές ουλές από εγκαύματα. Αναρωτιέμαι τι να το προκάλεσε αυτό. Κάποια έκρηξη; Τα νύχια της μοιάζουν πολύ άγρια.

Η άλλη γυναίκα ονομάζεται Σιρενέκα, και ήταν κλέφτρα της νυχτερινής αγοράς (όπως μου λέει ο Καρβέτλος) προτού πάει να κλέψει

τους λάθος ανθρώπους: ανθρώπους της οικογένειας: κι από τότε έγινε κι εκείνη της οικογένειας. Είναι κοντή και λυγερή, πορφυρόδερμη και μαυρομάλλα, με όμορφα αμυγδαλωτά μάτια και μύτη σχεδόν αόρατη.

Μας οδηγούν μέσα στο μοναδικό οίκημα που φαίνεται να έχει παράθυρα που βλέπουν προς τον Κρυφό Κήπο και μας πηγαίνουν σε δωμάτια όπου μπορούμε να κοιμηθούμε. Τα κρεβάτια είναι στενά αλλά τα στρώματα μαλακά. Δοκιμάζω το δικό μου πιέζοντάς το με το χέρι μου.

«Άμα θέλετε φαγητό,» μας λέει ο Βερνάχ, «έχει στην κουζίνα.»

Το λουτρό είναι ένα και βρίσκεται ανάμεσα στα δωμάτιά μας. Ενώ η Θάρφι, ο Φοίβος, κι ο Αλεπούδος πλένονται κατά σειρά, εγώ κι ο Καρβέτλος μιλάμε και τον ρωτάω γιατί δεν υπάρχουν παράθυρα που να κοιτάζουν προς τον Κρυφό Κήπο.

«Δεν ξέρω ακριβώς,» αποκρίνεται εκείνος, «αλλά έχω ακούσει ότι το μέρος αυτό ήταν κάποτε ιδιοκτησία ενός πλούσιου που έφτιαξε όλα τα οικήματα γύρω από τον Κήπο έτσι ώστε να τον κρατήσει ιδιωτικό για κάποιο λόγο. Αργότερα, όταν ορισμένα από τα οικήματα πουλήθηκαν, αυτός ο τύπος – ή κάποιος απόγονός του· δεν είμαι σίγουρος – έβαλε μια ρήτρα που λέει ότι απαγορεύεται να φτιάξεις παράθυρο που να βλέπει προς τα εδώ.»

«Ήταν της Δυναστείας;»

«Δεν ξέρω,» λέει ο Καρβέτλος· «ίσως και να ήταν. Δεν τόχω ψάξει τόσο το θέμα. Όπως και νάχει, απαγορεύεται τώρα να φτιάξεις παράθυρα που να βλέπουν προς τον Κρυφό Κήπο· γι’αυτό είμαι σίγουρος.»

«Και σε τούτο το οίκημα που βρισκόμαστε γιατί υπάρχουν παράθυρα;»

«Πρέπει νάταν το σπίτι του τύπου που είχε αρχικά ολόκληρο αυτό το μέρος, και η ρήτρα δεν νομίζω ότι το συμπεριλαμβάνει.»

Διαφήμιση στην εφημερίδα *ΠανΣεργήλιος*:

****

ΣΕΡΓΗΛΙΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ

ΦΟΡΤΗΓΑ

Άριστη ασφάλεια για επιβάτες και εμπορεύματα — είτε οδηγείτε επάνω σε οδόστρωμα πόλης είτε διασχίζετε τα Φέρνιλγκαν.

Βρείτε μας στην Αγκένροβ, στη συμβολή Ευγόνου και Σήμαντρου.

Έχουμε τις καλύτερες τιμές στη Σεργήλη, για την ποιότητα που προσφέρουμε. Συνεργαζόμαστε με εταιρείες και με ιδιώτες.

ΛΑΘΡΑΙΑ ΠΟΤΑ, ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΕΣ, ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Μένω, για κάμποσες ημέρες, με τον Βερνάχ και τους ανθρώπους του στον Κρυφό Κήπο, μαθαίνοντας ότι πολλά από τα οικήματα που τον περικλείουν ανήκουν στη Σιδηρά Δυναστεία. Σ’ένα από αυτά κατοικώ, στον δεύτερο όροφο, μαζί με τον Καρβέτλο και τον Αλεπούδο· ο Φοίβος και η Θάρφι μένουν στον πρώτο όροφο, από κάτω μας, μαζί μ’άλλους δύο ανθρώπους οι οποίοι είναι απλοί ενοικιαστές και δεν γνωρίζουν τίποτα για τη Δυναστεία.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρωτάω τον Καρβέτλο, την πρώτη μέρα.

«Τίποτα ιδιαίτερο, ραλίστα. Καθόμαστε και τους βοηθάμε, αν χρειάζονται κάτι, και μετά πάμε πάλι να φέρουμε ποτά. Αυτά που φέραμε *εκείνοι* θα τα πουλήσουν, όχι εμείς.»

«Στη νυχτερινή αγορά;»

«Ναι.»

«Και δεν μπορούμε να πάμε μαζί τους εκεί;»

«Αν θέλεις μπορείς να πας,» μου λέει ο Καρβέτλος. «Ρώτα, όμως, πρώτα τον Βερνάχ.»

Ο Αλεπούδος έχει βρει ένα ηχοσύστημα και βάζει πλακέτες ήχου με τραγούδια των Κραυγαλέων Αλεπούδων· τ’ακούμε τώρα, εγώ κι ο Καρβέτλος, καθώς μιλάμε καθισμένοι στο διαμέρισμά μου, και τ’ακούμε επίσης και διάφορες άλλες ώρες της ημέρας και της νύχτας. Οι άνθρωποι που νοικιάζουν στον πρώτο όροφο ανεβαίνουν κάποια μέρα και κάνουν παράπονα στον Αλεπούδο, οπότε εκείνος αρχίζει να μειώνει λιγάκι την ένταση.

Πηγαίνω στη νυχτερινή αγορά μαζί με τον Βερνάχ, τη Φερένια, τη Σιρενέκα, τον Γίγαντα (τελικά είναι όντως παρατσούκλι, όπως υποψιαζόμουν), και τον Ρίβη (έναν από τους έξι που είχαν έρθει να μας συ-

ναντήσουν έξω από την πόλη, εκείνη την πρώτη νύχτα). Το μέρος είναι όπως το θυμάμαι: σκοτάδια και εστίες φωτός, πινακίδες που αναβοσβήνουν πάνω από εισόδους καταστημάτων που ανοίγουν μόνο μετά τη δύση του ήλιου. Έμποροι πουλάνε κάθε λογής αγαθά· ύποπτα άτομα (μισθοφόροι, κατάσκοποι, δολοφόνοι, προβοκάτορες) αναζητούν εργασία ή έχουν ήδη δουλειές· μουσική ακούγεται μέσα από μπαρ· κόσμος συγκεντρώνεται σε εστιατόρια· πόρνες αναζητούν πελάτες, στεκόμενες μπροστά από πόρτες που μοιάζουν να εξαφανίζονται το πρωί, επιδεικνύοντας τα θέλγητρά τους. Ο Βερνάχ ξέρει ακριβώς πού να πάει για να πουλήσει ένα μέρος από τα ποτά που εγώ και οι σύντροφοί μου του φέραμε: Επισκεπτόμαστε μια εμπόρισσα, που εκτός από ποτά εμπορεύεται ναρκωτικά και καρπούς, και της δίνουμε μια μικρή ποσότητα· επισκεπτόμαστε δύο μπαρ και αφήνουμε μπουκάλια στους ανθρώπους που κανονίζουν τις αποθήκες τους· επισκεπτόμαστε ένα πορνείο και αφήνουμε κι εκεί κάποια από την πραμάτεια μας (η πόρνη με την οποία συναλλασσόμαστε χαϊδεύει σαγηνευτικά το πρόσωπο του Βερνάχ καθώς η συναλλαγή τους ολοκληρώνεται – και η Φερένια την ατενίζει σαν να σκέφτεται να τη δολοφονήσει επιτόπου). Χαρτονομίσματα συγκεντρώνονται στα χέρια μας: ή, μάλλον, στα χέρια του Βερνάχ, αφού εκείνος φαίνεται να κρατά τα λεφτά. Και, όπως μαθαίνω αργότερα όσο μένω μαζί τους, πράγματι αυτός έχει το ταμείο του Κρυφού Κήπου: αυτός κανονίζει πώς μοιράζονται τα χρήματα, και δεν κρατά πολύ περισσότερα από τους άλλους. Ωστόσο, οι πράκτορες του Κήπου δεν λαμβάνουν παρά ένα μέρος μόνο από τις πωλήσεις των λαθραίων. Ποιος παίρνει τα υπόλοιπα; Μόνο ο Βερνάχ φημολογείται πως ξέρει (ίσως και η Φερένια, που είναι γυναίκα του), αλλά δεν αποκαλύπτει το παραμικρό. Αναρωτιέμαι αν ο κύριος Γρύπας Ξενοκράτης είναι ένας απ’ αυτούς που παίρνουν χρήματα από τούτη την επιχείρηση, ή αν είναι, ίσως, ο μόνος Μεγάλος Συγγενής που παίρνει τα περισσευούμενα του Κρυφού Κήπου. Η βίλα του, εξάλλου – το οχυρό του – δεν βρίσκεται παρά εκατό χιλιόμετρα απόσταση από την Ύγκρας, όπως γνωρίζω, προς τα δυτικά, μέσα στην έρημο.

Εκείνη τη βραδιά, αφού αφήνουμε όλο μας το εμπόρευμα στους ανθρώπους που ενδιαφέρονται γι'αυτό, πηγαίνουμε σ'ένα υπόγειο κέντρο διασκέδασης το οποίο δεν μου ήταν μέχρι στιγμής άγνωστο. Ονομάζεται «*Το Καυτό Λαγούμι*» και μπορείς εκεί να βρεις περίεργο φωτισμό, πολλά και διάφορα ποτά και ναρκωτικά, δυνατή μουσική, και χορευτές και χορεύτριες που εκτός από χορό προσφέρουν κι άλλες, πιο προσωπικές υπηρεσίες. Ο Βερνάχ μάς κερνά όλους ό,τι θέλουμε, και η Σιρενέκα, σύντομα, μου προτείνει να χορέψουμε. Δεν αρνούμαι, και πηγαίνουμε μαζί εκεί όπου κι άλλοι πελάτες χορεύουν στο ρυθμό της μουσικής που έρχεται από τα ηχεία. Το τραγούδι που παίζεται είναι το *Στης Ερήμου τα Μονοπάτια*, του συγκροτήματος Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι. Η Σιρενέκα έχει βγάλει την καπαρντίνα της και την έχει αφήσει πίσω, στο τραπέζι μας· λικνίζεται μπροστά μου ντυμένη με μια αμάνικη μαύρη μπλούζα που φτάνει ώς τον αφαλό, και κοντό πράσινο παντελόνι που τελειώνει πολύ πιο πάνω από τα γόνατά της. Το πορφυρό δέρμα της θυμίζει φωτιά, έτσι όπως κινείται κι έτσι όπως αναβοσβήνουν και παιχνιδίζουν τα φώτα του κέντρου. Μου χαμογελά, και προσπαθώ, με δυσκολία, ν'ακολουθήσω τις κινήσεις της· είναι πολύ ευλύγιστη, και με οδηγεί σε επικίνδυνους δρόμους ανάμεσα από τους υπόλοιπους χορευτές.

Μετά από κάποια ώρα, ενώ έχουν αλλάξει δυο-τρία τραγούδια, έρχεται κοντά μου – νιώθω τα στήθη της επάνω μου – και μου λέει στ'αφτί, αρκετά δυνατά ώστε ν'ακουστεί πίσω από τη μουσική: «Κουράστηκες; Πάμε στο τραπέζι;»

«Πάμε,» αποκρίνομαι, και φεύγουμε, επιστρέφοντας κοντά στους άλλους.

Η Σιρενέκα βγάζει τότε το πορτοφόλι μου από μια τσέπη του παντελονιού της και μου το δίνει. «Δικό σου,» μου λέει χαμογελώντας.

Την κοιτάζω μην κρύβοντας τη δυσαρέσκειά μου. Τι κάνει; Προσπαθεί να μου επιδείξει τις ικανότητές της;

Η Σιρενέκα γελά, και βγάζει κι άλλα πράγματα από το κοντό παντελόνι και τη μπλούζα της (δύο ενδύματα που ποτέ κανείς δεν θα φανταζόταν ότι μπορούσαν να κρύψουν κλοπιμαία): δύο λιγνά πορτο-

φόλια και κάμποσα χαρτονομίσματα που, συνολικά, είναι εικοσιεφτά ήλιοι.

«Βουτούσες από τους άλλους χορευτές;» τη ρωτάω.

Τα αμυγδαλωτά μάτια της αποκρίνονται: *Φυσικά και βουτούσα από τους άλλους χορευτές*, χωρίς τα χείλη της να κινηθούν παρά μόνο για να χαμογελάσουν ξανά. Αφού μετρά κι αυτά που περιέχουν τα πορτοφόλια, μου δίνει δέκα ήλιους.

«Γιατί;» τη ρωτάω.

«Για τον αντιπερισπασμό,» εξηγεί. «Όταν χορεύεις μαζί με άντρα δεν σου δίνουν τόση σημασία όση όταν χορεύεις μόνη σου.»

«Ευχαριστώ,» λέω παίρνοντας τους δέκα ήλιους. «Υποθέτω.» Και πίνω μια γουλιά από τον Γλυκό Κρόνο στο ποτήρι μου.

Μετά από λίγο, βάζει το ένας της πόδι επάνω στα γόνατά μου, και δεν λέει όχι στο άγγιγμά μου: το χέρι μου διατρέχει το κόκκινο δέρμα της, γλιστρώντας κάτω από το κοντό μπατζάκι του παντελονιού της, κατεβαίνοντας προς το γόνατο, φτάνοντας ώς την αρχή της κοντής, γυριστής καφετιάς μπότας της. Ύστερα, της βγάζω τη μπότα, και δεν φέρνει αντίρρηση· της βγάζω και την κοντή μαύρη κάλτσα, και ούτε τότε φέρνει αντίρρηση· της πειράζω την πατούσα, και μοιάζει να της αρέσει. Συγχρόνως, όμως, μιλά με τους άλλους της παρέας μας (φωνάζοντας, φυσικά, για ν'ακούγεται πίσω από τη μουσική), όπως κι εγώ. Αν και γενικά φαίνεται δεκτική, παρατηρώ ότι εκείνη δεν κάνει ποτέ καμια κίνηση προς εμένα, πέρα από το ότι έβαλε το πόδι της επάνω στα γόνατά μου. Αργότερα σηκώνεται από την καρέκλα, φορά τη μπότα της, και πηγαίνει στα ιδιαίτερα δωμάτια του κέντρου μαζί μ'έναν ψηλό, χρυσόδερμο χορευτή τον οποίο πληρώνει με αρκετά από τα κλοπιμαία.

Με ενοχλεί αρκετά αυτή η συμπεριφορά της, οφείλω να ομολογήσω. Ωστόσο δεν λέω τίποτα, και ούτε μου φαίνεται πως οι ενέργειες της Σιρενέκα έχουν παραξενέψει κανέναν από τους άλλους γύρω απ'το τραπέζι. Ο Ρίβης, που είχε φύγει πριν από λίγο μαζί με μια χορεύτρια, επιστρέφει τώρα δείχνοντας ευχαριστημένος και καπνίζοντας ένα μακρύ τσιγάρο. Μια άλλη χορεύτρια – καφετόδερμη, γαλανομάλλα, ντυμένη με μεγάλα περικάρπια, στενό στηθόδεσμο, και

στενή περισκελίδα – έρχεται και περιφέρεται κοντά μου, κουνώντας τα στρογγυλά της οπίσθια μπροστά στο πρόσωπό μου, χαμογελώντας με γυαλιστερά δόντια. Την ακολουθώ, στο τέλος, στα ιδιαίτερα δωμάτια του κέντρου αφού περνάω πέντε ήλιους μέσα στην περισκελίδα της. Δε συνηθίζω να συχνάζω με πόρνες αλλά δεν μετανιώνω για την επιλογή μου εκείνη τη νύχτα.

Τις άλλες φορές που ο Βερνάχ και οι άνθρωποί του επισκέπτονται τη νυχτερινή αγορά δεν πηγαίνω πάντα μαζί τους. Και η Σιρενέκα, ύστερα από εκείνο το σύντομο παιχνίδι μας στο Καυτό Λαγούμι, δεν δείχνει καμια περαιτέρω διάθεση για προσωπική συναναστροφή μ'εμένα, αν και είναι φιλική. Αναρωτιέμαι πώς με βλέπει, και τι ιδέα είχε στο μυαλό της όταν καθόμασταν στο τραπέζι κι αφέθηκε στο άγγιγμά μου. Το θεωρούσε κι αυτό κάτι που μου χρωστούσε, όπως το μερίδιο από τα κλοπιμαία; Ή ήθελε απλώς λίγο ζέσταμα προτού πάει, τελικά, με τον χορευτή; Όταν τη βλέπεις χωρίς να σκέφτεσαι, τη συμπαθείς· όσο πιο πολύ, όμως, σκέφτεσαι τόσο αυτή η συμπάθεια φθείρεται.

Μια μέρα επισκέπτομαι τους Φρουτέμπορους, για να δω τι κάνουν ο Μεθάλδιος και η κόρη του η Μυρτώ. Πηγαίνω στο διώροφο οίκημα που χρησιμοποιούν ως άντρο, του οποίου το ισόγειο είναι σχεδόν τελείως ανοιχτό: μονάχα στο ένα τέταρτο έχει τοίχους· το υπόλοιπο κλείνει με υφασμάτινα και ψάθινα παραπετάσματα. Τα μέλη της συμμορίας που με γνωρίζουν με χαιρετούν φιλικά, και σύντομα συναντώ τον Μεθάλδιο, τον αρχηγό τους, και πίνουμε μαζί Κρύο Ουρανό, καθισμένοι στο μπαλκόνι του δεύτερου ορόφου, ενώ λιαζόμαστε στον δυνατό ήλιο της ερήμου σαν αμμόσαυρες. Με ρωτά με τι ασχολούμαι τον τελευταίο καιρό, και του λέω πως συνεργάζομαι με κάποιους που κάνουν εμπορικές δουλειές στην Ύγκρας. «Τι εμπορικές δουλειές;» ζητά να μάθει. Αλλά δεν μπορώ να του πω περισσότερα: «Μου έχουν ζητήσει να μην αποκαλύψω τίποτα, Μεθάλδιε, δυστυχώς. Ίσως όμως καμια φορά να με δεις στη νυχτερινή αγορά.»

Και τον ρωτάω: «Η Μυρτώ, αλήθεια, δεν είν' εδώ;» Δεν την είδα καθόλου μπαίνοντας στο άντρο τους, πράγμα που μου έκανε εντύπωση γιατί πάντα, όταν άκουγε ότι είχα έρθει, έτρεχε να με συναντήσει.

«Την πάντρεψα,» μου λέει ο Μεθάλδιος.

«Χωρίς… επεισόδια;» Ο προηγούμενος γάμος της είχε χαλάσει πολύ σύντομα και πολύ άσχημα. Η Μυρτώ είχε απειλήσει τον άντρα της με πιστόλι αφού τον βρήκε με δυο άλλες γυναίκες – την αρχηγό των σωματοφυλάκων του και μία που μάλλον ήταν σαμάνος.

«Χωρίς,» με διαβεβαιώνει ο Μεθάλδιος, και μου λέει για τον σύζυγο της κόρης του ο οποίος είναι ταχυδακτυλουργός. Έχει κατάστημα εδώ, στην Ύγκρας, και δουλεύει πολλές φορές και στη νυχτερινή αγορά, αν και όχι σε τακτική βάση. «Μπορείς να την επισκεφτείς αν θέλεις. Αλλά δώσε μου τον λόγο σου ότι, ακόμα κι αν σε προκαλέσει, δεν θα κοιμηθείς μαζί της. Μου το υπόσχεσαι, ραλίστα;»

«Εντάξει,» του λέω, «μην ανησυχείς.»

Και τελικά δεν επισκέπτομαι τη Μυρτώ. Καλύτερα να μην πάω καθόλου να τη δω, σκέφτομαι, παρά να πάω και να γίνει κανένα επεισόδιο πάλι το οποίο μπορεί να διαλύσει τον γάμο της. Κι αν έχω μπλεχτεί κι εγώ σε κάτι τέτοιο, είμαι βέβαιος πως ο Μεθάλδιος δεν θα με συγχωρήσει ποτέ, και δεν θα ήθελα να χάσω έτσι άσκοπα τη φιλία του. Τον ξέρω χρόνια, από παλιά που ερχόμουν εδώ, στην Ύγκρας, αναζητώντας καινούργιες αισθήσεις, μυστήριο, και περιπέτειες. *Τι αφελείς που ήμουν, τότε…* αναλογίζομαι καθώς φεύγω από το άντρο των Φρουτέμπορων.

Ενώ βρίσκομαι στην Ύγκρας μαζί με τους πράκτορες του Κρυφού Κήπου, ακούω ότι τα Άγρια Αδέλφια λήστεψαν, ένα απόγευμα, δυο φορτηγά που έφευγαν από την πόλη. Τους επιβάτες δεν τους σκότωσαν αλλά μόνο επειδή αυτοί παραδόθηκαν ύστερα από μια σύντομη ανταλλαγή πυρών. Η μέθοδος που οι ληστές χρησιμοποίησαν ήταν να βάλουν ένα δικό τους φορτηγό μες στη μέση της δημοσιάς, έτσι ώστε να φράξουν τον δρόμο των εμπορικών φορτηγών και να τα αναγκάσουν να σταματήσουν. Μετά, τους επιτέθηκαν κι από τις δυο μεριές της δημοσιάς, πεζοί κι επάνω σε άλογα. Όταν το ένα από τα φορτηγά προσπάθησε να κάνει όπισθεν για να επιστρέψει προς την Ύγκρας, διαπίστωσε ότι οι ληστές είχαν βάλει, γρήγορα, εμπόδια κι από κείνη

την πλευρά: μεγάλες κοτρόνες και ένα φράγμα από ξύλο και μέταλλα. Επίσης, ένα κανόνι ήταν στημένο, περιμένοντας το φορτηγό.

«Τι νομίζεις, ραλίστα;» με ρωτά ο Βερνάχ αφού έχουμε συγκεντρώσει αυτές τις πληροφορίες, «θα μπορέσεις να τους αποφύγεις σε μια τέτοια περίπτωση;»

Είμαστε καθισμένοι σ'ένα από τα τραπεζάκια του Κρυφού Κήπου, κρυμμένοι από τα μάτια της Ύγκρας, και ο σκύλος είναι κουλουριασμένος πλάι μου. «Ίσως ναι, ίσως όχι,» αποκρίνομαι. «Εξαρτάται από το πώς θα είναι ο χώρος γύρω από τη δημοσιά. Δε μπορώ να κάνω το φορτηγό μας να πετάξει πάνω από το φορτηγό των ληστών.»

Μαζί μας είναι, επίσης, ο Καρβέτλος και η Θάρφι. Η τελευταία έχει μια από τις γάτες του Κήπου στην αγκαλιά της, η οποία γουργουρίζει ευχαριστημένα.

«Μάλιστα...» λέει ο Βερνάχ σκεπτικά. Και μετά: «Οι ληστές, όμως, θα το έχουν, λογικά, προβλέψει αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Εννοείς ότι θα έχουν φροντίσει να τους βολεύει ο τόπος όπου θα έχουν στήσει ενέδρα; Ώστε να μη μπορώ να ξεφύγω;»

«Ναι.»

«Όλοι κάνουν λάθη,» του λέω. «Ίσως το σχέδιό τους να μην είναι τόσο τέλειο όσο πιστεύουν. Αλλά αν βρεθούμε σε δύσκολη κατάσταση, τότε το καλύτερο θα ήταν, νομίζω, να τους παραδώσουμε το φορτίο μας. Εκτός αν η οικογένεια προτιμά να χάσει *και* εμάς *και* το φορτίο.»

«Εννοείται,» αποκρίνεται ο Βερνάχ. «Αν τα πράγματα είναι σκούρα, τους δίνετε το φορτίο και φεύγετε.» Ακούγεται λογικός. Καλό αυτό. Όχι πως υπήρχε περίπτωση να αυτοκτονήσω για χάρη του...

Ύστερα από δεκαπέντε μέρες στην Ύγκρας, έρχεται η ώρα να φύγουμε πάλι. Ο Καρβέτλος, ο Αλεπούδος, η Θάρφι, ο Φοίβος, κι εγώ παίρνουμε το φορτηγό μας και ταξιδεύουμε βόρεια, ακολουθώντας τη δημοσιά. Ληστές δεν συναντάμε καθοδόν και, όταν φτάνουμε στη Μέλβερηθ, κλείνουμε δωμάτια σ'ένα ξενοδοχείο για να ξεκουραστούμε. Προσπαθώ να επικοινωνήσω με τη Σαμάνθα που τελευταία

την έλεγαν Κυράλη, αλλά ο πομπός μου δεν εντοπίζει καν τον πομπό της. Πρέπει προ πολλού να έχει φύγει από εδώ. Θα την ξαναδώ, άραγε; Κατά πάσα πιθανότητα, ναι.

Ο Σερφάντης Γηραιώνυμος μαθαίνει ότι είμαστε στην πόλη και με καλεί τηλεπικοινωνιακά· με ρωτά αν όλα είναι εντάξει. Όλα εντάξει, του λέω ελπίζοντας να μην έχει πάλι καμια βρομοδουλειά υπόψη του για εμένα. Ευτυχώς, όμως, η κλήση του ήταν πληροφοριακή μονάχα· δεν έχουμε άλλες συναναστροφές οι δυο μας όσο είμαι στη Μέλβερηθ.

Ο Καρβέτλος και οι υπόλοιποι αγοράζουν ποτά από την πόλη, σε τιμές χονδρικής, αλλά δεν τα παίρνουμε μαζί μας όταν φεύγουμε. Τα κρύβουμε στα περίχωρα της Μέλβερηθ, για να μη μας φορολογήσουν όταν φτάσουμε στη Θακέρκοβ. Θα τα πάρουμε κατά την επιστροφή· κανείς δεν πρόκειται να τα βρει εκεί που τα αφήνουμε, θαμμένα μέσα σ’ένα σύδεντρο.

Φεύγουμε από τη Μέλβερηθ το απόγευμα και οδηγώ το φορτηγό μας επάνω στη δημοσιά βορειοδυτικά της καθώς το φως της ημέρας ολοένα και μειώνεται. Όταν συναντώ τη διακλάδωση με τη δημοσιά που στρίβει προς τα βορειοανατολικά, στρίβω κι εγώ. Το σκοτάδι είναι πια πυκνό γύρω μας και οι προβολείς του μεγάλου οχήματός μας το σκίζουν σαν φωτεινές λόγχες. Σταματάω τελικά σ’ένα πανδοχείο κοντά σε μια μικρή πόλη, και διανυκτερεύουμε εκεί. Μες στη βαθιά νύχτα ακούω πυροβολισμούς και φωνές από έξω, αλλά κοιτάζοντας από το παράθυρό μου δεν βλέπω τίποτα, και ούτε ο Καρβέτλος κι οι υπόλοιποι βλέπουν κάτι.

Το πρωί, ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου μάς λέει πως γίνονται κάποια επεισόδια ανάμεσα σε συμμορίες σε τούτα τα μέρη· δεν είναι τίποτα που πρέπει να μας ανησυχήσει. Αλλά έτσι κι αλλιώς δεν ανησυχούμε· δε σκοπεύουμε να μείνουμε εδώ. Παίρνουμε το φορτηγό μας και φεύγουμε.

«Πού σκατά βρεθήκαμε;» λέει η Θάρφι. «Στα Φέρνιλγκαν;»

«Ο κόσμος έχει αρχίσει ν’αγριεύει,» της λέει ο Αλεπούδος, «όπως στους *Αλλοπαρμένους του Φεγγαριού*, χε-χε.» Τραγούδι των Κραυγαλέων Αλεπούδων, φυσικά.

Τους ακούω να μιλάνε πίσω από το πλαστικό παραπέτασμα που χωρίζει τα μπροστινά καθίσματα από την καρότσα.

Φτάνουμε στη Θακέρκοβ το απόγευμα και κλείνουμε δωμάτια σ'ένα ξενοδοχείο. Την επομένη, αγοράζουμε ποτά από κάποιες αποθήκες, τα φορτώνουμε στο φορτηγό μας, και ξεκινάμε τη διαδρομή της επιστροφής. Καθοδόν παίρνουμε και τα ποτά που έχουμε θάψει στα περίχωρα της Μέλβερηθ. Στην ίδια τη Μέλβερηθ, όμως, δεν μπαίνουμε γιατί δεν θέλουμε να μας φορολογήσουν.

Καθώς πλησιάζουμε την Ύγκρας περιμένουμε επίθεση από τα Άγρια Αδέλφια και όλοι μας είμαστε τσιτωμένοι. Εγώ προσέχω το οτιδήποτε επάνω στη δημοσιά αλλά και έξω από αυτήν· παρατηρώ πώς είναι το τοπίο, ποιες διέξοδοι μπορεί να υπάρχουν για εμένα σε περίπτωση που ο δρόμος μου φράξει ξαφνικά από κανένα σταματημένο φορτηγό.

Καμία επίθεση δεν δεχόμαστε από τους ληστές, αλλά, μέσα στο δειλινό, συναντάμε συντρίμμια επάνω στη δημοσιά. Συντρίμμια από δύο δίκυκλα. Οχήματα χτυπημένα, αναμφίβολα, από πυροβόλα όπλα, από εκρήξεις. Είναι τελείως διαλυμένα: το ένα έχει ακόμα τον πίσω τροχό του· το άλλο δεν έχει κανέναν τροχό.

«Οι ληστές...» μουρμουρίζει ο Καρβέτλος, πλάι μου, ενώ από πίσω ακούω τους άλλους να καταριούνται.

Κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά της δημοσιάς δεν παρατηρώ καμία ενέδρα, όμως. Εμείς, τουλάχιστον, φαίνεται πως είμαστε ασφαλείς. Και σύντομα φτάνουμε στην Ύγκρας για να μεταφέρουμε το εμπόρευμά μας στο εσωτερικό της με τον ίδιο τρόπο όπως και την άλλη φορά.

Συνεχίζω αυτή τη ζωή με τους πράκτορες του Κρυφού Κήπου για παραπάνω από τρεις μήνες, και αρχίζει να με κουράζει. Δεν έχει και πολλές εναλλαγές, παρότι, βέβαια, υπάρχει πάντα το άγχος να μη συναντήσουμε ληστές και να αποφύγουμε τους φρουρούς της Αρχόντισσας Καρλάνης. Διαρκώς τα ίδια και τα ίδια, κατά τα άλλα. Ταξιδεύουμε στη Μέλβερηθ και στη Θακέρκοβ, αγοράζουμε ποτά, επιστρέφουμε

στην Ύγκρας και τα μεταφέρουμε λαθραία στο εσωτερικό της, μες στη νύχτα.

Λεφτά, φυσικά, εμείς που χρωστάμε δεν βλέπουμε ούτε στον ύπνο μας. Ο Βερνάχ μάς δίνει μονάχα όσα χρειαζόμαστε για τις βασικές μας ανάγκες. Κι αρχίζω πάλι να σκέφτομαι τι θα γίνει μ'αυτή την παλιοϊστορία: θα ξεχρεωθούμε ποτέ, ή μας κοροϊδεύουν; Τη γνώμη του Καρβέτλου, εννοείται, δεν τη ζητάω γιατί την ξέρω ήδη· ο προφήτης της συμφοράς θα απαντήσει μοιρολατρικά και πεσιμιστικά όπως πάντα. Τι υπέροχος άνθρωπος…

Όταν κάνουμε την τέταρτη διαδρομή για μεταφορά ποτών από τότε που γνώρισα τους πράκτορες του Κρυφού Κήπου, τα Άγρια Αδέλφια μάς επιτίθενται. Μαζί μας τώρα είναι και η Φερένια, η γυναίκα του Βερνάχ, όπως και την προηγούμενη φορά. Επειδή οι ληστείες έχει ακουστεί να αυξάνονται επικίνδυνα τελευταία, αποφάσισε να έρχεται όταν κάνουμε μεταφορά. Είναι έμπειρη μισθοφόρος και πιστεύει ότι μπορεί να μας βοηθήσει. Δεν αμφιβάλλω για την εμπειρία της· τα ίδια τα εγκαύματα στα χέρια της την αποδεικνύουν, θα μπορούσε να πει κανείς. Έχω αναρωτηθεί πολλές φορές πώς κάηκε αλλά δεν την έχω ρωτήσει· δεν έχει παρουσιαστεί η ευκαιρία ακόμα· και δεν είναι, γενικά, και τόσο ομιλητική. Είναι, συνήθως, σιωπηλή και παρατηρητική, κι ορισμένες φορές σε κοιτάζει έτσι που νομίζεις ότι ετοιμάζεται να σε χτυπήσει με κάτι αν και δεν υπάρχει κανένας φανερός λόγος για τον θυμό στα μάτια της.

Προτού καν δω το φορτηγό αντικρύ μου, επάνω στη δημοσιά, μέσα στο σούρουπο, έχω ήδη διακρίνει την ενέδρα δεξιά κι αριστερά του δρόμου. Οι ληστές δεν είναι λίγοι, και όσο πιο πολλούς ανθρώπους προσπαθείς να κρύψεις σ'ένα τέτοιο τοπίο τόσο δυσκολότερο είναι.

Προειδοποιώ αμέσως τους συντρόφους μου.

«Ενέδρα!»

Από την καρότσα, πίσω από το πλαστικό παραπέτασμα, οι άλλοι ακούγονται ταραγμένοι: «Πού, ρε ραλίστα;» λέει η φωνή του Αλεπούδου. «Δε βλέπω κανέναν,» λέει η φωνή του Φοίβου. «Γαμήσου…» μουρμουρίζει η Θάρφι. «Απόφυγέ τους, Ζορδάμη!» φωνάζει ο Καρβέτλος.

Η Φερένια, καθισμένη δίπλα μου, έχει ήδη οπλίσει το τουφέκι της. «Τους είδες κι εσύ, ε;» μου λέει ήρεμα.

Και μετά αντικρίζουμε το φορτηγό που είναι σταματημένο μες στη μέση της δημοσιάς. Οι προβολείς μας το φωτίζουν, κάνοντας τα μαύρα μέταλλά του και τα τζάμια του να γυαλίσουν απρόσμενα.

Στρίβω αμέσως, προς τ'ανατολικά· δεν κόβω καθόλου ταχύτητα.

Ληστές ξεπηδάνε από τη χαμηλή βλάστηση και πίσω από βράχους, άλλοι για να φύγουν από τον δρόμο μου, άλλοι για ν'αρχίσουν να με πυροβολούν. Κάννες όπλων αστράφτουν, και σφαίρες σφυροκοπούν το φορτηγό μας, κάνοντας τα μέταλλά του να κουδουνίζουν. Επάνω στο τζάμι πλάι μου σχηματίζεται ξαφνικά ένα πελώριο ράγισμα με μορφή άστρου. Μια έκρηξη γίνεται πίσω μας (χειροβομβίδα;) και, μετά, μία μπροστά μας– «Γαμήσου!» γρυλίζω καθώς περνάω μέσα απ'τον καπνό και τα χώματα· ολόκληρο το φορτηγό τραντάζεται.

Σταμάτα! ακούω τις φωνές των ληστών. *ΣΤΑΜΑΤΑ ΑΛΛΙΩΣ ΕΙΣΑΙ ΝΕΚΡΟΣ! ΣΤΑΜΑΤΑ, ΤΩΡΑ!*

«Μη σταματήσεις,» μου λέει η Φερένια, που, έχοντας βγάλει την κάννη του τουφεκιού της από το μισάνοιχτο παράθυρο πλάι της, τους πυροβολεί συνεχόμενα.

«Να σταματήσω;» αποκρίνομαι. «Τώρα που έχουμ' αρχίσει να περνάμε καλά; Είσαι σοβαρή;»

Διασχίζω ακόμα μια έκρηξη και, εξαιτίας αυτής ή λόγω κάποιας σφαίρας, το τζάμι πλάι μου θρυμματίζεται. Παραμερίζω, όσο μπορώ, για να μη χτυπηθώ από τα γυαλιά, ενώ σηκώνω το χέρι μου για να προστατέψω το πρόσωπό μου. Το μάγουλό μου, όμως, τραυματίζεται· αισθάνομαι αίμα να τρέχει. Δεν παραπονιέμαι· ευτυχώς δεν ήταν το μάτι μου.

«Γαμώ τα πόδια της Λόρκης, γαμώ…» μουγκρίζω, εξακολουθώντας να οδηγώ το φορτηγό μας επάνω στο τραχύ έδαφος έξω από τη δημοσιά. Και δε βλέπω και κανένα μονοπάτι εδώ, στο φως του μοναδικού προβολέα που μας απομένει (ο άλλος διαλύθηκε ύστερα από τις ριπές των ληστών). Μέχρι πότε θα μπορώ να διασχίζω ετούτα τα μέρη; Πότε θα φτάσω σε αδιέξοδο; Όταν είμαστε αρκετά μακριά από τους ληστές, ελπίζω.

«Τέσσερις έρχονται!» ακούω τη φωνή του Φοίβου από πίσω. «Πάνω σε δίκυκλα!» Και διορθώνει: «Όχι μόνο τέσσερις: δύο πάνω σε καθένα από τα τέσσερα δίκ–»

«Ρίξτε τους, λοιπόν!» φωνάζει η Φερένια καθώς αλλάζει γεμιστήρα στο τουφέκι της. «Ρίξτε τους!»

Ακούω πυροβολισμούς από πίσω.

Το τζάμι πλάι της σπάει από ένα ξαφνικό χτύπημα, και βλέπω έναν άντρα να έχει παρουσιαστεί εκεί, πιασμένος έξω από την πόρτα. Από πού σκατά ήρθε; Σα νάπεσε… από την οροφή; Είναι δυνατόν; Είχε σκαρφαλώσει εκεί πάνω;

Το δέρμα του είναι κατάμαυρο σαν το σκοτάδι της νύχτας, το κεφάλι του τελείως ξυρισμένο· τα μάτια του μοιάζουν να σπινθηροβολούν. Με το ένα χέρι κρατιέται έξω από την πόρτα του φορτηγού ενώ βάζει το άλλο χέρι μέσα στο παράθυρο – κρατώντας πιστόλι.

Η Φερένια αμέσως χτυπά το πιστόλι του με την πίσω μεριά του τουφεκιού της, και η σφαίρα πέφτει στην κονσόλα μπροστά μου, διαλύοντας συστήματα και μηχανισμούς αλλά μην κάνοντας καμια πολύ σοβαρή ζημιά.

Το επόμενο χτύπημα της πίσω μεριάς του τουφεκιού της Φερένιας βρίσκει τον ληστή καταπρόσωπο, σπάζοντας τη μύτη του μ’ένα αποκρουστικό *ΚΡΑΚ!* και στέλνοντάς τον στο έδαφος.

Ευτυχώς που την έχουμε μαζί μας, τελικά. Δεν είμαι καθόλου βέβαιος ότι τώρα θα προτιμούσα τον Καρβέτλο δίπλα μου. Δεν είναι πολεμιστής ο προφήτης της συμφοράς.

Η Φερένια βγάζει το τουφέκι της από το σπασμένο παράθυρο και πυροβολεί προς τα πίσω – αυτούς που είναι πάνω στα δίκυκλα, υποθέτω. Προσέχει όμως, είναι καλά καλυμμένη, γιατί νομίζω πως κι εκείνη δέχεται ριπές απ’ αυτούς. Ακούω ουρλιαχτά, κραυγές, από έξω – όχι πόνου – είναι από κείνες τις φωνές που βγάζει κανείς όταν προσπαθεί να τρομοκρατήσει τον εχθρό του.

Τα μάτια μου είναι στην ύπαιθρο που φωτίζει ο μοναδικός προβολέας μπροστά μου, για να μην πέσουμε σε κανένα χαντάκι και, κυρίως, για να μη βρεθούμε σε αδιέξοδο. Γιατί τότε πάμε χαμένοι. Ευτυχώς το τοπίο εδώ δεν είναι ούτε ιδιαίτερα βραχώδες ούτε ιδιαίτερα

δενδρώδες· μπορείς να αποφεύγεις τις περιοχές με την πολλή βλάστηση και τους πολλούς βράχους και να συνεχίζεις. Το φορτηγό, πάντως, πρέπει να έχει γαμηθεί τελείως από τις επιθέσεις των ληστών κι από τούτη την άτσαλη πορεία· το ακούω να *βογκά* από κάτω μου, να τρίζει και να μουγκρίζει. Το καλό είναι πως ακόμα προχωρά· δεν έχουμε ζημιά στις μηχανές ή στους τροχούς. Πολύ βασικό.

Πίσω από το πλαστικό παραπέτασμα ακούω, απρόσμενα, κραυγές. Τι σκατά συμβαίνει;

Και τότε, σαν η Λόρκη, η ίδια η Σεργήλια Σκρόφα, να μας έβαλε τρικλοποδιά, βλέπω το τοπίο να γεμίζει μεγάλους βράχους μπροστά μου και πουθενά να μην υπάρχει μέρος για να περάσω. Πατάω το φρένο, ακούγοντας τους τροχούς να ουρλιάζουν, ενώ φωνάζω στη Φερένια: «Δες τι γίνεται πίσω!»

Η Φερένια παραμερίζει απότομα το πλαστικό παραπέτασμα, ενώ το φορτηγό μας σταματά μερικά μέτρα απόσταση από τους άγριους βράχους, παραλίγο κουτουλώντας επάνω τους.

Η Φερένια πυροβολεί, με το πιστόλι της τώρα, κι ακούω μια έντονη κραυγή ν'αντηχεί από πίσω. Στρέφομαι να δω τι συμβαίνει, αν και έχω ήδη μια υποψία. Τραβώ συγχρόνως το δικό μου πιστόλι από τη ζώνη μου.

Βλέπω πως στην καρότσα μας τρεις άντρες έχουν εισβάλει – τρεις ληστές – κι ακόμα ένας είναι κάτω, νεκρός, με το κεφάλι του διαλυμένο – από τη σφαίρα της Φερένιας μάλλον. Ο Καρβέτλος είναι επίσης πεσμένος, ενώ ο Αλεπούδος είναι στα γόνατα με το πρόσωπό του να αιμορραγεί, κι από πάνω του στέκεται ένας ληστής βαστώντας ένα πλατυλέπιδο ξίφος, έτοιμος να τον αποτελειώσει. Πυροβολώ τον ληστή στο στήθος, δύο φορές, στέλνοντάς τον κάτω. Οι άλλοι δύο αντιμετωπίζουν τον Φοίβο και τη Θάρφι. Ο ένας κρατά τον πρώτο από τον λαιμό ενώ το σπαθί του είναι διασταυρωμένο με το πιστόλι του Φοίβου στρέφοντας την κάννη προς την οροφή του φορτηγού· ο δεύτερος ληστής έχει ρίξει τη Θάρφι μπρούμυτα επάνω σ'ένα κιβώτιο, στρίβοντας το χέρι της πίσω από την πλάτη και βάζοντας την κόψη του σπαθιού του στο πλάι του λαιμού της–

Η Φερένια τον πυροβολεί κι αυτόν στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον. Στον άλλο, όμως, διστάζει να ρίξει καθώς αυτός παλεύει με τον Φοίβο και οι θέσεις των δυο τους διαρκώς αλλάζουν. Αλλά η Θάρφι σηκώνεται απότομα και ορμά στον ληστή που αντιμετωπίζει τον άντρα της· πέφτει πάνω στην πλάτη του αρπάζοντάς τον από τα μαλλιά, τραβώντας τον πίσω. Ο ληστής απομακρύνεται εξαναγκαστικά από τον Φοίβο, αλλά συγχρόνως τον κλοτσά στην κοιλιά κάνοντάς τον να διπλωθεί· και μετά γυρίζει, άγρια, γρονθοκοπώντας τη Θάρφι καταπρόσωπο και ρίχνοντάς την κάτω, με αίματα στο πρόσωπό της.

Εγώ δεν τολμώ να πυροβολήσω, από φόβο μήπως πετύχω κανέναν απ'τους συντρόφους μας. Δεν είμαι και τόσο καλός σκοπευτής, παρότι όσο είσαι με την οικογένεια βελτιώνεσαι σε όλα τα αγαθά χαρακτηριστικά της ανθρωπότητας.

Η Φερένια, όμως, δεν έχει μείνει αναποφάσιστη όπως εγώ. Είναι έμπειρη στη μάχη. Πατώντας πάνω στο κάθισμά της, έχει ήδη πεταχτεί στην καρότσα του φορτηγού θηκαρώνοντας το πιστόλι της και τραβώντας ξιφίδιο. Χιμά τώρα καταπάνω στον ληστή, ο οποίος αμέσως στρέφεται προς το μέρος της σπαθίζοντας. Η Φερένια αποφεύγει τη μακριά λεπίδα του και, με την κοντύτερη και λεπτότερη δική της, τον καρφώνει στα πλευρά, μπήγοντας το ξιφίδιο ώς τη λαβή. Αίμα τινάζεται από το στόμα και τη μύτη του ληστή. Η Φερένια τραβά πίσω το όπλο της ενώ συγχρόνως τον κλοτσά, στέλνοντάς τον στο πάτωμα.

Γυρίζει σ'εμένα. «Ζορδάμη!» μου λέει. «Ξεκίνα· τι κάθεσαι;»

«Δεν υπάρχει δρόμος–»

«Βρες δρόμο! Νομίζεις ότι οι άλλοι ληστές θ'αργήσουν νάρθουν;»

Στρέφομαι μπροστά πάλι, θηκαρώνοντας το πιστόλι μου και πιάνοντας το τιμόνι. Αντιστρέφω τη φορά των τροχών και πηγαίνω το φορτηγό μας όπισθεν. Φωτίζοντας με τον προβολέα που μας απομένει, δεν βλέπω πουθενά διέξοδο προς τα νότια, προς την Ύγκρας. Πρέπει υποχρεωτικά να επιλέξω να κατευθυνθώ ανατολικά ή δυτικά.

Δεδομένου ότι δυτικά είναι η δημοσιά, κι επομένως οι ληστές, επιλέγω να στρίψω ανατολικά, κινούμενος παράλληλα ώς προς τους μεγάλους βράχους.

Πίσω μου, εν τω μεταξύ, ακούω τη φωνή του Φοίβου: «Μα τους θεούς, είναι νεκρός; Είναι νεκρός, Φερένια;» Και τη φωνή της Φερένιας: «Σκασμός.» (Μάλλον για τον Καρβέτλο μιλάνε.) Και κάποιον να βήχει και να μουγκρίζει (ο Αλεπούδος, αναμφίβολα). Και πάλι τη φωνή της Φερένιας: «Δεν έπρεπε να τους αφήσετε ν'ανεβούν. Τι στα μάτια της Λόρκης κάνατε εδώ πίσω;» Και τη φωνή της Θάρφι: «Εσύ νομίζεις ότι θα κατάφερνες να τους σταματήσεις; Δες αν μπορείς να τον βοηθήσεις και πάψε να μιλάς!»

Πρέπει να έχω διασχίσει κάπου πέντε χιλιόμετρα όταν, τελικά, διακρίνω ένα μέρος βατό για το όχημά μας. Έχει, βέβαια, αρκετή βλάστηση αλλά δεν υπάρχει και τίποτα καλύτερο εδώ γύρω. Στρίβω, επομένως, τσακίζοντας θάμνους στο πέρασμά μου και κουτουλώντας πάνω σε δέντρα, που άλλα παραμερίζουν από τη δύναμη του φορτηγού, άλλα στέκονται σταθερά και πρέπει ν'αλλάξω πορεία. Όποτε συγκρούομαι ακούω τους υπόλοιπους από πίσω να διαμαρτύρονται, να με ρωτάνε τι κάνω, δεν βλέπω πού πηγαίνω; δεν βλέπω μπροστά μου; θα τους σκοτώσω; Λες και νομίζουν ότι αυτοί μπορούν να οδηγήσουν καλύτερα εδώ πέρα. Οι καριόληδες.

Το μόνο θετικό σημάδι της υπόθεσης είναι ότι δεν ακούω να μας καταδιώκουν οι ληστές, κι ελπίζω να μας έχουν χάσει, ή να αποφάσισαν ότι δεν αξίζει τον κόπο να μας κυνηγήσουν άλλο.

Μετά από κάποια ώρα ταλαιπωρίας μέσα στη βλάστηση, φτάνω σε ανοιχτό τόπο: μια μικρή πεδιάδα με χαμηλό χορτάρι. Τη διασχίζω, εξακολουθώντας να διατηρώ νότια κατεύθυνση, και η Φερένια έρχεται και κάθεται πλάι μου. Τα καμένα χέρια της είναι αιματοβαμμένα, παρατηρώ, και το αίμα σίγουρα δεν είναι δικό της.

«Ο Καρβέτλος;» ρωτάω.

«Δεν ξέρω,» μου λέει.

«Θα ζήσει;»

«Δεν ξέρω.»

Η πεδιάδα σύντομα τελειώνει και καταλήγουμε, απρόσμενα ίσως, επάνω στις άμμους της ερήμου, όπου και οι τροχοί μας βρίσκουν μεγάλη αντίσταση. Το φορτηγό μας δεν είναι φτιαγμένο για να διασχίζει

ερήμους. Μόλις και μετά βίας είναι φτιαγμένο για να διασχίζει απλή ύπαιθρο.

Σταματάω. «Δε νομίζω πια να μας κυνηγά κανένας,» λέω.

«Ούτε εγώ,» συμφωνεί η Φερένια.

Σηκώνομαι από τη θέση μου και πηγαίνω πίσω.

Οι άλλοι είναι καθισμένοι γύρω από τον Καρβέτλο, ο οποίος βρίσκεται ξαπλωμένος στο πάτωμα, γυμνός από τη μέση κι επάνω και σκεπασμένος μ'ένα λευκό ύφασμα ποτισμένο με αίμα.

«Τι...;» κάνω.

Η Θάρφι μορφάζει θλιμμένα. «Τον πυροβόλησαν, ραλίστα. Δυο φορές.»

«Οι σφαίρες είναι ακόμα μέσα,» λέει ο Αλεπούδος, κρατώντας ένα πανί πάνω στη σπασμένη μύτη του. «Είπε ότι δεν μπορούσε να τις βγάλει.» Αναμφίβολα αναφέρεται στη Φερένια.

«Θα τον πάμε στο νοσοκομείο,» λέω.

«Της Ύγκρας;» Ο Φοίβος ρουθουνίζει. «Σωθήκαμε.» Ναι, το έχω ακούσει ότι δεν έχει καθόλου καλή φήμη.

Επιστρέφω στη θέση του οδηγού και ενεργοποιώ ξανά τη μηχανή.

«Η Ύγκρας πρέπει νάναι δυτικά μας,» λέω στη Φερένια, που ακόμα στη θέση του συνοδηγού κάθεται, «εκτός αν έχω χάσει τελείως τον προσανατολισμό μου.»

Κάνω όπισθεν για να βγάλω το όχημά μας από τις άμμους και, μετά, στρίβω δυτικά, αρχίζοντας να οδηγώ παράλληλα των παρυφών της ερήμου, εκεί όπου οι τροχοί μας δεν εμποδίζονται ούτε βουλιάζουν.

Όταν αντικρίζουμε τα φώτα της Ύγκρας, η Φερένια μού λέει: «Πρέπει να κάνεις κύκλο, για να μπούμε από την άλλη, από τα δυτικά της πόλης. Δε μπορούμε να μπούμε από δω, με τόσο εμπόρευμα μαζί μας.»

Αναστενάζω. «Κι ο Καρβέτλος;»

«Θα μας πιάσουν αλλιώς, και θα έχουμε χειρότερα μπλεξίματα. *Κάνε κύκλο,*» επιμένει. Κι από τον τρόπο της καταλαβαίνω ότι δεν έχει και πολλές ελπίδες για τον Καρβέτλο· τον έχει για νεκρό, και μάλλον είναι η εμπειρία της που μιλάει. *Γαμώτο...* Δεν τον πολυσυμπαθούσα τον

προφήτη της συμφοράς, αλλά όχι και να πάει έτσι, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ…

Στρίβω προς τα βόρεια, για να κάνω κύκλο. Ελπίζοντας να μη γίνει καμια στραβή και ξανασυναντήσουμε τα Άγρια Αδέλφια. Αν και εδώ πέρα κάτι τέτοιο θα ήταν τελείως απίθανο· είμαστε πολύ κοντά στην Ύγκρας. Μεγαλύτερος κίνδυνος υπάρχει να συναντήσουμε ανθρώπους της Αρχόντισσας Καρλάνης.

Κανέναν δεν συναντάμε, όμως. Περνάω από τη δημοσιά και μας πηγαίνω στο συνηθισμένο απόμερο σημείο δυτικά της πόλης, όπου μας περιμένουν τα άλλα μέλη της Σιδηράς Δυναστείας.

Μεταφέρουμε τα ποτά στον Κρυφό Κήπο και τον Καρβέτλο στο νοσοκομείο της Ύγκρας. Οι γιατροί μάς ρωτάνε ποιος τον χτύπησε, και απαντώ οι ληστές, τα Άγρια Αδέλφια.

«Και να φανταστείτε ερχόμασταν άδειοι· δεν είχαμε εμπόρευμα. Δεν είμαστε έμποροι.» Παίρνω μια έκφραση που, νομίζω, μαρτυρά στους γιατρούς ότι λέω αλήθεια. Και δεν φαίνεται να μη με πιστεύουν. Γιατί να θεωρήσουν πως ψεύδομαι, άλλωστε; Θα πρέπει να ήταν πολύ καχύποπτοι για να υποψιαστούν ότι μεταφέραμε λαθραία όταν μας επιτέθηκαν οι ληστές.

Περιποιούνται τον Καρβέτλο όσο καλύτερα μπορούν, αλλά σύντομα μας λένε ότι, δυστυχώς, είναι νεκρός.

Μαζί μου είναι ο Φοίβος, η Θάρφι, και ο Αλεπούδος όταν ακούω το δυσάρεστο, και όλοι τους μοιάζουν θλιμμένοι. Πρέπει να τον συμπαθούσαν τον μπαγαπόντη τον προφήτη της συμφοράς περισσότερο από εμένα, νομίζω. Όχι πως κι εγώ δεν λυπάμαι – δεν ήθελα ο άνθρωπος να σκοτωθεί έτσι, για όνομα των θεών! – αλλά είμαι βέβαιος πως η θλίψη μου είναι μικρότερη από τη δική τους.

Στις επόμενες διαδρομές μας η Φερένια έρχεται ξανά μαζί μας, καθώς κι άλλοι δύο από τους πράκτορες του Κρυφού Κήπου: ο Ρίβης και ο Γίγαντας. Το φορτηγό μας, φυσικά, το επισκευάζουμε και φροντίζουμε, αυτή τη φορά, να είναι πιο ανθεκτικό. Ειδικά τα τζάμια, που έσπασαν σχετικά εύκολα παρότι υποτίθεται πως ήταν αλεξίσφαιρα. Δέχτηκαν, βέβαια, αρκετές ριπές αλλά, και πάλι, θα μπορούσαν να είχαν αντέξει περισσότερο, νομίζω.

Δεν ξανασυναντάμε, όμως, τα Άγρια Αδέλφια. Δεν έχουν εξαφανιστεί από την περιοχή – ακούμε πως οι ληστείες συνεχίζονται – απλώς δεν τυχαίνει οι ληστές να βρεθούν πάλι στον δρόμο μας. Σε κάποια στιγμή μαθαίνουμε ότι η Αρχόντισσα Καρλάνη ετοιμάζει μια μεγάλη ομάδα από μισθοφόρους για να εντοπίσει το άντρο των ληστών και να τους επιτεθεί. Αλλά δεν ακούω να γίνεται τίποτα στο άμεσο μέλλον.

Ένα απόγευμα αποφασίζω να επισκεφτώ τη Μυρτώ στο καινούργιο της σπίτι. Δεν ξέρω τι είναι εκείνο που με παρακινεί – σίγουρα δεν θέλω μπλεξίματα – αλλά το αποφασίζω. Ίσως απλά να έτυχε να βαριέμαι…

Πηγαίνω στη διεύθυνση που μου είπε ο Μεθάλδιος, στην οικία του ταχυδακτυλουργού που ονομάζεται Νικόδημος, και χτυπάω την πόρτα.

«Μισό λεπτό!» ακούγεται μια φωνή από μέσα – μια αντρική φωνή. «Μισό λεπτό!»

Περιμένω και, μετά από λίγο, η πόρτα ανοίγει από έναν νάνο που μετά βίας φτάνει ώς το στήθος μου. Έχει δέρμα πράσινο και μαλλιά βαθυπράσινα, μακριά, και δεμένα αλογοουρά. Είναι ντυμένος μ’ένα πουκάμισο που πέφτει γύρω από τα πόδια του σαν φούστα. Ο Μεθάλδιος δεν μου είπε ότι έχουν και υπηρέτη στο σπίτι…

«Τι θα θέλατε, κύριε;» με ρωτά ο νάνος.

«Την κυρία Μυρτώ, αν βρίσκεται εδώ.»

«Είστε γνωστός της;» Ο νάνος με ατενίζει διερευνητικά από πάνω ώς κάτω.

«Ναι. Θα την ειδοποιήσεις; Είναι εδώ, ή όχι;» Παίρνω μια έκφραση φιλική, μη θέλοντας να φανώ απότομος ή ανυπόμονος.

«Το όνομά σας;»

«Ζορδάμης.»

«Μυρτώ!» φωνάζει ο νάνος προς το εσωτερικό του σπιτιού. «Μυρτώ! Κάποιος σε ζητά στην πόρτα!»

Κοιτάζω μέσα, βλέποντας ένα καθιστικό γεμάτο καλόγουστα έπιπλα και διάφορα διακοσμητικά στοιχεία όπως πίνακες, μάσκες, περίπλοκες ταπετσαρίες, φυτά. Η Μυρτώ ξεπροβάλει από ένα σημείο που δεν μπορώ να δω καλά. Ντυμένη με λευκή αμάνικη μπλούζα που φαίνεται να φωσφορίζει πάνω από το βαθυγάλαζο δέρμα της που μοιάζει να προσπαθεί να γίνει μαύρο. Μακριά, πλούσια καστανά μαλλιά χύνονται στους ώμους της. Αργυρά και ξύλινα βραχιόλια είναι περασμένα στα χέρια της. Κάτω από τη μαύρη κοντή φούστα της φαίνονται μακριά καλλίγραμμα πόδια. Βαδίζει ξυπόλυτη επάνω στα σανίδια του πατώματος.

Χαμογελά βλέποντάς με. «Ζορδάμη;»

Της επιστρέφω το χαμόγελο. «Μου είπε ο Μεθάλδιος πού βρίσκεσαι. Ελπίζω να μην είμαι ανεπιθύμητος…»

«Καθόλου ανεπιθύμητος, φυσικά! Πέρασε· τι στέκεσαι ακόμα έξω; Ο μπαμπάς μού το είπε ότι τον επισκέφτηκες, αλλά ήταν πριν από κάποιο καιρό, σωστά; Γιατί άργησες τόσο νάρθεις να με βρεις;»

«Απλώς…» κομπιάζω καθώς περνάω το κατώφλι και ο νάνος κλείνει την πόρτα πίσω μου, «σκέφτηκα ότι ίσως ο άντρας σου να μην ήθελε… Είναι εδώ τώρα;»

Η Μυρτώ γελά σαν να είπα κάτι ξεκαρδιστικό· το ένα της χέρι πηγαίνει στην κοιλιά της.

Ο νάνος με σκουντά ελαφρά στο μπράτσο, ώστε να γυρίσω να τον δω. Χαμογελά κι αυτός. «Ποιος νομίζεις ότι είμαι εγώ, φίλε μου;» λέει.

Και είμαι βέβαιος ότι δεν καταφέρνω να κρύψω το ξάφνιασμα στην όψη μου. «Εσύ…; Εσύ είσαι ο Νικόδημος; Ο ταχυδακτυλουργός;»

«Ο ίδιος, και ο μόνος.» Ο πρασινόδερμος, πρασινομάλλης νάνος κάνει μια βαθιά υπόκλιση μπροστά μου: εσκεμμένα λιγάκι κωμική, νομίζω.

Η Μυρτώ ακόμα γελά.

Γιατί ο Μεθάλδιος δεν με προειδοποίησε γι'αυτό; αναρωτιέμαι. *Θα του το χρωστάω!* Καθαρίζω τον λαιμό μου, χαμογελώντας τώρα κι εγώ, βλέποντας το αστείο στην όλη κατάσταση. «Δεν ήξερα… ποιος είσαι,» λέω, μη θέλοντας να πω *Δεν ήξερα ότι είσαι τόσο κοντός*, ή κάτι άλλο που μπορεί να του φανεί προσβλητικό.

«Γνωριστήκαμε τώρα,» αποκρίνεται ο Νικόδημος. «Παρακαλώ, πέρασε στο καθιστικό μας. Η Μυρτώ μού έχει πει πολλά για σένα, ραλίστα.» Και βαδίζει προς το βάθος, προς τα έπιπλα.

Ρίχνω ένα ερωτηματικό βλέμμα στη Μυρτώ.

«Μην ανησυχείς,» μου λέει εκείνη· «ο Νικόδημος είναι άψογος σε όλα.» Ελπίζω αυτό να σημαίνει πως γνωρίζει ότι ήμουν παλιά, κατά περίσταση, εραστής της Μυρτώς, και ότι δεν τον πειράζει.

Πηγαίνουμε στο όμορφα στολισμένο καθιστικό του σπιτιού και καθόμαστε, εγώ σε μια πολυθρόνα και ο Νικόδημος στον καναπέ. Η Μυρτώ μάς κερνά Σεργήλιο οίνο και, μετά, κάθεται κι εκείνη στον καναπέ διπλώνοντας το ένα της πόδι από κάτω της.

«Είσαι ραλίστας, δεν είσαι;» μου λέει ο Νικόδημος.

«Ναι, αν και τώρα… έχω κάποιες άλλες δουλειές, κι έχω καιρό να τρέξω.»

«Ταχυδακτυλουργός της οδήγησης, λοιπόν,» χαμογελά ο νάνος και πίνει μια γουλιά απ'το κρασί του. «Αυτές οι… άλλες δουλειές σε φέρνουν τώρα στην Ύγκρας;»

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Είναι εμπορικού χαρακτήρα. Πρέπει να συγκεντρώσω κάποια χρήματα, για την ώρα.» *Πρέπει να ξεπληρώσω το χρέος μου…* προσθέτω σιωπηλά. Κι αναρωτιέμαι αν θα προλάβω να το ξεπληρώσω, ή αν θα καταλήξω σαν τον Καρβέτλο. Τελικά, αυτός είχε δίκιο που πίστευε ότι δεν θα ξεπλήρωνε ποτέ το δικό του χρέος στη Σιδηρά Δυναστεία…

«Καλά έκανες και ήρθες,» μου λέει η Μυρτώ, μάλλον για να σπάσει την αμήχανη σιγή που ακολουθεί τα λόγια μου. «Σε σκεφτόμουν.» Κι αυτές οι δύο λέξεις δεν φαίνεται να ενοχλούν τον Νικόδημο.

«Δε μπορούσα να είμαι στην Ύγκρας και να μη σ'επισκεφτώ,» της λέω.

«Πού μένεις;»

«Νοικιάζω ένα διαμέρισμα,» αποκρίνομαι, και της δίνω τη διεύθυνση του σπιτιού. Ακόμα κι αν αποφασίσει να έρθει – πράγμα απίθανο, νομίζω – δεν θα δει τον Κρυφό Κήπο. «Εσύ… συμμετέχεις στις ταχυδακτυλουργίες;» Ρίχνω μια ματιά σ'αυτήν μια στον νάνο.

Η Μυρτώ γελά. «Μερικές φορές.»

«Έχει ταλέντο,» μου λέει ο Νικόδημος και πίνει ακόμα μια γουλιά κρασί. Το άλλο του χέρι αγγίζει το γόνατό της, χαϊδεύει τον μηρό κάτω απ'την κοντή φούστα.

Τι του βρίσκει αυτού του πρασινόδερμου νάνου; αναρωτιέμαι. Κάνει ταχυδακτυλουργίες και στο κρεβάτι; Το άγγιγμά του, πάντως, δεν φαίνεται να την απωθεί.

Κάθομαι στο σπίτι τους μέχρι να βραδιάσει, και συζητάμε για διάφορα πράγματα, εκτός από τις δουλειές μου: δεν λέω τίποτα περισσότερο γι'αυτές πέρα από το ότι έχουν να κάνουν με εμπόριο. Μιλάμε, κυρίως, για την μεταπολεμική κατάσταση στην Ύγκρας: για τις ζημιές που έγιναν εδώ κατά τον ξεσηκωμό εναντίον των Παντοκρατορικών, για τις ζημιές που ακόμα υφίστανται, και για τα μέτρα που έχει πάρει η Αρχόντισσα Καρλάνη προσπαθώντας να επουλώσει τα τραύματα της πόλης.

«Έχει αυξήσει όλους τους φόρους,» λέει ο Νικόδημος, «χωρίς να καταλαβαίνει ότι αυτό δεν βοηθά την πόλη να ορθοποδήσει αλλά αυξάνει τα προβλήματά της. Δημιουργεί κλέφτες, δημιουργεί παραοικονομίες. Για παράδειγμα, ξέρεις τι γίνεται με τα ποτά;»

«Τι;» Παίρνω μια έκφραση που μαρτυρά ότι δεν το έχω ακούσει, ή ότι ίσως να έχω ακούσει ελάχιστα πράγματα. Συγχρόνως, σκέφτομαι: *Ξέρει ο Νικόδημος για την επιχείρησή μας;*

«Η Αρχόντισσα τούς έχει ρίξει τρομερό φόρο – πενήντα τοις εκατό περισσότερο από παλιά – κι αυτό έχει ως αποτέλεσμα κάποιοι να τα φέρνουν λαθραία στην πόλη. Δεν ξέρω ποιοι, αλλά η φήμη κυκλοφορεί παντού: πολλά ποτά έρχονται λαθραία. Επομένως, ουσιαστικά, τι κερδίζει η Καρλάνη από τον αυξημένο φόρο της; *Τίποτα*, αφού ένα μεγάλο μέρος των ποτών περνά χωρίς να πληρώνεται ούτε μισός ήλιος. Μπορεί να κέρδιζε *περισσότερα* αν είχε διατηρήσει τον φόρο στην αρχική του κατάσταση, ή αν, έστω, τον είχε αυξήσει ελάχιστα: πέντε τοις εκατό, για παράδειγμα.»

Η Μυρτώ φαίνεται να βαριέται αυτή την κουβέντα. «Να πούμε στον Ζορδάμη για τον μαγικό σου δράκο, Νικόδημε,» προτείνει.

«Γιατί όχι;» αποκρίνεται ο νάνος, και μου διηγούνται μια παράσταση που έκαναν μαζί, κατά την οποία δημιούργησαν την οφθαλμαπάτη

ενός δράκου μέσα στην Πλατεία Νομάδων. «Ξέρεις τι είν’ ο δράκος, έτσι;»

«Δεν έχω ποτέ δει κανέναν, αλλά ξέρω,» αστειεύομαι. Φυσικά και δεν έχω δει· ποιος έχει δει; Είναι μυθικό πλάσμα. Αν και υπάρχουν κάποιοι που επιμένουν ότι κάποτε οι δράκοι ήταν τόσο συνηθισμένοι όσο τώρα είναι οι γρύπες.

Όταν νυχτώνει, ο Νικόδημος μού λέει πως δεν έχουμε άλλο χρόνο επειδή πρέπει να πάει να δουλέψει στην *Όαση* απόψε. «Το πανδοχείο στη δυτική μεριά της πόλης, κοντά στις ράγες του τρένου· το έχεις υπόψη σου, έτσι;»

«Φυσικά,» αποκρίνομαι.

Ο Νικόδημος μού λέει αν θέλω να έρθω· «η παράσταση θ’αρχίσει σε μιάμιση ώρα. Γι’αυτό κιόλας πρέπει να ετοιμαστούμε.» Σηκώνεται από τον καναπέ.

«Καταλαβαίνω. Θα σας δω εκεί.»

Χαιρετάω τον Νικόδημο και τη Μυρτώ και φεύγω από το σπίτι τους, πηγαίνω προς το δικό μου. Καθώς πλησιάζω βλέπω να κάθονται στο ένα μπαλκόνι του πρώτου ορόφου ο Φοίβος και η Θάρφι, καπνίζοντας.

Με χαιρετάνε. Τους χαιρετάω κι εγώ και τους ρωτάω αν θέλουν νάρθουν σε μια παράσταση. «Τι παράσταση;» ρωτά η Θάρφι. «Έλα πάνω να μας πεις!» Ανεβαίνω και τους πληροφορώ για την παράσταση του Νικόδημου στην *Όαση*. Συμφωνούν να έρθουν· κι όταν το λέμε στον Αλεπούδο λέει πως θέλει νάρθει κι εκείνος.

Ετοιμαζόμαστε και πηγαίνουμε. Η *Όαση* είναι ένα πανδοχείο με μεγάλες βεράντες γεμάτες φυτά. Ανεμιστήρες περιστρέφονται στο ταβάνι για να διώχνουν τη ζέστη της ερήμου, κι ανάκλιντρα υπάρχουν σε διάφορα σημεία ώστε οι πελάτες να μπορούν να αναπαυθούν με την άνεσή τους, πίνοντας νωχελικά τα δροσερά ποτά τους κι ακούγοντας μουσική από το μεγάλο ηχοσύστημα.

Απόψε, τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Σε μια μεγάλη βεράντα τα ανάκλιντρα έχουν παραμεριστεί και μια σκηνή έχει στηθεί για τον Νικόδημο, ο οποίος, ντυμένος με γυαλιστερά κόκκινα ρούχα και μ’ένα πανύψηλο κωνοειδές σαρίκι, κάνει διάφορες ταχυδακτυλουργίες:

Αναποδογυρίζει ένα διαφανές βάζο ρίχνοντας επάνω σ'ένα τραπέζι την άμμο που περιέχει· μετά μαζεύει την άμμο, την ξαναβάζει στο βάζο, το σκεπάζει ολόκληρο μ'ένα ύφασμα, κουνά τα χέρια του θεατρικά πάνω από το ύφασμα, και έπειτα το τραβά απότομα· γυρίζει το βάζο στο πλάι, και μέσα από την άμμο βγαίνουν δύο αμμόσαυρες βαδίζοντας σαν υπνωτισμένες από μουσική αυλού.

(Ο κόσμος χειροκροτεί και γελά.)

Ο Νικόδημος, στη συνέχεια, καταπίνει ένα στιλέτο αργά-αργά, μέχρι που αυτό εξαφανίζεται τελείως· «Υπέροχη γεύση!» φωνάζει ο νάνος, κι ύστερα κάνει πως τον πονά η κοιλιά του· διπλώνεται μορφάζοντας, ξεκουμπώνει τα ρούχα του, και τραβά το στιλέτο μέσα από τη σάρκα του.

(Ο κόσμος χειροκροτεί.)

Ο Νικόδημος στέκεται πάνω σ'ένα τραπέζι, ξυπόλυτος, και φωνάζει: «Εγώ δεν είμαι εγώ!»· υψώνει μια μάσκα από κίτρινο δέρμα μπροστά στο πρόσωπό του, φωνάζει «Σάτβουχ βότβουχ, *βοτ!*» και απομακρύνει τη μάσκα μπροστά από το πρόσωπό του· τα βλέφαρά του είναι, αρχικά, σφαλισμένα: ύστερα τ'ανοίγει, και τα μάτια του αποκαλύπτονται κατακόκκινα χωρίς καθόλου κόρες.

(Ο κόσμος αναφωνεί.)

Ο Νικόδημος ξαναβάζει τη μάσκα μπροστά του κι αμέσως την κατεβάζει πάλι, και τα μάτια του δεν είναι πια κόκκινα. «Εσύ!» φωνάζει δείχνοντάς με. «Ναι, εσύ! Δεν είσαι εσύ! Έλα εδώ για να δεις ότι δεν είσαι εσύ!»

Χαμογελώντας πλησιάζω τον νάνο που στέκεται πάνω στο τραπέζι. Μου δίνει τη μάσκα και μου λέει: «Περίμενε.» Απλώνει το χέρι του προς τα δεξιά και φωνάζει: «Καθρέφτης!» Η Μυρτώ (την οποία δεν είχα δει μέχρι στιγμής) παρουσιάζεται ξαφνικά και του δίνει έναν καθρέφτη λίγο πιο μεγάλο από το πρόσωπό μου. Ο Νικόδημος τον κρατά με τα δύο χέρια αντίκρυ μου και λέει δυνατά: «Εσύ νομίζεις ότι είσαι εσύ. Αλλά σήκωσε τη μάσκα μπροστά σου, σήκωσε τη τώρα!»

Σηκώνω τη μάσκα μπροστά μου, και βλέπω αυτήν, αντί για το πρόσωπό μου, στον καθρέφτη.

Ο νάνος μού λέει: «Κλείσε τα μάτια σου,» και τα κλείνω. Τον ακούω να φωνάζει: «Χούβτας χούβτοβ, *βοτ!*» και μετά να μου ζητά: «Κατέβασε τη μάσκα.»

Την κατεβάζω.

«Άνοιξε τα μάτια.»

Τα ανοίγω· και, μέσα στον καθρέφτη, βλέπω πως είναι αργυρένια, χωρίς καθόλου κόρες.

Ξαφνιάζομαι. Πώς το έκανε αυτό; Δεν αισθάνθηκα τίποτα!

Ο κόσμος πίσω μου – ο οποίος, μάλλον, έχει επίσης δει το πρόσωπό μου στον καθρέφτη – αναφωνεί.

Ο Νικόδημος απομακρύνει τον καθρέφτη.

Βλεφαρίζω, τρίβω τα μάτια μου.

Ο νάνος γελά. «Δες ξανά!» με προτρέπει και υψώνει πάλι τον καθρέφτη. Κοιτάζω το πρόσωπό μου, και τα μάτια μου είναι τώρα κανονικά.

Η βραδιά με τον Νικόδημο στην *Όαση* ήταν, ίσως, η πιο ευχάριστη που πέρασα εκείνο τον καιρό στην Ύγκρας. Μετά από την παράξενη ταχυδακτυλουργία με τα μάτια (την οποία, φυσικά, ο Νικόδημος αρνήθηκε να μου εξηγεί πώς έκανε) ακολούθησαν κι άλλες, όλες τους εξίσου εντυπωσιακές και παράδοξες. Σε μια απ’αυτές, η Μυρτώ μπήκε μέσα σ’ένα πιθάρι γεμάτο φλόγες χωρίς να δείχνει να πονά στο ελάχιστο· το δέρμα της, όμως, έλιωνε μ’έναν τελείως αφύσικο τρόπο, τα μαλλιά της εξαφανίζονταν, και μετά από λίγο η Μυρτώ δεν ήταν πουθενά. Ο Νικόδημος πήρε ένα παράξενο λαξευτό χωνί στα χέρια του και, μέσα από αυτό, φύσηξε τη φωτιά στο πιθάρι, οπότε και οι φλόγες στιγμιαία έσβησαν. Στη συνέχεια, ο νάνος χτύπησε τα δάχτυλά του κι ένας εύσωμος, καφετόδερμος βοηθός ήρθε κοντά, έπιασε το πιθάρι, και το γύρισε ανάποδα, αφήνοντας στάχτες να πέσουν στο πάτωμα – τις στάχτες της Μυρτώς, θα υπέθετε κανείς. Ο Νικόδημος τις μάζεψε μέσα στα χέρια του, παριστάνοντας πως έκλαιγε, πως θρηνούσε. Τις έριξε στο εσωτερικό ενός ανοιχτού μπαούλου· έπιασε από δίπλα ένα φιαλίδιο με κάποιο υγρό, το ξετάπωσε, και τις ράντισε·

άναψε ένα σπίρτο και το έριξε μέσα στο μπαούλο, που αμέσως γέμισε με φλόγες. Ο Νικόδημος έκλεισε το μπαούλο, έβγαλε μια δυνατή κραυγή που θύμιζε αλύχτημα λύκου, και το άνοιξε ξανά. Τώρα δεν χόρευαν πια φλόγες στο εσωτερικό του· μια μορφή, όμως, φαινόταν κουλουριασμένη, μια μορφή με σκούρο γαλανό δέρμα. Η Μυρτώ ξετυλίχτηκε ολόγυμνη μέσα από το μπαούλο βγαίνοντας σαν ξαναγεννημένη. Και ο Νικόδημος αμέσως της έδωσε μια κάπα για να σκεπαστεί. Ο κόσμος ξέσπασε σε δυνατά χειροκροτήματα και φωνές. Ο νάνος έκανε μια βαθιά υπόκλιση.

Ναι, σίγουρα αυτή η βραδιά ήταν η καλύτερη εκείνων των ημερών…

Και η χειρότερη ήταν όταν, μια φορά καθώς φέρναμε τα λαθραία ποτά στην Ύγκρας, οι άνθρωποι της Αρχόντισσας Καρλάνης μάς εντόπισαν και ήρθαν καταπάνω μας, φωνάζοντας να μείνουμε ακίνητοι, ότι ήταν της φρουράς της πόλης, ότι έπρεπε να γίνει έλεγχος. «Ρίξτε τους!» μας πρόσταξε η Φερένια, και ξεκίνησε να πυροβολεί πρώτη. Ένας φρουρός χτυπήθηκε, κι αμέσως ριπές άρχισαν να πέφτουν κι από τις δυο μεριές.

«Πάρε το φορτηγό και φύγε!» μου είπε η Φερένια. «Σε καλύπτω!»

Μην ξέροντας τι άλλο να κάνω, υπάκουσα. Σκυμμένος, κι ενώ συνέχιζα να πυροβολώ τους φρουρούς με το πιστόλι μου, έτρεξα προς το φορτηγό· καλύφτηκα πίσω του, άνοιξα μια πόρτα, και μπήκα. Έβαλα μπροστά τη μηχανή κι έφυγα, ελπίζοντας πως δεν θα με ακολουθούσε κανένα όχημα της φρουράς. Και ήμουν τυχερός: πράγματι, κανένας δεν με ακολούθησε. Το φορτηγό, όμως, θα έπρεπε ν'αλλάξει όψη τώρα, σκέφτηκα· θα έπρεπε να το βάψουμε με άλλο χρώμα. Αμφίβολο ήταν, βέβαια, αν οι φρουροί είχαν καταφέρει να το δουν καλά μες στη νύχτα, αλλά τέτοια ρίσκα δεν μπορείς να τα παίρνεις.

Αργότερα, όταν μπήκα στην Ύγκρας χωρίς το φορτηγό (το είχα αφήσει μέσα στις ερήμους προς τα δυτικά), έμαθα ότι δύο από τους ανθρώπους μας σκοτώθηκαν στην ανταλλαγή πυρών – ευτυχώς, ούτε ο Φοίβος, ούτε η Θάρφι, ούτε ο Αλεπούδος, ούτε η Φερένια, τους οποίους γνωρίζω καλύτερα από άλλους.

Τώρα, ξαπλωμένος ανάσκελα μέσα στο διαμέρισμά μου, καπνίζοντας ένα ακριβό τσιγάρο, και ακούγοντας τους ήχους των Κραυγαλέων Αλεπούδων να αντηχούν από το διαμέρισμα του Αλεπούδου, αναπολώ εκείνο το περιστατικό με τους φρουρούς της Αρχόντισσας Καρλάνης. Ποιες ήταν οι πιθανότητες, άραγε, να έχω φάει κι εγώ καμια σφαίρα και να μη βρίσκομαι τώρα εδώ αλλά μαζί, ίσως, με τον προφήτη της συμφοράς; *Καλύτερα να μη σκέφτεσαι τις πιθανότητες*, καταλήγω· *ποτέ δεν βγάζουν νόημα. Και μόνο το γεγονός ότι είσαι εδώ όπου είσαι, ποιες πιθανότητες έχει να υφίσταται;*

Έχω ακούσει ότι οι ιερείς και οι ιέρειες της Λόρκης λένε πως η Κυρά της Τύχης παίζει παράξενα παιχνίδια με τη Σεργήλη και τη μοίρα των ανθρώπων. Έχω ακούσει ότι οι ιέρειες της Αρτάλης ισχυρίζονται πως η Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου επιβλέπει και προφυλάσσει τα παιδιά της Σεργήλης όταν αυτά έχουν τα μάτια και το νου τους στραμμένα στο Φως. Δεν ξέρω αν η Λόρκη παίζει παιχνίδια μαζί μου, ή αν η Αρτάλη με συμπαθεί – δεν ξέρω καν αν έχω τα μάτια και το νου μου στραμμένα στο Φως, αλλά υποθέτω πως όχι – όμως είμαι ακόμα ζωντανός. Αν και όχι ελεύθ–

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδουνίζει, διαλύοντας τις μελαγχολικές σκέψεις μου.

Σηκώνομαι βαριεστημένα και τον πλησιάζω· πατάω το πλήκτρο της αποδοχής καθώς βγάζω το τσιγάρο από το στόμα μου. «Ναι;»

«*Ζορδάμη;*» ακούγεται μια φωνή που δεν καταλαβαίνω αμέσως σε ποιον ανήκει.

«Ναι· ποιος είναι;»

«*Ο Νιρμόδος'χοκ. Μπορείς να έρθεις στον Κήπο να σου μιλήσω για κάτι;*»

Ο μάγος του Κρυφού Κήπου με χρειάζεται; Θα πρέπει να με ανησυχήσει αυτό; Είναι ακόμα ένα από τα παιχνίδια της Πανούργου Κυράς;

«Για τι πράγμα;»

«*Θα σου πω. Έλα,*» επιμένει ο Νιρμόδος'χοκ.

Διαφήμιση στην εφημερίδα της Ύγκρας *Ερήμου Άνεμος*:

****

ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΩΝ ΧΩΡΟΥ
“Τα Απομεινάρια”

Σε προσιτές και υπό συζήτηση τιμές:
Διαφόρων ειδών μικρά έπιπλα (τραπεζάκια, καρέκλες, σκαμνιά, ανάκλιντρα), πίνακες μικροί και μεγάλοι, ταπετσαρίες, λάμπες, διακοσμητικές μάσκες, διακοσμητικά ξίφη και άλλα όπλα, ταριχευμένες κεφαλές θηρίων και ολόκληρα ταριχευμένα θηρία, αγάλματα και αγαλματίδια, κουδουνάκια, κουρτίνες, γλυπτά, ανθοδοχεία, σταχτοδοχεία, παλιά όμορφα ρολόγια, διακοσμητικές σφαίρες από ξύλο και μπρούντζο.

[ασπρόμαυρη φωτογραφία με μία διακοσμητική μάσκα]

[ασπρόμαυρη φωτογραφία με μία διακοσμητική σφαίρα]

[ασπρόμαυρη φωτογραφία με ένα ταριχευμένο κεφάλι γρύπα]

Θα μας βρείτε πλησίον της Πλατείας Νομάδων.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΥΜΑΤΑΙ

1: Το Ξύπνημα της Ερήμου

Μέσα στη βαθιά έρημο της Σεργήλης, κάτω από τον δυνατό ήλιο που βρίσκεται ψηλά στον ουρανό, ένας άντρας ξυπνά. Ανοίγει τα μάτια του και αντικρίζει από πάνω του δυνατό φως και σκιές. Βλεφαρίζει, μουγκρίζει· προσπαθεί να καταλάβει τι *ακριβώς* βλέπει. Φυλλώματα, κλαδιά: κι από ανάμεσά τους, ουρανός και ηλιακό φως.

Ο άντρας ανασηκώνεται νιώθοντας το σώμα του μουδιασμένο. Κοιτάζει ολόγυρά του, παραξενεμένος. Αντικρίζει δέντρα, αραιά μεταξύ τους, και θάμνους κάτω από τα δέντρα, αρκετά πυκνούς. Παραδίπλα είναι μια λίμνη· κάποιου είδους τρωκτικό με μεγάλα αφτιά στέκεται σε μια από τις όχθες της και πίνει νερό: προς στιγμή τα γυαλιστερά μαύρα μάτια του στρέφονται στον άντρα που μόλις ξύπνησε· μετά, συνεχίζει να πίνει νερό. Ανάμεσα από τους κορμούς των δέντρων και πίσω από τους θάμνους, μονάχα άμμος φαίνεται: ατελείωτες θίνες και πεδιάδες, που γυαλίζουν κάτω από το φως του δυνατού ήλιου, κάνοντας τα μάτια του άντρα να πονάνε.

Τα στενεύει, τα σκιάζει με το χέρι του. *Έρημος*, σκέφτεται. *Είμαι στην έρημο.*

Πώς, όμως;

Πώς βρέθηκε εδώ; Δεν μπορεί να θυμηθεί.

Και ξαφνικά συνειδητοποιεί ότι δεν μπορεί καν να θυμηθεί ποιος είναι. Δεν μπορεί να θυμηθεί ούτε το όνομά του.

Πανικοβάλλεται. Πετάγεται όρθιος. «Είναι κανείς εδώ;» φωνάζει.

Το τρωκτικό που έπινε νερό από τη λίμνη τρέχει τώρα κι εξαφανίζεται πίσω από τη βλάστηση.

«Είναι κανείς εδώ;» επιμένει ο άντρας, αλλά μονάχα ένα κρώξιμο μέσα από τις φυλλωσιές τού αποκρίνεται.

«Βοήθεια!» φωνάζει ο άντρας. «*Βοήθεια!*» Αλλά μονάχα η σιγαλιά της ερήμου τού αποκρίνεται.

«Δεν είναι κανένας εδώ;» ρωτά ξανά ενώ βηματίζει γύρω από τη λίμνη. «Δεν είναι κανένας εδώ;» Μια σκιά τρέχει να φύγει από το πέρασμά του: κάποιο μικρό ζώο πάλι.

Ο άντρας σταματά πλάι στη λίμνη. *Πώς βρέθηκα εδώ; Πώς ήρθα εδώ;*

Ποιος είμαι;

Κοιτάζει προς τα κάτω, τον εαυτό του, την ενδυμασία του. Φορά καφετιές μπότες, καλές για την έρημο–

Πώς το ξέρω αυτό; Πώς ξέρω ότι είναι καλές για την έρημο; Δε μπορεί να θυμηθεί…

Φορά γκρίζο, υφασμάτινο παντελόνι, αρκετά ευρύχωρο αλλά όχι και φαρδύ. Φορά φαρδιά τουνίκα, καφεκίτρινη στο χρώμα, η οποία πέφτει ώς τους μηρούς. *Νάραλτιχ.* Έτσι ονομάζουν οι νομάδες της ερήμου αυτό το ένδυμα–

Πώς το ξέρω; Είμαι νομάδας; Δε μπορεί να θυμηθεί…

Γύρω από τη μέση του τυλίγεται μια καφετιά ζώνη, η οποία έχει ένα θηκάρι για πιστόλι κι ένα θηκάρι για ξιφίδιο – και τα δύο άδεια.

Ο άντρας κοιτάζει τα χέρια του και βλέπει πως το δέρμα του είναι χρυσό. *Όχι, δεν μπορεί να είμαι νομάδας. Οι νομάδες έχουν, συνήθως, καφέ δέρμα.* Αλλά ούτε αυτό θυμάται πώς το ξέρει.

Γονατίζει πλάι στη λίμνη και κοιτάζει την αντανάκλασή του. Βλέπει ένα γνώριμο πρόσωπο να τον ατενίζει, πλαισιωμένο από μαύρα, σγουρά μαλλιά. Αλλά, συγχρόνως, του δίνεται η εντύπωση πως το αντικρίζει για πρώτη φορά. *Αδύνατον…* σκέφτεται. *Είναι το πρόσωπό μου.*

Κάτι τον πλησιάζει από τ'αριστερά· δεν είναι σίγουρος αν το βλέπει με τις άκριες των ματιών του ή αν απλά το διαισθάνεται.

Γυρίζει, απότομα, για να το αντικρίσει ευθέως.

Μια σαύρα στέκεται κοντά του. Μια αρκετά μεγάλη σαύρα, με κιτρινογάλανο λοφίο στο κεφάλι. Τον κοιτάζει με μάτια που δεν βλεφαρίζουν, ασάλευτη. Και ο άντρας ξέρει το όνομά της: *σάσ'μεχ.* Έτσι τη λένε οι νομάδες. Μια βασιλική αμμόσαυρα.

Πώς τα γνωρίζω όλα αυτά αλλά δεν γνωρίζω το όνομά μου;

Ο άντρας σκύβει πάνω από τη λίμνη, κάνει χωνί με τα χέρια του, και πίνει λίγο νερό. Του φαίνεται καλό. Πίνει κι άλλο.

Όταν στρέφει πάλι το βλέμμα του προς τ'αριστερά, η *σάσ'μεχ* στέκεται εκεί και τον ατενίζει.

«Γνωριζόμαστε από κάπου, μεγάλε;» αστειεύεται ο άντρας, απορώντας με τον εαυτό του που έχει όρεξη για χωρατά. Χαμογελά και σηκώνεται όρθιος. Βαδίζει ανάμεσα στη βλάστηση της όασης, και σύντομα διαπιστώνει ότι η αμμόσαυρα με το κιτρινογάλανο λοφίο τον ακολουθεί. *Έχουμε και παρέα, λοιπόν...*

Στα όρια της όασης, ο άντρας σκιάζει τα μάτια του με τα χέρια και κοιτάζει την έρημο ολόγυρα, αναζητώντας... κάτι... κάποιο σημάδι για το πού βρίσκεται· ή κάποιον άνθρωπο. *Δε μπορεί να έπεσα από τον ουρανό... Πώς κατέληξα εδώ; Με ποιους ήμουν;* Ή, μήπως, μόνος του εξερευνούσε τις ερήμους; Δεν του φαίνεται και πολύ πιθανό αυτό...

Δε βλέπει τίποτα που να μπορεί να τον βοηθήσει, και επιστρέφει στο εσωτερικό της όασης.

Ορισμένα πράγματα – πέρα από το γεγονός ότι δεν θυμάται τίποτα – του μοιάζουν περίεργα:

Γιατί δεν έχει καθόλου εξοπλισμούς μαζί του; Ούτε προμήθειες, ούτε σκηνή, ούτε κάποιο σάκο με ρούχα; Ούτε καν γυαλιά για τον ήλιο! Ούτε σαρίκι ή κάπα με κουκούλα.

Τι έγιναν τα όπλα που λείπουν από τη ζώνη του;

Γιατί δεν αισθάνεται αφυδατωμένος ή κουρασμένος, αλλά ξεκούραστος και γεμάτος ενέργεια; Το νερό στη λίμνη το ήπιε κυρίως για να το δοκιμάσει, όχι τόσο πολύ επειδή διψούσε.

Με λήστεψαν; αναρωτιέται. Αλλά, αν τον λήστεψαν, τότε γιατί δεν αισθάνεται χτυπημένος πουθενά; Αν του είχαν επιτεθεί και εξαιτίας αυτού έχασε τη μνήμη του, λογικά δεν θα έπρεπε να έχει κάποιο χτύπημα στο κεφάλι;

Πλησιάζει τη λίμνη πάλι και κοιτάζει την αντανάκλασή του: το πρόσωπο και το κεφάλι του. Ψηλαφίζει, και με τα δύο χέρια, τα μαλλιά του, ψάχνοντας για κάποιο καρούμπαλο. Δε βρίσκει τίποτα. Κανένα χτύπημα στο κεφάλι.

Αγγίζει το σώμα του – τα πλευρά, το στήθος, την κοιλιά του. Δε νιώθει πόνο πουθενά. Δεν είναι χτυπημένος. Δεν έχει ούτε μια μελανιά επάνω του.

Παράξενο... σκέφτεται. *Το πιο πιθανό ήταν ότι με λήστεψαν. Αν δεν με λήστεψαν, τότε τι...;* Ή μήπως τον είχαν ληστέψει με κάποια σπάνια μέθοδο; Μήπως του είχαν ρίξει υπνωτικό; Καμια ουσία η οποία τον αναισθητοποίησε και, συγχρόνως, προκάλεσε – ως παράπλευρο, απρόσμενο αποτέλεσμα, ίσως – απώλεια μνήμης;

Ο άντρας ψάχνει για ίχνη στην όαση: ίχνη ότι άλλοι άνθρωποι μπορεί να ήταν εδώ μαζί του πριν από κάποια ώρα. Δε βρίσκει τίποτα. Οι πατημασιές, βέβαια, σβήνουν γρήγορα στην άμμο της ερήμου, αλλά ούτε και απομεινάρια – από πρόσφατο καταυλισμό, για παράδειγμα – δεν φαίνεται να υπάρχουν πουθενά.

Αναστενάζοντας, ο άντρας κάθεται κάτω από ένα δέντρο, ακουμπώντας την πλάτη του στον σκληρό ξύλινο κορμό και τους πήχεις του στα υψωμένα γόνατά του.

Η *σάσ'μεχ* στέκεται και τον παρατηρεί, κάνοντας πέρα-δώθε το κεφάλι κάπου-κάπου, κουνώντας το κιτρινογάλανο λοφίο της.

Ο άντρας αισθάνεται τελείως χαμένος. Τι να κάνει; Να φύγει από εδώ; ν'αρχίσει να περιπλανιέται τυχαία στην έρημο; Ή να περιμένει μήπως κάποιος έρθει; Δεν έχει την παραμικρή πληροφορία για το πού βρίσκεται. Δεν ξέρει καν αν σ'ετούτη την όαση συχνάζουν άνθρωποι.

Προσπαθεί να θυμηθεί. Κλείνει τα μάτια του και παλεύει, επίμονα, με το μυαλό του. Αντικρίζει παράξενους χρωματικούς σχηματισμούς να ξεπροβάλλουν μέσα από το σκοτάδι της νόησής του. Αλλά όχι εικόνες από το παρελθόν. Σαν κάτι να τον σταματά. Σαν κάποιο πέπλο να τον τυλίγει.

Ακούει έναν ήχο.

Ανοίγει τα βλέφαρα και γυρίζει να κοιτάξει. Βλέπει πως κάποιος άλλος βρίσκεται στην όαση!

Πετάγεται όρθιος.

Ο νεόφερτος φορά κάπα και σαρίκι το οποίο τυλίγει το κεφάλι του και το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου του, αφήνοντας μονάχα τα μάτια να φαίνονται. Πίσω του τραβά μια καμήλα.

«Συγνώμη,» λέει ο άντρας χωρίς αναμνήσεις, «είσαι από εδώ; Έχεις ξανάρθει εδώ;»

Η φωνή που του αποκρίνεται είναι γυναικεία: «Είμαι πιο μακριά απ'ό,τι συνήθως.» Αφήνει την καμήλα της κοντά στη λίμνη και το ζώο σκύβει για να πιει νερό.

Ο άντρας ρωτά: «Μπορείς να με οδηγήσεις; Ξέρεις την έρημο;»

«Πού πηγαίνεις;» Η γυναίκα τον ατενίζει παρατηρητικά.

Ο άντρας κοιτάζει την άμμο στα πόδια του, συλλογισμένος, προβληματισμένος. *Πού πηγαίνω;* Υψώνει πάλι τα μάτια του. «Δεν ξέρω,» της λέει. «Δε θυμάμαι.»

«Τι εννοείς, δεν θυμάσαι;»

«Δεν ξέρω καν πώς βρέθηκα εδώ. Απλώς… ξύπνησα εδώ. Δεν… δεν θυμάμαι τίποτα. –Μιλάς τη Νέα Σεργήλια καλά, όμως,» της λέει ξαφνικά. «Τη γνωρίζεις. Δε μιλάς τη διάλεκτο που χρησιμοποιούν οι νομάδες για να επικοινωνούν με ξένους.»

«Για άνθρωπος που δεν θυμάται τίποτα, φαίνεται να ξέρεις αρκετά πράγματα,» λέει η γυναίκα πλησιάζοντάς τον. Μέσα από το άνοιγμα του σαρικιού της, γύρω από τα μάτια της, ο άντρας παρατηρεί ότι το δέρμα της είναι χρυσό.

«Ούτε εσύ είσαι νομάδας!»

«Και πώς έφτασες σ'αυτό το συμπέρασμα;» τον ρωτά.

«Το δέρμα σου. Είναι χρυσό, σαν το δικό μου. Οι νομάδες είναι συνήθως καφετόδερμοι.»

«Πράγματι,» συμφωνεί η γυναίκα. «Αλλά ξέρω καλά την έρημο. Όπως κι εσύ.»

Ο άντρας κουνά το κεφάλι. «Δε θυμάμαι τίποτα… Κάτι… κάτι πρέπει να μου συνέβη εδώ, και δε θυμάμαι τίποτα…» Κοιτάζει προς τη λίμνη, προς την καμήλα που πίνει νερό. *Είχα κι εγώ καμήλα κάποτε; Προτού μου την κλέψουν;* Δε μπορεί να δώσει απάντηση. Δε θυμάται. Το μυαλό του δεν ανταποκρίνεται.

Τα μάτια του πηγαίνουν ξανά στη γυναίκα καθώς τη βλέπει να ξετυλίγει την κάτω μεριά του σαρικιού της. Η όψη της τον ξαφνιάζει. Δεν είναι άσχημη, αλλά έχει μια μακριά ουλή από το μέτωπο ώς το σαγόνι: περνά από το δεξί μάγουλό της και χωρίζει τα χείλη της στα δύο.

Θεοί…

«Δε δαγκώνω,» του λέει η γυναίκα.

«Συγνώμη. Απλώς… Δεν ξέρω πού βρίσκομαι, και…» Ανασηκώνει τους ώμους, αμήχανα. Κοιτάζει πάλι προς τη λίμνη, προς την καμήλα που πίνει νερό.

Η γυναίκα πλησιάζει το ζώο, παίρνει κάποια πράγματα από τη φορτωμένη πλάτη του, κι αρχίζει να στήνει έναν πρόχειρο καταυλισμό κάτω από τα δέντρα.

«Δεν είδες το αεροσκάφος;» τον ρωτά.

Εκείνος συνοφρυώνεται. «Ποιο αεροσκάφος;»

«Δυτικά της όασης,» του λέει. «Ένα αεροσκάφος προσγειώθηκε πριν από κάποια ώρα. Το είδα από απόσταση, γι'αυτό ήρθα προς τα εδώ. Από περιέργεια, κυρίως· αλλά, βλέποντας την όαση, αποφ–»

«Δείξε μου!» της λέει ζυγώνοντάς την. «Δείξε ακριβώς πού είναι αυτό το αεροσκάφος!» *Γιατί δεν το είδα εγώ όταν κοίταζα προς την έρημο;*

«Δεν είναι πια εδώ.» Η γυναίκα συνεχίζει, ατάραχη, να φτιάχνει τον καταυλισμό της. «Προσγειώθηκε και, μετά, απογειώθηκε πάλι.»

Ο άντρας την αρπάζει από το μπράτσο. «Δείξε μου πού ήταν!»

Προτού καν εκείνος μιλήσει, η γυναίκα έχει τραβήξει ένα ξιφίδιο μέσα από την κάπα της – ένα *νάτρατ* με κόκκινα φτερά γύρω από τη λαβή – κι έχει βάλει την αιχμή μπροστά στο στήθος του άντρα, στο διάφραγμα.

Ο άντρας αφήνει το χέρι της και κάνει ένα βήμα πίσω, μη θέλοντας να φανεί εχθρικός. «Πρέπει να μου δείξεις,» της λέει. «Ίσως αυτοί να ήταν που μ'έφεραν εδώ. Σε παρακαλώ, *δείξε μου.*»

Η γυναίκα νεύει. «Θα σου δείξω.» Θηκαρώνει το ξιφίδιο κάτω από την κάπα της ξανά. «Έλα μαζί μου.»

Την ακολουθεί έξω από την όαση, επάνω στην άμμο της ερήμου, επάνω στις θίνες. Δεν έχουν πάρει την καμήλα μαζί τους.

«Είναι κοντά;» λέει ο άντρας.

«Ναι.» Και τον ρωτά: «Το όνομά σου, τουλάχιστον, το θυμάσαι;»

Προσπαθεί να το θυμηθεί – *προσπαθεί*, απεγνωσμένα – αλλά δεν τα καταφέρνει. «Όχι…» λέει, νιώθοντας τον λαιμό του ξερό – πράγμα που σίγουρα δεν οφείλεται στη ζέστη, η οποία είναι, ομολογουμένως, πολλή δυνατή εδώ, έξω από την όαση. Ο άντρας αισθάνεται τον ήλιο της ερήμου να σφυροκοπά το κεφάλι του ανελέητα. *Ίσως να μου κάνει καλό. Ίσως να με κάνει να θυμηθώ.*

«Το δικό σου όνομα;» ρωτά τη γυναίκα.

«Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων.»

«Τι;… Αυτό είναι το όνομά σου;»

«Έτσι με λένε πολλοί,» αποκρίνεται η γυναίκα – η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων.

Ο άντρας αναρωτιέται γιατί αυτό τού μοιάζει παράξενο αλλά, συγχρόνως, όχι και τόσο παράξενο. *Οι νομάδες, πάντως, δεν έχουν τέτοια ονόματα· είμαι σίγουρος. Τι είναι τούτη η γυναίκα;*

Μετά από λίγο, του λέει: «Εδώ ήταν το αεροσκάφος.»

Στέκονται επάνω στην πλαγιά ενός αμμόλοφου και κοιτάζουν κάτω. Στην άμμο διακρίνονται ακόμα κάποια αποτυπώματα.

«Τι αεροσκάφος ήταν;» ρωτά ο άντρας. «Ελικόπτερο;»

«Αεροπλάνο. Από αυτά που μπορούν να προσγειώνονται κατακόρυφα.»

«Πώς ήταν στην εμφάνιση;»

«Μικρό σχετικά. Βαμμένο μαύρο. Δεν πρόσεξα τίποτ’ άλλο. Ήταν μακριά μου ακόμα όταν το είδα.»

Ο άντρας κατεβαίνει την πλαγιά του αμμόλοφου, πλησιάζοντας τα αποτυπώματα που άφησε πίσω του το αεροσκάφος. Τα ατενίζει με προσοχή, παλεύοντας με το μυαλό του, με τη μνήμη του. Δεν του λένε τίποτα, όμως. Για εκείνον, μοιάζουν με τα παράξενα σχήματα που αποφάσισε, από βαρεμάρα, να κάνει κάποιος καλλιτέχνης.

«Να επιστρέψουμε στην όαση,» του λέει η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, που ακόμα στέκεται στην πλαγιά του αμμόλοφου. «Δεν είναι καλό να έχεις τόση ώρα το κεφάλι σου ακάλυπτο μέσα στον ήλιο.»

Ο άντρας επιστρέφει κοντά της. «Έχεις τίποτα για να το καλύψω;»

Η γυναίκα γνέφει καταφατικά.

Όταν επιστρέφουν στην όαση, του δίνει ένα σαρίκι από τα πράγματά της. Του δίνει επίσης ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά, και μια κάπα.

«Δικά σου,» του λέει.

«Ευχαριστώ,» αποκρίνεται εκείνος. «Αλλά τα γυαλιά... δεν τα θέλεις εσύ;»

«Έχω κι άλλα.»

«Ευχαριστώ,» λέει πάλι ο άντρας, και φορά τα μαύρα γυαλιά. Τα πάντα γίνονται λιγότερο επώδυνα για τα μάτια του.

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων συνεχίζει να φτιάχνει τον καταυλισμό της.

«Από πού έρχεσαι;» τη ρωτά ο άντρας. «Τι κάνεις εδώ;»

«Περιπλανώμενη είμαι,» αποκρίνεται εκείνη. «Εμπορεύομαι με τους νομάδες.»

«Τι εμπορεύεσαι;» Δεν τη βλέπει να κουβαλά τίποτα εμπορεύματα.

«Μικροπράγματα που εκείνοι δεν έχουν. Μικροπράγματα που τους φαίνονται σπουδαία. Όπως τα γυαλιά που φοράς τώρα, για παράδειγμα.»

«Μάλιστα.»

Ο άντρας κοιτάζει τριγύρω, και βλέπει πως η *σάσ'μεχ* είναι ακόμα εκεί κοντά, αν και στέκεται πιο μακριά τώρα. Ίσως η γυναίκα να την τρομάζει για κάποιο λόγο· ή ίσως να την τρομάζει το γεγονός ότι δύο άνθρωποι είναι στην όαση, όχι ένας.

«Πού πηγαίνεις τώρα;» ρωτά ο άντρας. «Φεύγεις από την έρημο; Εννοώ, πηγαίνεις προς τις παρυφές της; Είμαστε μακριά από τις παρυφές της;»

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων γελά. «Μακριά; Βρισκόμαστε *εκατοντάδες* χιλιόμετρα απόσταση από τις παρυφές της ερήμου.» Κάθεται στην άμμο, κάτω από τη σκηνή που μόλις έστησε, τοποθετεί μια ενεργειακή εστία έξω από τη σκηνή, βάζει επάνω της μια κατσαρόλα, κι αρχίζει να φτιάχνει φαγητό.

«Πεινάς;» τον ρωτά.

Ο άντρας αναστενάζει, και κάθεται κι εκείνος κάτω απ'τη σκηνή για να προστατευτεί από τον ήλιο. Υπάρχει αρκετός χώρος και για τους δυο τους.

«Μη στεναχωριέσαι,» του λέει η γυναίκα· «η μνήμη σου θα επανέλθει. Από τον ήλιο θα είναι.»

Ο άντρας μορφάζει. «Δεν το νομίζω…»

«Γιατί;»

«Γιατί, όταν ξύπνησα, δεν ένιωθα αφυδατωμένος. Επίσης, κανένας δεν με έχει χτυπήσει – δεν έχω χτυπήματα επάνω μου – πράγμα που θα εξηγούσε κάποια πράγματα, αν αλήθευε: όπως γιατί δεν έχω καθόλου εξοπλισμούς μαζί μου. Ακόμα και τα όπλα μου μου τα έχουν πάρει!» Δείχνει τα άδεια θηκάρια στη ζώνη του.

Η γυναίκα τα λοξοκοιτάζει. «Ναι,» μουρμουρίζει, συνεχίζοντας να μαγειρεύει.

«Αυτοί που ήρθαν με το αεροπλάνο,» λέει ο άντρας. «Αυτοί πρέπει να έκαναν κάτι!»

«Μπορεί…»

«Τι νομίζεις εσύ; Ήμουν μαζί τους και προσγειώθηκαν για να με αφήσουν στην όαση;»

«Δεν ξέρω. Πού να ξέρω;» Δε γυρίζει να τον κοιτάξει καθώς μαγειρεύει.

Ο άντρας αναστενάζει.

«Θα φάμε,» του λέει η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, «θα ξεκουραστείς, και ύστερα ίσως να θυμηθείς τι έγινε.»

«Δεν το νομίζω…»

«Μην είσαι τόσο σίγουρος. Έχω δει πολύ παράξενα πράγματα να συμβαίνουν στις ερήμους, φίλε μου.» Το σημαδεμένο πρόσωπό της χαμογελά, και υπάρχει κάτι στο χαμόγελό της που τον κάνει να ανατριχιάσει.

2: Ταξίδι Πάνω στις Άμμους

Ο άντρας τρώει το φαγητό της Άφθαρτης Σαύρας των Άμμων και μετά κοιμάται, όπως εκείνη τού πρότεινε. Όταν ξυπνά, πλησιάζει νύχτα και στην όαση μικρά ζώα ακούγονται να κινούνται. Η παράξενη γυναίκα κοιμάται παραδίπλα – κάτω από την ίδια σκηνή όπου είχε κοι-

μηθεί κι ο άντρας – τυλιγμένη στην κάπα της και με την κουκούλα στο κεφάλι· το σαρίκι το έβγαλε όταν έτρωγαν.

Ο άντρας βγαίνει από τη σκηνή και κοιτάζει ολόγυρα. Κανένας άλλος δεν φαίνεται να ήρθε εδώ. *Δεν πρέπει να περνάνε και πολλοί από τούτο το μέρος*, σκέφτεται.

Και προσπαθεί να θυμηθεί το παρελθόν του: κάτι – *οτιδήποτε* – από το παρελθόν του. Αλλά δεν καταφέρνει τίποτα. Και καταριέται στο όνομα της Λόρκης.

Βλέπει κάτι να τρέχει στις όχθες της λίμνης, και, στο ελάχιστο ηλιακό φως, παρατηρεί ότι είναι εκείνη η *σάσ'μεχ* με το κιτρινογάλανο λοφίο.

Πίσω του ακούει κινήσεις και, γυρίζοντας, αντικρίζει την Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων να έχει βγει από τη σκηνή και να έχει κατεβάσει την κουκούλα της κάπας της από το κεφάλι. Τα μαλλιά της είναι μαύρα, σπαστά, και μακριά. Για κάποιο λόγο, ο άντρας νομίζει ότι κάτι τού φέρνει στο μυαλό, αλλά δεν είναι σίγουρος. Κι επιπλέον, δεν του μοιάζει πιθανό να τη γνώριζε κάποτε, αφού εκείνη δεν δείχνει να τον ξέρει.

«Σε λίγες ώρες θα φύγω,» του λέει, και δεν χρειάζεται να εξηγήσει γιατί. Στις ερήμους, όπως ο άντρας γνωρίζει, είναι καλύτερα κανείς να ταξιδεύει νύχτα.

Συνοφρυώνεται. «Το πρωί… γιατί ταξίδευες;» Του φαίνεται παράξενο.

«Δεν το σκόπευα,» αποκρίνεται η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων. «Είδα εκείνο το αεροσκάφος, δεν σου είπα;»

«Ναι…» Είναι σκεπτικός. Δεν ξέρει γιατί ακριβώς αλλά η απάντησή της δεν του μοιάζει και τόσο καλή. Θα μπορούσε να του κρύβει κάτι; Την κυνηγά, ίσως, κάποιος μέσα στις ερήμους;

Τη ρωτά: «Πού κατευθύνεσαι τώρα;»

«Προς τα νότια.»

«Πιο βαθιά ακόμα;»

Η γυναίκα νεύει. «Μετά από καιρό θα επιστρέψω προς τα βόρεια, προς τις παρυφές.»

«Πηγαίνεις για να πουλήσεις πράγματα;»

«Ναι.»
«Με τι σε πληρώνουν οι νομάδες;»
«Αυτοί εδώ; Τόσο βαθιά μέσα στις ερήμους; Με δικά τους πράγματα. Δε χρησιμοποιούν νομίσματα. Ορισμένα, όμως, από αυτά που μου δίνουν είναι πολύτιμα έξω από την έρημο. Ακόμα και ανεκτίμητους λίθους μπορεί να τύχει να λάβω σα να μην είναι τίποτα παραπάνω από πέτρες.» Το σημαδεμένο στόμα της φαντάζει περίεργο καθώς μιλά.
«Να έρθω μαζί σου;»
«Δεν έχεις ανακτήσει τη μνήμη σου;»
Ο άντρας κουνά το κεφάλι του αρνητικά.
«Έλα τότε,» λέει η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων. «Θα σ'το πρότεινα, μάλιστα. Δεν είναι να τριγυρνάς μόνος στις ερήμους χωρίς να θυμάσαι τίποτα για τον εαυτό σου.»
«Και χωρίς εξοπλισμούς, επίσης,» προσθέτει ο άντρας, μουντά.
Η γυναίκα γονατίζει κοντά στους σάκους που έχει αφήσει πλάι στη σκηνή της, παίρνει από μέσα τους κάτι τυλιγμένο με χοντρό ύφασμα, σηκώνεται όρθια ξανά, και το δίνει στον άντρα.
«Για περίπτωση ανάγκης,» του λέει.
Εκείνος το ξετυλίγει και βλέπει πως είναι ένα πιστόλι. «Πουλάς και όπλα;»
«Ναι,» παραδέχεται η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, «αν και όχι πολλά.»
«Σ'ορισμένους από τους ανθρώπους εδώ πέρα, στα βάθη της ερήμου, θα πρέπει να μοιάζουν εξωπραγματικά.»
«Δεν έχεις άδικο.»
Η γυναίκα πηγαίνει να περιποιηθεί την καμήλα της, κι εκείνος κάθεται στην όχθη της λίμνης παρατηρώντας τα μικρά πλάσματα της όασης που τριγυρίζουν μέσα στη βλάστηση.
Σε κάποια στιγμή, κοιτάζει πάλι την αντανάκλαση του προσώπου του στο νερό. Αλλά ούτε αυτό φέρνει τίποτα αναμνήσεις στο μυαλό του. Σαν κάτι να τον εμποδίζει. Να του φράζει το δρόμο.

Όταν η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων έρχεται να καθίσει κοντά του, οκλαδόν, της λέει: «Νομίζω ότι μου θυμίζεις κάτι. Έχουμε γνωριστεί κάπου;»

«Σίγουρα όχι.»

«Στην Ύγκρας, ίσως; Ή στη Νούλρηβ; Ή σε κάποιον από τους μικρούς οικισμούς στις παρυφές της ερήμου;»

Η γυναίκα κουνά το κεφάλι. «Όχι. Νομίζω ότι θα σε θυμόμουν. Σπάνια ξεχνάω το πρόσωπο κάποιου.»

«Περίεργο…» μουρμουρίζει ο άντρας.

«Προφανώς,» λέει εκείνη, «σου θυμίζω κάποια άλλη γυναίκα που ξέρεις.»

«Ναι, μάλλον…» Κοιτάζει την αντανάκλαση και των δυο τους στο νερό της λίμνης, καθώς κάθονται πλάι-πλάι.

«Σε πόση ώρα ξεκινάμε;» τη ρωτά στρεφόμενος πάλι να την ατενίσει.

«Όταν ο ήλιος έχει δύσει για τα καλά.» Η γυναίκα βγάζει μια ταμπακιέρα και του δίνει τσιγάρο.

«Ευχαριστώ.» Παίρνει ένα, κι εκείνη τού το ανάβει μ’έναν ενεργειακό αναπτήρα· ύστερα, ανάβει κι ένα για τον εαυτό της.

Καπνίζουν σιωπηλά πλάι στη λίμνη.

«Δεν έρχονται άλλοι σε τούτη την όαση;» ρωτά ο άντρας όταν τελειώνει το τσιγάρο του και καρφώνει το αποτσίγαρο στην άμμο.

«Πολύ σπάνια.»

Όταν σκοτάδι έχει απλωθεί στην έρημο, η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων σηκώνεται, σελώνει και φορτώνει την καμήλα της, και κάνει νόημα στον άντρα να ξεκινήσουν.

Εκείνος ορθώνεται και την ακολουθεί έξω από την όαση, καθώς η γυναίκα τραβά την καμήλα πίσω της από τα ηνία. Τώρα έχει τυλίξει πάλι το σαρίκι στο κεφάλι της. Ο άντρας φορά την κάπα που εκείνη τού έδωσε, με την κουκούλα σηκωμένη. Η θερμότητα της ημέρας έχει αρχίσει, σταδιακά, να καταλαγιάσει δίνοντας τη θέση της στο ψύχος της νύχτας.

Ο άντρας αναρωτιέται πώς να αποκαλεί τον εαυτό του όσο οι μνήμες του τον έχουν εγκαταλείψει. Κανένα όνομα δεν μοιάζει να του ταιριάζει. Κανένα Σεργήλιο όνομα δεν φέρνει αναμνήσεις στο μυαλό του. *Τι ήμουν, πριν; Τι έκανα εδώ; Είχα καμια σχέση με τους ανθρώπους που οδηγούσαν το μικρό αεροσκάφος; Φορούσα, όμως, ρούχα καλά για την έρημο όταν ξύπνησα, και ξέρω επίσης αρκετά πράγματα για την έρημο· επομένως... ίσως να ήμουν εξερευνητής της ερήμου, έμπορος, ή κάτι τέτοιο.* Αποφασίζει να σκέφτεται τον εαυτό του ως ο Εξερευνητής. Δε μπορεί να διανοηθεί τίποτα πιο ταιριαστό. Εξάλλου, αν αυτή η παράξενη γυναίκα ονομάζεται Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, σίγουρα εκείνος δεν είναι πολύ περίεργο αν ονομάζεται Εξερευνητής...

Ταξιδεύουν για ώρες επάνω σε αμμόλοφους κι επάνω σε ατελείωτες πεδιάδες άμμου, καθοδηγούμενοι από τα αστέρια. Η Άφθαρτη Σαύρα φαίνεται να γνωρίζει αρκετά καλά τον νυχτερινό ουρανό. Ο Εξερευνητής ξέρει μονάχα μερικούς βασικούς αστερισμούς.

Της το λέει.

«Νομίζεις ότι θα μπορούσα να εξερευνώ τις ερήμους, ή να εμπορεύομαι εδώ, χωρίς να ξέρω πώς να διαβάζω τα σημάδια στον ουρανό;» τη ρωτά.

«Δεν αποκλείεται,» αποκρίνεται εκείνη. «Εξαρτάται από το πώς ταξίδευες. Αν, για παράδειγμα, ταξίδευες μέσα σε κάποιο όχημα, την ημέρα....»

«Αν ταξίδευα μέσα σε κάποιο όχημα, πώς κατέληξα έτσι;»

Η γυναίκα δεν μιλά· προφανώς, δεν έχει απάντηση να δώσει.

Καθώς οδοιπορούν, του διδάσκει τους αστερισμούς και πώς μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει τον καθένα τους για να προσανατολιστεί στις ερήμους της Σεργήλης. Ο άντρας την παρατηρεί κι έχει μια πολύ παράξενη αίσθηση ότι κι εκείνη δεν τα γνωρίζει όλα αυτά για καιρό, ότι σχετικά πρόσφατα τα έχει μάθει.

«Από πότε ταξιδεύεις στις ερήμους;» τη ρωτά.

«Από πολύ παλιά.»

Από πολύ παλιά; Αρχίζει κάτι να μην του αρέσει επάνω της: και δεν είναι η ουλή που κρύβει πίσω από το σαρίκι της.

Όταν συναντούν ένα καραβάνι νομάδων, η γυναίκα τούς χαιρετά μιλώντας στη γλώσσα τους κι ύστερα αρχίζει να διαπραγματεύεται μαζί τους δείχνοντάς τους κάποια από τα πράγματα που μεταφέρει. Ο Εξερευνητής συνειδητοποιεί ότι μπορεί να καταλάβει μερικές φράσεις από τη γλώσσα των νομάδων. *Τη γνωρίζω, αν και όχι καλά…* σκέφτεται. Και συνειδητοποιεί επίσης ότι η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, παρότι, ομολογουμένως, ξέρει τη γλώσσα των νομάδων, δεν την ξέρει άπταιστα. *Σίγουρα είναι καλύτερη από εμένα, αλλά δεν θα έπρεπε να είναι ακόμα καλύτερη αν τριγυρίζει στις ερήμους από παλιά, όπως μου είπε;* Ο τρόπος που μιλάει του δίνει την εντύπωση ότι πρόσφατα έχει μάθει τη γλώσσα των νομάδων. Παρόμοια εντύπωση που του είχε δοθεί κι όταν η γυναίκα τού έδειχνε τα σημάδια στους ουρανούς…

Και η όψη της μου θυμίζει κάτι… Τι μου θυμίζει;

Με ξέρει και λέει ψέματα πως της είμαι άγνωστος;

Αλλά γιατί; Αν είναι από αυτούς που με άφησαν στην όαση, τι σκοπούς μπορεί να έχει; Σίγουρα δεν με θέλει νεκρό· αν με ήθελε νεκρό, μπορούσε, άνετα, ώς τώρα να με είχε σκοτώσει.

Όταν τελειώνουν οι διαπραγματεύσεις της με τους νομάδες, οι δυο τους συνεχίζουν να ταξιδεύουν επάνω στις ατελείωτες άμμους των ερήμων και, μετά από λίγο, κατασκηνώνουν πίσω από κάτι θίνες για να ξεκουραστούν. Βαδίζουν ήδη αρκετές ώρες και τους χρειάζεται ανάπαυση και φαγητό.

Απόμακρα, ακούγεται ένας δυνατός άνεμος να σφυρίζει.

Ο Εξερευνητής κοιτάζει προς τη μεριά απ'όπου νομίζει ότι έρχεται ο θόρυβος και, στο βάθος, διακρίνει μια θολούρα. Τη δείχνει στην Άφθαρτη Σαύρα. «Κινδυνεύουμε;» τη ρωτά.

«Όχι,» αποκρίνεται εκείνη· «δεν είναι στο δρόμο μας. Και δεν είναι και πολύ δυνατή αμμοθύελλα ούτως ή άλλως.»

Όταν διαλύουν τον πρόχειρο καταυλισμό τους και φεύγουν, η αυγή είναι ακόμα μακριά.

«Σε καθυστερώ;» ρωτά ο Εξερευνητής.

«Γιατί το λες αυτό;»

«Γιατί σε αναγκάζω, αντί να καβαλάς την καμήλα, να την τραβάς πίσω σου ώστε να πηγαίνεις με τον δικό μου ρυθμό.»

«Δε βιάζομαι τόσο,» τον διαβεβαιώνει. Και σταματά. Βγάζει έναν χάρτη και μια πυξίδα από έναν σάκο της καμήλας. Γονατίζει στην άμμο, απλώνει εκεί τον χάρτη, βάζει την πυξίδα επάνω του, και μετά στρέφει το βλέμμα της στον ουρανό, στους αστερισμούς.

«Τι βλέπεις;» τη ρωτά ο Εξερευνητής. «Τι ψάχνεις;»

«Απλά θέλω να βεβαιωθώ για κάτι…» αποκρίνεται η γυναίκα, συλλογισμένα. Παίρνει το βλέμμα της από τον ουρανό και ατενίζει τον χάρτη. Το δάχτυλό της διαγράφει μια νοητή γραμμή επάνω του, σαν μ’αυτή την κίνηση να θέλει να υποβοηθήσει το μυαλό της.

Δε μπορεί νάναι και πολύ έμπειρη ταξιδεύτρια, συμπεραίνει ο Εξερευνητής. Αν και, αναμφίβολα, ούτε άσχετη είναι.

«Αν είμαστε στο σωστό δρόμο;» τη ρωτά.

«Ναι.» Η γυναίκα τυλίγει πάλι τον χάρτη και, μαζί με την πυξίδα, τον βάζει στον σάκο απ’όπου τον πήρε. Πιάνει την καμήλα από τα ηνία και συνεχίζει να περπατά.

Ο Εξερευνητής την ακολουθεί. Τη βλέπει να κοιτάζει κάθε τόσο προς τον ουρανό, σαν να θέλει να επιβεβαιώσει πάλι τα σημάδια που διακρίνει εκεί.

Ο άντρας παλεύει με τη μνήμη του. *Την ξέρω από κάπου;… Την έχω ξαναδεί κάπου;… Θα μπορούσε, κάπως, να θέλει το κακό μου;…* Είναι μαρτύριο να μη θυμάσαι!

Η νύχτα βαθαίνει όσο ταξιδεύουν. Γίνεται σκοτεινή, πολύ σκοτεινή. Ο χρόνος μοιάζει να σταματά εδώ, μέσα στις ερήμους, μέσα στο σκοτάδι…

Ο Εξερευνητής με το ζόρι – και κατά τύχη, μάλλον – διακρίνει τις τέσσερις έφιππες μορφές που έρχονται από τα νότια, σα να τους ζυγώνουν ημικυκλικά, με προσοχή: με ύπουλη πρόθεση, ίσως.

Τις δείχνει στην Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων. «Τι είν’ αυτοί εκεί;»

Ο Εξερευνητής νομίζει πως βλέπει τα μάτια της να στενεύουν μέσα από το άνοιγμα του σαρικιού της. «Τα πόδια της Λόρκης…» την ακούει να καταριέται. Και μετά, η Άφθαρτη Σαύρα παίρνει ένα ζευγάρι κιάλια στα χέρια της και κοιτάζει. «Γαμώτο!» λέει.

«Τι;» τη ρωτά ο Εξερευνητής. «Είναι επικίνδυνοι;»

«Ναι.» Κατεβάζει τα κιάλια. «Εφιάλτες της Βαθιάς Νύχτας, τους ονομάζουν οι άλλοι νομάδες. Ληστεύουν, και τρώνε. Καβαλούν αλογοκαμήλους συνήθως.» Βγάζει ένα τουφέκι από τους σάκους της καμήλας της.

«Αλογοκαμήλους; Τι…;»

«Σπάνιο ζώο. Το συναντάς μόνο σε μέρη σαν ετούτα, πολύ βαθιά, πολύ νότια, μέσα στις ερήμους.

»Βγάλε το πιστόλι σου· θα μας χρειαστεί.» Η Άφθαρτη Σαύρα οπλίζει το τουφέκι της.

Τραβάω το πιστόλι μου και το οπλίζω κι εγώ. «Όταν είπες ότι τρώνε, τι εννοούσες;»

«Ανθρώπους.»

Οι Εφιάλτες έρχονται τώρα καταπάνω τους, καλπάζοντας. Έχοντας, μάλλον, καταλάβει ότι τους κατάλαβαν. Ο Εξερευνητής διακρίνει τα ζώα που καβαλάνε μέσα στο ελάχιστο φως της βαθιάς νύχτας. Δεν είναι καμήλες, πράγματι – είναι πολύ γρήγορα για καμήλες – αλλά ούτε και άλογα θα μπορούσες να τα αποκαλέσεις, εκτός αν τα άλογα είχαν καμπούρα και πιο μακριά πόδια απ'ό,τι συνήθως.

Οι δύο Εφιάλτες κρατάνε δόρατα υψωμένα. Οι άλλοι δύο έχουν τόξα, με τη χορδή τεντωμένη και βέλος περασμένο.

Δεν έχουν πυροβόλα. Καλό αυτό, σκέφτεται ο Εξερευνητής υψώνοντας το πιστόλι του με τα δύο χέρια και σημαδεύοντας.

Οι Εφιάλτες της Βαθιάς Νύχτας βγάζουν δυνατούς αλαλαγμούς καθώς ζυγώνουν· ακούγονται σαν δαιμονικά στοιχειά μες στην έρημο. Και ο Εξερευνητής παρατηρεί ότι πρέπει να φοράνε κάποιου είδους κράνη, γιατί λοφία κυματίζουν πάνω απ'τα κεφάλια τους.

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων πυροβολεί ξέφρενα. Τα πυρά της διαγράφουν ένα θανατηφόρο ημικύκλιο αντίκρυ της, και η μία αλογοκάμηλος πέφτει, παίρνοντας και τον αναβάτη μαζί της ο οποίος κρατούσε τόξο.

Ο άλλος τοξότης εξαπολύει το βέλος του, και αστοχεί την Άφθαρτη Σαύρα για λίγο. Ο Εξερευνητής τον πυροβολεί, μία, δύο, τρεις φορές, και τον βλέπει να πέφτει από το ζώο του.

Ένα δόρυ εκτοξεύεται προς τον Εξερευνητή, κι εκείνος αμέσως σκύβει και το βλέπει να καρφώνεται παραδίπλα στην άμμο.

Ο άλλος Εφιάλτης, που κι αυτός δόρυ κρατά, πέφτει από τα πυρά της Άφθαρτης Σαύρα των Άμμων. Και ο μοναδικός έφιππος επιζών γυρίζει προς τα νότια και καλπάζει ξέφρενα για να φύγει. Ο δεύτερος επιζών, που η αλογοκάμηλός του είναι νεκρή, τρέχει, πηδά (με αξιοθαύμαστη ευελιξία) πάνω στην αλογοκάμηλο του εχθρού που σκότωσε ο Εξερευνητής, και υποχωρεί κι αυτός.

«Μάλλον,» λέει ο Εξερευνητής καθώς ορθώνεται, «δεν περίμεναν ότι θα είχαμε πυροβόλα μαζί μας.»

«Εδώ πέρα,» λέει η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, «οι περισσότεροι δεν έχουν πυροβόλα όπλα. Αλλά ίσως να μας φοβόνταν, γι'αυτό στην αρχή να πλησίαζαν ύπουλα. Όπως και νάχει, καλύτερα να φύγουμε γρήγορα. Αν έρθουν πολλοί μαζί, τα όπλα μας δεν θα μας σώσουν.»

Ο Εξερευνητής πλησιάζει ένα από τα πτώματα και βλέπει πως, όντως, φορά κράνος. Ή μάλλον, όχι *κράνος* ακριβώς. Σαν μάσκα είναι, η οποία καλύπτει ολόκληρο το κεφάλι. Καμωμένη από δέρμα. *Δέρμα ανθρώπου;* Ο Εξερευνητής μορφάζει. Αυτά τα φτερά στην κορυφή της, πάντως, σίγουρα δεν είναι ανθρώπινα…

«Έλα!» του φωνάζει η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, η οποία έχει ήδη ξεκινήσει να βαδίζει, τραβώντας την καμήλα πίσω της.

Ο Εξερευνητής, όμως, κοιτάζει την αλογοκάμηλο που έχει μείνει δίχως καβαλάρη. Δεν έχει απομακρυνθεί πολύ. Την πλησιάζει–

«Όχι!» του φωνάζει η Άφθαρτη Σαύρα. «Μείνε μακριά της! Είναι επικίνδυνη!»

Ο Εξερευνητής σταματά· στρέφεται να κοιτάξει την παράξενη γυναίκα.

«Μπορεί να σε κλοτσήσει. Είναι άγριες οι αλογοκάμηλοι,» εξηγεί εκείνη. «Έλα, πάμε.»

Ο Εξερευνητής την ακολουθεί, σκεπτόμενος ότι μάλλον ξέρει τι λέει.

«Πού έμαθες για τις αλογοκαμήλους;» τη ρωτά. «Δε νομίζω ότι έχω ξανακούσει γι'αυτές.»

«Ή δεν θυμάσαι.»

«Θυμάμαι, όμως, άλλα πράγματα για τις ερήμους. Πολλά άλλα πράγματα. Πληροφορίες που δεν ξέρω πώς κατέχω.»

«Σου είπα, οι αλογοκάμηλοι βρίσκονται μόνο στα νότια βάθη των ερήμων. Αν δεν ξανάχεις έρθει εδώ, φυσικό είναι να μην τις ξέρεις. Οι νομάδες πολύ σπάνια τις φέρνουν στις παρυφές της ερήμου. Οι περισσότεροι νομάδες, βασικά, δεν έχουν καν αλογοκαμήλους.»

«Αν την παίρναμε μαζί μας, ίσως να μας ήταν χρήσιμη…»

«Αλογοκάμηλος των Εφιαλτών της Βαθιάς Νύχτας; Καλύτερα να μην την έχω κοντά μου. Είναι άγριες. Πολύ άγριες.»

Λίγο πριν από την αυγή φτάνουν σε μια όαση, και διαπιστώνουν ότι δεν είναι μόνοι τους εδώ. Κάποιοι νομάδες έχουν ήδη σταματήσει και φτιάξει καταυλισμό καταλαμβάνοντας τη μια μεριά της όασης. Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων τούς χαιρετά φιλικά και οι άνθρωποι της ερήμου αντιχαιρετούν εξίσου φιλικά. Ύστερα, εκείνη κι ο Εξερευνητής πηγαίνουν σ'ένα καλυμμένο σημείο της όασης και στήνουν τον δικό τους καταυλισμό αφού ξεφορτώνουν την καμήλα και την αφήνουν κοντά στη μια από τις δύο λίμνες – τη μικρότερη – για να πιει νερό.

Όταν έχουν τελειώσει με το στήσιμο της σκηνής, η Άφθαρτη Σαύρα λέει: «Μπορείς να πλυθείς εδώ αν θέλεις.» Δείχνει με το βλέμμα της τη λίμνη όπου η καμήλα έχει πάψει να πίνει νερό. Κανένας άλλος δεν είναι γύρω· οι νομάδες βρίσκονται συγκεντρωμένοι κοντά στη μεγαλύτερη λίμνη. «Όταν ξημερώνει, το νερό αρχίζει να ζεσταίνεται, και είναι χλιαρό.»

Ο Εξερευνητής νεύει. «Μου χρειάζεται ένα μπάνιο.»

Μετά, καθισμένοι κάτω απ'τη σκηνή τους, τρώνε καθώς περιμένουν να χαράξει.

Το πρώτο φως της ημέρας έρχεται κάνοντας τις φυλλωσιές και το νερό να γυαλίζουν, ενώ διώχνει τις σκιές στις πιο απόμακρες γωνίες. Ένα πουλί αρχίζει να σφυρίζει. Η καμήλα της Άφθαρτης Σαύρας έχει ξαπλώσει κάτω από ένα δέντρο και κοιμάται· δεν φαίνεται να έχει πάρει είδηση τον ερχομό της ημέρας.

Η παράξενη γυναίκα μετά από λίγη ώρα σηκώνεται, πλησιάζει τη λίμνη, και δοκιμάζει το νερό με το χέρι της. «Έχει ήδη ζεσταθεί κάπως,» λέει. «Θα πλυθώ εγώ πρώτη, αν δε σε πειράζει.»

«Καθόλου,» αποκρίνεται ο Εξερευνητής. «Κάνε ό,τι θέλεις.» Και στρέφει το βλέμμα του αλλού καθώς εκείνη βγάζει τα ρούχα της. Την ακούει να βουτά στο νερό και να πλατσουρίζει: και τότε γυρίζει για να την κοιτάξει ξανά. Μονάχα το μαυρομάλλικο κεφάλι της φαίνεται, και τα χρυσόδερμα χέρια της που, κάθε τόσο, ξεπροβάλλουν από το νερό και ξανακρύβονται κάτω από την επιφάνειά του.

Όχι, σκέφτεται ο Εξερευνητής, *δε μπορεί να την ξέρω από παλιά… Δε μπορεί…*

Η Άφθαρτη Σαύρα δεν αργεί να βγει από τη λίμνη, ξαφνιάζοντάς τον καθώς είναι χαμένος στις σκέψεις του. Απομακρύνει πάλι το βλέμμα του, αν και, άθελά του, είχε χρόνο να την κοιτάξει από πάνω ώς κάτω. Δε φαίνεται να έχει άλλες μεγάλες ουλές επάνω της, εκτός από αυτήν στο πρόσωπό της, και το σώμα της δεν είναι καθόλου άσχημο.

Αφού φορά τα ρούχα της έρχεται και κάθεται πλάι του, χωρίς το σαρίκι στο κεφάλι, με τα μαλλιά της ακόμα βρεγμένα. «Μπορείς να βουτήξεις σε λίγο,» του λέει. «Αν δεν είσαι συνηθισμένος, βέβαια, το νερό θα σου φανεί λιγάκι κρύο…»

«Ίσως και να είμαι συνηθισμένος,» αποκρίνεται ο Εξερευνητής. *Φορούσα, εξάλλου, ρούχα για την έρημο όταν ξύπνησα σ’εκείνη την όαση.*

«Ναι, ίσως,» συμφωνεί η παράξενη γυναίκα, και ξαπλώνει κάτω απ’τη σκηνή.

Ο Εξερευνητής περιμένει να περάσει κανένα μισάωρο και, μετά, γδύνεται και βουτά στη λίμνη. Είναι, πράγματι, ψυχρή, διαπιστώνει. *Δε θέλω καν να φανταστώ πώς θα ήταν το βράδυ*, σκέφτεται καθώς βάζει το κεφάλι του κάτω απ’το νερό και το ξαναβγάζει επάνω.

Πλατσουρίζει για λίγο, διώχνοντας την άμμο της ερήμου και τον ιδρώτα της οδοιπορίας από πάνω του. Έπειτα βγαίνει από τη λίμνη και ντύνεται. Συνειδητοποιεί, ξαφνικά, ότι είναι πολύ κουρασμένος, ότι θέλει πολύ να κοιμηθεί.

Πηγαίνει κάτω από τη σκηνή και ξαπλώσει, διατηρώντας απόσταση από την Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων. Κλείνει τα μάτια και ο ύπνος δεν αργεί να τον πάρει. Τα όνειρά του είναι παράξενα· καθώς κοιμά-

ται του δίνουν την εντύπωση σπασμένου κρυστάλλου... εικόνες που φαίνονται μέσα από κατοπτρικά θραύσματα...

Αισθάνεται κάτι να σέρνεται επάνω του, και ξυπνά.

Η παράξενη γυναίκα είναι. Τα χέρια της αγγίζουν τα πλευρά και το στήθος του· το στόμα της φιλά τον λαιμό του, το μάγουλό του, την άκρη του δικού του στόματος, το αφτί του. Δεν είναι ντυμένη, συνειδητοποιεί απρόσμενα ο Εξερευνητής· φορά μόνο τα εσώρουχά της. Έξω απ’τη σκηνή ο ήλιος φαντάζει πολύ δυνατός, η θερμότητα πολύ έντονη...

Ο Εξερευνητής νιώθει ξαφνιασμένος από αυτή την ενέργεια της παράξενης γυναίκας. Στρέφεται για να την κοιτάξει καταπρόσωπο, αλλά εκείνη δεν του μιλά· τον φιλά ξανά, ενώ τα μάτια της αποφεύγουν τα μάτια του. Τα χείλη της κολλάνε πάνω στα δικά του, η γλώσσα της αναζητά τη γλώσσα του. Ο Εξερευνητής βρίσκει την αίσθηση των σημαδεμένων χειλιών της περίεργη επάνω στα χείλη του: όχι άσχημη, απλά περίεργη. Δεν ανταποκρίνεται, όμως, ούτε στα φιλιά ούτε στα αγγίγματά της, ακόμα πολύ σαστισμένος από αυτό το αναπάντεχο ξύπνημα.

Η γυναίκα παύει να τον φιλά και να τον πασπατεύει· ξαπλωμένη κατά το ήμισυ επάνω του, ακουμπά το κεφάλι της στον ώμο του: η ανάσα της είναι βαριά και καυτή στο πλάι του λαιμού του. Ο Εξερευνητής αναστενάζει. *Γιατί το κάνει αυτό;* σκέφτεται· κι αναρωτιέται αν ίσως θα έπρεπε να βγει από τη σκηνή, να απομακρυνθεί. Δεν ξέρει τίποτα γι’αυτή τη γυναίκα, αλλά έχει την αίσθηση ότι κάτι δεν πάει καλά μαζί της, ότι... *κάτι συμβαίνει.*

Παρ’ όλ’ αυτά, ίσως και να μην είναι κακή ιδέα, αποφασίζει.

Το χέρι του χαϊδεύει την πλάτη της, ξεκουμπώνοντας τα πίσω κουμπιά του μεσοφοριού της· αγγίζει τους γλουτούς της. Φιλά τα μαλλιά της, που τώρα πια δεν είναι νωπά. (*Τι ώρα είναι;* αναρωτιέται φευγαλέα. *Είναι μεσημέρι; Είναι πιο νωρίς από μεσημέρι;* Η ζέστη είναι, πάντως, δυνατή.) Η γυναίκα γυρίζει μέσα στην αγκαλιά του, και τα χείλη τους συναντιούνται ξανά, οι γλώσσες τους γνωρίζονται από κοντά. Τα ρούχα του Εξερευνητή φεύγουν γρήγορα από πάνω του· τα εσώρουχα της Άφθαρτης Σαύρας των Άμμων έχουν ήδη φύγει. Την καβαλά

μέσα στη σκιά της σκηνής, ενώ η ζέστη της ερήμου είναι πανίσχυρη απέξω. Τα χρυσόδερμα πόδια της τυλίγονται γύρω από τη χρυσόδερμη πλάτη του. Η παράξενη γυναίκα μουγκρίζει δυνατά, τα δάχτυλά της μπήγονται στους ώμους του· η γλώσσα του Εξερευνητή εξερευνεί τη μακριά ουλή στη δεξιά μεριά του προσώπου της, από το μέτωπο ώς το σαγόνι. Το σώμα του τραντάζεται, εκσπερματώνοντας, κι εκείνη τον σφίγγει κοντά της μουρμουρίζοντας *Μεγάλη Αρτάλη... Μεγάλη Αρτάλη*, ξέπνοα. Αποκλείεται, πάντως, να είναι ιέρεια, σκέφτεται ο άντρας.

Και, καθώς στηρίζεται από πάνω της, λαχανιασμένος, τη ρωτά: «Σίγουρα δεν έχουμε συναντηθεί πουθενά, παλιότερα;»

Η γυναίκα χαμογελά λοξά, πράγμα που κάνει την ουλή της να φανεί σαν σουρεαλιστικό γλυπτό. «Θα το θυμόμουν,» αποκρίνεται, χαϊδεύοντας το πλάι του μπράτσου του.

Και δεν λένε τίποτ' άλλο. Ο Εξερευνητής σηκώνεται και ξαπλώνει παραδίπλα. Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων ξαπλώνει επάνω του, και τους σκεπάζει και τους δύο με την κάπα της.

Κοιμούνται ξανά.

Και ο Εξερευνητής ονειρεύεται...

...ένα πρόσωπο με μακριά ουλή επάνω...

...η ουλή εξαφανίζεται, λιώνει... το πρόσωπο γίνεται πιο αθώο, πιο... πολιτισμένο...

...μια καρφίτσα γυαλίζει στο πέτο της γυναίκας: μια καρφίτσα που τον τρομάζει: σαν μάτι...

3: Οι Τραγουδιστές της Ημέρας

Καθώς νυχτώνει ξυπνάνε, ντύνονται, και μαζεύουν τον καταυλισμό τους σα να μη συνέβη τίποτα μεταξύ τους τις πρωινές ώρες. Σα να ήταν όλα ένα όνειρο.

«Θα συναντήσουμε κι άλλους νομάδες σήμερα;» ρωτά ο Εξερευνητής την Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων.

«Ναι,» αποκρίνεται εκείνη. «Μάλλον.»

Και μετά πηγαίνει να πουλήσει κάποια από την πραμάτεια της στους νομάδες που βρίσκονται καταυλισμένοι στην άλλη μεριά της όασης και που κι αυτοί ετοιμάζονται για να ταξιδέψουν. Ο Εξερευνητής την ακούει να τους μιλά στη γλώσσα τους, κι εκτός από εμπορικές διαπραγματεύσεις η παράξενη γυναίκα κάνει και μερικές ερωτήσεις για μια άλλη φυλή νομάδων. Μια φυλή που εκείνος δεν μπορεί να πιάσει καλά το όνομά της, αλλά καταλαβαίνει πως η Άφθαρτη Σαύρα θέλει να μάθει προς τα πού βρίσκεται τώρα. Οι νομάδες τής απαντούν, δείχνοντας μέσα στις αχανείς ερήμους από τις παρυφές της όασης. Εκείνη τούς ευχαριστεί.

«Τι φυλή είναι αυτή;» τη ρωτά ο Εξερευνητής, όταν τελικά φεύγουν, κι εκείνος είναι που τώρα τραβά πίσω τους την καμήλα από τα ηνία.

«Αυτοί στους οποίους μίλησα;»

«Όχι αυτοί· λέω για τη φυλή που τους ρώτησες.»

«Γνωρίζεις τη γλώσσα των νομάδων, λοιπόν…» παρατηρεί η Άφθαρτη Σαύρα, κοιτάζοντάς τον με τις άκριες των ματιών της μέσα από το άνοιγμα του σαρικιού της.

«Κάποια βασικά πράγματα, μόνο,» αποκρίνεται ο Εξερευνητής. «Και δεν ξέρω πώς τα ξέρω. Το όνομα της φυλής δεν μπόρεσα να το καταλάβω. Πώς λέγεται;»

«‘Οι Τραγουδιστές της Ημέρας’, στη Νέα Σεργήλια.»

«Γιατί;»

«Γιατί λέγονται έτσι; Επειδή, όταν καταυλίζονται, συνεχώς τραγουδάνε· δεν περνά στιγμή που να έχουν στημένο καταυλισμό και να μην παίζουν τουλάχιστον κάποιο μουσικό όργανο.»

«Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος για τούτο;» ρωτά ο Εξερευνητής.

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων ανασηκώνει τους ώμους. «Το έθιμό τους,» λέει. «Νομίζω ότι έχει να κάνει με κάποια δοξασία, αλλά δεν είμαι σίγουρη.»

«Τους έχεις ξανασυναντήσει;»

«Δεν έχει τύχει.»

«Γιατί τότε θέλεις να τους συναντήσεις τώρα;»

«Για να εμπορευτώ μαζί τους, φυσικά.»

«Έχουν τίποτα συγκεκριμένο που θέλεις;»

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων γελά πίσω από το σαρίκι της. «Όλη τούτη η ανάκριση οφείλεται σε ό,τι συνέβη μέσα στη ζέστη της ημέρας, κάτω από μια σκηνή, σε μια όαση που έχουμε αφήσει πίσω μας;»

Ο Εξερευνητής νιώθει ότι πρέπει να το αρνηθεί, γιατί, ειλικρινά, δεν είναι έτσι. «Φυσικά και όχι,» λέει αμέσως. «Είμαι απλά περίεργος για τα πάντα. Εσύ δεν θα ήσουν, στη θέση μου; Δε θυμάμαι το παραμικρό για το παρελθόν μου!»

Η παράξενη γυναίκα αποκρίνεται: «Δεν έχουν τίποτα *πολύ* συγκεκριμένο που να έχω από τώρα υπόψη μου. Αλλά θα ήθελα ν'ανακαλύψω τι *μπορεί* να έχουν.

»Εσύ δεν έχεις θυμηθεί κάτι ώς τώρα;»

Στο μυαλό του άντρα έρχεται εκείνο το όνειρο: το πρόσωπο της Άφθαρτης Σαύρας, αλλά διαφορετικό· και μια τρομαχτική καρφίτσα στο πέτο της. Ανάμνηση; Σίγουρα όχι.

Κουνά το κεφάλι αρνητικά. «Τίποτα.»

Αργότερα μέσα στη νύχτα, δυνατός άνεμος σηκώνεται φέρνοντας μαζί του άμμο και θολούρα. Η Άφθαρτη Σαύρα καθοδηγεί τον Εξερευνητή ώστε να καλυφτούν πίσω από την καμήλα της, την οποία βάζει να γονατίσει. Περιμένουν έτσι, σκυμμένοι, για κάμποση ώρα μέχρι η αμμοθύελλα να κοπάσει, και μετά σηκώνονται και κοιτάζουν ολόγυρα. Το τοπίο μοιάζει ελαφρώς αλλαγμένο στον Εξερευνητή.

«Σα να βρεθήκαμε αλλού…» παρατηρεί.

«Ναι. Σαν,» λέει η Άφθαρτη Σαύρα, και ξεκινά πάλι να βαδίζει, πιάνοντας την καμήλα από τα ηνία και τραβώντας την πίσω της.

Μετά από λίγο, καθώς και σε άλλες στιγμές εκείνης της νύχτας, βγάζει τον χάρτη και την πυξίδα από τους σάκους της και τα συμβουλεύεται, με τη βοήθεια επίσης των αστερισμών στους ουρανούς.

Όταν ξημερώνει δεν φτάνουν σε όαση, έτσι στήνουν τη σκηνή τους πίσω από κάτι πανύψηλες θίνες που η όψη τους τρομάζει τον Εξερευνητή.

«Αν φυσήσει κάνας άνεμος πάλι, και πέσουν και μας πλακώσουν;» λέει στην παράξενη γυναίκα, όταν βρίσκονται κάτω απ'τη σκηνή τους, προστατευμένοι από τα πυρωμένα δόρατα του ήλιου.

Η Άφθαρτη Σαύρα γελά. «Θα πρέπει νάναι πολύ δυνατός άνεμος. Δεν πέφτουν εύκολα τέτοιες θίνες.»

Τη νύχτα κάνουν τον γύρο των αμμόλοφων, γιατί δεν είναι εφικτό να τους σκαρφαλώσουν, ούτε θα είχε και κανένα νόημα. Ταξιδεύουν με την καθοδήγηση των άστρων και με τη βοήθεια του χάρτη και της πυξίδας της Άφθαρτης Σαύρας των Άμμων.

«Δεν υπάρχουν Εφιάλτες της Βαθιάς Νύχτας σε τούτα τα μέρη;» ρωτά ο Εξερευνητής.

Εκείνη τού ρίχνει ένα σκοτεινό βλέμμα. «Υπάρχουν. Αλλά καλύτερα να μην τους μελετάς, και να προσεύχεσαι ο Μεχρέτ να οδηγεί τα βήματά μας.»

Μπορεί να μην είναι γεννημένη νομάδας της ερήμου αλλά, σίγουρα, μιλά σαν νομάδας. Και ίσως νάναι το ίδιο προληπτική με τους περισσότερους από αυτούς, συνειδητοποιεί ο Εξερευνητής.

Μια ώρα μετά τα μεσάνυχτα συναντούν κάποιους νομάδες και η παράξενη γυναίκα εμπορεύεται μαζί τους. Τους δίνει πράγματα που αλλού στη Σεργήλη δεν είναι και τόσο σπουδαία, και της δίνουν πράγματα που αλλού στη Σεργήλη είναι τουλάχιστον αξιοπερίεργα. Τους ρωτά, επίσης, μήπως ξέρουν πού βρίσκονται οι Τραγουδιστές της Ημέρας, αλλά εκείνοι απαντούν πώς δεν γνωρίζουν. Αυτό, νομίζει ο Εξερευνητής, τη δυσαρεστεί. Όταν απομακρύνονται απ'τους νομάδες, τη βλέπει πάλι να κοιτάζει τον χάρτη της και τ'αστέρια, προβληματισμένη.

Οδοιπορούν οι δυο τους μέχρι που χαράζει, προσπερνώντας μια όαση πριν από καμια ώρα.

«Γιατί βιάζεσαι;» ρώτησε τότε ο Εξερευνητής. «Γιατί δεν σταματήσαμε στην όαση;»

«Γιατί θέλω να συναντήσω τους Τραγουδιστές,» αποκρίθηκε η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων· και ο Εξερευνητής αναρωτήθηκε γιατί τέτοια μανία μαζί τους, αλλά δεν μίλησε. *Νομίζει ότι θα της δώσουν πράγματα που άλλοι νομάδες δεν μπορούν να της δώσουν;*

Τώρα, καθώς το πρώτο φως της ημέρας κάνει την έρημο να χρυσίζει, ο Εξερευνητής και η Άφθαρτη Σαύρα ανεβαίνουν μια αμμουδερή πλαγιά τραβώντας την καμήλα πίσω τους και, απόμακρα, ακούνε

μουσική να έρχεται. Κάποιος (τουλάχιστον ένας) παίζει φλογέρα, και κάποιος (τουλάχιστον ένας) τύμπανο.

«Τους βρήκαμε!» λέει η παράξενη γυναίκα, κι ακούγεται ενθουσιασμένη πίσω από το σαρίκι της.

Η περιέργεια του Εξερευνητή μεγαλώνει.

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων μοιάζει να έχει ξαφνικά αποκτήσει καινούργια δύναμη παρά τις ώρες που οδοιπορούν οι δυο τους: τραβώντας την καμήλα πίσω της, βαδίζει γρήγορα προς τα εκεί απ'όπου έρχεται ο ήχος.

Ο άντρας ακολουθεί, νιώθοντας τα πόδια του να πονάνε και την άμμο να προσπαθεί να τα ρουφήξει με κάθε του βήμα.

Στο βάθος, πριν από κάτι ψηλές θίνες (αλλά όχι τόσο ψηλές όσο εκείνες οι προηγούμενες), αντικρίζουν έναν μεγάλο καταυλισμό νομάδων στημένο γύρω από ένα μοναχικό δέντρο της ερήμου. Από εκεί έρχεται η μουσική.

«Αυτοί είναι,» λέει η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, και μαζί με τον Εξερευνητή βαδίζουν προς το μέρος των κατασκηνωμένων.

Πλησιάζοντας βλέπουν φρουρούς να ορθώνονται: άντρες και γυναίκες με σαρίκια, μανδύες, θώρακες, και μπότες, και περικάρπια καμωμένα από σκληρά δέρματα. Κρατάνε ασπίδες και ίτρατ (το μεγάλο, κυρτό σπαθί των νομάδων, όπως ξέρει ο Εξερευνητής)· τόξα, με βέλη περασμένα και τις χορδές έτοιμες για τέντωμα· και, δύο μόνο ανάμεσά τους, καραμπίνες, μεγάλες και δίκαννες.

«Ο Μεχρέτ να οδηγεί τα βήματά σας,» τους φωνάζει η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων στη γλώσσα τους. «Ερχόμαστε φιλικά. ___________. Να ___________, με τη χάρη του Μεχρέτ, τον καταυλισμό και την όασή σας;» Ορισμένα από τα λόγια της ο Εξερευνητής δεν τα καταλαβαίνει.

Οι φρουροί μιλάνε αναμεταξύ τους, και μετά οδηγούν τους δύο επισκέπτες ανάμεσα στις σκηνές και προς τον μεγάλο νερόλακκο που βρίσκεται κοντά στο ψηλό δέντρο το οποίο μοιάζει εξωφρενικά ζωντανό και πράσινο αν σκεφτεί κανείς ότι είναι μόνο του μες στη μέση της ερήμου. Ο Εξερευνητής βλέπει αυτούς που παίζουν μουσική, καθώς περνά από κοντά τους: έναν άντρα και μια γυναίκα που χρησιμο-

ποιούν *κατ'φάτριχ*, τη μακριά φλογέρα των νομάδων, και αμμόσαυρες λικνίζονται γύρω τους σαν υπνωτισμένες, ακόμα και μία *σάσ'μεχ*, βασιλική αμμόσαυρα, με πορφυρόχρυσο λοφίο· και τρεις άντρες που χτυπάνε *νάτ'τορτ*, το μεγάλο τύμπανο των νομάδων, ο ένας με τα χέρια του, ο άλλος με δύο μακριά χοντρά κόκαλα, κι ο τρίτος μ'ένα ξύλινο εργαλείο που φαίνεται βαρύ και στην άκρη έχει μαύρη φούντα.

Οι φρουροί λένε στην Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων και στον Εξερευνητή ότι μπορούν να ξεκουραστούν άνετα εδώ, πλάι στο νερόλακκο· κανείς δεν θα τους ενοχλήσει. Μετά απομακρύνονται, και οι δύο ταξιδευτές στήνουν τη σκηνή τους για να ξαπλώσουν από κάτω της, ενώ ξεφορτώνουν την καμήλα και την αφήνουν να πιει νερό.

«Φιλικοί φαίνονται,» παρατηρεί ο Εξερευνητής.

«Οι περισσότεροι νομάδες είναι φιλικοί στις οάσεις και στους καταυλισμούς τους,» του λέει η Άφθαρτη Σαύρα. «Είναι νόμος της ερήμου. Αυτοί που ακολουθούν άλλους νόμους – όπως οι Εφιάλτες της Βαθιάς Νύχτας – είναι γνωστοί, και καλύτερα να τους αποφεύγεις εκτός αν ξέρεις πολύ καλά τα ήθη τους.»

Οι Τραγουδιστές της Ημέρας δεν τους πλησιάζουν καθόλου καθώς ξεκουράζονται κάτω από τη σκιά της σκηνής τους, ούτε όμως σταματούν καθόλου να παίζουν τα μουσικά όργανά τους· ο Εξερευνητής ακούει τις φλογέρες και τα τύμπανα μέσα στον ύπνο του, νιώθει τους ήχους να τρυπάνε τα μπερδεμένα όνειρά του.

Το απόγευμα, όταν έχει αρχίζει να σουρουπώνει και η ζέστη της ερήμου να καταλαγιάζει, μερικοί από τους νομάδες πλησιάζουν και μιλάνε με την Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, ενώ οι μουσικοί έχουν πάψει να παίζουν τα όργανά τους και ο Εξερευνητής αισθάνεται σαν κάτι πολύ βασικό να έχει αλλάξει στον χώρο γύρω του.

Βλέπει την παράξενη γυναίκα να διαπραγματεύεται με τους νομάδες, βλέπει αντικείμενα να αλλάζουν χέρια, αλλά βλέπει επίσης τους νομάδες να στρέφονται να τον ατενίσουν με σκεπτικά βλέμματα, συνοφρυωμένοι. *Τι συμβαίνει;* αναρωτιέται. *Μ'έχουν ξαναδεί; Με ξέρουν ενώ εγώ δεν τους θυμάμαι;* Παλεύει με το μυαλό του ξανά, προσπαθώντας να ανασύρει μνήμες· αλλά δεν καταφέρνει τίποτα.

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων τον πλησιάζει ύστερα από λίγο. «Νομίζω πως αυτό ίσως να σ'ενδιαφέρει,» του λέει με κάποιο δισταγμό.

«Τι είναι;» ρωτά εκείνος. «Με ξέρουν;» Δείχνει με το σαγόνι προς τη μεριά των συγκεντρωμένων νομάδων – καμια ντουζίνα άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, ντυμένοι με ρούχα της ερήμου.

«Έχεις θυμηθεί τίποτα;» λέει η Άφθαρτη Σαύρα χωρίς ν'απαντήσει στην ερώτησή του.

«Αυτό είναι το πρόβλημά μου – δεν θυμάμαι τίποτα. Με ξέρουν, λοιπόν, ή δεν με ξέρουν; Τους θυμίζω κάτι; Γι'αυτό με κοιτάζουν έτσι;»

Η παράξενη γυναίκα κουνά το σαρικοφορεμένο κεφάλι της. «Όχι, δεν είν' αυτός ο λόγος. Τους είπα για την… κατάστασή σου. Απλώς έτυχε. Τους είπα 'Ο φίλος μου έχει χάσει τη μνήμη του, δεν θυμάται το παρελθόν του,' κι εκείνοι μού μίλησαν για τον Αναχωρητή των Κοκάλων. Τον έχεις ακούσει;»

Ο Εξερευνητής μορφάζει, παραξενεμένος. «Δε νομίζω. Θα έπρεπε; Έχει καμια σχέση μ'εμένα;»

«Θα μπορούσε να έχει,» του λέει η Άφθαρτη Σαύρα, μυστηριωδώς.

«Δηλαδή;»

«Ο Αναχωρητής των Κοκάλων είναι, σύμφωνα με τον μύθο, ένας μάντης της ερήμου που μπορεί να δώσει απαντήσεις ακόμα και στα πιο περίπλοκα ερωτήματα. Ελάχιστοι, όμως, ξέρουν πώς να πας να τον επισκεφτείς. Κι ανάμεσα σ'αυτούς τους ελάχιστους είναι και οι Τραγουδιστές της Ημέρας. Αλλά δεν οδηγούν τον καθένα στον Αναχωρητή· μονάχα οι ίδιοι πηγαίνουν σ'αυτόν και, μάλιστα, σπάνια, πολύ σπάνια. Έχουν, ωστόσο, ένα έθιμο για το οποίο τώρα μόλις με πληροφόρησαν: Αν κάποιος που δεν θυμάται βρεθεί ανάμεσά τους, μπορεί να τους ζητήσει να τον οδηγήσουν στον Αναχωρητή των Κοκάλων, ώστε ο Αναχωρητής να του ξαναδώσει τη μνήμη του.»

Ο Εξερευνητής συνοφρυώνεται. «Μου προτείνεις να τους το ζητήσω;»

«Αν νομίζεις…»

Ο Εξερευνητής είναι συλλογισμένος για λίγο. Τελικά, όμως: *Τι άλλη επιλογή έχω;* σκέφτεται. Οι μέρες περνάνε, και οι αναμνήσεις του δεν επανέρχονται. Αν αυτός ο Αναχωρητής μπορεί να τον βοηθήσει…

«Εντάξει,» λέει στην Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, «θα τους το ζητήσω.»

Εκείνη νεύει, και του εξηγεί πώς ακριβώς θα του κάνουν την ερώτηση στη γλώσσα των νομάδων και πώς ο Εξερευνητής οφείλει να απαντήσει.

«Θα έρθεις μαζί μου στον Αναχωρητή;» τη ρωτά.

«Μακάρι να μπορούσα. Αλλά δεν μπορώ. Δε θα μ'αφήσουν. Μπορώ, όμως, να σε περιμένω εδώ, σ'αυτό τον νερόλακκο αν θέλεις.»

«Δε σε πειράζει να χάσεις χρόνο;»

Η Άφθαρτη Σαύρα κουνά το κεφάλι. «Όχι.»

«Πόσο μακριά είναι ο Αναχωρητής των Κοκάλων;»

«Δεν ξέρω· δε μου λένε. Πάμε να τους μιλήσεις, τώρα;»

«Πάμε.»

Την ακολουθεί προς τους νομάδες, και η Άφθαρτη Σαύρα τούς μιλά στη γλώσσα τους, τους λέει ότι ο φίλος της είναι πρόθυμος να οδηγηθεί. Οπότε, ένας απ'αυτούς, που μοιάζει για αρχηγός και πρέπει νάναι μεγαλύτερος από τον Εξερευνητή σε ηλικία, τον ρωτά: «Επιθυμείς να σε οδηγήσουμε στον Αναχωρητή των Κοκάλων, ώστε να βρεις τη χαμένη μνήμη σου;»

Εκείνος απαντά: «Το επιθυμώ.»

«Αν ψεύδεσαι για τη χαμένη μνήμη σου, αυτό θα αποκαλυφθεί και θα τιμωρηθείς σκληρά,» τον προειδοποιεί ο νομάδας, ακριβώς όπως η Άφθαρτη Σαύρα τού είχε πει πως θα τον προειδοποιούσε.

«Δεν ψεύδομαι,» απαντά ιεροτελεστικά ο Εξερευνητής. «Δεν θυμάμαι τίποτα από το παρελθόν μου.»

Ο αρχηγός των νομάδων νεύει σιωπηλά. Είναι ένας ψηλός άντρας με καφέ δέρμα, πυκνά μαύρα μαλλιά, και πρόσωπο που μοιάζει με λαξεμένη πέτρα. Τα μάτια του είναι, συγχρόνως, έξυπνα και αυστηρά.

4: Ο Αναχωρητής των Κοκάλων

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων τού δίνει μερικά πράγματα επιπλέον για να έχει μαζί του, προτού ξεκινήσει: ένα ζευγάρι κιάλια, γεμιστήρες

για το πιστόλι του, σχοινί με γάντζο στην άκρη (για την απίθανη περίπτωση που μπορεί να χρειαστεί να σκαρφαλώσει), δύο νάτρατ (τα μακριά, κυρτά ξιφίδια των νομάδων), χάρτη της ερήμου και πυξίδα, τρόφιμα και νερό, και ένα ζευγάρι μακριά πέδιλα με κάποιου είδους μηχανισμό από πίσω.

«Τι είν' αυτά;» απορεί ο Εξερευνητής.

«Αμμοπέδιλα. Τα δένεις κάτω από τις μπότες σου. Τα ενεργοποιείς πατώντας αυτόν εδώ τον διακόπτη κι αρχίζουν να τινάζουν δυνατό αέρα από εδώ» – δείχνει μια μεγάλη οπή στην πίσω μεριά του μηχανισμού – «με αποτέλεσμα να σε ωθούν μπροστά επάνω στην άμμο με αρκετά μεγάλη ταχύτητα–»

«Πόσο μεγάλη;»

«Αν δεν κάνω λάθος, πρέπει νάναι γύρω στα δεκαπέντε, είκοσι χιλιόμετρα την ώρα. Όμως, δυστυχώς, η μπαταρία δεν κρατά για πολύ.» Ανοίγει μια θυρίδα στην επάνω μεριά του μηχανισμού για να του δείξει πού βρίσκεται η μπαταρία. «Κανένα τέταρτο της ώρας διαρκεί, και μετά πρέπει να την αλλάξεις.» Του δίνει άλλες τέσσερις μπαταρίες για νάχει μαζί του. «Χρησιμοποίησέ τα μόνο σε περίπτωση ανάγκης.»

«Αν δε γυρίσω,» της λέει ο Εξερευνητής, «τα αμμοπέδιλά σου πάνε χαμένα· το καταλαβαίνεις, έτσι;»

Νομίζει πως η Άφθαρτη Σαύρα χαμογελά πίσω από το σαρίκι της. «Μην ανησυχείς· θεώρησε πως μ'έχεις πληρώσει.»

Ο Εξερευνητής αναρωτιέται αν αναφέρεται σ'εκείνο το πρωινό μεταξύ τους στην όαση. «Σ'ευχαριστώ,» της λέει. «Μ'έχεις βοηθήσει περισσότερο απ'ό,τι θάπρεπε, ίσως, να βοηθάς έναν άγνωστο.»

Η παράξενη γυναίκα γελά. «Δεν είσαι και τόσο άγνωστος.»

Ο Εξερευνητής αναρωτιέται ξανά αν αναφέρεται σ'εκείνο το πρωινό μεταξύ τους στην όαση· αλλά έχει, συγχρόνως, μια πολύ μυστήρια αίσθηση. Κάτι συμβαίνει μ'αυτή τη γυναίκα…

«Σ'ευχαριστώ,» της λέει πάλι, αγγίζοντας τον ώμο της, «όπως και νάχει.»

Εκείνη νεύει απλώς· δεν κάνει καμια κίνηση να τον αγγίξει.

Ο Εξερευνητής ασφαλίζει τα πράγματα μέσα στον σάκο του και βαδίζει προς τα εκεί όπου έξι νομάδες τον περιμένουν – πέντε άντρες

και μία γυναίκα – μαζί με τέσσερις αλογοκαμήλους. Τώρα που βρίσκεται μέσα σε καταυλισμό, φωτισμένο από φωτιές και δαυλούς, ο Εξερευνητής μπορεί να παρατηρήσει αυτά τα πλάσματα της βαθιάς ερήμου καλύτερα απ'ό,τι εκείνη τη νύχτα με τους Εφιάλτες. Έχουν τόσο ψηλά πόδια όσο και οι καμήλες, πολύ ψηλότερα από τα πόδια κανονικού αλόγου, αλλά στην εμφάνιση θυμίζουν άλογα: έχουν κεφάλι με τα ανάλογα χαρακτηριστικά, και χαίτη· ο λαιμός τους μονάχα είναι λιγάκι πιο μακρύς, όμως καμια σχέση με τον λαιμό καμήλας. Στη ράχη τους έχουν καμπούρα, προφανώς για να μπορούν να αποθηκεύουν τροφή και νερό και ν'αντέχουν στις μεγάλες διαδρομές μέσα στις ερήμους. Το δέρμα τους είναι ή καφεκίτρινο (θυμίζοντας έντονα της καμήλας) ή γκριζοκίτρινο, και οι χαίτες τους είναι μαύρες ή σκούρες, πολύ σκούρες καστανές.

Οι έξι νομάδες συστήνονται στον Εξερευνητή, μιλώντας στη γλώσσα τους. Τα ονόματά τους είναι Μεσνάχ, Ελκράτ, Νεσράχ, Νάσβαρατ, Σιρβάτ, και τη γυναίκα τη λένε Σαχάτνα. Ανεβαίνουν δύο-δύο στις αλογοκαμήλους – ο Μεσνάχ με τον Νεσράχ, ο Ελκράτ με τον Νάσβαρατ, και ο Σιρβάτ με τη Σαχάτνα – αφήνοντας την τέταρτη αλογοκάμηλο για τον Εξερευνητή, ο οποίος τους ευχαριστεί στη γλώσσα τους. Και μετά τους ρωτά, στη διάλεκτο της Νέας Σεργήλιας που (κάπως) ξέρει ότι μιλάνε οι νομάδες όταν θέλουν να συνεννοούνται με ξένους: «Καταλαβαίνετε αυτή τη γλώσσα; Επειδή εγώ δεν ξέρω καλά τη δική σας…»

Τον κοιτάζουν απορημένοι. Μάλλον κανένας τους δεν τη γνωρίζει. Και η Σαχάτνα τού το λέει – στη γλώσσα των νομάδων: «Να μας μιλάς ____ ____ να σε καταλαβαίνουμε.»

Γαμώτο, σκέφτεται ο Εξερευνητής. *Μία στις πέντε λέξεις θα καταλαβαίνω σ'αυτό το ταξίδι!*

Μαζί με τους έξι νομάδες και τις αλογοκαμήλους τους βγαίνει από τον καταυλισμό των Τραγουδιστών της Ημέρας οι οποίοι φαίνεται ότι θα μείνουν κι απόψε γύρω από τον νερόλακκο. Δεν μαζεύουν τις σκηνές τους, ούτε τα άλλα πράγματά τους. Ο Εξερευνητής αναρωτιέται αν θα τους βρει εδώ όταν επιστρέψει.

Καθώς απομακρύνεται από αυτούς και την Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, ρωτά τους συντρόφους του – μιλώντας τη γλώσσα τους όσο καλύτερα μπορεί – πόσο θα διαρκέσει το ταξίδι. Σε πόσες μέρες θα φτάσουν στον Αναχωρητή των Κοκάλων;

«Σε πέντε, έξι νύχτες,» του απαντά ο Μεσνάχ.

Πέντε, έξι νύχτες; σκέφτεται ο Εξερευνητής. Αυτή πρέπει να είναι μεγάλη απόσταση καβάλα σε αλογοκαμήλους. Φαίνεται να κινούνται επάνω στις άμμους όπως τα άλογα επάνω σε λιβάδι. Και η κίνησή τους ενοχλεί τον Εξερευνητή, που δεν του αρέσει καθόλου η ιππασία. *Γιατί, όμως, δεν μου αρέσει;* αναρωτιέται ξαφνικά. *Αν εξερευνούσα τις ερήμους, δεν θα έπρεπε να είμαι εξοικειωμένος με το να καβαλάω καμήλες;*

Όλα μ'εμένα παράξενα είναι!

Ελπίζει αυτός ο Αναχωρητής των Κοκάλων να μπορέσει να του δώσει απαντήσεις. Αλλιώς, θα κάνει τούτο το ταξίδι άδικα.

Ρωτά τους συντρόφους του, δείχνοντας νότια: «Προς τα εκεί; Πάντα προς τα εκεί;» Λέει *πάντα* γιατί δεν ξέρει πώς να πει *συνέχεια*.

«Ναι,» απαντά ο Μεσνάχ. «Νότια.»

Έτσι, ταξιδεύουν νότια, ολοένα και πιο βαθιά μέσα στις ερήμους, και ο Εξερευνητής αρχίζει να αναρωτιέται ώς πού αυτές απλώνονται, ώς πού το έδαφος είναι καλυμμένο με άμμο. Οι μύθοι που έχει ακούσει (και δεν θυμάμαι, δυστυχώς, από ποιους ή από ποιον τούς έχει ακούσει) λένε ότι η έρημος εκτείνεται ώς τα πέρατα της Σεργήλης, ώς εκεί όπου η διάσταση τελειώνει. *Θα φτάσουμε, άραγε, εκεί;*

Συναντούν όλο και λιγότερους νομάδες καθώς οι νύχτες διαδέχονται η μία την άλλη, όλο και λιγότερες οάσεις. Μια φορά οι σύντροφοι του Εξερευνητή ακολουθούν έναν περίπλοκο δρόμο ανάμεσα από ψηλές θίνες, κι απ' αυτά που του λένε εκείνος καταλαβαίνει ότι, μάλλον, πηγαίνουν από εδώ για ν'αποφύγουν τους Εφιάλτες της Βαθιάς Νύχτας.

Τα πρωινά, όταν κατασκηνώνουν, οι έξι νομάδες ακολουθούν το έθιμό τους ακόμα και τώρα που δεν βρίσκονται μαζί με τους άλλους της φυλής τους: Παίζουν μουσική, δεν παύουν ούτε στιγμή να παίζουν μουσική. Ο Ελκράτ ή η Σαχάτνα παίζουν *κατ'φάτριχ* (διαπεραστικά

αλλά όχι δυσάρεστα συρίγματα, σε διάφορους τόνους, πάνω από τις ατελείωτες άμμους) ή ο Νεσράχ παίζει *νάτ'τορτ* (ένα επαναλαμβανόμενο *ντουμ ντουπ μπουμ, ντουπ μπουμ ντουμ*, άλλοτε δυνατότερο άλλοτε πιο σιγανό). Ο Εξερευνητής τούς ακούει μέχρι που αποκοιμιέται. Και βλέπει παράξενα όνειρα. Σκηνές από το παρελθόν του; Δεν μπορεί να είναι σίγουρος…

Βλέπει ξανά την Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων: ότι κάνει έρωτα μαζί της, αλλά τώρα εκείνη είναι από πάνω του, και δεν είναι γυμνή, είναι ντυμένη από τη μέση κι επάνω, και στο πέτο της γυαλίζει μια καρφίτσα που του θυμίζει μάτι. Το πρόσωπό της αλλάζει, αλλοιώνεται, η μεγάλη ουλή βουλιάζει κι εξαφανίζεται, η όψη γίνεται πιο αθώα, πιο πολιτισμένη. Ξεφωνίζει καθώς έρχεται σε οργασμό, και η ουλή εμφανίζεται πάλι, ξαφνικά.

Σ'ένα άλλο όνειρο, ο Εξερευνητής οδηγεί κάποιο όχημα: το οδηγεί γρήγορα, πολύ, πολύ γρήγορα, και γύρω του τρέχουν κι άλλα οχήματα. Τα πάντα γίνονται θολά από την ταχύτητα, αλλά εκείνος είναι σίγουρος και ικανός με το τιμόνι στα χέρια του και τα πετάλια κάτω από τα πόδια του…

Σ'ένα άλλο όνειρο, ο Εξερευνητής πετά πάνω από τη Σεργήλη: πηγαίνει από τη μια άκρη της διάστασης στην άλλη, από τη μια πόλη στην άλλη, ψάχνοντας, αναζητώντας κάτι που συνεχώς του ξεφεύγει. Αλλά δεν πιλοτάρει εκείνος· πλάι του κάθεται ένας άντρας μαυρόδερμος με μάτια γεμάτα φλόγες. Είναι σιωπηλός, πάντοτε σιωπηλός, και τρομαχτικός…

Οι έξι νομάδες οδηγούν τον Εξερευνητή, ύστερα από πέντε νύχτες, στον προορισμό του.

Την αρχή της έκτης νύχτας, καμια ώρα αφότου έχουν διαλύσει τον μικρό καταυλισμό τους, βρίσκονται μπροστά σ'ένα θέαμα που ο Εξερευνητής θα δυσκολευόταν να περιγράψει. Αντίκρυ τους, από τη μια άκρη του ορίζοντα ώς την άλλη, η άμμος ορθώνεται σε στήλες ή, μάλλον, τείχη· ορθώνεται τόσο που φτάνει στους ουρανούς και χάνεται εκεί: ή ίσως να κατέρχεται από τους ουρανούς σαν καταρράκτης για να γεμίσει τη γη της Σεργήλης και να δημιουργήσει τις ερήμους. Τα τείχη από άμμο που καλύπτουν τον ορίζοντα μοιάζουν με τις ζάρες

ενός ρούχου ή υφάσματος πεταμένου σε μια γωνία, αν είσαι μυρμήγκι που βλέπεις το ρούχο μπροστά σου. Τα τείχη από άμμο φαίνεται, επίσης, να σχηματίζουν ανοίγματα ανάμεσά τους τα οποία θυμίζουν τις αρχές πάμπολλων λαβυρίνθων.

Και το πιο παράξενο, ίσως, του όλου θεάματος είναι ότι ο Εξερευνητής δεν είδε αυτά τα πανύψηλα τείχη από μακριά· τα είδε όταν ήταν πια σχετικά κοντά τους, τα είδε σαν να ξεπρόβαλαν μέσα από τον αέρα, σαν ο αέρας να ήταν ομίχλη.

«Τι είναι εδώ;» ρωτά ο Εξερευνητής τους νομάδες, καθώς εκείνοι κάνουν τις αλογοκαμήλους τους να πάνε πιο σιγά τώρα, συνεχίζοντας να πλησιάζουν τον παράξενο ορίζοντα.

«Τέλος,» του απαντά ο Μεσνάχ. «Τέλος ερήμου.»

Ένα πέρας της Σεργήλης, σκέφτεται ο Εξερευνητής. *Φτάσαμε εκεί όπου η διάσταση τελειώνει.* Το έχει ακούσει ότι παράξενα, πολύ παράξενα θεάματα υπάρχουν εκεί όπου η Σεργήλη τελειώνει, μα τίποτα δεν θα μπορούσε ποτέ να τον προετοιμάσει γι'αυτό που τώρα αντικρίζει. Τον κάνει να αισθάνεται *μικρός*: τελείως, τελείως ασήμαντος μπροστά σ'ένα ακατανόητο και μυστηριώδες σύμπαν. Τον παραλύει.

«Ο Αναχωρητής των Κοκάλων;» ρωτά, νιώθοντας το στόμα του ξερό.

«Θα πας να τον βρει,» αποκρίνεται ο Μεσνάχ. «Εκεί.» Δείχνει τα τείχη, τις ζάρες, από άμμο που κατέρχονται από τον ουρανό ή ανέρχονται προς αυτόν.

«Τι;...»

«Μη φοβάσαι. Δεν θα χαθείς.» Ο Μεσνάχ τού μιλά απλά, ώστε εκείνος να τον καταλαβαίνει. «Θα ακολουθήσεις τη ______ που θα σου πούμε και θα φτάσεις _______.» Ο Εξερευνητής, ωστόσο, δεν πιάνει όλες τις λέξεις.

«Τι θα κάνω;» ρωτά.

Οι νομάδες σταματάνε τις αλογοκαμήλους τους μερικές δεκάδες μέτρα αντικρύ στο τρομερό θέαμα του πέρατος της Σεργήλης, και ο Εξερευνητής τραβά τα ηνία και της δικής του αλογοκαμήλου. Έχει πια αρχίσει λιγάκι να συνηθίζει την ιππασία, νομίζει.

Οι νομάδες κατεβαίνουν από τα ζώα τους, κι εκείνος τούς μιμείται.

«Τι θα κάνω;» ρωτά ξανά.

Η Σαχάτνα βγάζει από τον σάκο της δύο κόκαλα με κουδούνι δεμένο στο ένα άκρο του καθενός. Κρατά ένα κόκαλο στο κάθε χέρι, από το πέρας που δεν έχει κουδούνι, και τα χτυπά μεταξύ τους. Παράγουν ένα *ντιν-νταπ, ντιν-νταπ, ντιν-νταπ.*

Ο Εξερευνητής την κοιτάζει απορημένος. Η Σαχάτνα τού δίνει τα κόκαλα και του λέει: «Θα τα χτυπάς και θα περπατάς.»

Ο Εξερευνητής συνοφρυώνεται.

Ο Μεσνάχ τού γνέφει καταφατικά. «Θα βρεις έτσι τον Αναχωρητή των Κοκάλων. Θα φτάσεις εκεί. Πήγαινε!» Δείχνει προς ένα από τα ανοίγματα που δημιουργούνται ανάμεσα από τα τείχη της άμμου.

Ο Εξερευνητής διστάζει προς στιγμή. Ύστερα σκέφτεται: *Γι'αυτό δεν ήρθα εδώ;* Καθώς κοιτάζει το πέρας της Σεργήλης, τον γεμίζει δέος· όμως παίρνει τον σάκο του από τη ράχη της αλογοκαμήλου και βαδίζει προς τα εκεί.

Τα τείχη της άμμου είναι τεράστια, πελώρια μπροστά του: και του είναι ολοένα και πιο δύσκολο να αποφασίσει αν πρόκειται, όντως, για τείχη ή για καταρράκτες άμμου που πέφτουν από τον ουρανό. Μπαίνει ανάμεσα σε δύο από αυτά, σ'ένα άνοιγμα, και ακολουθεί ένα πέρασμα. Κρατά σε κάθε χέρι ένα κόκαλο με κουδούνι και τα χτυπά αναμεταξύ τους, όπως του είπε η Σαχάτνα. Υποθέτει ότι, μάλλον, ο Αναχωρητής θα τον ακούσει και θα του φωνάξει, ή θα έρθει να τον συναντήσει. Γι'αυτό τον λένε *Αναχωρητή των Κοκάλων*, άραγε;

Ο Εξερευνητής προχωρά μέσα στο πέρασμα και φτάνει σ'ένα σημείο όπου αυτό στρίβει, καμπυλωτά. Το ακολουθεί και συναντά διακλαδώσεις, τη μια διακλάδωση κατόπιν της άλλης. Λαβύρινθος. Και ύστερα από λίγο είναι βέβαιος πως έχει χάσει τελείως τον δρόμο του. Τα τείχη από άμμο ορθώνονται πανύψηλα ολόγυρά του· ο ουρανός διακρίνεται μέσα από μικρές σχισμάδες· το φεγγαρόφωτο, όμως, έρχεται αρκετά έντονο: ο Εξερευνητής δεν έχει δυσκολία να βλέπει μπροστά του. Και συνεχίζει να χτυπά τα κόκαλα ενώ βαδίζει. Ο ήχος τους και ο ήχος των κουδουνιών γεμίζει το κεφάλι του

(*ντιν-νταπ, ντιν-νταπ, ντιν-νταπ, ντιν-νταπ*)

αλλά δεν διώχνει τον φόβο από την ψυχή του. Τον φόβο ότι έχει χαθεί, ότι έχει εντελώς, ανεπανόρθωτα χαθεί εδώ μέσα, και ότι δεν πρόκειται να φτάσει πουθενά, ότι ο Αναχωρητής δεν θα έρθει να τον συναντήσει. Συνεχίζει, όμως, να βαδίζει και να χτυπά τα κόκαλα μεταξύ τους. Τι άλλο μπορεί να κάνει;

(*ντιν-νταπ, ντιν-νταπ, ντιν-νταπ, ντιν-νταπ*)

Ο λαβύρινθος απλώνεται ολόγυρά του, και ο Εξερευνητής ακολουθεί τις καμπυλωτές στροφές τυχαία, μην έχοντας κανένα σημείο αναφοράς, ενώ αναρωτιέται μήπως στο τέλος καταλήξει έξω από τη Σεργήλη. Έξω από τη Σεργήλη και πού; Σε κάποια από τις άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος; Ή σε κάποια διάσταση παντελώς άγνωστη; Ή σε κάποιο ακατονόμαστο χώρο που το μυαλό του αδυνατεί να διανοηθεί;

Ο Εξερευνητής νιώθει την αναπνοή του γρήγορη και το σώμα του μουδιασμένο παρότι συνεχίζει να περπατά χτυπώντας τα κόκαλα.

(*ντιν-νταπ, ντιν-νταπ, ντιν-νταπ, ντιν-νταπ*)

Ακόμα μια στροφή, κι άλλη μία… κι άλλη μία… και…

Φτάνει σε ένα αμμώδες κοίλωμα ανάμεσα σε ψηλές θίνες. Δεν είναι πλέον μέσα στον λαβύρινθο με τα τείχη της άμμου που κατέρχονται από τους ουρανούς. Αντίκρυ του, στη μέση της μικρής κοιλάδας της ερήμου, βρίσκεται ένα μεγάλο μουσικό όργανο που δεν μπορεί να κατονομάσει γιατί ποτέ δεν έχει ξαναδεί τίποτα παρόμοιο. Είναι εξολοκλήρου φτιαγμένο από κόκαλα, μικρότερα και μεγαλύτερα κόκαλα. Ακόμα και κρανία υπάρχουν ανάμεσά τους, και ορισμένα είναι σίγουρα ανθρώπινα, ενώ άλλα ο Εξερευνητής δεν μπορεί να μαντέψει από τι πλάσμα είναι.

Μια παράξενη μελωδία πλανιέται στον άνεμο– Ύστερα από μια στιγμή ο Εξερευνητής συνειδητοποιεί ότι δεν είναι μελωδία ακριβώς· είναι ο ίδιος ο άνεμος. Ο άνεμος εδώ ακούγεται διαφορετικά απ’ό,τι άλλου. *Εξακολουθώ να βρίσκομαι στη Σεργήλη; ή είμαι σε κάποια άλλη διάσταση;*

Είναι, πάντως, νύχτα κι εδώ, όπως στη Σεργήλη. Και στον ουρανό το φεγγάρι θυμίζει, αναμφίβολα, αυτό της Σεργήλης: μεγάλο και αργυρόχρωμο.

Ο Εξερευνητής παρατηρεί, τότε, μια κίνηση από τα δεξιά του. Στρέφει το βλέμμα και βλέπει ότι επάνω στην πλαγιά ενός από τους αμμόλοφους υπάρχει μια τρύπα, μια είσοδος, σαν το εσωτερικό του αμμόλοφου να είναι σκαμμένο – πράγμα αδύνατο, κανονικά. Από την τρύπα, όμως, βγαίνει τώρα ένας άντρας. Έχει δέρμα καφετί, μαλλιά πρασινόγκριζα, και πλούσια μούσια που φτάνουν ώς τη μέση του. Δεν είναι ψηλός: μετρίου αναστήματος, προς το κοντό. Τα ρούχα του μοιάζουν νάναι καμωμένα από τομάρια ζώων. Δεν έχει κανένα φανερό όπλο επάνω του. Τα μάτια του γυαλίζουν σαν κρύσταλλοι.

Ο Εξερευνητής τον ρωτά: «Είσαι ο Αναχωρητής των Κοκάλων;»

«Τον Αναχωρητή των Κοκάλων δεν ζητάς;»

Ο Εξερευνητής νεύει. «Ναι.»

«Τον βρήκες.» Ο καφετόδερμος, πρασινογένης άντρας τον πλησιάζει για να σταθεί αντίκρυ του, παρατηρώντας τον διαπεραστικά.

«Μου είπαν ότι μπορείς να με βοηθήσεις να ανακτήσω τη μνήμη μου.» Ο Εξερευνητής έχει προ πολλού πάψει να χτυπά τα κόκαλα αναμεταξύ τους αλλά εξακολουθεί να τα κρατά, έχοντας τα χέρια του κατεβασμένα.

Τα μάτια του Αναχωρητή τον παρατηρούν τώρα ακόμα πιο διαπεραστικά. «Δεν θυμάσαι;»

«Τίποτα,» λέει ο Εξερευνητής. «Δεν θυμάμαι τίποτα από το παρελθόν μου. Ξύπνησα μέσα σε μια όαση, στη βαθιά έρημο, και δεν θυμάμαι τίποτα…»

Ο Αναχωρητής λέει: «Εντάξει,» και βαδίζει προς το μεγάλο μουσικό όργανο που αποτελείται από αμέτρητα κόκαλα. «Μείνε εκεί,» προστάζει ήπια τον Εξερευνητή, και, πιάνοντας ένα μακρύ κόκαλο, αρχίζει να χτυπά τα άλλα, παράγοντας ήχους που παρόμοιούς τους ο Εξερευνητής δεν έχει ξανακούσει. Και δεν νομίζει ότι αυτό οφείλεται μόνο στα είδη των κοκάλων ή στην τέχνη του Αναχωρητή: οφείλεται σίγουρα και στον περίεργο άνεμο που φυσά σε τούτο το μέρος.

Ο Εξερευνητής αισθάνεται, πολύ σύντομα, ότι βρίσκεται μέσα σε μια θύελλα ήχων πέρα από τις ανθρώπινες αισθήσεις, μια θύελλα ήχων που τα αφτιά του δεν μπορούν πλήρως να πιάσουν ή το μυαλό του δεν μπορεί να κατανοήσει.

Και ο Αναχωρητής των Κοκάλων συνεχίζει να παίζει μουσική, δείχνοντας να είναι αφοσιωμένος στη δουλειά του...

5: Ο Δεύτερος Εξερευνητής

Ο άνθρωπος που ονομάζεται τώρα Αναχωρητής των Κοκάλων ήταν κάποτε νομάδας, ένας από τους Τραγουδιστές της Ημέρας, μέχρι που ανακάλυψε ότι ο ήχος των κοκάλων που χτυπούσε τον έκανε να μην είναι πια ο εαυτός του, ή μάλλον να είναι περισσότερο ο εαυτός του από οποιαδήποτε άλλη στιγμή: σαν να ήταν διασκορπισμένος, απλωμένος στον γύρω χώρο, και ξαφνικά όλα τα κομμάτια να ενώνονταν, να έρχονταν και να κολλούσαν στο κέντρο της ύπαρξής του, κάνοντάς τον εκείνο που αληθινά ήταν.

Δεν μπορούσε πια να μείνει με τους Τραγουδιστές της Ημέρας, δεν μπορούσε να μείνει με καμία φυλή νομάδων. Και οι ιερωμένοι του Μεχρέτ αδυνατούσαν να του δώσουν απαντήσεις. Έπρεπε να ερευνήσει, να αναζητήσει να μάθει τι ήταν αυτό που είχε, τυχαία, ανακαλύψει για τον εαυτό του.

Ορισμένοι που έχουν άλλου είδους μόρφωση, και που κατοικούν σ'άλλα μέρη της Σεργήλης, θα τον ονόμαζαν Ιερομύστη. Αλλά εκείνος δεν ήξερε αυτή την ονομασία· ούτε και κανένας από τη φυλή του. Όμως ακόμα κι αν την ήξερε, πάλι αυτό δεν θα τον βοηθούσε. Πάλι θα έπρεπε μόνος του να αναζητήσει.

Κάποια στιγμή, φτάνοντας στα πέρατα της ερήμου, αντίκρισε το τέλος της Σεργήλης και βυθίστηκε μέσα στον Λαβύρινθο της Άμμου χτυπώντας δυο κόκαλα στα χέρια του και τραγουδώντας ένα παλιό τραγούδι που έβγαινε σαν καπνός ανάμεσα από τα χείλη του. Έτσι, δεν άργησε να φτάσει σ'ένα μέρος το οποίο, με το μυαλό του, μπορούσε να τοποθετήσει μόνο έξω από τη Σεργήλη αλλά και συγχρόνως μέσα σ'αυτήν. Ένα μέρος περιτριγυρισμένο από ψηλές θίνες, που σύντομα έγινε σπίτι του.

Σκαρφαλώνοντας πάνω στις θίνες ατένιζε αρίφνητα άστρα και ατέρμονο ουρανό· πηγαίνοντας στις διόδους ανάμεσα από τις θίνες

γλιστρούσε πάλι μέσα στον Λαβύρινθο της Άμμου. Και ο άνεμος εδώ σφύριζε με τρόπο πρωτόγνωρο και μαγευτικό...

Ο Αναχωρητής των Κοκάλων μπορούσε από τούτο τον τόπο να αντικρίσει ολάκερη τη Σεργήλη, σαν να βρισκόταν σε κάποιο παρατηρητήριο. Τα πνευματικά του μάτια μπορούσαν να στραφούν οπουδήποτε μέσα στον χώρο και στον χρόνο· και παρότι τα μονοπάτια ήταν μπερδεμένα ο Αναχωρητής δεν έχανε πάντα τον δρόμο του.

Παίζει τώρα το μουσικό όργανό του, το οποίο είναι ειδικά φτιαγμένο από κόκαλα που έχει ο ίδιος συλλέξει μέσα στα χρόνια (και δεν θυμάται πια πόσα χρόνια έχει ζήσει· εκατό; διακόσια; χίλια; Τι σημασία έχει ο χρόνος εδώ;), και νιώθει τον εαυτό του, που είναι απλωμένος ολόγυρα, να συγκεντρώνεται σε ένα και μόνο σημείο. Κι αυτό το σημείο είναι – *δύναμη*.

Ο Αναχωρητής των Κοκάλων ενώνεται... και όλα τα άλλα γύρω του διαχωρίζονται.

Ο άντρας που δεν θυμάται το παρελθόν του διαχωρίζεται. Ο Αναχωρητής στρέφει τα μάτια του και τον ατενίζει. Τους ατενίζει όλους, και δεν είναι πολλοί. Ο άντρας στέκεται ακίνητος αντίκρυ στον Αναχωρητή, περιτριγυρισμένος από τις σκιές του. Μια από τις σκιές, όμως, είναι πεσμένη πλευρικά σαν κάτι να την τραβά αλλόκοτα προς κάποια ακατανόητη γωνία του χώρου, και γύρω της ο αέρας σχηματίζει καγκελωτά πλέγματα, φυλακίζοντάς την.

Ο Αναχωρητής συνεχίζει να παίζει τη μουσική του αλλά, συγχρόνως, απομακρύνεται από το κοκάλινο όργανο και ζυγώνει τον φυλακισμένο άντρα, κοιτάζοντάς τον σαν μέσα από διαστρεβλωτικό κάτοπτρο.

:Ποιος είσαι; τον ρωτά.

:Ζορδάμη με λένε, αποκρίνεται εκείνος, σκυμμένος πίσω από τα καγκελωτά πλέγματα.

:Είσαι φυλακισμένος, το ξέρεις; Και στο μέλλον δεν θα θυμάσαι ποιος ήσουν.

:Ένας μάγος με φυλάκισε, λέει ο Ζορδάμης *:Μπορείς να με βοηθήσεις;*

Ο Αναχωρητής των Κοκάλων τον ατενίζει διαπεραστικά *:Γιατί σε φυλάκισε;*

Το πνεύμα δεν μπορεί να του πει ψέματα :*Για να σε βρω. Για να βρω τον Αναχωρητή των Κοκάλων.*

:*Σχεδιασμένη η αμνησία σου, ώστε…*

Το πνεύμα δεν μιλά, σκυμμένο πίσω από τα καγκελωτά πλέγματα.

:*Θέλεις να ελευθερωθείς;* ρωτά ο Αναχωρητής των Κοκάλων.

:*Ναι· είναι η ώρα.*

Ο Αναχωρητής των Κοκάλων, που, παρότι έχει πλησιάσει το πνεύμα, δεν έχει απομακρυνθεί καθόλου από το όργανό του, παίζει τώρα μια διαφορετική μελωδία. Μια διαπεραστική μελωδία. Το μακρύ κόκαλο στο ένα χέρι του χτυπά άλλα κόκαλα επάνω στο όργανο· το ελεύθερο χέρι του χτυπά κόκαλα επίσης· τα χείλη του αγγίζουν μια οπή, και ο Αναχωρητής φυσά μέσα της, παράγοντας δυνατά συρίγματα.

Τα καγκελωτά πλέγματα τρεμοπαίζουν…

…και θρυμματίζονται.

Το φυλακισμένο πνεύμα ελευθερώνεται από τη στρεβλή γωνία μέσα στην οποία βρισκόταν.

Και ο Εξερευνητής θυμάται.

Διαφήμιση στις Σελίδες της Άμμου – περιοδικό ποικίλης ύλης που εκδίδεται μηνιαία στην Ύγκρας:

****

ΓΥΑΛΙΑ ΤΩΝ ΝΟΜΑΔΩΝ

[μεγάλη φωτογραφία ενός ζευγαριού γυαλιών
που καλύπτουν τα μάτια από κάθε μεριά]

Συλλογή γυαλιών ηλίου για εξειδικευμένες ανάγκες. Ασπίδες για τα μάτια σας.

Κατασκευασμένα στη Μέλβερηθ, προορισμένα για τις ερήμους πέρα από την Ύγκρας.

Ειδικά, επίσης, για κάθε είδους κλίμα με έντονο φωτισμό.

Αναζητήστε τα σε όλα τα καλά καταστήματα ειδικών εξοπλισμών, καθώς και σε όλα τα πρατήρια Εξοπλισμών Σαρκομάχου.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΑΣΗ

Τώρα θυμάμαι…

Όταν κατέβηκα στον Κρυφό Κήπο, βρήκα τον Βερνάχ να με περιμένει μαζί με τον Νιρμόδο'χοκ. Ήταν απόγευμα και μονάχα άλλα δύο μέλη της… συμμορίας μας; συντροφιάς μας; εταιρείας μας; – δεν ήξερα πώς να μας αποκαλέσω – βρίσκονταν εδώ, καθισμένα κοντά στο σιντριβάνι στο κέντρο του Κήπου. Κουβέντιαζαν καπνίζοντας· ο ένας έπαιζε κομπολόι συγχρόνως.

«Τι συμβαίνει, μάγε;» ρώτησα τον Νιρμόδο'χοκ, γιατί εκείνος ήταν που με είχε καλέσει.

«Κάθισε, Ζορδάμη,» μου είπε ο Βερνάχ.

Τράβηξα μια καρέκλα και κάθισα στο τραπέζι τους, περιμένοντάς τους να μιλήσουν.

«Υπάρχει κάτι που μπορείς να κάνεις για εμάς, αν θέλεις,» είπε ο Βερνάχ ανάβοντας πούρο. «Είναι αρκετά επικίνδυνο, γι'αυτό κιόλας σου λέω 'αν θέλεις'.»

«Θα συνυπολογιστεί στην αποπληρωμή του χρέους μου;» ρώτησα, θέλοντας να το ξεφορτωθώ προτού καταλήξω σαν τον Καρβέτλο Σαλάνδρεφ, τον προφήτη της συμφοράς.

«Υποθέτω.»

Υποθέτεις… σκέφτηκα δυσαρεστημένα. *Ωραία γαμημένη απάντηση, Βερνάχ!* Και μάλλον δεν είχε νόημα να κάνω ερωτήσεις, γιατί θα μου έλεγε *Δεν ξέρω.* Κανένας ποτέ δεν ήξερε τίποτα μέσα στην τρισκατάρατη οικογένεια!

Δεν ήμουν σε καθόλου καλή διάθεση εκείνο το απόγευμα…

«Πες μου,» τον προέτρεψα, μην κάνοντας καμια προσπάθεια να κρύψω τη δυσαρέσκεια από τη φωνή ή το πρόσωπό μου.

«Ο κύριος Γρύπας Ξενοκράτης θέλει να βρούμε γι'αυτόν έναν άνθρωπο των ερήμων. Έναν μάντη, σύμφωνα με τις φήμες. Ονομάζεται Αναχωρητής των Κοκάλων, και λένε πως ξέρει πολλά και πως τα αποκαλύπτει στον οποιονδήποτε τύχει να τον επισκεφτεί. Το πρόβλημα είναι να φτάσει κανείς σ'αυτόν. Ελάχιστα άτομα ξέρουν τον δρόμο, και κανένα από αυτά δεν είναι μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία, ούτε σε μέρος που η Δυναστεία μπορεί να το επηρεάσει.

»Ο κύριος Ξενοκράτης, όμως, θέλει να μάθει πού βρίσκεται ο Αναχωρητής των Κοκάλων–»

«Γιατί;» ρώτησα, διακόπτοντάς τον.

«Για να ξέρει.»

«Δεν υπάρχει πιο συγκεκριμένος λόγος;»

«Δε μου είπε τίποτα,» αποκρίθηκε ο Βερνάχ. «Και μάλλον έτσι είναι. Απλά θέλει να ξέρει, μήπως κάποια στιγμή επιθυμήσει να συμβουλευτεί τον Αναχωρητή των Κοκάλων για κάτι.»

«Δεν καταλαβαίνω ακόμα τι σχέση έχουν όλα αυτά μ'εμένα,» είπα· και ο Βερνάχ τότε μου εξήγησε ότι, στις βαθιές ερήμους, υπάρχει μια φυλή νομάδων που ονομάζονται Τραγουδιστές της Ημέρας. Αυτοί γνωρίζουν πού βρίσκεται ο Αναχωρητής των Κοκάλων, όμως το κρατάνε μυστικό από άλλες φυλές και από ξένους. Αλλά ο Γρύπας Ξενοκράτης έτυχε να μάθει ότι έχουν ένα παράξενο έθιμο που θα μπορούσε να αποτελέσει μονοπάτι για εμάς. Σύμφωνα με τα λεγόμενα, αν κάποιος που έχει χάσει τη μνήμη του συναντήσει τους Τραγουδιστές της Ημέρας, αυτοί θα τον οδηγήσουν στον Αναχωρητή ώστε να την ξαναβρεί.

«Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τι σχέση έχουν όλα αυτά μ'εμένα,» του είπα.

«Θα μπορούσες εσύ να είσαι αυτός ο άνθρωπος που έχει χάσει τη μνήμη του, Ζορδάμη,» εξήγησε ο Βερνάχ.

«Τι;…»

Ο Νιρμόδος'χοκ είπε, τότε: «Μπορώ να σου μπλοκάρω τη μνήμη, έτσι ώστε να μη θυμάσαι τίποτα από το παρελθόν σου.»

Τον ατένισα σαστισμένος. «Δεν είσαι σοβαρός…»

«Φυσικά και είμαι,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος'χοκ. «Και μη νομίζεις ότι πρόκειται για κάτι το επικίνδυνο. Μπορώ πάντα να ξεμπλοκάρω τη μνήμη σου πολύ εύκολα.»

«Όλ' αυτά αρχίζουν να μου ακούγονται σαν σενάριο για ταινία του Καταχθόνιου Δράκοντα. Θες να μου πεις ότι μπορείς να σβήνεις τις μνήμες ανθρώπων κουνώντας αυτό το περίεργο ραβδί σου;» Έδειξα με το βλέμμα μου το κοντό ραβδί με τους κρυστάλλους, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα που κρατούσε ο Νιρμόδος μέσα στα χέρια του, επάνω στα γόνατά του. «Μήπως τους υπνωτίζεις κιόλας με τα μάτια σου;»

Ο μάγος χαμογέλασε. «Όχι, δεν τους υπνωτίζω με τα μάτια μου. Ούτε μπορώ να σου σβήσω τη μνήμη κουνώντας απλώς το ραβδί μου. Μπορώ, όμως, να μπλοκάρω συγκεκριμένες αναμνήσεις με μια Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής. Πρέπει, βέβαια, να είσαι κι εσύ λιγάκι συνεργάσιμος…»

«Μια στιγμή,» είπα υψώνοντας το χέρι μου. «Αν συμφωνήσω μ'αυτή την ιστορία– Θεωρητικά μιλάω και μόνο, έτσι; Αν συμφωνήσω μ'αυτή την ιστορία και σ'αφήσω να μπλοκάρεις τις μνήμες μου, πώς μετά θα ξέρω ότι πρέπει να πάω σ'αυτούς τους Τραγουδιστές της Ημέρας για να με οδηγήσουν στον Αναχωρητή των Κοκάλων;»

«Θα σε συναντήσει άνθρωπός μας στην έρημο,» μου απάντησε ο Βερνάχ αντί για τον Νιρμόδο'χοκ. «Θα σε μεταφέρουμε με αεροπλάνο σε μια όαση στις βαθιές, νότιες ερήμους, ο Νιρμόδος θα μπλοκάρει όλες τις μνήμες από το παρελθόν σου, θα σου δώσουμε να πιεις ένα υπνωτικό που δεν θα σε κρατήσει για πολύ κοιμισμένο, και θα σε αφήσουμε εκεί. Όταν ξυπνήσεις, δεν θα ξέρεις πού βρίσκεσαι, ούτε πώς κατέληξες στην όαση–»

«Και τότε θα έρθει να με συναντήσει ο άνθρωπός σας;»

«Ναι,» είπε ο Βερνάχ. «Θα σου φερθεί σαν να μη σε γνωρίζει, αλλά θα είναι φιλικός μαζί σου. Θα συνταξιδέψετε–»

«Κι αν διαφωνήσω; Αν τρομάξω;»

«Δε νομίζω ότι θα φέρεις αντίρρηση, δεδομένου ότι δεν θα θυμάσαι τίποτα και θα είσαι φοβισμένος από αυτό. Θα θέλεις να ακολουθήσεις κάποιον που ξέρει τις ερήμους.»

«Μάλιστα… Και μετά;»

«Ο άνθρωπός μας θα σε οδηγήσει τελικά στους Τραγουδιστές της Ημέρας, όπου 'τυχαία' θα μάθεις για τον Αναχωρητή των Κοκάλων και για το έθιμό τους σχετικά με τους ανθρώπους με αμνησία.»

Συνοφρυώθηκα. «Κι αν υποψιαστώ ότι κάτι δεν πάει καλά; Τέτοιες συμπτώσεις…»

«Θα είσαι πολύ αποπροσανατολισμένος και φοβισμένος για να σκεφτείς έτσι, Ζορδάμη,» μου είπε ο Νιρμόδος'χοκ.

Τον κοίταξα δύσπιστα.

«Σίγουρα,» τόνισε εκείνος. «Το πρώτο μέλημα του ανθρώπου είναι η επιβίωση, σε τέτοιες συνθήκες. Δεν πρόκειται να καθίσεις να αναρωτηθείς μήπως κάποιο μυστηριώδες σχέδιο κρύβεται πίσω από όλα αυτά· απλά θα πας προς τα εκεί όπου σου φαίνεται πιο πιθανό να ανακτήσεις τη μνήμη σου.»

Έμεινα, τότε, σιωπηλός για λίγο, αναλογιζόμενος την προσφορά τους. Κινδύνευα περισσότερο στην έρημο, χωρίς μνήμες, απ'ό,τι εδώ, φέρνοντας λαθραία ποτά και περνώντας από περιοχές με ληστές; Ο Καρβέτλος, άλλωστε, εδώ σκοτώθηκε, όχι στην έρημο…

«Τι θα γίνει όταν συναντήσω τον Αναχωρητή των Κοκάλων;» ρώτησα.

«Αυτό δεν το ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος'χοκ. «Κανένας μας δεν τον έχει συναντήσει.»

«Είναι βέβαιο ότι θα επαναφέρει τις μνήμες μου;»

«Για να έχουν αυτό το έθιμο οι Τραγουδιστές της Ημέρας….» είπε ο Βερνάχ, τρίβοντας την άκρη του πούρου του μέσα στο τασάκι επάνω στο τραπέζι.

«Κι αν κάνουν λάθος; Αν δεν είναι παρά μια ακόμα προκατάληψη των νομάδων; Αν αυτός ο Αναχωρητής δεν μπορεί να με κάνει να θυμηθώ;»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε ο Νιρμόδος'χοκ. «Ο άνθρωπος μας θα σε φέρει σ'εμένα και θα επαναφέρω εγώ τη μνήμη σου.»

«Κι αν ούτε εσύ δεν μπορείς;»

Ο μάγος γέλασε. «Λες να μη μπορώ να λύσω ό,τι έχω δέσει, Ζορδάμη;»

«Αν κάνεις, χωρίς να το θες, κάποια ζημιά στο μυαλό μου;»

Ο Νιρμόδος κούνησε το κεφάλι. «Αποκλείεται. Μην έχεις τέτοια ανησυχία. Δεν είμαι πρωτόπειρος. Και μην ξεχνάς πως είμαι του τάγματος των Διαλογιστών. Οι νοητικές λειτουργίες είναι η ειδικότητά μου.»

«Τι λες, λοιπόν, Ζορδάμη;» με ρώτησε ο Βερνάχ ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής από όλους μας.

«Θα συνυπολογιστεί στην αποπληρωμή του χρέους μου;»

«Νομίζεις ότι η Δυναστεία θα ξεχάσει μια τέτοια προσφορά από εσένα;»

Δεν εμπιστεύομαι και τόσο τη Δυναστεία, Βερνάχ, σκέφτηκα. *Ο Καρβέτλος σκοτώθηκε προτού το χρέος του ξεπληρωθεί. Και η Θάρφι, ο Φοίβος, κι ο Αλεπούδος ακόμα ξεπληρώνουν. Όπως και πολλοί άλλοι.*

Πολλοί που πίστευαν ότι ποτέ δεν θα ήταν ελεύθεροι από το χρέος τους…

Αν όμως υπήρχε έστω και μία πιθανότητα το *δικό μου* χρέος να ξεπληρωθεί πιο γρήγορα….

Κι επιπλέον, αυτές οι μεταφορές των λαθραίων με είχαν κουράσει. Με είχαν κουράσει πολύ. Μου αρέσει η οδήγηση αλλά την προτιμώ σε μεγαλύτερες ταχύτητες. Κι όταν η κατάσταση γίνεται επαναλαμβανόμενη και βαρετή, αφήνει το μυαλό μου να σκέφτεται πράγματα που δεν νομίζω ότι με ωφελούν.

Έτσι, συμφώνησα με το σχέδιο του Βερνάχ. Συμφώνησα να με πάνε στην έρημο και να σβήσουν τις μνήμες μου, ώστε να βρω τον Αναχωρητή των Κοκάλων για τη Σιδηρά Δυναστεία.

Και τώρα στέκομαι εδώ, αντίκρυ του, ενώ εκείνος σταματά να παίζει το μεγάλο μουσικό όργανό του που αποτελείται από αμέτρητα κόκαλα. Κόκαλα ορισμένα από τα οποία ανήκουν ακόμα και σε ανθρώπους, ή σε πλάσματα που δεν μπορώ καν να διανοηθώ.

Τα μάτια του Αναχωρητή, γυαλίζοντας σαν κρύσταλλοι, στρέφονται επάνω μου.

«Θυμάσαι;» με ρωτά.

«Θυμάμαι,» αποκρίνομαι.

«Έχασες τη μνήμη σου για να με βρεις,» λέει ο Αναχωρητής των Κοκάλων παρατηρώντας με.

Εκτός, λοιπόν, από το να επαναφέρει τη μνήμη μπορεί και να διαβάζει το μυαλό… «Και τώρα;» λέω, παρατηρώντας τον κι εγώ, αναρωτούμενος ποια θα είναι η αντίδρασή του. Θα στραφεί εναντίον μου; Το δεξί μου χέρι αφήνει το ένα κόκαλο να πέσει στην άμμο και πηγαίνει προς το πιστόλι κάτω από την κάπα μου.

«Με βρήκες,» αποκρίνεται μονάχα ο Αναχωρητής.

«Και μπορώ να φύγω;»

«Εκτός αν θέλεις κάτι άλλο.»

Τον ατενίζω με περιέργεια. Δεν τον πειράζει που έκανα αυτό το κόλπο; «Πώς έμαθες ότι έχασα τη μνήμη μου προκειμένου να σε βρω;» τον ρωτάω τελικά, μη μπορώντας να συγκρατηθώ.

Ο Αναχωρητής των Κοκάλων γελά. «Εσύ μού το είπες!»

Τρελός είναι ο άνθρωπος; *Πρέπει* να είναι λιγάκι τρελός, τόσα χρόνια (πόσα χρόνια, αλήθεια;) μόνος του σε τούτο το μέρος. Είτε όμως είναι τρελός είτε όχι, έμαθε κάπως ότι η μνήμη μου μπλοκαρίστηκε επίτηδες για να τον βρω. Συνεχίζω να τον ατενίζω με περιέργεια.

«Σου απάντησα,» μου λέει. «Αν δεν θες κάτι άλλο, φύγε και άφησέ με τώρα.» Ούτε να ζητήσει αμοιβή, ούτε χάρη, ούτε τίποτα…

Και δεν μοιάζει να τον ενοχλεί στο ελάχιστο που έπαιξα αυτό το ύπουλο παιχνίδι. Καλύτερα να μην πιέσω άλλο την τύχη μου: καλύτερα να πηγαίνω, όπως μου πρότεινε. «Πώς φεύγω;» τον ρωτάω. «Από τη μεριά που ήρθα;»

«Ή από κάποια άλλη μεριά. Ανάμεσα από τις θίνες πάντα, όχι από πάνω τους.»

Παράξενο αυτό. Τι διαφορά έχει; «Χτυπώντας τα κόκαλα;» Σκύβω και πιάνω το κόκαλο που είχα αφήσει να πέσει.

«Δεν έχει σημασία. Αλλά, αν θες να φτάσεις σε συγκεκριμένο τόπο πέρα από τον Λαβύρινθο της Άμμου, να τον έχεις στο μυαλό σου, αλλιώς μπορεί να καταλήξεις αλλού. Ο Λαβύρινθος της Άμμου οδηγεί σε πολλά μέρη.»

Να τον έχω στο μυαλό μου; Να σκέφτομαι τους έξι νομάδες που άφησα πίσω μου; Αυτό αρκεί; Είναι, τελικά, μια μεγάλη παραίσθηση ο λαβύρινθος με τα πανύψηλα τείχη από άμμο;

«Σ'ευχαριστώ,» αποκρίνομαι στον Αναχωρητή των Κοκάλων, και βαδίζω ανάμεσα στους αμμόλοφους.

Γύρω μου βλέπω ξαφνικά τον χώρο ν'αλλάζει: Τη μια στιγμή ήμουν εκεί όπου κατοικεί ο Αναχωρητής των Κοκάλων, και τώρα βρίσκομαι σ'ένα από τα περάσματα του λαβυρίνθου. Δεξιά κι αριστερά μου ορθώνονται πανύψηλοι τοίχοι από άμμο, ή πέφτουν καταρράκτες άμμου από τους ουρανούς.

Κρύβοντας τα μουσικά κόκαλα κάτω από την κάπα μου αρχίζω να βαδίζω, ενώ έχω στο νου μου τους έξι νομάδες, ελπίζοντας ότι η συμβουλή του Αναχωρητή έχει κάποιο νόημα, ότι δεν είναι τα λόγια ενός τρελού.

Ενός τρελού που επανέφερε τη μνήμη σου και διάβασε το μυαλό σου, θυμίζω στον εαυτό μου. *Αυτός ο τρελός κάτι ξέρει, σίγουρα.*

Μετά από λίγη ώρα περιπλάνησης μέσα στα περάσματα του Λαβυρίνθου της Άμμου (όπως αποκάλεσε τούτο το μέρος ο Αναχωρητής των Κοκάλων), καταλαβαίνω πως έρχεται η αυγή. Το φως γύρω μου δυναμώνει, και ο ουρανός από πάνω μου – που διακρίνεται μέσα από στενά ανοίγματα – φαίνεται γαλανός, όχι μαύρος. Πώς είναι δυνατόν ο χρόνος να πέρασε τόσο γρήγορα;

Δεν αργώ να φτάσω στο τέλος του λαβυρίνθου. Δεν ξέρω πώς ακριβώς, απλά φτάνω: οι στροφές και οι διακλαδώσεις με οδηγούν έξω. Και καταλήγω στο μέρος της ερήμου όπου είχα αφήσει τους έξι νομάδες. Τους βλέπω κατασκηνωμένους· οι πέντε κοιμούνται ενώ ο Ελκράτ κάθεται οκλαδόν κάτω από μια σκηνή και παίζει *κατ'φάτριχ.*

Ο Αναχωρητής των Κοκάλων είχε δίκιο: τους είχα στο μυαλό μου και έφτασα σ'αυτούς.

Τους πλησιάζω, και ο Ελκράτ γνέφει προς το μέρος μου χωρίς να πάψει να παίζει τη μακριά φλογέρα του, σαν να με περίμενε να ξεπροβάλω από το ονειρικό πέρας της Σεργήλης από στιγμή σε στιγμή. Του γνέφω κι εγώ, σε χαιρετισμό, και πηγαίνω προς την άδεια σκηνή του καταυλισμού: τη σκηνή που έχει, προφανώς, ετοιμαστεί για εμένα. Δεν είχε καθόλου περάσει απ'το νου τους ότι μπορεί να μην επέστρεφα ποτέ; Ότι μπορεί να χανόμουν για πάντα μες στον Λαβύρινθο της Άμμου;

Τέλος πάντων.

Βγάζω την κάπα και τις μπότες μου και γλιστράω κάτω από τη σκηνή.

Τα όνειρά μου τώρα δεν είναι μπερδεμένα, ούτε μοιάζουν να υπονοούν τίποτα για το παρελθόν μου. Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων ξέρω, φυσικά, ποια είναι. Αν και δεν ήταν έτσι σημαδεμένη την τελευταία φορά που την είχα αντικρίσει· ούτε το πρόσωπό της ήταν τόσο άγριο. Η Κιρτέφκι Βένκαρκωφ έχει, αναμφίβολα, αλλάξει. Αναρωτιέμαι αν η ουλή της δημιουργήθηκε όταν πέρασε από τις δοκιμασίες στις οποίες την υπέβαλε ο Γρύπας Ξενοκράτης...

Όταν σουρουπώνει, ξυπνάω μαζί με τους νομάδες κι εκείνοι με ρωτάνε, με ενθουσιώδεις εκφράσεις, αν έχω ξαναβρεί τη μνήμη μου.

«Τη βρήκα,» τους απαντώ μιλώντας όσο καλύτερα μπορώ τη γλώσσα τους. «Και σας ευχαριστώ. Ο Μεχρέτ να οδηγεί τα βήματά σας.»

«Και τα δικά σου, ξένε,» αποκρίνεται ο Μεσνάχ.

«Θα επιστρέψουμε τώρα στους άλλους Τραγουδιστές της Ημέρας;»

«Ναι.»

«Θα είναι εκεί; Θα μας περιμένουν;»

«Αν όχι, τότε ξέρουμε πού να πάμε για να τους βρούμε.»

Ύστερα από ένα γρήγορο και λιτό γεύμα, ανεβαίνουμε στις αλογοκαμήλους μας και ξεκινάμε προς τα βόρεια, διασχίζοντας τις αχανείς ερήμους και έχοντας πάντα το νου μας για τους Εφιάλτες της Βαθιάς Νύχτας, που είναι από τις πιο επικίνδυνες φυλές εδώ. Οι έξι νομάδες που με συντροφεύουν γνωρίζουν, ευτυχώς, καλά τα μονοπάτια. Μια νύχτα βλέπουμε τους Εφιάλτες να επιτίθενται σε μια άλλη φυλή και μεγάλο μακελειό να γίνεται. Δεν πλησιάζουμε καθόλου· προσπερνάμε τη σύγκρουση πηγαίνοντας πίσω από κάτι θίνες, ώστε να μην προσελκύσουμε τις ματιές των Εφιαλτών.

Ακόμα και σε μία από τις οάσεις που σταματάμε χρειάζεται προσοχή, γιατί οι σύντροφοί μου με προειδοποιούν ότι εδώ *νίσμερχ* κυκλοφορούν. Αλλά μόνο από *εκείνη* τη μεριά – και μου δείχνουν. Αν δεν πάω εκεί, μου λένε, δεν κινδυνεύω. Και φυσικά τούς ακούω. Ξέρω πως οι *νίσμερχ* – που οι άσχετοι σαν εμένα τις παρομοιάζουν με σκορπιούς – είναι εξαιρετικά επικίνδυνες. Τσιμπάνε και δηλητηριά-

ζουν, και συνήθως πεθαίνεις ύστερα απ' αυτό. Καθώς κάθομαι στην ασφαλή μεριά της όασης, κοιτάζοντας προς την άλλη μεριά, στην αντικρινή όχθη της οριζόντιας λίμνης, παρατηρώ κάπου-κάπου την άμμο να ανασαλεύει: κάτι που ίσως θα μπορούσες να πεις ότι δεν ήταν τίποτα, ότι το έκανε ο αέρας της ερήμου – αν δεν ήξερες για τις *νίσμερχ*. Εγώ, όμως, ξέρω γι'αυτές και κοιτάζω πιο προσεχτικά. Και, σαν να θέλουν να με χαιρετίσουν, σαν να έχουν καταλάβει ότι γνωρίζω για την παρουσία τους, σε κάποια στιγμή δύο τέτοιες κυράδες του θανάτου ξεπροβάλουν για λίγο από την άμμο προτού ξαναχωθούν από κάτω της. Βλέπω μακριά αρθρωτά σώματα με λιγνά πόδια, κι ένα μεγάλο κεντρί στην ουρά· το χρώμα τους είναι καφετί σαν της άμμου: εξαφανίζονται μέσα της, γίνονται αόρατες. Ένα ακούσιο ρίγος με διατρέχει. Δεν τις είχα ποτέ ξαναδεί.

Σε πέντε νύχτες – προς το τέλος της πέμπτης νύχτας, συγκεκριμένα – φτάνουμε στον προορισμό μας. Φτάνουμε στο μοναχικό δέντρο πλάι στον νερόλακκο, γύρω από τον οποίο βρίσκονταν καταυλισμένοι οι Τραγουδιστές της Ημέρας. Αλλά όχι πια. Έχουν διαλύσει τον καταυλισμό τους και έχουν φύγει. Μονάχα μια σκηνή είναι εδώ, τώρα, και μια γυναίκα κάθεται οκλαδόν μπροστά της παίζοντας *κατ'φάτριχ*. Παίζοντας πολύ, πολύ αδέξια. Η μελωδία της μοιάζει με ανατριχιαστικό, αστείο σφύριγμα ύστερα από αυτά που έχω ακούσει από τους συντρόφους μου.

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων αφήνει τη φλογέρα της και σηκώνεται όρθια, ατενίζοντάς με μέσα από το άνοιγμα του σαρικιού της.

«Κιρτέφκι,» τη χαιρετάω, ξεπεζεύοντας και κοιτάζοντας την μέσα από την κουκούλα της κάπας μου.

«Θυμήθηκες...» Αποφεύγει το βλέμμα μου.

«Ναι,» αποκρίνομαι. Και στρέφομαι στους έξι νομάδες, που κι αυτοί κατεβαίνουν από τις αλογοκαμήλους τους. «Έχουν φύγει οι δικοί σας,» τους λέω.

«Θα τους βρούμε, Ζορδάμη,» απαντά ο Μεσνάχ χωρίς ανησυχία στη φωνή του. (Τους έχω, φυσικά, πει το όνομά μου όσο ταξιδεύαμε, αλλά τίποτε άλλο για εμένα. Και δεν έχουν ρωτήσει. Είναι διακριτικοί· οι νομάδες της ερήμου πάντοτε είναι διακριτικοί.)

Στρέφομαι στην Κιρτέφκι ξανά. «Έχουμε ακόμα δυο, τρεις ώρες νύχτας. Θα φύγουμε, ή θα περάσουμε την ημέρα εδώ και θα ξεκινήσουμε την άλλη νύχτα;»

«Την άλλη νύχτα,» αποκρίνεται η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων. «Εκτός αν βιάζεσαι.»

«Δε βιάζομαι.»

Ούτε οι έξι νομάδες φαίνεται να βιάζονται να βρουν τους υπόλοιπους Τραγουδιστές της Ημέρας, καθώς αρχίζουν να κατασκηνώνουν γύρω από τον νερόλακκο.

«Πού πηγαίνουμε τώρα;» ρωτάω την Κιρτέφκι, την επόμενη νύχτα, καθώς ετοιμαζόμαστε για να ξεκινήσουμε φορτώνοντας τα πράγματά μας στην καμήλα της. Οι έξι νομάδες έχουν μόλις φύγει, αποχαιρετώντας μας.

«Σε μια όαση,» αποκρίνεται η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων, «όπου μας περιμένει ο Νιρμόδος'χοκ με το αεροπλάνο του.»

«Μακριά από εδώ;»

«Δεν είναι και πολύ κοντά. Επίτηδες. Για να μην υποψιαστούν τίποτα οι Τραγουδιστές της Ημέρας.» Ακόμα αποφεύγει το βλέμμα μου, παρατηρώ, κι αναρωτιέμαι αν αυτό οφείλεται σε ό,τι συνέβη μεταξύ μας σ'εκείνη την όαση. Αμφιβάλλει ότι θα συνέβαινε αν δεν είχα αμνησία; Αν θυμόμουν ποιος είμαι. Αν θυμόμουν ποια είναι.

«Ας μη χάνουμε χρόνο, τότε,» λέω.

Η Κιρτέφκι γνέφει καταφατικά· και ύστερα από λίγο, όταν έχουμε μαζέψει όλα μας τα πράγματα, ξεκινάμε να οδοιπορούμε τραβώντας την καμήλα πίσω μας, μια εγώ μια εκείνη, εκ περιτροπής.

Νύχτες περνάνε καθώς ταξιδεύουμε επάνω στις ατελείωτες άμμους της ερήμου, υπό το φως του φεγγαριού, ενώ τα πρωινά κρυβόμαστε κάτω από τη σκηνή μας για να προστατευτούμε από τις πύρινες λόγχες του τρομερού καλοκαιρινού ήλιου. Άλλοτε έχουμε βρει κάποια όαση για να καταυλιστούμε, άλλοτε καταυλιζόμαστε μέσα στις ανοιχτές ερήμους, κοντά σε θίνες κατά προτίμηση.

Ρωτάω, εν τω μεταξύ, την Κιρτέφκι πώς κατέληξε εδώ. Τι συνέβη ύστερα από τη Δοκιμασία της Άμμου και τη Δοκιμασία του Φεγγαριού; Εκείνη δεν φαίνεται να θέλει να μιλήσει· μου λέει μονάχα πως τώρα η έρημος είναι το σπίτι της. Δεν εξηγεί πώς έγινε αυτή η ουλή στο πρόσωπό της, και δεν ρωτάω, μη θέλοντας να τη φέρω σε δύσκολη θέση. Εξακολουθεί να δείχνει ότι δεν αισθάνεται βολικά μαζί μου: κάτι που δεν ίσχυε όσο είχα αμνησία. Το γεγονός ότι είμαι αυτός που είμαι φαίνεται να την απομακρύνει από εμένα. Ή ίσως να νομίζει πως εγώ τώρα, με όλες μου τις αναμνήσεις, τη βλέπω αλλιώς. Όταν τη λέω *Κιρτέφκι*, ορισμένες φορές με διορθώνει: μου ζητά να την αποκαλώ μόνο Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων· αυτό είναι το όνομά της πλέον.

«Είναι πολύ μακρύ όνομα,» της αποκρίνομαι· «δεν βολεύει.»

«Μη με ονομάζεις καθόλου, τότε,» μου λέει.

Μάλλον δεν θέλει να θυμάται ποια ήταν κάποτε. Όχι επειδή προσπαθεί να αποφύγει το παρελθόν της, υποθέτω, αλλά επειδή θα ήθελε να ζει και τώρα όπως ζούσε τότε.

Μόνη της, όμως, πήγε κι έμπλεξε με τον Άφευκτο. Και παρότι έχει πει ότι ο Άφευκτος την απειλούσε, εγώ ποτέ δεν την πίστεψα. Ούτε κι ο Γρύπας Ξενοκράτης, είμαι βέβαιος.

Ένα βράδυ φτάνουμε σε μια όαση όπου δεν είναι σταματημένος κανένας άλλος ταξιδευτής της ερήμου και όπου υπάρχει μια όμορφη στρογγυλή λίμνη. Χορτάρι και διάφορα φυτά και δέντρα φυτρώνουν γύρω από τις όχθες της· ορισμένα, μάλιστα, μέσα από το νερό, στις άκριές της.

Η Κιρτέφκι προτείνει να κατασκηνώσουμε εδώ, αφού καμια ώρα νύχτας απομένει πλέον: και ποιος είμαι εγώ για να διαφωνήσω; Εκείνη ξέρει, αναμφίβολα, τις ερήμους καλύτερα από εμένα. Ακολουθώ κάθε της βήμα και κάθε της συμβουλή. Αλλιώς θα χανόμουν για πάντα εδώ: θα γινόμουν τροφή για κάποιο από τα ζώα των ατελείωτων άμμων, ή για τους Εφιάλτες της Βαθιάς Νύχτας.

«Είναι ασφαλές το μέρος;» τη ρωτάω.

«Έτσι φαίνεται.»

«Δεν έχεις ξανάρθει, δηλαδή;»

«Όχι.» Αρχίζει να ξεφορτώνει την καμήλα.

«Πώς ξέρεις, τότε, ότι δεν υπάρχει κίνδυνος; Σε μια από τις οάσεις που πέρασα με τους άλλους νομάδες, *νίσμερχ* καιροφυλαχτούσαν κάτω από την άμμο.»

«Θα ελέγξουμε, φυσικά,» αποκρίνεται η Κιρτέφκι. «Αλλά οι οάσεις όπου κατοικούν *νίσμερχ* δεν είναι πολλές, Ζορδάμη.» Πιάνει ένα μακρύ ραβδί από τα πράγματά της κι αρχίζει να σκαλίζει την άμμο και τα χόρτα, προς κάθε κατεύθυνση, περιμένοντας να δει αν θα πεταχτεί κάτι. Όταν τίποτα πέρα από έναν αμμοπόντικα δεν πετάγεται από την κρυψώνα του, η Κιρτέφκι λέει: «Βλέπεις;»

«Υπάρχουν, όμως, πολλές αμμόσαυρες εδώ…» παρατηρώ. Και είναι αλήθεια. Τριγυρίζουν μέσα στη βλάστηση· τις έχω δει. Δεν πετάχτηκαν μακριά από το ραβδί της Κιρτέφκι γιατί το ραβδί ποτέ δεν τις ακούμπησε· βρίσκονταν πάντα πέρα από το ξύλινο άγγιγμά του.

«Οι αμμόσαυρες δεν είναι επικίνδυνες,» λέει η Κιρτέφκι, και πηγαίνει τώρα να σκαλίσει τις άκριες της λίμνης, χτυπώντας το νερό και πιέζοντας την άμμο από κάτω του. Τίποτα δεν πετάγεται ούτε από εκεί. Η Κιρτέφκι παρατηρεί για λίγο τη λίμνη με υπολογιστικό βλέμμα κι ύστερα με πλησιάζει. «Δεν υπάρχει κίνδυνος,» επαναλαμβάνει.

Κι έτσι αρχίζουμε να κατασκηνώνουμε.

«Είσαι σίγουρη;»

«Ναι,» μου λέει, και η φωνή της είναι απότομη· τα μάτια της γυαλίζουν – οργισμένα, νομίζω – μέσα από το άνοιγμα του σαρικιού της.

Έχω πια παρατηρήσει ότι πολύ σπάνια βγάζει το σαρίκι της εκεί όπου μπορώ να δω το πρόσωπό της. Δεν θέλει να αντικρίζω την ουλή της, τώρα που θυμάμαι πάλι ποιοι είμαστε· το παραμύθι τελείωσε μέσα στο μυαλό της. Παραείναι, όμως, σκληρή με τον εαυτό της, μου φαίνεται. Η ουλή της δεν έγινε πιο άσχημη τώρα· είναι όπως ήταν και πριν. Ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα τη βλέπει το ίδιο όπως την έβλεπε κι ο Εξερευνητής. Αλλά επειδή ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα ξέρει κιόλας ποια ήταν παλιά η Κιρτέφκι δεν μπορεί παρά να τη θαυμάζει λιγάκι. Κατάφερε να επιβιώσει παρά τις δυσκολίες. Κατάφερε να επιβιώσει σ’ένα περιβάλλον *απίστευτα* πιο διαφορετικό από το προηγούμενο περιβάλλον της. Δεν είναι σαν τη Νίρβεκ η έρημος·

και το να είσαι ταξιδεύτρια της ερήμου δεν έχει καμια σχέση με το να είσαι σχεδιάστρια μόδας σε μια μεγάλη πόλη.

«Εντάξει,» αποκρίνομαι, «σε πιστεύω. Απλώς είπα...»

Το πρωί, όμως, όταν πηγαίνω να κάνω μπάνιο στη λίμνη, ένα τεράστιο φίδι πετάγεται και πάει να με φάει. Βλέπω ξαφνικά ένα πελώριο στόμα μπροστά μου, γεμάτο δόντια, και μια μακριά γλώσσα ανάμεσά τους.

«*Θεοί!*» αναφωνώ άθελά μου, και η Αρτάλη, ευτυχώς, με φωτίζει ώστε ν'απλώσω το χέρι μου, ν'αρπάξω το τέρας κάτω απ'το κεφάλι, και να το κρατήσω σ'απόσταση από το πρόσωπό μου. Αισθάνομαι την ουρά του να χτυπιέται μες στο νερό, μαστιγώνοντας βίαια τα πόδια και το σώμα μου. Η γλώσσα του τινάζεται πέρα-δώθε, και το φίδι συρίζει εξαγριωμένα. «*Κιρτέφκι!*» φωνάζω, ελπίζοντας ότι εκείνη θα ξέρει τι να κάνει σε μια τέτοια περίπτωση. Δε γνωρίζω αν το φίδι είναι δηλητηριώδες αλλά η ιδέα τού να με δαγκώσει δεν είναι καθόλου ελκυστική.

Η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων κινείται γρήγορα: στη στιγμή βρίσκεται πλάι μου, μέσα στο νερό, βαστώντας υψωμένο το *νάτρατ* της που γύρω από τη λεπίδα έχει τα κόκκινα φτερά κάποιου πουλιού. «Πρόσεχε!» μου φωνάζει. «Κράτα το μακριά σου!»

«Δε σκοπεύω να τ'αφήσω,» αποκρίνομαι μέσα από σφιγμένα δόντια. Το φίδι είναι πολύ δυνατό· με εκπλήσσει η δύναμή του.

Το *νάτρατ* της Κιρτέφκι κατεβαίνει, χτυπώντας το πάνω στο κεφάλι, τινάζοντας αίμα. Το τέρας συρίζει αγριεμένα. Η Κιρτέφκι το ξαναχτυπά, αυτή τη φορά στο μάτι, κι ακόμα περισσότερο αίμα τινάζεται στο νερό και πάνω στο γυμνό σώμα μου. Το φίδι τώρα παλεύει πιο άγρια από πριν, αλλά για να μου ξεφύγει, όχι για να με δαγκώσει· γλιστρά από τη λαβή μου, βουτά κάτω απ'το νερό, κι απομακρύνεται. Βλέπω τα αιματηρά ίχνη που αφήνει στην επιφάνεια της λίμνης σαν πορφυρό ποτάμι.

«Είσαι καλά;» με ρωτά η Κιρτέφκι, λαχανιασμένα.

«Ναι,» απαντώ, και φεύγω από τα αίματα για να πλύνω το σώμα μου σε καθαρό νερό.

Η Κιρτέφκι βγάζει γρήγορα τα ρούχα της, τα πετά στην όχθη, και με μιμείται. Εξακολουθεί, όμως, να φορά το σαρίκι της, παρατηρώ: εξακολουθεί να μου κρύβει το πρόσωπό της.

Δεν καθυστερούμε, γιατί φοβόμαστε ότι ίσως το φίδι να επιστρέψει· καθαριζόμαστε από το αίμα και βγαίνουμε από τη λίμνη. Η Κιρτέφκι, που δεν είχε πετάξει το *νάτρατ* στην όχθη μαζί με τα ρούχα της – το είχε κρατήσει, για κάθε ενδεχόμενο – το καρφώνει τώρα στην άμμο, ανάμεσα στα χόρτα.

Την κοιτάζω καθώς είναι ντυμένη μόνο με τα νοτισμένα εσώρουχά της· δε μπορώ ν'αντισταθώ. Συγχρόνως βάζω τα ρούχα μου. «Ακίνδυνο το μέρος, ε;» της λέω.

«Ακίνδυνο μού φάνηκε!» αποκρίνεται, απότομα όπως και το βράδυ, ρίχνοντας μου ένα άγριο βλέμμα μέσα από το σαρίκι της.

«Όπως και νάχει. Σ'ευχαριστώ. Θα με είχε φάει εκεί μέσα…»

Η Κιρτέφκι δεν μιλά· αρχίζει να ντύνεται.

Την πλησιάζω, πράγμα που μοιάζει να την ξαφνιάζει. Το βλέμμα της φανερώνει κάτι ανάμεσα σε σάστισμα και εχθρότητα. Πιάνω την άκρη του σαρικιού της, όχι απότομα, και το τραβάω, βγάζοντάς το μπροστά από το πρόσωπό της, κοιτάζοντας την ευθέως. Η Κιρτέφκι κάνει ένα βήμα πίσω, αλλά δεν την αφήνω ν'απομακρυνθεί· τυλίγω το ένα μου χέρι γύρω από τη μέση της. Κι εκείνη δεν παλεύει για να φύγει – όπως το υποψιαζόμουν. Αγγίζω την ουλή στο δεξί της μάγουλο· σκύβω και φιλάω τα χείλη της, νιώθοντας τη συνέχεια της ουλής που τα χωρίζει. Η Κιρτέφκι ανταποκρίνεται αμέσως: η γλώσσα της αναζητά τη δική μου, το σώμα της γαντζώνεται πάνω μου.

Ξαπλώνουμε στην άμμο και στα χόρτα, κάνοντας έρωτα μανιασμένα κάτω από τον δυνατό ήλιο της ερήμου. Κάνοντας έρωτα δύο φορές, συνεχόμενα: πρώτα, έχοντας την Κιρτέφκι από κάτω μου, λογχίζοντάς την βαθιά και φιλώντας τον λαιμό της, αγγίζοντας την ουλή της με τη γλώσσα μου, ενώ εκείνη φωνάζει και γαντζώνει τα δάχτυλά της στην πλάτη και στους ώμους μου· και ύστερα από μια σύντομη ξεκούραση κατά την οποία κανένας απ'τους δυο μας δεν μιλά, όταν η Κιρτέφκι διαπιστώνει ότι εξακολουθώ να είμαι έτοιμος για εκείνη, σκαρφαλώνει επάνω μου και με καβαλά: τεντώνει και κυρτώνει το

ηλιοκαμένο από την έρημο σώμα της, και λικνίζει τους μηρούς της, ενώ τρίβω το πρόσωπό μου πάνω στα στήθη της και φιλάω τις ξαναμμένες θηλές της, και τελικά εκρήγνυμαι μέσα της, μουγκρίζοντας δυνατά, νιώθοντας το σώμα μου να τραντάζεται και να τρέμει.

Μένουμε, έπειτα, ξαπλωμένοι στον ήλιο σαν αμμόσαυρες, χωρίς να κινούμαστε, για κάμποση ώρα.

Κάποια στιγμή, η Κιρτέφκι αναστενάζει και σαλεύει επάνω μου. Ο ήλιος πρέπει νάχει αρχίσει να την ενοχλεί, όπως κι εμένα. «Πάμε στη σκηνή;» προτείνει.

«Ναι.»

Σηκωνόμαστε και πηγαίνουμε στη σκηνή· και τη ρωτάω: «Τι ήταν αυτό το φίδι; Έχεις ξαναδεί κάτι παρόμοιο;»

«Δεν το έχω ξαναδεί,» αποκρίνεται η Κιρτέφκι, έχοντας φορέσει πάλι τα εσώρουχά της τα οποία έχουν, φυσικά, στεγνώσει από τη ζέστη της ερήμου. «Αλλά το έχω ακούσει. *Κέρμεκ τε'φάχ*, το λένε οι νομάδες. Σημαίνει, περίπου, 'μεγάλο φίδι των νερών'. Μπορείς να το συναντήσεις σε οάσεις, αλλά είναι σπάνια περίπτωση: πολύ σπάνια. Και, συνήθως, αμμόσαυρες συγκεντρώνονται κοντά του.» Κοιτάζει έξω απ'τη σκηνή μας, τις αμμόσαυρες. «Δεν το σκέφτηκα, όμως, όταν τις είδα…» παραδέχεται συλλογισμένα.

«Αφού είμαι ακόμα ζωντανός δεν σου κρατάω κακία,» την πειράζω.

Το ταξίδι μας κρατά οχτώ νύχτες συνολικά (αν δεν κάνω λάθος στη μέτρηση, εδώ στην έρημο όπου η κάθε νύχτα μοιάζει τόσο με την προηγούμενη), και τελικά φτάνουμε σε μια όαση πλάι στην οποία είναι προσγειωμένο ένα μικρό, μαύρο αεροπλάνο. Το αεροπλάνο που θυμάμαι πως με έφερε στις ερήμους.

Εκτός από αυτό, κάποιοι νομάδες είναι καταυλισμένοι εδώ.

Πλησιάζω μαζί με την Κιρτέφκι ενώ τραβάω την καμήλα πίσω μας. Μπαίνουμε στην όαση, χαιρετάμε με νεύματα τους νομάδες, καθώς και με λίγα λόγια – «Ο Μεχρέτ να οδηγεί τα βήματά σας» – και ζυγώνουμε το μέρος όπου είναι κατασκηνωμένος ο Νιρμόδος'χοκ και μερικοί άλλοι άνθρωποι της Σιδηράς Δυναστείας.

«Ζορδάμη,» λέει ο μάγος καθώς σηκώνεται από εκεί όπου ήταν καθισμένος με το κοντό ραβδί στα γόνατά του.

«Νιρμόδε,» αποκρίνομαι, ενώ κι οι υπόλοιποι άνθρωποι της οικογένειας ορθώνονται.

«Τον βρήκες;» ρωτά ο μάγος.

Γνέφω καταφατικά. «Πώς αλλιώς θα σε θυμόμουν, Νιρμόδε;»

«Τυπική ήταν η ερώτησή μου,» αποκρίνεται εκείνος υπομειδιώντας. «Πού βρίσκεται, Ζορδάμη; Πώς είναι; Θυμάσαι πώς να ξαναπάς εκεί;»

«Νομίζω,» του λέω. «Νομίζω…» Και βγάζω τον χάρτη που μου είχε δώσει η Κιρτέφκι προτού ξεκινήσω, μαζί με τους έξι νομάδες, για τον Αναχωρητή των Κοκάλων. Καθώς επιστρέφαμε από τον Λαβύρινθο της Άμμου σημείωνα την πορεία μας επάνω του. Τη σημείωνα όσο καλύτερα μπορούσα, χρησιμοποιώντας συγχρόνως την πυξίδα και ό,τι μου είχε διδάξει η Άφθαρτη Σαύρα για τους αστερισμούς του νυχτερινού ουρανού.

Δείχνω τώρα τον χάρτη στον Νιρμόδο'χοκ. «Βλέπεις;»

«Βλέπω,» αποκρίνεται συλλογισμένα εκείνος. «Πολύ μακριά. Ίσως, μάλιστα, να είναι κοντά σε…» Διστάζει να το πει.

«Σε πέρας της Σεργήλης, ναι. Εκεί όπου φτάσαμε είναι πέρας της Σεργήλης, Νιρμόδε. Η πραγματικότητα είναι… διαφορετική.» Και προσπαθώ να του εξηγήσω, όσο αυτό είναι δυνατόν, όλα όσα είδα στον Λαβύρινθο της Άμμου και πέρα απ'αυτόν.

«Τι μέρος είναι εκεί όπου κατοικεί ο Αναχωρητής;» ρωτάω στο τέλος. «Ενδοδιάσταση;»

«Μπορεί,» λέει ο Νιρμόδος'χοκ. «Αν και δεν είμαι βέβαιος ότι νοείται 'ενδοδιάσταση' σ'ένα τόσο… *ακριανό* σημείο. Γι'αυτό, μάλλον, θα πρέπει να ρωτήσεις κάποιον του τάγματος των Ερευνητών· εκείνοι ασχολούνται με τέτοιους ορισμούς.»

«Υποθέτω ότι, επίσης, δεν θα ξέρεις πώς ο Αναχωρητής διάβασε το μυαλό μου…»

«Τι μου είπες ότι σου είπε, όταν τον ρώτησες;»

«Μου είπε πως εγώ του είπα ότι έχασα τη μνήμη μου προκειμένου να τον βρω. Πράγμα που αποκλείεται, όμως. Θα το θυμόμουν.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Δεν έπαθα ξανά αμνησία, Νιρμόδε,» επιμένω. «Θα το θυμόμουν. Ο Αναχωρητής ποτέ δεν με ρώτησε τίποτα· απλώς άρχισε να παίζει το κοκάλινο μουσικό όργανό του, και οι μνήμες μου... επανήλθαν. Έτσι, ξαφνικά.»

Ο Νιρμόδος'χοκ μοιάζει συλλογισμένος. «Ο Αναχωρητής των Κοκάλων είναι Ιερομύστης της Σεργήλης,» λέει· «δεν μπορώ να ξέρω τι έκανε. Μόνο ο ίδιος μπορεί να ξέρει.»

Συνοφρυώνομαι. «Τι είναι; *Ιερομύστης;* Τι σημαίνει αυτό;»

«Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι στη Σεργήλη με... ιδιαίτερες δυνάμεις. Αλλά οι δυνάμεις τους ενεργοποιούνται μόνο υπό συγκεκριμένες συνθήκες.»

«Και ο Αναχωρητής των Κοκάλων είναι ένας απ' αυτούς;»

«Έτσι πίστευα μέχρι στιγμής· και τώρα, ύστερα απ'ό,τι μου είπες, το επιβεβαίωσα. Είναι, δίχως καμια αμφιβολία, Ιερομύστης της Σεργήλης. Και μπορεί κάποτε να χρειαστούμε τη συμβουλή του.

»Δεν σου φάνηκε καθόλου εχθρικός όταν κατάλαβε πως εσκεμμένα έχασες τη μνήμη σου για να τον βρεις, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Δεν έμοιαζε να τον ενδιαφέρει και πολύ.»

Ο Νιρμόδος'χοκ νεύει σαν να θέλει να πει *Ακριβώς όπως το περίμενα.* Εκείνο, όμως, που λέει είναι: «Ξεκουράσου τώρα εδώ, και το πρωί πετάμε για Ύγκρας.»

«Θα έρθεις μαζί μας;» ρωτάω την Κιρτέφκι καθώς οι υπόλοιποι καθίζουν ξανά εκεί όπου κάθονταν και πριν.

Εκείνη κουνά το κεφάλι αρνητικά. «Η θέση μου είναι στην έρημο, Ζορδάμη. Είμαι η Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων. Μπορεί κάποτε να ξανασυναντηθούμε, όμως, αν το θέλει ο Μεχρέτ.»

Διαφήμιση στον *Μουσουργό,* τριμηνιαίο περιοδικό της Άντχορκ το οποίο κυκλοφορεί και σε άλλες πόλεις της Σεργήλης:

****

ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ
Κ Ο Κ Α Λ Ω Ν

Μουσικά όργανα διαφόρων ειδών κατασκευασμένα από κόκαλα θηρίων της Σεργήλης αλλά και άλλων διαστάσεων, όπως της Σάρντλι – ακόμα και της Φεηνάρκια! Η κατασκευή είναι ειδική έτσι ώστε να παράγεται ήχος καθαρός και μελωδικός.
Τα κομμάτια δεν είναι μαζικής παραγωγής, και για την ποιότητά τους είναι στις καλύτερες δυνατές τιμές που θα βρείτε σε όλο το Γνωστό Σύμπαν.
Για να ζητήσετε τον κατάλογό μας με Μουσικά Όργανα Κοκάλων στείλτε μας επιστολή στην Άντχορκ, Ταχύγλωσσου 37. Ή, αν βρίσκεστε εντός πόλης, καλέστε μας στον τηλ. κωδ.: Χ Χ Χ > > V < < Ι Ι Ι Ι

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Όταν ξημερώνει, μπαίνουμε στο μικρό αεροπλάνο μας, απογειωνόμαστε πάνω από την αχανή έρημο, και πετάμε βόρεια, προς τις παρυφές της. Κοιτάζοντας κάτω, έξω από το παράθυρο, συγκρίνω μέσα στο μυαλό μου τη διαφορά τού να οδοιπορείς στις ερήμους με το να διασχίζεις τον ουρανό από πάνω τους με αεροσκάφος: κι αισθάνομαι να ζαλίζομαι. Μέρες ατελείωτες καυτού ταξιδιού γίνονται, ξαφνικά, μερικά δεκάλεπτα άνετου καθίσματος. Εκτός αν είσαι ο πιλότος, οπότε πρέπει να προσέχεις και λιγάκι· αλλά εγώ τώρα δεν είμαι ούτε καν ο πιλότος, είμαι ένας απλός επιβάτης.

Σε μιάμιση ώρα φτάνουμε στις παρυφές της ερήμου και αναρωτιέμαι πόσες ημέρες θα χρειαζόμουν για να διασχίσω μια τέτοια απόσταση με τα πόδια, ή ακόμα και καβάλα σε αλογοκάμηλο. Κανένα μήνα, σίγουρα!

Η πιλότος μας γυρίζει τους προωθητήρες του αεροπλάνου κάθετα και προσγειωνόμαστε σε μια μικρή πεδιάδα με χαμηλή βλάστηση βόρεια της ερήμου.

«Δεν είμαστε μακριά από την Ύγκρας,» μου λέει ο Νιρμόδος'χοκ καθώς σηκώνεται από το κάθισμά του. «Θα βαδίσουμε τώρα.»

Το αεροπλάνο είναι του κύριου Ξενοκράτη, φυσικά, όπως γνωρίζω, και μάλλον ο Γρύπας δεν θέλει να το προσγειώσουμε στο αεροδρόμιο της Ύγκρας.

Μια πόρτα ανοίγει αυτόματα, και, κατεβαίνοντας τη μικρή σκάλα, βγαίνω μαζί με τον Νιρμόδο'χοκ κι άλλους δύο συγγενείς που ανήκουν στη συμμορία του Κρυφού Κήπου – τον Ρίβη και τη Βατράνια. Απομακρυνόμαστε από το αεροπλάνο κι αυτό υψώνεται πάλι στον ουρανό και πετά προς τα δυτικά. Εμείς κατευθυνόμαστε ανατολικά, προς την Ύγκρας, οδοιπορώντας. Ευτυχώς, δεν είναι μεσημέρι ακόμα και ο καλοκαιρινός ήλιος δεν βρίσκεται πολύ ψηλά. Αν και, ύστερα

από εκείνη την ανελέητη θερμότητα της βαθιάς ερήμου, η εδώ ζέστη μοιάζει αστεία. Μοιάζει να μην είναι ζέστη καν. Σηκώνω την κουκούλα της κάπας μου στο κεφάλι και βαδίζω σχεδόν αμέριμνα.

Λέω στον Νιρμόδο: «Μπορούσα να είχα βρει τον Αναχωρητή και χωρίς να μου είχες μπλοκάρει τη μνήμη, όπως αποδείχτηκε.»

Με κοιτάζει ερωτηματικά.

«Μπορούσα να είχα πει ψέματα στους νομάδες,» εξηγώ· «κι όταν πια είχα φτάσει στον Αναχωρητή θα του έλεγα πως είχα έρθει να τον βρω για κάποιον άλλο λόγο. Θα έκανα κάποια τυχαία ερώτηση – δεν ξέρω τι, τώρα, όμως κάτι θα σκεφτόμουν.» Ανασηκώνω τους ώμους.

«Ναι,» λέει ο Νιρμόδος, «αλλά δεν γνωρίζαμε ότι τα πράγματα θα ήταν έτσι. Μπορεί οι νομάδες να ήταν μπροστά όταν συναντούσες τον Αναχωρητή, και τότε τι θα γινόταν; Θα αποκαλυπτόταν το ψέμα σου και θα είχες προβλήματα.»

«Και τώρα,» ρωτάω, «δεν μπορούσα να είχα προβλήματα, αν ο Αναχωρητής είχε ενοχληθεί από την απάτη που ανακάλυψε πως έκανα;»

Ο Νιρμόδος’χοκ λέει ήρεμα, σχεδόν αδιάφορα: «Πήραμε τα μέτρα μας, όμως. Το κάναμε να φανεί όσο πιο αληθινό γινόταν.»

Μ’άλλα λόγια: *Είσαι αναλώσιμος αφού χρωστάς στη Δυναστεία, αλλά η Δυναστεία σε προστάτεψε όσο καλύτερα μπορούσε.* Όσο μένω μ’αυτούς τους ανθρώπους, τόσο λιγότερο μ’αρέσουν.

Εγώ, βέβαια, προθυμοποιήθηκα να πάω στον Αναχωρητή των Κοκάλων· δεν με έβαλαν με το ζόρι…

Το μετάνιωσα; Δεν ξέρω. Μάλλον όχι. Η νοοτροπία τους, πάντως, εξακολουθεί να μ’ενοχλεί.

Μετά από καμια ώρα φτάνουμε στην Ύγκρας ενώ η ζέστη έχει δυναμώσει. Οι δρόμοι της είναι, ως συνήθως, γεμάτοι ακαθαρσίες και λάσπες κάτω από τα πόδια μας, και μονάχα στα πιο απόμερα σημεία δεν ακούγεται βαβούρα από ανθρώπους, οχήματα, και ζώα. Πλησιάζουμε τα οικήματα που περικλείουν τον Κρυφό Κήπο. Πηγαίνουμε προς ένα από αυτά, που ξέρω ότι ανήκει στη Σιδηρά Δυναστεία, και η Βατράνια βγάζει ένα κλειδί από την τσέπη του πουκαμίσου της, ξεκλειδώνει την πόρτα, και μπαίνουμε.

Στο καθιστικό, που είναι λίγο πιο μετά από την εξώπορτα, μας περιμένουν ο Φοίβος και η Θάρφι.

«Επιτέλους ήρθατε,» λέει ο πρώτος, καθώς σηκώνονται από τις καρέκλες τους. Μουσική αντηχεί από το ηχοσύστημα.

«Τι κάνετε εσείς εδώ;» ρωτά ο Νιρμόδος'χοκ, γιατί, πράγματι, δεν μένουν εδώ: δεν θα έπρεπε, κανονικά, να ήταν εδώ. Εδώ μένει ο Βερνάχ με τη Φερένια, καθώς και ο Νιρμόδος'χοκ.

Η Θάρφι πιάνει ένα κομμάτι χαρτί από το τραπέζι και το στρέφει προς το μέρος μας, κρατώντας το μπροστά της για να το διαβάσουμε. Συνοφρυώνομαι καθώς το κοιτάζω.

> *Η Αρχόντισσα Καρλάνη έμαθε κάπως ότι κάτι συνέβαινε εδώ πίσω από τα οικοδομήματα. Πρέπει να φύγουμε. Έχουμε ψάξει τα σπίτια για κοριούς αλλά καλύτερα να μην πείτε τίποτα για την επιχείρησή μας.*
> *Νιρμόδε: Συνάντησέ με μαζί με τους άλλους στο γνωστό μέρος.*
> *Ζορδάμη: Πήγαινε στη Μέλβερηθ μαζί με τον Φοίβο, τη Θάρφι και τον Αλεπούδο. Δεν σας χρειάζομαι άλλο. Μιλήστε εκεί με τον Σερφάντη.*
> *– Βερνάχ*

«Σοβαρολογεί,» λέω, «ή είναι φάρσα;»

«Σοβαρότατο είναι,» επιβεβαιώνει ο Φοίβος, και η όψη του μου μοιάζει ανήσυχη. Απλώνει το χέρι του και, γυρίζοντας έναν διακόπτη επάνω στο ηχοσύστημα, δυναμώνει την ένταση της μουσικής.

«Φεύγουμε λοιπόν,» λέει ο Νιρμόδος, που, αντιθέτως, δεν μοιάζει νάχει ανησυχήσει, ούτε να έχει ξαφνιαστεί. Σαν να το περίμενε. Αποκλείεται όμως να ισχύει κάτι τέτοιο· δεν μπορώ να το πιστέψω. Αποκλείεται να ήταν κανονισμένο. Υποθέτω πως απλώς ο Νιρμόδος'χοκ γνωρίζει πώς να κρατά την ψυχραιμία του· είναι του τάγματος των Διαλογιστών, άλλωστε, και πρέπει νάναι καλύτερος σ'αυτά απ'ό,τι ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα. Σωστά;

Ο Ρίβης και η Βατράνια αλληλοκοιτάζονται, κι αυτοί φαίνονται ξαφνιασμένοι, και ανήσυχοι επίσης. Πιο ανήσυχοι από τον Φοίβο. «Πού θα τον συναντήσουμε;» ρωτά ο Ρίβης τον μάγο. «Ξέρεις για τι πράγμα μιλά;»

Ο Νιρμόδος'χοκ γνέφει καταφατικά. «Ναι· μην ανησυχείτε.»

Εγώ λέω στον Φοίβο και τη Θάρφι: «Φωνάξτε τον Αλεπούδο και φεύγουμε.»

Η Θάρφι νεύει και πηγαίνει γρήγορα προς τις σκάλες του σπιτιού. Την ακούω να τις ανεβαίνει.

Ο Νιρμόδος'χοκ μ'αποχαιρετά με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού και μου λέει: «Ίσως να ξανασυναντηθούμε, Ζορδάμη.» Ύστερα, εκείνος, ο Ρίβης, και η Βατράνια βγαίνουν από την εξώπορτα και κλείνουν πίσω τους. Δεν μπαίνουν ούτε καν στον κόπο να πάνε να μαζέψουν κάποια πράγματα. Αναρωτιέμαι πού να είναι αυτό το μέρος συνάντησης που γράφει ο Βερνάχ. Κάπου εδώ κοντά, αναμφίβολα. Μάλλον, μέσα στην Ύγκρας.

Ρωτάω τον Φοίβο, χαμηλόφωνα ώστε αν υπάρχουν κοριοί να μη μπορούν να πιάσουν τη φωνή μου πίσω από τη μουσική: «Η Αρχόντισσα κατάλαβε ότι ο Βερνάχ ήταν μπλεγμένος με τα λαθραία;» Γιατί ξέρω πως οι δυο τους γνωρίζονται από παλιά, από τις μέρες που ήταν επαναστάτες εναντίον της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.

«Μάλλον όχι,» αποκρίνεται ο Φοίβος. Και προσθέτει: «Ήρθαν κι έψαξαν όλους τους χώρους εδώ, γύρω από τον Κήπο.»

Η Θάρφι κατεβαίνει τότε μαζί με τον Αλεπούδο. Έχουν σάκους στους ώμους, κι έναν ακόμα σάκο η Θάρφι τον κρατά στο χέρι και τον δίνει στον Φοίβο.

«Οι φρουροί της πόλης;» ρωτάω.

Ο Φοίβος νεύει. «Ναι. Από πάνω ώς κάτω έψαξαν τα πάντα. Δε βρήκαν τίποτα, βέβαια· ο Βερνάχ τα είχε ήδη πάρει από δω. Πάμε τώρα, Ζορδάμη.»

«Έχω κι εγώ κάποια πράγματα που θέλ–»

«Τα έχουμε ήδη πάει στο φορτηγό τα πράγματά σου,» με διακόπτει η Θάρφι.

«Ό,τι πείτε εσείς.»

Φεύγουμε από το σπίτι και βαδίζουμε μέσα στην Ύγκρας ώσπου φτάνουμε στο γκαράζ όπου έχουν αφήσει το φορτηγό μας ανάμεσα σε άλλα μεγάλα και ψηλά οχήματα. Η Θάρφι πληρώνει τον φύλακα του γκαράζ και ανεβαίνουμε στο φορτηγό. Εγώ κάθομαι στο τιμόνι, ο Αλεπούδος κάθεται δίπλα μου, και ο Φοίβος κι η Θάρφι πίσω. Ενεργοποιώ τη μηχανή και βγάζω το όχημα από το γκαράζ. Το περνάω με προσοχή από τους δρόμους της Ύγκρας – αποφεύγοντας, σε κάποιο σημείο, ένα κάρο και κορνάροντας, σ'ένα άλλο σημείο, για να φύγουν από μπροστά μου τρεις καμήλες που ο οδηγός τους τραβά δεμένες τη μία πίσω από την άλλη – και τελικά εγκαταλείπω την πόλη κι ακολουθώ τη δημοσιά προς τα βορειοανατολικά.

Ο Αλεπούδος βάζει μια πλακέτα μουσικής στην κονσόλα μπροστά μας και πατάει το κουμπί που ξεκινά τα τραγούδια. Όπως ήταν αναμενόμενο, είναι του συγκροτήματος Κραυγαλέες Αλεπούδες.

Χαμογελάω μέσα από την κουκούλα της κάπας μου (την οποία τότε συνειδητοποιώ ότι δεν έχω ακόμα κατεβάσει). «Δε θ'ακούσουμε τίποτ' άλλο μέχρι να φτάσουμε στη Μέλβερηθ, ε;»

«Χε-χε, μ'έχεις μάθει κι εσύ, ε, ραλίστα;»

«Δεν το κρύβεις, ή κάνω λάθος;»

Ο Αλεπούδος δεν απαντά, αλλά η απάντηση είναι προφανής.

«Τι έγινε, λοιπόν, στην Ύγκρας;» ρωτάω, και η ερώτησή μου δεν απευθύνεται μόνο σ'αυτόν αλλά και στους δύο πίσω. Ξέρω πως με ακούνε άνετα πέρα από το πλαστικό παραπέτασμα που χωρίζει τις μπροστινές θέσεις από την καρότσα του φορτηγού.

«Αυτό που σου είπα, Ζορδάμη,» έρχεται η φωνή του Φοίβου. «Ήρθαν κι έψαξαν όλα τα σπίτ–»

«Πώς όμως έμαθαν για τα λαθραία;»

«Δεν ξέρω. Ο Βερνάχ μάς το είπε, και δεν έδωσε περισσότερες εξηγήσεις.»

«Τουλάχιστον όχι σ'εμάς,» προσθέτει η φωνή της Θάρφι. «Στους δικούς του πρέπει να είπε και λεπτομέρειες.»

«Μάλιστα…» λέω σκεπτικά. Και μετά: «Ο Βερνάχ, πάντως, μπορεί να πληροφορήθηκε για το κυνήγι των λαθραίων από τις επαφές του

με την Αρχόντισσα Καρλάνη. Μπορεί *εκείνη* να του ανέφερε κάτι χωρίς να ξέρει ότι αυτός ήταν που έφερνε τα λαθραία.»

«Μπορεί,» συμφωνεί ο Φοίβος. «Ίσως.»

Μετά από λίγο, ενώ είμαστε πια μακριά από την Ύγκρας και ασφαλείς από τους ληστές που λυμαίνονται τα βόρειά της, λέω στους συντρόφους μου: «Τόσο καιρό δεν μου έχετε πει από πού είστε, ούτε γιατί χρωστάτε.»

«Ούτε εσύ μας έχεις πει, ραλίστα,» παρατηρεί ο Αλεπούδος.

«Από την Κόρλας είμαι,» του λέω. «Ξέρεις πού είναι η Κόρλας;»

Τρίβει τα μούσια που τελευταία έχει αφήσει. «Εεε…»

«Στις όχθες του ποταμού Σέρντιληθ, βόρεια της Ύγκρας,» τον βοηθάω. «Και χρωστάω στη Δυναστεία επειδή μου δάνεισαν λεφτά για να ξεπληρώσω μια μαλακία που έκανα σ’έναν αγώνα ράλι… Μια πολύ μεγάλη μαλακία, πρέπει να ομολογήσω,» προσθέτω ύστερα από μια στιγμή. «Η σειρά σας τώρα,» τους λέω.

«Από τη Θακέρκοβ είμαι,» λέει ο Αλεπούδος.

«Και γιατί χρωστάς, Αλεπούδε; Πήρες λεφτά για να πας σε συναυλία των Κραυγαλέων Αλεπούδων;»

Το γέλιο της Θάρφι ακούγεται πίσω από το πλαστικό παραπέτασμα, πάνω από τη μουσική που βγαίνει από τα ηχεία της κονσόλας μας.

«Πολύ αστείο, εξυπνάκια,» αποκρίνεται ο Αλεπούδος, αλλά τον βλέπω να χαμογελά, όχι να έχει τσαντιστεί. «Ο πατέρας μου, βασικά, είχε ανάγκη από λεφτά. Ύστερα απ’τον μεγάλο πόλεμο με τους Παντοκρατορικούς, η δουλειά του πήγαινε χάλια, και ήταν χρεωμένος σε κάτι παλιανθρώπους: μια συμμορία στο Λημέρι–»

«Ποια συμμορία;»

«Τις ξέρεις;»

«Κάτι έχω ακούσει.»

«Σαλταδόρους τούς λένε.»

«Τέλος πάντων. Και τι έγινε;»

«Συνεννοήθηκα με κάποιους ανθρώπους ώστε να πάρω ένα δάνειο για τον πατέρα μου, αυτό έγινε.»

«Το ήξερες ότι ήταν της Δυναστείας;»

«Δεν ήξερα για τη Δυναστεία τότε, ραλίστα. Ήξερα όμως ότι οι κανονικές τράπεζες δεν πρόκειται να μου έδιναν δάνειο βλέποντας ότι ίσως να μην είχα να το ξεπληρώσω στο χρόνο που έπρεπε.»

«Και η Δυναστεία το δέχτηκε υπό τον όρο ότι θα την υπηρετούσες.» Δεν ρωτάω.

«Ναι, ακριβώς έτσι,» λέει ο Αλεπούδος. «Δεν τόχω μετανιώσει. Ο πατέρας μου τα χρειαζόταν τα χρήματα.»

«Και τώρα πού νομίζει ότι είσαι;»

«Νομίζει ότι κάνω μεταφορές με κάποιους φίλους κι ότι θα φέρω λεφτά.»

«Δεν πέφτει και πολύ έξω. Στο ότι κάνεις μεταφορές με φίλους, τουλάχιστον.»

Ο Αλεπούδος χαμογελά. «Δεν πιστεύεις ότι θα φέρω λεφτά, ε;»

«Δε θέλω να σ'απογοητεύσω, αλλά….»

Ο Αλεπούδος ανάβει τσιγάρο.

«Εσείς οι πίσω;» ρωτάω φωναχτά.

«Πολύ περίεργος δεν είσαι;» μου λέει η Θάρφι μεταξύ αστείου και σοβαρού – το καταλαβαίνω απ'τη φωνή της.

«Ναι, είμαι περίεργος,» παραδέχομαι, απτόητα.

«Δε σου είπε ο Καρβέτλος ότι εγώ χρωστάω ουσιαστικά, όχι η Θάρφι;» λέει ο Φοίβος.

«Μου το είπε. Αλλά όχι λεπτομέρειες. Από πού είστε, κατ'αρχήν;»

«Απ'τη Νίρβεκ.»

«Σοβαρά; Ξέρω κάποιους ανθρώπους εκεί.»

«Ποιους;» ρωτά η Θάρφι.

«Τον Ζορζ τον Βουτηχτή· την Πάολα από τους Δρομολόγους–»

«Αυτή την καριόλα;»

Γελάω. «Δεν τη συμπαθείς;»

«Εξαιτίας των Δρομολόγων χρωστάμε,» εξηγεί η Θάρφι.

«Γιατί;»

«Τι σχέση έχεις εσύ με τους Δρομολόγους, ραλίστα;»

«Καμία ουσιαστικά· απλά την Πάολα έτυχε να τη συναντήσω όταν κυνηγούσα τον Άφευκτο μαζί με τους συνεργάτες μου.»

«Είχα παρατραβήξει ένα παιχνίδι με χαρτιά,» μου λέει ο Φοίβος, κι ακούω από τη φωνή του ότι το έχει μετανιώσει πολλές φορές. «Θα μπορούσα νάχα βγει με κέρδη, αλλά ήμουν άπληστος, ραλίστα–»

«Μην αρχίσεις πάλι τα ίδια!» αντηχεί η φωνή της Θάρφι.

«Η αλήθεια είναι.»

«Κατηγορείς υπερβολικά τον εαυτό σου. Σταμάτα πια.» Πρέπει να τον αγαπά πραγματικά· το καταλαβαίνω. Μια άλλη γυναίκα ίσως να τον έβριζε για μια ζωή, ύστερα από τέτοια μαλακία με τη χαρτοπαιξία.

«Τέλος πάντων,» ακούω τον Φοίβο ν'αναστενάζει πίσω από το πλαστικό παραπέτασμα. «Πήγα για ακόμα περισσότερα λεφτά, ραλίστα, και τα έχασα όλα. Το χρέος ήταν τεράστιο. Αλλά μια γυναίκα παρουσιάστηκε και προθυμοποιήθηκε να με βοηθήσει, λέγοντας ότι είναι από τους Δρομολόγους αλλά και ότι έχει, επίσης, πολλές άλλες διασυνδέσεις…»

«Η Πάολα;» λέω.

«Η Πάολα,» επιβεβαιώνει. «Το συζήτησα μαζί της και μου απάντησε ότι θα έβλεπε τι μπορούσε να κάνει. Όταν ξανασυναντηθήκαμε, μου είπε ότι οι Δρομολόγοι δεν μπορούσαν να μου δώσουν τόσο μεγάλο ποσό, αλλά ήξερε κάποιους άλλους που μπορούσαν, αρκεί να ήμουν πρόθυμος να ξεπληρώσω – με διάφορους τρόπους.»

«Και συμφώνησες.»

«Συμφώνησα, γιατί δεν είχα άλλη επιλογή. Ξέρεις σε ποιους χρωστούσα;»

«Σε ποιους;»

«Στους Δρομολόγους.»

«Μα… Η Πάολα…»

«Ναι,» λέει ο Φοίβος, «είναι κι αυτή στους Δρομολόγους. Αλλά οι Δρομολόγοι είναι κάτι σαν τη Δυναστεία σε μικρογραφία: δεν είναι όλοι τους συνεννοημένοι στα πάντα. Και οι άνθρωποι με τους οποίους έπαιζα χαρτιά ήταν, χωρίς να το ξέρω, Δρομολόγοι εκτός από έναν. Ναι, γκαντεμιά, αναμφίβολα. Έφαγα την κλοτσιά της Λόρκης για τα καλά. Δε συμφέρει να χρωστάς σε τέτοιους μαφιόζους και να μην έχεις να πληρώσεις· μπορεί ακόμα και να σε καθαρίσουν. Τι έκανα,

λοιπόν; Αποφάσισα να μπλέξω με χειρότερους μαφιόζους, με τους οποίους τουλάχιστον μπορείς να διαπραγματευτείς.»

«Ναι,» λέω. «Η Δυναστεία έχει, ομολογουμένως, μεγαλύτερα σχέδια και μεγαλύτερη εμβέλεια απ'ό,τι οι Δρομολόγοι της Νίρβεκ.»

Διαφημιστική αφίσα στους δρόμους της Νίρβεκ:

****

Έλα στο

ΤΥΧΕΡΟ ΑΣΤΡΟ

Και άφησε επιτέλους την τύχη να σου χαμογελάσει!

Έλα στο **Τυχερό Άστρο**, στον Θώρακα,
Ελαιογράφου 86.
Ανοιχτά από τις 8 μ.μ. έως τις 5.30 π.μ.

* * *

Η τύχη είναι με το μέρος σου!

[εικόνα με δύο όρθια τραπουλόχαρτα – έναν μπαλαντέρ και το Ξίφος του Πυρρός – έτσι ώστε να σχηματίζουν V, και δύο μεγάλα ζάρια από κάτω τους – ένα εξάπλευρο, μαύρο με λευκούς αριθμούς, κι ένα οκτάπλευρο, κόκκινο με μαύρους αριθμούς]

ΑΠΡΟΣΜΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ

Φτάνουμε νύχτα στη Μέλβερηθ.

Αφήνουμε το φορτηγό μας σ'ένα γκαράζ και κλείνουμε δωμάτια σ'ένα ξενοδοχείο κοντά στο Σταυροδρόμι. «Θα επικοινωνήσω εγώ με τον Σερφάντη,» λέω στους συντρόφους μου καθώς παίρνουμε τον ανελκυστήρα και ανεβαίνουμε.

«Ποιος είναι αυτός ο Σερφάντης;» ρωτά ο Αλεπούδος.

«Δεν τον ξέρετε;»

Κουνάνε κι οι τρεις τα κεφάλια τους πέρα-δώθε, αρνητικά, θυμίζοντάς μου σκυλάκια.

«Τον Σερφάντη Γηραιώνυμο; Σίγουρα δεν έχετε συναντήσει αυτή τη διαπρεπή προσωπικότητα;»

«Σίγουρα, ραλίστα,» μου λέει ο Φοίβος.

Φτάνουμε στον όροφό μας και ο ανελκυστήρας σταματά. «Ποιος είναι, λοιπόν;» ρωτά πάλι ο Αλεπούδος.

«Ένας τύπος,» αποκρίνομαι, ανοίγοντας την πόρτα και βγαίνοντας.

Με ακολουθούν. «Μας φώτισες,» λέει ο Αλεπούδος.

«Το ξέρω,» αποκρίνομαι υπομειδιώντας. «Η αλήθεια είναι πως ούτε εγώ γνωρίζω πολλά γι'αυτόν, παρότι τον έχω συναντήσει κάμποσες φορές. Είναι, όμως, από τους Πολύ Δικτυωμένους, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ.»

«Καταλαβαίνουμε,» με διαβεβαιώνει ο Φοίβος.

«Λεφτάς;» ρωτά η Θάρφι.

Μορφάζω καθώς κοιτάζω τους αριθμούς επάνω στις πόρτες των δωματίων. «Τι να σου πω; Δε νομίζω. Αλλά δεν είμαι και σίγουρος. Θα μου φαινόταν, πάντως, *πολύ* περίεργο αν είναι Γρύπας Ξενοκράτης.»

Πηγαίνουμε στα δωμάτιά μας, και, μόνος τώρα, ανοίγω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου και καλώ τον Σερφάντη. Μετά από λίγο απαντά.

«*Ναι;*»
«Εγώ είμαι, Σερφάντη, ο Ζορδάμης, ο ραλίστας.»
«*Τι σε φέρνει εδώ, Ζορδάμη;*»
«Δεν ξέρεις, ε;»
«*Θα έπρεπε να έχω ενημερωθεί;*»
«Το υποψιαζόμουν, βασικά, ότι δεν θα ήσουν ενημερωμένος. Θα μιλήσουμε από κοντά;»
«Αύριο *το πρωί;*»
«Εντάξει. Θα με καλέσεις εσύ;»
«*Ναι.*»
Τον καληνυχτίζω, με καληνυχτίζει, και αυτό ήταν. Μπορώ τώρα να κάνω μπάνιο και να ξεκουραστώ.

Το πρωί, συναντάμε τον Σερφάντη σε μια καφετέρια στο Σταυροδρόμι, που είναι γεμάτο κίνηση: οχήματα κυλάνε προς κάθε κατεύθυνση προκαλώντας κυκλοφοριακή συμφόρηση· πεζοί βαδίζουν γρήγορα από δω κι από κει σαν να τους κυνηγάνε· αερομεταφορείς γρυποκαβαλάρηδες πετάνε πάνω από τους δρόμους και τα οικοδομήματα· ακόμα και κάποιοι λίγοι ιππείς φαίνονται καβάλα στα άλογά τους να προσπαθούν να διασχίσουν την περιοχή. Το ψηλό χτίριο του τηλεοπτικού σταθμού *Διέξοδος* ορθώνεται σαν επόπτης πάνω από το Σταυροδρόμι ο οποίος επιβλέπει την κίνηση.

Μέσα στην καφετέρια, επίσης, ο κόσμος δεν είναι καθόλου λίγος, και η βαβούρα του ακούγεται πίσω από τη χαμηλή μουσική.

«Δε μου είπες ότι είχες κι άλλους μαζί σου,» παρατηρεί, επικριτικά, ο Σερφάντης.

«Δε με ρώτησες.»

Ο Σερφάντης βγάζει τα μαύρα γυαλιά του ατενίζοντάς με δυσαρεστημένα με τα διαπεραστικά γαλανά μάτια του, καθώς κάθεται αντίκρυ μου στο τραπεζάκι. «Με δουλεύεις; Τι θέλετε εδώ; Και ποιοι είν' αυτοί;» Μιλά για τον Φοίβο, τη Θάρφι, και τον Αλεπούδο σχεδόν σα να μην είναι μπροστά.

«Της οικογένειάς είναι.»

«Εννοείται.»

«Ήρθαμε από την Ύγκρας, όπου μεταφέραμε ποτά. Λαθραία.»

«Μάλιστα,» λέει ο Σερφάντης. «Αυτοί είναι οι σύντροφοί σου, λοιπόν,» ρίχνοντας ακόμα ένα βλέμμα στον Φοίβο, τη Θάρφι, και τον Αλεπούδο. «Πού είναι ο Καρβέτλος, όμως;» Αυτόν τον ήξερε, φαίνεται.

«Δεν το έμαθες; Σκοτώθηκε. Από τους ληστές βόρεια της Ύγκρας.»

Ο Σερφάντης μορφάζει. «Δυσάρεστα νέα, Ζορδάμη… Γι'αυτό είστε τώρα εδώ; Θέλετε να σας βρω κάποιον καινούργιο για νάρχεται μαζί σας;»

«Όχι,» του απαντώ. «Οι δουλειές μας στην Ύγκρας τελείωσαν.»

Ο Σερφάντης με ατενίζει συνοφρυωμένος. *Τι εννοείς;* ρωτά η έκφρασή του.

Του εξηγώ τι έγινε με τον Κρυφό Κήπο και την Αρχόντισσα Καρλάνη. «Ο Βερνάχ μάς έδιωξε· είπε νάρθουμε σ'εσένα για περαιτέρω καθοδήγηση.»

Ο Σερφάντης μάς κοιτάζει σκεπτικά. Αναστενάζει. Βάζει πάλι τα μαύρα γυαλιά του. «Λοιπόν,» λέει. «Χρειάζομαι λίγο χρόνο.»

«Δε βιαζόμαστε, όσο μπορούμε να πληρώνουμε τα δωμάτια στο ξενοδοχείο μας.»

«Λεφτά θα μου ζητήσεις πάλι;»

«Αν σκοπεύεις να μας έχεις να περιμένουμε για πάνω από δέκα μέρες.»

«Μια, δυο μέρες το πολύ. Θα επικοινωνήσω μαζί σου.» Πίνει μια γουλιά απ'τον καφέ του. «Υπάρχει κάτι άλλο που θέλεις;»

«Ξέρεις πού είναι η Κυράλη;» ρωτάω, από περιέργεια. «Όποιο όνομα κι αν χρησιμοποιεί τώρα.»

«Πού να ξέρω; Την Κυράλη παρακολουθώ, νομίζεις; Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος που την αναζητάς;»

«Από ενδιαφέρον και μόνο.»

«Δεν είσαι στην οικογένεια για να κάνεις… προσωπικές επαφές, ραλίστα,» τονίζει ο Σερφάντης.

«Απαγορεύεται, ή σταματήσατε να είστε άνθρωποι εδώ πέρα;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Αλλά μην ξεχνάς τι κάνεις μαζί μας.»

«Δε μπορώ εύκολα να το ξεχάσω αυτό.» *Καθίκι,* προσθέτω νοερά. Ακόμα θέλω να τον γρονθοκοπήσω στη μύτη για ό,τι συνέβη με το νοσοκομείο, αλλά δε νομίζω ότι εδώ, μες στην καφετέρια, είναι το καταλληλότερο μέρος. Όταν τύχει να τον συναντήσω σε κανένα σκοτεινό σοκάκι...

Περιμένουμε, τελικά, μία ολόκληρη μέρα και μισή ακόμα, προτού ο Σερφάντης έρθει ξανά σε τηλεπικοινωνιακή επαφή μαζί μου.

Είναι απόγευμα, και είμαστε στον κινηματογράφο – βλέπουμε *Το Τρίτο Τρένο,* μια παλιά ταινία που προβάλλεται κατά περιόδους στις αίθουσες της Μέλβερηθ καθώς εδώ είναι πολύ δημοφιλής – όταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου δονείται μέσα στην ελαφριά καπαρντίνα μου. Σηκώνομαι από τη θέση μου πλάι στον Αλεπούδο, διασχίζω με προσοχή τη σκοτεινή αίθουσα, και πηγαίνω στις τουαλέτες, όπου δέχομαι την κλήση.

«*Ζορδάμη;*» λέει η φωνή του Σερφάντη.

«Ναι.»

«*Γιατί άργησες τόσο ν'απαντήσεις;*»

«Με έξυνε το αριστερό μου αφτί.»

«*Πολύ έξυπνο, ραλίστα!*» μουγκρίζει ο Σερφάντης, που δεν μου ακούγεται και τόσο ευδιάθετος απόψε. «*Μπορούμε να συναντηθούμε κάπου για να μιλήσουμε; Πού είσαι;*»

«Βλέπω το *Τρίτο Τρένο* τώρα, και δεν θέλω να το αφήσω στη μέση· όλο άκουγα γι'αυτό και ποτέ δεν είχα την ευκαιρία να το δω. Θα μας περιμένεις έξω απ'τον κινηματογράφο σε καμια ώρα;»

Τον ακούω να αναστενάζει. «*Σε ποιον κινηματογράφο είστε;*»

«Στον *Εικονικό Παράδεισο,* στη Μαρμαρωτή. Το παίζει και πουθενά αλλού;»

«*Πού να ξέρω, ραλίστα;*»

«Πρέπει να βγαίνεις πιο πολύ, αγαπητέ.»

«*Σε μια ώρα θα είμαι έξω απ'τον κινηματογράφο,*» μου λέει ο Σερφάντης, και τερματίζει την τηλεπικοινωνία.

Επιστρέφω στη σκοτεινή αίθουσα, και ψιθυρίζω στον Αλεπούδο ποιος ήταν που με κάλεσε. Ο Αλεπούδος το ψιθυρίζει στον Φοίβο, κι ο Φοίβος στη Θάρφι.

«Τι έγινε;» ρωτάω μετά τον Αλεπούδο. «Πώς βρέθηκε αυτός εκεί;» αναφερόμενος σ'έναν από τους χαρακτήρες της ταινίας.

Ο Αλεπούδος μού απαντά ενώ μασουλά τους ξηρούς καρπούς του.

Όταν βγαίνουμε τελικά από τον *Εικονικό Παράδεισο* βλέπουμε τον Σερφάντη να μας περιμένει απέξω, καπνίζοντας, ντυμένος με καπαρντίνα κι έχοντας ένα πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι. Έχει νυχτώσει πια, και τα φώτα της πόλης είναι αναμμένα.

Πλησιάζουμε τον φίλο μας κι εκείνος μάς ρωτά: «Περάσατε καλά;»

«Περίεργη ταινία,» του λέω.

«Το ξέρω,» μου λέει. «Ακόμα κάνουν υποθέσεις στα περιοδικά για το τι ακριβώς συνέβη στο τέλος.»

«Την έχεις δει;»

«Τέσσερις φορές,» απαντά καθώς αρχίζουμε να βαδίζουμε. «Μετά από την τρίτη αρχίζεις να τη βαριέσαι, πίστεψέ με.» Πετά το τσιγάρο του στο πλάι του πεζόδρομου και τ'αφήνει να σβήσει από μόνο του.

Διασχίζουμε τον δρόμο, προσέχοντας τα οχήματα, και ζυγώνουμε ένα εστιατόριο που πάνω από την είσοδό του η πινακίδα γράφει, με πελώρια, φωτεινά γράμματα που αναβοσβήνουν: ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΚΟ ΞΕΝΥΧΤΙ. Μπαίνουμε στο κατάστημα και ο Σερφάντης κλείνει ένα τραπέζι στο καλύτερο σημείο του καταστήματος, που είναι λιγάκι πιο πάνω από τα άλλα. Πηγαίνουμε εκεί ανεβαίνοντας σκαλοπάτια, και καθόμαστε.

«Εγώ κερνάω απόψε,» μας πληροφορεί ο Σερφάντης, «αλλά μην το παρακάνετε κιόλας.»

«Για να μας κερνάς, κάτι ύποπτο έχεις στο μυαλό σου,» λέω.

Αφού παραγγέλνουμε φαγητά και ποτά, και αφού μας τα φέρνουν, ο Σερφάντης αποφασίζει να μας μιλήσει. «Υπάρχουν κάποιες δουλειές που πρέπει να γίνουν και τις οποίες μπορείτε άνετα να κάνετε,» λέει ενώ κόβει ένα κομμάτι από το κρέας στο πιάτο του κι αρχίζει να το μασά. «Διάβασα τους φακέλους σας,» προσθέτει ρίχνοντας μια ματιά στον Αλεπούδο, στη Θάρφι, και στον Φοίβο. «Κανένας σας δεν έχει

τίποτα ιδιαίτερες ικανότητες. Καταλαβαίνω, επομένως, γιατί σας έβαλαν απλά να μεταφέρετε λαθραία.»

«Προσπαθείς να μας προσβάλεις;» ρωτά ο Φοίβος μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Καθόλου· απλώς λέω πώς είναι τα πράγματα. Ο μόνος με ειδικές ικανότητες από εσάς είναι ο ραλίστας.»

«Γι'αυτό με δηλητηριάζουν κάθε λίγο,» λέω ρίχνοντας ένα δεικτικό βλέμμα στον Σερφάντη, το οποίο εκείνος αγνοεί. «Έχω ανοσία στα δηλητήρια – επειδή είμαι ραλίστας.»

Ο Σερφάντης συνεχίζει: «Υπάρχουν, όπως είπα, κάποιες δουλειές που πρέπει να κάνετε. Αλλά όχι εδώ, στη Μέλβερηθ. Θα πάτε πρώτα στην Αγκένροβ και, μετά, κοντά στη Θακέρκοβ, στο Μαύρο Δόντι. Ξέρετε πού είναι αυτό;»

«Το ξέρω,» του λέω.

«Ωραία.» Πίνει μια γουλιά από το κρασί του.

Πίνω κι εγώ μια γουλιά από το δικό μου. «Τι θα κάνουμε στην Αγκένροβ;»

«Τίποτα το πολύ σοβαρό. Θα απαγάγετε μια δημοσιογράφο.»

Παραλίγο να φτύσω τη δεύτερη γουλιά που έκανα να πιω. «Η απαγωγή θεωρείται, συνήθως, σοβαρή υπόθεση,» του λέω.

«Δε νομίζω να δυσκολευτείτε.»

«Ποια είναι αυτή η δημοσιογράφος; Και γιατί πρέπει εμείς να την απαγάγουμε;»

«Γιατί δεν είστε μόνιμα στην Αγκένροβ· επομένως, ακόμα κι αν κάποιος σάς δει, δεν υπάρχει πρόβλημα: μετά θα εξαφανιστείτε ούτως ή άλλως.»

«Ποια είναι η δημοσιογράφος; Και πού θα την πάμε;»

«Θα σας τα πει όλα αυτά ο σύνδεσμος με τον οποίο θα έρθετε σε επαφή, στην Αγκένροβ. Εγώ, συνοπτικά, σας λέω μόνο ότι θα αρπάξετε τη δημοσιογράφο, θα τη βάλετε στο φορτηγό, και θα την βγάλετε από την πόλη, όπου θα την παραδώσετε σε κάποιους άλλους ανθρώπους. Δεν είναι δύσκολη δουλειά. Η δημοσιογράφος, απ'ό,τι γνωρίζουμε, δεν είναι εκπαιδευμένη να μάχεται· οπότε δεν νομίζω να έχετε κανένα πρόβλημα.»

«Εξακολουθεί να μη μ'αρέσει και τόσο, αλλά έχω κάνει και χειρότερα πράγματα τα τελευταία χρόνια…»

Ο Αλεπούδος, η Θάρφι, και ο Φοίβος είναι σιωπηλοί, όμως μου δίνουν την αίσθηση ότι ανησυχούν λιγάκι. Μάλλον δεν έχουν ξανακάνει απαγωγή. Ούτε κι εγώ έχω ξανακάνει απαγωγή, αλλά έχω μπλέξει σε τόσες περίεργες και παρεμφερείς καταστάσεις μέσα στη Δυναστεία που μια απαγωγή δεν με σοκάρει.

Ο Σερφάντης μάς λέει: «Ο σύνδεσμός μας, όταν τελειώσει η ιστορία με τη δημοσιογράφο, θα σας δώσει κάποια όπλα για να φορτώσετε στο όχημά σας και να τα πάτε στο Μαύρο Δόντι.»

«Ποιος είναι αυτός ο σύνδεσμός μας;» τον ρωτάω. «Θα μας πεις;»

Τη μεθεπόμενη μέρα φτάνουμε στην Αγκένροβ. Μπορούσαμε να είχαμε φτάσει και το βράδυ της προηγούμενης, αλλά δεν χρειαζόταν να τρέξω το φορτηγό σαν να είμαι σε ράλι. Θα το ήθελα, βέβαια, όμως αυτό δεν είναι το κατάλληλο όχημα για τέτοιες δουλειές και δεν υπήρχε λόγος να το διαλύσω ή να πέσουμε πουθενά και να σκοτωθούμε. Κοιμηθήκαμε οπότε σ'ένα πανδοχείο δυτικά της Αγκένροβ όπου είχα κοιμηθεί και παλιότερα, με τον Κριτόλαο'μορ και τον Ύαν, όταν κυνηγούσαμε τον Άφευκτο.

Έτσι, τώρα, μες στο ζεστό πρωινό του καλοκαιριού, αφήνουμε το φορτηγό μας σ'ένα γκαράζ της Αγκένροβ και καλώ τον σύνδεσμό μας στον τηλεπικοινωνιακό κώδικα που μου έδωσε ο Σερφάντης. Είναι άνθρωπος του Τάρνελκωφ, ενός εμπόρου μικρών όπλων και μέλους της Δυναστείας ο οποίος ενεργεί στον υπόκοσμο της Αγκένροβ. Ονομάζεται Αύγουστος, και ο Σερφάντης μού έχει περιγράψει την εμφάνισή του ώστε να τον καταλάβω όταν τον δω. «Γιατί,» μου είπε, «ποτέ δεν ξέρεις. Πρέπει πάντα να είσαι επιφυλακτικός μ'αυτούς που συναντάς, ακόμα κι αν υποτίθεται πως είναι μέλη της οικογένειας.»

Ο Αύγουστος δεν αργεί να απαντήσει στην κλήση μου. Καθώς εγώ, ο Αλεπούδος, ο Φοίβος, και η Θάρφι βαδίζουμε σ'έναν από τους πεζόδρομους της Αγκένροβ, ακούω τη φωνή του από τον πομπό μου: «*Ναι;*»

«Ο Αύγουστος;»

«Ποιος είναι;»

«Ζορδάμης λέγομαι. Με στέλνει ο Γηραιώνυμος. Για μια δουλειά της οικογένειας, σχετικά με μια δημοσιογράφο.»

«Μάλιστα…» Τον ακούω συλλογισμένο. Δε με πιστεύει;

«Πού να συναντηθούμε;»

«Έχεις υπόψη ένα μπαρ πού λέγεται Μουσικό Ρεύμα;*»*

«Όχι.»

Ο Αύγουστος μού λέει πού βρίσκεται. *«Θα με συναντήσεις εκεί σε καμια ώρα;»*

«Εντάξει.»

«Είναι κι άλλοι μαζί σου;»

«Άλλοι τρεις. Της οικογένειας. Κι έχουμε και μεταφορικό μέσο, καλό για τη δουλειά μας.»

«Μάλιστα, εντάξει. Θα τα πούμε από κοντά.»

Παίρνω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από το αφτί μου και τον κλείνω. Λέω στους συντρόφους μου τι ειπώθηκε κι αρχίζουμε να βαδίζουμε προς την Οδό Ευπρόσιτου όπου βρίσκεται το *Μουσικό Ρεύμα.* Ο καιρός είναι καλός και το περπάτημα ευχάριστο, ακόμα και μέσα σε μια μεγαλούπολη όπως την Αγκένροβ. Η Θάρφι κι ο Φοίβος βαδίζουν αγκαλιασμένοι· ο Αλεπούδος καπνίζει ένα μακρύ τσιγάρο· εγώ κοιτάζω την κίνηση στους δρόμους πίσω από τα σκούρα γυαλιά μου κι αναρωτιέμαι τι να γίνεται η Καλλιόπη, η παλιά μου συνοδηγός. Θα μπορούσα να πάω να τη δω, τώρα, να της μιλήσω, να της πω τουλάχιστον ότι είμαι καλά… Αλλά όχι. Όχι όσο ακόμα χρωστάω στη Δυναστεία. Όταν έχω ξεπληρώσει, όταν είμαι ξανά ελεύθερος, τότε θα πάω να τη συναντήσω. *Θα έχω, άραγε, ξεπληρώσει ποτέ;* αναρωτιέμαι. *Αν τα καθάρματα με κοροϊδεύουν τόσο καιρό… Αν κι αυτός ο χρόνος περάσει και δεν μ'ελευθερώσουν…* Ο δρόμος που ακολούθησε ο Άφευκτος αρχίζει να μου μοιάζει ολοένα και πιο ελκυστικός– Όχι, δεν θα κάνω τέτοιες σκέψεις τώρα.

Μάλλον όταν ξαναδώ την Καλλιόπη εκείνη θα είναι με άλλο εραστή. Ίσως ακόμα και νάχει παντρευτεί. Δε με πειράζει, φυσικά. Είναι λογι-

κό, άλλωστε. Ίσως να νομίζει ότι είμαι νεκρός· αλλά είναι λογικό ακόμα κι αν δεν νομίζει ότι είμαι νεκρός.

Φτάνουμε στην Οδό Ευπρόσιτου, όπου βρίσκονται πολλές καφετέριες, μπαρ, καντίνες, και εστιατόρια, και πηγαίνουμε στο *Μουσικό Ρεύμα*. Είναι ένα μικρό μπαρ που το μεγαλύτερο μέρος του βρίσκεται έξω, στον πεζόδρομο, σκεπασμένο με υφασμάτινη οροφή. Καθόμαστε σ'ένα από τα τραπεζάκια και παραγγέλνουμε καφέδες.

Το βάδισμα που κάναμε δεν ήταν λίγο – καμια ώρα πέρασε ενώ διασχίζαμε τους δρόμους της Αγκένροβ – έτσι τώρα ο Αύγουστος δεν αργεί να έρθει. Και τον ξεχωρίζω αμέσως. Είναι ακριβώς όπως μου τον περιέγραψε ο Σερφάντης: ψηλόλιγνος, γαλανόδερμος, μελαχρινός, με μακριά μαλλιά δεμένα αλογοουρά, και με μυτερό γένι στο σαγόνι του μακρόστενου προσώπου του. Φορά ένα φαρδύ, λευκό πουκάμισο χωρίς γιακά, με τα μανίκια γυρισμένα λίγο πιο πάνω από τους καρπούς. Το παντελόνι του είναι μαύρο, πέτσινο, και πέφτει ώς λίγο πιο κάτω από τα γόνατα· το πουκάμισο δεν μπαίνει μέσα στο παντελόνι, ανεμίζει γύρω του. Τα παπούτσια του Αύγουστου είναι καφετιά και μοιάζουν δερμάτινα· δεν φορά κάλτσες. Μοιάζει με τύπο άνετο και βαριεστημένο, αλλά έχω την εντύπωση πως αυτό δεν είναι παρά ένα προκάλυμμα, πως κάτι το πολύ πιο σκοτεινό και γλοιώδες κρύβεται από πίσω – και είμαι σίγουρος ότι τούτη η εντύπωσή μου δεν οφείλεται στα όσα ξέρω για τον Αύγουστο.

Του κάνω νόημα να πλησιάσει, κι έρχεται στο τραπέζι μας.

«Ο Ζορδάμης;»

«Ναι,» του λέω. «Κάτσε.»

Ο Αύγουστος κάθεται. «Και τα παιδιά από δω;»

«Ο Φοίβος, η Θάρφι, ο Αλεπούδος.»

«Χε! Αλεπούδος; Πρωτότυπο· δεν τόχω ξανακούσει.»

«Δεν είναι το αληθινό μου,» λέει ο Αλεπούδος.

«Το καλλιτεχνικό σου, μάγκα μου;»

Ο Αλεπούδος χαμογελά. «Όχι ακριβώς. Μου τόχουν κολλήσει επειδή μ'αρέσουν οι Κραυγαλέες Αλεπούδες.»

«Κι εγώ φανατικός είμαι,» παραδέχεται ο Αύγουστος. «Ιστορικό συγκρότημα, μεγάλε, και με εξέλιξη, έτσι;»

«Σίγουρα.»

«Θυμάσαι τι έπαιζαν τότε που ο Γρύπας η Φτερωτή Αλεπού ήταν τραγουδιστής τους και τι παίζουν τώρα… Μιλάμε για τελείως διαφορετικά πράγματα.»

«Εννοείται.» Ο Αλεπούδος ανάβει τσιγάρο. «Πιο καλά μ'αρέσουν τα καινούργια τους, για νάμαι ειλικρινής.»

«Έλα, ρε φίλε! Αν είναι δυνατόν!» γελά ο Αύγουστος. «Εκείνα που έπαιζε ο Γρύπας είναι *κλασικά* κομμάτια – δεν συγκρίνονται μ'αυτά τα νιαουρίσματα.»

«Κλασικά μπορεί να είναι, αλλά–»

Η σερβιτόρα έρχεται. «Θα πάρετε κάτι;» ρωτά τον Αύγουστο.

Εκείνος παραγγέλνει έναν καφέ με λίγο Πορφυρό Άνεμο μέσα.

Βρίσκω την ευκαιρία να παρέμβω για να διακόψω τη συζήτηση περί Αλεπούδων· καθώς η σερβιτόρα φεύγει, λέω: «Σχετικά με τη δουλειά μας, Αύγουστε. Πρέπει να μας μιλήσεις· δεν ξέρουμε τίποτα. Ο Σερφάντης δεν μας είπε την παραμικρή λεπτομέρεια.»

Ο Αύγουστος μού κλείνει το μάτι. «Στάσου νάρθει ο καφές και θα τα πούμε.» Και συνεχίζει για λίγο ακόμα τη συζήτηση με τον Αλεπούδο σχετικά με τις Αλεπούδες. Οφείλω να ομολογήσω ότι κι εμένα μ'αρέσουν καλύτερα τα παλιά τους κομμάτια, αλλά δεν το λέω για να μην εξάψω τα πνεύματα.

Ο καφές του Αύγουστου σύντομα έρχεται, και τότε η κουβέντα αλλάζει. «Λοιπόν,» μας λέει ο συγγενής μας αφού τραβά μια ρουφηξιά από το καλαμάκι, «επί του προκειμένου τώρα. Τι ξέρετε για τη δημοσιογράφο;» Η φωνή του είναι πιο χαμηλή· σχεδόν εξαφανίζεται πίσω από τη μουσική και τη γενικότερη βαβούρα του μπαρ.

«Σου είπα,» αποκρίνομαι: «τίποτα. Μόνο ότι πρέπει να την… περιλάβουμε.»

Ο Αύγουστος νεύει. «Μάλιστα. Ε, αυτό είναι το θέμα, αδελφέ. Θέλουμε κάποιοι που δεν είναι από τούτα τα μέρη να τη βάλουν στο όχημά τους και να τη φέρουν έξω από την πόλη, σ'ένα σημείο που θα σας πω.»

«Ποια είναι αυτή η δημοσιογράφος;» ρωτάω. «Πού θα τη βρούμε; Και γιατί τη θέλετε; Σκοπεύετε να την ξεπαστρέψετε;»

«Όχι, ρε, εντάξει, δεν είναι και καμια τόσο σπουδαία απειλή.» Ο Αύγουστος τραβά πάλι, με το καλαμάκι, μια γουλιά καφέ με Πορφυρό Άνεμο. «Λιγάκι να την τρομάξουμε θέλουμε, για να μην κάνει καμια χειρότερη μαλακία και μπλέξει τελείως το τομάρι της με πράγματα που δεν έχει ιδέα.»

«Τι εννοείς; Με την οικογένεια;»

«Ναι, φυσικά και με την οικογένεια. Για τι άλλο θέμα θα ήταν, νόμιζες; Έχει αρχίσει να σκαλίζει τ'αφεντικό μου, τον Τάρνελκωφ· προσπαθεί να διερευνήσει κάποιες... μυστήριες επαφές του, άμα καταλαβαίνεις. Πρέπει νάχει ψυλλιαστεί κάτι για τη Δυναστεία. Κι αυτό πού θα την οδηγήσει;»

«Να γίνει συγγενής μας;»

«Ναι, ίσως. Ή...» Ο Αύγουστος περνά το χέρι του μπροστά απ'τον λαιμό του όπως κανείς θα περνούσε ένα μαχαίρι.

«Και πώς σκοπεύετε να την τρομάξετε;»

«Και μόνο που κάποιοι θα την αρπάξουν δεν θα τρομάξει, νομίζεις;» Μου κλείνει το μάτι. Τραβά ακόμα λίγο καφέ απ'το καλαμάκι του. «Κι άμα μας την έχετε παραδώσει, θα τη δέσουμε και θα πούμε μερικές κουβέντες μαζί της. Ίσως να την αφήσουμε να περάσει και καμια νύχτα σε κανένα άσχημο μέρος, για να ταρακουνηθεί λιγάκι. Μετά θα την αφήσουμε να τη σκαπουλάρει. Σε τελική ανάλυση, έχουμε σκεφτεί πως ίσως να της ρίξουμε και καμια δεσμίδα ήλιους, για νάμαστε σίγουροι πως θα σταματήσει τις μαλακίες.»

Αναστενάζω. Τις σιχαίνομαι αυτές τις ιστορίες. «Εντάξει,» λέω. «Πώς τη λένε και πού θα τη βρούμε;»

«Μοιράνθη Καλόγαιη, κι αυτή είναι η διεύθυνσή της μες στην πόλη.» Μου δίνει μια κάρτα. «Εκεί μένει, και φεύγει συνήθως τα πρωινά. Όχι μόνο, όμως· τελευταία, που μας ερευνά, φεύγει και τα βράδια για αναζήτηση.»

«Μόνη της μένει;»

«Μαζί μ'έναν τύπο που λέγεται Καμίρνος Μικρόφθαλμος και είναι μηχανικός. Δουλεύει στον Μεγάλο Αερολιμένα της Αγκένροβ. Φεύγει για τη δουλειά του, συνήθως, πιο νωρίς απ'τη δημοσιογράφο.»

«Πού δουλεύει εκείνη; Σε εφημερίδα;»

«Ναι, στη *Ματιά της Πόλης*. Άμα πιάσεις κανέναν φύλλο της θα δεις τ'όνομα Μοιράνθη Καλόγαιη. Έχει μια σταθερή στήλη: 'Τα Μοιράνθια'.»

«Δε μπορούμε να την αρπάξουμε την ημέρα,» του λέω. «Θάναι επικίνδυνο.»

Ο Αύγουστος νεύει. «Σου είπα: φεύγει τώρα και τις νύχτες, επειδή μας ερευνά.»

«Κι ο άντρας της;»

«Δεν είναι άντρας της, απλά ζούνε μαζί.»

«Ναι, αλλά δεν πάει μαζί της τις νύχτες;»

Ο Αύγουστος κουνά το κεφάλι. «Όχι.»

«Την έχετε παρακολουθήσει, υποθέτω…»

«Ναι.»

«Αλλά δεν θέλετε να κάνετε την απαγωγή εσείς…» Με παραξενεύει αυτό, και φροντίζω να το καταλάβει ο Αύγουστος από την έκφραση του προσώπου μου.

«Καλύτερα να την κάνουν κάποιοι που δεν είναι από δω και μετά θα εξαφανιστούν. Το δικό σας όχημα δεν πειράζει και να το μπανίσει κανένας, έτσι δεν είναι;»

«Υποθέτω πως όχι,» λέω σκεπτικά.

«Η συνοικία όπου μένει η τύπισσα είναι πολυσύχναστη, έχε υπόψη σου. Ακόμα και τα βράδια περνά κόσμος.»

Μορφάζω γιατί δεν είμαι άσχετος από την Αγκένροβ. «Το ξέρω.»

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν, το πρόβλημά μας.»

«Αρκετά.»

«Μη μου πεις ότι τώρα θα τα χαλάσουμε…»

«Αφού ήρθαμε για να το κάνουμε, θα το κάνουμε· μην ανησυχείς.» Και ρίχνω μια ματιά στους συντρόφους μου, οι οποίοι μοιάζουν λιγάκι νευρικοί. «Έχει όχημα;» ρωτάω τον Αύγουστο.

Εκείνος συνοφρυώνεται. «Τι πράγμα;»

«Η Μοιράνθη. Έχει όχημα;»

«Α, ναι. Ένα δίκυκλο.»

«Το χρησιμοποιεί όταν δουλεύει;»

«Φυσικά και το χρησιμοποιεί· γιατί το έχει;»

«Το σταθμεύει στο σπίτι της;» Κοιτάζω την κάρτα που μου έδωσε. «Είναι πολυκατοικία, βλέπω… Έχει γκαράζ;»

«Ναι, έχει· και εκεί το σταθμεύει.»

Σκέφτομαι τι άλλο να ρωτήσω. Τι άλλη πληροφορία μπορεί να μας χρειαστεί. Τελικά λέω: «Ο Σερφάντης μάς είπε ότι η δημοσιογράφος δεν έχει καμια πολεμική εκπαίδευση…»

Ο Αύγουστος μορφάζει. «Δεν ξέρουμε να έχει.»

«Ούτε κουβαλά όπλα μαζί της;»

«Δεν την έχουμε δει ποτέ να τραβά όπλο, αλλά θα ήταν ασφαλές να υποθέσεις ότι μπορεί να κρύβει κανένα μικρό πιστόλι ή στιλέτο.»

«Μάλιστα. Τηλεπικοινωνιακό πομπό έχει;»

Συνοφρυώνεται. «Νομίζω.»

«Δεν ξέρεις τον τηλεπικοινωνιακό κώδικά της, υποθέτω…»

Κουνά το κεφάλι. «Όχι.»

«Μάλιστα,» λέω. «Θα πρέπει να την παρακολουθήσουμε, λοιπόν.»

«Να την αρπάξετε θέλουμε.»

«Για να την αρπάξουμε πρέπει να την περιμένουμε να βγει από το σπίτι της, νύχτα,» του λέω.

«Και μέρα θα μπορούσατε να το κάνετε, αν είστε γρήγοροι. Αφού μετά θα φύγετε από δω, ούτως ή άλλως.»

«Θα το σκεφτούμε,» αποκρίνομαι. Και τον ρωτάω πού θα την πάμε αφού τη βάλουμε στο φορτηγό μας.

Μετά, του ζητάω να μου περιγράψει τη δημοσιογράφο, και μου δίνει μια φωτογραφία της.

Το Σύνολο, η συνοικία όπου μένει η Μοιράνθη Καλόγαιη, δεν είναι και τόσο μακριά από το *Μουσικό Ρεύμα*. Βρίσκεται ανάμεσα στην Οδό Ευπρόσιτου και στη Λεωφόρο Νομοθέτη, και είναι ένα μέρος που περιλαμβάνει σχεδόν τα πάντα: κατοικίες, εμπορικά καταστήματα, εστιατόρια και μπαρ, λογιστικές και φοροτεχνικές επιχειρήσεις, καλλιτεχνικά στέκια, κι ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς. Γι'αυτό κιόλας ποτέ δεν επικρατεί ησυχία στους δρόμους του Συνόλου· όλο και κάποιος περαστικός βαδίζει, όλο και κάποιο όχημα περνά. Πρέπει να

είσαι προσεχτικός και γρήγορος αν θέλεις να κάνεις ύποπτη δουλειά σε τούτο το μέρος.

Το μόνο καλό είναι πως κανένας εδώ δεν πρόκειται να δώσει σημασία σ'ένα ακόμα φορτηγό σταθμευμένο στο πλάι του δρόμου. Όπως το δικό μας.

Κανένας, δηλαδή, εκτός αν είναι κατάσκοπος. Αλλά ακόμα κι οι κατάσκοποι υποθέτω πως στο Σύνολο μπορούν να μπερδευτούν πολύ πιο εύκολα απ'ό,τι σε οποιοδήποτε άλλο μέρος.

Έχουμε σταματήσει το όχημά μας σ'ένα σημείο απ'όπου φαίνεται η έξοδος της πολυκατοικίας της δημοσιογράφου και περιμένουμε να δούμε τι γίνεται. Καμια ώρα έχει περάσει αφότου συναντηθήκαμε με τον Αύγουστο στο *Μουσικό Ρεύμα*.

«Τι θα κάνουμε;» με ρωτά ο Φοίβος. «Θα της ορμήσουμε ενώ είναι μέρα ακόμα;» Κάθεται στην πίσω μεριά του οχήματος, στην καρότσα, αλλά τον βλέπω επειδή έχουμε τραβηγμένο το πλαστικό παραπέτασμα.

«Θα δούμε,» του λέω. «Μην αγχώνεστε.»

«Προτιμάς το βράδυ, όμως, έτσι;» λέει η Θάρφι, που είναι καθισμένη πλάι στον Φοίβο.

«Ναι. Κοίτα τι γίνεται εδώ πέρα τώρα...» Δείχνω την κίνηση στους δρόμους. «Χάος θα επικρατήσει, έτσι και της επιτεθούμε.»

«Μες στο χάος, όμως, μπορούμε να εξαφανιστούμε, σωστά;» λέει ο Αλεπούδος.

«Σχετικά είναι τα πάντα. Ίσως, αντιθέτως, να μπλεχτούμε και να μη μπορούμε να φύγουμε γρήγορα. Και πόσο μακριά, νομίζεις, θα είναι οι φύλακες της πόλης; Καταλαβαίνεις το πρόβλημα, Αλεπούδε;»

«Ναι,» παραδέχεται εκείνος.

«Ας περιμένουμε,» τους λέω, «και βλέπουμε. Υπομονή.» Μου κάνει εντύπωση που είμαι ο πιο ήρεμος από όλους τους και που με θεωρούν αρχηγό τους. Σίγουρα, δεν διάλεξα εγώ τούτη τη θέση· δεν θα τη διάλεγα ακόμα κι αν μου την πρότειναν· απλά... έτσι ήρθαν τα πράγματα. Κι αυτό μού δημιουργεί μια δυσοίωνη αίσθηση την οποία προτιμώ να αγνοήσω, μη θεωρώντας την καλύτερη από το άγχος που φαίνεται να έχουν οι σύντροφοί μου.

Θα κάνουμε τη δουλειά μας, σκέφτομαι, και θα τελειώνουμε. Δε μπορεί νάναι τίποτα το δύσκολο.

Τους λέω νάχουν τα όπλα τους έτοιμα. Τα *ενεργειακά,* τονίζω. Και όλα τα πιστόλια διπλής χρήσης να φροντίσουν να είναι γυρισμένα στην αναισθητοποίηση, όχι στο θανατηφόρο. «Πυροβόλα δεν χρησιμοποιούμε *σε καμία περίπτωση,*» τους λέω, όπως τους έχω ήδη πει ξανά. Εκείνοι γνέφουν καταφατικά. Τους δίνω, μετά, από μία σκοτοβομβίδα, με τις οποίες μας προμήθευσε ο Σερφάντης προτού φύγουμε από τη Μέλβερηθ. Έξι είναι, όλες κι όλες – δύο παραπάνω από εμάς, για νάχουμε και ρεζέρβα. «Αν τύχει να πρέπει να τυφλώσουμε κάποιον ή κάποιους, την πετάτε· αλλιώς την κρατάτε,» τους λέω. «Και προσοχή – μην τη ρίξετε πουθενά κοντά μας, γιατί τότε το σκοτάδι θα μας καλύψει όλους και δεν θα ξέρουμε τι μας γίνεται. Ίσως η δημοσιογράφος, μάλιστα, να μας ξεφύγει.» Συνεχίζουν να γνέφουν καταφατικά καθώς τους μιλάω.

Καμια ώρα μετά το μεσημέρι, βλέπουμε τη Μοιράνθη να έρχεται στο σπίτι της, καβάλα στο δίκυκλό της. Δεν φορά κράνος και την αναγνωρίζω αμέσως, από τη φωτογραφία της. Λευκό-ροζ δέρμα, μαύρα μακριά μαλλιά, λεπτή. Φορά ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά, μια κοντομάνικη γκρίζα μπλούζα, ένα κίτρινο εφαρμοστό παντελόνι, και καφετιά παπούτσια. Στην πλάτη της είναι ένας μικρός σάκος.

Λέω στους συντρόφους μου ότι τώρα δεν είναι η ώρα να κινηθούμε. Συνεχίζουμε, οπότε, να περιμένουμε ενώ η Μοιράνθη βάζει το δίκυκλό της στην πολυκατοικία και εξαφανίζεται από τα μάτια μας.

Το βράδυ δεν βγαίνει από το σπίτι της, κι αυτό με ανησυχεί γιατί σημαίνει ότι μάλλον τελικά θα πρέπει να της επιτεθούμε πρωί. Υποτίθεται πως τούτη η δουλειά οφείλει να γίνει γρήγορα: γι'αυτό είμαστε εμείς εδώ και όχι κάποιος άλλος που είναι μόνιμος κάτοικος της Αγκένροβ.

Ο Φοίβος φαίνεται νάχει καταλάβει τι σκέφτομαι. «Το πρωί;» με ρωτά.

«Μάλλον,» απαντώ.

Περιμένουμε μέχρι δυο ώρες μετά τα μεσάνυχτα· ύστερα, αποκλείεται πλέον η δημοσιογράφος να βγει από την πολυκατοικία της. Κοι-

μόμαστε μέσα στο φορτηγό χωρίς να φυλάμε σκοπιές – δε θα είχε νόημα, άλλωστε.

Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ, σκέφτομαι, *αυτή δεν είναι δουλειά για εμένα, κανονικά. Είναι δουλειά για κάποιον σαν τον Κριτόλαο, ή τον Ύαν, ή τη Σαμάνθα. Εγώ ένας γαμημένος ραλίστας είμαι!*

Καπνίζω ώσπου να με πάρει ο ύπνος, κι όταν τελικά κοιμάμαι ονειρεύομαι την Καλλιόπη. Βλέπω ότι είμαστε ξανά μαζί στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης. Εγώ οδηγώ κι εκείνη κάθεται δίπλα μου, κι έχει στην αγκαλιά της τον *Ρέσ'κρικ'κεκ,* τον δαίμονα που ο μάγος Λύκος'λι είχε κλείσει μέσα στη μηχανή του αγωνιστικού οχήματός μου για να του δώσει υπερφυσικές ιδιότητες. Η Καλλιόπη πειράζει τη μουσούδα του *Ρέσ'κρικ'κεκ,* γελώντας, και ανακατεύει τη χαίτη του από πορφυροπράσινες φλόγες. *Η Ελοντί δεν μπορεί να μας φτάσει αν δεν μπούμε στην έρημο,* λέει. Και μετά από ώρα: *Σκότωσέ τους. Σκότωσε όλη την οικογένεια. Μην τους αφήσεις να σε πάρουν, Ζορδάμη. Όταν έρθουν, μην τους αφήσεις να σε πάρουν. Με το όχημά μας μπορούμε να τους σκοτώσουμε όλους!* Και συνεχίζει να χαϊδεύει τη φλογερή χαίτη του δαίμονα, ο οποίος με ατενίζει με κατασκότεινα μάτια…

Όταν ανοίγω τα δικά μου μάτια η Καλλιόπη έχει εξαφανιστεί και είμαι ξανά στην Αγκένροβ, ακούγοντας το ρολόι στον καρπό μου να χτυπά. Οι υπόλοιποι ξυπνάνε επίσης. Είναι αυγή, και η Θάρφι φτιάχνει καφέδες για όλους μας ενώ περιμένουμε τη δημοσιογράφο να εμφανιστεί.

Η κίνηση στους δρόμους του Συνόλου δεν είναι λίγη αλλά, ευτυχώς, ούτε και τόση πολλή όση το μεσημέρι.

«Θα της χιμήσουμε τώρα;» ρωτά ο Αλεπούδος.

«Ναι,» λέω, αποφασισμένα. «Και να φοράτε τις κουκούλες σας.»

Η Μοιράνθη Καλόγαιη βγαίνει από την πολυκατοικία ύστερα από παραπάνω από μια ώρα, επάνω στο δίκυκλό της, και ξανά χωρίς κράνος.

«Αυτή είναι,» λέω βάζοντας μπροστά – «πάμε!» Πατάω το πετάλι και το φορτηγό μας ξεκινά. Το οδηγώ ανάμεσα από τα άλλα οχήματα, γρήγορα και έμπειρα. Ακούω κάποιον να φωνάζει, να με βρίζει, και φυσικά τον αγνοώ. Με τις άκριες των ματιών μου, βλέπω τον Αλε-

πούδο να φορά την κουκούλα του και να πηγαίνει πίσω, στην καρότσα. Το βλέμμα μου είναι εστιασμένο στον στόχο μου – στη δημοσιογράφο πάνω στο δίκυκλο.

Πετάγομαι μπροστά της, κλείνοντάς της τον δρόμο, και πατάω το φρένο απότομα, κάνοντας τους μεγάλους μεταλλικούς τροχούς μας να τρίξουν.

Ακούω πίσω μου τους άλλους ν'ανοίγουν αμέσως την οπίσθια πόρτα του φορτηγού, και πηδάω κι εγώ στην καρότσα με το πιστόλι μου στο χέρι, γυρισμένο στην ενεργειακή λειτουργία. Η δουλειά μου δεν είναι να βγω καθόλου από το όχημα – είναι να είμαι έτοιμος να οδηγήσω – αλλά θέλω κιόλας να μπορώ να τους βοηθήσω αν δυσκολευτούν.

Κοιτάζοντας έξω από την ανοιχτή πισινή πόρτα του φορτηγού βλέπω ότι η Μοιράνθη έχει καταφέρει να σταματήσει το δίκυκλό της χωρίς να πέσει, και υπάρχει μια έκπληκτη έκφραση στο πρόσωπό της καθώς οι τρεις σύντροφοί μου ορμούν καταπάνω της πηδώντας από την καρότσα του οχήματός μας.

Ο Αλεπούδος την αρπάζει από το μπράτσο, λέγοντας «Έλα δω εσύ» και τραβώντας την από το κάθισμα του δίκυκλού της. Η δημοσιογράφος παραπατά προς στιγμή, αλλά ύστερα κινείται αστραπιαία: το δεξί της γόνατο χτυπά τον Αλεπούδο στο υπογάστριο κι εκείνος κραυγάζει και διπλώνεται. Ο Φοίβος επιχειρεί να τη γρονθοκοπήσει κατακέφαλα· η Μοιράνθη κάνει πίσω, απότομα, έμπειρα, αποφεύγοντας τη γροθιά του για μερικά εκατοστά, και το χέρι της τινάζεται σαν συσπειρωμένο φίδι έτοιμο να δαγκώσει. Η παλάμη της τον βρίσκει στη μύτη, δυνατά, κάνοντάς τον να οπισθοχωρήσει ζαλισμένος.

Τι σκατά; σκέφτομαι ξαφνιασμένος. *Αυτή δεν ήταν που υποτίθεται πως ΔΕΝ ξέρει να πολεμά;*

Η Θάρφι τής χιμά από δίπλα, την ίδια στιγμή που το χέρι της δημοσιογράφου χτυπά τον Φοίβο· τα δάχτυλά της κλείνουν δυνατά επάνω στα μακριά μαύρα μαλλιά της Μοιράνθης, και η Θάρφι την τραβά προς το φορτηγό ενώ εκείνη παραπατά και ουρλιάζει. Όταν βρίσκεται μπροστά στην ανοιχτή πόρτα του φορτηγού, κοπανά τη Θάρφι με τον αγκώνα της στην κοιλιά και η Θάρφι διπλώνεται.

Τότε είναι που υψώνω το πιστόλι μου και, σημαδεύοντας, πατάω τη σκανδάλη. Ενέργεια εκτοξεύεται από την κάννη, φωτίζοντας και τρίζοντας· χτυπά τη δημοσιογράφο στο στήθος, και βλέπω το σώμα της να τραντάζεται και να πέφτει. «Φέρτε τη μέσα!» φωνάζω. «Τώρα! Κουνηθείτε!»

Η Θάρφι κι ο Φοίβος ίσα που καταφέρνουν να σηκώσουν τη Μοιράνθη και να τη ρίξουν μέσα στην καρότσα, ενώ ο Αλεπούδος το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να κατορθώσει να βάλει τον εαυτό του μέσα στο όχημα ενώ ακόμα κρατά την κοιλιά του, βογκώντας.

Εγώ έχω ήδη πηδήσει στη θέση του οδηγού και πατάω το πετάλι, ξεκινώντας, καθώς γύρω μας χαλασμός έχει αρχίσει να γίνεται. Κορνάρω επίμονα και βλέπω ανθρώπους να φεύγουν γρήγορα από μπροστά μου. Χτυπάω με το πλάι του φορτηγού ένα μικρότερο τετράκυκλο όχημα και ακούω κραυγές πίσω μου ενώ απομακρύνομαι.

«Γαμώ το σπίτι τους,» μουγκρίζει ο Φοίβος, σκουπίζοντας αίματα από τη μύτη του. «Δε μας είπε αυτός ο μαλάκας ότι η δημοσιογράφος δεν ξέρει να πολεμά; Αυτή εδώ–»

«Μάλλον ήταν παραπληροφορημένος.»

«Γαμιούνται όλοι τους.»

«Δέστε την,» τους λέω, «γιατί άμα ξυπνήσει μπορεί να μας σκοτώσει και τους τέσσερις εδώ μέσα.» Δεν πιστεύω, φυσικά, ότι είναι τόσο επικίνδυνη, αλλά καλύτερα οι φίλοι μου να είναι πιο προσεχτικοί μαζί της παρά λιγότερο, όπως αποδείχτηκε.

Ο Αλεπούδος ακόμα δεν είναι σε θέση να κάνει τίποτα εκτός απ’το να μουγκρίζει και να βρίζει, οπότε ο Φοίβος και η Θάρφι δένουν τη λιπόθυμη δημοσιογράφο χειροπόδαρα.

«Κλείστε της και τα μάτια,» τους λέω. «Και το στόμα.»

Υπακούνε.

Και τότε ακούω μια σειρήνα πίσω μου και κάποιον να φωνάζει μέσα από μεγάφωνο: «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟ ΦΟΡΤΗΓΟ! ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓΚΕΝΡΟΒ! ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟ ΦΟΡΤΗΓΟ!»

«Γαμώ τα πόδια της Λόρκης,» μουγκρίζω. Κοιτάζοντας από τον καθρέφτη μπορώ να δω ένα τετράκυκλο της χωροφυλακής να έρχεται. Έχει ένα μικρό πυροβόλο προσαρτημένο στην οροφή του.

Φωνάζω στους συντρόφους μου: «Ρίξτε τους σκοτοβομβίδες!»

Ο Φοίβος και η Θάρφι ανοίγουν την πίσω πόρτα του φορτηγού ίσα για να πετάξουν ο καθένας μία σκοτοβομβίδα: κι από τον καθρέφτη μου βλέπω πυκνό σκοτάδι να απλώνεται, αδιαπέραστο από το δυνατό καλοκαιρινό φως της ημέρας. Ακούω το όχημα των χωροφυλάκων να φρενάρει. Ξαφνιάστηκαν. Σίγουρα, δεν περίμεναν κάτι τέτοιο. Σύντομα, όμως, θα καταλάβουν ότι δεν είναι τίποτα το τραγικό· θα το προσπεράσουν και θα έρθουν.

Αλλά για την ώρα έχω κάποιο χρόνο.

Στρίβω απότομα σ’έναν πλαϊνό δρόμο και αυξάνω ταχύτητα, βγαίνοντας από το Σύνολο, πιάνοντας την Οδό Ευπρόσιτου. Περνάω πλάι από μπαρ και καφετέριες και εστιατόρια, και παραλίγο να χτυπήσω μια καντίνα στο πέρας του μεγάλου δρόμου. Τα καταφέρνω, όμως, να τον διασχίσω χωρίς να σκοτώσω κανέναν και χωρίς να προκαλέσω ζημιές.

«Έρχεται κάνας άλλος;» ρωτάω, γιατί απ’τον καθρέφτη μου δεν βλέπω κάποιο όχημα να μας κυνηγά.

«Όχι,» αποκρίνεται η Θάρφι.

Στρίβω ξανά, μπαίνοντας σε μικρότερους δρόμους, οδηγώντας προς τα νότια της Αγκένροβ, με σκοπό να βγω από τη μεγαλούπολη και να πάω στο μέρος συνάντησης που συζητήσαμε με τον Αύγουστο.

Διαφήμιση στη *Ματιά της Πόλης,* εφημερίδα της Αγκένροβ:

****

Πολεμικές Τέχνες

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Επίκουρου 26, Ανηφοριές
Τηλ. Κωδ.: V - - V I [[I]] X <

Όταν οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι,
οι διαβάτες είναι πιο επικίνδυνοι

[εικόνα με μια σφιγμένη γροθιά
που χτυπά προς τα αριστερά]

ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ Ο *ΝΕΡΟΛΙΘΟΣ*

Οδηγώ το φορτηγό νοτιοανατολικά της Αγκένροβ, έξω από τη δημοσιά, προς την εγκαταλειμμένη βίλα, ενώ έχω ήδη πει στους συντρόφους μου να προσέχουν μήπως κάποιος έρχεται πίσω μας. Κανείς, όμως, δεν φαίνεται να μας ακολουθεί· καταφέραμε να ξεφύγουμε από τις αρχές της πόλης.

Μετά από μισή ώρα φτάνω στον προορισμό μας. Αυτός πρέπει να είναι, υποθέτω· γιατί, βέβαια, δεν έχω ξανάρθει εδώ. Στο τέλος του χωματόδρομου βρίσκεται ένα παλιό, φανερά ερειπωμένο σπίτι με μεγάλο κήπο γεμάτο αγριόχορτα και δέντρα που θυμίζουν αρχέγονους βαρβαρικούς θεούς. Σταματώ το φορτηγό μπροστά από την είσοδο όπου κάποτε πρέπει να υπήρχε καγκελόπορτα· τώρα, όμως, δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο από ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα στο πέτρινο τείχος που, εδώ κι εκεί, είναι φαγωμένο από τα χρόνια και τον καιρό αλλά πουθενά δεν είναι τελείως γκρεμισμένο. Δείχνει γερή κατασκευή. Πνιγμένη πλέον στα αναρριχώμενα φυτά, φυσικά.

«Έχει ξυπνήσει;» ρωτάω τους συντρόφους μου χωρίς να γυρίσω να κοιτάξω πίσω. Δε χρειάζεται να διευκρινίσω ότι αναφέρομαι στη δημοσιογράφο.

«Κοιμάται ακόμα, η καταραμένη,» αποκρίνεται η Θάρφι. Δε νομίζω ότι η Μοιράνθη κέρδισε τη συμπάθεια κανενός τους κατά την απαγωγή.

Κάποιος ξεπροβάλει, τότε, πίσω από το πέτρινο τείχος της εγκαταλειμμένης βίλας. Ένας άντρας με δέρμα κατάμαυρο και μαλλιά γαλανά. «Μελαχρινό φορτίο;» φωνάζει, συνθηματικά.

«Ναι,» του λέω από το παράθυρο πλάι μου, «εμείς είμαστε. Με τη δημοσιογράφο.»

«Ελάτε μέσα, τότε. Τι περιμένετ' εκεί;»

«Μέσα στον κήπο;»

«Ναι, ελάτε.» Ο άντρας εξαφανίζεται πάλι, πηγαίνοντας πίσω από το τείχος.

Κοιτάζω την είσοδο με καχυποψία, καθώς είναι γεμάτη χόρτα και φυτά. Ύστερα πατάω το πετάλι, στρίβω το τιμόνι, και μπαίνω, ακούγοντας τριγμούς και σπασίματα ξύλων κάτω από τις ρόδες του φορτηγού. Βλέπω τον μαυρόδερμο άντρα να μας ακολουθεί βαδίζοντας πλάι μας και κάνοντάς μας νοήματα.

Σταματάω, τελικά, το όχημά μας εκεί όπου μου δείχνει: δίπλα από την ερειπωμένη βίλα, σ'ένα σημείο που κάποτε μάλλον ήταν στάβλος και τώρα μοιάζει αρκετά καλά κρυμμένο από τη βλάστηση. Καθώς βγαίνουμε από το φορτηγό, κι άλλοι εκτός από τον μαυρόδερμο συγκεντρώνονται γύρω μας: τέσσερις άντρες και μια γυναίκα. Δεν αναγνωρίζω κανέναν τους. Πρέπει, πάντως, νάναι άνθρωποι του Τάρνελκωφ και μέλη της Σιδηράς Δυναστείας συγχρόνως για να είναι εδώ.

«Ο Αύγουστος μάς έστειλε,» τους λέω, ενώ ο Φοίβος κι ο Αλεπούδος τραβάνε τη δεμένη δημοσιογράφο έξω από την καρότσα. Ο Αλεπούδος την αφήνει απότομα να κοπανήσει στο έδαφος – επίτηδες, σίγουρα – ενώ ο Φοίβος την ακουμπά κάτω πιο ήπια. Η Μοιράνθη αρχίζει να ξυπνά, μουγκρίζοντας αποπροσανατολισμένη. Το στόμα και τα μάτια της εξακολουθούν να είναι δεμένα.

«Ναι, 'ντάξει,» μου απαντά ο μαυρόδερμος. «Ποιος άλλος θα σας έστελνε;»

Ένας άντρας με γαλανό δέρμα, μαύρα μαλλιά, και μούσια κοιτάζει τη δημοσιογράφο συνοφρυωμένος. «Με τι τη χτυπήσατε;» ρωτά δείχνοντας το στήθος της, εκεί όπου η ελαφριά μπλούζα της είναι τρυπημένη και το καψαλισμένο δέρμα της Μοιράνθης φαίνεται από κάτω.

«Μ'ενεργειακή ριπή,» του λέω, «για να την αναισθητοποιήσουμε. Δεν ήσασταν καθόλου καλά πληροφορημένοι γι'αυτήν· γνωρίζει πώς να πολεμά. Παραλίγο να τους δείρει και τους τρεις» – δείχνω, με μια κίνηση του κεφαλιού, τους συντρόφους μου – «και να φύγει. Θα έφευγε, βασικά, αν δεν την πυροβολούσα.»

«Τέλος πάντων,» λέει ένας άλλος άντρας, λευκόδερμος και ξανθομάλλης, «τώρα την έχουμε. Ας την πάμε μέσα.»

Η Μοιράνθη, που αναμφίβολα μας ακούει και ίσως νάχει καταλάβει περίπου τι γίνεται, αρχίζει να σκούζει και να χτυπιέται, δεμένη χειροπόδαρα καθώς είναι. Ο Αλεπούδος την κλοτσά στα πλευρά, κι εκείνη διπλώνεται.

«Ε!» του λέει ο λευκόδερμος, ξανθομάλλης άντρας. «Τελείωσε η ιστορία.» Μοιάζει γι'αρχηγός ανάμεσα στους υπόλοιπους, και πρέπει, ηλικιακά, νάναι ο μεγαλύτερος απ' αυτούς.

Ο μαυρόδερμος άντρας και ο γαλανόδερμος πιάνουν τη Μοιράνθη ο ένας κάτω από τις μασκάλες κι ο άλλος από τα πόδια και τη σηκώνουν από τη γη, πηγαίνοντάς την προς την ερειπωμένη βίλα.

«Περιμένετε να σας δώσουμε κι ένα φορτίο, έτσι;» ρωτά ο ξανθομάλλης.

«Ναι,» απαντώ.

«Για το Μαύρο Δόντι.»

«Το ξέρουμε.»

Ο ξανθομάλλης κάνει νόημα στους υπόλοιπους, και οι δύο άντρες φεύγουν· μονάχα η γυναίκα μένει: μια τύπισσα μετρίου αναστήματος με δέρμα λευκό-ροζ, όπως του ξανθομάλλη, και κοντά καστανά μαλλιά. Πρέπει νάναι μικρότερή του για τουλάχιστον πέντε χρόνια.

«Ποιος είσαι εσύ;» τον ρωτάω. «Δε νομίζω ότι έχουμε ξανασυναντηθεί.»

«Τάρνελκωφ,» συστήνεται, ξαφνιάζοντάς με.

«Ο ίδιος; Ο έμπορος μικρών όπλων;»

«Δε θα το περίμενες από τη φάτσα μου;»

«Δεν ξέρω αν οι έμποροι μικρών όπλων έχουν συγκεκριμένες φάτσες,» αποκρίνομαι.

Ο Τάρνελκωφ χαμογελά. «Σε πληροφορώ πως δεν έχουν. Χαρίλαος Τάρνελκωφ.» Μου δίνει το χέρι του.

Το σφίγγω. «Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος.»

Ο Τάρνελκωφ συνοφρυώνεται. «Λιγνόρρυγχος; Ζορδάμης; Δεν είναι κι ένας ραλίστας με το ίδιο όνομα;»

Τώρα είναι η δική μου σειρά να χαμογελάσω. «Ναι, και τον ξέρω πολύ, πολύ καλά.»

Ο Τάρνελκωφ γελά. «Δεν το γνώριζα ότι ήσουν της οικογένειας!»

«Τα τελευταία χρόνια υιοθετήθηκα.»

«Συνεχίζεις να συμμετέχεις σε αγώνες;»

«Για την ώρα όχι. Ξεπληρώνω την οικογένεια.»

«Μάλιστα· κατάλαβα.» Ο Τάρνελκωφ ανάβει τσιγάρο και μου προσφέρει κι εμένα ένα, το οποίο και δέχομαι. Είναι καλής ποιότητας: βαρύς και γευστικός καπνός. «Ετούτοι;» με ρωτά δείχνοντας με το βλέμμα του τους συντρόφους μου.

Τους συστήνω.

«Χρωστάνε κι αυτοί;»

«Χρωστάμε,» του απαντά ο Φοίβος.

«Μην ακούτε αυτά που μπορεί μερικοί να σας λένε,» τους λέει ο Τάρνελκωφ φυσώντας καπνό από τη μύτη· «θα ξεπληρώσετε και μετά θα είναι όλα καλά με την οικογένεια.»

«Μιλάς εκ πείρας;» ρωτά η Θάρφι.

Ο Τάρνελκωφ γνέφει καταφατικά, ενώ τότε επιστρέφουν, μεταφέροντας κιβώτια, οι δύο που είχαν φύγει.

Ο Τάρνελκωφ κάποτε χρωστούσε στη Σιδηρά Δυναστεία; σκέφτομαι. *Κανένας δεν μου το είπε ποτέ αυτό!* Γιατί τα καλά δεν τα λένε; Ή μήπως τα λόγια του δεν υπονοούν ακριβώς εκείνο που νομίζω;

Οι δύο άντρες βάζουν τα κιβώτια στην καρότσα του φορτηγού μας και, μετά, φεύγουν λέγοντάς μας πως θα φέρουν κι άλλα.

«Τι θα γίνει με τη δημοσιογράφο;» ρωτάω τον Τάρνελκωφ.

«Δε θα πεθάνει, εκτός αν επιμένει,» μου αποκρίνεται. «Να την ταρακουνήσουμε λιγάκι θέλουμε μόνο.»

Ο Αύγουστος, λοιπόν, δεν μας είπε ψέματα.

«Δε σκέφτεσαι να τη βάλεις στην οικογένεια;»

«Θα δούμε,» λέει ο Τάρνελκωφ. «Δε βάζουμε και τον καθένα χωρίς καλό λόγο, όπως θα ξέρεις.»

Η αλήθεια είναι πως δεν το ξέρω· είχα την εντύπωση πως *βάζουν* τον καθένα χωρίς καλό λόγο. Εξάλλου, τι καλός λόγος υπήρχε για να βάλουν εμένα;

Οι δύο άντρες φέρνουν ακόμα μερικά κιβώτια και τ'αφήνουν στην καρότσα μας.

«Λοιπόν,» μου λέει ο Τάρνελκωφ πετώντας κάτω το τσιγάρο του και σβήνοντάς το με τη μπότα του. «Θα τα πάτε στο Μαύρο Δόντι. Ξέρεις πού είναι, έτσι;»

«Ναι.»

«Θα επικοινωνήσεις εκεί με τη Ναρλέθι.»

Νεύω. «Την έχω ξανασυναντήσει, αλλά ήμουν με άλλους τότε. Έχει κάποιο τηλεπικοινωνιακό κώδικα;»

«Σίγουρα έχει, αλλά δεν τον ξέρω,» μου λέει ο Τάρνελκωφ. «Και δεν τον χρειάζεσαι. Θα πας στο πανδοχείο που λέγεται *Νερόλιθος*, στην ανατολική μεριά της πόλης, στο λιμάνι, και θα πεις στη γυναίκα του μπαρ ότι είσαι της οικογένειας και ότι ζητάς τη Ναρλέθι. Η γυναίκα του μπαρ ονομάζεται Σερφάντια, είναι περίπου στο ύψος της Νίκης από δω» – ρίχνει μια ματιά προς την καστανή γυναίκα πλάι του – «κι έχει γαλανό δέρμα και μακριά ξανθά μαλλιά. Εντάξει;»

«Εντάξει.»

Οδηγώ το φορτηγό προς τα βόρεια, ακολουθώντας μονοπάτια που μου είπε ο Τάρνελκωφ ώστε να αποφύγω την Αγκένροβ, να κάνω τον κύκλο της και να μην υπάρχει κίνδυνος να συναντήσω τις αρχές, που ίσως ακόμα να μας ψάχνουν. Δεν παρουσιάζεται κανένα πρόβλημα απολύτως. Όταν έχουμε πλέον αφήσει προ πολλού τη μεγαλούπολη πίσω μας, πιάνω τη δημοσιά και, οδηγώντας επάνω της, μπαίνω στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς. Ο Αλεπούδος, καθισμένος δίπλα μου, βάζει μια πλακέτα μουσικής στην κονσόλα μας και τραγούδια των Κραυγαλέων Αλεπούδων γεμίζουν το όχημα: *Τα Μάτια του Δάσους· Τεντώνοντας τ’Αφτιά, Λυγίζοντας τα Πόδια· Οι Αλλοπαρμένοι του Φεγγαριού…*

Οι πρόποδες δίνουν σύντομα τη θέση τους στα ψηλά βουνά της Ραχοκοκαλιάς· το ορεινό τοπίο είναι παντού γύρω από τη μεγάλη δημοσιά που ακολουθούμε. Βλέπω άγριους γρύπες να πετάνε ανάμεσα από τις βουνοκορφές. Συναντώ, κάπου-κάπου, κανένα άλλο όχημα.

«Δε βάζουμε ν’ακούσουμε και τίποτ’ άλλο, ρε Αλεπούδε;» λέω αφού πάνω από δυόμιση ώρες έχουν περάσει.

«Τι προτείνεις;»

«Οτιδήποτε: κάτι που δεν είναι Κραυγαλέες Αλεπούδες.»

Ο Αλεπούδος κλείνει τη μουσική και φωνάζει στη Θάρφι και στον Φοίβο πίσω από το πλαστικό παραπέτασμα να του δώσουν τις άλλες πλακέτες.

«Δε μας αφήνεις ήσυχους, ρε Αλεπούδε;» ακούγεται η φωνή της Θάρφι, ξέπνοη, ενώ ο Φοίβος γελά. Πρέπει να έκαναν έρωτα, νομίζω.

Ο Αλεπούδος μάλλον δεν το καταλαβαίνει. «Σιγά, ρε!» λέει. «Τόσο σπουδαίο είναι; Νάρθω εγώ να–;»

«Μείνε εκεί, θα σ'τα φέρω τώρα!» τον διακόπτει η Θάρφι· και μετά από λίγο, το χέρι της ξεπροβάλει από την άκρη του πλαστικού παραπετάσματος, βαστώντας μια μεγάλη δερμάτινη θήκη.

«Ευχαριστώ,» λέει ο Αλεπούδος παίρνοντάς την. Την ανοίγει, ψάχνει μέσα, τραβά μια πλακέτα, και τη βάζει στο σύστημά μας. Η *Κτηνωδία Τροχών* αρχίζει ν'ακούγεται από τα ηχεία – ένα τραγούδι του συγκροτήματος Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι.

Μετά από τέσσερις ώρες από τότε που φύγαμε από την ερειπωμένη βίλα, όταν ο ήλιος είναι ψηλά στον ουρανό και η καλοκαιρινή ζέστη δυνατή, φτάνουμε στον *Βράχο του Κάρτωλακ,* ένα πανδοχείο στο πλάι της δημοσιάς. Πάνω από το οίκημα βρίσκεται η φωλιά ενός γρύπα ο οποίος ανήκει στον ιδιοκτήτη του πανδοχείου. Αποφασίζουμε, φυσικά, να περάσουμε το μεσημέρι εδώ. Βάζω το φορτηγό μας στο γκαράζ πλάι στον *Βράχο* και πηγαίνουμε στην τραπεζαρία για να φάμε.

Η Τζιλ, η γυναίκα του ιδιοκτήτη, είναι μέλος της Σιδηράς Δυναστείας. Τη γνώρισα όταν είχα έρθει μαζί με τον Κριτόλαο'μορ και τον Ύαν, ενώ κυνηγούσαμε τον Άφευκτο. Δεν ξέρω αν με θυμάται, αλλά εγώ τώρα τη βλέπω να κάθεται σ'ένα από τα σκαμνιά του μπαρ με μια κρυστάλλινη κούπα μπίρα από κοντά. Έχει κατάλευκο δέρμα σαν το χιόνι και μακριά καστανά μαλλιά, πιασμένα πίσω απ'το κεφάλι μ'ένα κοκαλάκι· φορά ένα μακρύ, πράσινο αμάνικο φόρεμα με μεγάλο ντεκολτέ. Δεν της μιλάω γιατί δεν υπάρχει λόγος.

Παραγγέλνουμε φαγητό και, καθώς τρώμε, ρωτάω τους άλλους: «Την ξέρετε τη Τζιλ;»

«Ποια Τζιλ;» λέει η Θάρφι.

Δεν την ξέρουν, λοιπόν. «Συγγενής μας,» εξηγώ, «εδώ, στο πανδοχείο. Αυτή η λευκόδερμη γυναίκα με τη μπίρα, στο μπαρ.»

Της ρίχνουν κοφτά βλέμματα.

«Σύζυγος του ιδιοκτήτη,» συνεχίζω. Ελπίζω να μην ενοχλεί κανέναν μέσα στη Δυναστεία που τους δίνω αυτές τις πληροφορίες. «Αλλά δεν χρειάζεται να την ενοχλήσουμε τώρα. Απλώς σας το λέω μήπως κάποτε τη χρειαστείτε για κάποιο λόγο.»

Έχω αρχίσει να αισθάνομαι *αρχαίο* μέλος της οικογένειας όταν βρίσκομαι μαζί με συγγενείς που ξέρουν λιγότερα από εμένα. Μια, αναμφίβολα, εσφαλμένη εντύπωση. Κανένας ποτέ δεν μπορεί να θεωρεί πως γνωρίζει πολλά μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία. Ακόμα και μέλη όπως ο Γρύπας Ξενοκράτης και η Σαμάνθα. Γνωρίζουν, όμως, σίγουρα τα βασικά – και πολύ περισσότερα από εμένα.

Περνάμε το μεσημέρι στα δωμάτια που κλείνουμε στο πανδοχείο και μετά φεύγουμε. Οδηγώ ξανά επάνω στη δημοσιά, διασχίζοντας τα βουνά της Ραχοκοκαλιάς. Ύστερα από δύο ώρες, ενώ έχει σουρουπώσει, βγαίνω στους βόρειους πρόποδες πλησιάζοντας τη Θακέρκοβ και τον ποταμό Κάλμωθ. Δεν φτάνω, όμως, στη μεγαλούπολη· στρίβω σ’έναν μικρότερο δρόμο και κατευθύνομαι βορειοανατολικά. Το Μαύρο Δόντι είναι μια μικρή πόλη στις νότιες όχθες του Κάλμωθ: μια πόλη που, ουσιαστικά, αποτελεί προκάλυμμα για διάφορες δραστηριότητες του υπόκοσμου. Πολλοί και διάφοροι ύποπτοι συγκεντρώνονται εκεί, όχι μόνο άνθρωποι της Σιδηράς Δυναστείας. Η Δυναστεία, όμως, έχει μάλλον τον μεγαλύτερο έλεγχο.

Όταν έχει δύσει ο ήλιος βλέπω τα χαμηλά οικοδομήματα του Μαύρου Δοντιού αντίκρυ μας. Μπαίνω στη μικρή πόλη από τα νότια και, οδηγώντας με μειωμένη ταχύτητα μέσα στους ήσυχους δρόμους της, πηγαίνω προς την ανατολική μεριά.

«Έχε το νου σου για το πανδοχείο που μας είπε ο Τάρνελκωφ,» λέω στον Αλεπούδο. «Νερόλιθος λέγεται.»

«Ναι, το θυμάμαι,» μουρμουρίζει εκείνος βαριεστημένα, και χασμουριέται. Ούτε μουσική δεν έχει βάλει από τότε που φύγαμε από τον *Βράχο του Κάρτωλακ*.

Δε δυσκολευόμαστε να βρούμε τον Νερόλιθο. Είναι, όντως, στην ανατολική μεριά, στο λιμάνι. Σταματάω το φορτηγό μας σ’έναν δρόμο πλάι του και λέω στη Θάρφι και τον Φοίβο να μας περιμένουν στο φορτηγό, ενώ εγώ κι ο Αλεπούδος πηγαίνουμε μέσα στο πανδοχείο για να συνεννοηθούμε.

Η τραπεζαρία είναι αρκετά μεγάλη και καλοφωτισμένη. Κόσμος κάθεται στα τραπέζια: κόσμος του υπόκοσμου, πράγμα φανερό από τις όψεις τους. Δεν είναι ούτε κακάσχημοι ούτε σημαδεμένοι ούτε απεριποίητοι οι περισσότεροι από αυτούς, αλλά έχουν… *κάτι* επάνω τους που εμένα, τουλάχιστον, μου λέει ότι είναι «του υπόκοσμου». Ή ίσως να είμαι απλά προκατειλημμένος επειδή ξέρω τι είδους μέρος είναι το Μαύρο Δόντι.

Στην αριστερή μεριά της τραπεζαρίας υπάρχει μια πελώρια ταπετσαρία που απεικονίζει τρεις όμορφες πρασινόδερμες γυναίκες καθισμένες ανάμεσα σε μια αγέλη από άγρια αιλουροειδή, έχοντας κούπες με ποτά στα χέρια τους, χαμογελώντας και καπνίζοντας. Γύρω τους υπάρχει άφθονη βλάστηση. Από τα Φέρνιλγκαν υποτίθεται πως είναι αυτή η σκηνή; αναρωτιέμαι.

Πίσω από το μπαρ στέκεται μια γαλανόδερμη γυναίκα με μακριά, ξανθά σγουρά μαλλιά που πέφτουν λυτά στους ώμους και στην πλάτη της. Φορά μια μαύρη μπλούζα που με το ζόρι δεν θα μπορούσες να αποκαλέσεις στηθόδεσμο, καθώς κυρίως το στήθος της καλύπτει, αφήνοντας κοιλιά, χέρια, και ώμους εκτεθειμένα. Στο αριστερό χέρι, από το μπράτσο ώς τον καρπό, η γυναίκα έχει μια μεγάλη δερματοστιξία: φυτά και λουλούδια που πλέκονται αναμεταξύ τους. Στο κάτω της χείλος είναι περασμένος ένας μικρός, αργυρός κρίκος.

Την πλησιάζω μαζί με τον Αλεπούδο. «Η Σερφάντια;» τη ρωτάω.

«Κι εσείς είστε…;» Μας κοιτάζει και τους δύο από πάνω ώς κάτω.

«Της οικογένειας,» της λέω. «Θέλω να μιλήσω με τη Ναρλέθι. Τώρα.»

«Της οικογένειας, ε;»

«Ναι.»

Νεύει. «Καλώς.» Ρωτά: «Διψάτε; Κερνάει το κατάστημα.»

Ο Αλεπούδος ζητά έναν Κρύο Ουρανό, το ίδιο κι εγώ. Η Σερφάντια μάς δίνει δύο Κρύους Ουρανούς μέσα σε ψηλά ποτήρια γεμάτα πάγο.

Μας στρέφει την πλάτη, ζυγώνοντας έναν επικοινωνιακό δίαυλο που κρέμεται στον τοίχο πίσω της· φέρνει το ακουστικό στο αφτί της και πατά μερικά πλήκτρα. Μιλά ψιθυριστά ώστε να μην την ακούμε. Και μετά επιστρέφει πάλι κοντά μας.

«Σε λίγο θάναι εδώ,» μας λέει. «Από πού έρχεστε;»

«Από Αγκένροβ,» απαντά ο Αλεπούδος προτού προλάβω να μιλήσω.

Τον κοιτάζει υπομειδιώντας. «Τόσο μακριά, ε;»

«Έχουμε πάει και πιο μακριά.» Πίνει μια γουλιά απ'τον Κρύο Ουρανό του ενώ την κοιτάζει πάνω απ'την άκρη του ποτηριού.

Η Σερφάντια υψώνει ένα ξανθό φρύδι, ερωτηματικά.

«Στην Ύγκρας,» λέει ο Αλεπούδος.

«Άνθρωποι της ερήμου;» γελά η Σερφάντια.

«Όχι και νομάδες.»

«Δε μοιάζεις για νομάδας, αυτό είναι σίγουρο.»

«Δεν ξέρουν από μουσική οι νομάδες, γι'αυτό.»

Η Σερφάντια γελά ξανά. «Τι εννοείς;»

Νομίζω ότι συμπαθιούνται οι δυο τους. Μετά από λίγο αρχίζουν να λένε για Κραυγαλέες Αλεπούδες κι άλλα συγκροτήματα και μουσικούς. Ο Αλεπούδος είναι ό,τι πρέπει για να κάνεις ατελείωτες τέτοιες κουβέντες μαζί του.

Η Ναρλέθι δεν αργεί να έρθει. Τη βλέπω ξαφνικά να κάθεται στο ψηλό σκαμνί πλάι στο δικό μου. «Γεια σου, Ζορδάμη,» με χαιρετά. Το δεξί της μάτι με κοιτάζει λιγάκι αλλήθωρα. Το δέρμα της είναι πορφυρό, τα μαλλιά της ξανθά και δεμένα αλογοουρά. Φορά λευκή πουκαμίσα και μαύρη δερμάτινη φούστα. Στη ζώνη της είναι θηκαρωμένο ένα πιστόλι, σε φανερό σημείο. Δε χρειάζεται να έχεις καμια ιδιαίτερη άδεια για να οπλοφορείς έτσι φανερά στο Μαύρο Δόντι. Από την άκρη της δεξιάς της μπότας, επίσης, παρατηρώ να προεξέχει η λαβή ενός ξιφιδίου.

«Ναρλέθι,» λέω. «Με θυμάσαι.»

«Δεν έχει περάσει και τόσος καιρός από τότε που ήσουν στο Μαύρο Δόντι. Αλλά, ούτως ή άλλως, σπάνια ξεχνάω φάτσες.»

«Σου φέρνω κάτι όπλα από την Αγκένροβ, από τον Τάρνελκωφ. Τα περιμένεις, υποθέτω…»

Η Ναρλέθι νεύει. «Ναι. Δουλεύεις για τον Τάρνελκωφ τώρα;»

«Κατά σύμπτωση. Από τη Μέλβερηθ μ'έστειλαν στην Αγκένροβ, και από την Αγκένροβ, εδώ. Και μετά… εσύ θα μου πεις, μάλλον.»

Η Ναρλέθι συνοφρυώνεται. «Εγώ;» Και κάνει νόημα στη Σερφάντια να της δώσει ένα ποτό – το συνηθισμένο της, υποθέτω, γιατί δεν λέει τι θέλει.

«Εσύ· ποιος άλλος;»

«Δεν είσαι μόνος σου, έτσι;»

«Έτσι,» αποκρίνομαι· και της δείχνω, με τον αντίχειρα, τον άντρα δίπλα μου. «Από δω ο Αλεπούδος. Κι οι άλλοι δύο περιμένουν μέσα στο φορτηγό. Τους λένε Θάρφι και Φοίβο. Χρωστάμε, όλοι μας.»

«Μάλιστα.» Η Ναρλέθι πιάνει το ποτήρι που έχει αφήσει η Σερφάντια μπροστά της και πίνει μια γουλιά. Φλεγόμενος Γρύπας, παρατηρώ: αναψυκτικό, όχι ποτό ουσιαστικά. «Θα πρέπει να το σκεφτώ,» μου λέει. «Τι ξέρετε να κάνετε;»

«Εγώ, όπως γνωρίζεις, είμαι ραλίστα, και οι άλλοι… μπορούν να κάνουν διάφορες δουλειές, υποθέτω, αλλά όχι τίποτα το εξειδικευμένο.»

«Κατάλαβα. Πάμε να δούμε τα όπλα, τώρα;»

«Πάμε.» Κατεβαίνω απ'το σκαμνί μου, και η Ναρλέθι απ'το δικό της.

«Πρέπει νάρθω κι εγώ;» ρωτά ο Αλεπούδος, ακόμα καθισμένος.

«Δεν είναι κι απαραίτητο,» του λέω, και τον αφήνουμε μαζί με τη Σερφάντια καθώς βγαίνουμε από τον Νερόλιθο πηγαίνοντας προς το φορτηγό.

Ανοίγουμε την πίσω πόρτα κι ανεβαίνουμε στην καρότσα, συναντώντας τον Φοίβο και τη Θάρφι, τους οποίους και συστήνω στη Ναρλέθι. Η Ναρλέθι κοιτάζει τη Θάρφι κολακευτικά, νομίζω· σίγουρα πιο κολακευτικά απ'ό,τι εμένα ή τον Φοίβο. Της αρέσουν οι γυναίκες;

«Αυτά εδώ είναι,» της λέω ακουμπώντας το χέρι μου πάνω σ'ένα απ'τα κιβώτια.

Η Ναρλέθι τα ανοίγει το ένα κατόπιν του άλλου, και μέσα τους βλέπουμε μικρά όπλα: πιστόλια διαφόρων μεγεθών· στιλέτα και ξιφίδια· μερικές σιδερογροθιές.

«Εντάξει,» λέει η Ναρλέθι, και κλείνει ξανά τα κιβώτια. «Θα μείνετε εδώ, τώρα; Στον *Νερόλιθο;*»

«Αν δεν έχεις πρόβλημα. Σου είπα: εσύ θα μας κατευθύνεις από δω και πέρα.»

Η Ναρλέθι νεύει καταφατικά. Τραβά έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από μια τσέπη της φούστας της, πατά μερικά κουμπιά, τον φέρνει στ'αφτί της, και μιλά σε κάποιον λέγοντάς του να έρθουν να πάρουν κάτι πράγματα από ένα φορτηγό πλάι στον *Νερόλιθο.* «Ναι, είναι αρκετά,» του λέει. «Φέρε το τρίκυκλο για να τα φορτώσεις εκεί.»

Διαφήμιση στο περιοδικό ποικίλης ύλης *Επιβίωση στη Θακέρκοβ*, που κυκλοφορεί ανά δεκαήμερο στην εν λόγω πόλη:

****

ΟΠΛΟΦΟΡΟΣ

Κυκλοφορεί το 1ο τεύχος
σε Άντχορκ, Θακέρκοβ, και Νίρβεκ

[εικόνα του εξωφύλλου του πρώτου τεύχους, που έχει επάνω τη φωτογραφία ενός πιστολιού ασυνήθιστου σχήματος με διακόπτη για αλλαγή λειτουργιών]

Η απόλυτη πηγή για κάθε είδους όπλο:
—μεγάλα και μικρά πυροβόλα
—ενεργοβόλα
—ηχητικά
—ξίφη
—λεπίδες ενεργειακά φορτισμένες
—βαλλίστρες
—ακόμα και τόξα των Φέρνιλγκαν και των νότιων ερήμων!
—καθώς και πολλά μη συμβατικά, σχετικά άγνωστα όπλα, και όπλα άλλων διαστάσεων

Με σχολιασμούς και κριτικές από εμπειρογνώμονες

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟΝ ΥΠΟΚΟΣΜΟ

«Είσαι από τη Θακέρκοβ, λοιπόν, ε;» λέει η Ναρλέθι, την επομένη μέρα, στον Αλεπούδο, ενώ καθόμαστε σ'ένα από τα πίσω δωμάτια του *Νερόλιθου*, γύρω από ένα τραπέζι, μόνοι μας, εγώ, εκείνη, ο Αλεπούδος, η Θάρφι, κι ο Φοίβος. Φασαρία έρχεται από την τραπεζαρία: ομιλίες, μουσική, γέλια, καμια έντονη φωνή κάπου-κάπου.

«Ναι,» αποκρίνεται ο μουσικόφιλος σύντροφός μου, «γιατί;» Κρατά στο χέρι του ένα αναμμένο τσιγάρο, καπνίζοντας ήρεμα.

«Είμαστε κοντά στη Θακέρκοβ, όπως σίγουρα ξέρεις…»

Ο Αλεπούδος νεύει.

«Δε γνώριζες για το Μαύρο Δόντι παλιότερα;» συνεχίζει η Ναρλέθι.

«Δε νομίζω ότι τόχα ξανακούσει. Δεν είναι και τόσο κοντά στη Θακέρκοβ, και δεν είχε τύχει νάρθω από τούτα τα μέρη.» Ανασηκώνει τους ώμους του, μορφάζοντας. Τραβά ακόμα μια τζούρα απ'το τσιγάρο του.

Το Μαύρο Δόντι απέχει γύρω στα εξήντα-πέντε χιλιόμετρα από τη Θακέρκοβ, αν δεν κάνω λάθος. Πράγματι, ούτε πολύ κοντά ούτε πολύ μακριά.

«Γνωρίζεις, πάντως, τη Θακέρκοβ,» λέει η Ναρλέθι στον Αλεπούδο, «κι αυτό είναι που έχει σημασία για εμένα. Θα μπορούσες να δρας ως πράκτοράς μας εκεί, δεν θα μπορούσες;»

Ο Αλεπούδος συνοφρυώνεται καχύποπτα. «Τι εννοείς 'πράκτοράς σας';»

«Θα φέρνεις κόσμο σε επαφή με το Μαύρο Δόντι. Και θα κάνεις διάφορες δουλειές που απαιτούν έναν άνθρωπο να πηγαίνει από το Μαύρο Δόντι στη Θακέρκοβ και αντίστροφα. Τι λες;»

«Με ρωτάς; Δηλαδή, μπορώ να αρνηθώ κιόλας;»

Η Ναρλέθι χαμογελά, αλλά τον ατενίζει με στενεμένα μάτια – το δεξί εκ των οποίων μοιάζει να κοιτάζει κάπου παραδίπλα. «Θα προτι-

μούσα να μην αρνηθείς. Έχεις κανένα λόγο να θες νάσαι μακριά από την πόλη σου;»

«Κανέναν,» παραδέχεται ο Αλεπούδος. «Ίσα-ίσα, ο πατέρας μου είναι εκεί, και... γι'αυτόν πήρα δάνειο. Νομίζει τώρα ότι κάνω κάποιες μεταφορές–»

«Δεν του έχεις πει για τη Δυναστεία, έτσι;» τον διακόπτει η Ναρλέθι.

«Εννοείται πως όχι. Και, βασικά, αυτό που μου προτείνεις με συμφέρει. Δε θέλω οι δικοί μου ν'ανησυχούν για εμένα, και τώρα θα μπορώ να τους βλέπω...» Φυσά καπνό, σκεπτικός. Σαν νάχει κάποιες αμφιβολίες.

«Δέχεσαι, λοιπόν.»

Ο Αλεπούδος γνέφει καταφατικά. «Και οι άλλοι;» ρωτά, δείχνοντας με μια κίνηση του κεφαλιού εμένα, τη Θάρφι, και τον Φοίβο.

«Άσε τους άλλους,» του λέει η Ναρλέθι· «τούτη η δουλειά είναι για εσένα και μόνο, εντάξει;»

«Θα τους στείλεις αλλού αυτούς;»

«Τον Ζορδάμη θα τον κρατήσω εδώ, για την ώρα, στο Δόντι» – με κοιτάζει συλλογισμένα – «και βλέπουμε...» Τι έχει στο μυαλό της για εμένα; Μ'αυτούς τους τρελούς συγγενείς ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις...

Η Ναρλέθι στρέφει το βλέμμα της στον Φοίβο και στη Θάρφι. «Εσείς οι δυο είστε αντρόγυνο, έτσι;» Το λέει με κάποια δυσαρέσκεια, παρατηρώ. Πρέπει όντως να γουστάρει τη Θάρφι.

«Ναι,» απαντά ο Φοίβος.

«Θα πάτε μαζί στην Άντχορκ, αφού επικοινωνήσω με κάποιους ανθρώπους να δω αν ακόμα υπάρχει ανάγκη για κάτι.»

«Τι πράγμα;»

«Θα το μάθετε όταν έρθει η ώρα.»

«Κι εν τω μεταξύ;» ρωτά ο Φοίβος.

«Η ώρα δεν θ'αργήσει να έρθει,» του λέει η Ναρλέθι. Και προς τον Αλεπούδο: «Εσύ ξεκινάς. Και δε θ'απασχολείς εμένα από δω και στο εξής, εκτός αν υπάρχει πολύ ιδιαίτερος λόγος. Θα συνεννοείσαι με τη Σερφάντια. Μου είπε ότι της μοιάζεις... συνεννοήσιμος.»

Ο Αλεπούδος γελά κοφτά, αμήχανα, και το λευκόδερμο πρόσωπό του κοκκινίζει λιγάκι πίσω από τα μούσια. «Ναι, εντάξει,» λέει.

Μετά από τη σύντομη συζήτησή μας, η Ναρλέθι με οδηγεί σ'ένα οίκημα κοντά στο λιμάνι. Είναι καμια ώρα πριν από το μεσημέρι και η καλοκαιρινή ζέστη έντονη.

«Τι είναι εδώ;» τη ρωτάω ατενίζοντας το μονώροφο οικοδόμημα που από πάνω μοιάζει με κατοικία ενώ από κάτω είναι χωρισμένο στα δύο: η μια μεριά, οπωροπωλείο· η άλλη, μάλλον, αποθήκη.

«Το σπίτι σου,» απαντά η Ναρλέθι, κι ανεβαίνει την πέτρινη σκάλα δίπλα από το οπωροπωλείο.

Την ακολουθώ. «Το σπίτι μου; Δε θα μένω στο πανδοχείο;»

«Το πανδοχείο είναι για να βγαίνουν λεφτά από την ενοικίαση των δωματίων,» εξηγεί η Ναρλέθι καθώς φτάνουμε στο μπαλκόνι. Τραβά ένα κλειδί από μια τσέπη του παντελονιού της και ξεκλειδώνει την ξύλινη εξώθυρα του σπιτιού. Η πόρτα ανοίγει τρίζοντας, και μπαίνουμε σ'ένα καθιστικό όλο παλιά έπιπλα και σκόνη. *Παλιά* σαν να λέμε *πολυκαιρισμένα*, όχι *ακριβά*· δεν έχουν τίποτα επάνω τους που θα ανέβαζε την τιμή τους. Οι περισσότεροι ίσως να τα θεωρούσαν σκουπίδια. Μέσα στον χώρο βλέπω επίσης ένα παλιό ραδιόφωνο κι ένα ηχοσύστημα.

Η Ναρλέθι ανοίγει τα πατζούρια των δύο παραθύρων, για να πάρει αέρα το μέρος που, ομολογουμένως, μυρίζει άσχημα. Μετά, με ξεναγεί στα υπόλοιπα δωμάτια: το υπνοδωμάτιο, το μπάνιο, την κουζίνα, και το αποθηκάκι. Το ένα χειρότερο από το άλλο. Στο μπάνιο και στην κουζίνα, ειδικώς, τα πάντα θέλουν καθάρισμα· τα σιδερικά είναι γεμάτα σκουριές και σκόνη είναι απλωμένη παντού. Βλέπω έναν ποντικό να φεύγει τρέχοντας.

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ!» μουγκρίζω. «Αν έχει και ποντίκια εδώ μέσα…»

«Θα τους ρίξεις λίγο φάρμακο και θα ψοφήσουν, μην ανησυχείς,» μου λέει η Ναρλέθι.

Ανοίγω τη βρύση του μπάνιου κι ακούω τα υδραυλικά να τρίζουν σαν να γίνεται σεισμός. Το νερό που πετάγεται είναι όλο χώμα. Το αφήνω να τρέξει. Ανοίγω και τις άλλες βρύσες του σπιτιού.

«Εκτός απ'το να συνεφέρω αυτό το αχούρι,» ρωτάω, «τι άλλο υποτίθεται πως πρέπει να κάνω εδώ;»

«Μπορεί να σε χρειαστώ για κάποιες μεταφορές. Θα δούμε. Τι εμπειρία έχεις από όπλα;»

«Ξέρω να πατάω τη σκανδάλη,» μορφάζω. «Αλλά δεν είμαι μισθοφόρος, ούτε δολοφόνος.»

Στον Αλεπούδο δίνουν ένα άλλο σπίτι, αλλά μετά από λίγο καιρό μαθαίνω ότι το αφήνει για να πάει να μείνει μαζί με τη Σερφάντια που έχει το δικό της δωμάτιο στον τελευταίο όροφο του *Νερόλιθου*. Αναρωτιέμαι ώς πότε θα συγκατοικούν.

Ο Φοίβος και η Θάρφι μένουν για τρεις ημέρες στο πανδοχείο και μετά η Ναρλέθι τούς λέει να πάνε στην Άντχορκ. Μιλά μόνη μαζί τους, στο δωμάτιό τους, και την επομένη αναλαμβάνω να τους μεταφέρω ώς τη Θακέρκοβ μέσα σ'ένα τετράκυκλο όχημα. Από εκεί θα πάρουν τον σιδηρόδρομο.

Καθοδόν τους ρωτάω σε τι δουλειά τούς έχει στείλει η Ναρλέθι, τι θα πάνε να κάνουν στην Άντχορκ.

«Είναι περίεργη υπόθεση,» μου απαντά η Θάρφι. «Θέλει να παρακολουθούμε κάποιες ραδιοφωνικές συχνότητες.»

«Συχνότητες;»

«Ναι–»

«Θα μιλήσουμε, βέβαια, και μ'έναν άνθρωπο εκεί,» προσθέτει ο Φοίβος.

«Τι θα παρακολουθείτε στις συχνότητες;» ρωτάω.

«Αριθμούς και λέξεις,» αποκρίνεται η Θάρφι· «έτσι μας είπε η Ναρλέθι. Θα έχουμε έναν ραδιοφωνικό δέκτη ανοιχτό και θα τον ακούμε όλη μέρα κι όλη νύχτα – θα κάνουμε βάρδιες. Κι όταν η φωνή λέει κάποιες λέξεις ή αριθμούς, ή συνδυασμό λέξεων και αριθμών – ανάλογα – τότε θα πρέπει να ειδοποιούμε κάποιους τηλεπικοινωνιακά.»

«Γιατί;»

«Δεν μας εξήγησε,» λέει η Θάρφι. «Δεν ήταν καθόλου συγκεκριμένη, βασικά. Εμένα μού φαίνεται *πολύ* παράξενη η όλη ιστορία, για να είμαι ειλικρινής.»

«Μας είπε, όμως, ότι ο άνθρωπος που θα βρούμε εκεί θα μας εξηγήσει περισσότερα,» τονίζει πάλι ο Φοίβος.

«Ναι, εντάξει…»

«Και δεν φαίνεται δύσκολη δουλειά,» προσθέτει ο Φοίβος.

«Μπορεί,» λέει η Θάρφι.

Τους πηγαίνω στη Θακέρκοβ και τους αφήνω στον σιδηροδρομικό σταθμό στα δυτικά της. Περιμένω μαζί τους μέχρι να έρθει η μεγάλη αμαξοστοιχία και να επιβιβαστούν. Μου λένε ότι χάρηκαν που γνωριστήκαμε κι ελπίζουν να ξανασυναντηθούμε.

«Μια οικογένεια είμαστε, πια,» αποκρίνομαι υπομειδιώντας. «Κι εγώ χάρηκα που σας γνώρισα. Να προσέχετε, και να είστε καλά.» Ανταλλάσσω μια χειραψία με τον Φοίβο, και η Θάρφι μ'αγκαλιάζει και με φιλά στο μάγουλο. Ύστερα, παίρνουν τους σάκους και τις τσάντες τους και επιβιβάζονται σ'ένα από τα βαγόνια του τρένου.

Όλα τους είναι βαμμένα μπλε, με λευκές γραμμές στα ακριανά τους σημεία και γύρω από τις πόρτες. Επίσης, επάνω στα περισσότερα υπάρχουν διαφημίσεις για ό,τι μπορεί κανείς να φανταστεί.

Βλέπω τη Θάρφι να μου γνέφει από ένα παράθυρο, και της γνέφω κι εγώ. Οι πόρτες έχουν κλείσει και ο σιδηρόδρομος ξεκινά· με μεγάλο θόρυβο αρχίζει να τρέχει επάνω στις ράγες, και σύντομα χάνεται από τα μάτια μου.

Βγαίνω από τον σιδηροδρομικό σταθμό με τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού μου. Πλησιάζοντας τον χώρο στάθμευσης οχημάτων και βλέποντας το τετράκυκλο που μου έδωσε η Ναρλέθι – χαμηλό, κομψό, ξεσκέπαστο – έχω μια ξαφνική παρόρμηση να το πάρω και να εξαφανιστώ, ν'ακολουθήσω τον δρόμο του Άφευκτου, ή απλά να φύγω απ'τη Σεργήλη, να πάω σε άλλη διάσταση και να μην ξανάρθω ποτέ, για πάντα επικηρυγμένος από τη Σιδηρά Δυναστεία.

Όχι, σκέφτομαι. *Όχι τώρα.*

Όχι ακόμα.

Σκοπεύω να περιμένω όλο ετούτο τον χρόνο, και μετά… βλέπουμε. Μετά, αν δεν θεωρούν ότι έχω πια ξεπληρώσει, θα μιλήσω με κάποιους συγγενείς – πολύ έντονα.

Το Μαύρο Δόντι φαίνεται εξωτερικά να είναι μια ακόμα ήσυχη μικρή πόλη πλάι στον ποταμό Κάλμωθ. Περισσότερη κίνηση έχει στο λιμάνι, όπου αρκετά σκάφη πηγαίνουν κι έρχονται. Πρέπει κανείς να δώσει ιδιαίτερη προσοχή για να παρατηρήσει ότι αυτή η κίνηση είναι, ίσως, υπερβολική για μια τέτοια πόλη. Πολλοί άνθρωποι του υπόκοσμου της Σεργήλης διακινούν διαφόρων ειδών πράγματα μέσα από το Μαύρο Δόντι: πράγματα που αλλού μπορεί είτε να είναι παράνομα είτε να δέχονται βαρείς φόρους. Εδώ, όμως, τίποτα δεν ελέγχεται. Δεν υπάρχει καμια αρχή. Το Μαύρο Δόντι δεν θεωρείται υπό την επίβλεψη της Θακέρκοβ – είναι πολύ μακριά της γι’αυτό – και ο δήμαρχος δεν είναι παρά εικονικός: μια μαριονέτα της Σιδηράς Δυναστείας ελεγχόμενη από τη Ναρλέθι. Εκείνη είναι που κάνει κουμάντο εδώ. Αν και όχι απόλυτα, βέβαια. Πολλές μικρότερες οργανώσεις του υπόκοσμου έχουν επιρροή στο Μαύρο Δόντι οι οποίες δεν δέχονται την εξουσία της Σιδηράς Δυναστείας, αν και όλες την αναγνωρίζουν ως μια ανώτερη δύναμη που δεν μπορεί κανείς να μην υπολογίζει. Η Ναρλέθι, όμως, ξέρει πως αν προσπαθούσε να επιβάλει φορολογία, ή με κάποιο άλλο τρόπο να ελέγχει στενά την περιοχή, πολύ σύντομα πόλεμος συμμοριών θα ξεσπούσε εδώ. Και το αποτέλεσμα ίσως να ήταν το Μαύρο Δόντι να ερειπωθεί και να εγκαταλειφθεί, οπότε οι πάντες θα ζημιώνονταν. Επιπλέον, όλα αυτά θα τραβούσαν αναμφίβολα την προσοχή των αρχών της Θακέρκοβ – κάτι που *κανένας* άνθρωπος του υπόκοσμου δεν θέλει.

Οι δουλειές μου στο Μαύρο Δόντι είναι βαρετές, κατά κύριο λόγο: Παρακολουθώ την κίνηση στο λιμάνι κάποιες νύχτες ή κάποια πρωινά. Επίσης, μεταφέρω πράγματα από εδώ προς άλλες περιοχές: μικρές πόλεις, συνήθως, χωριά, ή πανδοχεία, αν και επισκέπτομαι και τη Θακέρκοβ κάπου-κάπου· κι όταν πηγαίνω εκεί, μερικές φορές κρύβω το φορτίο μου κάτω από ψεύτικους πάτους στην καρότσα του

φορτηγού. Τα ταξίδια μου αυτά δεν είναι και πολύ μακρινά· σπάνια με οδηγούν πέρα από εκατό-πενήντα, διακόσια χιλιόμετρα απόσταση από το Μαύρο Δόντι. Είναι, όμως, προς κάθε κατεύθυνση. Βόρεια, πέρα από τον ποταμό Κάλμωθ· νότια, στη δημοσιά που διασχίζει τη Ραχοκοκαλιά· ανατολικά, στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς, στις όχθες του Κάλμωθ, και σε πεδινά μέρη ανάμεσα· δυτικά, πάλι στους πρόποδες των βουνών, και ακόμα κι ώς τις πηγές του Κάλμωθ μέσα στα βουνά, σε κάτι μικρά χωριά που βρίσκονται εκεί. Συνεργάζομαι με κάμποσους ανθρώπους της Δυναστείας όσο τα κάνω όλα αυτά· δεν πηγαίνω μόνος μου. Και έχω, γενικά, αρκετές συναναστροφές στο Μαύρο Δόντι. Κανέναν, όμως, δεν τον συμπαθώ και πολύ, αν και συχνά τούς λέω ιστορίες από παλιά ράλι, τα βράδια, όταν δεν έχουμε άλλη δουλειά. Γνωρίζω μια μισθοφόρο που ονομάζεται Τζένη και η οποία μοιράζεται κάποιες νύχτες το κρεβάτι μου. Κάποτε μου εξομολογείται ότι έχει μοιραστεί και το κρεβάτι της Ναρλέθι παλιότερα.

Η Ναρλέθι πηγαίνει με γυναίκες, όπως είχα υποπτευθεί από την αρχή, και μόνο με γυναίκες. Με τους άντρες δεν έχει στενές επαφές. Επίσης, ποτέ δεν πίνει οινοπνευματώδη ποτά γιατί, όπως μαθαίνω από άλλους, είναι αλκοολική και αμέσως τη χτυπάνε στο κεφάλι. Σύμφωνα με κάτι φήμες, την τελευταία φορά που ήπιε ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο παραλίγο να σκοτώσει κάποιον, και μετά λιποθύμησε. Τα αποφεύγει, επομένως, σαν νάναι δηλητήρια για εκείνη.

Ο Αλεπούδος νομίζω ότι δεν έχει κανένα πρόβλημα με την καινούργια του ζωή. Κάποιες μέρες είναι εδώ, στο Μαύρο Δόντι, κάποιες στη Θακέρκοβ. Και μου φαίνεται πολύ τσιμπημένος με τη Σερφάντια. Εκείνη δεν μου μοιάζει το ίδιο τσιμπημένη μαζί του, αλλά σίγουρα τον κάνει γούστο.

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα πρόσωπα στο Μαύρο Δόντι είναι ο Σουτούρης ο Τυχερός, που ορισμένοι λένε ότι αδελφή της μάνας του είναι η Λόρκη αν κι ο ίδιος δεν παραδέχεται τίποτα. Είναι ένας άντρας στην ηλικία μου, γαλανόδερμος και καστανός, με μαλλιά που διατηρεί μακριά ώς τους ώμους, και πάντοτε έχει φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο. Ντύνεται σαν δανδής, και σπάνια τον βλέπεις να φορά τα ίδια ρούχα από τη μια μέρα στην άλλη· ούτε καν τα ίδια υποδήματα! Στο πρόσω-

πό του υπάρχει διαρκώς ένα ειρωνικό χαμόγελο, σαν να ξέρει κάποιο μυστικό που εσύ δεν το ξέρεις και δεν μπορείς ποτέ να το μάθεις. Η Τζένη, ένα απόγευμα ενώ πίνουμε πορτοκαλάδα στο καθιστικό του σπιτιού μου, μου λέει πως ίσως νάναι ομοφυλόφιλος. «Από πού το κατάλαβες;» τη ρωτάω γιατί ο Σουτούρης δεν μου έχει δώσει τέτοια εντύπωση· και η Τζένη μού απαντά πως κάποτε τον είχε πλησιάσει ερωτικά και είχαν φιληθεί και αγκαλιαστεί, αλλά τελικά δεν του σηκωνόταν και της είπε ότι δεν είχε διάθεση εκείνη τη βραδιά, και σταμάτησαν.

«Και λοιπόν;» της λέω.

«Τι ‘και λοιπόν’;»

«Δεν έχεις ξαναδεί κάποιον που να μην είναι φτιαγμένος εκείνη την ώρα;»

Με κοιτάζει σα να της λέω κάτι πολύ περίεργο. Είναι πράγματι τόσο άσχετη με τους άντρες; Γι’αυτό κάποτε κοιμόταν με τη Ναρλέθι; «Μα... αν του αρέσουν οι γυναίκες... Θέλω να πω... είναι άντρας, δεν είναι; –Τι με κοιτάζεις έτσι; Σταμάτα, ρε, να γελάς! Τι είπα;»

Αλλά το παράξενο με τον Σουτούρη δεν είναι το γεγονός ότι ντύνεται σαν δανδής, ούτε, φυσικά, αυτό που μου ανέφερε η Τζένη. Το παράξενο είναι το γιατί τον ονομάζουν «ο Τυχερός». Ο άνθρωπος είναι, αληθινά, *απίστευτα* τυχερός στα χαρτιά. Οι άλλοι στο Μαύρο Δόντι φοβούνται να παίξουν μαζί του γιατί τις περισσότερες φορές τούς παίρνει τα λεφτά. Δεν μπορούν και να τον αποκλείσουν, βέβαια, από τα παιχνίδια που γίνονται χωρίς να προκληθεί φασαρία, έτσι τον κοιτάζουν με δέος συνήθως.

Και οφείλω να ομολογήσω ότι η ικανότητά του με την τράπουλα μοιάζει σχεδόν υπερφυσική. Τον παρατηρώ να παίζει και... έχω μια πολύ αλλόκοτη αίσθηση· δεν μπορώ να το ονομάσω αλλιώς. Οι κινήσεις του είναι σαν να *προκαλούν* κάπως τα τραπουλόχαρτα να έρθουν όπως τα θέλει ή να έρθουν όπως δεν τα θέλουν οι αντίπαλοί του. Όσες φορές παίζω μαζί του χάνω λεφτά.

Με προβληματίζει ο άνθρωπος.

Μια νύχτα που δεν έχει κόσμο στον *Νερόλιθο* και μόνο εγώ κι εκείνος είμαστε στην τραπεζαρία εκτός από τη Σερφάντια, τον Αλεπούδο,

κι έναν ακόμα τύπο (όχι συγγενή) ο οποίος πίνει το ένα ποτήρι κρασί μετά το άλλο και δείχνει ζαλισμένος, ρωτάω τον Σουτούρη: «Ποιο είναι το μυστικό σου;»

«Τι μυστικό, ραλίστα;» λέει καθώς ανακατεύει επιδέξια μια τράπουλα.

Δείχνω με το βλέμμα μου τα τραπουλόχαρτα που, ψιθυρίζοντας, χορεύουν μέσα στα χέρια του. «Ξέρεις τι εννοώ. Γιατί νικάς τόσο συχνά; Δεν είναι μόνο ότι είσαι καλός στα παιχνίδια. Όσο καλός και να είσαι σ'αυτά, είναι… τυχερά παιχνίδια.»

Ο Σουτούρης γελά. «Νομίζεις ότι κλέβω, ραλίστα; Νομίζεις ότι είναι πειραγμένο το όχημά μου;»

«Για να είμαι ειλικρινής, όχι, δεν νομίζω ότι κλέβεις – γιατί τόσο καιρό που είσαι εδώ κάποιος, υποθέτω, θα σε είχε πιάσει.»

Ο Σουτούρης νεύει, μ'εκείνο το αιώνια αινιγματικό χαμόγελο στο πρόσωπό του. «Πράγματι, κάποιος θα με είχε πιάσει.»

«Ποιο είναι το μυστικό σου, λοιπόν; Το καταλαβαίνω ότι… κάτι υπάρχει. Σε βλέπω να παίζεις και… νομίζω ότι μαγεύεις την τράπουλα.»

Ο Σουτούρης γελά ξανά, κι αφήνει την ανακατεμένη τράπουλα ανάμεσά μας. «Είμαι μάγος; Του τάγματος των Τυχερών Παιχνιδιών;»

Δεν απαντώ. Δεν υπάρχει, φυσικά, τέτοιο τάγμα.

«Του… τάγματος της Λόρκης;» λέει ο Σουτούρης υψώνοντας ένα φρύδι. Η έκφρασή του με φρικάρει λιγάκι.

«Εντάξει,» του λέω και πίνω μια γουλιά κρασί. «Αν θέλεις να με δουλεύεις…»

«Δεν υπάρχει μυστικό, ραλίστα.»

Μορφάζω, και ο μορφασμός μου είμαι βέβαιος πως του λέει ότι δεν τον πιστεύω στο ελάχιστο.

«Σοβαρολογώ!» επιμένει ο Σουτούρης ο Τυχερός. «Δεν υπάρχει μυστικό. Απλώς… έτσι είμαι. Το *διαβάζω* το γύρισμα του χαρτιού, ραλίστα. Το *νιώθω*, καταλαβαίνεις;»

«Όχι.»

«Ούτε κι εγώ καταλάβαινα, στην αρχή. Δηλαδή, δεν καταλάβαινα εκείνο που καταλάβαινα, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ.» Γελά. Τραβά

ένα κέρμα από την τσέπη του – έναν ήλιο. Μου δείχνει τη μια πλευρά, που έχει επάνω λαξεμένη μια ανοιχτή παλάμη – το Σεργήλιο σύμβολο της ανοιχτής οικονομίας. Μου δείχνει και την άλλη πλευρά, που έχει επάνω λαξεμένο έναν ήλιο – το σύμβολο της Αρτάλης. «Τι θα έρθει;» μου λέει. «Θα σου πω αμέσως.» Βάζει το νόμισμα να στριφογυρίσει επάνω στο τραπέζι, πλάι στην τράπουλα, και το παρατηρεί. Τα μάτια του στενεύουν, και μου δίνεται πάλι εκείνη η παράξενη αίσθηση ότι κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει. «Παλάμη!» λέει ξαφνικά ο Σουτούρης, και περιμένει λίγο ακόμα.

Το νόμισμα πέφτει, τελικά, δείχνοντας παλάμη. Ο Σουτούρης το ξαναπιάνει και το στριφογυρίζει για δεύτερη φορά· και μετά, για τρίτη, και για τέταρτη. Όλες τις φορές καταφέρνει να μαντέψει σωστά ποια πλευρά θα καταλήξει από πάνω.

«Πώς το κάνεις;» ρωτάω.

«Αυτό προσπαθώ να σου εξηγήσω, ραλίστα. Δεν ξέρω ακριβώς. Το στριφογύρισμα του νομίσματος μού μιλάει, και του μιλάω κι εγώ. Είναι μια αμφίδρομη σχέση αυτή που έχω με την τύχη.»

Τον κοιτάζω συνοφρυωμένος. «Θες να μου πεις ότι έχεις κάποιου είδους υπερφυσικές δυνάμεις;» *Είσαι σαν τον Αναχωρητή των Κοκάλων;* προσθέτω νοερά. *Είσαι – πώς το είπε ο Νιρμόδος'χοκ; – Ιερομύστης της Σεργήλης;*

«Μίλησα κάποτε με μια μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών,» μου λέει ο Σουτούρης. «Της εξήγησα τι μου συμβαίνει, και ξέρεις τι μου απάντησε; Ότι έπρεπε να ήμουν κι εγώ του τάγματος των Διαλογιστών.»

«Με δουλεύεις…»

«Καθόλου. Αυτό μού είπε. Έχω το Χάρισμα, ραλίστα. Θα μπορούσα να είχα γίνει μάγος με τη σωστή εκπαίδευση. Αλλά τώρα» – πίνει μια γουλιά από τον Πορφυρό Άνεμό του – «είναι πια αργά. Είμαι πολύ μεγάλος. Εκείνη η μάγισσα μού είπε ότι, ουσιαστικά, μπορώ να θεωρηθώ σαμάνος. Οι σαμάνοι που συναντά κανείς στα Φέρνιλγκαν έτσι είναι: κάποιοι με το Χάρισμα. Θα μπορούσαν να είχαν εκπαιδευτεί από τα μαγικά τάγματα, μα δεν έχουν εκπαιδευτεί, κι ο καθένας έχει αναπτύξει… ιδιαίτερες ικανότητες.»

«Και η δική σου είναι να νικάς στα τυχερά παιχνίδια.»

«Η δική μου, ραλίστα, είναι να παίζω με την τύχη μου.»

«Και την τύχη των άλλων;»

«Μέχρι ενός σημείου, ναι.»

«Θα μπορούσες να κάνεις μια σφαίρα να αστοχήσει, ή να βρει τον στόχο της;» τον ρωτάω.

«Αν οι συνθήκες ήταν σωστές, ίσως.»

«Πότε οι συνθήκες είναι σωστές;»

«Αυτό είναι το πρόβλημα,» μου λέει ο Σουτούρης: «δεν ξέρω. Απλώς ξέρω αν είναι ή αν δεν είναι. Μη νομίζεις ότι η μαγεία μου – αν μπορείς να την αποκαλέσεις τέτοια – είναι και τόσο τρομερή.» Πίνει ακόμα μια γουλιά Πορφυρό Άνεμο, αφήνοντας πλέον ελάχιστο κάτω-κάτω στο ποτήρι του. Πιάνει τον ήλιο και τον στριφογυρίζει επάνω στο τραπέζι. «Κοίτα,» μου λέει· «πρέπει να περιμένω την κατάλληλη στιγμή. Αν μαντέψω τώρα, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Παλάμη!»

Μετά από λίγο, το νόμισμα πέφτει στο πλάι δείχνοντας ήλιο…

Ο Κριτόλαος'μορ έρχεται ένα πρωινό στο Μαύρο Δόντι μέσω ποταμόπλοιου. Τον συναντώ στο λιμάνι, όπου επιβλέπω, και χαιρετιόμαστε.

«Εσύ εδώ, ραλίστα;» λέει ο πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας.

«Προσπαθούν να με σκοτώσουν από τη βαρεμάρα,» αποκρίνομαι.

«Υπάρχουν και πιο επικίνδυνα όπλα.»

«Μπορεί. Τι σε φέρνει εδώ;»

«Ήρθα να παραλάβω κάποια από αυτά τα πιο επικίνδυνα όπλα. Έχω κάνει ειδική παραγγελία.»

«Πού είσαι αυτό τον καιρό;» τον ρωτάω.

«Στη Θακέρκοβ,» μου απαντά, και πηγαίνει προς μια αποθήκη για να πάρει την παραγγελία του.

Δε μου λέει τίποτα για τις δουλειές του, αλλά το μεσημέρι, ενώ τρώμε μαζί στον *Νερόλιθο*, μου αναφέρει ότι πριν από τη Θακέρκοβ ήταν στη Νίρβεκ και ότι η Πάολα μπορεί να με χρειάζεται εκεί, αν η παρουσία μου δεν είναι απαραίτητη εδώ.

«Για να κάνω τι;» τον ρωτάω.

«Διάφορες δουλειές της πόλης.»

Θυμάμαι τον καιρό που είχα περάσει στη Νίρβεκ παλιότερα, ως πιο νέος μέσα στη Δυναστεία. Δεν ήξερα την Πάολα τότε, αλλά είχα γνωρίσει τον Ζορζ τον Βουτηχτή και τον Ρίβη Παλιόσυρμο που τον λένε και Παλιόσκυλο. Θα ήθελα να ξαναπάω στη Νίρβεκ; Σε σχέση με το Μαύρο Δόντι, τα πράγματα ήταν πιο ενδιαφέροντα εκεί, πάντως. Και η Πάολα μού έχει κινήσει την περιέργεια, από τότε που τη συνάντησα ενώ κυνηγούσαμε τον Άφευκτο με τον Κριτόλαο και τον Ύαν.

«Θέλεις να πας στη Νίρβεκ;» με ρωτά ο μάγος βλέποντάς με σκεπτικό, δίνοντάς μου την αίσθηση ότι διαβάζει το μυαλό μου.

«Ναι,» λέω, «αν μπορείς να το κανονίσεις.»

«Ίσως και να μπορώ. Θα σε ειδοποιήσω.»

Πέντε μέρες ύστερα από αυτή τη συζήτησή μου με τον Κριτόλαο, παραλίγο να σκοτωθώ. Και είναι η πρώτη φορά που φτάνω τόσο κοντά στον θάνατο…

Διαφήμιση στο περιοδικό *Επιβίωση στη Θακέρκοβ*:

****

ΑΡΓΥΡΑ ΚΡΑΝΙΑ
ΠΟΥ ΞΟΡΚΙΖΟΥΝ ΤΟΝ
ΝΕΚΡΟΦΥΛΑΚΑ

[φωτογραφία με ένα ανθρώπινο αργυρό κρανίο]

Αργυρά κρανία που ξορκίζουν τον Νεκροφύλακα και κρατούν τον θάνατο μακριά από εσάς και τους ανθρώπους που αγαπάτε. Ευλογημένα από ιέρειες της Αρτάλης πλήρως αφιερωμένες στην πίστη τους και με θαυματουργές δυνάμεις!

Το κάθε κρανίο έχει διάμετρο περίπου 3 εκατοστά, είναι λεπτομερειακά και αριστοτεχνικά λαξεμένο, και κοστίζει њ25.

Τα κομμάτια είναι περιορισμένα! Καλέστε μας στον τηλ. κωδ.:

I X X I - - I < \ Π / >

(Θακέρκοβ)

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΦΥΛΑΚΑ

Μια συμμορία έρχεται στο Μαύρο Δόντι μέσω του ποταμού Κάλμωθ. Είναι όλοι τους επάνω σε γρήγορες μηχανοκίνητες βάρκες, κι έχουν μαζί τους κι ένα μεγαλύτερο, επίσης μηχανοκίνητο ποταμόπλοιο που, για να πλεύσει, κάποιος μάγος (ή μάγισσα) σίγουρα ελέγχει την ενεργειακή ροή του – αν και ποτέ δεν βγαίνει από το εσωτερικό του για να τον δω.

Η συμμορία είναι από τα βόρεια, από την Έτρεβοθ, που είναι οικοδομημένη στη συμβολή των ποταμών Κάλμωθ και Τάρνοφ. Ο αρχηγός της είναι μέλος της Δυναστείας και, απ'ό,τι καταλαβαίνω, συνεργάζεται με τη Λέα Μαυροειδή· ή, μάλλον, βρίσκεται στις υπηρεσίες της. Το όνομά της δεν μου είναι άγνωστο, φυσικά· ξανάκουσα γι'αυτήν όταν κυνηγούσαμε τον Άφευκτο. Η Λέα Μαυροειδής ήταν ο μοναδικός στόχος που ο Άφευκτος δεν κατόρθωσε να σκοτώσει. Παρά τρίχα γλίτωσε, βέβαια, αλλά γλίτωσε. Είναι πλούσια, και εμπόρισσα λαθραίων: κοσμημάτων, ακριβών υφασμάτων, και ναρκωτικών.

Ο άνθρωπός της και η συμμορία του δεν βρίσκονται, όμως, εδώ για να πουλήσουν. Βρίσκονται εδώ για να αγοράσουν όπλα που έχουν ήδη παραγγείλει. Το όνομά του είναι Θεώνυμος, και μαζί με κάμποσους έμπιστούς του τον συναντάμε στο λιμάνι του Μαύρου Δοντιού, εγώ, η Ναρλέθι, η Τζένη, και κάποιοι άλλοι της δικής μας συμμορίας. Είμαστε όλοι οπλισμένοι, γιατί η Ναρλέθι λέει πως ο Θεώνυμος έχει κακή, επιθετική φήμη. Κάτω από τα καλοκαιρινά μου ρούχα φοράω αλεξίσφαιρο γιλέκο, του οποίου η αίσθηση δεν είναι και τόσο ευχάριστη πάνω στο δέρμα μου· με ξύνει, το καταραμένο.

Ο Θεώνυμος είναι ένας ψηλός, μυώδης, πρασινόδερμος άντρας με σκούρα καστανά μαλλιά και μούσια. Ο δερματικός χρωματισμός του – σε συνδυασμό με το γεγονός ότι έρχεται από την Έτρεβοθ – υποδη-

λώνει πως μάλλον η καταγωγή του είναι από τα Φέρνιλγκαν. Και τώρα μοιάζει τσαντισμένος.

«Αυτά είναι τα λεφτά που έχουμε μαζί μας, μαντάμ· δεν υπάρχουν περισσότερα,» λέει στη Ναρλέθι, αφού εκείνη ανοίγει τον σάκο που της δίνει, μετρά τις δεσμίδες με τα χαρτονομίσματα, και του εξηγεί πως δεν είναι αρκετά.

«Δεν ήταν αυτή η συμφωνημένη τιμή, Θεώνυμε,» αποκρίνεται τώρα. «Η κυρία Μαυροειδής το ξέρει. Δε μπορώ να τις δώσω όπλο πιο φτ–»

«Μην το ζαλίζουμε το θέμα τώρα!» μουγκρίζει ο Θεώνυμος. «Μια οικογένεια δεν είμαστε; Εμένα μού είπε ότι μ'αυτά τα λεφτά δεν θάχες πρόβλημα–»

«Έκανε λάθος.»

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ!» φωνάζει ο Θεώνυμος. «Δε μπορώ να γυρίσω μ'άδεια χέρια – τόσο δρόμο έκανα! Φέρε τα σιδερικά, να τελειώνουμε, κι άλλη φορά θα πάρεις και τους υπόλοιπους ήλιους σου.»

«Δεν φέρνεις ήλιους, δεν παίρνεις όπλα· πάντα έτσι κάνουμε τις δουλειές μας, και το ξ–»

«Τώρα θες να τσακωθούμε; Υπάρχει ανάγκη–»

«Κι εγώ έχω ανάγκη! Για πλάκα νομίζεις ότι είμαστε εδώ;»

«Μια οικογένεια είμαστε, γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης, δεν είμαστε;» Η όψη του Θεώνυμου έχει γίνει σκοτεινή και άγρια, μέσα στο λιγοστό φως του απογεύματος, και βλέπω τους ανθρώπους του ανήσυχους, τσιτωμένους. Και το ίδιο ισχύει και για τους δικούς μας ανθρώπους. Οι περισσότεροι έχουν τα χέρια τους στις λαβές των όπλων τους.

«Μια οικογένεια είμαστε,» απαντά η Ναρλέθι επίμονα, «αλλά πληρώνουμε. Δε δίνω όπλα τσάμπα σε *κανέναν*. Αν η κυρία Μαυροειδής θέλει όπλα–»

«Δώσε μου τα όπλα και, σου λέω, θα πάρεις τους ήλιους σου–»

«Πρώτα θα μου δώσεις τα λεφτά–»

«Πρώτα θα μου δώσεις τα όπλα, αλλιώς θα τα πάρω!»

Κι από κει και πέρα η διαφωνία τους αγριεύει· αρχίζουν οι απειλές και οι βρισιές, και κανένας απ'τους δυο τους δεν υποχωρεί. Ο Θεώνυ-

μος, σε κάποια στιγμή, γρονθοκοπεί τη Ναρλέθι καταπρόσωπο, αποκαλώντας την *γαμημένη λεσβία* και σωριάζοντάς την στο έδαφος. Τότε είναι που όπλα υψώνονται και χάος ξεσπά. Λεπίδες γυαλίζουν στο κοκκινωπό απογευματινό φως, κάννες αστράφτουν και βρυχιούνται. Τραβάω κι εγώ το πιστόλι μου και ρίχνω σ'έναν από τους ανθρώπους του Θεώνυμου, πετυχαίνοντάς τον στο δεξί πόδι και κάνοντάς τον να πέσει χάνοντας το κοντό τουφέκι από τα χέρια του.

«Πίσω! *Πίσω!*» μου φωνάζει η Τζένη, σπρώχνοντάς με με το ένα χέρι και μπαίνοντας μπροστά μου. «Φύγε από δω!» Κι αυτή η στιγμή που η προσοχή της είναι, για λίγο, σε μένα αρκεί για να της κοστίσει τη ζωή της. Βλέπω ξαφνικά ένα στιλέτο να προεξέχει από το αριστερό της μάτι. Η μισθοφόρος παραπατά και πέφτει στα πόδια μου· το πιστόλι της πυροβολεί δυο φορές στον αέρα, καθώς τα δάχτυλά της κάνουν σπασμούς.

Ποιο κάθαρμα εκτόξευσε αυτό το στιλέτο;

Τον ψάχνω με το βλέμμα μου, κι αντικρίζω τελικά μια λευκόδερμη, μελαχρινή γυναίκα με κοντά μαλλιά η οποία έχει περασμένη λοξά μπροστά από το στήθος της μια δερμάτινη ταινία γεμάτη θηκαρωμένα στιλέτα, μερικά από τα οποία λείπουν: και τώρα έχει τραβήξει ακόμα ένα, υψώνοντάς το και σημαδεύοντας κάποιον από εμάς–

Κρατώντας το πιστόλι μου με τα δύο χέρια, την πυροβολώ και τη βλέπω να πέφτει με τα αριστερά της πλευρά γεμάτα αίματα.

Απρόσμενα, κάτι με χτυπά στο στήθος λες κι ολόκληρο δίκυκλο να κουτούλησε τρέχοντας επάνω μου. Παραπατώ και παραλίγο να πέσω. Θα έπεφτα, μάλλον, αν δεν πιανόμουν από ένα βαρέλι που έτυχε να βρίσκεται πλάι μου. Αποπροσανατολισμένος, αντικρίζω έναν τύπο με κοντό τουφέκι να με σημαδεύει, και συνειδητοποιώ ότι αυτός ήταν που με χτύπησε αλλά το αλεξίσφαιρο γιλέκο μου πρέπει να άντεξε. Ο εχθρός τώρα πυροβολεί ξανά, κρατώντας τη σκανδάλη του όπλου του πατημένη. Αισθάνομαι κι άλλα άγρια χτυπήματα πάνω στο στήθος και στην κοιλιά μου, και η αναπνοή μου κόβεται τελείως.

Πέφτω στο έδαφος και νομίζω ότι ξαφνικά κάποιο υγρό βρίσκεται στο στόμα μου.

Πώς;…

Φτύνω, βήχω... Με πνίγει. Τι σκατά είναι αυτό που με πνίγει;

Μεταλλική γεύση... Αίμα;

Θεοί, κάποια από τις σφαίρες του διαπέρασε το αλεξίσφαιρο γιλέκο;

Βήχω, φτύνω· αλλά το αίμα μου συνεχίζει να με πνίγει. Και γύρω μου ακούω μεγάλο σαματά, μεγάλη φασαρία: φωνές, κρότους. Τα πάντα σκοτεινιάζουν, γίνονται σκιές που τρέχουν και πηδάνε μέσα σε μια παράξενη κόκκινη ακτινοβολία. Έτσι είναι στο Πορφυρό Κενό, πέρα από την Άκρη, όπου η Σεργήλη τελειώνει. Μια ατέρμονη κόκκινη ακτινοβολία... Βρέθηκα στο Πορφυρό Κενό;... Θυμάμαι τον καιρό που πέρασα κάποτε στην Άκρη μαζί με την Ελοντί... Ήταν ωραία τότε· ήμουν τόσο ερωτευμένος μαζί της... Πού είναι τώρα; Μου την έκλεψαν οι Άνεμοι του Κενού;... Είχαμε πάει σε μια απροστάτευτη ακτή, με το Κενό ν'απλώνεται μπροστά μας, και είχαμε αφουγκραστεί τους Ανέμους που έρχονταν από εκεί. Τα λόγια τους είχαν κοντέψει να μας τρελάνουν. Αλλά ήταν ωραία, ήταν τόσο ωραία τότε! Και μετά, είχαμε κάνει έρωτα μέσα στο όχημά μου, σαν για να διώξουμε κάθε επιρροή των Ανέμων από το μυαλό μας...

Σκιές μέσα στο κόκκινο φως· παντού σκιές και κόκκινο...

Πρέπει να σηκωθώ, αλλά αισθάνομαι ότι αιωρούμαι, ή ότι επιπλέω... Πού είναι η Ελοντί;

Οι σκιές είναι ψηλές ολόγυρά μου, πολύ ψηλές...

Αναπνέει, δεν αναπνέει; ακούω μία να λέει.

Αναπνέει, λέει μία άλλη.

Βλέπω το πρόσωπο της Ελοντί από πάνω μου, πλαισιωμένο από κατάξανθα μαλλιά – τα έχει βάψει πάλι: το φυσικό τους είναι καστανό· αλλά μ'αρέσουν όπως κι αν τα έχει βαμμένα. Τα μάτια της σπινθηροβολούν. Τα χείλη της τραγουδούν ένα από τα τραγούδια της. Ποιο; *Η Έκπτωτη; Γηγενείς Ταξιδευτές; Στην Άκρη της Σεργήλης, Κόκκινο;* Γιατί δεν μπορώ να καταλάβω ποιο είναι; Λέει τους στίχους μπλεγμένα;

Γελάω – και βήχω. *Μη λες τους στίχους μπλεγμένα!* της λέω. *Προσπαθείς να με μπερδέψεις;*

Τα πάντα σκοτεινιάζουν γύρω μου, και μετά γίνονται φωτεινά ξαφνικά. Αλλά δεν είναι κόκκινη η ακτινοβολία πια. Δεν είμαι πια στο Πορφυρό Κενό; Πού είναι η Ελοντί;

Ελοντί; Πού είσαι;

Σσς, μου λέει μια φωνή. *Μη μιλάς, ραλίστα.* Και νιώθω χέρια να με πασπατεύουν. Βγάζουν τα ρούχα μου; Τι συμβαίνει; Γιατί νομίζω ότι δεν μπορώ να κουνηθώ; Γιατί νομίζω ότι ένα μεγάλο βάρος πλακώνει το στήθος μου;

Ε! Ραλίστα, με καταλαβαίνεις; λέει η φωνή. *Μη μιλάς και – κυρίως – μην κουνιέσαι. Με καταλαβαίνεις;*

Το πρόσωπο από πάνω μου είναι θολό.

Ποιος είσαι; μουρμουρίζω, νιώθοντας αδύναμος.

Δώσ' του κάτι να κοιμηθεί! λέει μια άλλη φωνή. *Δε βλέπεις ότι δεν ξέρει τι του γίνεται;*

Κάποιος βάζει κάτι μπροστά στο πρόσωπό μου, και η Σαμάνθα έρχεται από πάνω μου, γυμνή εκτός από έναν μαύρο στηθόδεσμο. Το λευκό-ροζ δέρμα της φωσφορίζει. «Μην κουνιέσαι,» μου λέει· «είσαι χτυπημένος.»

Γελάω. «Άσε τις μαλακίες!»

«Σοβαρολογώ: είσαι τραυματισμένος.»

«Κι εσύ είσαι Βιοσκόπος, δεν είσαι; Πού είμαι τραυματισμένος; Πες μου,» την προκαλώ και τσιμπάω τις ρόγες της πάνω από τον στηθόδεσμο.

Η Σαμάνθα αγγίζει το στήθος μου, το ξύνει με τα κοντά νύχια της, και μετά τρίβει τους μηρούς της επάνω στο χαλαρωμένο όργανό μου μέχρι που είναι επώδυνα σκληρό. Σηκώνεται τότε από το κρεβάτι, απότομα, και μου λέει πως πρέπει να φύγει.

«Πού πας;»

«Έχω δουλειές,» μου λέει στρώνοντας τις τιράντες του στηθόδεσμού της.

«Είμαι ακόμα τραυματισμένος,» της θυμίζω.

«Θα το ξεπεράσεις,» μου αποκρίνεται, βάζοντας τη φούστα της χωρίς να φορέσει τίποτ' άλλο από μέσα.

«Σαμάνθα…»

«Σου είπα: δεν με λένε Σαμάνθα τώρα!» γελά, και μου κουνά το χέρι της καθώς φεύγει. Μου στέλνει ένα φιλί.

«Πώς σε λένε;» φωνάζω. «Πώς σε λένε;»

Εκείνη, γελώντας, γλιστρά πίσω από μια κουρτίνα.

Η κουρτίνα πέφτει, αποκαλύπτοντας σκοτάδι, κι ένας δυνατός άνεμος έρχεται από παντού. Έρχεται φέρνοντας το σκοτάδι μαζί του. Προσπαθώντας να με τυλίξει. Ακούω βουητά και κραυγές, κι αισθάνομαι έναν τρόμο που δεν νομίζω ότι ποτέ έχω αισθανθεί παρόμοιό του. Βλέπω παράξενες μορφές να κινούνται και να σαλεύουν μέσα στο σκοτάδι, και ξέρω, ξαφνικά, ποιος είναι κοντά μου.

Δεν ξέρω πώς το ξέρω, αλλά το ξέρω.

Ο Νεκροφύλακας: ο απεσταλμένος της Αρτάλης, ο οποίος παρουσιάζεται σ'εκείνους που πρόκειται να πεθάνουν.

Παλεύω να του ξεφύγω, αλλά νιώθω σαν να βρίσκομαι παγιδευμένος σε κάποιο δίχτυ. «Σαμάνθα!» φωνάζω. «ΣΑΜΑΝΘΑ!» Μα εκείνη δεν φαίνεται να είναι πουθενά κοντά μου.

Το σκοτάδι συστρέφεται και ανασαλεύει ολόγυρά μου, κι από μέσα του ο Καρβέτλος Σαλάνδρεφ ξεπροβάλει, με το ξανθό μούσι του χάλια όπως πάντα. Τα μάτια του είναι τόσο ανοιχτά γαλανά που μου δίνουν την εντύπωση ότι δεν έχουν καθόλου κόρες: ότι είναι δύο φωτεινά, κατάλευκα σημεία επάνω στο πρόσωπό του.

«Σ'το είπα, ραλίστα, δεν σ'το είπα; Δε θα προλάβεις να ξεπληρώσεις το χρέος. Η οικογένεια όλους τούς καταβροχθίζει. Όλους – τους – καταβροχθίζει! Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!… »

«ΟΧΙ!» ουρλιάζω. «*ΟΧΙ!*» εξακολουθώντας να παλεύω με το αόρατο δίχτυ που με τυλίγει. «Φύγε από δω, Καρβέτλε! Είσαι νεκρός, εγώ δεν είμαι νεκρός!»

«Ούτε εγώ είμαι ο Καρβέτλος.» Τα μάτια του φωτίζουν πιο δυνατά τώρα, και ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι το πρόσωπό του βρίσκεται μέσα σε μια σκοτεινή κουκούλα. «Είμαι ο απεσταλμένος της. Ο Νεκροφύλακας. Είσαι μαζί μου, τώρα, Ζορδάμη.» Πιάνει το αόρατο δίχτυ και το τραβά από πάνω μου. Προσπαθώ να του ξεφύγω, αλλά απλώνει ένα πανίσχυρο χέρι και μ'αρπάζει από τον ώμο, τραβώντας με πίσω.

Δεν είμαι, όμως, μόνος.

Κάποια είναι πλάι μου. Γυρίζω και την κοιτάζω. Η Ελοντί. Η Έκπτωτη Ελοντί, με τα μαλλιά της στο φυσικό καστανό τους χρώμα τώρα, πιασμένα προς τα πίσω με μια αργυρή χτένα που θυμίζει διάδημα.

«Δεν έχεις θέσει εδώ!» της λέει ο Νεκροφύλακας, οργισμένα.

Η Ελοντί βάζει το χέρι της κάτω από τα χείλη της και φυσά. Δυνατός άνεμος σηκώνεται, διαλύοντας το πυκνό σκοτάδι. Ο Νεκροφύλακας ουρλιάζει άναρθρα, οπισθοχωρώντας. Ο μανδύας του τινάζεται προς τα δω και προς τα κει σαν φτερούγες πελώριου, εφιαλτικού πτηνού. Η μορφή του τρεμοπαίζει και σκορπίζεται σε αμέτρητα μικρά, μαύρα κρανία που θυμίζουν ολογράμματα. Το ένα μετά το άλλο, εξαφανίζονται.

«Ελοντί;»

Δεν τη βλέπω πια πουθενά κοντά μου. Πού πήγε;

«Ελοντί; *Ελοντί!*»

Δεν μου απαντά, κι αισθάνομαι κουρασμένος, τόσο κουρασμένος… Κάθομαι στον μαλακό καναπέ. Ξαπλώνω.

Εκείνο το βάρος που ήταν επάνω μου έχει ελαττωθεί, νομίζω.

Κοιμάμαι.

Όταν ανοίγω τα μάτια μου, θυμάμαι τι έγινε. Ο Θεώνυμος και η συμμορία του μας επιτέθηκαν, και χτυπήθηκα. Πρέπει να ήμουν στα όρια του θανάτου, αλλά με έσωσαν.

Βλέπω πως βρίσκομαι ξαπλωμένος σ’ένα δωμάτιο – μάλλον, ένα από αυτά του *Νερόλιθου*. Πρωινό φως έρχεται μέσα από τις κουρτίνες του παραθύρου. Πόσος καιρός έχει περάσει από τότε που τραυματίστηκα; Είναι το επόμενο πρωί; Ή έχουν περάσει δυο, τρεις μέρες;

Νιώθω το σώμα μου πιασμένο σε κάθε του σημείο, και γύρω από το στήθος μου αισθάνομαι επιδέσμους τυλιγμένους δυνατά.

Αυτό το κάθαρμα… σκέφτομαι αναφερόμενος στον Θεώνυμο. *Και είναι και της οικογένειας…* Το είχα ακούσει ότι όλοι όσοι είναι μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία δεν τα πηγαίνουν καλά μεταξύ τους – μάλιστα, έχουν γίνει και αιματηρές συγκρούσεις – αλλά ποτέ δεν το είχα δει να

συμβαίνει μπροστά μου. Όταν οι συγγενείς μας τσακώνονται, τσακώνονται άγρια.

Και η Τζένη; Θυμάμαι πως έπεσε μ'ένα στιλέτο καρφωμένο στο μάτι. *Μεγάλη Αρτάλη… είναι ζωντανή;* αναρωτιέμαι, αν και βαθιά μέσα μου ξέρω πως αποκλείεται να είναι.

Ελπίζω, τουλάχιστον, να το σκότωσαν αυτό το καθίκι, τον Θεώνυμο!

Προσπαθώ να ανασηκωθώ πάνω στο κρεβάτι και δεν τα καταφέρνω. *Άσ' το,* σκέφτομαι. *Μείνε εδώ για τώρα, καλύτερα.*

Καθώς προσπαθούσα να ανασηκωθώ, όμως, νομίζω πως είδα κάτι να στέκεται όρθιο στο κομοδίνο δίπλα μου. Γυρίζω και κοιτάζω. Βλέπω ένα κομμάτι χαρτί, τσακισμένο έτσι ώστε να σχηματίζει τριγωνική πινακίδα, επάνω στην οποία είναι γραμμένες οι λέξεις ΟΤΑΝ ΞΥΠΝΗΣΕΙΣ ΠΑΤΗΣΕ ΜΕ, χειρόγραφα. Προς στιγμή έχω την εντύπωση ότι κάποιος μού κάνει πλάκα. Αλλά μετά παρατηρώ πως μπροστά από το χαρτί βρίσκεται ένας μικρός πομπός μ'ένα μεγάλο κουμπί.

Απλώνω το χέρι μου και το πατάω.

Η πόρτα του δωματίου δεν αργεί ν'ανοίξει και ο Σουτούρης ο Τυχερός να μπει ατενίζοντάς με με το διαρκώς ειρωνικό του χαμόγελο.

«Ο ραλίστας είναι και πάλι μαζί μας,» λέει, καθώς έρχεται να καθίσει στο σκαμνί πλάι στο κρεβάτι μου.

«Τι σκατά έγινε, γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης;» Η φωνή μου είναι βραχνή, κουρασμένη.

«Θες λίγο νερό;»

Νεύω.

Ο Σουτούρης γεμίζει ένα ποτήρι με νερό από ένα μπουκάλι στο κομοδίνο και μου το δίνει. Καταφέρνω να ανασηκωθώ αρκετά για να πιω μια γουλιά.

«Δε θυμάσαι τι έγινε;» με ρωτά.

«Θυμάμαι. Ο Θεώνυμος μάς επιτέθηκε.» Πίνω ακόμα μια γουλιά και του δίνω πίσω το ποτήρι, το οποίο εκείνος ακουμπά στο κομοδίνο.

«Ναι.»

«Η Τζένη;»

«Νεκρή. Και κάποιοι άλλοι επίσης.»

«Και η Ναρλέθι;»

«Η Ναρλέθι έχει μόνο μια μελανιά στο πρόσωπο. Ούτε σφαίρα ούτε λεπίδα δεν την άγγιξε. Ήταν τυχερή επειδή έπεσε κάτω πρώτη.»

«Το σκοτώσαμε, τουλάχιστον, αυτό το κάθαρμα;»

«Τον Θεώνυμο;»

«Ναι.»

«Απ'ό,τι άκουσα» – ο Σουτούρης δεν ήταν μαζί μας στο λιμάνι – «όχι. Τραυματίστηκε και υποχώρησε στις βάρκες του. Έφυγαν χωρίς να πάρουν ούτε ένα στιλέτο από εμάς· και τα λεφτά τους, μες στον χαλασμό, μας τα άφησαν.»

«Η Λέα Μαυροειδής θα τσαντιστεί,» λέω.

«Ας το σκεφτόταν αυτό προτού αρχίσει να συνεργάζεται με γομάρια σαν τον Θεώνυμο. Ο άνθρωπος είναι άγριος· κάνει θυσίες στον Κάρτωλακ πίνοντας το αίμα ζώων.»

«Σοβαρολογείς;»

«Έτσι έχω ακούσει,» μορφάζει ο Σουτούρης. «Μπορεί νάναι φήμες, μονάχα.»

«Μπορεί.» Απλώνω το χέρι μου προς το ποτήρι. Ο Τυχερός με βοηθά να το πιάσω. Ανασηκώνομαι λιγάκι ξανά και πίνω μια γουλιά. «Τι θα γίνει τώρα;» ρωτάω μετά. «Θα διακόψουμε τις επαφές μας με τη Μαυροειδή;»

«Δεν το νομίζω.»

«Έχουμε τα λεφτά της.»

«Θα της δώσουμε τα όπλα όταν μας φέρει και τ'άλλα λεφτά που μας χρωστά. Κι όταν μας αποζημιώσει για ό,τι έκανε εδώ το σκυλί της.»

«Το υποθέτεις, ή το είπε η Ναρλέθι;»

«Το είπε η Ναρλέθι, ραλίστα.»

«Ελπίζω να μην καταλήξουμε σε πόλεμο…»

«Εμείς εναντίον της Λέας Μαυροειδούς, εννοείς;»

«Ναι.»

«Δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος,» λέει ο Σουτούρης ο Τυχερός. «Μπορεί ο Θεώνυμος να είναι ηλίθιος και χοντροκομμένος, αλλά η Μαυροειδής δεν είναι τόσο ανόητη ώστε να προκαλέσει τέτοιο πρόβλημα που δεν συμφέρει κανέναν.»

«Θα τον ξαναστείλει εδώ, δηλαδή;»

«Ή αυτόν ή κάποιον άλλο.»

«Γιατί έχουμε τέτοιους λεχρίτες μέσα στην οικογένεια, Σουτούρη;»

Ο Τυχερός γελά. «Με δουλεύεις, ραλίστα; Πού να ξέρω εγώ; Πού να ξέρει ο *οποιοσδήποτε;*»

Μετά από τρεις ημέρες, ο Κριτόλαος'μορ έρχεται ξανά στο Μαύρο Δόντι ειδικά για εμένα. Τον συναντώ στην τραπεζαρία του *Νερόλιθου*, όπου κάθομαι μαζί με τον Αλεπούδο και τον Σουτούρη παίζοντας φιλικά *Μεγάλο Οικοδόμημα* – ένα συνεργατικό παιχνίδι με τραπουλόχαρτα. Εννοείται πως ακόμα δεν μπορώ να κινηθώ άνετα, και ένας επίδεσμος είναι δεμένος γύρω από το στήθος μου, όπου η σφαίρα των εχθρών με χτύπησε. Ο γιατρός που έχουμε εδώ, στο Μαύρο Δόντι, μου είπε ότι ήμουν τυχερός που το αλεξίσφαιρο γιλέκο ανέκοψε κάποια από τη δύναμη του βλήματος, αλλιώς θα ήμουν νεκρός. Τυχερός επίσης ήμουν, μου τόνισε η Ναρλέθι, που το αλεξίσφαιρο σταμάτησε τελείως τις υπόλοιπες σφαίρες που με χτύπησαν, γιατί ήταν όλες ικανές να διαπερνούν τέτοια προστατευτικά μέτρα.

«Σ'αφήνω για λίγο μόνο σου, ραλίστα, και προσπαθείς ν'αυτοκτονήσεις;» μου λέει ο Κριτόλαος, καθίζοντας στο τραπέζι μας.

«Δεν το έκανα επίτηδες, μάγε,» αποκρίνομαι.

Ο Κριτόλαος γνέφει στη Σερφάντια να έρθει, κι όταν εκείνη είναι κοντά τής ζητά μια μπίρα. Η Σερφάντια λέει «Αμέσως,» και σύντομα η μπίρα βρίσκεται μπροστά στον Κριτόλαο, ο οποίος πίνει μια γουλιά και μου λέει:

«Η Πάολα σε θέλει στη Νίρβεκ, και η Ναρλέθι μού είπε ότι δεν σε χρειάζεται εδώ, στο Μαύρο Δόντι.»

«Της είμαι βάρος, τώρα που τραυματίστηκα;» Τοποθετώ ένα από τα φύλλα μου στο σχήμα επάνω στο τραπέζι, και ο Αλεπούδος κοιτάζει σκεπτικά το οικοδόμημα (όπως ονομάζεται το σχήμα που φτιάχνουν τα τραπουλόχαρτα) γιατί τώρα είναι ο δικός του γύρος.

«Δεν ξέρω αν της είσαι βάρος, πάντως σίγουρα δεν είσαι σε θέση για να κάνεις και πολλά, απ'ό,τι καταλαβαίνω. Έχω άδικο;»

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχομαι. «Ούτε όμως στη Νίρβεκ θα μπορώ να κάνω πολλά.»

«Θα σ'αφήσουν να αναρρώσεις, είμαι σίγουρος. Και θα είναι καλύτερα να αναρρώνεις εκεί παρά εδώ.»

«Υποτιμάς την όμορφη παραποτάμια πόλη μας, Κριτόλαε;» λέει ο Σουτούρης ο Τυχερός.

«Καθόλου,» αποκρίνεται εκείνος. «Είναι, όμως, πολύ πιο ιδανικό μέρος για να σκοτωθείς παρά για να αναρρώσεις· ή κάνω λάθος;»

«Ναι,» λέω, «το διαπιστώσαμε αυτό,» ενώ ο Σουτούρης γελά και ο Αλεπούδος εξακολουθεί να μοιάζει συλλογισμένος καθώς κοιτάζει το οικοδόμημα και τα φύλλα στο χέρι του.

«Θέλεις, λοιπόν, να πας στη Νίρβεκ;» με ρωτά ο Κριτόλαος.

«Θέλω,» του απαντώ.

«Μάλιστα. Θα το πω στη Ναρλέθι κι εκείνη θα κανονίσει να ταξιδέψεις στη Νίρβεκ με το επόμενο ποταμόπλοιο που κατευθύνεται προς τα εκεί.»

«Σε πόσες μέρες;»

«Δυο, τρεις, υποθέτω,» λέει ο Κριτόλαος. «Βιάζεσαι;»

«Αναρωτιέμαι αν θα είμαι σε θέση να κουνηθώ πιο άνετα ώς τότε.»

«Αν δεν είσαι, θα σε βοηθήσουν.»

«Θα πάω εγώ μαζί με τον ραλίστα,» λέει ο Σουτούρης ο Τυχερός. Και προς τον Αλεπούδο: «Τι θα γίνει, μωρή αλεπού – θα παίξεις ή θα περιμένεις μέχρι το νέο έτος;»

Το οποίο δεν είναι και τόσο μακριά πια. Είμαστε προς το τέλος του Τέταρτου Θερινού.

Πώς περνά έτσι ο χρόνος μέσα στην οικογένεια…

Διαφήμιση στον *Λόγο Τέχνης* (διμηνιαίο λογοτεχνικό περιοδικό της Θακέρκοβ), στο *Βιβλίο της Πόλης* (τριμηνιαίο περιοδικό της Θακέρκοβ για το βιβλίο, λογοτεχνικό και μη), στο *Τέχνες, Καλές και Κακές* (μηνιαίο περιοδικό της Θακέρκοβ σχετικά με τις τέχνες), στην *Επιβίωση στη Θακέρκοβ* (περιοδικό δεκαημέρου, ποικίλης ύλης), και στην *Πόλη* (εφημερίδα της Θακέρκοβ):

****

ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΠΟΤΑΜΟΥΣ

Το μεθεπόμενο πρωινό ύστερα από τη συζήτησή μου με τον Κριτόλαο'μορ, έρχεται το ποταμόπλοιο που η Ναρλέθι μού λέει ότι θα με πάει στη Νίρβεκ. Δεν είναι κανένα πολύ μεγάλο σκάφος, αλλά ούτε και βάρκα είναι· μπορεί να μεταφέρει εμπορεύματα – και μεταφέρει εμπορεύματα. Θα χρειαζόταν, επίσης, μάγο για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του αν είχε μηχανές, αλλά δεν έχει μηχανές. Κινείται με ιστία, και μοιάζει γρήγορο για το είδος του. Τα ιστιοφόρα είναι, βέβαια, πολύ πιο αργά από τα μηχανοκίνητα, όμως ξέρω ότι ορισμένοι τα προτιμούν, για οικονομικούς λόγους. Δε χρειάζεται να πληρώνεις μάγο για να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως: και οι μάγοι πληρώνονται ακριβά όταν θέλεις να τους δεσμεύεις με τέτοιες δουλειές. Ούτε χρειάζεται να δίνεις ήλιους για ν'αγοράζεις ενεργειακές φιάλες, ή για να συντηρείς τις μηχανές του σκάφους. Αυτοί οι δύο τελευταίοι λόγοι είναι επίσης που, πολλές φορές, κάνουν τους εμπόρους να χρησιμοποιούν ιστιοφόρο αντί για κάποιο φορτηγό όχημα ξηράς. Τα οχήματα τρώνε ενέργεια, την οποία πληρώνεις, και έχουν μηχανές, τις οποίες πρέπει να συντηρείς. Η εναλλακτική λύση για την ξηρά είναι η άμαξα που την τραβάνε ζώα, όμως είναι τελείως ασύμφορη σε σχέση μ'ένα ιστιοφόρο πλοίο. Αν ο έμπορος δεν βιάζεται στις μεταφορές του – αν είναι το ίδιο τα εμπορεύματα να φτάσουν στον προορισμό τους σήμερα ή μετά από δύο ημέρες – το πλοίο με τα πανιά τον συμφέρει.

Το συγκεκριμένο ποταμόπλοιο ονομάζεται *Αμφίδρομος* και δεν είναι η πρώτη φορά που το βλέπω. Σταματά συχνά εδώ, στα ταξίδια του επάνω στον ποταμό Κάλμωθ. Καπετάνιος του είναι ένας γαλανόδερμος, πρασινομάλλης άντρας που ονομάζεται Γρηγόριος και κατάγεται από την Υπερυδάτια, μια διάσταση που συνδέεται με τη Σεργήλη αν ταξιδέψεις βόρεια επάνω στις θάλασσές της. Ο Γρηγόριος βρίσκεται χρόνια εδώ, και συνεργάζεται με πολλούς ανθρώπους του υπόκο-

σμου. Το σκάφος του πλέει επάνω στον Κάλμωθ, από τις πηγές του ποταμού και τη Θακέρκοβ ώς την Έτρεβοθ, κι επάνω στον Τάρνοφ, από τη Νίρβεκ ώς το εσωτερικό των δασότοπων Φέρνιλγκαν. Δεν είναι άνθρωπος της Σιδηράς Δυναστείας, ούτε γνωρίζει για τη Δυναστεία (αλλιώς θα ήταν άνθρωπός της), αλλά συνεργαζόμαστε συχνά μαζί του.

Η Ναρλέθι τού μιλά κι εκείνος συμφωνεί να με πάρει στο σκάφος του καθώς ταξιδεύει προς Νίρβεκ. Ούτε καν πληρωμή δεν ζητά. «Την κερνάω τη μεταφορά,» λέει χαμογελώντας και δαγκώνοντας την άκρη της πίπας του.

«Ζορδάμης, είπαμε, έτσι;» Με κοιτάζει από πάνω ώς κάτω, καθώς στέκομαι πλάι στη Ναρλέθι, στο λιμάνι του Μαύρου Δοντιού.

«Ναι,» αποκρίνομαι. Με το ζόρι μπορώ και είμαι όρθιος· αναπνέω και το στήθος μου με ενοχλεί. Ούτε πέντε μέρες δεν έχουν περάσει καλά-καλά από τότε που τραυματίστηκα. Από τότε που παραλίγο να με πάρει ο Νεκροφύλακας για λογαριασμό της Αρτάλης.

«Θα έρθω κι εγώ,» δηλώνει ο Σουτούρης ο Τυχερός, που δεν είναι μακριά μας.

«Αα, κατάλαβα,» λέει ο Γρηγόριος. «Για ληστεία πρόκειται, το λοιπόν, ε;»

Το διαρκές μειδίαμα του Σουτούρη βαθαίνει. «Θα είμαι φρόνιμος, το υπόσχομαι.»

«Το καλό που σου θέλω! Δε χρειάζομαι φασαρίες μες στο σκάφος. Τυχερά παιχνίδια, άμα γουστάρεις, έξω απ'τον *Αμφίδρομο*. Καλώς;»

«Κανένα πρόβλημα, Καπετάνιε.»

«Ωραία.» Ο Γρηγόριος δαγκώνει την άκρη της πίπας του ατενίζοντάς τον συλλογισμένα. Δεν είναι αναμμένη, παρατηρώ. Ο Καπετάνιος μάλλον είναι από τους ανθρώπους που την έχουν συνηθίσει τόσο ώστε να θέλουν να την έχουν στο στόμα τους ακόμα και σβηστή.

Το μεσημέρι, αφού εμπορεύματα έχουν ξεφορτωθεί και φορτωθεί στον *Αμφίδρομο*, κι αφού ο Γρηγόριος και το πλήρωμά του έχουν ξεκουραστεί κανένα δίωρο, επιβιβάζομαι στο ποταμόπλοιο μαζί με τον Σουτούρη τον Τυχερό και αποπλέουμε από το λιμάνι του Μαύρου Δοντιού. Νομίζω πως η Ναρλέθι λυπάται λιγάκι που με βλέπει να φεύγω,

καθώς κι άλλοι απ’ αυτούς που είχα γνωρίσει εδώ, παρότι με κανέναν δεν είχα πολύ στενές σχέσης. Ακόμα και με τη Τζένη, που κοιμόμασταν μαζί κατά περίσταση, δεν θα μπορούσα να πω ότι η σχέση μου ήταν στενή. *Πρέπει να τους άρεσαν οι ιστορίες που τους έλεγα από παλιά ράλι,* σκέφτομαι καθώς ανεβαίνω στον *Αμφίδρομο* και το πλήρωμά του λύνει τους κάβους, ξεδιπλώνει τα πανιά, σηκώνει την άγκυρα, και φεύγουμε από το Μαύρο Δόντι πλέοντας επάνω στον ποταμό Κάλμωθ με ανατολική κατεύθυνση.

Είναι ακόμα καλοκαίρι (αν και τούτες είναι οι τελευταίες ημέρες του) και ο καιρός είναι καλός. Φυσάει αρκετός άνεμος για να κινούμαστε ενώ, συγχρόνως, ο ποταμός δεν είναι ταραγμένος· ο *Αμφίδρομος* γλιστρά ομαλά επάνω του. Παρατηρώ πως στα πλάγια του σκάφους υπάρχουν και κουπιά, για περίπτωση ανάγκης: για όταν ο άνεμος που φυσά δεν επαρκεί, ή για όταν τα ιστία έχουν κάποιο πρόβλημα.

Καθώς κάθομαι στην πλώρη του ποταμόπλοιου, υπολογίζω τις ημέρες μέσα στο μυαλό μου και καταλήγω ότι θα φτάσουμε στη Νίρβεκ λίγο πριν από την Αρχιχρονιά. Την Πανήγυρι των Ευχαριστιών, ίσως, την Τελευταία Ημέρα του Τέταρτου Θερινού. Θα έχουν γιορτή στη Νίρβεκ.

Ρωτάω τον Σουτούρη, που κάθεται πλάι μου καπνίζοντας: «Πόσες μέρες θα κάνουμε να φτάσουμε στη Νίρβεκ;»

«Ανάλογα,» αποκρίνεται εκείνος. «Δεν ξέρω πόσες στάσεις ακριβώς έχει σχεδιασμένες ο Καπετάνιος.»

«Υπό κανονικές συνθήκες;»

Ο Σουτούρης ανασηκώνει τους ώμους μοιάζοντας σκεπτικός, μορφάζοντας. «Δύο… τρεις,» λέει τελικά.

Δύο; Τρεις; σκέφτομαι, και υπολογίζω ξανά με το μυαλό μου. «Αν κάνουμε τρεις μέρες,» του λέω, «θα φτάσουμε την Τελευταία Ημέρα του Τέταρτου Θερινού: την Πανήγυρι των Ευχαριστιών.»

«Ναι, μπορεί,» συμφωνεί ο Σουτούρης. Και κάνει νόημα στον Γρηγόριο να έρθει κοντά μας.

Ο Καπετάνιος – που τώρα η πίπα του είναι αναμμένη – έρχεται. «Τι είναι; Έχετε από τώρα παράπονα με τη φιλοξενία μου;»

«Κανένα παράπονο, Καπετάνιε,» αποκρίνεται ο Σουτούρης. «Αναρωτιόμασταν, όμως, πότε υπολογίζεις ότι θ'αράξουμε στο λιμάνι της Νίρβεκ.»

«Δε θ'αργήσουμε,» λέει ο Γρηγόριος βγάζοντας την πίπα από το στόμα του και φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. «Μια μικρή στάση θα κάνω μόνο στην Έτρεβοθ. Θέλω να φτάσω στη Νίρβεκ πριν από των Ευχαριστιών, για να δώσω κάτι πράγματα που θα πουληθούν στο πανηγύρι και την Αρχιχρονιά.»

«Δηλαδή,» λέει ο Σουτούρης, «σε δυο μέρες θα είμαστε εκεί;»

«Καλώς εχόντων των πραγμάτων,» νεύει ο Γρηγόριος, κι απομακρύνεται από εμάς, βάζοντας ξανά την πίπα στο στόμα του.

Τη νύχτα, δεν σταματάμε πουθενά για να ξεκουραστούμε· διανυκτερεύουμε μέσα στο σκάφος ενώ αυτό συνεχίζει να πλέει και το πλήρωμά του να αλλάζει βάρδιες. Ξαπλώνω στην κουκέτα μου, κάτω από το κατάστρωμα, πάνω από την οποία βρίσκεται η κουκέτα του Σουτούρη. Σαν σαρδέλες είμαστε οι δυο μας, σε τούτη τη μικρή καμπίνα. Αλλά το υπόλοιπο πλήρωμα είναι σε χειρότερη κατάσταση, απ'ό,τι είδα πιο πριν: ένα σωρό άνθρωποι κοιμούνται μέσα σ'έναν χώρο που, κανονικά, δεν είναι για περισσότερους από τέσσερις, αν θέλεις να έχεις μια κάποια στοιχειώδη άνεση.

Το τραύμα μου, για κάποιο λόγο, μ'ενοχλεί πιο πολύ εδώ πέρα. Η ιδέα μου, μάλλον. Κλείνω τα μάτια και προσπαθώ να με πάρει ο ύπνος. Μετά από λίγο τα καταφέρνω· ίσως να με βοηθά και το ήπιο λίκνισμα του πλοίου επάνω στον ποταμό.

Το πρωί ξυπνάω με την αυγή, χωρίς να ξέρω τι ακριβώς ήταν εκείνο που με ξύπνησε. Και καταλαβαίνω ότι είναι αυγή επειδή υπάρχει ένα μικρό φινιστρίνι στην καμπίνα μας. Κατεβαίνω από την κουκέτα μου νιώθοντας πιασμένος. Φοράω τις μπότες και την κάπα μου (έχει ψύχρα τέτοια ώρα) και ανεβαίνω στο κατάστρωμα. Ένας από τους ναύτες μού γνέφει, μάλλον ως καλημέρα, οπότε του γνέφω κι εγώ. Τέσσερις απ'αυτούς βρίσκονται τώρα εδώ, μες στα ξημερώματα, και η μία ανάμεσά τους είναι γυναίκα. Όλοι τους ξυπόλυτοι, με κάπες στους ώμους και αχνιστές κούπες στα χέρια. Στο τιμόνι του Αμφίδρομου βλέπω πως στέκεται ένας άλλος ναύτης, παρόμοια ντυμένος.

«Θες τσάι;» μου φωνάζει ο ναύτης που με χαιρέτησε.

Τους πλησιάζω. «Ναι, ευχαριστώ.»

Η γυναίκα γεμίζει μια κούπα για μένα από μια κανατά και μου τη δίνει. Είναι ζεστή· δεν πρέπει νάναι πολλή ώρα που έβρασαν το τσάι. Πίνω μια γουλιά και κοιτάζω προς τις όχθες· βλέπω μια μικρή πόλη στο βάθος, την οποία έχουμε προσπεράσει.

«Η Έτρεβοθ είναι μακριά ακόμα;» ρωτάω.

«Η Έτρεβοθ;» λέει αυτός που μου είχε γνέψει – ένας τύπος με κατάμαυρο δέρμα και τελείως ξυρισμένο κεφάλι και πρόσωπο. «Όχι πολύ, αλλά ναι, είναι μακριά.

«Αύριο το πρωί θ'αράξουμε εκεί, φίλε,» μου λέει ένας άλλος, πολύ πιο εύσωμος από τον προηγούμενο, με δέρμα λευκό-ροζ και μαύρα μαλλιά και μούσια.

«Χαράματα, μάλλον,» προσθέτει η γυναίκα – λευκόδερμη κι αυτή, με τα ξανθά μαλλιά της δεμένα κότσο κι ένα κόκκινο μαντήλι γύρω απ'το κεφάλι της.

«Κάτσε, ντε, μη στέκεσαι,» μου προτείνει ο μαυρόδερμος. «Λέμε ιστορίες από Αρχιχρονιές και πανηγύρια των Ευχαριστιών.»

Κάθομαι κοντά τους, επάνω σε μια κουλούρα χοντρό σχοινί.

«Ο Βατράνος από δω,» ο μαυρόδερμος δείχνει με το βλέμμα τον λευκόδερμο με τα μαύρα μούσια, «μας έλεγε τι είχε γίνει μια φορά στα Φέρνιλγκαν – μες στα βαθιά δάση, όχι στα γύρω-γύρω μέρη, ε: *στα βαθιά δάση* – ανήμερα Αρχιχρονιάς.»

«Είχε βγει όλη η πόλη για κυνήγι, φίλε μου,» μου λέει ο Βατράνος. «Κι άμα λέμε 'όλη', εννοούμε *όλη*: ακόμα και τα παιδιά. Τι γίνετ' εδώ; λέω. Παλάβωσαν αυτοί; Και μου είπαν ότι το κάνουν για να ευχαριστήσουν τον Κάρτωλακ. Από το κυνήγι, λέει, θα έβλεπαν πώς θα τους πήγαινε ο χρόνος.»

«Πώς μπορείς απ'το *κυνήγι* να δεις πώς θα σου πάει ο χρόνος;» ρωτά η γυναίκα με το μαντήλι, πίνοντας μια γουλιά τσάι.

«Κι εγώ την ίδια απορία είχα. Αλλά χρησιμοποιούν, λέει, κάποια μαντική μέθοδο οι σαμάνοι τους που προέρχεται από τον Κάρτωλακ. Ο Άρχοντας των Δασών δίνει γνώση στα μυαλά τους, και κάτι τέτοια

περίεργα. Εγώ, λοιπόν, καθόμουνα και τους κοίταζα και με τρόμαζαν. Φοβόμουνα μην έρθουν να με κυνηγήσουνε κι εμένα–»

Γελάνε οι άλλοι.

«Μη γελάτε. Άμα τους βλέπατε κι εσείς θα τους νομίζατε γι'αγρίμια! Είχε σηκωθεί ολόκληρη η πόλη και είχαν πιάσει τα όπλα: κι όχι όπλα σαν αυτά τα κανονικά, τα δικά μας, αλλά κοντάρια και τσεκούρια και τόξα.»

«Πόσο βαθιά μες στους δασότοπους ήσουν, Βατράνε;» ρωτά ο μαυρόδερμος άντρας.

«Πολύ βαθιά, φίλε μου.» Ο Βατράνος πίνει μια γουλιά τσάι. «Σχεδόν ώς εκεί που λένε ότι η Σεργήλη τελειώνει–»

«Ναι, 'ντάξει,» μουρμουρίζει ένας άλλος.

«Τι είπες; Το αμφιβάλλεις; Εκεί ήμουν! Θα δεις πράματα, άμα τύχει ποτέ να πας εκεί, που θα σου σηκώνετ' η τρίχα για τα επόμενα τρία χρόνια, μάστορα!»

Το μεσημέρι, που όλο το πλήρωμα είναι στο κατάστρωμα και γευματίζει, ο Βατράνος πλησιάζει εμένα και τον Σουτούρη – που καθόμαστε στην πλώρη τρώγοντας – και με ρωτά:

«Εσύ Ζορδάμης δεν είπαμε πως σε λένε;»

«Ναι, γιατί;» Αναρωτιέμαι αν μ'έχει ξαναδεί: σε κάποια φωτογραφία, ίσως, από τις μέρες που συμμετείχα σε αγώνες ράλι.

«Απλώς, να πούμε...» τρίβει τα μούσια του πάνω από το πιάτο του, «δε μου μοιάζεις σαν άλλους που βλέπεις νάναι στο Μαύρο Δόντι. Φαίνονται χειρότεροι, άμα με πιάνεις, φίλε.»

Ο Σουτούρης λέει: «Σου φαίνομαι εγώ χειρότερος από τον Ζορδάμη;»

«Εννοείται,» απαντά ο Βατράνος. «Επιπλέον, σε ξέρω εσένα. Ξέρω ότι είσαι κλέφτης και κάθαρμα.»

«Δεν είμαι κλέφτης· σ'το έχω ξαναπεί.» Ο Σουτούρης τον αγριοκοιτάζει.

«Άνθρωπος που πάντα νικάει στα χαρτιά, κλέφτης είναι.»

«Τυχερός είμαι, και ξέρω να παίζω καλύτερα από σένα.»

«Δεν τον λένε για πλάκα 'Σουτούρης ο Τυχερός',» προσθέτω· «υπάρχει λόγος.»

«Τέλος πάντων,» κάνει ο Βατράνος. «Ας πούμε ότι το πιστεύουμε. Εσύ, πάντως, και πάλι δεν μου μοιάζεις σαν άλλους που βλέπω στο Μαύρο Δόντι. Τι είσαι; Μη μου πεις ότι είσαι μισθοφόρος, γιατί το αποκλείω. Είσαι κλεφτής; Έμπορος; Είσαι μάγος, μήπως;»

Γελάω, και νιώθω το στήθος μου να με πονά. «Τραυματισμένος είμαι, Βατράνε.»

«Ναι, αυτό μάς το είπε κι ο Καπετάνιος, για να σε προσέξουμε, να πούμε. Ποιο το επάγγελμά σου, όμως;»

«Ραλίστας.»

«Ραλίστας;» Δε φαίνεται να με πιστεύει. «Και τι κάνεις μ'αυτά τα καθάρματα;»

«Έχω κάποιες δουλειές μαζί τους,» αποκρίνομαι.

Ο Βατράνος με κοιτάζει ερευνητικά. «Ραλίστας…» μουρμουρίζει, και μετά απομακρύνεται από εμένα και τον Σουτούρη και πάει να μιλήσει σε κάτι άλλους, οι οποίοι στρέφονται και μου ρίχνουν λοξές ματιές.

«Τρέχει τίποτα;» ρωτάω τον Τυχερό.

Εκείνος μορφάζει καθώς τρώει από το πιάτο του. «Κουτσομπόληδες είναι, απλώς. Και μάλλον δεν έχουν ξαναβάλει ραλίστα στο σαπιοκάραβό τους.»

Σ'αυτό το τελευταίο δεν έχει άδικο: όντως, είμαι ο πρώτος ραλίστας που έχει ανεβεί στον *Αμφίδρομο*, όπως μαθαίνω το απόγευμα από το πλήρωμα.

«Πού το ξέρουμε πως μας λες αλήθεια;» με ρωτά μια κοπέλα με χρυσό δέρμα και μαύρα κοντά μαλλιά. «Κι εγώ πιλότος είμαι – αεροπλάνου!» Γελά, και κάποιοι γελάνε μαζί της.

Τους αφηγούμαι, οπότε, ιστορίες από ράλι εκείνο το απόγευμα και καθώς βραδιάζει, και δείχνει να τους αρέσουν. Δεν είναι σαν άλλες ιστορίες που έχουν ακούσει ή, σίγουρα, που λένε αναμεταξύ τους. Τους μιλάω και για το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης, αν και, βέβαια, αποκρύπτω πολλά πράγματα – όπως το γεγονός ότι είχα έναν εξωδιαστασιακό δαίμονα κλεισμένο μέσα στη μηχανή του οχήματός μου: πράγμα που δε νομίζω ότι θα πίστευαν, ούτως ή άλλως.

Το πρωί – ή, μάλλον, προτού ξημερώσει – φτάνουμε στην Έτρεβοθ. Εγώ κοιμάμαι ακόμα, στην κουκέτα μου κάτω από τον Σουτούρη τον

Τυχερό. Στην αρχή δεν παίρνω είδηση τίποτα· μετά, όμως, ακούω τα πόδια που βαδίζουν από πάνω μου, στο κατάστρωμα, και τις φωνές που αντηχούν. Ανοίγω τα μάτια και σηκώνομαι, αποπροσανατολισμένος. Κοιτάζοντας έξω από το φινιστρίνι βλέπω σκοτάδι και τα ενεργειακά φώτα ενός λιμανιού. Ενός μεγάλου λιμανιού.

Ο Σουτούρης έχει επίσης ξυπνήσει.

«Η Έτρεβοθ;» τον ρωτάω.

«Ναι,» μου λέει.

Ντυνόμαστε και ανεβαίνουμε στο κατάστρωμα, όπου βλέπω τους ξυπόλυτους ναύτες του *Αμφίδρομου* να ετοιμάζονται να εκφορτώσουν. Αναρωτιέμαι πώς μπορούν να είναι με τα πόδια τους γυμνά μέσα σ'αυτή την ψύχρα. Ο Γρηγόριος έχει ήδη κατεβεί στην προβλήτα, κρατώντας το αναμμένο τσιμπούκι του στο ένα χέρι κι έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό στο άλλο. Τον τελευταίο τον έχει κοντά στ'αφτί του και μιλά – μάλλον σε κάποιον από τους ανθρώπους με τους οποίους έχει πάρε-δώσε στην πόλη.

Η Έτρεβοθ είναι οικοδομημένη μέσα στη διχάλα που σχηματίζουν οι ποταμοί Κάλμωθ και Τάρνοφ, κι έχει μια γέφυρα που περνά πάνω από τον κάθε ποταμό. Αυτή του Κάλμωθ μπορώ να τη δω από εδώ όπου βρισκόμαστε, ψηλή και μακριά, καθώς ενώνει την ανατολική με τη δυτική όχθη. Ενεργειακά φώτα είναι αναμμένα επάνω της, αλλά κανένας δεν φαίνεται να τη διασχίζει μια τέτοια ώρα. Το ύψος της είναι αρκετό για να μπορεί το πλοίο μας να περάσει άνετα από κάτω, ακόμα και με τα κατάρτια του ορθωμένα.

Οι ναύτες αποθέτουν κιβώτια και βαρέλια στην προβλήτα όπου έχουμε αράξει και, μετά, κάμποσοι απ' αυτούς πηγαίνουν προς ένα εστιατόριο που είναι ανοιχτό παρά την άγρια ώρα.

Ο Γρηγόριος, έχοντας κλείσει τον πομπό του, κάνει νόημα σ'εμένα και τον Σουτούρη να κατεβούμε. Κατεβαίνουμε έτσι από το ποταμόπλοιο και τον συναντάμε.

«Τι είναι, Καπετάνιε;» ρωτά ο Τυχερός.

«Πηγαίνετε, άμα θέτε, να φάτε και να πιείτε τίποτα.» Ο Γρηγόριος δείχνει, με το βλέμμα του, προς το εστιατόριο. «Θα μείνουμε δω μερικές ώρες. Θα φύγουμ' όμως πριν απ'το μεσημέρι, έχετ' υπόψη σας.»

Ο Σουτούρης μού γνέφει με το κεφάλι, και βαδίζουμε ώς το εστιατόριο, που η πινακίδα πάνω από την είσοδό του γράφει ΝΥΧΘΗΜΕΡΟΝ. Καθόμαστε σ'ένα από τα τραπέζια και παραγγέλνουμε κάτι να φάμε, αν και δεν αισθάνομαι να πεινάω και τόσο. Δεν έχω συνηθίσει να τρώω στις τέσσερις η ώρα το πρωί. Το πλήρωμα του *Αμφίδρομου*, όμως, δεν φαίνεται νάχει τέτοιους ενδοιασμούς. Τρώνε και πίνουν κανονικότατα. Και δεν είναι οι μόνοι: βλέπω κι άλλους εδώ που κάνουν το ίδιο και που, μάλλον, ναύτες είναι κι αυτοί. Επίσης, κάποιες γυναίκες περιφέρονται μέσα στο μαγαζί οι οποίες δεν μπορεί παρά να είναι πόρνες. Όχι ακριβώς εστιατόριο, επομένως· όχι μόνο. Τρεις από το πλήρωμά μας πηγαίνουν μαζί τους, σε κάποιο μέρος πίσω από μια κλειστή πόρτα στο βάθος.

Καθώς ξημερώνει και ακόμα στο εστιατόριο είμαστε, το λιμάνι ξυπνά. Αρχίζει να έχει κίνηση. Βγαίνουμε από το μαγαζί και κάνουμε βόλτα, κοιτάζοντας τα έντυπα που κυκλοφορούν στα περίπτερα, καπνίζοντας, και χαζολογώντας. Το τραύμα μου εξακολουθεί να με ενοχλεί. Του αλλάζω επίδεσμο κάθε νύχτα (με τη βοήθεια του Σουτούρη) αλλά δεν το νιώθω να καλυτερεύει. Χτες το βράδυ, που παραπονέθηκα, ο Σουτούρης μού είπε: «Τυχερός είσαι που ζεις, ραλίστα· μην κλαίγεσαι. Τέτοια τραύματα δεν θεραπεύονται σε πέντε μέρες, ξέρεις.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκα μορφάζοντας. «Δυστυχώς.»

Ο Καπετάνιος μας ολοκληρώνει τις δουλειές του στην Έτρεβοθ χωρίς να καθυστερήσει – βλέπω ανθρώπους να έρχονται για να πάρουν τα πράγματα που έχει βγάλει στις αποβάθρες – και μετά, πριν από το μεσημέρι, σαλπάρουμε. Αφήνουμε πίσω μας την Έτρεβοθ και τον ποταμό Κάλμωθ και μπαίνουμε στον ποταμό Τάρνοφ, πλέοντας προς τα βόρεια, προς τις εκβολές του και τη Νίρβεκ.

Τη νύχτα φτάνουμε.

Αράζουμε στο Χαμηλό Λιμάνι, μια συνοικία της Νίρβεκ με αποβάθρες επάνω στις όχθες του ποταμού Τάρνοφ, και ευχαριστούμε τον Καπετάν Γρηγόριο καθώς κατεβαίνουμε από το πλοίο του μαζί μ'εκείνον και μερικούς ναύτες.

«Ελπίζουμε να μη μετάνιωσες που μας πήρες δωρεάν, Καπετάνιε,» λέει ο Σουτούρης.

«Δεν έπαιξες χαρτιά ούτε μέσα ούτε έξω από το σκάφος μου, άρα δεν έχω τίποτα για να μετανιώσω,» αποκρίνεται ο Γρηγόριος, μειδιώντας καθώς δαγκώνει το σβηστό τσιμπούκι του.

Ο Σουτούρης γελά. «Θα τα ξαναπούμε, ίσως, Καπετάνιε. Εγώ κι εσύ, δηλαδή, όχι ο Ζορδάμης· ο Ζορδάμης θα μείνει στη Νίρβεκ.»

«Εσύ θα φύγεις;»

«Ναι, πολύ σύντομα.»

«Για πότε το υπολογίζεις;»

«Πότε αποπλέεις, Καπετάνιε;» ρωτά ο Σουτούρης.

«Επειδή δεν σχεδιάζω να με βρει ο νέος χρόνος πλέοντας, μετά την Αρχιχρονιά σίγουρα. Την επομένη ή τη μεθεπόμενη, ίσως.»

«Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν,» λέει ο Σουτούρης ο Τυχερός. «Θα σε καλέσω στον τηλεπικοινωνιακό πομπό σου, εντάξει;»

«Έγινε.» Ο Γρηγόριος γεμίζει την πίπα του με καπνό και την ανάβει. «Καλή Αρχιχρονιά, αδελφέ, και λυπήσου κανέναν στο χαρτί, έτσι;»

Ο Σουτούρης γελά ξανά. «Καλή Αρχιχρονιά, Καπετάνιε. Και υποσχέσεις δεν δίνω.»

«Η κλοτσιά της Λόρκης να σε βρει, παλιομπαγαπόντη! Και το κέρατο του Κάρτωλακ στα πισινά σου!»

«Είθε το πλοίο σου να βρεθεί στον πάτο του ποταμού, Καπετάνιε.»

«Άμα συμβεί αυτό, είσαι νεκρός χαρτοπαίχτης· σ'το λέω από τώρα για να το ξέρεις.»

Τα λόγια τους μοιάζουν να μην είναι φιλικά αλλά το ξέρω πως αστειεύονται· γελάνε κι οι δυο τους καθώς μιλάνε.

Χαιρετάμε τον Καπετάν Γρηγόριο και απομακρυνόμαστε απ'αυτόν, βαδίζοντας μέσα στο Χαμηλό Λιμάνι. Γύρω μας τα πάντα είναι στολισμένα με όμορφα φώτα, γιρλάντες, και ήλιους της Αρτάλης. Η Νίρβεκ είναι έτοιμη για το πανηγύρι των Ευχαριστιών.

«Την ξέρεις την Πάολα;» λέω στον Σουτούρη.

«Νόμιζα ότι εσύ την ήξερες…»

«Από περιέργεια ρωτάω.»

«Όχι, δεν την ξέρω. Έχεις τρόπο να επικοινωνήσεις μαζί της, έτσι;»

«Ναι.» Ο Κριτόλαος μού έχει δώσει τον τηλεπικοινωνιακό κώδικά της. Βγάζω τώρα τον πομπό μου και την καλώ.

Εκείνη δεν αργεί να απαντήσει.

«Ναι;» ακούω τη φωνή της κοντά στ'αφτί μου.

«Πάολα;»

«Ποιος είναι;»

«Ζορδάμης λέγομαι. Ο Κριτόλαος μού είπε ότι σου μίλησε για εμένα και ότι–»

Την ακούω να γελά. *«Ο ραλίστας! Φυσικά. Καλωσόρισες στη Νίρβεκ! Από πότε είσαι εδώ;»*

«Μόλις ήρθα.»

«Τη νύχτα πριν από την Πανήγυρι των Ευχαριστιών περίμενες νάρθεις;»

«Υπάρχει πρόβλημα;»

«Απλώς θα προτιμούσα να είχες έρθει καμια-δυο μέρες νωρίτερα. Τώρα έχω αρκετές δουλειές. Αλλ' αυτό δεν σημαίνει πως δεν θα σε περιποιηθούμε. Μάλλον θα μπορείς να μας βοηθήσεις κιόλας σε κάποιες απ'τις δουλειές μας.»

«Είμαι τραυματισμένος,» την πληροφορώ.

«Τι! Εδώ τραυματίστηκες;»

«Προτού έρθω στη Νίρβεκ. Ελπίζω σύντομα να είμαι καλά, όμως.»

«Πού βρίσκεσαι τώρα;»

«Στο Χαμηλό Λιμάνι.»

«Πού ακριβώς;»

Κοιτάζω τις πινακίδες και της λέω τον δρόμο.

«Μείνε εκεί. Έρχομαι σε... σε κανένα εικοσάλεπτο πρέπει νάμαι εκεί, εντάξει;»

«Έγινε,» αποκρίνομαι, και τερματίζω την επικοινωνία μας.

«Θα έρθει;» με ρωτά ο Σουτούρης.

«Ναι. Ας καθίσουμε εκεί.» Δείχνω μια πέτρινη πεζούλα κοντά σ'ένα σιντριβάνι. Κάποιοι μουσικοί είναι συγκεντρωμένοι πλάι του, παίζοντας τα όργανά τους και κάνοντας απλά, χορευτικά νούμερα. Ο κόσμος που έχει μαζευτεί γύρω τους δεν είναι και τόσος πολύς.

Ο Σουτούρης ανασηκώνει τους ώμους. «Πάμε.»

Δε μπορώ να στέκομαι για πολύ, ύστερα από τον τραυματισμό μου.

Μόνιμη διαφήμιση στον *Ναυσικλυτό*, μηνιαίο περιοδικό της Νίρβεκ για τα πλοία και τη ναυσιπλοΐα:

****

Εξαρτήματα και Ανταλλακτικά Σκαφών
Ποταμού και Θαλάσσης

ΤΑΣΝΙΚΕΦ

Κατάστημα Α’: Ευλόγιστου 33, Κεντρολίμανο, Νίρβεκ·
Τηλ. κωδ.: Π – Π – Π – Χ – Ι – Ι <
Κατάστημα Β’: Συγγενούς 12, Χαμηλό Λιμάνι, Νίρβεκ·
Τηλ. κωδ.: \ \ V / / – Ι – Π Π Π Π

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΦΡΟΥΤΙΕΡΑ

Ένα τρίκυκλο όχημα σταματά κοντά στη μικρή πλατεία με το σιντριβάνι. Σκεπάζεται κατά το ήμισυ από μεταλλική οροφή και κατά το άλλο ήμισυ από μπλε, φιμέ σκέπαστρο. Το σκέπαστρο ανοίγει και μια γυναίκα βγαίνει βαδίζοντας προς το μέρος μας σαν να ήξερε εξαρχής *ακριβώς* πού καθόμαστε. Φορά λευκή πουκαμίσα με ψηλούς γιακάδες, κοντή μαύρη φούστα, και μαύρα δερμάτινα μποτάκια. Μια πλατειά, καφετιά ζώνη τυλίγεται γύρω από τη μέση της. Από τον ώμο της μια τσάντα κρέμεται. Το δέρμα της είναι λευκό με απόχρωση του ροζ· τα μαλλιά της ξανθά και μακριά, λυτά· και η όψη στο πρόσωπό της μοιάζει τόσο αθώα και απονήρευτη που ποτέ δεν θα φανταζόσουν ότι αυτή η γυναίκα μπορεί να συγκαταλέγεται ανάμεσα στη συμμορία των Δρομολόγων, πόσω μάλλον στη Σιδηρά Δυναστεία.

Η Πάολα, όμως, είναι και στις δύο εν λόγω οργανώσεις, και ούτε αθώα ούτε απονήρευτη μπορείς να την πεις αν τη γνωρίσεις έστω και λίγο.

Μας πλησιάζει καθώς σηκωνόμαστε από την πέτρινη πεζούλα.

«Καλησπέρα,» χαιρετά. «Δε μου φαίνεσαι τραυματισμένος,» μου λέει.

«Είμαι όμως,» αποκρίνομαι, κι αγγίζω το στήθος μου.

«Δεν τραυματίστηκες τώρα, δηλαδή…»

«Σου είπα, δεν τραυματίστηκα στη Νίρβεκ. Τραυματίστηκα στο Μαύρο Δόντι, κάποιες μέρες προτού έρθω εδώ.»

«Θα έπρεπε να προσέχεις αφού το ήξερες ότι θα ερχόσουν,» μου λέει η Πάολα, μειδιώντας, μεταξύ αστείου και σοβαρού. «Κι ο φίλος μας;» Στρέφει το βλέμμα της στον Σουτούρη, ατενίζοντάς τον από πάνω ώς κάτω.

«Της οικογένειας,» λέω.

«Το φαντάστηκα,» λέει η Πάολα.

«Σουτούρης ο Τυχερός,» τον συστήνω.

«Πόσο τυχερός;»

«Μπορείς ν’ανακαλύψεις,» της αποκρίνεται ο ίδιος ο Σουτούρης. «Είσαι η Πάολα, σωστά;»

«Σωστότατα. Μη μου πεις ότι είσαι τζογαδόρος… »

«Το βρήκες.»

«Μάλλον ονομάζεις τον εαυτό σου ‘Τυχερό’ επειδή δεν έχεις ακόμα γνωρίσει κάποιους πολύ υποψιασμένους τζογαδόρους.»

«Ανυπομονώ να τους γνωρίσω,» δηλώνει ο Σουτούρης, μειδιώντας με το διαρκές χαμόγελό του.

«Θα μείνει μαζί μας;» με ρωτά η Πάολα. «Ο Κριτόλαος μού είχε πει μόνο για σένα.»

«Θα φύγει μετά την Αρχιχρονιά,» της εξηγώ.

«Εντάξει. Γιατί έχω ετοιμάσει σπίτι μόνο για σένα – μια γκαρσονιέρα – και δεν ξέρω αν θα ήσουν πρόθυμος να το μοιραστείς με κάποιον άλλο.

»Ελάτε.» Μας κάνει νόημα να την ακολουθήσουμε καθώς βαδίζει προς το τρίκυκλο όχημά της.

Η Πάολα μπαίνει πρώτη, καθίζοντας στη θέση του οδηγού, ενώ εμείς καθόμαστε στα δύο πισινά καθίσματα. Δεν μένει χώρος για άλλους επιβάτες· είναι μικρό όχημα. Η Πάολα πατά ένα κουμπί μπροστά της κλείνοντας το φιμέ σκέπαστρο. Ενεργοποιεί τη μηχανή και ξεκινάμε να κινούμαστε μέσα στους δρόμους της Νίρβεκ, αφήνοντας πίσω μας το σιντριβάνι, τους μουσικούς, και το μικρό πλήθος που έχει συγκεντρωθεί γύρω τους.

Η πόλη είναι όμορφα στολισμένη, παρατηρώ. Έτοιμη για την Πανήγυρι των Ευχαριστιών και για την Αρχιχρονιά. Γιρλάντες από διάφορα αστραφτερά μπιχλιμπίδια και αναμμένα λαμπάκια κρέμονται πάνω από τους δρόμους· οι βιτρίνες των καταστημάτων είναι γεμάτες ρούχα, κοσμήματα, υποδήματα, βιβλία, πλακέτες μουσικής και ήχου, διάφορες μηχανικές συσκευές, εκατοντάδες είδη γλυκών και ποτών· μουσική αντηχεί σε διάφορα σημεία της πόλης, προερχόμενη από μεγάλα ηχεία· γιγαντο-οθόνες, κρεμασμένες στους τοίχους ψηλών οικοδομημάτων, δείχνουν φαντασμαγορικά καλειδοσκόπια, χορευτές και

χορεύτριες, και σκηνές από την πόλη· αληθινοί χορευτές, μουσικοί, ακροβάτες, και ταχυδακτυλουργοί εξασκούν τις τέχνες τους σε πεζόδρομους και πλατείες. Βλέπω ένα μεγάλο καζίνο που ονομάζεται *Τυχερό Άστρο* και η πινακίδα του λαμποκοπά πάνω από την είσοδό του η οποία φρουρείται από δύο γεροδεμένους μισθοφόρους. Δεν είναι η πρώτη φορά που έχω δει το *Τυχερό Άστρο*, φυσικά· είναι περιώνυμο στη Νίρβεκ. Περιουσίες έχουν χαθεί εδώ μέσα. Αναρωτιέμαι αν και οι Δρομολόγοι είναι μπλεγμένοι στην όλη επιχείρηση. Δε θα το απέκλεια καθόλου…

Η Πάολα στρίβει σ'έναν δρόμο όχι και τόσο μακριά από το *Τυχερό Άστρο* και σταματά μπροστά σε μια πολυκατοικία. «Εδώ είμαστε,» λέει και, πατώντας πάλι ένα κουμπί μπροστά της, ανοίγει το σκέπαστρο. «Βγείτε.»

Βγαίνουμε και μετά βγαίνει κι εκείνη. Κλείνει το σκέπαστρο και το κλειδώνει. Παρατηρώ ότι ο Σουτούρης τη γλυκοκοιτάζει καθώς μας έχει την πλάτη στραμμένη.

Η Πάολα βγάζει μια αρμαθιά κλειδιά από την τσάντα της (πρέπει νάναι πάνω από είκοσι-πέντε περασμένα σ'αυτό τον κρίκο!) και πλησιάζει την εξώπορτα της πολυκατοικίας. Την ξεκλειδώνει και μπαίνουμε. Δε φαίνεται να υπάρχει πουθενά θυρωρός.

«Εδώ είναι το σπίτι μου;» ρωτάω.

«Ναι,» μου λέει η Πάολα, «στον τρίτο όροφο.»

Παίρνουμε τον ανελκυστήρα και ανεβαίνουμε εκεί. Η Πάολα ξεκλειδώνει ακόμα μια πόρτα, μ'ένα άλλο κλειδί από την τεράστια αρμαθιά της, και μπαίνουμε στη γκαρσονιέρα. Ανάβει τα φώτα και μ'αφήνει να τη δω. Είναι μικρή, φυσικά, αλλά κομψή και ζεστή. Το κρεβάτι βρίσκεται σε μια γωνία και είναι χαμηλό και φουσκωτό. Πλάι του υπάρχει ένα μαζεμένο παραβάν. Παραδίπλα είναι ένα μικρό γραφείο και μια πολυθρόνα· επάνω στο γραφείο υπάρχει μια ενεργειακή λάμπα, σβηστή τώρα, κι ένα σύστημα με κονσόλα και οθόνη. Σε μια άλλη γωνία του δωματίου, αντίκρυ στο κρεβάτι, είναι ένα τραπέζι με τέσσερις καρέκλες: επάνω του βρίσκεται μια φρουτιέρα με μερικά καλοκαιρινά φρούτα, δύο διαφανή κανάτια – το ένα με νερό, το άλλο με κρασί – τρία αναποδογυρισμένα ποτήρια, κι ένα τασάκι. Στο πάτωμα απλώ-

νεται ένα μαλακό, γκρίζο χαλί. Στο ταβάνι οι δύο λάμπες είναι μακρόστενες. Στον τοίχο πίσω από το κρεβάτι και το γραφείο είναι καρφιτσωμένη μια αφίσα με φωτογραφία από κάποιον δασότοπο – από τα Φέρνιλγκαν, μάλλον. Στον τοίχο πλάι στο κρεβάτι κρέμεται μια άλλη αφίσα, την οποία βλέπω τώρα, ξαφνικά, και, για λίγο, στέκομαι αμήχανος. Είναι μια μεγάλη φωτογραφία της Ελοντί Αλλόγνωμης, της Έκπτωτης Ελοντί, επάνω στη σκηνή, μ'ένα μικρόφωνο στα χέρια, με τα μαλλιά της βαμμένα κόκκινα, και ντυμένη με μαύρο πέτσινο γιλέκο, γάντια χωρίς δάχτυλα, κοντό μαύρο πέτσινο παντελόνι, και μαύρες μπότες που φτάνουν ώς το γόνατο. Τα μάτια της μοιάζουν να γυαλίζουν μέσα από την αφίσα – κοιτάζοντας εμένα συγκεκριμένα.

Ξέρει η Πάολα για εμένα και την Ελοντί; αναρωτιέμαι ακούσια. *Δεν είναι δυνατόν!* Εκτός αν κάποιος – κάποιος συγγενής – της το είπε…

Στρέφομαι να την κοιτάξω. «Αυτή η αφίσα…» λέω, δείχνοντας.

Η Πάολα χαμογελά. «Η Έκπτωτη Ελοντί. Δεν την ξέρεις;»

«Ναι,» μουρμουρίζω, αμήχανα, «την έχω υπόψη μου…»

«Τι;» Η Πάολα συνοφρυώνεται. «Δε σ'αρέσει; Άμα δε σ'αρέσει μπορείς ν'αλλάξεις αφίσα.» Ανασηκώνει τους ώμους. «Δεν έχω πρόβλημα.»

«Όχι,» λέω, «εντάξει είναι. Κι εμένα μ'αρέσει η Έκπτωτη Ελοντί. Απλώς… έτυχε να τη σκέφτομαι – να σκέφτομαι ένα τραγούδι της – λίγο προτού φτάσουμε εδώ…»

Στον τοίχο αντίκρυ της αφίσας με την Ελοντί υπάρχει μια τζαμωτή μπαλκονόπορτα κι ακόμα μια αφίσα κρεμασμένη πλάι της, μικρότερη από τις άλλες. Απεικονίζει το εξώφυλλο από μια συλλογή τραγουδιών των Κεκλιμένων Εργοστασίων: ένα σουρεαλιστικό έργο με εργοστάσια που γέρνουν προς παράξενες μεριές.

Στον τελευταίο τοίχο, αυτόν πλάι στο τραπέζι με τις καρέκλες, είναι κρεμασμένος ένας πίνακας ζωγραφικής που απεικονίζει μια ξανθιά γυναίκα με κατάλευκο δέρμα καθισμένη σε μια μαύρη καρέκλα, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και κρατώντας στα χέρια της, ανοιχτά σαν βεντάλια, τα φύλλα μιας τράπουλας. Γύρω της, στο πάτωμα, είναι απλωμένα εκατοντάδες ζάρια διάφορων σχημάτων και

χρωμάτων. Οι λέξεις ΚΑΛΗ ΤΥΧΗ φαίνονται γραμμένες πίσω της, σαν γκράφιτι, μισοσβησμένες επάνω σ'έναν ανοιχτό γκρίζο τοίχο.

«Δεν άφησες, πάντως, σπιθαμή ανεκμετάλλευτη,» παρατηρώ αποθέτοντας τον σάκο μου σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού.

Η Πάολα γελά. «Ελπίζω να σου αρέσουν.»

«Ωραία είναι.»

«Αν κάτι δεν σου αρέσει, μπορείς να το αλλάξεις,» μου λέει, όπως είπε και πριν για την αφίσα της Ελοντί.

«Θα δούμε,» αποκρίνομαι. «Αλλά δεν το νομίζω.»

«Από δω» – η Πάολα ανοίγει μια πόρτα – «είναι η κουζίνα.» Ο χώρος είναι λίγο πιο μεγάλος από μια μεγάλη ντουλάπα, αλλά φαίνεται νάχει ό,τι χρειάζεται. «Κι από δω» – η Πάολα ανοίγει μια άλλη πόρτα – «είναι το μπάνιο.» Ο χώρος αυτός είναι όσος μια μεγάλη ντουλάπα· πάλι, όμως, δείχνει νάχει ό,τι χρειάζεται: λουτρό, τουαλέτα, νιπτήρα, καθρέφτη, ένα ξύλινο ντουλαπάκι.

«Τα πάντα είναι εξοπλισμένα,» με πληροφορεί η Πάολα. «Κι αν θέλεις κάτι ακόμα, μου λες.»

«Με περιποιείσαι,» παρατηρώ καθίζοντας σε μια καρέκλα, γιατί δεν μπορώ να στέκομαι για πολύ.

«Εγώ,» λέω ο Σουτούρης, «θα κοιμηθώ στο χαλί, υποθέτω…»

Η Πάολα ανασηκώνει τους ώμους. «Αν με είχατε προειδοποιήσει ότι θα είστε δύο…. Μπορείς, όμως, να νοικιάσεις δωμάτιο σε κάποιο ξενοδοχείο, αν θέλεις.»

«Εντάξει,» αποκρίνεται ο Σουτούρης, «δεν χρειάζεται.» Και ρωτά: «Αυτό το καζίνο που είναι εδώ δίπλα, το *Τυχερό Άστρο*, μένει ανοιχτό μέχρι αργά;»

«Μέχρι τις πεντέμισι το πρωί,» απαντά η Πάολα. «Θες να πας να παίξεις;»

«Ναι.»

«Εκεί είμαι σίγουρη ότι θα γνωρίσεις μερικούς *αληθινούς* τζογαδόρους!»

«Ή *αυτοί* θα γνωρίσουν, επιτέλους, έναν αληθινό τζογαδόρο.»

Η Πάολα γελά, και με ρωτά: «Σοβαρολογεί ο φίλος σου; ή είναι απλά ξεπαρμένος και σύντομα θα μάθει το μάθημά του;»

«Θα έλεγα πως σοβαρολογεί,» αποκρίνομαι.

Η Πάολα κοιτάζει τον Σουτούρη τον Τυχερό από πάνω ώς κάτω γι'ακόμα μια φορά, υπομειδιώντας σαν περίεργες, πονηρές σκέψεις να περνάνε απ'το μυαλό της.

«Θάρθεις μαζί μου;» τη ρωτά ο Σουτούρης.

«Μακάρι να μπορούσα, αλλά, δυστυχώς, απόψε έχω άλλες δουλειές. Παραμονή των Ευχαριστιών είναι! Ξέρεις τι έχουμε να κανονίσουμε;»

«Τι;»

«Δε θες να μάθεις,» γελά η Πάολα. «Θα σε συνοδέψω, όμως, ώς το καζίνο. Μπορώ να σου βρω και θέση σ'ένα καλό παιχνίδι. Αλλά δεν μπορώ να μείνω.»

«Θα περιμένεις να κάνω ένα μπάνιο και ν'αλλάξω ρούχα; Δε θ'αργήσω.»

«Αν δεν αργήσεις, θα περιμένω.»

Ο Σουτούρης ο Τυχερός παίρνει κάποια πράγματα απ'τον σάκο του, μπαίνει στο λουτρό, και κλείνει την πόρτα. Ακούμε το νερό ν'αρχίζει να τρέχει.

Η Πάολα κάθεται αντίκρυ μου στο τραπέζι, ανάβοντας τσιγάρο. «Πώς τραυματίστηκες, ραλίστα;»

«Με πυροβόλησαν.»

«Συμπλοκή στο Μαύρο Δόντι;» Μου προσφέρει τσιγάρο· το παίρνω και μου το ανάβει.

«Ναι. Με κάποιον που ονομάζεται Θεώνυμος και είναι από την Έτρεβοθ. Τον έχεις ακουστά;»

«Της οικογένειας;»

«Ναι.»

«Νομίζω πως τον έχω ακούσει.»

«Τη Λέα Μαυροειδή την ξέρεις;»

«Φυσικά.»

«Αυτήν υπηρετεί.»

«Και γιατί σας επιτέθηκε;» ρωτά η Πάολα.

Της εξηγώ, εν συντομία, τι έγινε.

«Αν ποτέ πατήσει το πόδι του στη Νίρβεκ,» μου λέει, «θα φροντίσω να φύγει ξεβράκωτος και ξυπόλυτος από εδώ.»

«Σοβαρολογείς;» Τινάζω στάχτη στο τασάκι πλάι στη φρουτιέρα.

«Φυσικά. Το έχω ξανακάνει.»

Δεν το αμφιβάλλω. Ξέρω τι είναι οι Δρομολόγοι, και θυμάμαι επίσης τι είχε κάνει η Πάολα στην Κιρτέφκι Βένκαρκωφ (τώρα γνωστή ως Άφθαρτη Σαύρα των Άμμων) για λογαριασμό της αδελφής της Κιρτέφκι, της Αλεξάνδρας, η οποία τελικά σκοτώθηκε από τον Άφευκτο.

«Στο *Τυχερό Άστρο* έχετε επιρροή;» τη ρωτάω.

«Οι Δρομολόγοι, εννοείς;»

Νεύω καταφατικά.

«Ναι,» μου λέει η Πάολα. «Αλλά δεν είναι όλο το καζίνο δικό μας. Ένα μέρος του, όμως, μας ανήκει.»

Ο Σουτούρης ο Τυχερός βγαίνει σύντομα από το μπάνιο ντυμένος με καινούργια ρούχα και περιποιημένος.

«Ντύνεσαι ωραία, όμως,» παρατηρεί η Πάολα.

Το χαμόγελό του βαθαίνει. «Δεν εμπιστεύομαι κανέναν που δεν προσέχει την εμφάνισή του.»

«Είσαι άνθρωπος με καλό γούστο και σωστές απόψεις!» γελά η Πάολα και σηκώνεται από την καρέκλα της, έχοντας ήδη σβήσει το τσιγάρο. «Ζορδάμη,» μου λέει, «κοίτα κάτω απ'τη φρουτιέρα,» και βαδίζει προς την εξώπορτα της γκαρσονιέρας. Ο Σουτούρης ο Τυχερός την ακολουθεί, και βγαίνουν από το καινούργιο σπίτι μου, αφήνοντάς με παραξενεμένο.

Σηκώνω τη φρουτιέρα και από κάτω βρίσκω ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί. Το ξεδιπλώνω και διαβάζω αυτά που γράφει:

Η Λόρκη, η κυρά των τυχερών αριθμών, έστρεψε το βλέμμα της επάνω σου!
Ακολούθησε αυτές τις οδηγίες:
1) Πήγαινε – το συντομότερο δυνατό – σ'ένα δημόσιο τηλεπικοινωνιακό κέντρο
*2) Κάλεσε τη Θήκη _ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ_*
*3) Μπες με τον κωδικό *το*βλέμμα*της*τύχης**
4) Πρόσθεσε 3 στον τελευταίο αριθμό της στήλης που θα δεις στην οθόνη σου

5) Όταν σου ζητηθεί να γράψεις το ονοματεπώνυμό σου, γράψε τα – μην πεις ψέματα, γιατί μεγάλο κακό θα σε βρει!
6) Όταν έχεις τελειώσει, μην πετάξεις αυτό το μήνυμα στα σκουπίδια! ***Πήγαινε στον Υπόγειο Σιδηρόδρομο κι άφησέ το επάνω σ'ένα από τα καθίσματα, σε όποιο σταθμό θέλεις.***

Αν ο αριθμός στη Θήκη, αφού προσθέσεις 3, είναι ζυγός, θα λάβεις μεγάλη ανταμοιβή από την κυρά των τυχερών αριθμών. Αν ο αριθμός είναι μονός και συγχρόνως μεγαλύτερος του 326, θα μάθεις ένα τρομερό μυστικό για τη Νίρβεκ!

Αν αγνοήσεις τις οδηγίες αυτού του μηνύματος, μεγάλη συμφορά θα σε βρει!

Τι σαχλαμάρες είν' αυτές; σκέφτομαι. Είναι δυνατόν η Πάολα να μην μου κάνει πλάκα;

Όπως και νάχει, καταλήγω, *το «συντομότερο δυνατό», για εμένα, δεν είναι απόψε.* Αφήνω το μήνυμα πάνω στο τραπέζι, γδύνομαι, και μπαίνω στο μπάνιο. Κάνω ένα ντους και αλλάζω τον επίδεσμο γύρω από το στήθος μου. Καθώς κοιτάζω το τραύμα μου στον καθρέφτη, μορφάζω. Με φρικάρει η όψη του.

Φοράω μια περισκελίδα και μια κοντή μπλούζα, κρύβω ένα πιστόλι κάτω από τα μαξιλάρια του κρεβατιού (πάντα πρέπει να είσαι προσεχτικός), και ξαπλώνω. Απλώνω το χέρι μου και, πατώντας τον διακόπτη, σβήνω το φως. Το δωμάτιο, όμως, δεν είναι, και πάλι, τελείως σκοτεινό· από τη μπαλκονόπορτα έρχονται τα δυνατά φώτα της πόλης, και μπορώ να διακρίνω τη μορφή της Ελοντί από πάνω μου…

Μ'έσωσες από τον Νεκροφύλακα, σκέφτομαι, *και τώρα με φυλάς στον ύπνο μου;* Θα προτιμούσα να την είχα στην αγκαλιά μου αντί στην αφίσα. Κρίμα που τα πράγματα εξελίχτηκαν τόσο άσχημα μαζί της, πριν από τόσο καιρό…

Αναρωτιέμαι πού να βρίσκεται τώρα. Δεν τραγουδά πια, παρά μονάχα σπάνια, αλλά είμαι βέβαιος ότι συνεχίζει να συμμετέχει σε αγώνες ράλι.

Ελοντί…

Ο ύπνος δεν αργεί να με πάρει. Όνειρα δεν βλέπω, και κάποια στιγμή ένας θόρυβος με ξυπνά–

Ανοίγοντας τα μάτια αντικρίζω μια σκοτεινή φιγούρα να έχει μόλις μπει στο δωμάτιο. Ανάβω το φως ενώ συγχρόνως τραβάω το πιστόλι μου κάτω από τα μαξιλάρια.

«Ήρεμα, ραλίστα,» λέει ο Σουτούρης ο Τυχερός. «Δεν είμαι διαρρήκτης. Κι έχω εδώ τα κλειδιά σου: της εισόδου της πολυκατοικίας και της γκαρσονιέρας.» Τα υψώνει, για να τα δω, και μετά τα ακουμπά στο γραφείο μου, πλάι στην κονσόλα. «Η Πάολα μού τα έδωσε, για να σ'τα δώσω όταν επέστρεφα.»

Κρύβω πάλι το πιστόλι κάτω απ'τα μαξιλάρια. «Τι έγινε στο καζίνο;»

Ο Σουτούρης αρχίζει να βγάζει τα ρούχα του. «Προσπαθούσαν να καταλάβουν πώς κλέβω.»

Γελάω.

«Μη γελάς, ραλίστα· παραλίγο να μπλέξω. Και η Πάολα είναι τελείως καριόλα, παρεμπιπτόντως,» προσθέτει.

«Γιατί το λες αυτό;»

Ο Σουτούρης, έχοντας μισογδυθεί, σβήνει το φως. «Όταν μπήκαμε στο *Τυχερό Άστρο*, με οδήγησε εκεί όπου παίζεται το πιο επικίνδυνο παιχνίδι του καζίνου. *Τυχερό Άστρο* το λένε κι αυτό: είναι παιχνίδι ειδικά του συγκεκριμένου καταστήματος. Συνδυάζει ρουλέτα, ζάρια, και τράπουλα.»

«Κερδίζει κανένας;» χασμουριέμαι.

«Το μαγαζί, κυρίως. Κι εγώ.» Ο Σουτούρης βγάζει την κουβέρτα από τον σάκο του και ξαπλώνει στο χαλί, ρίχνοντάς την επάνω του.

«Θα τους σόκαρες, υποθέτω.»

«Ναι, σχετικά. Δε νικούσα συνέχεια, βέβαια· αλλά σίγουρα νίκησα περισσότερες φορές απ'ό,τι θεωρούσαν λογικό. Σε κάποια στιγμή, ένας υπεύθυνος με πλησίασε και μου είπε ότι τους χαλάω τα στατιστικά δεδομένα για το παιχνίδι.»

Γελάω ξανά.
«Μου πρότεινε, επίσης, να με πληρώσει για να πάψω να παίζω.»
«Δέχτηκες;»
«Ναι. Έχεις ανάγκη από λεφτά;»
«Πάντα έχω ανάγκη από λεφτά,» του λέω. «Δούλος της Δυναστείας είμαι.»
«Θύμισέ μου να σου δώσω κάνα πενηντάρικο, το πρωί.»
«Πενήντα ήλιους!;»
Ο Σουτούρης χασμουριέται. «Τριακόσιους-εξήντα-πέντε έχω μαζέψει.»
Δεν είμαστε καθόλου καλά… σκέφτομαι.
Μετά από λίγο, προτού με πάρει ο ύπνος ξανά, τον ρωτάω (ελπίζοντας ότι κι εκείνος είναι ξύπνιος): «Δε μου λες, ρε Σουτούρη, εσύ τι ρόλο παίζεις μες στην οικογένεια;»
«Τι εννοείς, ραλίστα;»
«Χρωστάς;»
Ο Σουτούρης ρουθουνίζει. «Σου μοιάζει πως δεν θα μπορούσα να ξεπληρώσω;»
«Μάλλον όχι,» λέω, χαμογελώντας μες στο σκοτάδι. «Τι είναι, λοιπόν;»
«Συγγενής είμαι. *Πραγματικός* συγγενής. Η μητέρα μου κι ο πατέρας μου είναι μέλη της Δυναστείας, και οι δικοί τους γονείς ήταν μέλη της Δυναστείας επίσης.»
Δε ρωτάω τίποτε άλλο, κυρίως επειδή νυστάζω.

Διαφήμιση στον *Πολεοσκόπο*, τη μεγαλύτερη εφημερίδα της Νίρβεκ:

****

ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ναρλέμη Μερτάννω

Λεωφόρος Εκστρατείας 68

Τυπώνουμε αφίσες και πανό, κατασκευάζουμε πινακίδες και επιγραφές. Διαθέτουμε μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας τα οποία διαρκώς ανανεώνουμε.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ ΚΑΙ ΜΑΧΑΙΡΩΜΑΤΑ

Φασαρία με ξυπνά.

Κάποιο πλήθος…

Ανοίγω τα μάτια καθώς ανασηκώνομαι. Βλέπω πως έχει ξημερώσει, αλλά ο Σουτούρης ακόμα κοιμάται στο χαλί. Σηκώνομαι από το κρεβάτι και βαδίζω ώς τη μπαλκονόπορτα· την ανοίγω και βγαίνω στο μικρό μπαλκόνι, νιώθοντάς το παγωμένο κάτω από τα γυμνά πόδια μου. Στον δρόμο μπροστά από την πολυκατοικία έχει μόλις περάσει ένα μεγάλο όχημα με τέσσερις ψηλούς τροχούς από σίδερο και χρυσάφι. Είναι ξεσκέπαστο, και η καρότσα του, που καταλαμβάνει και το μεγαλύτερο μέρος του, είναι γεμάτο διάφορα πράγματα: φαγώσιμα, κυρίως, φρούτα και σιτηρά, αλλά όχι μόνο. Ανάμεσά τους στέκονται όρθιες δύο γυναίκες με λευκούς χιτώνες: η μία κρατά υψωμένο ένα σκήπτρο που στο πέρας του είναι ένας ήλιος με οκτώ τεθλασμένες ακτίνες, μεγαλύτερος από το κεφάλι της· η άλλη γυναίκα έχει τα χέρια της απλωμένα δεξιά κι αριστερά, και τα φαρδιά μανίκια του χιτώνα της μοιάζουν με φτερούγες πελώριου λευκού πουλιού. Η πρώτη γυναίκα έχει μακριά μαύρα μαλλιά και φορά ένα χρυσό στεφάνι γύρω από το μέτωπό της· η δεύτερη έχει ξανθά μαλλιά και δεν φορά στεφάνι αλλά τα μάτια της είναι δεμένα με μια χρυσή κορδέλα. Ιέρειες της Αρτάλης.

Στη μπροστινή μεριά του οχήματος κάθεται μια άλλη γυναίκα, οδηγώντας. Είναι ντυμένη επίσης με λευκό χιτώνα, όμως υποθέτω ότι είναι δόκιμη, όχι ιέρεια. Στο κεφάλι της φορά κουκούλα.

Γύρω από το ψηλό όχημα αρκετός κόσμος είναι συγκεντρωμένος, ακολουθώντας το: οι περισσότεροι πεζοί, αλλά βλέπω και κάμποσους έφιππους ανάμεσά τους. Κανένας, όμως, δεν είναι επάνω σε μηχανοκίνητο όχημα.

Η Πανήγυρις των Ευχαριστιών έχει αρχίσει. Δεν γιορτάζεται σε όλες τις περιοχές της Σεργήλης με τον ίδιο τρόπο, αλλά δεν είναι η πρώτη φορά που βλέπω κάτι σαν ετούτο. Το Άρμα της Θεάς – όπως ονομάζουν το όχημα που μεταφέρει τα αγαθά και τις ιέρειες – θα περιφέρεται στους δρόμους της πόλης ώς τη δύση του ήλιου. Οι ιέρειες και ο λαός ευχαριστούν τη Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου για όλα όσα πρόσφεραν η άνοιξη και το καλοκαίρι.

Μπαίνω ξανά στο διαμέρισμά μου κλείνοντας τη μπαλκονόπορτα, γιατί είναι ακόμα νωρίς κι έχει κάποια ψύχρα. Ετούτη είναι η Τελευταία Ημέρα του Τέταρτου Θερινού, η τελευταία ημέρα του καλοκαιριού, και ο καιρός πια δεν είναι και τόσο ζεστός.

Ο Σουτούρης ο Τυχερός εξακολουθεί να κοιμάται, παρατηρώ. Το πέρασμα του Άρματος της Θεάς δεν διέκοψε τον ύπνο του. *Ο χτεσινός τζόγος τον κούρασε,* σκέφτομαι υπομειδιώντας.

Το καθίκι…

Πηγαίνω στο μπάνιο για να κάνω τις πρωινές μου ανάγκες και να ξυριστώ, ενώ αναρωτιέμαι γιατί ο Σουτούρης δεν είναι ήδη τρελά πλούσιος. Τι τον εμποδίζει; Φοβάται μην τον κυνηγήσουν; Μην καταλάβουν το μυστηριώδες ταλέντο του; Θα μπορούσε να περιφέρεται σε διάφορες πόλεις, να μαζεύει λεφτά από δω κι από κει, να τα επενδύει, και τελικά να πάει κάπου να ζήσει σαν μεγιστάνας. Τι σκατά κάνει με τη Σιδηρά Δυναστεία; – και, μάλιστα, σ’ένα παρακμιακό μέρος σαν το Μαύρο Δόντι!

Τι μου είπε χτες βράδυ; σκέφτομαι καθώς έχω βάλει αφρό στο πρόσωπό μου και γλιστράω το ξυράφι επάνω στο αριστερό μου μάγουλο. *Α ναι, ότι οι γονείς του είναι μέλη της Δυναστείας, και οι παππούδες του επίσης.* Αυτό όμως δεν αποτελεί καλή δικαιολογία για να την περνά σ’ένα μέρος όπως το Μαύρο Δόντι.

Μήπως είναι εκεί για να επιβλέπει; Μήπως έχει κάποιες δουλειές εκεί για τις οποίες ούτε εκείνος ούτε κανένας άλλος μού έχει πει; Η αλήθεια είναι ότι ξέρω ελάχιστα πράγματα για τον Σουτούρη τον Τυχερό, παρότι τον συναναστρεφόμουν αρκετά στο Μαύρο Δόντι. Δεν μιλούσε για τον εαυτό του. Πράγμα που δεν με παραξενεύει, βέβαια· πολλοί συγγενείς προτιμούν να μη μιλάνε για τον εαυτό τους. Ακόμα

κι εγώ δεν λέω παρά ελάχιστα για το παρελθόν μου. Τι ξέρουν οι άλλοι – τα απλά, κατώτερα, αν θέλεις, μέλη της οικογένειας – εκτός απ'το ότι είμαι ραλίστας;

Υπάρχουν, φυσικά, και οι εξαιρέσεις πάντα. Τα άτομα που είναι τελείως παράξενα και μυστηριώδη. Όπως η Σαμάνθα.

Μήπως και ο Σουτούρης ανήκει, τελικά, σ'αυτή την κατηγορία; Ποιοι είναι οι γονείς του; Θα μου πει, άραγε, αν τον ρωτήσω;

Ακούω την εξώπορτα να χτυπά δύο φορές διακριτικά.

Συνοφρυώνομαι. Ποιος άλλος εκτός από την Πάολα ξέρει ότι είμαστε εδώ;

Αφήνοντας το ξύρισμα μισοτελειωμένο, πλησιάζω την πόρτα και κοιτάζω από το ματάκι. Η Πάολα στέκεται απέξω, κι εκείνη τη στιγμή σηκώνει το χέρι για να ξαναχτυπήσει.

Της ανοίγω προτού προλάβει.

Δε φαίνεται να ξαφνιάζεται. Υψώνει ένα φρύδι ατενίζοντάς με. «Ενοχλώ, βλέπω. Αλλά τουλάχιστον είσαι ξύπνιος.»

«Δεν έχεις κλειδί;» απορώ.

Με κοιτάζει με έκφραση που μοιάζει αθώα. «Ήθελες να μπω στο σπίτι σου σαν κλέφτρα;»

«Δεν εννοώ αυτό…»

Η όψη της πονηρεύει. «Θα το έχω υπόψη μου γι'άλλη φορά.»

Ερωτικό υπονοούμενο ήταν αυτό; «Μην το παρακάνεις όμως,» της λέω, και παραμερίζω από το κατώφλι για να περάσει.

Καθώς η Πάολα μπαίνει στη γκαρσονιέρα, ο Σουτούρης ανασηκώνεται πάνω στο χαλί, μουγκρίζοντας.

«Καλημέρα,» του λέει η Πάολα. «Πώς πήγε ο χτεσινοβραδινός τζόγος;»

Ο Σουτούρης χασμουριέται, τρίβει τα μάτια του. «Επίτηδες το έκανες, το ξέρω.»

Η Πάολα χαχανίζει σαν να την έπιασαν επάνω σε κάποια σκανταλιά. «Σε είχα προειδοποιήσει!»

«Αναγκάστηκαν να με διώξουν,» της λέει ο Σουτούρης, ενώ εγώ πηγαίνω να τελειώσω το ξύρισμα.

«Τι εννοείς, να σε διώξουν;»

Ο Σουτούρης τής εξηγεί.

«Μου λες ψέματα!»

«Δε σου λέει ψέματα,» της λέω, από το μπάνιο.

«Είναι δυνατόν να είσαι τόσο καλός;» απορεί η Πάολα.

«Για να βλέπεις,» ακούω τον Σουτούρη να λέει.

«Κλέβεις;»

«Δεν κλέβω.»

«Τότε;»

«Είμαι τυχερός· σ'το είπα.»

«Δεν πιστεύω στην τύχη. Όχι, τουλάχιστον, τόσο πολύ!»

Δεν ακούω τον Σουτούρη να της απαντά· τον ακούω, όμως, να ντύνεται.

Καθώς τελειώνω με το ξύρισμα, τη ρωτάω: «Τι είν' αυτό το σημείωμα που είχες βάλει κάτω απ'τη φρουτιέρα; Μου κάνεις πλάκα;»

«Καθόλου.»

«Δηλαδή, θες όντως να κάνω αυτά που γράφει;»

«Φυσικά.»

«Γιατί,» ακούω τον Σουτούρη να ρωτά, «τι γράφει;»

«Διάβασέ το,» του λέω ενώ ρίχνω νερό στο πρόσωπό μου και σκουπίζομαι με την πετσέτα. Βγαίνω από το μπάνιο βλέποντας τον Σουτούρη να το διαβάζει.

«Φάρσα;» ρωτά την Πάολα.

«Δεν είναι φάρσα,» λέει εκείνη.

«Θα ανταμειφθώ, δηλαδή, αν ο αριθμός είναι ζυγός;» ρωτάω.

«Ναι,» χαμογελά.

«Κι αυτό θα συμβεί και μ'όποιον άλλο ακολουθήσει μετά τις οδηγίες; Όποιον το πάρει από το κάθισμα στον σταθμό του Υπόγειου;»

«Ναι.»

«Μέχρι πότε;»

«Μέχρι που η επιστολή συνεχίσει να αλλάζει χέρια.»

«Δική σου ιδέα ήταν αυτή;» τη ρωτάω.

«Όχι αποκλειστικά.»

«Των Δρομολόγων;»

Η Πάολα γνέφει καταφατικά.

Ο Σουτούρης λέει: «Κυκλοφορούν κι άλλες τέτοιες, ή παρόμοιες, επιστολές;»
«Ναι,» απαντά η Πάολα. «Πολλές.»
«Και τι σκοπό έχουν;» ρωτάω.
«Διάφορους σκοπούς. Δημιουργούμε αστικούς μύθους, ραλίστα.»

Αφού εγώ κι ο Σουτούρης ντυνόμαστε, ρωτάω την Πάολα αν έχει κατά νου να πάμε κάπου.
«Το πανηγύρι των Ευχαριστών είναι σήμερα!» μου απαντά εκείνη. «Μέσα θα καθίσετε; Επιπλέον, έχεις μια δουλειά να κάνεις, δεν έχεις;» Κοιτάζει προς τη μεριά του σημειώματος, επάνω στο τραπέζι.
Το παίρνω απ'το τραπέζι και το κρύβω στην τσέπη του παντελονιού μου. «Σοβαρολογείς, δηλαδή, ε; Θέλεις να πάω σε τηλεπικοινωνιακό κέντρο…»
«Εννοείται.»
Βγαίνουμε από τη γκαρσονιέρα, παίρνουμε τον ανελκυστήρα, και κατεβαίνουμε. Καθώς μας κοιτάζω και τους τρεις στον καθρέφτη συμπεραίνω πως, μάλλον, είμαι ο χειρότερα ντυμένος. Ο Σουτούρης είναι στην τρίχα, ως συνήθως, φορώντας ένα πράσινο πουκάμισο που ταιριάζει με το γαλανό δέρμα του, κόκκινο φουλάρι στον λαιμό, μαύρο παντελόνι, και μαύρη ζώνη με επάργυρα τμήματα. Η Πάολα φορά ένα μαύρο, αμάνικο φόρεμα που εφαρμόζει κολακευτικά επάνω στο σώμα της, πέφτοντας ώς τα γόνατα. Γύρω από τη μέση της τυλίγεται μια κατάλευκη ζώνη με χρυσή αγκράφα. Οι δύο μπροστινές τούφες των ξανθών μαλλιών της είναι πιασμένες πίσω. Εγώ είμαι ντυμένος με μια απλή, μπλε κοντομάνικη μπλούζα η οποία πέφτει ώς την αγκράφα του μαύρου παντελονιού μου, κρύβοντάς την. Ζώνη δεν φοράω.
Βγαίνουμε από την πολυκατοικία και βαδίζουμε στον δρόμο, προς το τρίκυκλο όχημα της Πάολας. Μπαίνουμε και εκείνη οδηγεί.
«Θες να σε πάω στο κοντινότερο τηλεπικοινωνιακό κέντρο;» με ρωτά, ρίχνοντάς μου μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της.
«Αφού επιμένεις…»
«Μετά πού θα πάμε;» θέλει να μάθει ο Σουτούρης.

«Οπουδήποτε,» λέει η Πάολα.

Οι δρόμοι είναι γεμάτοι κόσμο και οχήματα. Μουσικές αντηχούν, και στα καταστήματα έχει πολλή κίνηση. Έξω απ'το *Τυχερό Άστρο* γίνεται χαμός, ολόκληρη συγκέντρωση. Ταχυδακτυλουργοί κάνουν νούμερα· καντίνες είναι ανοιχτές· άνθρωποι στέκονται σε παρέες από δω κι από κει, μιλώντας αναμεταξύ τους, καπνίζοντας, πίνοντας. Και είναι πρωί ακόμα· φαντάσου τι θα γίνει όταν προχωρήσει η μέρα…

«Το *Τυχερό Άστρο* είναι ανοιχτά τέτοια ώρα;» λέω.

«Κανονικά όχι,» μου αποκρίνεται η Πάολα, «αλλά σήμερα είναι η Πανήγυρις των Ευχαριστών, επομένως φυσικά και είναι. Όπως θα είναι και αύριο, λόγω Αρχιχρονιάς.»

Όταν τα άλλα καταστήματα κλείνουν, οι κλέφτες της τύχης καιροφυλαχτούν, σκέφτομαι υπομειδιώντας, προτιμώντας να μην το πω αυτό στη φίλη μας των Δρομολόγων.

Το δημόσιο τηλεπικοινωνιακό κέντρο που έχει κατά νου η Πάολα δεν είναι μακριά. Σταματά το όχημά της μπροστά του, ανοίγει το φιμέ σκέπαστρο, και βγαίνουμε. Η τζαμένια είσοδος του κέντρου βρίσκεται στην κορυφή μερικών σκαλοπατιών, και από πίσω της φαίνεται αρκετός κόσμος, αλλά ούτε κατά διάνοια τόσος όσος στους δρόμους ή μπροστά από το *Τυχερό Άστρο*, ασφαλώς.

«Θα έρθετε μαζί μου;» λέω. «Φοβάμαι να πάω μόνος μου,» ενώ αρχίζω ν'ανεβαίνω τα σκαλιά.

«Δε σ'αφήνουμε, ραλίστα, τώρα που σε βρήκαμε· μην ανησυχείς,» μου απαντά η Πάολα γελώντας, καθώς εκείνη κι ο Σουτούρης με ακολουθούν.

Παραμερίζω τη τζαμένια πόρτα και πλησιάζω τον υπάλληλο του κέντρου που κάθεται πίσω από τον πάγκο· του ζητάω μια κονσόλα, κι εκείνος μού λέει σε ποια να πάω, υψώνοντας συγχρόνως το χέρι για να μου δείξει. Τον πληρώνω και πηγαίνω και κάθομαι μπροστά στο τηλεπικοινωνιακό μηχάνημα, ενώ ο Σουτούρης και η Πάολα έρχονται μαζί μου. Κοιτάζοντας την οθόνη, πληκτρολογώ· καλώ τη Θήκη _ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ_. Η οθόνη γράφει: ΚΩΔΙΚΟΣ ΠΡΟΣΒΑΣΗΣ, και περιμένει να απαντήσω. Απαντώ, πατώντας πλήκτρα, σύμφωνα με τις οδηγίες του σημειώματος: **το*βλέμμα*της*τύχης**. Η Θήκη ανοίγει

και βλέπω μια ατελείωτη στήλη με αριθμούς. Ο τελευταίο είναι το 31. Προσθέτω 3, και ακόμα ένας αριθμός παρουσιάζεται στη στήλη: το 34, αναμενόμενα. Μετά, η οθόνη μού γράφει ξαφνικά: ΔΩΣΤΕ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΟ.

Κοιτάζω την Πάολα πίσω μου: «Είναι ανάγκη;»

«Ναι.»

Γράφω στην οθόνη: ΑΜΝΗΣΙΟΣ ΑΜΝΗΣΙΑΣ, και το καταχωρώ.

Η Πάολα γελά. «Είσαι ψεύτης!»

«Με ξέρεις, όμως,» λέω χωρίς να στραφώ να την κοιτάξω.

Στην οθόνη φαίνονται, και πάλι, οι αριθμοί. «Ποιος τα παρακολουθεί αυτά;» ρωτάω. «Κάποιος Δρομολόγος; Κάποιος έλαβε το όνομά μου τώρα;»

«Το όνομά σου αποθηκεύτηκε,» με διαβεβαιώνει η Πάολα, «καθώς και ο αριθμός σου.»

Συνοφρυώνομαι. «Έτσι όπως είναι αυτοί οι αριθμοί… ουσιαστικά, ένας παρά έναν κερδίζει. Ο επόμενος που θα πάρει το σημείωμα δεν θα κερδίσει· δεν μπορεί να κερδίσει. Τριάντα-τέσσερα και τρία κάνει τριάντα-εφτά – μονός αριθμός.»

«Είσαι ιδιοφυής, ραλίστα.»

Κλείνω τη Θήκη. «Μη με κολακεύεις,» λέω στην Πάολα καθώς σηκώνομαι από το κάθισμα. «Τι κέρδισα, λοιπόν;»

«Δεν έδωσες σωστό όνομα,» με πειράζει μορφάζοντας· «δεν σε ξέρουμε.»

«Σοβαρέψου! Κέρδισα!» λέω, παριστάνοντας πως είμαι ενοχλημένος.

Η Πάολα γελά. «Μη στεναχωριέσαι· θα ανταμειφθείς ανάλογα.»

Φεύγουμε από το τηλεπικοινωνιακό κέντρο, και μπαίνουμε πάλι στο τρίκυκλο. Η Πάολα κάθεται μπροστά κι εμείς πίσω.

Τη ρωτάω: «Τι θα γίνει αν κάποιος το καταλάβει και προσπαθήσει να το εκμεταλλευτεί;»

«Εννοείς να καταλάβει ότι ένας παρά έναν νικάει;»

«Ναι. Μπορεί, μετά, να δώσει το σημείωμα σε κάποιον που να μη συμπαθεί ώστε αυτός να μην κερδίσει, ή αντιστρόφως μπορεί να το δώσει σε δικό του άνθρωπο ώστε να κερδίσει.»

Η Πάολα γελά, καθώς ξεκινά να οδηγεί. «Ξεχνάς ότι πρέπει να αφήσεις το σημείωμα σε μια τυχαία θέση στον Υπόγειο Σιδηρόδρομο.»

«Ακόμα κι έτσι, μπορώ να το κανονίσω να πάρει το σημείωμα κάποιος που ξέρω, δεν μπορώ;»

«Μπορείς, ουσιαστικά.»

«Και τότε τι θα γίνει;»

«Αυτό ακριβώς που θέλουμε.»

«Τι εννοείς;»

«Θέλουμε κάποιος να σκεφτεί να κάνει αυτή την απάτη που σκέφτηκες κι εσύ, Ζορδάμη.»

«Δεν είναι ‘απάτη’ ακριβώς… Αλλά…» κομπιάζω, «γιατί;»

«Για πλάκα,» μου λέει η Πάολα, «και όχι μόνο. Κάποιος που θα σκεφτεί να κάνει κάτι τέτοιο, ποιος ξέρει τι άλλο μπορεί να σκεφτεί;»

«Κι εγώ που νόμιζα ότι οι Δρομολόγοι ασχολούνται με πιο επικίνδυνα πράγματα.»

«Οι Δρομολόγοι *ασχολούνται* και με πιο επικίνδυνα πράγματα,» με διαβεβαιώνει η Πάολα. «Αλλά μη νομίζεις πως κι αυτό δεν είναι επικίνδυνο.»

Αναρωτιέμαι γιατί θα μπορούσε κάποιος να το αποκαλέσει «επικίνδυνο»…

Οχήματα, άνθρωποι, και άλογα κάπου-κάπου πλημμυρίζουν τους δρόμους ολόγυρά μας, αλλά η Πάολα μοιάζει έμπειρη οδηγός της πόλης· αποφεύγει τα εμπόδια και γλιστρά εύκολα, με το μικρό τρίκυκλό της, μέσα από τις διόδους που δημιουργούνται.

«Δεν οδηγείς άσχημα,» παρατηρώ.

«Με εγκρίνεις, ραλίστα;»

«Για οδήγηση μέσα στην πόλη, ναι: πολύ.»

«Για οδήγηση έξω από την πόλη;»

«Δεν ξέρω· δεν σ’έχω δει να οδηγείς έξω από την πόλη.»

«Δεν τα καταφέρνω και τόσο καλά εκεί,» παραδέχεται η Πάολα.

Ο Σουτούρης ρωτά: «Πού πηγαίνουμε τώρα;»

«Στον Μεγάλο Κήπο,» απαντά η Πάολα.

Γνωρίζω πως Μεγάλος Κήπος ονομάζεται μια περιοχή της Νίρβεκ ανατολικά του ποταμού Τάρνοφ. Τη λένε έτσι γιατί εκεί, πράγματι,

υπάρχει ένας Μεγάλος Κήπος ο οποίος εκτείνεται κι από τις δύο μεριές της Λεωφόρου Σπάθης, και έχει κι ένα υπόγειο πέρασμα που μπορείς ν'ακολουθήσεις για να περάσεις κάτω από τη Λεωφόρο Σπάθης. Στον Μεγάλο Κήπο (την περιοχή) υπάρχει επίσης ένας Ναός της Αρτάλης, πρόσφατα ανοικοδομημένος ύστερα από τον διωγμό των Παντοκρατορικών από τη Σεργήλη.

«Στον ίδιο τον Μεγάλο Κήπο του Μεγάλου Κήπου;» ρωτάω την Πάολα.

«Ναι. Αλλά θα πάμε με τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο, γιατί έχεις κάτι ν'αφήσεις εκεί, δεν έχεις;»

Η Πάολα στρίβει σ'έναν δρόμο και πλησιάζουμε έναν σταθμό του Υπόγειου της Νίρβεκ. Αφήνει το τρίκυκλό της σ'ένα γκαράζ πλάι στον σταθμό και πληρώνει για να της το φυλάξουν ακόμα κι όλη την ημέρα αν χρειαστεί.

Καθώς πλησιάζουμε τις σκάλες που οδηγούν κάτω από το έδαφος, παρατηρώ την Πάολα να γνέφει σε κάποιον με το κεφάλι. Κοιτάζω προς τα εκεί και βλέπω διάφορους ανθρώπους – έχει πολύ κόσμο γύρω από τον σταθμό – δεν μπορώ να καταλάβω σε ποιον έγνεψε.

Τη ρωτάω.

«Έναν φίλο,» μου αποκρίνεται καθώς κατεβαίνουμε τα σκαλοπάτια ανάμεσα σε άλλους ανθρώπους.

«Δρομολόγο;»

«Άσε τη φαντασία σου να οργιάσει.»

«Να σε ρωτήσω κάτι προσωπικό, Πάολα;» λέει ο Σουτούρης, όταν φτάνουμε κάτω, αγοράζουμε εισιτήρια, και βαδίζουμε προς τις αποβάθρες.

«Δεν είμαι παντρεμένη, έχω τρία αδέλφια, και η μητέρα μου ζει ακόμα.»

Ο Σουτούρης γελά. «Δεν ήθελα να σε ρωτήσω τίποτα από αυτά.»

«Μόλις μου κέντρισες την περιέργεια.»

«Σε ποιους έχεις μεγαλύτερη πίστη – στους Δρομολόγους ή στην οικογένεια;» τη ρωτά ο Σουτούρης, ενώ εγώ κοιτάζω να δω σε ποια από τις άδειες θέσεις του σταθμού θ'αφήσω το περίεργο σημείωμα. Το βγάζω από την τσέπη μου διπλωμένο, ώστε να μη φαίνεται τι γράφει.

«Παράξενη ερώτηση...» παρατηρεί η Πάολα, και την ακούω προβληματισμένη, σαν να υποπτεύεται ότι υπάρχει κάποια ύπουλη σκοπιμότητα ή απάτη στην ερώτηση του Σουτούρη. «Δεν ξέρω. Πραγματικά, δεν ξέρω. Δεν το βλέπω έτσι ακριβώς...»

«Τι εννοείς, δεν το βλέπεις έτσι ακριβώς;» λέει ο Σουτούρης.

«Μιλάς για πίστη. Δε σκέφτομαι με τέτοιους όρους.»

Εδώ καλά είναι, παρατηρώ, κι αφήνω το διπλωμένο χαρτί πάνω σε μια θέση – με όσο πιο κρυφό τρόπο μπορώ – καθώς περνάμε από δίπλα της.

«Δε νομίζω ότι έχω περισσότερη πίστη στους μεν ή στους δε,» συνεχίζει η Πάολα. «Γιατί ρωτάς;» Τον κοιτάζει καχύποπτα.

Ο Σουτούρης ανασηκώνει τους ώμους. «Από περιέργεια.»

Σοβαρά; σκέφτομαι. Δεν τον πιστεύω. Όχι τελείως. Είμαι κι εγώ καχύποπτος σαν την Πάολα. Τι ρόλο παίζει, τελικά, ο Τυχερός μέσα στη Δυναστεία; Και ποιοι είναι οι γονείς του;

Η Πάολα, αλήθεια, γιατί είναι στη Δυναστεία;

«Πώς μπήκες στην οικογένεια;» τη ρωτάω.

Με αγριοκοιτάζει. «Μ'έχετε βάλει στη μέση για να μου κάνετε ανάκριση;» λέει, γιατί όντως βαδίζει ανάμεσά μας.

«Από περιέργεια, απλώς...» αποκρίνομαι, καταλαβαίνοντας ότι, άθελά μου, ακούγομαι σαν τον Σουτούρη.

«Να κοιτάτε τη δουλειά σας – κι οι δύο!»

«Μπορεί αυτή να είναι η δουλειά μας, Πάολα,» της λέει ο Σουτούρης. «Επειδή είσαι Δρομολόγος δεν σημαίνει πως είσαι διαφορετική από οποιονδήποτε άλλο συγγενή. Μην το ξεχνάς.»

Αντιλαμβάνομαι πως τα λόγια του δεν της αρέσουν. Τη βλέπω τσιτωμένη· νομίζει ότι πρόκειται για απειλή. Και μήπως όντως πρόκειται για απειλή;

«Δεν έχω τέτοιες περίεργες ιδέες!» λέει στον Σουτούρη, απότομα.

«Αυτό είναι ευχάριστο,» αποκρίνεται ο Τυχερός. «Γιατί τώρα δεν απαντάς στον Ζορδάμη; Δεν ζήτησε, εξάλλου, λεπτομέρειες.»

Η Πάολα με αγριοκοιτάζει με τις άκριες των ματιών της, αλλά συγχρόνως νομίζω ότι είναι φοβισμένη. Φοβάται τη Σιδηρά Δυναστεία – όπως και πολλά άλλα μέλη της.

Τότε, το τρένο έρχεται στον σταθμό, σαν για να τη γλιτώσει απ'το να απαντήσει. Δυνατός αέρας σηκώνεται, συνοδευόμενος από θόρυβο μετάλλων και φώτα.

Οι πόρτες των βαγονιών ανοίγουν αυτόματα.

«Το άφησες;» με ρωτά η Πάολα· δεν αμφιβάλλω ότι αναφέρεται στο σημείωμα.

«Ναι.»

Μπαίνουμε στο τρένο μαζί με το υπόλοιπο πλήθος. Οι πόρτες κλείνουν, και ο υπόγειος σιδηρόδρομος ξεκινά, μουγκρίζοντας και τρίζοντας μέσα στις σήραγγες που είναι σκαμμένες βαθιά κάτω από τους δρόμους της μεγαλούπολης. Βλέπω πυκνά σκοτάδια έξω από τα παράθυρα. Ξέρω πως ο Υπόγειος της Νίρβεκ είναι αρκετά πολύπλοκος, αν και όχι τόσο πολύπλοκος όσο αυτός της Άντχορκ. Δεν μου είναι, όμως, άγνωστη η διαδρομή που ακολουθούμε: είχα μπει και παλιότερα, κάμποσες φορές, στον Υπόγειο της Νίρβεκ, όταν έτυχε να είμαι εδώ. Θα περάσουμε σύντομα κάτω από τον ποταμό Τάρνοφ και, αφότου έχουμε σταματήσει σε μερικούς άλλους σταθμούς, θα βγούμε στον σταθμό *Μεγάλος Κήπος*.

Η Πάολα μού λέει: «Ο Παλιόσκυλος φταίει.»

Χαμογελώ άθελά μου. Ο Ρίβης Παλιόσυρμος – που έχει το παρατσούκλι Παλιόσκυλος – είναι ένας λοχαγός της Χωροφυλακής της Νίρβεκ, και μέλος της Δυναστείας. Δεν τον συμπαθώ και δεν με συμπαθεί. Είναι Παλιόσκυλος, δίχως αμφιβολία.

«Μ'έπιασε να σκαλίζω μια υπόθεση της Δυναστείας,» συνεχίζει η Πάολα. «Και είχα καταλάβει ότι κάτι περίεργο συνέβαινε, ότι κάποια μυστική οργάνωση ήταν μπλεγμένη... Μ'έκλεισε σ'ένα κελί, και δεν ήταν καθόλου ευγενικός. Στο τέλος τα βρήκαμε, όμως.»

«Σου πρότεινε να γίνεις συγγενής;»

«Με το ζόρι μ'έκανε. Αλλά δεν έχω πρόβλημα. Μ'αρέσει που είμαι της οικογένειας.» Ειλικρινά; Ποιος ξέρει; Δεν το αμφιβάλλω και πολύ, πάντως. Μοιάζει να γουστάρει διαπλοκές και δολοπλοκίες.

«Υπάρχουν κι άλλοι συγγενείς μέσα στους Δρομολόγους;»

«Δύο ακόμα,» μου λέει. «Δεν το ήξερα μέχρι που κι εγώ μπήκα στην οικογένεια. Και ξαφνιάστηκα, για νάμαι ειλικρινής. Ποτέ δεν θα το είχα φανταστεί.»

Φτάνουμε στον Μεγάλο Κήπο και το τρένο μας σταματά. Οι πόρτες του ανοίγουν, κι ακολουθούμε το πλήθος έξω. Νομίζεις ότι βρίσκεσαι μέσα σ'έναν ποταμό ο οποίος σε παρασέρνει, μυρίζοντας αρώματα, ιδρώτα, ρούχα.

Ανεβαίνουμε τις σκάλες του σταθμού και καταλήγουμε στον βόρειο πεζόδρομο της Λεωφόρου Σπάθης, κοντά στην είσοδο του Μεγάλου Κήπου. Ο κόσμος που είναι συγκεντρωμένος εδώ ξεπερνά αυτόν έξω από το *Τυχερό Άστρο.* Ένας ταχυδακτυλουργός κάνει κόλπα με τραπουλόχαρτα. Ένας άντρας χτυπά ένα τύμπανο που κρέμεται από τον λαιμό του και δύο μεγάλες, μαύρες αρκούδες (από τα Φέρνιλγκαν, μάλλον), που μοιάζουν άγριες αλλά εξημερωμένες, χορεύουν, με διάφορα μπιχλιμπίδια να κρέμονται επάνω τους. Δύο ακροβάτισσες πηδάνε και περπατάνε επάνω σε καμια ντουζίνα ψηλές μεταλλικές στήλες που έχουν τοποθετηθεί στον πεζόδρομο. Καντίνες πουλάνε αναψυκτικά, ποτά, και πρόχειρα φαγητά.

Στην αντικρινή μεριά της Λεωφόρου Σπάθης, στον άλλο πεζόδρομο, βλέπω πως επίσης έχει πολύ κόσμο μπροστά από τα κάγκελα του Μεγάλου Κήπου.

Η Πάολα βαδίζει προς το τμήμα του Κήπου που βρίσκεται από τη μεριά μας – το μεγαλύτερο τμήμα από τα δύο, όπως ξέρω. Περνάμε κάτω από τη μεγάλη ανοιχτή είσοδο, που είναι αψιδωτή και πάνω στην αψίδα φεγγοβολούν οι λέξεις ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΗΠΟΣ.

Η Πάολα προχωρά μέσα στα λιθόστρωτα μονοπάτια του Κήπου σαν να τα ξέρει πολύ καλά – και, μάλλον, το σαν δεν έχει καμια θέση εδώ. Η βλάστηση γύρω μας είναι πυκνή και τα δέντρα ψηλά, πολλά από αυτά με πελώριους κορμούς που αμφιβάλλω αν θα μπορούσα να αγκαλιάσω. Φέρνουν εδώ φυτά από τα Φέρνιλγκαν, όπως έχω ακούσει. Ανάμεσα από τη βλάστηση ξέφωτα ανοίγονται σ'ορισμένα σημεία και τραπεζάκια είναι στημένα, με υφασμάτινες οροφές από πάνω τους, ενώ καντίνες πουλάνε ροφήματα, αναψυκτικά, και ποτά. Σ'άλλα σημεία του Κήπου υπάρχουν ιδιόρρυθμα έργα τέχνης, γλυπτά κυρίως,

αλλά και κάτι πράγματα που δεν ξέρεις πώς να τα αποκαλέσεις: βλέπω έναν σκύλο (νομίζω, τουλάχιστον, ότι είναι σκύλος) καμωμένο από πλεγμένα μεταλλικά νήματα· βλέπω ένα τελείως ακατονόμαστο πράγμα καμωμένο από κλωστές και φύλλα, το οποίο όμως μοιάζει να έχει κάποια παράξενη αισθητική.

Αν και η Πάολα τώρα δεν μας πηγαίνει προς τα εκεί, ξέρω πως επίσης στον Μεγάλο Κήπο υπάρχουν κλουβιά με θηρία – ορισμένα της Σεργήλης, ορισμένα εξωδιαστασιακά – καθώς κι ένας λαβύρινθος με τοίχους από πυκνή βλάστηση, και ένας παιδότοπος με κούνιες, τραμπάλες, κι άλλους τέτοιους μηχανισμούς.

Η Πάολα σταματά μπροστά σ'ένα ξύλινο παγκάκι που στο κάθισμά του οι λέξεις ΒΡΕΣ ΑχΡΗ είναι χαραγμένες (κι αναρωτιέμαι αν εσκεμμένα το Κ έχει γραφτεί ως χ – αν είναι κάποιου είδους σημάδι). Βγάζει από την τσάντα της έναν μικρό φάκελο και τον κρύβει στα κλαδιά του δέντρου πίσω από το παγκάκι.

Κανένας άλλος δεν είναι εδώ γύρω. Είμαστε μόνοι.

«Τι ήταν αυτό;» ρωτάω. «Παρόμοιο με το δικό μου;»

«Ναι.» Η Πάολα αρχίζει να βαδίζει ξανά, και την ακολουθούμε.

«Και περιμένεις ότι κάποιος θα το βρει τυχαία;»

«Όχι τυχαία. Θα έρθει να το αναζητήσει, το απόγευμα.»

«Τι γράφει;»

«Αυτό είναι κάτι που δεν θα σου πω, όσο κι αν επιμένεις.»

«Δεν επιμένω.»

Η πρωινή μας βόλτα μέσα στον Μεγάλο Κήπο μάς οδηγεί στον λαβύρινθο, και η Πάολα μάς προτείνει να μπούμε. «Και θα παίξουμε,» προσθέτει. «Εκείνος που βλέπει τον άλλο προτού ο άλλος τον δει τον αιχμαλωτίζει.»

«Δεν κατάλαβα,» παραδέχομαι.

«Θα ξεκινήσουμε να περιπλανιόμαστε ο καθένας χωριστά μες στον λαβύρινθο, αλλά θα ψάχνουμε ο ένας τον άλλο – με προσοχή. Γιατί αν, για παράδειγμα, σε δω εγώ πρώτη, τότε σε αιχμαλώτισα. Αλλιώς, αν εσύ με δεις πρώτος, με αιχμαλώτισες.»

«Κι αν δούμε συγχρόνως ο ένας τον άλλο;» ρωτά ο Σουτούρης. «Αν έρθουμε από ακριβώς αντίθετες μεριές;»

«Τότε συμμαχούμε για να κυνηγήσουμε τον τρίτο,» λέει η Πάολα. Και, μην έχοντας τίποτα καλύτερο εγώ κι ο Τυχερός να προτείνουμε, ξεκινάμε το παιχνίδι. Μπαίνουμε στον λαβύρινθο από διαφορετικές εισόδους (έχει έξι, αν δεν κάνω λάθος) κι αρχίζουμε να περιπλανιόμαστε μέσα στους διαδρόμους του που σχηματίζονται από πυκνή βλάστηση δεξιά κι αριστερά, κομμένη έτσι ώστε να μοιάζει με ψηλούς τοίχους. Δεν μπορείς να τη σκαρφαλώσεις εύκολα γιατί είναι αγκαθωτή, και τα κλαδιά σπάνε από το ανθρώπινο βάρος. Βλέπω, όμως, κάμποσες γάτες να περιπατούν ανέμελα πάνω στα φυτικά τείχη ενώ εγώ βαδίζω χαμένος μέσα στις στροφές και τις γωνίες του λαβυρίνθου.

Προς στιγμή έχω την αίσθηση ότι τούτος ο χώρος μοιάζει με τον Λαβύρινθο της Άμμου, κάπου μέσα στις πτυχώσεις του οποίου κατοικεί ο Αναχωρητής των Κοκάλων· αλλά μετά φεύγουν τέτοιες περίεργες ιδέες από το μυαλό μου. Και προσέχω σε κάθε στροφή και σε κάθε γωνία. Συναντώ κι άλλους διαβάτες κατά τη λαβυρινθώδη περιπλάνησή μου (μα όχι ακόμα την Πάολα ή τον Σουτούρη) και τους χαιρετώ με νεύματα, ορισμένες φορές, ή εκείνοι χαιρετάνε εμένα. Βλέπω, επίσης, ένα ζευγάρι να ερωτοτροπεί σε μια από τις γωνίες του λαβυρίνθου· κάνω πως δεν το πρόσεξα και συνεχίζω την πορεία μου.

Αναρωτιέμαι αν ο Σουτούρης μπορεί να επηρεάσει κάπως το αποτέλεσμα αυτού του παιχνιδιού, αφού έχει τη δυνατότητα να επηρεάζει την τύχη σαν σαμάνος των Φέρνιλγκαν… Θα το ανακαλύψουμε σύντομα, υποθέτω.

Τελικά, όμως, δεν είναι ο Σουτούρης που βρίσκει εμένα αλλά εγώ που βρίσκω τον Σουτούρη. Και η Πάολα είναι μαζί του. Τους κρυφοκοιτάζω κρυμμένος πίσω από μια γωνία. Βρίσκονται σε μια διασταύρωση, και φαίνεται να με ψάχνουν. Πρέπει να συνέβη εκείνο που είπε ο Σουτούρης στην αρχή του παιχνιδιού: οι δυο τους συναντήθηκαν φάτσα-κάρτα. Μήπως ο Τυχερός έβαλε το χέρι του για να πραγματοποιηθεί αυτή η συνάντηση, τραβώντας τα νήματα της μοίρας; Δεν πρόκειται να μάθω, μάλλον.

Όπως και νάχει, τώρα η μαγεία του δεν φαίνεται να τον βοηθά για να με εντοπίσει. Τους είδα εγώ πρώτος, και μου έχουν τις πλάτες γυρισμένες. Παρουσιάζομαι ξαφνικά πίσω τους σφυρίζοντας δυνατά.

Τινάζονται κι οι δύο, γυρίζοντας για να με κοιτάξουν.

Γελάω. «Σας βρήκα!»

«Θα σ'το χρωστάω, ραλίστα,» μου λέει ο Σουτούρης ο Τυχερός, μειδιώντας με το διαρκές ειρωνικό του χαμόγελο.

«Αποδείχτηκε πιο τυχερός από εσένα,» του λέει η Πάολα λοξοκοιτάζοντάς τον, μειδιώντας κι εκείνη.

Ο Σουτούρης ανασηκώνει τους ώμους. «Η μαγεία μου δεν πιάνει πάντα.» Και η Πάολα μάλλον πιστεύει ότι μιλά μεταφορικά, αλλά εγώ ξέρω ότι μιλά κυριολεκτικά.

Πηγαίνουμε, μετά, να καθίσουμε κάπου για να πιούμε καφέ, και στο δρόμο περνάμε κοντά από φυλακισμένα ζώα: έναν μεγάλο ανεμοβούβαλο που μασά ήρεμα το χόρτο μέσα στη σκάφη του, χωρίς να καταδέχεται να υψώσει το κερασφόρο κεφάλι του για να μας ατενίσει· έναν ελέφαντα με δύο μικρά ελεφαντάκια, φερμένο από άλλη διάσταση – από τη Σάρντλι ή τη Φεηνάρκια, ίσως – γιατί στη Σεργήλη δεν υπάρχουν ελέφαντες· ένα χοντροκομμένο ανθρωποειδές με μυώδη χέρια και κέρατα στο κεφάλι·

(«Τι είν' αυτό;» ρωτάω.

«Γρυλαίος,» μου αποκρίνεται ο Σουτούρης. «Από τη Φεηνάρκια. Μην πας κοντά στα κάγκελα.»)

και ένα ερπετοειδές πλάσμα, γκρίζο και φολιδωτό, μεγάλο σαν άλογο και μ'ένα μακρύ κέρατο πάνω από τη μουσούδα. Η όψη του είναι κουρασμένη και μελαγχολική, σαν να καταλαβαίνει πολύ καλά τη φυλακισμένη κατάστασή του, ή σαν να είναι άρρωστο, σωματικά ή ψυχικά. Τα μάτια του νομίζω ότι μου μεταδίδουν μια βαθιά στεναχώρια.

«Κι αυτό τι είναι;» ρωτάω. «Από τη Σάρντλι;»

«Από την Απολλώνια,» μου λέει η Πάολα. «Σερπετό λέγεται.»

«Και γιατί δείχνει έτσι άρρωστο;»

«Δεν ξέρω· πάντα έτσι το θυμάμαι. Δε νομίζω ότι είναι άρρωστο. Απλά… έτσι είναι. Υποθέτω.»

Το κοιτάζω πάνω απ’τον ώμο μου καθώς απομακρυνόμαστε απ’το κλουβί του.

Φεύγουμε από τα φυλακισμένα θηρία και καθόμαστε σ’ένα από τα τραπεζάκια ενός ξέφωτου του Μεγάλου Κήπου. Η Πάολα πηγαίνει και μας φέρνει καφέδες από την καντίνα και πίνουμε για κάποια ώρα κάνοντας ελαφριά κουβέντα σχετικά με διάφορα θέματα της Νίρβεκ. Νιώθω την περιέργεια να ρωτήσω τον Σουτούρη ποιοι είναι οι γονείς του – η σκέψη μου όλο γλιστρά προς τα εκεί – αλλά συγκρατούμαι, αναγνωρίζοντας πως τούτη δεν είναι η σωστή στιγμή. Μπορεί να μη θέλει να το ακούσει η Πάολα.

Όταν τελειώνουμε τους καφέδες μας, βαδίζουμε προς το υπόγειο πέρασμα του Κήπου. Κατεβαίνουμε τα σκαλοπάτια και το διασχίζουμε, φωτισμένο καθώς είναι από μακρόστενες ενεργειακές λάμπες, περνώντας κάτω από τη Λεωφόρο Σπάθης. Βγαίνουμε στην άλλη μεριά, και πάλι μέσα στον Μεγάλο Κήπο. Και η Πάολα μάς πηγαίνει σε μια λίμνη που δεν μοιάζει και πολύ βαθιά και που αρκετοί πέτρινοι πόροι τη διασχίζουν, διακλαδιζόμενοι σε διάφορα σημεία. Βαδίζουμε επάνω τους με προσοχή, και μέσα στο νερό βλέπουμε ψάρια διαφόρων χρωμάτων και μεγεθών, καθώς επίσης και κέρματα να γυαλίζουν από τον πυθμένα.

«Ρίξτε ένα νόμισμα και κάντε μια ευχή,» μας προτρέπει η Πάολα, βγάζοντας ένα δεκακτίνιο από το πορτοφόλι της.

«Πιάνει;» ρωτάω.

«Ποτέ δεν έχει πιάσει στην περίπτωσή μου, αλ–»

Ξαφνικά, από δίπλα, ένα γυναικείο ουρλιαχτό σε συνδυασμό μ’ένα δυνατό *ΣΠΛΑΤ!*

Γυρίζω και βλέπω πως κάποια γλίστρησε από τους πέτρινους πόρους. Σηκώνεται όρθια τώρα μέσα στο νερό (που της φτάνει ώς τη μέση) γελώντας, με τα μάγουλα του γαλανόδερμου προσώπου της να έχουν σκουρύνει. Δύο άντρες τη βοηθάνε ν’ανεβεί πάλι επάνω στον πόρο.

Ευτυχώς είναι καλοκαίρι ακόμα, αν κι ετούτη είναι η τελευταία ημέρα του.

«Ας το δοκιμάσουμε,» λέω και τραβάω ένα δεκακτίνιο από το παντελόνι μου. Κοιτάζω το κέρμα ανάμεσα στα δάχτυλά μου να γυαλίζει στον πρωινό ήλιο και εύχομαι το χρέος μου στη Δυναστεία να ξεπληρωθεί σύντομα, πολύ σύντομα. Ετούτος ο χρόνος τελειώνει, αύριο είναι Αρχιχρονιά, αλλά ο δικός μου χρόνος δεν έχει τελειώσει. Η διορία που έχω δώσει στον εαυτό μου δεν έχει περάσει ακόμα, αφού ξεκίνησα να μετρώ από τότε που κυνηγήσαμε τον Άφευκτο. Αν έρθει η άνοιξη και δεν μ’έχουν ελευθερώσει από το χρέος μου, τότε θα πάψω πια να είμαι υπηρέτης τους. Με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο.

Εύχομαι όμως να μη χρειαστεί να φτάσουμε εκεί, σκέφτομαι κοιτάζοντας το δεκακτίνιο. *Εύχομαι το χρέος μου να ξεπληρωθεί πιο γρήγορα.*

Η Πάολα έχει ήδη πετάξει το δικό της κέρμα στη λίμνη, και τώρα τινάζω και το δικό μου. Τα ψάρια σκορπίζονται από εκεί όπου βουτά μέσα στο νερό.

Η Πάολα κοιτάζει τον Σουτούρη. «Εσύ;»

«Εγώ δεν παίζω με την τύχη,» αποκρίνεται ο κομψευόμενος τζογαδόρος, χαμογελώντας αινιγματικά.

Όταν βγαίνουμε από τον Μεγάλο Κήπο, κατευθυνόμαστε προς τον Ναό της Αρτάλης που βρίσκεται κοντά του, λιγότερο από ένα χιλιόμετρο απόσταση από το ανατολικό άκρο της βόρειας μεριάς του. Το οικοδόμημα είναι ψηλό και θολωτό, και το σύμβολο της Αρτάλης είναι καμωμένο από χρυσάφι πάνω από την είσοδό του: ένας ήλιος με οκτώ τεθλασμένες ακτίνες, πλαισιωμένος από δύο γυναικείες παλάμες δεξιά κι αριστερά. Μπροστά από τον Ναό κόσμος είναι συγκεντρωμένος και πραματευτάδες έχουν στήσει πάγκους και σκηνές πουλώντας την πραμάτεια τους. Την ώρα που φτάνουμε εκεί, έρχεται και το Άρμα της Θεάς ακολουθούμενο από ένα αρκετά μεγάλο πλήθος. Οι δύο ιέρειες εξακολουθούν να στέκονται στην καρότσα του, ανάμεσα στα αγαθά, η μία κρατώντας υψωμένο το σκήπτρο με τον ήλιο, η άλλη έχοντας τα χέρια ανοιχτά και τα μάτια δεμένα με χρυσή κορδέλα. Νομίζω πως είναι οι ίδιες που έτυχε να δω και το πρωί, έξω από το σπίτι μου. Δεν έχουν κουραστεί ακόμα;

Σαν απάντηση στο ερώτημά μου, το Άρμα της Θεάς σταματά μπροστά από τα σκαλοπάτια του Ναού και οι ιέρειες, ξαφνικά, χαλαρώ-

νουν. Η μαυρομάλλα κατεβάζει το σκήπτρο, και η ξανθιά αφήνει τα χέρια της να πέσουν και βγάζει τη χρυσή κορδέλα από τα μάτια της. Κατεβαίνουν από το ψηλό όχημα, και δύο άλλες παίρνουν τη θέση τους εκεί. Η κουκουλοφόρος που το οδηγεί φεύγει επίσης· μια καινούργια κουκουλοφόρος ανεβαίνει, μοιάζοντας, λόγω της ενδυμασίας της, ολόιδια με την προηγούμενη. Δύο άλλες γυναίκες – διάκονοι, μάλλον – αλλάζουν ενεργειακές φιάλες στο πλάι του οχήματος. Και μετά, το Άρμα της Θεάς συνεχίζει την πορεία του μέσα στους δρόμους της Νίρβεκ. Το πλήθος ανασχηματίζεται γύρω του, αλλά σίγουρα δεν είναι ακριβώς το ίδιο με πριν: κάποιοι έχουν φύγει, κάποιοι έχουν έρθει.

Η Πάολα μάς προτρέπει να ακολουθήσουμε το Άρμα κι εμείς, και το ακολουθούμε.

Το μεσημέρι, ενώ, ακολουθώντας το Άρμα της Θεάς και διασχίζοντας τη μία από τις μεγάλες γέφυρες της Νίρβεκ, έχουμε βρεθεί πάλι στη δυτική μεριά της πόλης, η Πάολα μάς οδηγεί έξω από το πλήθος και λέει: «Πεινάτε, έτσι;»

«Τι έχεις στο μυαλό σου;» ρωτάω, νιώθοντας εξαντλημένος από τόσο βάδισμα σήμερα, εξαιτίας του τραύματός μου.

«Το καλύτερο εστιατόριο στην πόλη.»

«Στέκι των Δρομολόγων;»

«Εννοείται,» λέει μειδιώντας παιχνιδιάρικα.

Ανεβαίνουμε σ’ένα επιβατηγό όχημα, τόσο γεμάτο με κόσμο που ούτε βρίσκουμε θέση για να καθίσουμε αλλά ούτε και άνετα είναι που στεκόμαστε όρθιοι, και διασχίζουμε τους δρόμους της Νίρβεκ προς τα βορειοδυτικά, μπαίνοντας τελικά στην περιοχή που ονομάζεται Θώρακας και φτάνοντας κοντά στον σταθμό του Υπόγειου Σιδηρόδρομου που χρησιμοποιήσαμε το πρωί. Εκεί, σε μια στάση του επιβατηγού οχήματος, κατεβαίνουμε και πηγαίνουμε στο γκαράζ όπου η Πάολα έχει αφήσει το τρίκυκλό της. Επιβιβαζόμαστε και η Δρομολόγος οδηγεί προς τα βόρεια, μέσα από τον Θώρακα, γλιστρώντας επιδέξια ανάμεσα από την κίνηση και ακολουθώντας παρακαμπτήριες οδούς·

αν μη τι άλλο, γνωρίζει καλά – πολύ καλά – τους δρόμους της Νίρβεκ. Φτάνουμε έτσι στο Κεντρολίμανο, μια περιοχή τόσο μεγάλη όσο ο Θώρακας, η οποία εκτείνεται από τα κεντρικά της Νίρβεκ ώς το θαλάσσιο λιμάνι της, δυτικά του ποταμού Τάρνοφ. Περνάμε κοντά από έναν Ναό της Αρτάλης (ο οποίος ήταν κλειστός όσο οι Παντοκρατορικοί βρίσκονταν εδώ, αλλά όχι και γκρεμισμένος όπως ο προηγούμενος· τον χρησιμοποιούσαν ως αποθήκες) και καταλήγουμε σε μια γειτονιά που μοιάζει αρκετά πολυσύχναστη – αν και τώρα, λόγω της Πανηγύρεως των Ευχαριστιών, τα περισσότερα μέρη της Νίρβεκ πολυσύχναστα μοιάζουν ούτως ή άλλως.

Η Πάολα οδηγεί το τρίκυκλό της μπροστά σε μια κλειστή μεταλλική πόρτα, πατά δυο κουμπιά επάνω στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, και περιμένει. Η μεταλλική πόρτα ανοίγει συρόμενη προς τα πάνω, και η Πάολα κατεβάζει το όχημα σε μια ράμπα, φτάνοντας σ'ένα μικρό γκαράζ όπου κι άλλα οχήματα είναι σταματημένα. Ο χώρος μοιάζει ιδιωτικός, και η μεταλλική πόρτα ακούγεται να κλείνει πίσω μας.

«Τι είναι εδώ;» ρωτάω. «Των Δρομολόγων;»

«Ναι.» Η Πάολα σταματά το όχημα και, πατώντας ένα πλήκτρο πλάι στο τιμόνι, ανοίγει το φιμέ σκέπαστρο. «Βγείτε.»

«Μας έλεγες κάτι για ένα εστιατόριο,» της θυμίζει ο Σουτούρης καθώς βγαίνουμε.

«Εδώ είναι.» Η Πάολα, στεκόμενη έξω από το όχημα, κλείνει το γυάλινο σκέπαστρο χειροκίνητα και το κλειδώνει. Μας κάνει νόημα να την ακολουθήσουμε και βαδίζει μέσα στο γκαράζ, με τα χαμηλά τακούνια των μποτών της να αντηχούν.

Ανεβαίνουμε μια στριφτή σκάλα και φτάνουμε στο ισόγειο κάποιας πολυκατοικίας, νομίζω, μέσα σ'έναν διάδρομο. Στο πέρας του είναι μια πόρτα, και η Πάολα την ξεκλειδώνει και μπαίνουμε. Μετά το κατώφλι είναι η τραπεζαρία ενός εστιατορίου. Στεκόμαστε σε μια από τις γωνίες της και κοιτάζουμε τον κόσμο που βρίσκεται συγκεντρωμένος εδώ. Δε μου μοιάζει για εστιατόριο πρώτης κατηγορίας, αλλά ούτε και κακό είναι. Σε μια μεριά του βρίσκεται ένα μεγάλο ενυδρείο γεμάτο ψάρια, και προς τα εκεί μάς οδηγεί η Πάολα. Μας πηγαίνει σ'ένα τραπέζι όπου κάθονται εννιά άνθρωποι – έξι άντρες και τρεις

γυναίκες – με φαγητά και ποτά στρωμένα μπροστά τους. Στρέφονται και τη χαιρετάνε, και η Πάολα τούς χαιρετά επίσης, και υποθέτω πως πρόκειται για Δρομολόγους.

«Ποιοι είναι οι κύριοι;» ρωτά μια από τις γυναίκες – γαλανόδερμη, με μακριά, σγουρά ξανθά μαλλιά, ντυμένη με πράσινο φόρεμα και ένα πελώριο κολιέ όλο στρογγυλές λευκές χάντρες.

«Φίλοι,» αποκρίνεται η Πάολα, και μας συστήνει: «Ο Ζορδάμης· και ο Σουτούρης, που χτες βράδυ έπαιζε *Τυχερό Άστρο* στο *Τυχερό Άστρο* και νικούσε.»

«Τον είδα,» λέει ένας από τους άντρες – ένας εύσωμος τύπος με χρυσό δέρμα, καστανά μαλλιά, και μουστάκι, ο οποίος φορά λευκό πουκάμισο με τα περισσότερα κουμπιά ξεκούμπωτα. «Κι εκείνος είδε εμένα, υποθέτω.»

Ο Σουτούρης νεύει προς το μέρος του, σε χαιρετισμό, ενώ συνεχίζει να χαμογελά με το αιώνια ειρωνικό του χαμόγελο. «Ήσουν καλός. Καρνάδης, σωστά;»

«Σωστά,» αποκρίνεται ο Καρνάδης. «Κάθισε και πες μας το μυστικό σου να ξεσκίζεις το *Τυχερό Άστρο* στο *Τυχερό Άστρο*.»

Μερικοί από τους άλλους γελάνε, και ένας λέει: «Για να μαθευτεί το μυστικό και να βγάζει κι άλλα λεφτά ακόμα το *Τυχερό Άστρο* από το *Τυχερό Άστρο*;» Καπνίζει πούρο και έχει δέρμα λευκό-ροζ, μυτερό μαύρο γένι, κι ελάχιστα μαλλιά στο κεφάλι του. Μοιάζει μεγαλύτερος από τον Καρνάδη.

«Γιατί, εσένα σε χαλάει να ρέουν οι ήλιοι, Ριχάρδε;» τον ρωτά μια γυναίκα αντίκρυ του, η οποία έχει δέρμα λευκό σαν το δικό του και μαύρα μαλλιά κομμένα κοντά σαν κράνος γύρω από το κεφάλι της με ουρές που κυρτώνουν κάτω από τα έντονα βαμμένα κόκκινα χείλη της. Τα μάτια της είναι επίσης έντονα βαμμένα με χρώμα μοβ και οι βλεφαρίδες της μεγάλες. Είναι ντυμένη μ'ένα ελαφρύ, μαύρο, γυαλιστερό σακάκι και μια αργυρόχρωμη μπλούζα από μέσα, κλειστή στον λαιμό αλλά μ'ένα άνοιγμα σε σχήμα καρδιάς μπροστά από το στήθος.

Ριχάρδε; σκέφτομαι αμέσως, ακούγοντας το όνομα του άντρα. *Δεν είναι από τη Σεργήλη; ή οι γονείς του κατάγονται από άλλη διάσταση;* Το Ριχάρδος δεν είναι Σεργήλιο όνομα· το έχουν φέρει εδώ εξωδιαστασι-

ακοί μετανάστες, και είναι σχετικά σπάνιο. Δε θυμάμαι σε ποια διάσταση θεωρείται γηγενές.

«Μια απλή παρατήρηση έκανα,» λέει ο Ριχάρδος μορφάζοντας αδιάφορα.

«Σαν κάτι παραπάνω από παρατήρηση μού ακούστηκε,» λέει η γυναίκα με τα κοντά μαλλιά, προκλητικά.

Ο Ριχάρδος ανασηκώνει τους ώμους, συνεχίζοντας να καπνίζει το πούρο του. Η Πάολα, τότε, τον πλησιάζει από δίπλα και ψιθυρίζει κάτι στ'αφτί του, οπότε ο Ριχάρδος κοιτάζει εμένα και τον Σουτούρη συνοφρυωμένος πίσω από την ομίχλη του καπνού του.

Ένας άλλος άντρας – μετρίου αναστήματος και κατάμαυρος στο δέρμα – φέρνει καρέκλες για να καθίσουμε κι εμείς στο μεγάλο τραπέζι, και κάνει νόημα σ'έναν σερβιτόρο να φέρει κι άλλα φαγητά.

Η μουσική μέσα στο κατάστημα, τότε, δυναμώνει καθώς αλλάζουν τραγούδι βάζοντας ένα που αμέσως αναγνωρίζω: *Κάτω από των Θεών τα Μάτια*, Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι.

Καθόμαστε στις καρέκλες που μας έφερε ο μαυρόδερμος άντρας, και η Πάολα μάς ψιθυρίζει: «Ο Ριχάρδος είναι της οικογένειας.»

«Αυτό είπες και σ'εκείνον για εμάς;» τη ρωτάω, επίσης ψιθυριστά.

«Ναι.»

Τον κοιτάζω κι ο Ριχάρδος νεύει προς το μέρος μου, σαν να έχει καταλάβει τι μας είπε η Πάολα.

«Τι κάνεις, λοιπόν, φίλε μου;» ρωτά ο Καρνάδης τον Σουτούρη. «Πώς τσακίζεις το καζίνο;»

«Τυχερός ήμουν, απλώς,» αποκρίνεται εκείνος· κι όταν κανένας δεν τον πιστεύει, επιμένει. «Δεν έκανα τίποτα, τ'ορκίζομαι στο Φως της Μεγάλης Αρτάλης!» Αλλά εξακολουθούν να μην τον πιστεύουν. «Ανέκαθεν τυχερός ήμουν στα τυχερά παιχνίδια· δεν ξέρω γιατί.» Και πάλι, όμως, δεν τον πιστεύουν.

«Δεν υπάρχει τύχη πιο μεγάλη από του *Τυχερού Άστρου*,» λέει η γυναίκα με τα κοντά μαύρα μαλλιά, η οποία, όπως σύντομα ακούω, ονομάζεται Βιρίκα. «Είναι μαθηματικά αποδεδειγμένο.»

Ο Σουτούρης πίνει μια γουλιά κρασί. «Τι να πω; Ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τα μαθηματικά!»

«Την ακριβώς αντίθετη εντύπωση δίνεις, πάντως!» γελά ο Καρνάδης, ατενίζοντάς τον καχύποπτα.

Το μεσημέρι περνά ενώ τρώμε, συζητάμε, και αστειευόμαστε μαζί με τους Δρομολόγους. Κανένας δεν μας λέει, φυσικά, ότι όντως είναι Δρομολόγοι – ούτε καν η Πάολα – αλλά είναι προφανές· και, σύμφωνα με το ρητό, τα ευκόλως εννοούμενα μόνο από τη Λόρκη θα τ'ακούσεις όταν θέλει να σε κοροϊδέψει. Πίσω μας τα ψάρια κολυμπάνε μέσα στο ενυδρείο τους, και πιάνω αρκετές φορές τον εαυτό μου να έχει το κεφάλι γυρισμένο και να τα χαζεύει. Τα σχήματα και τα χρώματά τους με μαγνητίζουν. Αναρωτιέμαι αν κάποια από αυτά που τρώμε είναι του ίδιου είδους με κάποια από αυτά που κολυμπάνε δίπλα μας.

«Σ'αρέσουν τα ψάρια, ραλίστα;» με ρωτά η Πάολα, όταν είναι πια απόγευμα και κανένας δεν τρώει· όλοι κάθονται αναπαυτικά στις καρέκλες τους, κουβεντιάζοντας, καπνίζοντας, πίνοντας ροφήματα ή ποτά.

«Αυτά εδώ» – δείχνω με τον έναν αντίχειρα τα ψάρια στο ενυδρείο – «ή αυτά εκεί;» – δείχνω με τον άλλο αντίχειρα τα βραστά ψάρια που έχουν απομείνει μέσα σε μια μεγάλη πιατέλα.

«Και τα δύο.»

«Και τα δύο μ'αρέσουν,» αποκρίνομαι. Και της λέω, αλλάζοντας θέμα ξαφνικά: «Ακόμα δεν έχω λάβει κανένα δώρο από τον ζυγό αριθμό που παρουσιάστηκε στη Θήκη.»

«Μη βιάζεσαι,» λέει η Πάολα.

«Θα λάβω, δηλαδή;»

«Το αμφέβαλλες;»

«Είχαν περάσει κάποιες αμφιβολίες από το μυαλό μου, τολμώ να ομολογήσω.»

«Οι Δρομολόγοι,» μου λέει η Πάολα, «πάντα κρατάνε τις υποσχέσεις τους, ραλίστα.» Πίνει μια γουλιά από τη σαμπάνια της. «Αλλιώς, τι αξιοπιστία θα είχαμε; Θα έχανε ο κόσμος πάσα ιδέα για εμάς!» γελά.

Δεν το ήξερα πως ο κόσμος έχει καλή ιδέα για εσάς, σκέφτομαι. Οι Δρομολόγοι δεν είναι παρά μια μαφιόζικη συμμορία της Νίρβεκ. Η με-

γαλύτερη και η ισχυρότερη εδώ, αναμφίβολα, αλλά κανένας δεν τους έχει για οργανισμό κοινής ωφέλειας.

Μέχρι να σουρουπώσει καθόμαστε στο εστιατόριο, και ώς τότε έχω μάθει όλα τα ονόματα των υπόλοιπων γύρω απ'το τραπέζι καθώς και λίγα πράγματα για τον καθένα τους: Ο Καρνάδης είναι ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού – το οποίο ονομάζεται *Μεγάλα Ψάρια*. Ο Ριχάρδος είναι γιος κάποιων ανθρώπων που ήρθαν, παλιότερα, από μια διάσταση που ονομάζεται Χάρνταβελ, και που νομίζω πως κάπου την έχω ξανακούσει· εξ ου και το ασυνήθιστο όνομά του. Η Βιρίκα είναι οπλουργός – πράγμα που σίγουρα δεν θα περίμενα κρίνοντας από την εμφάνισή της. (Γι'αυτό δεν πρέπει να κρίνεις *κανέναν* από την εμφάνισή του, θυμίζω γι'ακόμα μια φορά στον εαυτό μου. Τα φαινόμενα απατούν: στους Δρομολόγους, στη Σιδηρά Δυναστεία, στη Σεργήλη, και, αναμφίβολα, στο Γνωστό Σύμπαν ολόκληρο.) Η γυναίκα με το γαλανό δέρμα και τα ξανθά, σγουρά μαλλιά ονομάζεται Χρυσάνθη, και δεν μαθαίνω παρά ελάχιστα πράγματα γι'αυτήν. Η τελευταία γυναίκα της παρέας λέγεται Αλκυόνη, έχει κατάλευκο δέρμα και μαύρα μαλλιά, και είναι μηχανικός τηλεπικοινωνιακών συστημάτων. Οι άλλοι τέσσερις άντρες ονομάζονται Ρούνης'σαρ, Καμίρνος, Αλέξανδρος, και Μολνάρος. Ο πρώτος είναι μάγος του τάγματος των Ερευνητών, όπως υποδηλώνει η κατάληξη *'σαρ*· ο δεύτερος – ο μαυρόδερμος που μας έφερε τις καρέκλες, στην αρχή – είναι δημοσιογράφος· ο τρίτος είναι μισθοφόρος· και ο τελευταίος δεν έχω την παραμικρή ιδέα τι είναι, όμως απ' αυτά που λέει φαίνεται να ξέρει πολλά περί οικονομίας. Σχολιάζει συνέχεια την οικονομική κατάσταση της Σεργήλης ύστερα από τον διωγμό των Παντοκρατορικών, και μιλά για το πώς θα μπορούσαν να επιδιορθωθούν τόσες ζημιές που έχουν γίνει στη Νίρβεκ αλλά και σ'όλες τις μεγάλες πόλεις της διάστασης. Επιπλέον, δείχνει να τρέφει ιδιαίτερο μίσος για τους Παντοκρατορικούς (παρότι δεν υπάρχουν πλέον), κι αυτό με βάζει σε υποψίες ότι ίσως κάποτε να ήταν με την Επανάσταση.

Επίσης, απ'ό,τι καταλαβαίνω, η Βιρίκα πρέπει να είναι γυναίκα του Ρούνη'σαρ και η Χρυσάνθη γυναίκα του Αλέξανδρου (αν και δεν ξέρω

αν είναι παντρεμένοι ή όχι). Η Αλκυόνη δεν φαίνεται νάναι γυναίκα κανενός.

Όταν τελικά έρχεται η ώρα να φύγουμε από τα *Μεγάλα Ψάρια*, αποφασίζουμε να πάμε να γιορτάσουμε την είσοδο του νέου έτους στο *Τυχερό Άστρο*. Μόνο ο Καρνάδης μένει στο εστιατόριο, μη θέλοντας να το εγκαταλείψει με τόσους πελάτες ακόμα εδώ. «Θα ήταν γρουσουζιά, επάνω στον καινούργιο χρόνο,» μας λέει όταν ο Καμίρνος προσπαθεί να τον πείσει να έρθει.

Παίρνουμε τα οχήματά μας από το γκαράζ και φεύγουμε. Η Πάολα, αυτή τη φορά, αποφασίζει να μην οδηγήσει γιατί είναι πιωμένη· «Θα οδηγήσεις εσύ, ραλίστα;» με ρωτά, και δεν αρνούμαι· κάθομαι στο τιμόνι του μικρού τρίκυκλου και το οδηγώ μέσα στους γεμάτους κίνηση δρόμους της Νίρβεκ.

«Κάνε κάτι!» μου λέει σύντομα η Πάολα.

«Τι να κάνω;»

«Κάνε κάτι σαν *ραλίστας*, εννοώ.» Είναι, σίγουρα, μεθυσμένη.

«Εδώ μέσα; Με τέτοια κίνηση;»

«Ναι!»

«Αδύνατον,» λέω. «Θα σκοτωθούμε. Κι επιπλέον, το όχημά σου δεν είναι για ράλι.»

«Προσβάλεις το όχημά μου!»

«Δε φταίω εγώ· φταίνε αυτοί που δεν το έφτιαξαν για ράλι.»

Στο *Τυχερό Άστρο* συναντάμε εκείνους που ήταν στα *Μεγάλα Ψάρια* κι ακόμα περισσότερους. Αρχίζω να χάνω την αίσθηση τού ποιοι μπορεί να είναι Δρομολόγοι και ποιοι διάφοροι άλλοι άνθρωποι που απλά οι Δρομολόγοι τούς γνωρίζουν.

Μέσα στις μεγάλες αίθουσες του καζίνου, οι μουσικές είναι δυνατές, η βαβούρα του κόσμου εξίσου δυνατή, και μυριάδες φώτα και ολογράμματα παιχνιδίζουν από δω κι από κει. Στο ταβάνι όλων των δωματίων είναι ζωγραφισμένο ένα πελώριο πεντάκτινο άστρο. Ο Σουτούρης πάει να παίξει τυχερά παιχνίδια, όπως και πολλοί άλλοι, αλλά εγώ είμαι διστακτικός – ίσως εξαιτίας του τραύματός μου, το οποίο αισθάνομαι πάλι να με ενοχλεί. Η Πάολα με βλέπει που κάθομαι σ’ένα μπαρ και αργοπίνω ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό, κι έρχεται κοντά μου

τραβώντας με από το χέρι. «Έλα, Ζορδάμη! Τι κάνεις εδώ;» Με οδηγεί σ'ένα μεγάλο τραπέζι γύρω απ'το οποίο κόσμος είναι συγκεντρωμένος παίζοντας *Εικονικό Ράλι*: ένα παιχνίδι με ολογράμματα και τράπουλα. Η επιφάνεια του τραπεζιού είναι μια οθόνη, ουσιαστικά, όπου παρουσιάζονται διάφορες διαδρομές – χρωματιστοί χάρτες πόλεων ή υπαίθριων περιοχών – κι επάνω τους εμφανίζονται τρισδιάστατα ολογράμματα αγωνιστικών οχημάτων. Χρησιμοποιώντας τα τραπουλόχαρτα στα χέρια τους, οι παίκτες μπορούν να μετακινήσουν τα ολογράμματα προς συγκεκριμένες κατευθύνσεις αλλά και να στοιχηματίσουν σ'αυτά. Τα αγωνιστικά οχήματα, όμως, δεν διανύουν σε κάθε γύρω ακριβώς την ίδια απόσταση· οι αποστάσεις υπολογίζονται τυχαία, βάσει ενός δείκτη σε μια γωνία του τραπεζιού-οθόνης. Το έχω ξαναδεί αυτό το παιχνίδι: το ξέρω.

Και είμαι σίγουρος ότι η Πάολα δεν μ'έφερε τυχαία εδώ. «Άκου πώς παίζεται–» αρχίζει να μου λέει. Αλλά τη διακόπτω: «Ξέρω πώς παίζεται.»

«Το έχεις ξαναπαίξει;»

«Ναι.»

Η Πάολα γελά. «Θάπρεπε να το περιμένω! Ραλίστας είσαι.»

«Αυτό το πράγμα δεν έχει καμια σχέση, πάντως, με *πραγματικό* ράλι.»

«Μην κάνεις τον περίεργο, τώρα!»

Παίζω πέντε γύρους *Εικονικού Ράλι* και κερδίζω είκοσι-έξι ήλιους. Ούτε μεγάλο ποσό ούτε μικρό. Μετά είμαι έτοιμος να παραιτηθώ, αλλά η Πάολα με ωθεί να παίξουμε κι άλλο.

«Δεν έχω πολλά λεφτά,» της λέω.

Τότε εκείνη βγάζει ένα χαρτονόμισμα των πενήντα ήλιων και μου το δίνει. «Η ανταμοιβή σου για τον ζυγό αριθμό.»

«Αφού επιμένεις…»

Μέχρι το τέλος του χρόνου παίζουμε *Εικονικό Ράλι*, και κάνω τους πενήντα ήλιους της Πάολας ογδόντα-εφτά.

Δέκα λεπτά προτού μπει το νέος έτος, όλα τα παιχνίδια του καζίνου σταματούν, τα περισσότερα φώτα του σβήνουν, και οι μουσικές παύουν. Μέσα στο μισοσκόταδο και στον αχνό φωτισμό που θυμίζει ομί-

χλη, τα μουρμουρητά και τα γέλια του κόσμου αντηχούν πολύ δυνατά στις μεγάλες αίθουσες. Η Πάολα μ'έχει πιάσει αγκαζέ ενώ στο άλλο χέρι κρατά ένα ποτήρι σαμπάνια. Τον Σουτούρη δεν τον βλέπω πουθενά, αλλά παρατηρώ ότι κάπου κοντά μας είναι ο Αλέξανδρος με τη Χρυσάνθη, και ο Καμίρνος μαζί με κάποια γυναίκα που δεν γνωρίζω.

Ένα πελώριο, έντονα φωτισμένο ρολόι στον τοίχο μετρά, αντίστροφα, τα λεπτά και τα δευτερόλεπτα μέχρι το νέο έτος, καθώς όλοι περιμένουμε. Πάνω από τους αριθμούς υπάρχουν οι λέξεις *Έτος της Λευκόχρυσης Ομίχλης* – το παρόν έτος.

Τα χρόνια έχουν πάρει τις ονομασίες τους από πολύ παλιά, από την Αρχαία Προφητεία των Αιώνων. Κάποιος, γνωστός μόνο ως ο Προφήτης των Αιώνων – τουλάχιστον, εγώ δεν ξέρω τίποτ' άλλο γι'αυτόν, ούτε προσπάθησα ποτέ να μάθω – έγραψε κάποτε όλα τα ονόματα των ετών, κατά σειρά, από την εποχή του και ύστερα. Υποτίθεται πως η Αρχαία Προφητεία των Αιώνων έχει χιλιάδες ονόματα καταγεγραμμένα, και λένε πως όταν τα ονόματα τελειώσουν θα τελειώσει και η διάσταση της Σεργήλης, εκτός αν κάποια μεγάλη αλλαγή γίνει. Προσωπικά νομίζω ότι αυτές είναι σαχλαμάρες και, μάλλον, ο Προφήτης των Αιώνων – αν υπήρξε ποτέ τέτοιο άτομο – ήταν κάποιος μεθυσμένος ποιητής που έγραψε τυχαία μερικά ονόματα στη σειρά τα οποία, αργότερα, χρησιμοποιήθηκαν ως ονομασίες ετών και μεγαλοποιήθηκαν.

Υπάρχουν, ωστόσο, άνθρωποι που πιστεύουν ότι τα ονόματα των χρόνων αποτελούν σύντομες περιλήψεις ή συμβολισμούς για το κάθε έτος. Ως απόδειξη χρησιμοποιείται, τελευταία, το γεγονός ότι η χρονιά που οι Παντοκρατορικοί εισέβαλαν στη Σεργήλη ονομαζόταν Έτος του Λευκού Τραύματος. *Ο Προφήτης των Αιώνων είχε προδεί τον ερχομό τους!* λένε.

Κάποιος άνθρωπος πριν από εκατονταετίες, δηλαδή, ήξερε ότι η Παντοκράτειρα θα έστελνε τους λευκοντυμένους στρατούς της και τους πράκτορές της στη Σεργήλη. Τι μαλακίες…

Το φωτισμένο ρολόι στον τοίχο μετρά τα τελευταία δευτερόλεπτα του Έτους της Λευκόχρυσης Ομίχλης…

0.08

0.07
0.06
0.05
0.04
0.03
0.02
0.01
ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΦΩΜΕΝΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ!

Τα φώτα του καζίνου ανάβουν και οι μουσικές ξεκινάνε πάλι, καθώς ο κόσμος ολόγυρά μου ξεφωνίζει, αγκαλιάζεται, και φιλιέται. Δεν μπορείς παρά να χαμογελάσεις ειλικρινά και να νιώσεις την περιβάλλουσα ευθυμία να ποτίζει την ψυχή σου. Τυλίγοντας το ένα μου χέρι γύρω από τη μέση της Πάολας, τη συνθλίβω επάνω μου και τη φιλάω στα χείλη: γεύομαι σαμπάνια και κραγιόν. Εκείνη γελά μέσα στο στόμα μου και γαντζώνει τα δάχτυλά της στα μαλλιά μου.

Αρχιχρονιά.

«Το φανταζόμουν ότι θα φιλούσες καλά,» μου λέει η Πάολα, και με φιλά ξανά.

«Δεν υπάρχει κανένας εδώ που μπορεί να θέλει τώρα να με δολοφονήσει;»

Εκείνη γελά πάλι. «Πολλοί, ίσως.»

«Είσαι τόσο δημοφιλής;»

«Η αλήθεια είναι ότι οι περισσότεροι άντρες που με ξέρουν με αποφεύγουν,» λέει χαμογελώντας, και δεν φαίνεται να την πειράζει.

«Δε μπορώ να φανταστώ γιατί.»

«Νομίζουν ότι είμαι επικίνδυνη.» Πιάνοντάς με από το χέρι αρχίζει να με τραβά μέσα από το πλήθος.

«Έχουν δίκιο;»

«Λιγάκι,» μου λέει κοιτάζοντάς με πάνω απ’τον ώμο της.

Με οδηγεί σ’ένα δωμάτιο μέσα στο *Τυχερό Άστρο* όπου, μάλλον, έχει πρόσβαση επειδή ανήκει στους Δρομολόγους. Το ξεκλειδώνει μ’ένα κλειδί εκείνης της μεγάλης αρμαθιάς που έχει στην τσάντα της. Είναι μικρό αλλά καλόγουστα διακοσμημένο, και το μεγαλύτερο μέρος του καταλαμβάνει ένα διπλό κρεβάτι με μαλακό στρώμα και κουρτίνες. Η

Πάολα αρχίζει να τραβά τα ρούχα μου προτού καν κλείσει την πόρτα πίσω μας με το πόδι της. Όταν η μπλούζα φεύγει από πάνω μου, κοιτάζει τον επίδεσμο που τυλίγεται γύρω από το στήθος μου.

«Πονάει αυτό;» με ρωτά.

«Ναι,» παραδέχομαι – αν και ο πόνος δεν φτάνει πια και πολύ έντονα στο μυαλό μου, λόγω των ποτών και της εύθυμης διάθεσης.

«Αν είμαι προσεχτική;» λέει σκανταλιάρικα, τρίβοντας τα δάχτυλά της απαλά επάνω στον επίδεσμο και προς τα κάτω, στην κοιλιά μου, στο κουμπί του παντελονιού μου.

«Αν είσαι προσεχτική,» αποκρίνομαι. Και μετά βρισκόμαστε στο κρεβάτι χωρίς καθόλου ρούχα· μονάχα η Πάολα εξακολουθεί να φορά τις μπότες της καθώς είναι στα γόνατά από πάνω μου και διατρέχω τα χέρια μου από τους μηρούς της ώς τα στήθη της. Τα ξανθά μαλλιά της, που οι δύο μπροστινές τους τούφες ήταν πιασμένες πίσω απ'το κεφάλι της, έχουν λυθεί άθελά της, σκιάζοντας το πρόσωπό της καθώς με κοιτάζει προς τα κάτω, χαμογελώντας και δαγκώνοντας το χείλος της. Κάπου-κάπου τινάζει το κεφάλι της απότομα, για να βγάλει τα μαλλιά μπροστά από το πρόσωπό της.

Δεν αργούμε να τελειώσουμε και να μείνουμε ξαπλωμένοι επάνω στο διπλό κρεβάτι χωρίς να ντυθούμε, αν και η Πάολα εξακολουθεί να φορά τις μπότες της σαν να είναι κολλημένες επάνω της.

Απλώνει, μετά, το χέρι της προς το πάτωμα, προς την τσάντα της, και παίρνει από εκεί ένα μικρό δοχείο το οποίο φέρνει στο κρεβάτι. Ξαπλωμένη ανάσκελα το ανοίγει επάνω στα γυμνά στήθη της.

«Τι είναι;» ρωτάω.

«Ανάσα.»

«Ανάσα;»

«Του Δράκοντα· τι νόμιζες εσύ; Θέλεις;»

Γνωρίζω τι είναι η Ανάσα του Δράκοντα, φυσικά: ένα ναρκωτικό που, εκτός των άλλων, σε κάνει να αισθάνεσαι ότι αναπνέεις φωτιά. Ορισμένοι, μάλιστα, λένε πως έχουν την παραίσθηση ότι φυσάνε φλόγες, ή και καπνό, από τα ρουθούνια ή το στόμα. Προσωπικά, τις λίγες φορές που έχω πάρει Ανάσα, δεν είχα αυτή την παραίσθηση.

«Ναι,» αποκρίνομαι, και η Πάολα ρίχνει λίγο από το περιεχόμενο του δοχείου επάνω στο αριστερό της στήθος. Η σκόνη γυαλίζει χρυσοκόκκινη.

«Πάρε,» μου λέει μειδιώντας.

Λυγίζοντας, γλείφω το στήθος της και την Ανάσα του Δράκοντα. Ξαπλώνω ανάσκελα και νιώθω το ναρκωτικό ν'αρχίζει να μ'επηρεάζει. Νομίζω πως αναπνέω φωτιά, ενώ ολόκληρο το σώμα μου ξυπνά σαν κάθε νεύρο του να φλέγεται με τρόπο ευχάριστο και ηδονικό. Το τραύμα στο στήθος μου παύει να υφίσταται.

Πλάι μου, βλέπω την Πάολα να ρίχνει λίγη χρυσοκόκκινη σκόνη στην παλάμη της και να τη γλείφει, και μετά μουγκρίζει ευχαριστημένα και φυσά προς τα πάνω χωρίς να βγαίνει τίποτα ανάμεσα από τα χείλη της. Έχει την παραίσθηση ότι φυσά καπνό ή φωτιά;

Κάποιος χτυπά την πόρτα του δωματίου, ξαφνιάζοντάς μας.

Η Πάολα ανασηκώνεται. «Ποιος είναι;» φωνάζει.

«Πάολα; Εσύ είσαι;» Μια αντρική φωνή.

«Ναι.»

«Αυτός ο φίλος σου, ο Σουτούρης. Κάποιος τον μαχαίρωσε.»

Ο Τυχερός στάθηκε άτυχος.

Αφού το Έτος του Καρφωμένου Κυνηγού ήρθε στη Σεργήλη και η δραστηριότητα άρχισε πάλι μέσα στο καζίνο, ο Σουτούρης πήγε στις τουαλέτες για ν'αδειάσει λίγα από τα ποτά που είχε ώς τώρα καταναλώσει. Έχοντας τελειώσει τη δουλειά του, αλλά προτού βγει από τις τουαλέτες, κάποιος βρέθηκε ξαφνικά πλάι του και τον μαχαίρωσε μ'ένα στιλέτο.

Ή, μάλλον, *κάποια*. Ο Σουτούρης μάς λέει πως είναι σίγουρος ότι ήταν γυναίκα.

«Και θα ήμουν νεκρός,» προσθέτει, καθώς κάθεται τώρα στον καναπέ ενός από τα μικρά δωμάτια του καζίνου και μια γυναίκα τυλίγει έναν επίδεσμο γύρω μου. «Η λεπίδα πήγαινε για την κοιλιά μου, αλλά… γύρισα… κατάλαβα πως, αν γύριζα, θα γλίτωνα–»

Αναρωτιέμαι αν ήταν η μαγεία του που τον βοήθησε.

«–και γυρίζοντας έκανα τη λεπίδα να με χτυπήσει στα πλευρά. Και είμαι ακόμα ζωντανός.» Είναι φοβισμένος, όμως. Φανερά. Το γαλανό δέρμα του έχει ξανοίξει. Ιδρώτας γυαλίζει επάνω στο πρόσωπό του, και τα μάτια του είναι αγριεμένα.

«Πώς ήταν αυτή η γυναίκα;» τον ρωτά η Πάολα. «Δεν την είδες;» Εκτός από εμένα, εκείνη, τον Σουτούρη, και τη γιατρό (αν όντως είναι γιατρός), μέσα στο δωμάτιο είναι κι άλλοι τρεις άντρες, από τους οποίους δεν γνωρίζω κανέναν· η Πάολα, όμως, φαίνεται να τους γνωρίζει όλους. Άνθρωποι του *Τυχερού Άστρου.*

«Ήρθε από δίπλα,» λέει ο Σουτούρης καθώς η γιατρός τελειώνει με τον επίδεσμό του. «Όχι, δεν την είδα καλά. Αλλά ήταν γυναίκα, είμαι σίγουρος. Είχε… Στάσου.» Συνοφρυώνεται, σκεπτικός. «Είχε ξανθά μαλλιά, σίγουρα. Φορούσε μια… μια μπλε μπλούζα, νομίζω. Φαρδιά μπλούζα.»

«Μακριά μαλλιά;»

«Ναι, νομίζω πως ήταν μακριά. Και νομίζω… νομίζω ότι κάπου… Σα να μου θύμιζε κάτι· δεν ξέρω.»

«Υπάρχει περίπτωση να ήταν γνωστή σου;»

«Δε μπορώ να φανταστώ… Δεν το νομίζω.»

Η Πάολα στρέφεται στους τρεις άντρες, ο ένας εκ των οποίων – ψηλός, λιγνός, κατάλευκος στο δέρμα, γκριζομάλλης – λέει: «Πρόσταξα να ελέγξουν τα δεδομένα των τηλεοπτικών πομπών, κυρία Πάολα. Θα απομονώσουν τις κινούμενες εικόνες που αποθηκεύτηκαν αφότου ο κύριος Σουτούρης μπήκε στις τουαλέτες.»

«Γυναίκα στις αντρικές τουαλέτες;» λέω. «Δε μπορεί να μπήκαν πολλές.»

«Δεν φαίνεται από τον τηλεοπτικό πομπό προς τα πού ακριβώς πας,» μου εξηγεί ο γκριζομάλλης άντρας. «Μπορεί να πηγαίνεις είτε προς τις αντρικές είτε προς τις γυναικείες. Τα οπτικά δεδομένα, ωστόσο, θα μας βοηθήσουν.» Εκείνη τη στιγμή, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδουνίζει, και ο άντρας τον ανοίγει έτσι ώστε να μπορούμε ν'ακούσουμε όλοι. «Μάλιστα;»

Μια γυναικεία φωνή έρχεται από το μεγάφωνο: «*Έχω τα οπτικά δεδομένα έτοιμα, Βινάρη.*»

«Έρχομαι,» αποκρίνεται ο γκριζομάλλης.

Η γυναίκα που έδεσε το τραύμα του Σουτούρη μένει μαζί του· οι υπόλοιποι ακολουθούμε τον Βινάρη – που πρέπει να είναι υπεύθυνος για την ασφάλεια του καζίνου, υποθέτω – έξω απ'το δωμάτιο, μέσα σε διαδρόμους κι επάνω σε μια σκάλα.

Η Πάολα τον ρωτά: «Ο κύριος Σχολάρχης έχει ενημερωθεί;»

«Προτίμησα να το πω πρώτα σ'εσένα,» αποκρίνεται ο Βινάρης.

«Καλά έκανες,» νεύει εκείνη.

«Θα του το πω, βέβαια, αργότερα.»

«Εννοείται.»

«Ποιος είναι ο Σχολάρχης;» τη ρωτάω χαμηλόφωνα.

«Ένας από τους ιδιοκτήτες του *Τυχερού Άστρου*.»

Και Δρομολόγος, αναμφίβολα, σκέφτομαι.

Μπαίνουμε σ'ένα δωμάτιο που είναι, καταφανώς, κέντρο ελέγχου. Οθόνες υπάρχουν γύρω-γύρω, και πολλές από αυτές δείχνουν αίθουσες του καζίνου. Ένας άντρας και μια γυναίκα κάθονται εδώ, μπροστά σε κονσόλες: και η γυναίκα σηκώνεται και δίνει μια μικρή συσκευή αποθήκευσης δεδομένων στον Βινάρη.

«Βάλ' το να το δούμε,» την προτρέπει εκείνος χωρίς να πάρει τη συσκευή.

Η γυναίκα κάθεται ξανά μπροστά στην κονσόλα, πατά μερικά πλήκτρα, και στην οθόνη αντίκρυ μας παρουσιάζεται η κίνηση προς και από τις τουαλέτες αφότου ο Σουτούρης μπήκε εκεί.

«Ξανθά μαλλιά και μπλε μπλούζα, είπε,» μας θυμίζει η Πάολα.

Και δεν αργούμε καθόλου να δούμε, όντως, μια γυναίκα με μακριά ξανθά μαλλιά, κατάλευκο δέρμα, μπλε μπλούζα, και μαύρη φούστα να πηγαίνει στις τουαλέτες.

«Η Νιρίφα!» λέει αμέσως η Πάολα.

«Την ξέρεις;» ρωτάω.

«Φυσικά και την ξέρω.» Στρέφεται στον Βινάρη. «Ήταν εδώ χτες, όταν ο Σουτούρης έπαιζε;»

«Δεν είμαι σίγουρος–»

«Μπορείς να το ελέγξεις;»

Ο Βινάρης κοιτάζει τη γυναίκα μπροστά στην κονσόλα. «Μπορούμε;»

«Δεν έχουν σβηστεί τα χτεσινά οπτικά δεδομένα,» αποκρίνεται εκείνη. «Αποθηκευμένα είναι.»

Η Πάολα τής λέει ποιες ώρες να ελέγξει, κι εκείνη πληκτρολογεί επάνω στην κονσόλα, ανακαλώντας τις κινούμενες εικόνες που έχουν καταγράψει οι τηλεοπτικοί πομποί του *Τυχερού Άστρου*. Στην οθόνη μας παρουσιάζεται ο Σουτούρης να παίζει *Τυχερό Άστρο*, και βλέπουμε πως ανάμεσα στους συμπαίκτες του είναι και η Νιρίφα: τα ίδια μακριά ξανθά μαλλιά, το ίδιο κατάλευκο δέρμα, αλλά ντυμένη τελείως διαφορετικά, με μια μοβ τουαλέτα και μακριά μαύρα γάντια. Μετά από λίγο, δείχνει τσαντισμένη επειδή έχει χάσει κάμποσα λεφτά.

«Αυτή το έκανε,» λέει η Πάολα. Και προς τον Βινάρη: «Μάθε αν είναι ακόμα εδώ.»

Η Νιρίφα είναι μέλος των Δρομολόγων, απ’ό,τι καταλαβαίνω, και με την Πάολα δεν πρέπει να τα πηγαίνουν καλά. Για την ακρίβεια, αν δεν κάνω τρομερό λάθος, μάλλον μισιούνται οι δυο τους.

Τη βρίσκουμε σ’ένα από τα ιδιαίτερα δωμάτια του καζίνου, τρεις πόρτες απόσταση από εκεί όπου εγώ και η Πάολα κάναμε έρωτα, και δεν είναι μόνη. Καθώς ανοίγουμε τη βλέπουμε να είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μαζί μ’ένα γαλανόδερμο, μαυρομάλλη άντρα. Εκείνος φορά ακόμα την περισκελίδα του, αλλά το κατάλευκο σώμα της Νιρίφα είναι τελείως γυμνό – και η Νιρίφα, ξαφνιασμένη, τραβά επάνω της ένα σεντόνι.

«*Τι…!*» συρίζει, αγριεμένα.

«Μαχαίρωσες έναν φίλο μου,» της λέει η Πάολα.

«Τι…» Η Νιρίφα σηκώνεται από το κρεβάτι, ακόμα κρατώντας το σεντόνι επάνω της. «Εδώ ήμουν! Πώς να μαχαιρώσω…;» Στρέφεται προς τον άντρα στο κρεβάτι, ο οποίος τώρα επίσης σηκώνεται πιάνοντας το παντελόνι του από κάτω και φορώντας το. «Μιχαία;»

«Δεν πήγε πουθενά,» λέει ο Μιχαίας στην Πάολα.

«Κι από τι ώρα είστε μαζί; Πριν από λίγο δεν ήρθατε εδώ;» του λέει εκείνη.

«Ναι,» κομπιάζει ο Μιχαίας. «Γιατί… πότε…;»

«Τι ανοησίες είν’ αυτές;» φωνάζει η Νιρίφα. «Για ποιον φίλο σου λες, και γιατί εγώ να θέλω να τον μαχαιρώσω;»

«Γιατί έχασες λεφτά χτες στο *Τυχερό Άστρο*,» αποκρίνεται η Πάολα.

«Και λοιπόν; Και – και ποιος σου έδωσε εσένα το δικαίωμα νάρχεσαι εδώ και να με κυνηγάς; Δρομονόμος είσαι; Η αγαπημένη σκυλίτσα της Μαμάς!»

Η Πάολα τη χαστουκίζει δυνατά, κάνοντας το κεφάλι της να γυρίσει στο πλάι και τα πόδια της να παραπατήσουν. Η Νιρίφα απλώνει το χέρι της για να πιαστεί από τον τοίχο. Η Πάολα αναπνέει πολύ έντονα, παρατηρώ· ακόμα νομίζει ότι εισπνέει και εκπνέει φλόγες, είμαι σίγουρος. Κι εγώ το ίδιο αισθάνομαι. Το σώμα της, επίσης, μοιάζει έτοιμο να χιμήσει, σαν το σώμα αγριμιού: άλλο ένα αποτέλεσμα της διεγερτικής επίδρασης του ναρκωτικού, αναμφίβολα.

Παρά την ένταση της κατάστασης, όμως, δεν μπορώ παρά να αναρωτηθώ φευγαλέα σε ποια Μαμά αναφέρθηκε η Νιρίφα. Σίγουρα, δεν είναι αδελφές οι δυο τους…

Και τώρα η Νιρίφα στρέφει ξανά το βλέμμα της στην Πάολα, και τα μάτια της γυαλίζουν δολοφονικά. «Σκρόφα!» συρίζει. «Είσαι μεθυσμέ*νη!*»

«Δεν είμαι μεθυσμένη! Και ο Σχολάρχης πολύ σύντομα θα μάθει ότι εσύ, μέσα στο καζίνο του–»

«Τίποτα δεν έκανα μες στο καζίνο του, σκυλίτσα της Μαμάς!» φωνάζει η Νιρίφα.

«Ψάξτε την τσάντα της!» λέει η Πάολα στους δύο άντρες που έχουν έρθει μαζί με τον Βινάρη.

«Αφήστε την τσάντα μου!» Η Νιρίφα κάνει να την πιάσει από εκεί όπου βρίσκεται, πάνω σε μια καρέκλα, αλλά η Πάολα τη σπρώχνει άγρια. Η Νιρίφα όμως είναι προετοιμασμένη, δεν πέφτει, και ορμά στην Πάολα, πιάνοντάς την από τα μαλλιά, κλοτσώντας, δαγκώνοντάς την. Δε δίνει σημασία στο σεντόνι που γλιστρά από πάνω της, και οι δυο τους σύντομα καταλήγουν στο κρεβάτι, παλεύοντας. Οι

άντρες του Βινάρη προσπαθούν να τις χωρίσουν και δέχονται άγρια χτυπήματα· στο τέλος, όμως, τα καταφέρουν. Ο ένας κρατά τη Νιρίφα από τη μέση, έχοντας τυλιγμένο το σεντόνι γύρω της. Ο άλλος κρατά την Πάολα πάνω στο κρεβάτι, ξαπλωμένη μπρούμυτα, στρίβοντάς της το χέρι, λέγοντάς της να ηρεμήσει και το θέμα θα λυθεί.

«Άφησέ με, καριόλη, γιατί θα σε σκοτώσω!» γρυλίζει η Πάολα.

«Θα σας αφήσω, κυρία Πάολα, αλλά πρώτα– *Ογκχ!*» Η Πάολα τον χτυπά κάτω από τη ζώνη με τη γροθιά του άλλου της χεριού, και ο άντρας τινάζεται πίσω.

«*Αρκετά!*» φωνάζει ο Βινάρης. «Αν δεν σταματήσει αυτό, θα σας πετάξω και τις δυο έξω απ'το καζίνο! και είμαι βέβαιος πως ούτε ο κύριος Σχολάρχης θα σας επιτρέψει να ξαναμπείτε. Ακόμα κι εσένα, Πάολα.» Μετά, καθώς ησυχία επικρατεί προς στιγμή, πιάνει την τσάντα της Νιρίφα από την καρέκλα και την ανοίγει. Ψάχνει μέσα και σύντομα βγάζει ένα κλειστό στιλέτο. Παρά το κουμπί στη λαβή του και – *κλικ!* – μια μακριά, κοφτερή λεπίδα παρουσιάζεται.

«Οπλισμένη,» λέει η Πάολα, έχοντας σηκωθεί από το κρεβάτι κι ατενίζοντας εχθρικά τη Νιρίφα.

«Θες να ψάξουμε κι εσένα, Πάολα, να δούμε αν κρύβεις κανένα στιλέτο επάνω σου;» αντιγυρίζει η Νιρίφα. «Δεν είναι αυτό απόδειξη ότι επιτέθηκα σε κανέναν!»

«Σε είδε,» της λέει η Πάολα. «Είναι ακόμα ζωντανός. Και σε κατέγραψε και ο τηλεοπτικός πομπός να μπαίνεις στις τουαλέτες λίγο μετά απ'αυτόν.»

Η Νιρίφα δεν της μιλά· στρέφεται στον Βινάρη. «Δεν του επιτέθηκα εγώ. Δεν ξέρω ποια το έκανε. Πήγα στην τουαλέτα για να κατουρήσω – δεν ήξερα ότι απαγορεύεται! Μετά βγήκα και σύντομα συνάντησα τον Μιχαία.» Ρίχνει ένα βλέμμα προς τη μεριά του γαλανόδερμου άντρα, ο οποίος τώρα έχει φορέσει και τα υπόλοιπα ρούχα του.

«Σταμάτα τις μαλακίες, Νιρίφα,» λέει η Πάολα. «Κανένας δεν σε πιστεύει.»

«Ούτε εσένα σε πιστεύει κανένας!» φωνάζει η Νιρίφα. «*Προσπαθεί να με ενοχοποιήσει,*» λέει στον Βινάρη, με τέτοια έμφαση και με τόσο

τρομαγμένη ειλικρίνεια που εγώ, ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα, οφείλω να τη θαυμάσω – αν και ούτε στιγμή δεν την πιστεύω.

Ο Βινάρης αναστενάζει.

«Θα δούμε,» λέει η Πάολα, παγερά, «τι έχει να πει ο κύριος Σχολάρχης.»

«Ας πει ό,τι θέλει· αυτή είναι η αλήθεια,» λέει η Νιρίφα. «Κι εγώ τώρα φεύγω από δω. Άφησέ με, γαμώ τα χέρια σου!» Χτυπά τα χέρια του άντρα που την κρατά από πίσω.

Ο Βινάρης τού κάνει νόημα να την ελευθερώσει, κι εκείνη αρχίζει αμέσως να ντύνεται, βιαστικά.

«Δεν έχεις να πας πουθενά,» της λέει η Πάολα. Και προς τον Βινάρη και τους άλλους δύο: «Μην την αφήσετε να φύγει.»

«Δε μπορούμε να της απαγορεύσουμε–»

«Λέω: *μην την αφήσετε να φύγει!*» Τα μάτια της Πάολας γυαλίζουν άγρια.

«Κυρία Πάολα, δεν έχετε τη διοίκηση του καζίνου,» αποκρίνεται νηφάλια ο Βινάρης, «κι εμείς δεν είμαστε η Χωροφυλακή της Νίρβεκ, ούτε το Δικαστήριο των Δρομολόγων.»

Η Πάολα αναστενάζει, εξαγριωμένα. «Θα τα ξαναπούμε, σύντομα,» λέει στη Νιρίφα.

«Νάσαι σίγουρη γι'αυτό,» αποκρίνεται εκείνη, έχοντας ήδη, ως δια μαγείας, προλάβει να ντυθεί. Αρπάζει την τσάντα της και το στιλέτο της από τα χέρια του Βινάρη και βαδίζει προς την πόρτα του δωματίου. «Έρχεσαι;» ρωτά τον Μιχαία πάνω απ'τον ώμο της. «Ή θα μείνεις εδώ, με τη σκυλίτσα της Μαμάς;»

«Θα σε κρεμάσω ανάποδα, μαλακισμένη!» γρυλίζει πίσω της η Πάολα καθώς η Νιρίφα φεύγει απ'το δωμάτιο.

Ο Μιχαίας μοιάζει διστακτικός για λίγο· ύστερα φεύγει κι εκείνος, προτιμώντας μάλλον να μη μείνει εδώ περισσότερο απ'όσο χρειάζεται.

Διαφήμιση στον *Περιπατητή*, περιοδικό της Νίρβεκ, ποικίλης ύλης, το οποίο κυκλοφορεί ανά δεκαήμερο:

****

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΟΥ

ΚΑΡΦΩΜΕΝΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Σας φτιάχνουμε το ημερολόγιο που
ΕΣΕΙΣ θέλετε για το νέος έτος!

Σε πολλά μεγέθη χαρτιού – για τον τοίχο, για το γραφείο, για την τσάντα σας! – και με ό,τι εικόνες και φωτογραφίες σάς αρέσουν!

Καλέστε μας!

Τηλ. Κωδ.: Π [X I V] V X I / I /

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΣΠΙΤΙ

Η Πάολα είναι φανερά εκνευρισμένη, μεθυσμένη, και υπό την επήρεια της Ανάσας του Δράκοντα· σκέφτομαι, έτσι, πως θα ήταν καλύτερα αν φεύγαμε από εδώ. Αλλά ποιος είμαι εγώ που θα της πω τι να κάνει; Είμαι απλά ένας ξένος στη Νίρβεκ, και δεν ξέρω για την πόλη ούτε τα μισά απ'ό,τι εκείνη. Επομένως, παίρνοντας μια κουρασμένη έκφραση, της λέω ότι θα πάω στο σπίτι μου τώρα.

«Το τραύμα μου με πονά,» εξηγώ· «δεν μπορώ να μείνω άλλο.» Αν και είναι ψέμα· ύστερα από τόσα ποτά και την Ανάσα, δεν αισθάνομαι καθόλου το τραύμα μου.

«Θα πας με τα πόδια;» με ρωτά η Πάολα, ενώ στεκόμαστε στον διάδρομο, έξω από τα ιδιαίτερα δωμάτια. Ο Βινάρης και οι δύο φύλακες του καζίνου έχουν φύγει από κοντά μας.

«Δεν είναι μακριά…»

«Μην είσαι ανόητος! Πάρε το τρίκυκλό μου.» Βγάζει τα κλειδιά από την τσάντα της.

«Δε μπορώ να πάρω το όχημά σου άμα δεν είσαι κι εσύ μαζί,» της λέω.

«Γιατί;»

«Είναι θέμα αρχής.» Μαλακίες, αλλά ελπίζω να θεωρήσει ότι λέω αλήθεια. Ραλίστας είμαι, άλλωστε· μπορεί να έχω περίεργες απόψεις για τα οχήματα, δεν μπορεί;

«Καλά. Θα έρθω τότε,» αποκρίνεται (όπως ήλπιζα). «Είμαι κι εγώ κουρασμένη, εξάλλου.»

Προτού πάμε στο γκαράζ του *Τυχερού Άστρου*, επισκεπτόμαστε τον Σουτούρη στο δωμάτιο όπου τον έχουμε αφήσει, και βρίσκουμε εκείνη τη γυναίκα που τον περιποιήθηκε ακόμα μαζί του. Είναι γαλανόδερμη σαν εκείνον, με μακριά πράσινα μαλλιά, και φορά μια μαύρη τουαλέτα με προκλητικά ανοίγματα. Κάθεται τώρα στον καναπέ,

πλάι στον Τυχερό, και έχουν κι οι δυο τους ποτήρια με κρασί στο χέρι. Το ένα της πόδι είναι διπλωμένο από κάτω της. Γυρίζουν και μας κοιτάζουν· φαίνεται να τους έχουμε διακόψει από κάποια κουβέντα.

«Μαργκώ,» της λέει η Πάολα, «θα φύγουμε. Όλα εντάξει;»

Εκείνη νεύει. «Δεν υπάρχει κίνδυνος.»

«Πού πάτε;» ρωτά ο Σουτούρης.

«Σπίτι μου,» αποκρίνομαι. «Εσύ μείνε εδώ. Ξεκουράσου.»

«Κι αν επιστρέψει η δολοφόνος, δεν θα με λέτε πια 'ο Τυχερός' αλλά 'ο Νεκρός'–»

«Σου είπα: θα σε φυλάω ώς τα ξημερώματα,» τον διακόπτει η Μαργκώ μειδιώντας.

«Και μετά τα ξημερώματα;» μορφάζει ο Σουτούρης, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Τη βρήκαμε τη δολοφόνο,» παρεμβαίνει η Πάολα. Ο Σουτούρης και η Μαργκώ στρέφονται να την ατενίσουν, κι εκείνη εξηγεί πως ήταν η Νιρίφα. Η Μαργκώ φαίνεται να την ξέρει, αλλά ο Τυχερός δεν έχει ιδέα για ποια λένε.

«Ποια είν' αυτή;» ρωτά.

«Θα σου πω,» του λέει η Μαργκώ. «Δεν είναι και τόσο επικίνδυνη· τελικά, δε χρειάζεται ν'ανησυχείς.»

Εγώ κι η Πάολα φεύγουμε και, καθώς κατεβαίνουμε με τον ανελκυστήρα προς το υπόγειο γκαράζ του καζίνου, τη ρωτάω: «Είναι και η Μαργκώ Δρομολόγος;»

«Ναι.»

«Γιατρός;»

«Ναι. Δουλεύει στο Μεγάλο Δυτικό Νοσοκομείο. Αδελφή μου είναι.» Χασκογελά, λιγάκι μεθυσμένα, καθώς ο ανελκυστήρας μας φτάνει κάτω. «Λέμε τη Δυναστεία 'οικογένεια' αλλά» – σπρώχνει την πόρτα του ανελκυστήρα και βγαίνουμε μέσα στο υπόγειο γκαράζ – «οι Δρομολόγοι είμαστε *ουσιαστικά* οικογένεια. Οι περισσότεροι είμαστε συγγενείς, πιο κοντινοί ή πιο μακρινοί.»

Βαδίζουμε ώς το τρίκυκλο, η Πάολα το ξεκλειδώνει, κι εγώ κάθομαι στη θέση του οδηγού.

«Δεν είσαι μεθυσμένος;» με ρωτά.

«Είμαι,» παραδέχομαι, «αλλά λιγότερο από εσένα, νομίζω.»
«Μάλλον έχεις δίκιο.»

Βάζω μπροστά, φεύγουμε από το *Τυχερό Άστρο*, και οδηγώ μέσα στους δρόμους της Νίρβεκ που, λόγω Αρχιχρονιάς, έχουν αρκετή κίνηση παρά τη νυχτερινή ώρα. Οι αισθήσεις μου και τα αντανακλαστικά μου δεν είναι σε καλή κατάσταση· το καταλαβαίνω και παλεύω για να προσέχω. Μέσα στον οργανισμό μου, η κούραση, τα ποτά, και η Ανάσα του Δράκοντα αντιμάχονται για κυριαρχία· και απ' όλα προτιμώ την Ανάσα αυτή τη στιγμή επειδή, τουλάχιστον, με κάνει να βρίσκομαι σε περισσότερη εγρήγορση, αν και *τσιτωμένη* εγρήγορση, όχι εκείνη την ήρεμη, διαυγή εγρήγορση στην οποία οφείλει να βρίσκεται κανείς όταν οδηγεί.

Ευτυχώς, το σπίτι μου δεν είναι μακριά από το *Τυχερό Άστρο*. Αφήνουμε το τρίκυκλο σ'έναν δρόμο εκεί κοντά, μπαίνουμε στην πολυκατοικία, κι ανεβαίνουμε στον τρίτο όροφο και τη γκαρσονιέρα.

«Κάτσε,» προτείνω στην Πάολα. «Υπάρχει τίποτα να πιούμε εδώ μέσα;» Το ξέρω πως κανονικά δεν θάπρεπε να πιούμε κι άλλο, αλλά καλύτερα να μην την αφήσω να φύγει στην κατάστασή της. Επιπλέον, αυτή η Νιρίφα μού φάνηκε εκδικητικός τύπος· δεν θέλω να φανταστώ τι μπορεί να της κατέβει να κάνει μέχρι το πρωί. Προτιμότερο η Πάολα να μην είναι στο καζίνο.

Μα τους θεούς! δεν το πιστεύω ότι σκέφτομαι πώς να προστατέψω τη Δρομολόγο! Μοιάζει αστείο, με μια δεύτερη σκέψη. Αλλά δεν μπορώ να το αποφύγω.

«Στην κουζίνα,» μου λέει η Πάολα. «Στα κάτω ράφια.» Και κάθεται πάνω στο κρεβάτι μου, απότομα.

Όταν έχω φέρει μαζί μου ένα μπουκάλι Χρυσό Καύσωνα και δύο ποτήρια, τη βρίσκω μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι, με τις μπότες της ριγμένες στο πάτωμα. Κάθομαι πλάι της, γεμίζω τα ποτήρια με Χρυσό Καύσωνα, και της δίνω το ένα.

Η Πάολα πίνει, και κλείνει τα μάτια κάνοντας το κεφάλι πίσω, ακουμπώντας το πάνω στην αφίσα της Έκπτωτης Ελοντί.

«Να ρωτήσω κάτι;» λέω.

Τα βλέφαρά της ανοίγουν. «Πες.» Πίνει κι άλλο Χρυσό Καύσωνα.

«Η Νιρίφα αναφέρθηκε σε κάποια ‘Μαμά’. Σίγουρα, δεν είστε αδελφές…»

Η Πάολα γελά. «Αδελφές; Αν ήταν αδελφή μου αυτή η καριόλα, θα την είχα πνίξει στο μπάνιο όταν ήταν ακόμα μικρή! Όχι, αγάπη μου, δεν είμαστε αδελφές, για όνομα της Λόρκης!»

«Ποια είναι η Μαμά, λοιπόν;»

Η Πάολα γελά ξανά, πίνει Χρυσό Καύσωνα. «Δεν ξέρεις τίποτα για τους Δρομολόγους, ε; Η ‘Μαμά’ είναι η Μητέρα των Δρομολόγων.»

«Η αρχηγός σας;»

«Οι Δρομολόγοι έχουν δύο αρχηγούς, τον Πατέρα και τη Μητέρα. Σου είπα, είμαστε πιο οικογένεια απ’ό,τι η Δυναστεία, δε σ’το είπα;»

«Και πηγαίνει κληρονομικά το θέμα;» ρωτάω. «Δηλαδή, μετά από τον Πατέρα και τη Μητέρα παίρνουν τη θέση τους τα παιδιά τους;»

«Όχι πάντα. Αλλά μπορεί να συμβεί αυτό που λες. Βασικά, συμβαίνει αν δεν έχουν ορίσει ποιος θα είναι ο διάδοχος. Όμως συνήθως το έχουν ορίσει, οπότε δεν υφίσταται τέτοιο πρόβλημα. Μπορεί, βέβαια, να γίνει και μονομαχία για διάφορους λόγους.»

«Μονομαχία;»

«Ναι. Ο τωρινός Πατέρας μας, βασικά, με μονομαχία πήρε τη θέση του επειδή, ύστερα από τον θάνατο του προηγούμενου Πατέρα, υπήρχε άλλος ένας που ήθελε τη θέση και είχε αρκετή υποστήριξη ανάμεσα στους Δρομολόγους. Ο Σχολάρχης.»

«Ο ίδιος που έχει το καζίνο;»

«Ο ίδιος. Μονομάχησαν αυτός κι ο Πατέρας, με ξιφίδια, και – εγώ ήμουν αγέννητη, δεν το είδα να συμβαίνει – ο Σχολάρχης έχασε. Έχει ακόμα μια μεγάλη ουλή επάνω του, από τη μονομαχία. Τα πηγαίνουν, όμως, καλά με τον Πατέρα πλέον.» Πίνει κι άλλο Χρυσό Καύσωνα, τελειώνοντας το ποτήρι της. Αναστενάζει και ξαπλώνει στο κρεβάτι, ζαλισμένη.

Πίνω μια μικρή γουλιά από τον δικό μου Χρυσό Καύσωνα. «Και είναι αλήθεια ότι η Μητέρα σε συμπαθεί;»

«Δεν είναι ψέμα,» παραδέχεται η Πάολα. «Αλλά αυτή η σκρόφα το κάνει ν’ακούγεται σαν νάναι τίποτα κακό, σαν εγώ να έχω συνωμοτήσει ή σαν… σαν να μην αξίζω να έχω την εύνοια της Μητέρας!»

«Η Μητέρα τι σου είναι, Πάολα; Είστε συγγενείς;»

«Ξαδέλφη μου είναι.»

«Και η Νιρίφα;»

Η Πάολα χασμουριέται. «Μακρινή ξαδέλφη, πολύ μακρινή. Δε σε πειράζει αν κοιμηθώ εδώ, ε;»

«Καθόλου.»

Μετά από λίγο την έχει πάρει ο ύπνος. Γδύνομαι και ξαπλώνω δίπλα της, σκεπάζοντάς μας και τους δύο με την ελαφριά, καλοκαιρινή κουβέρτα.

Ξυπνάμε αργά, κατά το μεσημέρι, και δεν καταλαβαίνω αν εγώ ξύπνησα πρώτος ή αν η Πάολα ξύπνησε πρώτη. Μάλλον, λίγο κι από τα δύο: οι κινήσεις της κάτω από την κουβέρτα ξύπνησαν εμένα, και οι δικές μου κινήσεις ξύπνησαν εκείνη.

«Καλημέρα,» λέει η Πάολα καθώς στηρίζει το κεφάλι της στο αριστερό χέρι, γυρισμένη στο πλάι. «Είσαι 'ντάξει;»

«Ναι, γιατί;»

«Το τραύμα σου…»

«Εντάξει είμαι.»

Σηκώνομαι από το κρεβάτι νιώθοντας πιασμένος.

«Θα κάνω ένα μπάνιο,» της λέω.

«Εντάξει,» μου λέει. Πιάνει το μπουκάλι με τον Χρυσό Καύσωνα από το πάτωμα και πίνει μια γουλιά. «Θα πλυθώ μετά.»

«Κάλεσε την αδελφή σου τη Μαργκώ, αν θέλεις, να δεις πώς είναι ο Σουτούρης.»

«Εντάξει.»

Πηγαίνω στο μπάνιο και πλένομαι, ενώ, πίσω από τον ήχο του νερού, ακούω την Πάολα να μιλά στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της (δεν καταλαβαίνω τι λέει, βέβαια). Μην αργώντας να τελειώσω το ντους, αλλάζω επίδεσμο στο τραύμα μου, τυλίγω μια πετσέτα γύρω από τη μέση μου, και βγαίνω. Βλέπω την Πάολα ξαπλωμένη στο κρεβάτι ακόμα, αλλά τώρα δεν φορά το μαύρο φόρεμα με το οποίο κοι-

μήθηκε. Δεν φορά ούτε καν τα εσώρουχά της. Υπομειδιώντας, μου κάνει νόημα με το δάχτυλο να πλησιάσω.

Δεν το πιστεύω ότι είναι φτιαγμένη ξανά, ύστερα από τέτοιο χάος χτες. Όμως παρατηρώ ξαφνικά πως κι εγώ είμαι φτιαγμένος – ή, τουλάχιστον, αρχίζω να είμαι. Αλλά δεν φταίω· με προκαλεί, έκδηλα!

Πλησιάζω το κρεβάτι, γελώντας. «Είσαι σίγουρη πως αυτή είναι καλή ιδέα;» Αλλά η Πάολα δεν μ'αφήνει να ξαπλώσω δίπλα της· καθώς σηκώνεται στα γόνατα, με σταματά όσο είμαι ακόμα όρθιος μπροστά στο κρεβάτι, λύνει την πετσέτα από γύρω μου, και τρίβει το πρόσωπό της επάνω στο μισοορθωμένο όργανό μου. *Θεοί...!* «Πάολα...» λέω ξέπνοα. Το όργανό μου δεν μένει μισοορθωμένο για πολύ, και τα πράγματα που η Πάολα μού κάνει αρχίζουν να με ζαλίζουν. Όταν επιχειρώ να απομακρυνθώ λίγο, δεν με αφήνει, γαντζώνοντας το δεξί της χέρι στον αριστερό μου γλουτό και το αριστερό χέρι στον δεξή. Καθώς η Πάολα συνεχίζει, το βλέμμα μου πέφτει αναπόφευκτα στην αφίσα της Ελοντί αντίκρυ μου: και, παρότι η Πάολα είναι πιασμένη επάνω μου, το μυαλό μου πηγαίνει σ'*εκείνη*, στην Ελοντί, στις μέρες μου μαζί της, πριν από τόσο καιρό. Κλείνω τα μάτια αλλά οι αναμνήσεις της δεν φεύγουν έτσι εύκολα. Μουγκρίζοντας τελειώνω πάνω στον λαιμό της Πάολας.

Εκείνη με χτυπά απότομα και στους δύο μηρούς και σηκώνεται από το κρεβάτι. «Λατρεύω τα φρεσκοπλυμένα πουλιά,» μου λέει καθώς με φιλά ηχηρά στο μάγουλο και πηγαίνει στο μπάνιο κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Ακούω νερό ν'αρχίζει να τρέχει.

Και ξαπλώνω στο κρεβάτι, κουρασμένα, μην κάνοντας τον κόπο να ντυθώ ακόμα. Ανάβω ένα τσιγάρο και καπνίζω νωχελικά.

Όταν η Πάολα βγαίνει από το μπάνιο, είναι γυμνή και στάζει. *Φυσικά*, σκέφτομαι. *Δεν είχε άλλη πετσέτα μέσα.* Κάνω να πιάσω την πετσέτα μου από το πάτωμα, αλλά η Πάολα μού ζητά να σηκωθώ απ'το κρεβάτι. Σηκώνομαι (λιγάκι παραξενεμένος – μη θέλοντας να πιστέψω ότι έχει κι *άλλα* κόλπα στο μυαλό της!) κι εκείνη πιάνει την άκρη του κρεβατιού κι ανοίγει το επάνω μέρος του – στρώμα, κουβέρτα, και μαξιλάρια μαζί – σαν σκέπασμα μπαούλου. Από κάτω υπάρχουν πετσέτες, τραπεζομάντηλα, σεντόνια, κι άλλα υφάσματα. Η Πάολα

παίρνει μια πετσέτα, κλείνει ξανά το κρεβάτι, και σκουπίζεται χωρίς βιασύνη.

«Δε μου έχεις πει όλα τα μυστικά του σπιτιού μου,» παρατηρώ.

«Σ'άφησα ν'ανακαλύψεις και κάτι μόνος σου. Γιατί δεν έχεις ντυθεί;»

«Βαριόμουν.»

«Μη βαριέσαι. Έχεις δουλειές σήμερα.»

«Σήμερα; Αρχιχρονιάτικα; Νόμιζα ότι κανένας δεν δουλεύει στη Νίρβεκ.»

«Οι Δρομολόγοι και η Δυναστεία ποτέ δεν παύουν να δουλεύουν.»

«Ο Σουτούρης τι κάνει;» αλλάζω θέμα.

«Καλά είναι,» λέει η Πάολα. «Κοιμόταν όταν μίλησα με τη Μαργκώ.»

Την υπόλοιπη Αρχιχρονιά, την Πρώτη Ημέρα του Πρώτου Φθινοπωρινού, τα πράγματα δεν είναι και τόσο επεισοδιακά όσο τα γεγονότα ώς τώρα. Αφήνω τρία μυστηριώδη σημειώματα για την Πάολα – ένα κάτω από την πόρτα του κήπου μιας μονοκατοικίας στον Δρυόκηπο· ένα επάνω σ'ένα τυχαίο (ναι, η Πάολα είπε *σε τυχαίο*) όχημα στον Αεροπόρο, στην ανατολική μεριά της Νίρβεκ· και ένα κάτω από το τραπεζομάντηλο ενός συγκεκριμένου τραπεζιού μιας ταβέρνας στο Χαμηλό Λιμάνι – και ύστερα πηγαίνω να μιλήσω στον Σουτούρη τον Τυχερό, ο οποίος είναι πια στο σπίτι μου. Τον ρωτάω πότε θα φύγει: Επικοινώνησε με τον Γρηγόριο, τον Καπετάνιο του *Αμφίδρομου*; Ναι, μου απαντά, τον κάλεσε με τον πομπό του· και μου λέει πως ο *Αμφίδρομος* φεύγει αύριο τελικά. «Θα πάω μαζί τους, ραλίστα.»

«Είσαι σίγουρος; Μπορείς;»

«Μπορώ, αφού δεν είμαι νεκρός ακόμα.»

«Η Μαργκώ τι σου είπε;»

«Μου πρότεινε να μείνω μερικές μέρες στην πόλη, αλλά, γάμα το, θα επιστρέψω στο Μαύρο Δόντι.»

«Μην είσαι ανόητος· μείνε. Φοβάσαι ότι δε θα βρεις άλλο πλοίο;» Ρητορική ερώτηση.

Μετά από λίγη κουβέντα ακόμα, καταφέρνω να τον πείσω να μείνει. Κάθεται έτσι πέντε μέρες μαζί μου στη Νίρβεκ, ενώ ερχόμαστε σε

επαφή με μέλη της Δυναστείας ώστε να ειδοποιήσουν τη Ναρλέθι στο Μαύρο Δόντι, με την πρώτη ευκαιρία, για να μην ανησυχεί για τον Τυχερό.

Οι δουλειές μου για την οικογένεια ξεκινάνε στη Νίρβεκ αμέσως μετά την Αρχιχρονιά, και δεν έχω συναναστροφές μόνο με την Πάολα, φυσικά, αλλά και μ'άλλους συγγενείς. Με τον Ζορζ τον Βουτηχτή, κατά πρώτον, και με τον Ρίβη Παλιόσυρμο, τους οποίους ξέρω από παλιά, όταν είχα ξαναδουλέψει εδώ για τη Σιδηρά Δυναστεία. Το μαθαίνουν όλοι τους, πολύ γρήγορα, ότι είμαι στην πόλη. Τον Ζορζ τον συμπαθώ· δεν με πειράζει καθόλου να γνωρίζει ότι είμαι στη Νίρβεκ. Τον Παλιόσκυλο δεν τον συμπαθώ καθόλου, αλλά είναι ανέφικτο να τον αποφύγεις. Είναι από τα κεντρικά μέλη της οικογένειας στην πόλη, και είναι επίσης λοχαγός της Χωροφυλακής της Νίρβεκ. Την προηγούμενη φορά που ήμουν εδώ, εισέπραξα θανατικές απειλές από αυτόν, και μου έστησε επίσης και μια *αισχρή* κατάσταση με τη Χωροφυλακή, το καθίκι! Μ'έριξαν σ'ένα μπουντρούμι για μια ολόκληρη νύχτα. Δεν τόλμησε, βέβαια, ο Παλιόσκυλος να με κρατήσει περισσότερο εκεί· είμαι της οικογένειας, άλλωστε, κι επιπλέον δεν υπήρχε καν καλός λόγος για να με κλειδώσουν! Απλά έτρεχα λιγάκι γρήγορα – αφού ο Ρίβης μού το είχε ζητήσει, φυσικά, προκειμένου να παρενοχλήσω κάποιους τους οποίους η Δυναστεία ήθελε να τρομάξει (και δεν ξέρω ακριβώς γιατί· κανένας δεν μου είπε).

Ενόσω ο Σουτούρης ο Τυχερός είναι ακόμα στη Νίρβεκ, μοιράζω γι'άλλη μια φορά μυστηριώδη μηνύματα για τους Δρομολόγους και βοηθάω τον Ζορζ τον Βουτηχτή σε μια από τις δουλειές του.

«*Μπορείς νάρθεις μαζί μου έξω από την πόλη, Ζορδάμη, στις όχθες του ποταμού;*» με ρωτά, μιλώντας μου μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού.

«Θα βουτήξουμε;»

«*Εγώ μόνο. Για να φυλάς τσίλιες σε θέλω.*»

Δεν έχω αντίρρηση· το εκτιμώ, όμως, που ρωτά και δεν απαιτεί.

Το απόγευμα εκείνης της ημέρας, μπαίνουμε στο τετράκυκλο όχημα που μου έχει παραχωρήσει η Πάολα και φεύγουμε από τη Νίρβεκ κατευθυνόμενοι νότια. Οι τροχοί του οχήματος είναι ατρακτοειδείς και δυνατοί, καλοί για κίνηση και μέσα στην πόλη και στην ύπαιθρο.

«Τι πας να κανείς, ακριβώς;» ρωτάω, οδηγώντας.
«Να θάψω κάτι πράγματα.»
«Να τα θάψεις;»
«Ναι, κάτω απ'τον νερό. Τα έχω σε ειδικούς θύλακες.» Ανοίγει τον σάκο του και μου τους δείχνει. «Αδιάβροχους.»
«Τι περιέχουν;»
Κλείνει τον σάκο. «Κάτι που πρέπει να μείνει κρυφό, ραλίστα.»
Σε μια από τις ανατολικές όχθες του Τάρνοφ, κάπου τριάντα-πέντε χιλιόμετρα απόσταση από τη Νίρβεκ, μου λέει να σταματήσω. Σταματάω και βγαίνουμε από το όχημα. Το μέρος έχει αρκετή βλάστηση, αν και, με τον ερχομό του φθινόπωρου, τα περισσότερα δέντρα έχουν αρχίσει να χάνουν τα φύλλα τους.
Ο Ζορζ φορά τη στολή κατάδυσης και μου λέει: «Να κοιτάζεις γύρωγύρω. Αν δεις κανέναν να μας κατασκοπεύει, μην κάνεις τίποτα. Πες το μου, όμως, όταν αναδυθώ.»
«Δε φτάνει το σήμα του πομπού κάτω απ'το νερό;»
Ο Ζορζ κουνά το κεφάλι. «Όχι τόσο βαθιά που θα πάω.» Βάζει τον αναπνευστήρα του στο στόμα, παίρνει μαζί του τον σάκο του, και βουτά στον ποταμό.
Στέκομαι πλάι στο όχημα καπνίζοντας και νιώθοντας τον αέρα να παιχνιδίζει με τα μαλλιά μου. Κοιτάζω ολόγυρα μήπως εντοπίσω κανέναν κατάσκοπο, αλλά μονάχα κάτι πουλιά βλέπω στα γυμνά κλαδιά των δέντρων: κι αυτά δεν μπορεί νάναι κατάσκοποι εκτός αν είσαι πολύ ευφάνταστος.
Ο Ζορζ αργεί να επιστρέψει. Κάνει καμια ώρα μέχρι να αναδυθεί, κι όταν τελικά, στάζοντας, βγαίνει από τον ποταμό, τον ρωτάω: «Όλα εντάξει;»
«Ναι, γιατί; Είδες τίποτα;»
«Όχι. Αλλά άργησες, δεν άργησες;»
«Καθόλου,» μου λέει. «Τα πάντα κανονικά έγιναν. Έπρεπε να σκάψω εκεί κάτω και, μετά, να καλύψω το μέρος σωστά.»
«Πιστεύεις πραγματικά ότι μπορεί κάποιος να ψάξει στον πυθμένα του ποταμού γι'αυτά που έκρυψες;»

«Δεν είμαι ο μόνος βουτηχτής στη Σεργήλη, ραλίστα. Τι νομίζεις ότι κάνουν αυτοί του επαγγέλματός μου;»

Την επομένη ύστερα από την αναχώρηση του Σουτούρη από τη Νίρβεκ, ο Ρίβης Παλιόσυρμος μού ζητά να παρακολουθήσω έναν άνθρωπο για εκείνον.

«Τι έγινε,» τον ρωτάω ενώ καθόμαστε σε μια καφετέρια της Λεωφόρου Εκστρατείας, «δεν έχει η Χωροφυλακή άτομα για τέτοιες δουλειές και βάζετε ραλίστες;»

«Μη με τσαντίζεις, ραλίστα,» αποκρίνεται ο Παλιόσκυλος, ντυμένος στην τρίχα με τη στολή του, όπως πάντα, αλλά έχοντάς την κρυμμένη κάτω από μια καφετιά καπαρντίνα για να μην τραβά την προσοχή. «Για να σ'το ζητάω σε χρειάζομαι. Χρωστάς, άρα δεν κάνεις παράπονα.»

Δεν υπήρχε λόγος να μου το θυμίσεις, σκέφτομαι αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Τι με κοιτάς έτσι, τώρα; Θες και τα ρέστα; Λοιπόν, άκου ποιος είναι αυτός ο τύπος και τι θέλω να κάνεις *ακριβώς*.»

Αυτός ο τύπος ονομάζεται Ρουάμης και δεν έχει επώνυμο· είναι παιδί της πέτρας, μεγαλωμένος στους δρόμους της πόλης. Τον λένε μονάχα «Ρουάμης ο Πολυβαδισμένος». Ανήκει σε μια συμμορία της Νίρβεκ που ακούει στο όνομα «οι Χαμηλοί Καβαλάρηδες», και δρουν στον Μεγάλο Κήπο και στην περιοχή εκεί γύρω. Ο Ρουάμης συναντά κάποια άτομα τα οποία φέρνουν λαθραία ναρκωτικά μέσα στην πόλη, και ο Παλιόσκυλος θέλει να τους μαγκώσει. Πρέπει εγώ, λοιπόν, να παρακολουθήσω τον Ρουάμη. Πρέπει, αν μπορώ, μάλιστα, να τον πλησιάσω. Ο Ρίβης μού λέει σε ποια μέρη συχνάζει ο Πολυβαδισμένος, πού είναι πιθανότερο ότι θα τον συναντήσω.

«Μπορώ να ζητήσω βοήθεια κι από άλλους συγγενείς, έτσι;» ρωτάω.

«Ναι, αλλά μην το παρακάνεις και τους βάλεις όλους να τρέχουν για την πάρτη σου, ραλίστα.» Σπασαρχίδης μέχρις εσχάτων, γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης.

Πηγαίνω στον Μεγάλο Κήπο, στα στέκια του Ρουάμη και των Χαμηλών Καβαλάρηδων, και δεν αργώ να αποκτήσω μια κάποια επαφή

μαζί τους. Δεν με λένε στη Δυναστεία «ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα» χωρίς καλό λόγο. Επειδή όμως δεν ωφελεί κανείς να είναι ξεπαρμένος, έχω ειδοποιήσει και τον Καθάριο να μ'έχει υπόψη του μήπως χρειαστεί να με πάρει γρήγορα από τον Μεγάλο Κήπο.

Ο Καθάριος είναι ένας γρυποκαβαλάρης αερομεταφορέας της Νίρβεκ και, φυσικά, μέλος της Σιδηράς Δυναστείας. Εξυπηρετικός άνθρωπος· δεν έφερε καμια αντίρρηση όταν του είπα τι ήθελα. Δεν έκανε καν ερωτήσεις σχετικά με το τι μπορεί να με κυνηγά ώστε να θέλω να φύγω γρήγορα από τον Μεγάλο Κήπο. Αναρωτιέμαι αν κι αυτός χρωστά. Κάποτε ίσως να τον ρωτήσω.

Η Πάολα βρίσκει ευκαιρία να μου δώσει μερικά παράξενα σημειώματα να μεταφέρω όσο βρίσκομαι στον Κήπο. Λες κι άλλη δουλειά δεν έχουμε να κάνουμε! Τι νόημα, τελικά, μπορεί νάχουν αυτές οι σαχλαμάρες, για τους Δρομολόγους; Και τι νόημα μπορεί νάχουν για τη Δυναστεία; *Κανένα,* μάλλον, στη δεύτερη περίπτωση.

Επισκέπτομαι συχνά τα στέκια του Ρουάμη και των Χαμηλών Καβαλάρηδων, κι όταν προκύπτει με κάποιους το ερώτημα ποιος είμαι και τι δουλειά κάνω, απαντώ πως ονομάζεται Αλλάνδρης Γηραιώνυμος κι εργάζομαι ως ταχυμεταφορέας. Δε νομίζω ότι με υποψιάζονται, και κάποτε εντοπίζω τον Ρουάμη τον Πολυβαδισμένο να κάνει κινήσεις ύποπτες. Τον παρακολουθώ μέσα στον ίδιο τον Μεγάλο Κήπο, χρησιμοποιώντας ως κάλυψη τη βλάστηση και τις απογευματινές σκιές, και τον βλέπω να συναντά τρεις ανθρώπους – δυο άντρες και μια γυναίκα – κοντά στον φυτικό λαβύρινθο του Κήπου. Κρυφακούγοντας καταλαβαίνω ότι αυτοί πρέπει νάναι που φέρνουν τα λαθραία ναρκωτικά στην πόλη. Τους φωτογραφίζω χωρίς φλας, για να μη με προσέξουν, ελπίζοντας οι φωτογραφίες να μην είναι πολύ σκοτεινές όταν εμφανιστούν.

Δεν ξέρω όμως τι λάθος κάνω και ο Ρουάμης κι οι άλλοι τρεις με βλέπουν. Αρχίζω αμέσως να τρέχω ενώ με κυνηγάνε ανάμεσα στα ψηλά δέντρα του Μεγάλου Κήπου, πολλά από τα οποία είναι αειθαλή και δεν έχουν χάσει τα φυλλώματά τους. Ακούω ξερά φύλα να τσακίζονται κάτω από τα πόδια μου, καθώς και την ανάσα μου δυνατή. Παρότι έχει πια περάσει παραπάνω από ένας μήνας από τότε που

τραυματίστηκα στο Μαύρο Δόντι, αισθάνομαι το επουλωμένο τραύμα στο στήθος μου να με πονά και να με δυσκολεύει στην αναπνοή. Βήχω.

Γαμήσου! σκέφτομαι, και καλώ με τον πομπό μου τον Καθάριο. Δεν του μιλάω, απλά πατάω μερικά κουμπιά πάνω στην τηλεπικοινωνιακή συσκευή με συγκεκριμένο τρόπο. Ο αερομεταφορέας θα καταλάβει – τα έχουμε συμφωνήσει – και ο δικός του πομπός θα τον οδηγήσει στον δικό μου. Το πρόβλημα είναι πώς θα προσγειωθεί εδώ μέσα, με τόση βλάστηση. Κι επιπλέον, απαγορεύεται γρυποκαβαλάρηδες να κατεβαίνουν στο εσωτερικό του Μεγάλου Κήπου, οπότε ό,τι είναι να γίνει πρέπει να γίνει γρήγορα, αλλιώς μπορεί να μπλέξουμε και με τη Χωροφυλακή – κι ο Παλιόσκυλος θα το χαρεί, ως συνήθως, τέτοιος καριόλης που είναι.

Καθώς ακούω φτεροκοπήματα από ψηλά, σκαρφαλώνω σ'ένα δέντρο και βλέπω τον γρύπα του Καθάριου να κάνει κύκλους από πάνω μου με τις μεγάλες φτερούγες του να ανεβοκατεβαίνουν ρυθμικά.

«Ε, εσύ!» μου φωνάζει ένας απ' αυτούς που με κυνηγάνε, καθώς πλησιάζουν το δέντρο. «*Έλα κάτω!*»

Τεντώνω τα χέρια μου προς τα πάνω· ο Καθάριος χάνει ύψος, και από τη σέλα του γρύπα τεντώνει το ένα δικό του χέρι προς εμένα. Αρπάζω τον καρπό του κι εκείνος τον καρπό μου. Με το άλλο χέρι πιάνω τη σέλα, γερά.

Ένας πυροβολισμός αντηχεί, αλλά δεν αισθάνομαι καμια σφαίρα να με χτυπά.

Ο γρύπας του Καθάριου υψώνεται στον απογευματινό ουρανό ενώ σκαρφαλώνω επάνω, καθίζοντας πίσω από τον αερομεταφορέα.

«Προβλήματα, ραλίστα;»

«Γάμησέ τα.»

«Πού πάμε;»

«Στη Λεωφόρο Εκστρατείας. Κάπου κοντά στα Κεντρικά της Χωροφυλακής.»

Καθώς πετάμε αναρωτιέμαι αν ο Ρουάμης μπόρεσε να δει το πρόσωπό μου μέσα στις απογευματινές σκιές, αν κατάλαβε ότι ήμουν

εγώ. *Αποκλείεται*, καταλήγω. *Ήταν πολύ σκοτεινά, και τρέχαμε.* Κι επιπλέον, δεν τον άκουσα να φωνάζει το ψεύτικο όνομά μου.

Όταν ο Καθάριος με κατεβάζει στη Λεωφόρο Εκστρατείας, τον πληρώνω.

«Δε χρειάζεται,» μου λέει· «της οικογένειας είσαι.»

«Μη λες μαλακίες,» αποκρίνομαι· «ήταν επικίνδυνα.»

Ο Καθάριος παίρνει τα λεφτά, με χαιρετά μ'ένα νεύμα, κι απογειώνεται ξανά. Ο γρύπας του φτερουγίζει, σηκώνοντας αέρα γύρω μου, και μετά πετά στον ουρανό, πάνω κι ανάμεσα από τις πολυκατοικίες της Νίρβεκ.

Ανοίγω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου και καλώ τον Ρίβη Παλιόσυρμο. Τον ρωτάω αν μπορώ νάρθω στα Κεντρικά της Χωροφυλακής· ανακάλυψα κάτι σημαντικό. Θα με συναντήσει εκείνος, μου λέει, σε μια γωνία που μου εξηγεί ακριβώς πού είναι. Δεν φέρνω αντίρρηση. Πηγαίνω στη συγκεκριμένη γωνία, σε κάτι δρόμους νότια της Λεωφόρου Εκστρατείας, και ο Ρίβης δεν αργεί να με πλησιάσει τυλιγμένος στην καπαρντίνα του και με πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι. Σαν να βγήκε από ταινία μοιάζει.

«Τι έμαθες, ραλίστα;»

Του λέω τι είδα και τι άκουσα, και του δίνω τον μικρό δίσκο που τραβάω μέσα από τη φωτογραφική μηχανή μου.

«Τα σκάτωσες εν μέρει,» μου λέει – ευγνώμων και γλυκομίλητος όπως πάντα – «αλλά τα πράγματα θα μπορούσαν νάταν και χειρότερα.» Νομίζω πως είναι ευχαριστημένος, αν και δεν θέλει να το δείξει, Παλιόσκυλος γαρ.

«Τους ξέρεις αυτούς τους τρεις που μιλούσαν με τον Ρουάμη;» Άκουσα το όνομα του ενός και το έχω ήδη πει στον χωροφύλακα.

«Μπορεί και να τους ξέρω,» αποκρίνεται ο Ρίβης. «Είδαν τη φάτσα σου;»

«Δε νομίζω,» αποκρίνομαι διστακτικά.

Ο Ρίβης δείχνει σκεπτικός.

«Μη σκέφτεσαι να μου ζητήσεις να ξαναπάω εκεί, ανάμεσα στους Χαμηλούς Καβαλάρηδες,» του λέω.

«Γιατί; Αν δεν σε μπάνισε ο Ρουάμης… .»

«Μπορεί, όμως, κάτι να έχει υποψιαστεί.»

«Θα ήθελα να μάθω περισσότερα...» λέει ο Ρίβης, ακόμα συλλογισμένος, σα να μονολογεί· το κατάλευκο δέρμα του μοιάζει σχεδόν μαύρο κάτω από τη σκιά του πλατύγυρου καπέλου του. «Αλλά θα το κανονίσω αλλιώς. Άμα υπάρχει πιθανότητα να σ'έχουν πάρει είδηση, δεν έχει νόημα.»

Την επομένη, συναντώ μια γυναίκα που ονομάζεται Χασρίνα και την οποία ο Ρίβης στέλνει σ'εμένα γιατί αυτή τώρα θα αναλάβει την παρακολούθηση του Ρουάμη, επομένως πρέπει να της πω λεπτομέρειες για τα μέρη που συχνάζει, για τη συμπεριφορά του, και για οτιδήποτε άλλο έχω παρατηρήσει. Μιλάμε οι δυο μας στο σπίτι μου, για κάμποση ώρα.

Η Χασρίνα είναι, ασφαλώς, μέλος της Σιδηράς Δυναστείας, και χρωστά κι εκείνη. Την έπιασε κάποτε ο Ρίβης με παράνομα όπλα στην κατοχή της και έκανε μια συμφωνία μαζί της. Είναι πρασινόδερμη και μελαχρινή, και σίγουρα μεγαλύτερη από εμένα για καμια πενταετία. Μου λέει πως είναι παντρεμένη και έχει δυο γιους και μια κόρη. Τι ακριβώς έκανε με τα παράνομα όπλα, αυτό δεν μου το λέει, και δεν ζητάω να μάθω.

Της δίνω ό,τι πληροφορίες έχω για τους Χαμηλούς Καβαλάρηδες, και η Χασρίνα μ'ευχαριστεί και φορά το πανωφόρι της για να φύγει. «Καλή τύχη,» της εύχομαι, κι εκείνη μού λέει: «Μην εύχεσαι πράγματα που δεν μπορείς να εγγυηθείς,» χωρίς χαμόγελο στα χείλη.

Η υπόθεση με τον Ρουάμη τον Πολυβαδισμένο έληξε για εμένα, κι αυτό δεν με πειράζει καθόλου. Προτιμώ να κάνω άλλα πράγματα για τη Δυναστεία.

Η Πάολα – την οποία συναντώ τακτικά, κι όχι μόνο για δουλειές – μου δίνει μια βαλίτσα ένα πρωινό και μου ζητά να πάω, το απόγευμα, και να την αφήσω στη Λεωφόρο Παραλίας, στο Ακρολίμανο, στη βορειοανατολική μεριά της Νίρβεκ, σε μια πλατεία ανάμεσα σε δύο μπαρ.

«Τι έχει μέσα;» ρωτάω.

«Αυτό δεν σ'ενδιαφέρει,» μου λέει. «Και μην προσπαθήσεις να την ανοίξεις. Δεν μπορείς, εξάλλου. Είναι κλειδωμένη, βλέπεις;»

«Πες μου ένα πράγμα μόνο: Έχει σχέση με τα παράξενα σημειώματα;»

«Ναι.»

Την κοιτάζω παραξενεμένος.

Η Πάολα γελά. «Γιατί;»

«Λεφτά έχει μέσα;» Σηκώνω τη βαλίτσα με το ένα χέρι, προσπαθώντας να κρίνω από το βάρος. Δεν είναι ούτε πολύ ελαφριά ούτε πολύ βαριά. Θα μπορούσε να περιέχει λεφτά.

«Μην επιμένεις, Ζορδάμη.»

Το απόγευμα, στη Λεωφόρο Παραλίας, τα φώτα των μπαρ γυαλίζουν μαγευτικά μέσα στο αυξανόμενο σκοτάδι. Ο ήλιος φαίνεται να δύει πίσω από τη θάλασσα, κοκκινίζοντάς την. Ο αέρας που φυσά είναι ψυχρός αλλά όχι παγερός. Εντοπίζω εύκολα τη μικρή πλατεία που μου είπε η Πάολα, σταματώ το όχημά μου εκεί κοντά, βγαίνω, και πλησιάζω με τη βαλίτσα στο χέρι σαν να μη συμβαίνει τίποτα το ύποπτο. Η πλατεία έχει αρκετή βλάστηση, παρατηρώ. Σ'ένα παγκάκι βλέπω ένα ζευγάρι να φιλιέται· δεν μου δίνουν την παραμικρή σημασία. Ένας σκύλος περιφέρεται παραδίπλα· μ'ατενίζει προς στιγμή, αλλά μετά γυρίζει κι απομακρύνεται. Αφήνω τη βαλίτσα εκεί όπου μου είπε η Πάολα, πίσω από τους θάμνους στη βορειότερη μεριά της πλατείας, κι ύστερα φεύγω, αλλά όχι από εκεί που ήρθα. Βαδίζω στην παραλία για λίγο, ανάβοντας τσιγάρο κι ακούγοντας τα βότσαλα να τρίζουν κάτω από τα πόδια μου.

Βλέπω δύο ανθρώπους να κολυμπάνε, μα τους θεούς! Με τέτοιο καιρό! Και είναι προφανές πως δεν πρόκειται για ναυαγούς· το κάνουν για διασκέδαση.

Σύντομα καταλαβαίνω ότι ο σκύλος μ'ακολουθεί. Μου μοιάζει πεινασμένος, μα όχι επιθετικός.

Προσπερνάμε μια παλιά ξύλινη βάρκα, μια βρόμικη κάπα που την παρασέρνει ο αέρας, κι ένα μέρος όπου υπάρχουν τα απομεινάρια μιας φωτιάς και μερικά άδεια μπουκάλια. Πλησιάζω μια καντίνα στα άκρα της παραλίας κι αγοράζω ένα σάντουιτς το οποίο πετάω στον σκύλο. Το καταβροχθίζει χωρίς να μου ρίξει ούτε ένα βλέμμα που λέει *ευχαριστώ*.

Επιστρέφω στο όχημά μου – ακόμα το ίδιο τετράκυκλο το οποίο οδήγησα νότια μαζί με τον Ζορζ τον Βουτηχτή – μπαίνω, και κατευθύνομαι προς το σπίτι μου. Περνάω τη μια από τις δύο γέφυρες του ποταμού Τάρνοφ, καταλήγω στη δυτική μεριά της Νίρβεκ, και σύντομα είμαι στο γκαράζ όπου συνήθως σταθμεύω το όχημα. Γι'ακόμα μια φορά το αφήνω στα χέρια του φύλακα (ο οποίος είναι Δρομολόγος και ξέρει ότι είμαι φίλος της Πάολας) και βαδίζω ώς την πολυκατοικία μου. Ανεβαίνοντας στον τρίτο όροφο, ξεκλειδώνω τη γκαρσονιέρα και περνάω το κατώφλι. Ανάβω το φως–

Μια γυναίκα στέκεται μέσα, βαστώντας πιστόλι με τα δύο χέρια και σημαδεύοντάς με.

Μακριά ξανθά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά· κατάλευκο δέρμα σαν χιόνι· μαβιά μάτια που στραφταλίζουν· ντυμένη με μαύρο παντελόνι και γκρίζα μπλούζα.

«Νιρίφα...» λέω.

«Με γνωρίζεις. Είχα δίκιο, λοιπόν: ήσουν μαζί με τη σκυλίτσα της Μαμάς, εκείνη τη νύχτα στο *Τυχερό Άστρο*.»

«Κατέβασε το όπλο,» της λέω. «Τι θέλεις; Δε μπορούμε να μιλήσουμε;»

«Όχι, δυστυχώς δεν μπορούμε.»

Πατά τη σκανδάλη και μια ενεργειακή ριπή εκτοξεύεται από την κάννη του πιστολιού της, τρίζοντας και σπινθηρίζοντας. Με χτυπά στο στήθος, επάνω στο επουλωμένο τραύμα μου ή κάπου κοντά σ'αυτό· ο πόνος με τυφλώνει, ολόκληρο το σώμα μου τραντάζεται, και μετά – πέφτω...

πέφτω...

στροβιλίζομαι...

(σκοτάδι παντού)

Μήνυμα διακοπής του τηλεοπτικού σταθμού *ΤηλεΝίρβεκ*:

****

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΔΡΟΜΟΛΟΓΩΝ

Πριν από ένα μήνα και τρεις ημέρες

Η λυγερή, γαλανόδερμη γυναίκα με τα πράσινα κοντά μαλλιά που ήταν φτιαγμένα καρφάκια έσκυψε πάνω από το τραπέζι του μπιλιάρδου υψώνοντας το ένα γόνατο για να το βάλει στην άκρη του. Στα χέρια της κρατούσε μια μακριά μαύρη στέκα, με την οποία τώρα σημάδευε μια από τις μπίλιες, έχοντας το ένα μάτι μισόκλειστο. Ήταν ντυμένη με μαύρο δερμάτινο παντελόνι και μαύρο πέτσινο γιλέκο. Στα χέρια φορούσε γάντια χωρίς δάχτυλα. Γύρω από τον λαιμό της τυλιγόταν ένα διχτυωτό ασημένιο κολάρο. Τα χείλη της ήταν βαμμένα μοβ. Επάνω στην πίσω μεριά της ζώνης της ήταν πιασμένο ένα λαξευτό ξύλινο θηκάρι που περιείχε ένα ξιφίδιο με λαξευτή ασημένια λαβή.

Κανένας άλλος δεν βρισκόταν στο δωμάτιο, και η γυναίκα έμοιαζε πλήρως επικεντρωμένη στο στόχο της: τη μπίλια που σημάδευε, προσεχτικά, με τη μακριά μαύρη στέκα.

Βήματα ακούστηκαν ξαφνικά από δίπλα, και η Πάολα μπήκε από μια ανοιχτή πόρτα της ημιφωτισμένης αίθουσας που, εκτός από το μπιλιάρδο, περιείχε ένα μικρό μπαρ και δύο τραπέζια.

«Καλησπέρα, Μαμά,» χαιρέτησε η Πάολα.

«Σσσσ*!*» αποκρίθηκε επιτακτικά η Μητέρα των Δρομολόγων. «Δε βλέπεις ότι έχω δουλειά;»

«Συγνώμη, Μαμά. Θα περιμένω.» Η Πάολα πήγε στο μπαρ, άνοιξε το μικρό ψυγείο, και πήρε από μέσα ένα μπουκάλι Κρύο Ουρανό. Γύρισε από την καλή ένα από τα αναποδογυρισμένα ποτήρια, το γέμισε, και ήπιε μια γουλιά, παρακολουθώντας τη Μητέρα να σημαδεύει μια από τις μπίλιες που ήταν σκορπισμένες επάνω στο τραπέζι του μπιλιάρδου και να τη χτυπά επιδέξια–

Η μπίλια εκτοξεύτηκε σαν νάχε ξαφνικά αποκτήσει δική της ζωή, χτύπησε δυο άλλες, κι η καθεμιά απ'αυτές χτύπησε δυο άλλες, και– Η Πάολα μπορούσε πλέον να καταλάβει μόνο ότι ένα αλυσιδωτό χάος είχε προκληθεί. *Τα χέρια της Λόρκης!* σκέφτηκε ακούσια, παρότι δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τη Μητέρα να κάνει τέτοιο κατόρθωμα.

Μερικές από τις μπίλιες μπήκαν σε τρύπες. Άλλες σταμάτησαν σε διάφορα τυχαία σημεία του τραπεζιού. *Ή μήπως δεν είναι τυχαία; Μ'αυτήν ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις.* Η Πάολα την είχε ακούσει να λέει πως στο μπιλιάρδο όλα πήγαιναν σύμφωνα με τα σχέδιά της.

Η Μητέρα των Δρομολόγων πήρε το γόνατό της από το τραπέζι και στράφηκε στην Πάολα, κρατώντας τη στέκα άνετα με το ένα χέρι. «Τι συμβαίνει, παιδί μου;» ρώτησε. «Ποιος εξαγριωμένος εραστής σε κυνηγά πάλι να σε κρεμάσει από τ'αφτιά;» Ήταν μόλις τρία χρόνια μεγαλύτερη από την Πάολα.

Η Πάολα μειδίασε. «Κανένας, Μαμά.»

«Περίεργο.» Η Μητέρα των Δρομολόγων έτριψε την επάνω άκρη της στέκας πεπειραμένα. «Ή πρωτότυπο;» Λοξοκοίταξε την Πάολα.

Εκείνη ήπιε ακόμα μια γουλιά Κρύο Ουρανό. «Θέλεις να μάθεις τον λόγο που βρίσκομαι εδώ, ή αφού τελειώσεις το παιχνίδι σου;»

«Μισό λεπτό.» Η Μητέρα στράφηκε πάλι στο τραπέζι. Έσκυψε, πιάνοντας τη στέκα με τα δύο χέρια, σημάδεψε, και χτύπησε μια μπίλια. Χάος επακολούθησε. Άλλες μπίλιες μπήκαν σε τρύπες από δω, άλλες μπίλιες σε τρύπες από κει. Αλλά όχι όλες.

Η Μητέρα, αναστενάζοντας, στράφηκε ξανά στην Πάολα. «Θ'αργήσω, όπως φαίνεται. Οπότε πες.»

«Παίζεις μπιλιάρδο κάθε βράδυ;»

«Αυτό ήρθες να με ρωτήσεις;»

«Απλώς τώρα το σκέφτηκα.»

Η Μητέρα γέλασε. «Πες μου γιατί είσαι εδώ. Το βλέπω στην έκφρασή σου πως υπάρχει λόγος που θεωρείς σοβαρό.»

«Η Νιρίφα,» είπε η Πάολα. «Προσπάθησε να σκοτώσει έναν άνθρωπο.»

Αφήνοντας τη στέκα στο τραπέζι του μπιλιάρδου, η Μητέρα ήρθε και κάθισε σ'ένα από τα σκαμνιά του μπαρ. «Και λοιπόν;»

«Αυτός ο άνθρωπος βρισκόταν υπό την προστασία μου.»

«Εραστής;»

«Όχι.»

Η Μητέρα ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.

«Φίλος ενός φίλου, βασικά. Τους είχα πάει στο *Τυχερό Άστρο* για να γιορτάσουμε την Αρχιχρονιά.»

«Τους είχες πει ότι βρίσκονταν υπό την προστασία σου;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Πάολα, «αλλά εννοείται. Δρομολόγος είμαι, κι αυτοί όχι. Όταν τους συνοδεύω δεν βρίσκονται υπό την προστασία μου από άλλους Δρομολόγους;»

«Αν το θέλεις.» Η Μητέρα έβαλε ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο για τον εαυτό της.

«Το θέλω.»

«Ο φίλος του φίλου σου είναι νεκρός;»

«Δεν τα κατάφερε να τον σκοτώσει. Πού ήσουν την Αρχιχρονιά, αλήθεια, Μαμά; Δεν ήσουν στο *Τυχερό Άστρο*;»

«Όχι. Την πέρασα μαζί με τον Πατέρα.»

«Δεν είστε πια τσακωμένοι;»

«Συμφιλιωθήκαμε,» χαμογέλασε. Κι αμέσως σοβάρεψε. «Πες μου κι άλλα για την υπόθεση. Πώς λέγεται αυτός ο άνθρωπος που παραλίγο να σκοτωθεί; Και είναι ακόμα εδώ, στη Νίρβεκ;»

«Σουτούρης ο Τυχερός λέγεται, και ναι, εδώ είναι, στη Νίρβεκ.»

«Ο άλλος; Ο φίλος σου;»

«Ζορδάμης. Είναι ραλίστας.»

Η Μητέρα συνοφρυώθηκε. «Ζορδάμης; Ραλίστας;»

«Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος, ναι.»

«*Σοβαρολογείς;*» Η Μητέρα γέλασε. «Ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος είναι φίλος σου; Πού τον γνώρισες;»

«Μην περιμένεις να σ'τα πω όλα, Μαμά!»

«Αν υποθέσω πως είναι *περισσότερο* από φίλος σου, θα κάνω λάθος;»

«Δεν θα κάνεις λάθος. Αλλά τώρα σου έλεγα για την απόπειρα δολοφονίας. Αυτή η τρελή πήγε να σκοτώσει τον Σουτούρη, μέσα στο ίδιο το *Τυχερό Άστρο*. Στις τουαλέτες. Τον παραφύλαξε.»

«Γιατί; Είχαν διαφορές;» Η Μητέρα ήπιε συλλογισμένα μια γουλιά από το κρασί της.

«Λιγάκι.»

«Λιγάκι;»

«Ο Σουτούρης είναι *πραγματικά* τυχερός, Μαμά. Το βράδυ πριν από την Πανήγυρι των Ευχαριστιών νικούσε συνεχώς στο *Άστρο του Άστρου*. Τον πλήρωσαν για να φύγει απ'το καζίνο.»

Η Μητέρα γέλασε, αληθινά διασκεδασμένη. «Σοβαρολογείς;»

«Ναι. Αλλά έχασε και η Νιρίφα λεφτά εκείνη τη βραδιά.»

«Αρχίζω να καταλαβαίνω… Και ήταν τόσο σοβαρή υπόθεση;»

Η Πάολα ανασήκωσε τους ώμους. «Η Νιρίφα μάλλον έτσι νόμιζε.» Και μετά της είπε όλα όσα συνέβησαν στο καζίνο τη νύχτα της Αρχιχρονιάς.

«Και τι θέλεις να κάνουμε, τώρα, παιδί μου;»

«Θέλω να την πάω στο Δικαστήριο, Μαμά. Ο Σουτούρης ήταν – κι ακόμα είναι – υπό την προστασία μου.»

Πριν από ένα μήνα και μία ημέρα

Αυτή η τρισκατάρατη κόρη της Λόρκης, η Πάολα, δεν είχε τολμήσει να αναφέρει ξανά το θέμα της απόπειρας δολοφονίας ύστερα από τη νύχτα της Αρχιχρονιάς. Ίσως να φοβόταν, υπέθετε η Νιρίφα· ή ίσως να είχε κάποιο πονηρό σχέδιο στο μυαλό της. Αλλά γιατί ένοιαζε την Πάολα τόσο γι'αυτό τον ελεεινό τζογαδόρο; Ο άνθρωπος, επιπλέον, ήταν καταφανές ότι έκλεβε! Η Νιρίφα δεν μπορούσε να καταλάβει *πώς* ακριβώς έκλεβε, μα κανένας δεν νικούσε έτσι στο *Τυχερό Άστρο*. Δεν γινόταν! Η Νιρίφα ήταν αρκετά έμπειρη τζογαδόρος για να το γνωρίζει αυτό. Την παραξένευε, μάλιστα, που δεν μπορούσε να διακρίνει τι είδους απάτη έκανε αυτός ο Σουτούρης. Κι έτσι όπως την κοίταζε προκλητικά και υπεροπτικά εκείνο το βράδυ – μ'ένα ειρωνικό

χαμόγελο συνεχώς στο πρόσωπό του – σίγουρα δεν του άξιζε τίποτα λιγότερο από ένα μαχαίρι στην κοιλιά! Ποιος νόμιζε πως ήταν; Και τι νόμιζε ότι ήταν το *Τυχερό Άστρο* – το μαγαζί του;

Η Νιρίφα είχε ορκιστεί στη Λόρκη (την οποία λάτρευε σε τακτική βάση – και, μάλιστα, διατηρούσε έναν βωμό προς τιμήν της) ότι θα τον ξεπλήρωνε τον λεχρίτη όπως άρμοζε. Και την Αρχιχρονιά είχε βρει την ευκαιρία. Αλλά το καθίκι κάπως την κατάλαβε, γύρισε, και το στιλέτο της τον πήρε στα πλευρά, όχι στην κοιλιά όπως στόχευε· και μετά ο καταραμένος άρχισε να φωνάζει, οπότε η Νιρίφα αμέσως έτρεξε, ελπίζοντας ότι δεν την είχε καλοδεί. Όμως ακόμα κι αν την είχε αναγνωρίσει, η Νιρίφα θα φρόντιζε να τον κάνει να φανεί σαν τρελός σε περίπτωση που τολμούσε να την ψάξει για να την κατηγορήσει. Είχε, έτσι, πάει να βρει τον Μιχαία (ο οποίος πάντα έκανε ό,τι του ζητούσε, και πάντα την κυνηγούσε) και είχαν αποσυρθεί σ'ένα από τα ιδιαίτερα δωμάτια του καζίνου. Η Νιρίφα δεν είχε χρειαστεί να προσπαθήσει και πολύ, μονάχα το χέρι της να πλέξει μέσα στο δικό του. Ο Μιχαίας ήταν πρόθυμος και καυλωμένος.

Ύστερα... πώς στα κέρατα του Κάρτωλακ είχε αναμιχθεί η Πάολα στην όλη υπόθεση; Τι σχέση είχε μ'αυτό τον μαλάκα τον Σουτούρη; Η Νιρίφα ήταν ακόμα μπερδεμένη.

Θα την ξεπληρώσω όμως! είχε υποσχεθεί στον εαυτό της και ορκιστεί στη Λόρκη, προσφέροντας στην Πονηρή Κυρά ένα σπασμένο νύχι της και μια μικρή τούφα απ'τα ξανθά μαλλιά της επάνω στον βωμό που είχε η ίδια φτιάξει στην ταράτσα της πολυκατοικίας έξω από τη σοφίτα της. *Η Πάολα θα μετανιώσει γι'αυτό που μου έκανε αρχιχρονιάτικα!*

Έτσι κι αλλιώς, η Νιρίφα τής χρωστούσε πολλά. Μια φορά, μάλιστα, η Πάολα την είχε πετάξει στον ποταμό Τάρνοφ, μες στον χειμώνα – μ'αποτέλεσμα η Νιρίφα παραλίγο να πεθάνει από πνευμονία! Κι εκείνη, βέβαια, κάποτε είχε κλειδώσει την Πάολα σ'ένα υπόγειο, αφήνοντας την εκεί για να τη φάνε τα ποντίκια (και, δυστυχώς, τα καταραμένα τρωκτικά δεν τα είχαν καταφέρει)· αυτά, όμως, που της είχε κάνει η Πάολα ήταν πολύ χειρότερα! Η Νιρίφα δεν θα καθόταν να χάσει χρόνο με υπολογισμούς τώρα· δεν την απασχολούσε ποια από τις δυο

τους είχε κάνει περισσότερα στην άλλη. Θα έπαιρνε την εκδίκησή της για τη χαλάστρα της Αρχιχρονιάς.

Την Αρχιχρονιά δεν επιτρέπονται τέτοια πράγματα!

Το πρόβλημα ήταν ότι δεν μπορούσε επί του παρόντος να σκεφτεί πώς να εκδικηθεί την Πάολα. Είχε πολλές ιδέες στο μυαλό της αλλά δεν είχε αποφασίσει. Ήξερε ότι η Πάολα ήταν διαβολική και ικανή ν'αποφύγει διάφορες παγίδες. Η Νιρίφα δεν ήθελε να αποτύχει και να φανεί λιγότερο ικανή από την αντίπαλό της· ήθελε να την κάνει να μετανιώσει *πικρά* για την Αρχιχρονιά.

Για την ώρα, όμως, είχε άλλη δουλειά…

Κατέβηκε τα σκαλοπάτια μπαίνοντας στο τυπογραφείο του Ζακ, αδελφού της Πάολας, ο οποίος δεν της έμοιαζε καθόλου στον χαρακτήρα. Η Νιρίφα τον συμπαθούσε, κι εκτιμούσε το γεγονός ότι ο Ζακ δεν ενέκρινε και τόσο τις ενέργειες της Πάολας.

Τα τυπογραφικά μηχανήματα βροντοχτυπούσαν μέσα στο υπόγειο, και ένας βοηθός του Ζακ τακτοποιούσε κάτι στοίβες χαρτιού σε μια γωνία. Η Νιρίφα στένεψε τα μάτια, ενοχλημένη από τον χαμηλό φωτισμό εδώ ύστερα από το πρωινό φως έξω.

«Νιρίφα,» είπε ο Ζακ στρεφόμενος προς το μέρος της: ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με λευκό-ροζ δέρμα και ξανθά μαλλιά. «Τι μπορώ να κάνω για σένα;»

«Έχω κάτι για να μου τυπώσεις.» Έβγαλε ένα σημειωματάριο από την τσάντα της. «Πενήντα αντίτυπα από αυτό.» Έδειξε μια σελίδα στον Ζακ, όπου ήταν γραμμένο, με στιλογράφο, το εξής: *Ξέρουμε τι έκανες χτες βράδυ! Αν θέλεις να παραμείνει κρυφό, πήγαινε και άφησε Ꮚ50 στην Οδό Λάρτακεφ, στον σκουπιδοτενεκέ πλάι στον αριθμό 21.*

Ο Ζακ συνοφρυώθηκε παραξενεμένος. «Και το χρειάζεσαι αυτό πενήντα φορές;»

Η Νιρίφα μειδίασε. «Δόλωμα είναι. Θέλω να δω ποιοι θα τσιμπήσουν.»

Ο Ζακ γέλασε. «Μπορεί, δηλαδή, να μαζέψεις από μηδέν έως δυόμισι χιλιάδες ήλιους.»

«Ακριβώς. Και, ούτως ή άλλως, συμβάλλω στο σχέδιο 'Οι Κρυφές Φωνές της Πόλης'.»

Ο Ζακ γνώριζε, φυσικά, το σχέδιο αυτό· όλοι οι Δρομολόγοι το γνώριζαν. Αφορούσε τα παράξενα μηνύματα που άφηναν σ'ολάκερη τη Νίρβεκ. «Καλώς,» αποκρίθηκε. «Για έλα από δω.»

Την οδήγησε μπροστά σ'ένα μηχανικό σύστημα και πληκτρολόγησε το μήνυμά της σε μια κονσόλα, κάνοντας τα γράμματα να εμφανιστούν στην οθόνη.

«Πώς το βλέπεις; Εντάξει;»

«Ναι,» είπε η Νιρίφα. «Θα το τυπώσεις τώρα;»

Ο Ζακ κατένευσε, και πάτησε μερικά πλήκτρα.

Καθώς τα μηνύματα άρχισαν να εκτυπώνονται, ένα κουδούνισμα ακούστηκε από την τσάντα της Νιρίφα. Εκείνη έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό και, φέρνοντάς τον στ'αφτί της, πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Ναι;»

«*Ο Γρύπας είμαι, Νιρίφα. Πού βρίσκεσαι;*»

Ο Γρύπας – ο Αρχηγός των Δρομονόμων, που επέβαλλαν τον Νόμο των Δρομολόγων και διατηρούσαν την τάξη ανάμεσα στα μέλη της συμμορίας. Τι ήθελε τώρα αυτός; «Γιατί ρωτάς;»

«*Γιατί πρέπει να ξέρω. Μη με κάνεις να εντοπίσω το σήμα σου με μαγεία.*» Ο Γρύπας ήταν, ουσιαστικά, Γρύπας'χοκ, θύμισε στον εαυτό της η Νιρίφα – μάγος του τάγματος των Διαλογιστών – και πολλές φορές χρησιμοποιούσε τη μαγεία του για να εκφοβίζει τους άλλους Δρομολόγους που δεν ήξεραν ώς πού έφταναν τα όριά της. Ούτε η Νιρίφα ήξερε – πράγμα που δεν της άρεσε καθόλου.

Αναστέναξε. «Στο τυπογραφείο του Ζακ είμαι.»

«*Μείνε εκεί. Έρχομαι.*»

«Τι συμβαίνει, Γρύπα; Συμβαίνει κάτι;» Η Νιρίφα είχε ένα πολύ κακό προαίσθημα.

«*Θα μάθεις σύντομα,*» αποκρίθηκε ο Γρύπας τερματίζοντας την τηλεπικοινωνία.

Η Νιρίφα επέστρεψε, μουδιασμένα, τον πομπό στην τσάντα της. *Τι μπορεί να θέλει; Είναι δυνατόν να...;*

Η Πάολα; Τόλμησε να το φτάσει ώς εκεί; Κάλεσε το Δικαστήριο των Δρομολόγων;

Η Νιρίφα δάγκωσε τον αντίχειρά της συλλογισμένα, αγχωμένη. *Δεν έχει αποδείξεις! Κανένας δεν με είδε να τον μαχαιρώνω! Οι τηλεοπτικοί πομποί του καζίνου δεν βλέπουν μες στις τουαλέτες.*

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Ζακ. «Τρέχει κάτι;»

Η Νιρίφα κούνησε το κεφάλι. «Όχι... Δεν ξέρω.»

«Τα μηνύματά σου είναι έτοιμα.» Ο Ζακ πλησίασε μια μικρή στοίβα από χαρτιά μικρών διαστάσεων.

«Ευχαριστώ.» Η Νιρίφα τα πήρε και τα έβαλε στην τσάντα της.

Ανέβηκε τις σκάλες του τυπογραφείου και στάθηκε έξω, στην Οδό Καλόπατου, περιμένοντας.

Ο Γρύπας'χοκ ήρθε μέσα σε πέντε λεπτά, επάνω στο ασημόχρωμο δίκυκλό του, ντυμένος με μαύρη δερμάτινη καπαρντίνα και μπλε γυαλιστερά γυαλιά. Το δέρμα του ήταν χρυσό και τα μαλλιά του μαύρα και μακριά, πέφτοντας τώρα λυτά στους ώμους του.

Η Νιρίφα τον πλησίασε ατενίζοντάς τον όπως θα ατένιζε ένα μεγάλο, επικίνδυνο αιλουροειδές.

«Έχεις όχημα κάπου εδώ;» τη ρώτησε ο Γρύπας.

Η Νιρίφα δεν το πίστευε ότι δεν το είχε δει. *Με δοκιμάζει;* «Εκεί.» Έδειξε, με το σαγόνι, παραδίπλα, όπου ήταν σταθμευμένο το δικό της δίκυκλο: μικρότερο από του Αρχηγού των Δρομονόμων και βαμμένο πράσινο. «Πες μου τώρα τι θέλεις.»

«Η Πάολα κάλεσε το Δικαστήριο. Για εσένα.»

«Η σκύλα!»

«Λέει ότι μαχαίρωσες κάποιον Σουτούρη που βρισκόταν υπό την προστασία της.»

«Υπό την *προστασία* της; Ποια προστασία της; Ένας τζογαδόρος που έκλεβε στο *Τυχερό Άστρο* είναι αυτός ο τύπος!»

«Τον μαχαίρωσες, δηλαδή.»

«Δεν τον μαχαίρωσα!»

«Η Πάολα λέει ψέματα;»

«Δεν ξέρεις πόσο μ'αγαπά η σκυλίτσα της Μαμάς;»

«Τέλος πάντων· εγώ δεν κάνω Δικαστήριο τώρα. Ανέβα στ'όχημά σου κι έλα μαζί μου.»

«Πού;»

«Στο Δρομονομείο, πού άλλου; Ο Πατέρας κι η Μητέρα είναι εκεί.»
«Και η ακατονόμαστη;»
«Και η Πάολα, ναι.»
«Και θα γίνει Δικαστήριο τώρα; Αμέσως; Για έναν άγνωστο; Εγώ ούτε καν ήξερα ότι ήταν υπό την προστασία της! Κανένας δεν μου το είχε πει – και σίγουρα όχι η ίδια! Κι επιπλέον, *δεν του επιτέθηκα*.»
«Θα τα συζητήσεις αυτά με τον Πατέρα και τη Μητέρα. Έλα. Δε σ'αφήνω να φύγεις, και το ξέρεις.»
Η Νιρίφα αναστέναξε και πήγε προς το δίκυκλό της.

Τσιτωμένη, σίγουρα, παρατήρησε η Πάολα βλέποντας τη Νιρίφα να μπαίνει στην αίθουσα συγκεντρώσεων του Δρομονομείου συνοδευόμενη από τον Γρύπα'χοκ. *Της ήρθε απότομα; Τι νόμιζε, ότι θα ξεχνούσα αυτό που έκανε στο καζίνο;*

Το κατάλευκο δέμα της Νιρίφα έμοιαζε πιο σκούρο στο πρόσωπο απ'ό,τι συνήθως, σαν να είχε μελανιάσει από οργή ή φόβο. Τα μαβιά μάτια της ήταν στενεμένα, τα χείλη της πιεσμένα. Με το ένα χέρι κρατούσε σφιχτά, νευρικά, τη μπλε τσάντα στο πλάι της.

Ο Γρύπας βάδιζε άνετα όπως πάντα, αλλά έδινε την εντύπωση ότι κάθε του κίνηση ήταν υπολογισμένη, προμελετημένη ίσως. Έβγαλε τα μπλε γυαλιστερά γυαλιά του και, διπλώνοντάς τα, τα έκρυψε σε κάποια εσωτερική τσέπη της καπαρντίνας του.

Εκτός από την Πάολα, στην αίθουσα συγκεντρώσεων στέκονταν επίσης η Μητέρα και ο Πατέρας, η πρώτη ντυμένη τελείως διαφορετικά από όταν την είχε συναντήσει η Πάολα εκείνο το πρώτο βράδυ για να της μιλήσει. Η αμφίεσή της θύμιζε την αμφίεση σοβαρής επαγγελματία: ταγέρ – αποτελούμενο από σακάκι και φούστα που πέφτει ώς τα γόνατα – και λευκή μπλούζα από μέσα. Τα παπούτσια της ήταν μαύρα και γυαλιστερά, με χαμηλό τακούνι.

Ο Πατέρας ήταν ένας άντρας οκτώ χρόνια μεγαλύτερος από τη Μητέρα, ευρύστερνος και ψηλός, με δέρμα λευκό-ροζ, μαύρα μούσια, και μαλλιά που έπεφταν ώς τους ώμους. Φορούσε τώρα ένα γαλανό πουκάμισο με σηκωμένα μανίκια, το οποίο δεν έκρυβε το γυμνασμένο,

μυώδες σώμα του. Η Πάολα τον είχε δει να σηκώνει βάρη που εκείνης τής έμοιαζαν με αμετακίνητους βράχους. Από τη μέση και κάτω ήταν ντυμένος με μαύρο παντελόνι, μπότες, και καφετιά ζώνη, απ'την οποία κρεμόταν ένα πιστόλι.

Εκείνος ήταν που μίλησε πρώτος: «Νιρίφα,» χαιρέτησε.

«Πατέρα,» αντιχαιρέτησε η Νιρίφα, νιώθοντας τα σωθικά της σφιγμένα σαν καλώδια μέσα της. Αν και ήξερε πως δεν θάπρεπε ν'ανησυχεί. Κανένας δεν την είχε δει να μαχαιρώνει εκείνο τον λεχρίτη!

«Σου είπε ο Γρύπας γιατί σ'έφερε εδώ;»

«Για κάποια ανοησία της Πάολας, απ'ό,τι κατάλαβα.» Η Νιρίφα τής έριξε ένα εχθρικό βλέμμα.

Η Πάολα χαμογέλασε, επίσης εχθρικά. *Για κάποια ανοησία μου, ε, μαλακισμένη;* σκέφτηκε. *Να δούμε για πόσο ακόμα θα χωρατεύεις!*

«Της εξήγησα, Πατέρα,» είπε ο Γρύπας'χοκ.

Ο Πατέρας ένευσε προς το μέρος του και στράφηκε πάλι στη Νιρίφα. «Η Πάολα ισχυρίζεται ότι μαχαίρωσες, τη νύχτα της Αρχιχρονιάς, στο *Τυχερό Άστρο,* έναν άνθρωπο που βρίσκεται υπό την προστασία της.»

Η Νιρίφα ρουθούνισε. «Υπό την προστασία της; Από πότε;»

«Εγώ τον έφερα στο καζίνο,» είπε η Πάολα. «Είναι φίλος ενός φίλου μου.»

«Ποιου φίλου σου;» έκανε απότομα η Νιρίφα.

«Το παραδέχεσαι, λοιπόν, ότι τον μαχαίρωσες…»

«Φυσικά και όχι!» *Νομίζεις ότι τόσο εύκολα θα με τουμπάρεις, σκυλίτσα της Μαμάς;*

«Οι τηλεοπτικοί πομποί δεν λένε ψέματα,» τόνισε η Πάολα.

«Με κατέγραψε κάποιος πομπός να τον μαχαιρώνω;»

«Σε κατέγραψε να πηγαίνεις στις τουαλέτες την ίδια ώρα μ'εκείνον, όταν μαχαιρώθηκε. Και ο ίδιος είπε ότι σε είδε–»

Η Νιρίφα γέλασε νευρικά, προσποιητά. «Με *είδε;* Μάλλον εσύ τού είπες να πει ότι με είδε–!»

«Γιατί να κάνω τέτοιο πράγμα;» ρώτησε αθώα η Πάολα.

«Μη μας λες χαζομάρες, Πάολα! Όλοι εδώ πέρα ξέρουν ότι, από παλιά, με αντιπαθείς αδικαιολόγητα.»

Η Πάολα γέλασε ειλικρινά. «Αδικαιολόγητα;»

«Δεν είναι εκεί το θέμα!» σύριξε η Νιρίφα, σφίγγοντας ακόμα πιο δυνατά την τσάντα της με το ένα χέρι – νιώθοντας μια παρόρμηση να τη βγάλει από τον ώμο και να την πετάξει στο κεφάλι της Πάολας, αλλά συγκρατώντας τον εαυτό της.

«Συμφωνούμε σ'αυτό. Το θέμα είναι ότι επιχείρησες να σκοτώσεις έναν άνθρωπο που βρίσκεται υπό την προστασία μου.»

«Ξαναλέω: δεν *ήμουν εγώ.*» Και τώρα η Νιρίφα έστρεψε το βλέμμα της στον Πατέρα.

Ο οποίος είπε: «Ο τηλεοπτικός πομπός, πάντως, σε έχει καταγράψει να πηγαίνεις στην τουαλέτα την ίδια ώρα με τον άντρα που ονομάζεται Σουτούρης ο Τυχερός. Κι επίσης, ένας άλλος πομπός σε είχε καταγράψει, την προηγούμενη νύχτα, να παίζεις Άστρο του Άστρου μαζί του και να τσαντίζεσαι από τις νίκες του.»

«Και λοιπόν; Δεν του επιτέθηκα, Πατέρα!»

«Ο ίδιος,» τόνισε η Μητέρα, «ισχυρίζεται πως σε είδε.»

«Ανοησίες της Πάολας! Γιατί *πάντα* πιστεύεις ό,τι ανοησία σού λέει η Πάολα;»

«Δεν πιστεύω 'πάντα' *κανέναν*, Νιρίφα.»

Η Πάολα είπε, επίμονα: «Ο Σουτούρης σε είδε!»

Ο Πατέρας ρώτησε την Πάολα: «Είπε ότι ήταν η Νιρίφα; Την αναγνώρισε;»

Η Πάολα σκέφτηκε: *Τι κακό θα κάνει ένα μικρό ψέμα;* «Ναι. Τη θυμόταν από τότε που έπαιξαν μαζί. Θυμόταν ότι είχε τσαντιστεί μ'εκείνον.»

«Είναι κλέφτης! Φυσικό δεν ήταν να τσαντιστώ;» είπε η Νιρίφα.

Η Πάολα στράφηκε να την κοιτάξει. «Τον έπιασες να κλέβει;»

«Δεν ξέρω τι έκανε αλλά *σίγουρα έκλεβε.* Κανένας δεν νικά έτσι στο Άστρο του Άστρου!»

«Κανένας εκτός απ'αυτόν, ίσως.»

Η Νιρίφα τώρα γέλασε χωρίς καμια προσποίηση. «Πάολα, είμαι καλύτερη τζογαδόρος από εσένα, και ξέρω πολύ καλά τι είναι το παιχνί-

δι του *Τυχερού Άστρου*. Είναι φτιαγμένο, κυρίως, για να βγάζει λεφτά το καζίνο. Δε μπορεί να μπει ένας τυχαίος μαλάκας και ν'αρχίσει να το ξεσκίζει!»

«Προφανώς δεν είναι ένας τυχαίος μαλάκας – και, τέλος πάντων, δεν είναι εκεί το θέμα, Νιρίφα! Το θέμα είναι ότι τον μαχαίρωσες.»

«Δεν έκανα τέτοιο πράγμα. Τι λόγο μπορεί να είχα;»

«Είσαι εκδικητική, διεστραμμένη, και σκύλα,» είπε η Πάολα, ανασηκώνοντας τους ώμους και μορφάζοντας σχεδόν αδιάφορα, σαν να δήλωνε μια γενική αλήθεια.

Η Νιρίφα, βγάζοντας την τσάντα από τον ώμο της, έκανε να της την εκτοξεύσει στο κεφάλι. Αλλά ο Γρύπας την πρόλαβε πιάνοντάς της το χέρι. «Μην επιβαρύνεις τη θέση σου,» της είπε.

«Ποια θέση μου!» φώναξε η Νιρίφα. «Δεν έχω κάνει τίποτα!» Στράφηκε στον Πατέρα ξανά. «Δεν μαχαίρωσα αυτό τον άνθρωπο, Πατέρα. Θα δεχτείς να γίνει Δικαστήριο για μια τέτοια ανοησία της Πάολας;»

«Υπάρχουν ενδείξεις ότι ίσως να του επιτέθηκες εσύ,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Αρκετές ενδείξεις,» πρόσθεσε η Μητέρα. *Έτοιμη να υποστηρίξει τη σκυλίτσα της!* παρατήρησε η Νιρίφα.

«Δεν του επιτέθηκα εγώ,» επέμεινε, αρχίζοντας να γίνεται ολοένα και πιο ψύχραιμη. «Αλλά ας υποθέσουμε – ας *υποθέσουμε* μόνο – ότι του επιτέθηκα. Πού να ξέρω ότι ήταν υπό την προστασία της Πάολας; Η ίδια δεν μου είχε πει κάτι. Ούτε κανένας άλλος. Από πότε αυτός ο άνθρωπος, ο Σουτούρης ο Τυχερός, είναι στην πόλη;»

Ο Πατέρας και η Μητέρα στράφηκαν στην Πάολα.

Εκείνη σκέφτηκε: *Δε μπορώ να πω ψέματα τώρα· θα μαθευτεί.* «Μερικές μέρες.»

«Πόσες ακριβώς;» ρώτησε ο Πατέρας.

«Τη νύχτα πριν από την Πανήγυρι των Ευχαριστιών ήρθαν.»

«Αυτός και ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος;»

«Ναι, Πατέρα.»

«Δηλαδή,» πετάχτηκε η Νιρίφα, «την ίδια νύχτα που ο Σουτούρης έπαιξε στο καζίνο! Και την επόμενη νύχτα κάποιος τού επιτέθηκε, και

η Πάολα ισχυρίζεται – κακοπροαίρετα – ότι ήμουν εγώ! Ακόμα κι αν ήμουν εγώ, πώς να ξέρω, μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα και χωρίς κανείς να μ'έχει ειδοποιήσει, ότι αυτός ο άνθρωπος βρισκόταν υπό την προστασία της;»

Η όψη της Πάολας είχε αρχίσει να αγριεύει. *Θα τη σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια τη δαιμονισμένη κόρη της Λόρκης!* γρύλισε εντός της. *Προσπαθεί να κάνει την κατάσταση να φανεί έτσι ώστε, είτε τελικά κατηγορηθεί για την επίθεση είτε όχι, να μη μπορεί να θεωρηθεί ένοχη.* Γιατί, βέβαια, το Δικαστήριο των Δρομολόγων δεν θα ενδιαφερόταν αν η Νιρίφα είχε μαχαιρώσει κάποιον τυχαίο άνθρωπο – αυτό ήταν θέμα της Χωροφυλακής της Νίρβεκ – μόνο αν είχε μαχαιρώσει μέλος των Δρομολόγων ή άτομο που βρισκόταν υπό την προστασία των Δρομολόγων.

«Η αλήθεια είναι,» παραδέχτηκε ο Πατέρας, «πως δεν φαίνεται να μπορούσες να το ξέρεις.»

Η Νιρίφα χαμογέλασε άθελά της, καταλαβαίνοντας πόσο οργισμένη πρέπει να ένιωθε τώρα η Πάολα. *Χάλασε το σχέδιό σου, σκυλίτσα της Μαμάς;*

Έστρεψε τα μάτια της στη Μητέρα, απαιτώντας με το βλέμμα της απάντηση και από εκείνη.

Η Μητέρα είπε: «Θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι δεν το ήξερες…»

«Να *υποθέσουμε;*» φώναξε η Νιρίφα. «Φυσικά και δεν το ήξερα! Πώς να το ξέρω;»

«Αν δεν τον μαχαίρωσες,» της είπε η Μητέρα, «δεν καταλαβαίνω γιατί αγωνιάς τόσο να αποδείξεις πως δεν μπορούσες να γνωρίζεις ότι βρισκόταν υπό την προστασία της Πάολας…»

«Αγωνιά,» πετάχτηκε η Πάολα, «γιατί τον μαχαίρωσε! Και θέλει νάναι καλυμμένη από κάθε μεριά!»

«Τι ανοησίες!» είπε η Νιρίφα.

Η Πάολα την έδειξε με το δάχτυλό της. «Τον μαχαίρωσες και λες ψέματα! Και πιθανώς λες ψέματα κι ότι δεν το ήξερες πως βρισκόταν υπό την προστασία μου–!»

«*Τι!*»

«Το *ήξερες*, μάλλον, ότι βρισκόταν υπό την προστασία μου και επίτηδες του επιτέθηκες για να με ενοχλήσεις!»

«Είσαι πιο παλαβή απ'ό,τι νόμιζα!» είπε η Νιρίφα. «Πατέρα, σε παρακαλώ, γιατί κάθεσαι και την ακούς;»

Η Πάολα χτύπησε το χέρι της επάνω στο τραπέζι της αίθουσας. «Του επιτέθηκες! Και υπάρχουν αποδείξεις!» Και προς τον Πατέρα και τη Μητέρα: «Απαιτώ να κληθεί το Δικαστήριο των Δρομολόγων για την υπόθεση. Έχουμε αρκετά στοιχεία. Και όσα είπε εδώ η Νιρίφα δεν αλλάζουν την κατάσταση· αν μη τι άλλο, την κάνουν να φαίνεται *πιο* ύποπτη.»

«Μαλακίες!» φώναξε η Νιρίφα. «Είναι δυνατόν να κάθεστε και να την ακούτε; Θέλει να μ'ενοχοποιήσει! Δεν υπάρχει *κανένας* λόγος για Δικαστήριο – αλλιώς ο οποιοσδήποτε Δρομολόγος μπορεί να παραπέμπει στο Δικαστήριο οποιονδήποτε άλλο Δρομολόγο ό,τι ώρα τού κατέβει!»

Ο Πατέρας αναστέναξε, περνώντας τους αντίχειρές του κουρασμένα μέσα στη ζώνη του. «Υπάρχουν κάποιες ενδείξεις, Νιρίφα. Καταγραφές τηλεοπτικών πομπών.»

«Να δούμε πόσοι άλλοι εκτός από εμένα πήγαν στην τουαλέτα εκείνη την ώρα, Πατέρα;»

Η Πάολα, που είχε παρακολουθήσει αρκετές φορές τα οπτικά δεδομένα, είπε αμέσως: «Ας δούμε. Γιατί δεν βλέπουμε;»

Τα μάτια της Νιρίφα στένεψαν καθώς σκέφτηκε: *Για να χαίρεται η καταραμένη, μάλλον αυτή δεν ήταν καλή ιδέα τελικά...* Αλλά τώρα δεν μπορούσε να κάνει πίσω, φυσικά.

Ο Πατέρας είπε: «Ας δούμε.»

Η Μητέρα έβγαλε από μια τσέπη του σακακιού της μια συσκευή αποθήκευσης πληροφοριών, τη συνέδεσε με μια κονσόλα στο τραπέζι, και σύντομα στην οθόνη πάνω από την κονσόλα άρχισε να προβάλλεται η κίνηση προς τις τουαλέτες αφότου πήγε εκεί ο Σουτούρης. Εκτός από τη Νιρίφα μόνο δύο άντρες φάνηκαν, και κανένας τους δεν βγήκε πριν από εκείνη. Επιπλέον, μόλις βγήκε η Νιρίφα άρχισε η φασαρία. Φύλακες του καζίνου έτρεξαν προς τις τουαλέτες, καθώς κι άλλος κόσμος, μάλλον ακούγοντας τις φωνές του Σουτούρη.

Σίγουρα δεν ήταν καλή ιδέα, κατέληξε η Νιρίφα. Αλλά ούτως ή άλλως το είχαν δει, έτσι δεν ήταν;

«Δε θα μπορούσε να τον μαχαίρωσε κάποιος από τους άντρες;» έθεσε το ερώτημα.

«*Γυναίκα* τού επιτέθηκε,» τόνισε η Πάολα. «Μου το είπε.»

«Μπορεί νάκανε λάθος–»

«*Τόσο* μεγάλο λάθος;»

«–ή μπορεί να λες ψέματα. Θα βασιστούμε στον λόγο σου;»

«Δεν ήμουν μόνη στο δωμάτιο όταν ο Σουτούρης είπε ότι μια γυναίκα τού επιτέθηκε. Ήταν εκεί και η Μαργκώ–»

«Η αδελφή σου;» ρουθούνισε η Νιρίφα.

«Και ο Βινάρης, που είναι υπεύθυνος για την ασφάλεια του καζίνου, και δύο ακόμα άντρες – άνθρωποι του Βινάρη. *Γυναίκα* επιτέθηκε στον Σουτούρη.»

Ο Πατέρας είπε: «Μίλησα κι εγώ με τον Βινάρη, χτες το απόγευμα. Πράγματι, ο Σουτούρης είπε ότι δέχτηκε επίθεση από γυναίκα. Ο Βινάρης, όμως, δεν μου ανέφερε ότι κατονόμασε τη Νιρίφα με κανέναν τρόπο.»

«Δεν ήξερε το όνομά της,» εξήγησε αμέσως η Πάολα.

«Ο Βινάρης, συγκεκριμένα, θυμάται ότι ο Σουτούρης είπε πως η γυναίκα αυτή κάτι τού θύμιζε, αλλά τίποτα συγκεκριμένο.»

«Η Πάολα, δηλαδή, ξανά ψέματα λέει!» συμπέρανε η Νιρίφα.

«Ξανά;» γρύλισε η Πάολα. «Πότε είπα ψέματα;»

«Όλα αυτά είναι μια μεγάλη απάτη–»

«Δεν είναι απάτη! Και ο Σουτούρης μού το είπε μετά ότι σε θυμήθηκε!»

«Ναι, τώρα σε πιστέψαμε…»

Ο Πατέρας τις διέκοψε: «Ο Σουτούρης – σύμφωνα με τα λεγόμενα του Βινάρη – είδε να του επιτίθεται μια ξανθιά γυναίκα με μπλε μπλούζα. Και στα οπτικά δεδομένα που έχουμε φοράς μπλε μπλούζα, Νιρίφα.»

«Δεν ήμουν η μόνη ξανθιά γυναίκα με μπλε μπλούζα μες στο *Τυχερό Άστρο* αρχιχρονιάτικα, Πατέρα! Δεν ξέρεις πόσος κόσμος–;»

«Γνωρίζω. Αλλά οι ενδείξεις είναι εναντίον σου…»

«Δεν του επιτέθηκα, Πατέρα,» επέμεινε η Νιρίφα. «Επιπλέον, δεν ήξερα ότι ήταν υπό την προστασία της σκυλίτσας της Μαμάς, οπότε–»

«Πρόσεχε πώς μιλάς,» της είπε η Μητέρα των Δρομολόγων αγριοκοιτάζοντάς την. «Δεν είσαι στο σπίτι σου.»

Η Νιρίφα έκανε πως δεν την άκουσε, συνεχίζοντας: «–γιατί να το κάνουμε καν θέμα;»

«Επειδή μπορεί να τον είχες σκοτώσει!» της απάντησε η Μητέρα, που δεν της άρεσε να την αγνοούν. «Και το να σκοτώσεις κάποιον που βρίσκεται υπό την προστασία μας είναι σοβαρή υπόθεση. Μειώνει το κύρος μας στην πόλη. Ή μήπως δεν το ξέρεις αυτό;»

Η Νιρίφα κατέπνιξε μια άγρια απάντηση που ήρθε αμέσως στο μυαλό της, μην κρίνοντάς το φρόνιμο να εξοργίσει περισσότερο τη Μητέρα και έτσι ίσως στρέψει και τον θυμό του Πατέρα επάνω της. Δάγκωσε το χείλος της χωρίς να μιλήσει.

Έτσι μπράβο, σκέφτηκε η Πάολα παρατηρώντας την. *Κλειστό το στόμα σου, καριόλα.* Απευθυνόμενη στον Πατέρα και στη Μητέρα ρώτησε: «Το Δικαστήριο πότε θα γίνει;»

Η Νιρίφα χτύπησε το πόδι της οργισμένα στο πάτωμα. «Δεν υπάρχει κανένας λόγ–!»

«*Ησυχία!*» φώναξε ο Πατέρας. «Σας ακούσαμε και τις δύο. Δε νομίζω ότι έχουμε κάτι άλλο να ακούσουμε. Υπάρχει κάποιο *καινούργιο πράγμα* που έχετε να πείτε;» Κοίταξε μια τη Νιρίφα, μια την Πάολα· καμια τους δεν μίλησε. Ύστερα κοίταξε τη Μητέρα.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά.

Ο Πατέρας είπε: «Υπάρχουν ενδείξεις για σοβαρό παράπτωμα, επομένως θα γίνει Δικαστήριο. Σε πέντε ημέρες.»

«Γιατί όχι νωρίτερα;» ρώτησε η Πάολα.

Ο Πατέρας την ατένισε ενοχλημένα. «Γιατί πρέπει να ερευνηθεί η υπόθεση, φυσικά.» Και κοίταξε τώρα τον Γρύπα, ο οποίος κατένευσε.

«Μπορούμε να κάνουμε κι εμείς έρευνα, σωστά;» είπε η Νιρίφα.

Τι έχει στο μυαλό της; αναρωτήθηκε η Πάολα. *Θα προσπαθήσει να ενοχοποιήσει κάποια άλλη;*

«Μπορείτε,» αποκρίθηκε ο Πατέρας στη Νιρίφα. «Αλλά εσύ, μέχρι να γίνει η δίκη, πρέπει κάθε μέρα να έρχεσαι εδώ, στο Δρομονομείο, στις οκτώ το πρωί, και να δηλώνεις την παρουσία σου.»

Η Νιρίφα αναποδογύρισε τα μάτια. «Πού να πάω, Πατέρα; Παιδί της Νίρβεκ είμαι. Και αθώα επίσης, εξάλλου.»

«Αυτό είναι το τυπικό,» της είπε ο Πατέρας. «Και τώρα μπορείτε κι οι δυο σας να πηγαίνετε.»

Η Νιρίφα ατένισε την Πάολα εχθρικά, και εντός της ορκίστηκε: *Θα φτύσεις αίμα γι'αυτό, σκυλίτσα της Μαμάς· σ'το υπόσχομαι.*

Η Πάολα ήδη ατένιζε εχθρικά τη Νιρίφα, ενώ σκεφτόταν: *Θα σε κρεμάσω ανάποδα αυτή τη φορά. Σ'το υποσχέθηκα και θα το κάνω!*

Η Νιρίφα, ύστερα από την επίσκεψη στο Δρομονομείο, πήγε στο σπίτι της στη σοφίτα της εξαώροφης πολυκατοικίας. Ούτε που πέρασε απ'το μυαλό της να μοιράσει τα μηνύματα που είχε ετοιμάσει στο τυπογραφείο του Ζακ. Αισθανόταν εξοργισμένη και φοβισμένη συγχρόνως. Ήξερε πως δεν ήταν αστεία η υπόθεση στην οποία την είχε μπλέξει η καταραμένη η Πάολα. Αν το Δικαστήριο αποφάσιζε ότι εκείνη είχε όντως επιτεθεί στον Σουτούρη – και, δυστυχώς, υπήρχαν αρκετές ενδείξεις γι'αυτό – η ποινή της δεν θα ήταν μικρή, παρότι δεν ήξερε ότι ο Σουτούρης βρισκόταν υπό την προστασία της Πάολας.

Και είχε το θράσος να λέει, η ελεεινή, ότι ίσως να το ήξερα κιόλας! Την ίδια μέρα που αυτός ήρθε στην πόλη!

Θα πληρώσει για τούτο! Το έχει παρακάνει! Η Νιρίφα πέταξε την τσάντα της οργισμένα πάνω στο κρεβάτι.

Κάθισε στην καρέκλα, αναστενάζοντας. Δε νόμιζε ότι το Δικαστήριο θα την εξόριζε από τη Νίρβεκ: δε μπορεί να έφτανε ώς εκεί! Αλλά σίγουρα θα την τιμωρούσε. Ίσως να της έπαιρναν μέρος της περιουσίας της· ίσως να την έβαζαν να κάνει κάποιες πολύ δυσάρεστες υπηρεσίες· ίσως να την έριχναν στα Κελιά του Τρένου. Η Νιρίφα αισθάνθηκε έναν παγερό τρόμο να τη διατρέχει. Μα τα δόντια της Λόρκης! είχε ακούσει φριχτές ιστορίες για τα Κελιά του Τρένου. Άνθρωποι είχαν τρελαθεί εκεί μέσα από τον συνεχή θόρυβο των τρένων που περνού-

σαν βροντώντας, αντηχώντας, και τρίζοντας. Τα κελιά ήταν κάτι παλιά δωμάτια σκαμμένα πλάι σε μια από τις σήραγγες του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Κανένας δεν πήγαινε πια εκεί, εκτός από τους Δρομολόγους, οι οποίοι είχαν μετατρέψει το μέρος σε φυλακή για όσα μέλη παρέβαιναν τους νόμους τους.

Πρέπει να κάνω κάτι! σκέφτηκε η Νιρίφα δαγκώνοντας τον αντίχειρά της. *Δε μπορώ να τ'αφήσω αυτό να συμβεί! Δεν μπορώ!*

Βγήκε από τη σοφίτα και βάδισε πάνω στο μέρος της ταράτσας της πολυκατοικίας που έμοιαζε με μπαλκόνι, ήταν κυκλωμένο με κάγκελα, και της ανήκε. Πήγε μπροστά στον βωμό της Λόρκης που είχε φτιάξει η ίδια: ένα κατασκεύασμα από διάφορα αντικείμενα και ύλες που είχε βρει στους δρόμους της Νίρβεκ: σιδερικά, πλαστικά, υφάσματα, χαρτιά, κόκαλα, χάντρες, λίθους, κοσμήματα, ρολόγια, κλειδιά, υποδήματα, ποικίλα εργαλεία. Η Νιρίφα τα είχε ενώσει με κόλλες και τσιμέντο, και είχε δημιουργήσει ένα εξάγωνο τραπέζι, επάνω στις επιφάνειες του οποίου είχε χαράξει λέξεις και φράσεις ιερές για την Πανούργο Κυρά.

Τώρα, έβγαλε τα παπούτσια της και γονάτισε μπροστά στον βωμό ακουμπώντας το κεφάλι της επάνω του, ζητώντας καθοδήγηση από τη Λόρκη. Όταν είδε ότι τίποτα δεν γινόταν, ότι το μυαλό της ήταν θολό και οι σκέψεις της μπερδεμένες, σηκώθηκε όρθια ξανά, μπήκε στο εσωτερικό της σοφίτας, άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου της, και πήρε από μέσα ένα ξύλινο κουτάκι το οποίο περιείχε *νίσβεν*.

Το βλέμμα της, τότε, έπεσε στο μηχανικό σύστημα παραδίπλα το οποίο ήταν για αποθήκευση και επεξεργασία πληροφοριών αλλά και, συγχρόνως, πομποδέκτης. Στην οθόνη του είδε ότι ο Μιχαίας την είχε καλέσει τρεις φορές από το πρωί. «Να σε φάει ο Κάρτωλακ κι εσένα!» σύριξε η Νιρίφα. Πήρε λίγο καπνό *νίσβεν* από το κουτάκι, τον έστριψε μέσα σ'ένα μικρό κομμάτι χαρτί, φτιάχνοντας τσιγάρο, και χρησιμοποιώντας έναν ενεργειακό αναπτήρα το άναψε.

Η Νιρίφα ρούφηξε βαθιά κι ύστερα φύσηξε τον καπνό από τη μύτη. Αμέσως ένιωσε το ναρκωτικό ν'αρχίζει να την επηρεάζει με τρόπο ευχάριστο. Πήγε πάλι έξω, στον βωμό της Λόρκης, και κάθισε οκλαδόν μπροστά του, συνεχίζοντας να καπνίζει *νίσβεν*. Το κεφάλι της κα-

θάριζε ολοένα και περισσότερο, οι σκέψεις της άρχισαν να αποκτούν μια κρυστάλλινη υφή… Το τσιγάρο τελείωσε, και η Νιρίφα είχε την αίσθηση ότι το σώμα της είχε απλωθεί έτσι ώστε ν'αγκαλιάζει τον βωμό από όλες τις μεριές, παρότι βέβαια καταλάβαινε πως εξακολουθούσε νάναι καθισμένη μπροστά του. Το βλέμμα της αιωρήθηκε πάνω απ'το κεφάλι της και μετά στράφηκε, σαν να βρισκόταν στο πέρας ενός πελώριου φιδίσιου λαιμού, και κοίταξε το πρόσωπό της. Και η Νιρίφα νόμιζε πως είδε, συγχρόνως, τον εαυτό της και τη Λόρκη μαζί. Ένιωσε ένα τρομερό δέος. Αλλά δεν μπορούσε να κουνηθεί· το σώμα της ήταν ξαφνικά πετρωμένο στη θέση του. Και ο βωμός τρανταζόταν, τρίζοντας και μουγκρίζοντας. Το βλέμμα της Νιρίφα στράφηκε σ'αυτόν, τρέχοντας επάνω του σαν ποντίκι, απ'τη μια άκρη ώς την άλλη, εξερευνώντας κάθε του μεριά, διαβάζοντας, διάσπαρτα, τμηματικά, τις χαραγμένες ιερές λέξεις και φράσεις–

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ *ελευθερη εκείνη, τότε* *κρυμμενα*

μαζί της *ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ* *για όποιον αγαπάς!* *ΧΡΩΜΑΤΑ*

κλειδιά σου

Τα τριξίματα και τα μουγκρίσματα του βωμού εντάθηκαν. Προσπαθούσαν να γκρεμίσουν τη Σεργήλη! Η πολυκατοικία θα έπεφτε!

«*Όχι!*» έκρωξε πνιχτά η Νιρίφα καθώς πεταγόταν όρθια. «Μεγάλη Κυρά μη μ'αφήσεις να πέσω!»

Και μετά, λαχανιασμένη, συνειδητοποίησε πως ο βωμός δεν έτριζε πια, ούτε μούγκριζε, ούτε τίποτα προσπαθούσε να γκρεμίσει την πολυκατοικία.

Η Νιρίφα ξεροκατάπιε. Γονάτισε πάνω στο κρύο πάτωμα της ταράτσας. Έκλεισε τα μάτια, και οι λέξεις που είχε δει άστραψαν ξανά μέσα στο μυαλό της.

Και σκέφτηκε: *Ναι! Αυτό… Αυτό είναι!*

Σηκώθηκε και μπήκε πάλι στη σοφίτα. Αλλά τώρα δεν αισθανόταν σε κατάσταση να κάνει τίποτα. Κατέρρευσε στο κρεβάτι και, ύστερα από λίγο, που νόμιζε ότι επέπλεε πάνω σε ποτάμι, ένας βαθύς ύπνος την πήρε, γεμάτος περίεργα όνειρα…

Πριν από ένα μήνα

Πολλοί αποκαλούσαν τον Έκτορα'μορ «κλειδομάγο» επειδή ήταν ειδικός στις διαρρήξεις διαφόρων ειδών. Έμενε στην περιοχή της Νίρβεκ που ονομαζόταν Μεσόπολη, στο ισόγειο μιας πολυκατοικίας ανάμεσα σ'ένα γκαράζ κι ένα μηχανουργείο. Ήταν ψηλός, λιγνός, και νευρώδης, κι ορισμένοι έλεγαν πως ήταν παιδί της πέτρας, πως είχε μεγαλώσει στους δρόμους, αλλά ο ίδιος ποτέ δεν το επιβεβαίωνε· όμως επίσης ποτέ δεν μιλούσε για τους γονείς του. Το δέρμα του ήταν κατάμαυρο, και το κεφάλι του πάντα το διατηρούσε ξυρισμένο. Το πρόσωπό του, ωστόσο, άλλοτε ήταν ξυρισμένο, άλλοτε είχε τα γένια μερικών ημερών. Το αριστερό του αφτί ήταν δαγκωμένο, κομμένο: κι άλλοι έλεγαν ότι του το είχε φάει σκύλος όταν ήταν μικρός, άλλοι ότι του το είχε δαγκώσει άνθρωπος.

Ο Έκτορας γνώριζε τη Νιρίφα από παλιά, και ήξερε ότι ήταν Δρομολόγος. Κοιτάζοντας από ένα καλυμμένο παράθυρο του σπιτιού του, την είδε να έρχεται και να στέκεται μπροστά στην πόρτα του, να υψώνει το χέρι της και να χτυπά το κουδούνι. *Ντιν-ΝΤΟΝ! ντιν…*

Ο Έκτορας πήγε στην πόρτα και ρώτησε: «Ποιος είναι;»

«Η Νιρίφα είμαι.»

«Ποια Νιρίφα;»

«Ξέρεις ποια Νιρίφα!»

Ο Έκτορας μειδίασε αχνά. Αλλά δεν υπήρχε πια κανένα μειδίαμα στο πρόσωπό του όταν, ύστερα από το πάτημα ενός συνδυασμού πλήκτρων πλάι στην πόρτα, άνοιξε την είσοδο του σπιτιού αντικρίζοντας τη Νιρίφα να στέκεται στο κατώφλι. Φορούσε μαύρη κάπα πάνω από τα ρούχα της και κουκούλα στο κεφάλι. Μαύρα γυαλιά έκρυβαν τα μάτια της.

Και το γεγονός ότι, πριν, την είχε αναγνωρίσει, βλέποντάς την έξω απ'το παράθυρο, κάτι μαρτυρούσε για την παρατηρητικότητα και τη μνήμη του. Ο Έκτορας'μορ παρατηρούσε τους πάντες και τα πάντα, και ποτέ δεν ξεχνούσε τίποτα. Είχε καταλάβει ότι αυτή ήταν η Νιρίφα η Δρομολόγος περισσότερο από το βάδισμά της κι από τον τρόπο

που στεκόταν παρά επειδή είχε δει το πρόσωπό της μέσα απ’την κουκούλα.

«Κρύβεσαι από κάποιον;» τη ρώτησε, τώρα.

Η Νιρίφα μπήκε στο σπίτι περνώντας από δίπλα του, μην έχοντας χρόνο για ανοησίες μπροστά στο κατώφλι, νιώθοντας ακόμα τα νεύρα της τσιτωμένα ύστερα από τη χτεσινή συνάντηση στο Δρομονομείο, ύστερα από την έμπνευση που είχε προέλθει από το κάπνισμα του *νίσβεν*, κι ύστερα από τις εντατικές σκέψεις που είχαν ακολουθήσει μέσα στην υπόλοιπη ημέρα.

«Ναι και όχι.»

«Ναι και όχι;» Ο Έκτορας’μορ έκλεισε την πόρτα, και αυτόματοι μηχανισμοί κλειδώματος ακούστηκαν να κάνουν διάφορους μεταλλικούς ήχους.

«Περίπου.» Έβγαλε τα γυαλιά της, κατέβασε την κουκούλα της. «Δε νομίζω ότι κανένας με παρακολουθούσε ώς εδώ, αλλά έπρεπε να είμαι έτοιμη για όλα.»

«Τι συμβαίνει, Νιρίφα; Κάποιος θέλει να σε σκοτώσει;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Απλώς… έχει γίνει… μια δυσάρεστη κατάσταση, τέλος πάντων. Και θέλω να σε ρωτήσω το εξής–»

Ο κλειδομάγος βάδισε προς το εσωτερικό του σπιτιού του που ήταν γεμάτο με διαφόρων ειδών μηχανήματα και εξοπλισμούς – όχι και τόσο παράξενο για μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών. Αν όμως παρατηρούσε κανείς λιγάκι αυτά τα αντικείμενα θα έβλεπε ότι τα περισσότερα είχαν να κάνουν με το ξεκλείδωμα πορτών, παραθύρων, και συστημάτων ασφαλείας.

«Εκτός απ’το να ανοίγεις πράγματα, μπορείς και να *κρύβεις* πράγματα;» συνέχισε η Νιρίφα.

«Να *κρύβω;* Τι εννοείς; Τι ακριβώς θέλεις;» Ο Έκτορας κάθισε σε μια περιστρεφόμενη καρέκλα, μπροστά στην οθόνη ενός συστήματος η οποία έδειχνε ένα παράξενο σχήμα όλο γραμμές που σχημάτιζαν οξείες και αμβλείες γωνίες και σ’ορισμένα σημεία ανάμεσά τους υπήρχαν κουκίδες διαφόρων μεγεθών και σύμβολα.

«Θα μπορούσες να με κρύψεις από έναν άλλο μάγο;»

«Από άλλο μάγο…» Ο Έκτορας μόρφασε σκεπτικά. «Πώς σε ψάχνει αυτός ο μάγος;»

«Δεν ξέρω. Μάγος είναι.»

«Εντοπίζει κάτι που έχεις επάνω σου; Τον τηλεπικοινωνιακό πομπό σου, για παράδειγμα;»

«Μπορώ να τον αλλάξω αυτόν· δεν είναι πρόβλημα. Ο μάγος είναι του τάγματος των Διαλογιστών. Πώς μπορεί να με εντοπίζει;»

«Υπάρχει το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Αν σε ξέρει καλά ο συγκεκριμένος μάγος – ή ακόμα κι αν δεν σε ξέρει και τόσο καλά αλλά έχει μια φωτογραφία σου – μπορεί να σε βρει μέσω αυτού. Όμως η εμβέλεια συνήθως δεν είναι μεγάλη. Εξαρτάται κι από τον μάγο, ασφαλώς…»

«Τι εννοείς; Αν ο μάγος είναι μέσα στη Νίρβεκ; Μπορεί να με ανιχνεύσει, δεν μπορεί;»

«Η Νίρβεκ είναι μεγάλη πόλη, Νιρίφα, και το Ξόρκι Ανιχνεύσεως σπάνια σε εντοπίζει σε απόσταση μεγαλύτερη τού ενός χιλιομέτρου. Οι Διαλογιστές, βέβαια…» Μόρφασε ξανά, κοίταξε την οθόνη.

«Τι κάνουν οι Διαλογιστές; Πες μου!» τον πίεσε η Νιρίφα.

Ο Έκτορας έστρεψε ξανά το βλέμμα του επάνω της. «Όλα τα ξόρκια μπορούν να ενισχυθούν με την ανάλογη σπατάλη ενέργειας· και οι Διαλογιστές έχω ακούσει πως χρησιμοποιούν κάπως τους κρυστάλλους στα ραβδιά τους για να τα ενισχύουν–»

«Ποιους κρυστάλλους; Δεν έχει ραβδί αυτός!»

«Χμμ…»

«Τι ‘χμ’;»

«Οι Διαλογιστές, πάντως, είναι καλοί στα Ξόρκια Ανιχνεύσεως. Αν είναι επίμονος, αν τριγυρίζει σ’όλη την πόλη ψάχνοντας για εσένα και ξοδεύοντας συγχρόνως ενέργεια….»

«Μπορείς να με κρύψεις απ’ αυτόν ή όχι;» ρώτησε η Νιρίφα αρχίζοντας να χάνει την υπομονή της. «Γίνεται;»

«Φυσικά και γίνεται. Αλλά δεν θα είναι δωρεάν. Ακόμα κι αυτά που σου είπα ώς τώρα, κανονικά, δεν είναι δωρεάν.»

«Χέσε μας! Θα σε πληρώσω. Πες μου πώς θα με κρύψεις.»

«Θα χρειαστεί να κάνω Μαγγανεία Προκαλύψεως. Για πόσο θέλεις να μείνεις κρυμμένη;»

«Για μέρες.»

«Για μέρες; Τότε θα πρέπει να βρίσκεσαι συνεχώς σε ένα και μόνο μέρος, και θα πρέπει ή να ανανεώνω τακτικά τη μαγγανεία ή να την έχω εστιάσει σε ειδικά τοποθετημένους αισθητήρες συνδεδεμένους με κάποια πηγή ενέργεια.»

«Δεν καταλαβαίνω τι λες,» είπε η Νιρίφα. «Όχι ακριβώς. Και θέλω να μπορώ να κινηθώ· δεν θέλω να βρίσκομαι παγιδευμένη σ'ένα μέρος συνέχεια.»

«Χμμ...» Ο Έκτορας δάγκωσε το μάγουλό του.

Η Νιρίφα αισθάνθηκε απόγνωση. «Δε μπορείς να κάνεις τίποτα;»

«Μπορώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά... βιάζεσαι;»

«Φυσικά και βιάζομαι!»

«Τότε δεν μπορώ να σε βοηθήσω. Δεν προλαβαίνω.»

«Τι δεν προλαβαίνεις;» σύριξε η Νιρίφα. «Θα σε πληρώσω! Άσε τις άλλες σου δουλειές!»

«Δεν είναι εκεί το θέμα. Χρειάζεται κάποιος χρόνος γι'αυτό που έχω κατά νου. Αν θέλεις τη Μαγγανεία Προκαλύψεως τώρα, σήμερα, δεν γίνεται· σ'το λέω.»

«Αύριο;»

Ο Έκτορας κατένευσε. «Αύριο μπορώ να το έχω έτοιμο.»

«Τι ακριβώς θα είναι;»

«Δαχτυλίδι;»

«Εμένα ρωτάς;»

«Μπορεί να είναι και βραχιόλι ή κολάρο. Και ζώνη μπορεί να είναι, βασικά, αλλά το θεωρώ ασύμφορο.»

«Θα με τρελάνεις; Για τι πράγμα μιλάς; Τώρα δεν λέγαμε γι'αυτή τη Μαγεία Προκαλύψεως;»

«*Μαγγανεία* Προκαλύψεως,» διόρθωσε ο Έκτορας'μορ.

«*Αυτήν* τέλος πάντων!»

Ο κλειδομάγος άλλαξε θέμα ξαφνικά: «Θα κοστίσει διακόσιους ήλιους.»

«*Τι;*» Οι γροθιές της σφίχτηκαν ακούσια. «Επειδή βλέπεις ότι το χρειάζομαι–;»

«Δεν είναι κάτι που το κάνει ο οποιοσδήποτε, Νιρίφα. Μου ζητάς να μην πληρωθώ όσο πρέπει για τις υπηρεσίες μου;»

Η Νιρίφα ήταν σίγουρη πως την εκμεταλλευόταν επειδή καταλάβαινε ότι είχε την ανάγκη του και ότι βιαζόταν. Ο κλειδομάγος ήταν και κλεφτομάγος! «Είσαι κάθαρμα,» του είπε. «Σου έχω στείλει τόσους πελάτες εδώ, κατά καιρούς.»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, Νιρίφα–»

«Πού είναι το θέμα;»

«Προσφέρω εξειδικευμένες υπηρεσίες. Δε μπορώ να–»

«Και οι ‘εξειδικευμένες υπηρεσίες’ σου είναι δυνατόν να κοστίζουν *διακόσιους γαμημένους ήλιους;* Τι είναι;»

«Αν νομίζεις ότι κάποιος άλλος θα σου κάνει καλύτερη τιμή…»

«Μην αρχίζεις αυτές τις σαχλαμάρες! Ούτε ο κλειδομάγος δεν θέλει νάχει τους Δρομολόγους για εχθρούς του!»

«Με εκβιάζεις τώρα;» Φάνηκε θυμωμένος, αλλά η Νιρίφα ήταν βέβαιη ότι το καθίκι δεν μπορεί να μη φοβήθηκε καθόλου.

«Εκατό ήλιους θα σου δώσω,» του είπε.

«Βγάλε και όπλο να με ληστέψεις!»

«Σου έχω στείλει τόσους πελάτες!» επέμεινε η Νιρίφα.

«Εκατό-πενήντα.»

Η Νιρίφα χτύπησε το πόδι της στο πάτωμα. «Εκατό!»

«Εκατό-πενήντα.»

Η Νιρίφα αναστέναξε. «Πες μου τι ακριβώς θα κάνεις.»

Ο Μιχαίας κάλεσε γι’ακόμα μια φορά τη Νιρίφα στο σπίτι της, κι όταν εκείνη δεν απάντησε, τερμάτισε την κλήση κι έστρεψε ξανά το βλέμμα του στο εσωτερικό του παλαιοπωλείου.

Γιατί δεν ήθελε να του μιλήσει; Είχε θυμώσει μαζί του εξαιτίας όσων συνέβησαν τη νύχτα της Αρχιχρονιάς; Μα τα πόδια της Λόρκης, δεν έφταιγε εκείνος γι’αυτά! Η Πάολα έφταιγε. *Και μας έκοψε επάνω που ήμασταν έτοιμοι ν’αρχίσουμε!* Ο Μιχαίας καταράστηκε ξανά την τύχη του. Δεν κατάφερνε πάντα να προσελκύσει τη Νιρίφα – άλλες τρεις φορές είχαν πλαγιάσει οι δυο τους, και προσπαθούσε να τις πολλα-

πλασιάσει: να τη δελεάσει να μείνει μαζί του, ακόμα και να τον παντρευτεί αν το ήθελε κι εκείνη. Ο Μιχαίας σίγουρα το ήθελε· δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία στο μυαλό του. Είχε κάτι επάνω της (αν και δεν μπορούσε να πει τι ακριβώς) που τον ξετρέλαινε όσο καμία άλλη γυναίκα που είχε γνωρίσει. Ίσως να ήταν τα μαβιά μάτια της σε συνδυασμό με τα ξανθά μαλλιά που έμοιαζαν να περιτυλίγουν σαν φως το κατάλευκο πρόσωπό της με το όμορφο μικρό, στρογγυλό πηγούνι. Ή ίσως να ήταν ο τρόπος που έβαζε τα πόδια της το ένα μπροστά στο άλλο όταν βάδιζε· ή ο τρόπος που ακουμπούσε το μάγουλό της στη γροθιά της όταν ήταν καθισμένη και βαριόταν. Ή εκείνο το μοχθηρό χαμόγελο που κάπου-κάπου σχηματιζόταν στα χείλη της. Μα τους θεούς, ο Μιχαίας είχε αισθανθεί το παντελόνι του να στενεύει, αρκετές φορές, βλέποντας αυτό το χαμόγελο! Δεν ήξερε γιατί τον ερέθιζε τόσο.

Τη λάτρευε, όμως. Και στο τέλος ήταν βέβαιος ότι θα την έκανε δική του. Ή, τουλάχιστον, θα προσπαθούσε μέχρις εσχάτων.

Αλλά – γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! – γιατί δεν μπορούσε να την ξανασυναντήσει ύστερα από εκείνη την παλιοϊστορία στο *Τυχερό Άστρο*; Αφού είχαν βγει από το καζίνο, η Νιρίφα είχε καβαλήσει το δίκυκλό της και του είχε πει πως θα τον έβλεπε άλλη στιγμή. «Πάμε κάπου μαζί!» της είχε προτείνει ο Μιχαίας. «Όπου θέλεις εσύ.» Αλλά εκείνη είχε αρνηθεί. «Άλλη φορά,» του είχε πει. «Όταν έχω πνίξει την καταραμένη σκυλίτσα της Μαμάς!»

Οι διαπληκτισμοί της με την Πάολα πάντοτε την εξόργιζαν και της χαλούσαν τη διάθεση. Και είχε δίκιο, νόμιζε ο Μιχαίας. Η Πάολα ήταν παλιοθήλυκο και διεστραμμένη. Μια φορά, παλιότερα, είχε ρίξει τη Νιρίφα μες στον Τάρνοφ, χειμώνα, και η Νιρίφα είχε αρρωστήσει. Ο Μιχαίας ήθελε κι εκείνος τότε να πνίξει την Πάολα, αλλά ήξερε πως αυτό δεν θα ήταν συνετό. Θα τον συλλάμβαναν οι Δρομονόμοι. Η Πάολα είχε κάνει να φανεί η πτώση της Νιρίφα σαν ατύχημα – πάντοτε μηχανορράφος, από τότε. Αλλά, βέβαια, η ίδια η Νιρίφα ποτέ δεν πίστεψε ότι ήταν ατύχημα. Ούτε ο Μιχαίας.

Γιατί δεν μου απαντά; Ακόμα είναι τσαντισμένη εξαιτίας της; Ή μήπως η Πάολα έχει κάνει πάλι κάτι εναντίον της; Ο Μιχαίας θυμόταν πως στο

καζίνο η μία είχε απειλήσει άγρια την άλλη, και η Πάολα μάλιστα είχε κατηγορήσει τη Νιρίφα ότι είχε μαχαιρώσει κάποιον φίλο της. Μήπως η Πάολα είχε τώρα καλέσει το Δικαστήριο των Δρομολόγων; Γι’αυτό η Νιρίφα δεν απαντούσε; *Δε θα ζητούσαν, όμως, κι εγώ να πάω στη δίκη; Ήμουν εκεί όταν συνέβη ό,τι συνέβη!*

Ο Μιχαίας βάδισε συλλογισμένα ανάμεσα στα πράγματα του παλαιοπωλείου του.

Κάποιος φάνηκε τότε στο κατώφλι της εισόδου: ο Κλωντ, ντυμένος με καφετί πανωφόρι κι έχοντας έναν παραφουσκωμένο σάκο στον ώμο του κι ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του. «Ε, Μιχαία· τι γίνεται;»

«Καλά,» αποκρίθηκε ο Μιχαίας, αν και η όψη του μαρτυρούσε πως έλεγε ψέματα. «Τι μου φέρνεις εκεί;» Ο Κλωντ δεν ήταν Δρομολόγος, αλλά ήταν παιδί της πέτρας και, τριγυρίζοντας στην πόλη, συγκέντρωνε ό,τι μπορούσε κανείς να διανοηθεί: και τα περισσότερα ήταν πράγματα που άνετα πουλιόνταν σε παλαιοπωλείο.

«Θα σου δείξω, τώρα,» αποκρίθηκε ο Κλωντ. «Είναι διάφορα. Πού ν’αφήσω;»

«Εδώ.» Ο Μιχαίας έδειξε μια γωνία ανάμεσα σε μια μεγάλη μπρούντζινη σφαίρα και σ’ένα παλιό πλυντήριο ρούχων.

Ο Κλωντ έβγαλε τον σάκο του από τον ώμο κι άρχισε να τον αδειάζει εκεί, αφήνοντας κάτω βιβλία, συσκευές, παπούτσια, ένα παλιό λαξευτό πιστόλι–

«Πολύ ωραίο κομμάτι αυτό,» παρατήρησε ο Μιχαίας, παίρνοντας το όπλο στα χέρια του.

Όταν ο Κλωντ είχε αδειάσει τελείως τον σάκο του, έκαναν μερικές σύντομες διαπραγματεύσεις οι δυο τους. Τελικά, ο Μιχαίας έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των πέντε ήλιων και το έδωσε στον Κλωντ, ο οποίος, μοιάζοντας ευχαριστημένος κι ευχόμενος στον Μιχαία η Αρτάλη νάναι μαζί του, έφυγε απ’το κατάστημα. Ο Μιχαίας νόμιζε πως ο φίλος του δεν θάπρεπε κανονικά να χαίρεται τόσο πολύ. *Εγώ υπολογίζω να βγάλω τουλάχιστον πενήντα ήλιους αν τα πουλήσω όλ’ αυτά.* Το ενδεχόμενο, βέβαια, να τα πουλήσει όλα σε σύντομα χρονικό διάστημα – ή και ποτέ – ήταν μικρό, αλλά… κρατώντας πάλι στα χέρια του

το παλιό λαξευτό πιστόλι σκέφτηκε: *Αν καταφέρω να πουλήσω αυτό μόνο... αυτό μπορεί να μου δώσει καμια εικοσιπενταριά ήλιους... Και οπλίζει κιόλας,* παρατήρησε καθώς το επεξεργαζόταν· *δεν είναι άχρηστο.*

«Συμπαθητικό κομμάτι,» είπε μια γυναικεία φωνή.

Ο Μιχαίας στράφηκε, ξαφνιασμένος, και είδε την Πάολα να κάθεται σε μια από τις παλιές πολυθρόνες του, με τα μποτοφορεμένα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο κάτω από την καφετιά φούστα της. Μια μαύρη καπαρντίνα ολοκλήρωνε την αμφίεσή της, καθώς και μια ριγέ μπλούζα – άσπρη και μαύρη.

«Τι κάνεις μες στο μαγαζί μου;»

«Πριν από λίγο μπήκα. Ήσουν απασχολημένος μ'εκείνο τον όμορφο κύριο και είπα να μην ενοχλήσω.» Χαμογέλασε χαριτωμένα. Εσκεμμένα χαριτωμένα.

Ο Μιχαίας άφησε το πιστόλι επάνω σε μια στοίβα από παλιά βιβλία. «Τι θέλεις;»

«Να μιλήσω στον ξάδελφό μου.»

Τώρα θυμήθηκες ότι είμαστε ξαδέλφια; Λες κι όλοι οι Δρομολόγοι δεν ήταν, το λιγότερο, ξαδέλφια ούτως ή άλλως! «Εγώ έλεγα ότι ίσως νάθελες ν'αγοράσεις κάτι...» Την ατένισε με σκοτεινό βλέμμα.

Η Πάολα χαμογέλασε ξανά. *Τι βλαμμένος που είσαι,* σκέφτηκε. *Νομίζεις ότι σε συμφέρει να είσαι εναντίον μου, όταν αυτή η καριόλα δεν σου δίνει παρά ελάχιστη σημασία;* Γνώριζε τι συνέβαινε με τη Νιρίφα και τον Μιχαία. Ήταν τρελός γι'αυτή την ανώμαλη κόρη της Λόρκης, η οποία το καταλάβαινε και, φυσικά, το εκμεταλλευόταν. *Και μετά ορισμένοι άνθρωποι λένε πως εγώ είμαι απαράδεκτη!*

Η Πάολα σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Είδες μήπως τη Νιρίφα, τελευταία; Σήμερα; Χτες;»

Το βλέμμα του Μιχαία, αν μη τι άλλο, έγινε πιο σκοτεινό. *Την έχει απαγάγει;* αναρωτήθηκε. *Την έχει πουθενά κλειδωμένη;* «Πού είναι, Πάολα; Τι της συμβαίνει;»

Η Πάολα γέλασε άθελά της. «Τι νομίζεις ότι της συμβαίνει;»

«Μην παίζεις μαζί μου!»

«Μην τσαντίζεσαι, Μιχαία.»

«Γιατί είσαι εδώ; Και γιατί με ρωτάς για τη Νιρίφα;»

«Για να δω αν σου είπε τίποτα για τη δίκη. Μου έχει... δοθεί η εντύπωση πως σε κοιτάζει με κάποια συμπάθεια,» είπε η Πάολα.

Το βλέμμα του Μιχαία εξακολουθούσε να είναι εχθρικό. «Ποια δίκη;»

«Θα γίνει δίκη, φυσικά. Η Νιρίφα μαχαίρωσε, τη νύχτα της Αρχιχρονιάς, έναν άνθρωπο που βρισκόταν υπό την προστασία μου. Και μου κάνει αίσθηση που δεν σου έχει ακόμα πει τίποτα, Μιχαία.» Ήταν φανερό πλέον, για την Πάολα, ότι ο Μιχαίας δεν ήξερε το παραμικρό για τη δίκη που θα γινόταν. Και, μάλλον, δεν είχε συναντήσει καθόλου τη Νιρίφα ύστερα από την Αρχιχρονιά. «Νόμιζα ότι σε θεωρούσε φίλο της... το λιγότερο.»

«Δεν την έχω δει τις τελευταίες μέρες,» παραδέχτηκε ο Μιχαίας, δυσαρεστημένα.

«Της έκανες πλάτες στο καζίνο και μετά δεν θέλει ούτε να σε συναντήσει;»

«Δεν της έκανα πλάτες!»

«Ναι; Τι έκανες; Νόμιζα ότι η Νιρίφα σε τράβηξε σ'εκείνο το δωμάτιο, γρήγορα-γρήγορα, για να κρύψει το γεγονός ότι επιτέθηκε στον φίλο μου, τον Σουτούρη τον Τυχερό–»

«Δεν ξέρεις τι λες! Αν ήρθες στο μαγαζί μου, Πάολα, για να μου λες σαχλαμάρες–!»

«Δεν είμαι εδώ για να σου πω σαχλαμάρες,» τον διέκοψε η Πάολα. «Είμαι εδώ για να σε ρωτήσω κάτι... και για να ρίξω μια ματιά στα» – κοίταξε ολόγυρα – «εμπορεύματά σου.»

«Ρώτα.» Ο τόνος του δεν ήταν φιλικός.

Αλλά η Πάολα χαμογέλασε· και, με σοβαρή όψη, ρώτησε: «Σου είπε η Νιρίφα, τη νύχτα της Αρχιχρονιάς, τίποτα για τον Σουτούρη; Τον άνθρωπο που μαχαίρωσε;»

«Τίποτα απολύτως. Και δεν ξέρω καν αν τον μαχαίρωσε!»

«Δε σου είπε ότι του επιτέθηκε στις τουαλέτες; Ότι ήθελε να την καλύψεις;»

«Δεν ήρθε για να την καλύψω, Πάολα!»

Το πιστεύει κιόλας, αναρωτήθηκε εκείνη, *ή έτσι το λέει;* «Μου λες αλήθεια;»

«Φυσικά και σου λέω αλήθεια. Απλά με πλησίασε και... πήγαμε στο δωμάτιο.»

«Τόσο βιαστικά;»

«Δεν ήταν τόσο βιαστικά. Ήταν...»

«Τι ήταν;»

«Τι σ'ενδιαφέρει τι ήταν;»

«Εμένα, προσωπικά, δεν μ'ενδιαφέρει. Έχει κληθεί, όμως, το Δικαστήριο των Δρομολόγων, Μιχαία, και σ'αυτή την υπόθεση είσαι μπλεγμένος κι εσύ, αν και περιφερειακά. Ελπίζω να μη μου λες ψέματα...»

«Επαναλαμβάνω: σου λέω αλήθεια.»

«Η Νιρίφα δεν ανέφερε *τίποτα απολύτως* για τον Σουτούρη; Δεν είπε ούτε ότι τον μισεί, ούτε ότι είναι τσαντισμένη μαζί του, ούτε κάτι άλλο;»

«Δεν είχαμε χρόνο να μιλάμε γι'αυτό τον Σουτούρη.»

Η Πάολα ήθελε να γελάσει αλλά συγκρατήθηκε. «Ούτε σου είπε ότι συνέβη τίποτα – το παραμικρό, έστω και ψέμα – στις τουαλέτες;»

«Γιατί να μου μιλήσει για τις τουαλέτες;»

«Γιατί, μόλις βγήκε από εκεί, χαμός αμέσως άρχισε. Κόσμος μαζεύτηκε, έχοντας ειδοποιηθεί από τις φωνές του μαχαιρωμένου Σουτούρη.»

«Εγώ δεν άκουσα τίποτα.»

«Μάλλον δεν θα ήσουν κοντά. Πού βρισκόσουν;»

Ο Μιχαίας τής απάντησε.

«Τρεις αίθουσες απόσταση,» είπε η Πάολα, «και με τις μουσικές που αντηχούσαν δεν είναι παράλογο που δεν άκουσες τίποτα.» Άρχισε να κοιτάζει τα πράγματα μέσα στο παλαιοπωλείο και ν'αγγίζει και μερικά από αυτά. Έπιασε ένα κιτρινισμένο αντίτυπο του μυθιστορήματος *Ο Κοντός και η Πύρινη Πεταλούδα*, του Κρεμτέλβιου Πολύγωνου. Τράβηξε από το θηκάρι του ένα διακοσμητικό ξιφίδιο και δοκίμασε, προσεχτικά, την κόψη με τον αντίχειρά της.

Ο Μιχαίας νόμιζε πως η συζήτησή τους για τη Νιρίφα είχε, επιτέλους, τελειώσει. Αλλά έκανε λάθος.

Θηκαρώνοντας πάλι το ξιφίδιο, η Πάολα σχολίασε, σχεδόν αδιάφορα: «Η Νιρίφα, πάντως, για κάλυψη σε ήθελε. Μη νομίζεις ότι ήταν κάτι περισσότερο.»

«Αν δεν σκοπεύεις ν'αγοράσεις τίποτα, καλύτερα να πηγαίνεις.»

«Αλλιώς,» συνέχισε η Πάολα, «γιατί να μην έρθει να σου μιλήσει *καθόλου* μετά τη νύχτα της Αρχιχρονιάς; Ούτε καν για τη δίκη!»

«Καλύτερα να πηγαίνεις, Πάολα.» Η φωνή του είχε γίνει απειλητική.

Η Πάολα άρχισε να κοιτάζει κάτι κυλινδρικά τυλιγμένες αφίσες, ξετυλίγοντας τη μία κατόπιν της άλλης. Μετά από λίγο είπε: «Μπορώ, τουλάχιστον, ν'αγοράσω αυτήν;» Και την κράτησε ανοιχτή μπροστά της, με την καλή όψη προς τον Μιχαία. Η αφίσα είχε επάνω το εξώφυλλο μιας συλλογής τραγουδιών του συγκροτήματος Παρασάνταλοι Παρασημοφόροι. Το όνομα της συλλογής, γραμμένο με μεγάλα γράμματα στο κάτω μέρος της αφίσας, ήταν ίδιο με ένα από τα τραγούδια του συγκροτήματος: *ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ.* Στην επάνω μεριά της αφίσας έγραφε ΠΑΡΑΣΑΝΤΑΛΟΙ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΟΙ. Κι ανάμεσα, μέσα σε ζωγραφισμένο ξύλινο πλαίσιο, απεικονιζόταν μια ανθρωπόμορφη αλεπού που βάδιζε χαμογελώντας υποψιασμένα, ενώ πίσω της ερχόταν ένα από τα μέλη του συγκροτήματος. Μια αλυσίδα ξεκινούσε από το χέρι της αλεπούς και κατέληγε μέσα στο παντελόνι του άντρα, αλλά δεν φαινόταν καν να υπάρχει ανάγκη γι'αυτήν, αφού εκείνος έμοιαζε ν'ακολουθεί πρόθυμα.

Ο Μιχαίας αγριοκοίταξε ξανά την Πάολα.

«Δεν την πουλάς;» τον ρώτησε εκείνη. «Τη θες για το σπίτι σου;»

«Σαράντα ακτίνια,» είπε ο Μιχαίας, κοφτά.

«Μισός ήλιος;» γέλασε η Πάολα τυλίγοντας την αφίσα. «Γι'αυτό το παλιόπραμα;»

«Είναι σπάνιο κομμάτι.»

Μαλακίες, σκέφτηκε η Πάολα, αν και υπέθετε ότι δεν ήταν τελείως αβάσιμο αυτό που έλεγε ο παλαιοπώλης Δρομολόγος. «Καλά,» αποκρίθηκε. Έβγαλε από την τσέπη της καπαρντίνας της κάτι κέρματα και τα μέτρησε. «Ορίστε. Σαράντα-ένα είναι.» Του τα έδωσε στο χέρι.

«Αγόρασε κι ένα ποτό στη Νιρίφα από εμένα… αν τύχει ποτέ να τη δεις.»

Και, παίρνοντας μαζί της την τυλιγμένη αφίσα, έφυγε από το κατάστημα.

Ο Μιχαίας δεν ήταν σίγουρος αν την άκουσε να λέει «Θα τα ξαναπούμε, ίσως…»

Πριν από είκοσι-μία ημέρες

Η Νιρίφα πήγε στο σπίτι του Έκτορα'μορ λίγο πριν από το μεσημέρι, κι εκείνος δεν άργησε να της ανοίξει.

«Το έχεις έτοιμο;» τον ρώτησε.

«Ναι. Έλα να το δεις.»

Και την οδήγησε προς το εσωτερικό της οικίας του.

Την ίδια στιγμή, στους δρόμους της Νίρβεκ, δύο τετράγωνα απόσταση, η Πάολα καταριόταν σιωπηλά. Είχε ακολουθήσει τη Νιρίφα από το πρωί που εκείνη έφυγε από την πολυκατοικία της φορώντας κάπα και κουκούλα· την είχε πάρει στο κατόπι, οδηγώντας το τρίκυκλό της με το φιμέ σκέπαστρο, ενώ η Νιρίφα καβαλούσε το μικρό της δίκυκλο· είχαν φύγει από το Κεντρολίμανο (όπου ήταν το σπίτι της Νιρίφα), είχαν περάσει πάνω από τη μία γέφυρα της Νίρβεκ, είχαν καταλήξει στη Μεσόπολη, και εκεί η Νιρίφα είχε αφήσει το όχημά της σ'ένα γκαράζ· η Πάολα άφησε και το δικό της όχημα στο ίδιο γκαράζ, αλλά σύντομα έχασε τη Νιρίφα μέσα στα σοκάκια. Η Μεσόπολη ήταν από τις πιο μπλεγμένες περιοχές της Νίρβεκ. *Πού πήγε η καταραμένη κόρη της Λόρκης, που να της πέσουν όλα τα μαλλιά!*

Η Νιρίφα είχε καταλάβει ότι κάποιος την ακολουθούσε, από το γκαράζ και ύστερα, και ήταν βέβαιη πως ήταν η Πάολα, αν και δεν είχε γυρίσει για να την καλοκοιτάξει. Είχε δει μονάχα, πάνω απ'τον ώμο της, μια φιγούρα με καπαρντίνα, μικρό καπέλο, και σκούρα γυαλιά. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της Πάολας (αν ήταν όντως αυτή) ήταν μαζεμένα μέσα στο καπέλο.

Η Νιρίφα αισθανόταν σίγουρη πως η ακατονόμαστη σκυλίτσα της Μαμάς την είχε χάσει όταν έφτασε πια έξω από την πόρτα του κλειδομάγου.

Και τώρα, εκείνος έπιασε ένα βραχιόλι και, υψώνοντάς το μπροστά της, είπε: «Αυτό είναι.» Ένα κατασκεύασμα από μπρούντζο επάνω στο οποίο υπήρχαν προσαρτημένα μικροσκοπικά κυκλώματα και καλώδια.

«Δαχτυλίδι δεν είχαμε πει;»

«Το βραχιόλι είναι καλύτερο. Έχει περισσότερο χώρο. Το δαχτυλίδι είναι πολύ μικρό· θα χρειαζόμουν κι άλλο χρόνο για να είμαι βέβαιος ότι θα κάνει σωστά τη δουλειά του.»

«Αυτό είσαι βέβαιος;»

«Φυσικά και είμαι βέβαιος. Έχω ήδη υφάνει τη Μαγγανεία Προκαλύψεως επάνω του, κι εξακολουθεί να είναι ενεργή καθώς τροφοδοτείται από τούτη εδώ τη μπαταρία.» Ο Έκτορας άνοιξε μια θυρίδα στην εσωτερική μεριά του βραχιολιού αποκαλύπτοντας μια μπαταρία. «Περισσότερο από μια μέρα, όμως, δεν κρατά από μόνη της. Θα την ενισχύσουμε και μ'άλλες. Βγάλε τη μπλούζα σου, να δούμε πώς θα τις προσαρμόσουμε.»

Η Νιρίφα, μην κάνοντας ερωτήσεις, έβγαλε την κάπα της και τη μάλλινη μπλούζα. Από μέσα φορούσε ένα μαύρο μπούστο που άφηνε τα κατάλευκα χέρια της εκτεθειμένα. Ο κλειδομάγος την ατένισε κολακευτικά για λίγο· ύστερα καθάρισε τον λαιμό του και της φόρεσε το βραχιόλι στο αριστερό χέρι. Πήρε ένα λεπτό καλώδιο και το συνέδεσε με το βραχιόλι. Πήρε μια μαύρη ταινία γεμάτη με μπαταρίες, την έδεσε πάνω στον βραχίονα της Νιρίφα, και ένωσε μια άκρη της με το καλώδιο που ξεκινούσε από το βραχιόλι. Μουρμούρισε κάποιο ξόρκι και μετά είπε: «Ναι, όλα εντάξει.»

«Και πού το ξέρουμε ότι κάνει τη δουλειά του;» ρώτησε η Νιρίφα.

«Μισό λεπτό· θα το ελέγξουμε. Δεν είμαι κι ο καλύτερος στα Ξόρκια Ανιχνεύσεως, αλλά από τόσο κοντά πρέπει, ακόμα κι εγώ, να μπορώ να σ'εντοπίσω. Ειδικά αφού σε βλέπω.» Γέλασε κοφτά.

«Τι νόημα έχει τότε η μαγεία σου, αφού με βλέπεις;» έκανε απορημένα η Νιρίφα.

«Μη μιλάς όταν δεν ξέρεις.» Ο Έκτορας'μορ στράφηκε σε μια κλειστή οθόνη, υποτονθόρυσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι, και άγγιξε την οθόνη. Γελώντας ξανά, είπε: «Να, βλέπεις; Τίποτα.»

«Τι θάπρεπε να είχα δει, δηλαδή; Δεν είμαι μάγισσα!»

«Δε χρειάζεται να είσαι. Μια κουκίδα θα παρουσιαζόταν επάνω στην οθόνη, αν το Ξόρκι Ανιχνεύσεως σε εντόπιζε. Είσαι κρυμμένη, Νιρίφα.»

«Και δεν μπορεί *κανένας* να με βρει; Με *τίποτα;*»

«Τα πάντα σχετικά είναι–»

«Μη μου λες τέτοια, τώρα!»

«Την αλήθεια σού λέω. Μόνο κάποιος που ψεύδεται θα σου έλεγε ότι υπάρχουν άθραυστα μέτρα ασφάλειας. Τα πάντα μπορούν να σπάσουν με τις σωστές μεθόδους. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι δεν είσαι προστατευμένη.»

Η Νιρίφα αναστέναξε. *Ο κλειδομάγος είναι· θα ξέρει.* «Εντάξει. Και πρέπει τώρα νάχω συνέχεια αυτές τις μπαταρίες δεμένες επάνω μου;»

«Ναι· και προτού τελειώσουν πρέπει να τις αλλάξεις, αλλιώς η μαγγανεία θα διαλυθεί. Αν τις αλλάξεις *αφότου* έχουν εξαντληθεί, το βραχιόλι θα είναι πια άχρηστο· η μαγεία θα έχει φύγει από πάνω του. Καταλαβαίνεις;»

«Νομίζω. Αλλά πώς θα ξέρω αν πλησιάζουν να τελειώσουν;»

«Το βραχιόλι θ'αρχίσει να δονείται επάνω στον καρπό σου – όσο πιο λίγη ενέργεια απομένει, τόσο περισσότερο. Θα πρέπει τότε ν'αλλάξεις, το συντομότερο δυνατό, όλες τις μπαταρίες στο μπράτσο σου. Τη μπαταρία που σου έδειξα μέσα στο βραχιόλι δεν θα την πειράξεις.»

«Δεν τελειώνει αυτή;»

«Τελειώνει αλλά με τόσο αργό ρυθμό που δεν σ'ενδιαφέρει. Εκείνο που σ'ενδιαφέρει είναι να είναι οι άλλες γεμάτες.»

«Κι αν εξαντληθεί κι αυτή; Πώς θα το καταλάβω;»

«Αν κάνεις εκείνο που σου λέω, η εσωτερική μπαταρία θα εξαντληθεί μετά από κανένα χρόνο. Θα σου χρειάζεται η προκάλυψη για παραπάνω από έναν χρόνο;»

«Μάλλον όχι,» μόρφασε η Νιρίφα.

«Αν ναι, έλα να με ξαναδείς πριν από την Αρχιχρονιά.»

«Μπορώ τώρα να βγάλω το βραχιόλι και να το ενεργοποιήσω πάλι όταν θα το χρειαστώ;»

«Δεν μπορείς να το απενεργοποιήσεις, Νιρίφα· πρέπει συνεχώς να τρέφεται με ενέργεια. Μπορείς, βέβαια, να το βγάλεις, και τότε δεν θα σε κρύβει πια.»

«Αλλά πρέπει να το έχω συνδεδεμένο με τις μπαταρίες, ακόμα κι όταν δεν το φοράω, έτσι;»

«Ναι. Συνέχεια.

»Μου χρωστάς κάτι, τώρα…»

Η Νιρίφα πήγε στην καρέκλα όπου είχε αφήσει την κάπα της για να πάρει το πορτοφόλι από την εσωτερική τσέπη.

Μέσα στο μειούμενο φως του απογεύματος, η Πάολα, έχοντας αφήσει το τρίκυκλό της σε μια γωνία στο άλλο οικοδομικό τετράγωνο, βάδιζε προς το παλαιοπωλείο του Μιχαία, και προτού μπει κρυφοκοίταξε στο εσωτερικό από τη τζαμένια βιτρίνα. Και ευτυχώς που ήταν επιφυλακτική, σκέφτηκε. Γιατί μέσα στο παλαιοπωλείο ο Μιχαίας δεν ήταν μόνος. Η ακατονόμαστη κόρη της Λόρκης βρισκόταν εδώ.

Μιλούσαν οι δυο τους, και κάπου-κάπου αγγίζονταν, αλλά τίποτα πιο ερωτικό από αυτό. *Τι θέλει από τον Μιχαία τώρα;*

Η Πάολα περίμενε, κρυφοκοιτάζοντας· και μετά από λίγο τούς είδε να έρχονται προς την έξοδο. Αμέσως απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας να κρυφτεί πίσω από μια γωνία του παλαιοπωλείου. Και συνέχισε να κρυφοκοιτάζει από εκεί.

Ο Μιχαίας έκλεισε και κλείδωσε την πόρτα του καταστήματος· κατέβασε τα ρολά και τα λουκέτωσε.

Από τώρα κλείνει το μαγαζί του; Γι'αυτήν;

Η Νιρίφα στεκόταν παραδίπλα, με τα χέρια της διπλωμένα στο στήθος. Ύστερα εκείνη κι ο Μιχαίας βάδισαν ώς το πράσινο δίκυκλό της, το οποίο είχε σταματημένο επάνω στον πεζόδρομο, όχι και πολύ μακριά από το παλαιοπωλείο. *Έπρεπε να το είχα δει ήδη!* σκέφτηκε η Πάολα. *Ήμουν απρόσεχτη.*

Η Νιρίφα ανέβηκε στο δίκυκλο και ο Μιχαίας με το ζόρι κατάφερε να καθίσει πίσω της. Ήταν μικρό. Η Νιρίφα τού είπε κάτι πάνω απ'τον ώμο της, κάνοντάς τον να γελάσει· έπειτα, ενεργοποίησε τη μηχανή του οχήματος κι άρχισε να οδηγεί.

Η Πάολα έτρεξε προς το τρίκυκλό της. Ανοίγοντας το φιμέ σκέπαστρο, πήδησε μέσα και οδήγησε προς τη μεριά όπου είχε δει το δίκυκλο να στρίβει. Δεν το βρήκε, όμως. Είχε ήδη εξαφανιστεί.

Πού πάνε; Σπίτι της;

Μάλλον. Γιατί, αν πήγαιναν κάπου πιο κοντά, ο Μιχαίας θα είχε πάρει το άλογό του· δεν είχε μηχανοκίνητο όχημα. Το παλαιοπωλείο βρισκόταν στα νότια του Θώρακα, ενώ το σπίτι της Νιρίφα στα βόρεια του Κεντρολίμανου.

Η Πάολα δεν νόμιζε ότι μπορούσε να κάνει τίποτα τώρα, έτσι άλλαξε κατεύθυνση πηγαίνοντας να επισκεφτεί τον Ζορδάμη. Σκεπτόμενη ότι ίσως αυτός να μπορούσε, μάλιστα, να τη βοηθήσει στην παρακολούθηση της Νιρίφα.

Σύντομα, όμως, έμαθε από τον ίδιο ότι τούτο τον καιρό είχε αναλάβει μια δουλειά για τον Παλιόσκυλο. Μια δουλειά στον Μεγάλο Κήπο, για την οποία δεν μπορούσε να της πει περισσότερα ακόμα.

Μέσα στην οικογένεια, όλο μυστικά…

Η Νιρίφα σηκώθηκε τελικά από πάνω του και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, με το γυμνό, κατάλευκο σώμα της να γυαλίζει στον χαμηλό φωτισμό της σοφίτας. Το ένα της πόδι ήταν επάνω στο κρεβάτι, με το γόνατο λυγισμένο, το άλλο πατούσε στο πάτωμα. Άπλωσε το χέρι της και, πιάνοντας ένα τσιγάρο από το κομοδίνο, το άναψε.

Ο Μιχαίας μούγκρισε ευχαριστημένα, ακόμα ξαπλωμένος ανάσκελα. Χάιδεψε τη φτέρνα της με το αριστερό του χέρι και, γυρίζοντας, φίλησε το πλάι του μηρού της.

«Έπρεπε να είχες έρθει νωρίτερα,» της είπε.

«Σου είπα: ήμουν πολύ αγχωμένη,» αποκρίθηκε η Νιρίφα καπνίζοντας. «Η σκυλίτσα της Μαμάς αυτή τη φορά τόχει παρακάνει. Μπορεί νάχω μπλέξει άσχημα, Μιχαία…»

«Τι να κάνω για να βοηθήσω;»

Δεν του είχε πει ακόμα αν όντως είχε μαχαιρώσει τον Σουτούρη, ούτε εκείνος είχε ζητήσει να μάθει. Κι αυτή τώρα ήταν ακριβώς η ερώτηση που η Νιρίφα περίμενε ν'ακούσει από το στόμα του.

«Δεν ξέρω,» είπε, διστακτικά. «Έχω κάτι στο μυαλό μου, αλλά... δεν ξέρω...»

«Τι σκέφτεσαι; Πες μου.»

«Δε θέλω να μπλέξεις κι εσύ, που είσαι πάντα τόσο καλός μαζί μου.» Τίναξε στάχτη στο τασάκι στο κομοδίνο. «Η σκυλίτσα της Μαμάς δεν λυπάται κανέναν.»

«Δε φοβάμαι την Πάολα,» είπε ο Μιχαίας. «Χτες είχε έρθει στο μαγαζί μου και την έδιωξα.»

Η Νιρίφα στράφηκε να τον ατενίσει συνοφρυωμένη. «Στο παλαιοπωλείο; Τι ήθελε; Σε ρωτούσε για μένα;»

«Ναι.» Ο Μιχαίας ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. «Ζητούσε να μάθει αν μου είχες πει κάτι γι'αυτόν τον Σουτούρη – οτιδήποτε.»

«Δε σου είχα πει τίποτα. Για φίλους της Πάολας θα καθόμαστε να λέμε όταν είμαστε μαζί;»

Ο Μιχαίας γέλασε. «Αυτό τής απάντησα κι εγώ!»

«Και πολύ καλά έκανες. Τι άλλο είπε; Σου ζήτησε να κάνεις τίποτα;»

«Όχι. Έλεγε, όμως, ότι στο καζίνο με ήθελες απλά για κάλυψη: για να κρυφτείς μετά από το μαχαίρωμα στην τουαλέ–»

«Τι ανοησίες! Την πιστεύεις;»

«Φυσικά και όχι.» Ο Μιχαίας φίλησε τον δεξή της ώμο.

Η Νιρίφα αναστέναξε κι έσβησε το τσιγάρο της. «Θα μπορούσες να με βοηθήσεις, Μιχαία;»

«Θα τους πω ότι εκείνη τη νύχτα ήσουν μαζί μου από πολλή ώρα, αν θέλεις.»

«Δε θα σε πιστέψουν, γιατί όταν ήρθαν στο δωμάτιό μας άλλα τούς είπες...» Και τον κοίταξε επικριτικά.

Εκείνος απέφυγε το βλέμμα της. «Δεν ήξερα. Δεν...»

Η Νιρίφα τον φίλησε ξαφνικά στα χείλη. «Πώς μπορούσες να ξέρεις; Ούτε εγώ δεν ήξερα τι σχέδιο είχε βάλει σ'εφαρμογή εναντίον μου η ανώμαλη.»

«Δεν τον γνώριζες, δηλαδή, καθόλου αυτό τον Σουτούρη;»

«Στο καζίνο μόνο τον είχα δει, την προηγούμενη νύχτα, επειδή έτυχε κι οι δύο να παίζουμε *Τυχερό Άστρο*. Και ο άνθρωπος *καταφανώς* έκλεβε. Αλλά αυτό είναι όλο· δεν είχα καμια άλλη σχέση μαζί του!»

«Πες μου τι μπορώ να κάνω για να σε βοηθήσω, Νιρίφα.»

«Πρέπει να κερδίσω χρόνο για ν'αποδείξω την αθωότητά μου. Θα μπορούσες να με κρύψεις; Ξέρεις κάποιο εγκαταλειμμένο, απομονωμένο μέρος; Κάποια αποθήκη, ίσως;»

Ο Μιχαίας ήταν σκεπτικός για λίγο· έπειτα ένευσε. «Ναι.» Και ρώτησε: «Δε θα παρουσιαστείς στη δίκη;»

«Όχι ακόμα.»

«Οι Δρομονόμοι θα σ'αναζητήσουν. Ο Γρύπας… είναι μάγος.»

«Μην ανησυχείς γι'αυτόν· δεν θα με βρει,» είπε με βεβαιότητα η Νιρίφα. «Έχω πάρει τα μέτρα μου.»

«Και τι θα κάνεις; Αν μείνεις κρυμμένη εκεί….»

«Δε θάμαι συνέχεια κρυμμένη. Και μπορεί πάλι να χρειαστώ τη βοήθειά σου. Ίσως… Άκουσέ με, όμως. Σε κάποια στιγμή θα πρέπει οι Δρομονόμοι να με βρουν· και τότε κάποιος θα πρέπει να μ'έχει φυλακίσει. Καταλαβαίνεις;»

Ο Μιχαίας συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

«Θα πρέπει να με κλειδώσεις μέσα στο μέρος που έχεις στο μυαλό σου. Θέλω να το κάνω να φανεί ως απαγωγή. Θα πω, φυσικά, ότι δεν είδα ποτέ τα πρόσωπα εκείνων που με απήγαγαν, αλλά θα υπονοήσω ότι η Πάολα ήταν ανάμεσά τους, ή ότι αυτή τα κανόνισε όλα. Της αξίζει, δεν της αξίζει;»

«Ναι,» είπε ο Μιχαίας. «Αλλά να προσέχεις, Νιρίφα.» Και τη φίλησε, μπλέκοντας τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού μέσα στα ξανθά μαλλιά της.

Πριν από είκοσι ημέρες

Η Πάολα επισκέφτηκε ξανά το παλαιοπωλείο του Μιχαία λίγο πριν από το μεσημέρι. Κοιτάζοντας μέσα, από το βιτρίνα, είδε ότι τώρα

δεν ήταν η Νιρίφα εδώ παρά μονάχα δύο πελάτες. Μπήκε στο κατάστημα κι έκανε κι εκείνη πως κοιτούσε τις παλιατσαρίες.

Ο Μιχαίας την είδε και σκέφτηκε: *Αυτή πάλι…* Πλησιάζοντάς την της ψιθύρισε: «Φύγε.»

Η Πάολα χαμογέλασε χαριτωμένα. «Δε θέλεις τα λεφτά μου;»

«Τίποτα δεν θέλω από σένα. Φύγε.»

«Η αλεπού σου σ'έχει διδάξει καλά…»

Ο Μιχαίας την έπιασε από το μπράτσο, σφιχτά, κι έκανε να την τραβήξει προς την έξοδο.

Η Πάολα αντιστάθηκε. «Άφησέ με,» είπε χαμηλόφωνα, «αλλιώς θα γίνει φασαρία μπροστά στους πελάτες σου.»

Ο Μιχαίας έπαψε να την τραβά αλλά εξακολούθησε να σφίγγει το μπράτσο της.

Η Πάολα είπε: «Γνωρίζω κάτι που σ'ενδιαφέρει, και θέλω να μιλήσουμε. Θα περιμένω μέχρι οι πελάτες να φύγουν – και υπόσχομαι να μην κλέψω τίποτα,» πρόσθεσε με αστείο τρόπο.

Ο Μιχαίας αναστέναξε και την άφησε. Δεν την εμπιστευόταν και δεν την ήθελε εδώ. Αλλά ήταν Δρομολόγος – και, μάλιστα, ευνοούμενη της Μητέρας – δεν μπορούσε να την πετάξει έξω με τις κλοτσιές. Επιπλέον, όταν η Πάολα έλεγε ότι θα έκανε φασαρία, μάλλον το εννοούσε.

Οι πελάτες έφυγαν μετά από λίγο, ο ένας έχοντας αγοράσει ένα βιβλίο και μια ταμπακιέρα, ο άλλος μην έχοντας αγοράσει τίποτα. Η Πάολα έκλεισε τη τζαμένια πόρτα του καταστήματος και γύρισε προς τα έξω την ταμπέλα που έγραφε ΚΛΕΙΣΤΟΝ.

«Το μαγαζί μου δεν είναι δικό σου,» της είπε, ενοχλημένα, ο Μιχαίας.

«Μπορεί όμως να γίνει, σύντομα,» έκανε αθώα η Πάολα. «Γνωρίζω για τους κλέφτες με τους οποίους συνεργάζεσαι, Μιχαία. Δεν είναι παλιά τα πάντα που έχεις εδώ.»

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς.»

«Εγώ όμως ξέρω. Συνεργάζεσαι με τη συμμορία που είναι γνωστοί ως 'Οι Χρυσοχέρηδες' και κλέβουν κυρίως από πλουσίους. Είμαι βέβαιη πως η Χωροφυλακή – ειδικά ο Παλιόσκυλος, ο Ρίβης Παλιόσυρμος: σίγουρα τον έχεις ακουστά – θα ήθελε πολύ να μάθει γι'αυτό…»

«Φύγε από το μαγαζί μου!» γρύλισε ο Μιχαίας. Τολμούσε να τον απειλεί τώρα; «Σου είπα: η Νιρίφα δεν μου είπε τίποτα! Δεν σου κρύβω κάτι! Και τα ίδια θα πω και στο Δικαστήριο, όταν με καλέσουν, γιατί *αυτή είναι η αλήθεια.*»

Η Πάολα γέλασε, διασκεδασμένη από την αντίδρασή του. «Σε πιστεύω. Δεν είπα ότι δεν σε πιστεύω, Μιχαία… »

«Τι θέλεις τότε;»

Τον πλησίασε. «Μια χάρη.»

«Δεν κάνω χάρες σ'εσένα!»

«Δε θα μ'ακούσεις πρώτα; Απλό είναι.»

Ο Μιχαίας έμεινε σιωπηλός, κι αυτό εκείνη το εξέλαβε ως θετική απάντηση. Του είπε: «Θέλω, όταν είσαι μόνος με τη Νιρίφα, να την κάνεις να παραδεχτεί ότι μαχαίρωσε τον Σουτούρη, ενώ έχεις έναν ηχοσυλλέκτη κρυμμένο και ενεργοποιημένο εκεί κοντά. Αυτόν εδώ, για παράδειγμα.» Η Πάολα έβγαλε μια μικρή συσκευή αποθήκευσης ήχου από την τσέπη του σακακιού της, και πάτησε το κουμπί που την έκλεινε.

«Με κατέγραφες τόση ώρα;» έκανε ο Μιχαίας.

Η Πάολα γέλασε. «Δε σ'άκουσα να λες τίποτα το κακό, Μιχαία. Αλλά… για να μην έχεις κανέναν φόβο… » Πάτησε δύο κουμπιά επάνω στον ηχοσυλλέκτη με τον αντίχειρά της. «Σβήστηκαν τα πάντα. Δες.» Πρότεινε τη συσκευή προς το μέρος του.

Εκείνος δεν την άγγιξε. «Δεν πρόκειται να κάνω τη δουλειά σου, Πάολα. Επιπλέον, η Νιρίφα δεν μαχαίρωσε τον Σουτούρη. Είναι αθώα.»

«Μη λες σαχλαμάρες. Έχεις δει τα οπτικά δεδομένα που κατέγραψε ο πομπός στο *Τυχερό Άστρο*;»

«Δε μ'ενδιαφέρουν οι τηλεοπτικοί πομποί του καζίνου. Την πιστεύω.»

«Είσαι χαζός τότε. Γι'αυτό και μόνο θα σου δώσω λίγο χρόνο να το σκεφτείς.» Η Πάολα στράφηκε και βάδισε προς την έξοδο του παλαιοπωλείου. Γύρισε την πινακίδα από την άλλη, ώστε το ΚΛΕΙΣΤΟΝ να βλέπει προς τα μέσα, και άνοιξε τη τζαμένια πόρτα. «Υπάρχει κάτι για σένα πάνω σ'αυτά τα βιβλία.» Έδειξε με τον αντίχειρά της μια στοίβα από παλιούς τόμους, κι έφυγε από το μαγαζί.

Ο Μιχαίας είδε ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί επάνω στη στοίβα. Πλησίασε, το έπιασε, και το άνοιξε.

Έγραφε:

> *Κύριε Παλιόσκυλε: Υπάρχει μια σημαντική πληροφορία για εσάς στη Θήκη _Κλέφτες και Πωλητές_, στο δημόσιο τηλεπικοινωνιακό δίκτυο της πόλης. Αφορά τους Χρυσοχέρηδες και απατεώνες που συνεργάζονται μαζί τους. Ο κωδικός είναι *σε*βλέπω*και*το*ξέρεις*.*
>
> *—μια θαυμάστρια σας για τον γενναίο αγώνα που δίνετε για να κρατάτε την πόλη μας ασφαλή!*

Ο Μιχαίας τσάκισε, οργισμένα, το μήνυμα μέσα στη γροθιά του.

Πήγε στον επικοινωνιακό δίαυλο του καταστήματός του και κάλεσε τον κωδικό του τηλεπικοινωνιακού πομπού της Νιρίφα, τον οποίο εκείνη χτες βράδυ τού είχε δώσει· παλιότερα δεν τον ήξερε.

«*Ναι;*» Ακόμα και η φωνή της τον έκανε να νιώθει όμορφα.

«Εγώ είμαι, Νιρίφα. Και… πρέπει να σου πω… δεν πρέπει να με βλέπεις. Πρέπει να μ’αποφεύγεις, δηλαδή.»

«*Τι; Γιατί;*»

«Να μιλήσουμε από κοντά; Σ’ένα μέρος που θα σου πω; Το μεσημέρι;»

«*Ναι.*» Ακουγόταν ανήσυχη.

«Μην ανησυχείς. Αλλά να έρθεις καλυμμένη. Δε νομίζω ότι εκεί κανένας θα μας δει, μα καλύτερα να προσέχουμε.»

«*Θα μου πεις τι συμβαίνει;*»

«Εκεί.»

«*Η Πάολα; Αυτή η σκύλα, πάλι;*»

«Ναι.»

Η Πάολα – γνωρίζοντας ότι δεν είχε πολύ χρόνο· η ημέρα της δίκης ήταν κοντά – επισκέφτηκε το παλαιοπωλείο του Μιχαία το ίδιο απόγευμα και, βρίσκοντάς τον μόνο εκεί, τον ρώτησε αν είχε ξανασκεφτεί να προσφέρει τη βοήθειά του. Ο Μιχαίας αποκρίθηκε ότι θα τη βοηθούσε, αν και η όψη του ήταν θυμωμένη. Η Πάολα, χαμογελώντας χαριτωμένα, του έδωσε τον ηχοσυλλέκτη και του είπε: «Φρόντισε να έχουμε αποτελέσματα σύντομα, ε; *Πριν* από τη δική.

»Να επιμείνεις να τη δεις απόψε. Πες της ότι… ανησυχείς *τόσο πολύ* γι’αυτήν,» μόρφασε θεατρικά η Πάολα. «Εξάλλου,» πρόσθεσε μ’ένα πονηρό μειδίαμα, «δε θα χάσεις και τίποτα από τη συνάντηση, σωστά;

»Αλήθεια, πώς σ’αρέσει μαζί της; Να είσαι από πάνω ή από κάτω;»

«Φύγε από το μαγαζί μου όσο ακόμα προλαβαίνεις,» μούγκρισε ο Μιχαίας.

Η Πάολα γέλασε και έφυγε μέσα στις σκιές του φθινοπωρινού απογεύματος που είχαν αρχίσει να πυκνώνουν.

Πριν από δεκαεννιά ημέρες

Ο Μιχαίας κάλεσε την Πάολα το πρωί κιόλας, κι εκείνη πήγε στο παλαιοπωλείο του και πήρε έναν μικρό δίσκο ηχοσυλλέκτη. «Την κατάφερες τόσο γρήγορα;» τον ρώτησε, δύσπιστη.

«Θ’ακούσεις η ίδια τι μου απάντησε. Δεν είναι αυτό που θέλεις.»

Η Πάολα τον αγριοκοίταξε. «Σου είπα να–»

«Μήπως να της ζητήσω κιόλας να το παραδεχτεί *οπωσδήποτε* επειδή την ηχογραφώ;»

«Να ξαναπροσπαθήσεις.»

«Γι’αυτό δεν σου επέστρεψα και τον ηχοσυλλέκτη.»

«Μην καθυστερείς. Θέλω αποτελέσματα *σύντομα*. Αλλιώς θα υπάρξουν συνέπειες…»

Η Πάολα έφυγε από το μαγαζί του και, πηγαίνοντας στο σπίτι της, στον Παράπλευρο, που ήταν νοτιοανατολικά του Θώρακα, έβαλε τον δίσκο σε μια συσκευή αναπαραγωγής ήχου και άκουσε τα λόγια του

Μιχαία και της Νιρίφα από χτες βράδυ. Στην αρχή, βασικά, άκουγε κυρίως θορύβους από τον έρωτά τους, μέχρι που άρχισε να εκνευρίζεται. Μετά ο Μιχαίας και η Νιρίφα μιλούσαν για κάμποση ώρα, και κάθε τρεις και λίγο ακουγόταν κάποιο προσβλητικό σχόλιο για την Πάολα.

…η σκυλίτσα της Μαμάς… (η φωνή της Νιρίφα)

…ακόμα φοβούνται οι άντρες να μείνουν για πολύ μαζί της;… (η φωνή του Μιχαία)

…η σκυλίτσα της Μαμάς!… (η φωνή της Νιρίφα)

…είναι δυνατόν να είναι τόσο διεστραμμένη;… (η φωνή του Μιχαία)

…χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα… (η φωνή της Νιρίφα)

…από μόνη της κλειδώθηκε τότε σ'εκείνο το υπόγειο, ουσιαστικά, κι έλεγε ότι εγώ την κλείδωσα. Είναι τόσο αδέξια!… (η φωνή της Νιρίφα)

(«Τι λέει, η ψεύτρα!» γρύλισε η Πάολα. «Μόνη μου κλειδώθηκα, μαλακισμένη; Λίγο έλειψε να με φάνε τα ποντίκια εκεί κάτω εξαιτίας σου!» *Η διαβολισμένη* ΨΕΥΤΡΑ *κόρη της Λόρκης!*)

…καλά χαζή είναι;… (η φωνή του Μιχαία)

…η σκυλίτσα της Μαμάς… (η φωνή της Νιρίφα)

Και μετά, σε κάποια στιγμή, ο Μιχαίας ρώτησε τη Νιρίφα αν όντως είχε μαχαιρώσει αυτό τον Σουτούρη όπως του άξιζε αφού ήταν φίλος της Πάολας. Και η Νιρίφα το αρνήθηκε. *Όχι, αγάπη μου,* είπε. *Σιγά μην ασχολούμαι με τυχαίους τζογαδόρους. Αν κι ο απατεώνας αυτός σίγουρα έκλεβε. Αλλά τι με νοιάζει εμένα; Εγώ έχω το Τυχερό Άστρο; Κανονικά ο Σχολάρχης δεν θάπρεπε να τον ξαναφήσει να μπει. Αλλά μάλλον έφταιγε το γεγονός ότι ήταν φίλος της καλής σκυλίτσας της Μαμάς.* Και γέλασαν κι οι δυο τους.

Τα υπόλοιπα ηχητικά δεδομένα του δίσκου ήταν τελείως σαχλαμάρες, καθώς κι άλλες ερωτικές φωνές.

Η Πάολα τούς έβρισε και τους δύο φωναχτά, και τελικά σηκώθηκε όρθια και τσαντισμένη βημάτισε μέσα στο καθιστικό της. Επίτηδες το είχαν κάνει; Μήπως ήταν όλα σκηνοθετημένα; «Καλά,» είπε ανάβοντας τσιγάρο, «θα φτύσει αίμα το καθίκι ο Μιχαίας αν ήταν στημένα!» Αλλά περίμενε πρώτα να δει τι θα της έφερνε την επόμενη φορά.

Μία φορά απομένει ακόμα. Μία νύχτα.

Αύριο θα γινόταν η δίκη. Και πιθανώς αύριο οι δικαστές να έπαιρναν τελειωτική απόφαση – εκτός αν δινόταν παράταση για κάποιο λόγο. Αλλά οι δίκες των Δρομολόγων σπάνια κρατούσαν πολύ…

Πριν από δεκαοκτώ ημέρες

Ο Μιχαίας δεν κάλεσε την Πάολα για να της πει ότι είχε καινούργια ηχητικά δεδομένα να της δώσει, κι εκείνη ορκίστηκε ότι θα τον έκανε να το μετανιώσει αυτό. Τα μεσάνυχτα πήγε στο Δρομονομείο όπου, όπως όριζε το τυπικό των Δρομολόγων, θα γινόταν η δίκη. Οι δίκες δεν γίνονταν *ποτέ* πρωινές ώρες γιατί πολλοί από τους Δρομολόγους ζούσαν διπλές ζωές.

Δικαστές ήταν πάντα η Μητέρα και ο Πατέρας των Δρομολόγων, κι άλλοι τρεις: τώρα, ο Ριχάρδος (που ήταν συγχρόνως μέλος της Σιδηράς Δυναστείας), ο Ρούνης'σαρ, και ο Μολνάρος. Θεωρούνταν όλοι τους αξιοσέβαστα μέλη των Δρομολόγων.

Καλεσμένοι στη δίκη ήταν, εκτός από την Πάολα και τη Νιρίφα, ο Βινάρης – ο υπεύθυνος για την ασφάλεια του *Τυχερού Άστρου* – οι δύο άντρες του Βινάρη που είχαν έρθει μαζί του εκείνη τη νύχτα στο καζίνο, η Μαργκώ (η αδελφή της Πάολας), και ο Μιχαίας. Τον Ζορδάμη δεν τον είχαν καλέσει γιατί δεν ήταν Δρομολόγος και, άρα, δεν είχε λόγο στο Δικαστήριο των Δρομολόγων. Το ίδιο θα ίσχυε και για τον Σουτούρη τον Τυχερό (παρότι θύμα της επίθεσης) αν εξακολουθούσε να βρίσκεται στη Νίρβεκ – πράγμα που, βέβαια, δεν ίσχυε· είχε φύγει προ ημερών, όπως ήξερε η Πάολα.

Ο ένας μετά τον άλλο, οι καλεσμένοι για τη δίκη ήρθαν χωρίς καθυστέρηση. Εκτός από τη Νιρίφα. Ο Πατέρας, με την όψη του να αγριεύει, είπε τελικά στον Γρύπα'χοκ, που ήταν επίσης στην αίθουσα: «Πήγαινε να τη φέρεις γιατί θα της επιβληθεί κι επιπρόσθετη ποινή.»

«Όπως και θα έπρεπε!» πετάχτηκε η Πάολα· αλλά ο Πατέρας την αγριοκοίταξε, οπότε εκείνη δεν είπε τίποτε άλλο.

Ο Γρύπας έφυγε από το Δρομονομείο και όταν επέστρεψε ανέφερε ότι η Νιρίφα δεν ήταν στο σπίτι της. Είχε διαρρήξει την πόρτα για να μπει αλλά δεν την είχε βρει μέσα.

Ο Πατέρας και η Μητέρα αποφάσισαν να περιμένουν ακόμα κάποια ώρα, όμως η Νιρίφα δεν εμφανίστηκε.

«Βρες την!» πρόσταξε ο Πατέρας τον Γρύπα, οργισμένος. «Και φέρ' τη δεμένη αν χρειαστεί.»

Τι κάνει η άθλια; αναρωτήθηκε η Πάολα. *Κρύβεται; Νομίζει ότι αυτό θα τη βοηθήσει; Ή έχει κάποιο σχέδιο κατά νου;...* Λοξοκοίταξε τον Μιχαία ο οποίος έμοιαζε ανήσυχος, νευρικός. *Τι ξέρεις εσύ, άραγε;*

Η αναζήτηση των Δρομονόμων απέβη άκαρπη. Έψαξαν όλη τη νύχτα αλλά δεν εντόπισαν πουθενά τη Νιρίφα. Ο Πατέρας και η Μητέρα ήταν έξω φρενών, και είπαν ότι θα την τιμωρούσαν αυστηρά όταν τελικά παρουσιαζόταν. «Γιατί, δεν μπορεί,» τόνισε ο Πατέρας, «θα παρουσιαστεί. Εκτός αν έφυγε από την πόλη!»

Ο Ριχάρδος γέλασε. «Αν έφυγε από τη Νίρβεκ, Πατέρα, τότε είναι σαν μόνη της να επέβαλε ποινή εξορίας στον εαυτό της.»

Ναι, σκέφτηκε η Πάολα, *αποκλείεται η Νιρίφα να το έκανε αυτό.* Και λοξοκοίταξε πάλι τον Μιχαία, ο οποίος μιλούσε με τον Βινάρη επί του παρόντος κι ανασήκωνε τους ώμους δείχνοντας, μάλλον, άγνοια για κάτι – το πού βρισκόταν η καταραμένη κόρη της Λόρκης, αναμφίβολα.

Πριν από δεκαεφτά ημέρες

Η Νιρίφα, ξαπλωμένη ανάσκελα, κοίταζε το ραγισμένο ταβάνι καπνίζοντας. Ο φωτισμός ήταν ελάχιστος, προερχόμενος από μια λάμπα λαδιού, και ο καπνός τής έμοιαζε να σχηματίζει παράξενες μορφές – δαίμονες και πνεύματα, που άλλα την ατένιζαν εχθρικά, άλλα κοροϊδευτικά, άλλα τής έκλειναν το μάτι συνωμοτικά.

Στον αριστερό της καρπό τυλιγόταν το βραχιόλι του κλειδομάγου, και πιο πάνω, στο μπράτσο της, κρυμμένη κάτω απ'το μανίκι της μπλούζας της, ήταν πιασμένη η ταινία με τις μπαταρίες. Ο Έκτο-

ρας'μορ τής είχε υποσχεθεί ότι κανένας δεν θα την έβρισκε, και κανένας δεν την είχε βρει, μέχρι στιγμής. Καλό σημάδι αυτό, αναμφίβολα, έκρινε η Νιρίφα.

Ο χώρος γύρω της ήταν σκοτεινός και υγρός, και οι τοίχοι του ραγισμένοι. Κάπου-κάπου, η Νιρίφα έβλεπε κανένα έντομο που την έκανε ν'ανατριχιάζει, και μάλιστα είχε σκοτώσει δύο από τότε που είχε έρθει εδώ, λιώνοντάς τα με τη μπότα της.

Το ελεεινό αυτό μέρος βρισκόταν κάτω από τους δρόμους της Νίρβεκ, κάτω από το Χαμηλό Λιμάνι, κοντά στις αποβάθρες. Της το είχε βρει ο Μιχαίας, και της είχε πει ότι δεν ήταν επικίνδυνο· δεν υπήρχε περίπτωση να σπάσει κανένας τοίχος και ο ποταμός να μπει μέσα. Παλιότερα, κάποιοι το χρησιμοποιούσαν για να κρύβουν λαθραία εδώ, αλλά το είχαν προ πολλού εγκαταλείψει λόγω της υγρασίας. «Αυτό είναι το μοναδικό του πρόβλημα,» της είχε πει. «Η υγρασία. Αν μπορείς να την αντέξεις, όλα εντάξει.» Κι έδειχνε να αισθάνεται άσχημα που δεν είχε τη δυνατότητα να της βρει κανένα καλύτερο μέρος.

«Θα την αντέξω,» του είχε αποκριθεί η Νιρίφα. «Τι άλλη επιλογή έχω;»

Το υπόγειο είχε ακόμα ένα μειονέκτημα: Βρισκόταν σε τέτοιο σημείο όπου έφταναν οι κραδασμοί του Υπόγειου Σιδηρόδρομου με εφιαλτικό τρόπο. Η Νιρίφα αμφέβαλλε αν θα κατάφερνε ποτέ να κοιμηθεί – όχι, τουλάχιστον, χωρίς κάποια βοήθεια από βοτάνια ή *νίσβεν*.

Δε βρισκόταν, όμως, εδώ για να κοιμάται. Βρισκόταν για να κερδίσει χρόνο και να λύσει το πρόβλημά της με την Πάολα: να αποδείξει ότι δεν είχε επιτεθεί στον Σουτούρη. Κι αυτό μονάχα με δύο τρόπους μπορούσε να σκεφτεί πώς να το επιτύχει: ή έπρεπε να συγκεντρώσει στοιχεία που την αθώωναν, ή έπρεπε να αναγκάσει, κάπως, την Πάολα να αποσύρει τις κατηγορίες. Αν η Πάολα έλεγε ότι ο Σουτούρης δεν ήταν, τελικά, υπό την προστασία της, τίποτα από όλ' αυτά δεν θα είχε νόημα.

Η Νιρίφα, όμως, δεν σκόπευε να κινηθεί αμέσως τώρα. Ήθελε πρώτα να κάνει τους Δρομολόγους να νομίσουν ότι είχε φύγει από την πόλη. Να την ξεχάσουν λιγάκι.

Υποχρεωτικά θα περίμενε δυο, τρεις μέρες άπραγη, κάνοντας σχέδια και σκέψεις μόνο. Και, υποχρεωτικά επίσης, θα έπρεπε να κοιμηθεί. Πράγμα δύσκολο, και άθλιο, εδώ μέσα.

Σκεπτόμενη, όμως, πώς θα εκδικιόταν την Πάολα, νόμιζε ότι θα τα κατάφερνε. Ατενίζοντας τον καπνό του τσιγάρου να περιστρέφεται από πάνω της, προσευχήθηκε στη Λόρκη να τη βοηθήσει.

Πριν από δεκάξι ημέρες

Ήταν μέρα-μεσημέρι, και τρεις πελάτες κοίταζαν την πραμάτεια του, όταν πέντε άντρες και μια γυναίκα ντυμένοι με τις στολές της Χωροφυλακής της Νίρβεκ μπήκαν στο παλαιοπωλείο και ο ένας απ' αυτούς τον ρώτησε:

«Εσείς είστε ο Μιχαίας; Ο ιδιοκτήτης του καταστήματος;»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε εκείνος, νιώθοντας ένα ακούσιο ρίγος να τον διατρέχει. Η καταραμένη η Πάολα το είχε κάνει αυτό, που να την καρφώσουν τα κέρατα του Κάρτωλακ; «Τι θέλετε;» Ο Μιχαίας είχε, βέβαια, πάρει τα μέτρα του καλού-κακού· δεν υπήρχαν κλοπιμαία των Χρυσοχέρηδων τώρα στο μαγαζί του.

«Περάστε έξω, παρακαλώ,» ζήτησε ο χωροφύλακας από τους πελάτες – αν και περισσότερο με προσταγή έμοιαζε. Κι όταν εκείνοι φάνηκαν να διστάζουν: «Δε θα το επαναλάβω! Μπορείτε να επιστρέψετε μετά· το μαγαζί ακόμα εδώ θα είναι.»

Οι πελάτες έφυγαν, αφήνοντας τον Μιχαία μόνο με τους έξι ανθρώπους της Χωροφυλακής.

«Πραγματικά, δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει,» τους είπε. «Σίγουρα, κάποιο λάθος…»

«Έναν τυπικό έλεγχο θα κάνουμε.»

«Τυπικό έλεγχο; Για ποιο λόγο; Έχετε άδεια;»

«Μάλιστα.»

«Από ποιον;»

«Από τον κύριο Λοχαγό Ρίβη Παλιόσυρμο.» Ο άντρας έβγαλε ένα χαρτί και το έδειξε στον Μιχαία.

Δεν έμοιαζε πλαστό.

Ο Μιχαίας ξεροκατάπιε. *Η καταραμένη σκύλα! Η κόρη της Λόρκης!* «Γιατί;» έκρωξε. «Ποιος ο λόγος; Αν νομίζετε ότι φέρνω λαθραία–»

«Σας είπαμε, ένας τυπικός έλεγχος είναι.» Ο χωροφύλακας έκανε νόημα στους συναδέλφους του, κι άρχισαν να ψάχνουν κάθε γωνιά του παλαιοπωλείου. Έψαξαν τα πάντα, και πίσω από τα πάντα· δεν άφησαν τίποτα στη θέση του, αν και δεν έκαναν ζημιές, ομολογουμένως, απλώς δημιούργησαν μια κάποια αταξία. Ακόμα και το υπόγειο του καταστήματος ερεύνησαν: ακόμα και τους τοίχους του ψαχούλεψαν, μήπως κανένας άνοιγε ως κρυφή πόρτα.

Τελικά, είπαν στον Μιχαία πως όλα ήταν καλά, ζήτησαν συγνώμη για την αναστάτωση, και έφυγαν.

«Θα τη γαμήσω τη μαλακισμένη!...» μούγκρισε ο Μιχαίας, αρχίζοντας να τακτοποιεί το μαγαζί του.

Η Πάολα καθόταν σ’ένα εστιατόριο στο Ακρολίμανο μαζί με τον Ζορδάμη όταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε. Ανοίγοντάς τον, τον έφερε στ’αφτί της.

«Μάλιστα;»

«*Εγώ είμαι.*» Ο Παλιόσκυλος, φυσικά. «*Δε μου λες: τι νομίζεις, ότι οι χωροφύλακες είναι τσιράκια σου;*»

«Τι εννοείς;»

«*Μου είπες ότι μπορεί να έβρισκαν κάτι αν τους έστελνα σ’εκείνο το παλαιοπωλείο του φίλου σου του–*»

«Και δεν βρήκαν τίποτα; Ούτε λαθραία; Ούτε κλεμμένους λίθους; Ούτε παράνομα όπλα;»

«*Με δουλεύεις!;*» γκάριξε ο Παλιόσκυλος. «*Ο τύπος είναι καθαρός σαν φρεσκοπλυμένο πανί.*»

Όχι και τόσο καθαρός, σκέφτηκε η Πάολα, που ήξερε ότι οι χωροφύλακες δεν θα έβρισκαν τίποτα. Ύστερα από τις απειλές της, ο Μιχαίας αναμφίβολα θα είχε πάρει τα μέτρα του· δεν θα είχε ύποπτα πράγματα μέσα στο μαγαζί του. «Ίσως να ήμουν παραπληροφορημένη,» είπε η Πάολα καθαρίζοντας τον λαιμό της. «Συγνώμη.»

«Γιατί νομίζω ότι με κοροϊδεύεις; Θες να σε μαζέψω και να σε βάλω σε καμια κλούβα του Μεγάλου Κήπου να έρχονται να σε κοιτάζουν τα υπόλοιπα ζώα εκεί;»

«Δεν είν' ανάγκη να γίνεσαι τόσο γλυκός μαζί μου. Μια οικογένεια είμαστε.»

«Ήθελες να τρομάξεις αυτόν τον παλαιοπώλη για κάποιο δικό σου λόγο, έτσι δεν είναι;»

«Όπως πάντα, η Χωροφυλακή της Νίρβεκ βγάζει βιαστικά συμπεράσματα…»

«Το καλό που σου θέλω, όχι άλλες τέτοιες μαλακίες!»

«Είμαστε οικογένεια μόνο όταν εσύ ζητάς κάτι;»

«Δεν είναι ολόκληρη η Χωροφυλακή μες στην οικογένεια! Ευνόητο;»

«Καλό μεσημέρι.»

«Στο καλό…»

«Παλιόσκυλε.» Και η Πάολα τερμάτισε την επικοινωνία προτού προλάβει να της απαντήσει.

Ο Ζορδάμης, καθισμένος αντίκρυ της, χαμογελούσε σαν γάτος που έχει μόλις φάει ψάρι, αν και δεν είχε αγγίξει καθόλου τα ψάρια στο τραπέζι τους όσο η Πάολα μιλούσε. «Ο Παλιόσκυλος ήταν;»

«Αυτός.»

«Τι τρέχει;»

«Τίποτα. Κάτι μαλακίες. Σου είπα ότι η Νιρίφα εξαφανίστηκε;»

«Αυτή που μαχαίρωσε τον Σουτούρη;»

«Ναι, κι αναρωτιέμαι πού να έχει καταχωνιαστεί, η τρισάθλια ποδογλείφτρα της Λόρκης.»

«Γιατί να έχει κρυφτεί; Σε φοβάται τόσο;»

«Δε σου εξήγησα ότι την κάλεσα σε δίκη;»

«Ναι, όντως, μου το ανέφερες, τώρα που το λες…»

«Δεν ήρθε στο Δικαστήριο, γιατί ήξερε ότι δεν έχει ελπίδες να νικήσει, και τώρα κανένας δεν μπορεί να τη βρει – ούτε οι Δρομονόμοι!»

Καθώς βράδιαζε, η Πάολα επισκέφτηκε το παλαιοπωλείο του Μιχαία και τον είδε να την ατενίζει δολοφονικά.

«Πώς πάνε οι δουλειές;» τον ρώτησε αθώα.

Εκείνος δεν της μίλησε.

«Παρεμπιπτόντως, μήπως ξέρεις πού βρίσκεται η ακατονόμαστη;» είπε η Πάολα. Δεν υπήρχαν πελάτες στο μαγαζί.

«Η Λόρκη;» έκανε απότομα ο Μιχαίας. «Θα σου πρότεινα να πας να τη βρεις και να μ'αφήσεις ήσυχο!»

Η Πάολα γέλασε. «Δε μ'ενδιαφέρει η ίδια η Λόρκη, αλλά η κόρη της: γνωστή και ως Νιρίφα σ'εσένα.»

«Χειρότερη κόρη της Λόρκης από εσένα δεν ξέρω.»

«Πού έχει καταχωνιαστεί, Μιχαία, και ούτε ο Γρύπας δεν μπορεί να τη βρει;»

«Υποσχέθηκες να μη στείλεις τους χωροφύλακες στο μαγαζί μου, αλλά τους έστειλες!» Ο Μιχαίας αισθανόταν μια παρόρμηση να τη χτυπήσει, με κάποιο από τα αντικείμενα στο παλαιοπωλείο του ή, καλύτερα – για να μην προκαλέσει κι άσκοπες ζημιές στην πραμάτεια του – με τη γροθιά του.

«Δεν έκανα τίποτα ακόμα,» είπε ψέματα η Πάολα, μορφάζοντας. «Αλλά θα μπορούσα…»

Γιατί συγκρατιέμαι; Γιατί δεν της σπάω τη μύτη; «Δεν έχουμε τίποτ' άλλο να πούμε… *ξαδέλφη*. Φύγε από δω.»

«Πού είναι η Νιρίφα, Μιχαία; Είμαι σίγουρη πως ξέρεις.»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Και ανησυχώ γι'αυτήν. *Εξαιτίας σου* εξαφανίστηκε!» Την έδειξε με το δάχτυλό του. «Επειδή την κυνηγούσες ενώ ήταν αθώα!»

«Η καημένη…» έκανε η Πάολα. «Ελπίζω να μην την τρόμαξα πολύ. Πες μου πού είναι, και όλες οι παρεξηγήσεις θα λυθούν. Το υπόσχομαι.»

«Δεν ξέρω. Αλλά αν έχει πάθει κάτι….»

«Θα με κυνηγήσεις; Νομίζεις ότι θα έχεις χρόνο ενώ θα κυνηγά εσένα η Χωροφυλακή;»

Ο Μιχαίας δεν μίλησε· μονάχα την ατένιζε άγρια.

Η Πάολα χαμογέλασε και, γυρίζοντας χαριτωμένα, έφυγε απ'το παλαιοπωλείο.

Πριν από δεκαπέντε ημέρες

Ο Έκτορας'μορ ξύπνησε από τον ήχο του κουδουνιού της εξώπορτάς του, και η πόρνη με την οποία μοιραζόταν το κρεβάτι ανασηκώθηκε δίπλα του. «Τι ώρα είναι;» μουρμούρισε.

Καλή ερώτηση, σκέφτηκε ο κλειδομάγος, και κοίταξε το ρολόι στο κομοδίνο. Είκοσι-τρία λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα. Ποιος τον ήθελε τέτοια ώρα;

Σηκώθηκε βάζοντας το παντελόνι του κι ένα πουκάμισο το οποίο άρχισε να κουμπώνει καθώς έβγαινε από τον μικρό χώρο που χρησιμοποιούσε ως υπνοδωμάτιο και πήγαινε σ'ένα δωμάτιο με τρεις ανοιχτές οθόνες. Πίσω του, η πόρνη τον ακολούθησε τυλίγοντας το σεντόνι γύρω από το πορφυρόδερμο σώμα της. Η καταγωγή της ήταν από τη Σάρντλι. Εξωδιαστασιακή. Μετανάστρια.

Ο Έκτορας πάτησε ένα κουμπί πάνω σε μια κονσόλα, εστιάζοντας την οθόνη στον κρυμμένο τηλεοπτικό πομπό έξω από την πόρτα του. Η οθόνη έδειξε μια σκοτεινή μορφή με κουκούλα στο κεφάλι. Τίποτα δεν διακρινόταν.

«Ποιος είν' αυτός;» ρώτησε η πόρνη.

«Σσς,» της έκανε ο κλειδομάγος δίχως να στραφεί να την κοιτάξει. Ενεργοποίησε τη νυχτερινή όραση του τηλεοπτικού πομπού και τώρα νόμιζε ότι μπόρεσε να διακρίνει ποιος – ή, μάλλον, ποια – ήταν.

Το κουδούνι, εν τω μεταξύ, είχε χτυπήσει, επίμονα, άλλες τρεις φορές.

Ο Έκτορας άνοιξε το μικρόφωνο και ρώτησε: «Ποια είσαι;»

«Η Νιρίφα είμαι,» αποκρίθηκε η γυναίκα στην οθόνη. «Άνοιξέ μου!»

Ο Έκτορας αναστέναξε. «Ντύσου,» είπε στην πόρνη, και κατευθύνθηκε προς την εξώπορτα. Πατώντας έναν συνδυασμό κουμπιών στον τοίχο πλάι της, την άνοιξε, και η Νιρίφα αμέσως μπήκε στο σπίτι του.

«Γιατί άργησες τόσο;» τον ρώτησε.

«Ξέρεις τι ώρα είναι;»

«Δεν είναι και τόσο αργά!»

«Για τους Δρομολόγους, ίσως. Για εμένα – ανάλογα. Απόψε, είναι αργά. Τι θέλεις;»

Η Νιρίφα βάδισε προς το εσωτερικό του σπιτιού του, και είδε μια σκιά να περνά πίσω από μια πόρτα. Πανικός την κατέλαβε στιγμιαία, αλλά τον κατέπνιξε. Αποκλείεται ο κλειδομάγος να την είχε προδώσει! Επιπλέον, πού να ξέρει ότι θα ερχόταν τώρα; *Ηρέμησε,* πρόσταξε τον εαυτό της. *Μεγάλη Λόρκη – βοήθησέ με.*

«Δεν είμαστε μόνοι;» ρώτησε τον Έκτορα στρεφόμενη να τον αντικρίσει, με την κουκούλα της κάπας της ακόμα στο κεφάλι.

«Έχω... παρέα. Γυναικεία.»

«Διώξ' την,» ψιθύρισε η Νιρίφα.

«Εντάξει, δεν είναι–»

«Διώξ' την!»

Ο Έκτορας αναστέναξε. Πήγε στο υπνοδωμάτιό του, και η Νιρίφα τον άκουσε να μιλά στη γυναίκα η οποία ήταν, προφανώς, πόρνη. Μετά από λίγο, την είδε να φεύγει ντυμένη με ψηλά τακούνια και τυλιγμένη σε μια κοντή, κόκκινη καπαρντίνα. Καθώς περνούσε αντίκρυ της Νιρίφα, την κοίταξε με περιέργεια αλλά δεν είπε τίποτα. Η Νιρίφα ακόμα δεν είχε βγάλει την κουκούλα της.

Ο Έκτορας κάθισε σε μια περιστρεφόμενη καρέκλα μπροστά στις κονσόλες του. «Ελπίζω να αξίζει τον κόπο...»

«Δε σε διέκοψα...» είπε η Νιρίφα με ερωτηματική χροιά στη φωνή της, ενώ κάθιζε πάνω σ'έναν πάγκο, σ'ένα από τα λίγα σημεία που δεν ήταν γεμάτα με μηχανικούς εξοπλισμούς.

«Ευτυχώς όχι.»

«Θα μπορούσες να μπεις σ'ένα κλειστό σύστημα πληροφοριών για να κλέψεις κάποιες πληροφορίες για εμένα;»

«Αν πληρώνεις.»

«Πληρώνω.»

«Ακούω, τότε.»

Η Νιρίφα τού είπε τι χρειαζόταν: τα τηλεοπτικά δεδομένα του *Τυχερού Άστρου* τη νύχτα της Αρχιχρονιάς. «Βασικά τα δεδομένα από έναν και μόνο τηλεοπτικό πομπό θέλω, αλλά δεν ξέρω αν είναι εύκολο να τον ξεχωρίσεις. Είναι ο πομπός που βλέπει προς μια από τις εισόδους

τουαλετών.» Το καζίνο δεν είχε μόνο έναν χώρο με τουαλέτες· ήταν τεράστιο. Η Νιρίφα προσπάθησε να εξηγήσει στον Έκτορα ποιου πομπού τα δεδομένα ήθελε, αλλά εκείνος τη διέκοψε:

«Αδύνατον,» είπε.

«Τι αδύνατον;»

«Δε μπορώ να εντοπίσω τον συγκεκριμένο πομπό. Δεν ξέρω πώς τους έχουν κωδικοποιημένους. Πιο εύκολα μπορώ να κλέψω όλα τα οπτικά δεδομένα εκείνης της νύχτας – αν τα έχουν ακόμα αποθηκευμένα. Τα κρατάνε ύστερα από τόσες μέρες;»

Η Νιρίφα ήταν σκεπτική για λίγο. «Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε τελικά. «Δεν... δεν έχω ακούσει.»

«Τι τα θέλεις, αν επιτρέπεται;»

Η Νιρίφα ήθελε να δει ποιες άλλες γυναίκες είχαν πάει στην τουαλέτα πριν από εκείνη, με την ελπίδα ότι, αν ήταν κάποια γνωστή, ίσως μπορούσε να την πλησιάσει ώστε να κάνει μια συμφωνία μαζί της που θα της πρόσφερε άλλοθι. Αν αποδεικνυόταν ότι βρισκόταν στην τουαλέτα των γυναικών την ώρα που μαχαίρωσαν τον Σουτούρη, δεν μπορούσε να βρίσκεται συγχρόνως και στην τουαλέτα των αντρών.

Όλα αυτά, όμως, δεν υπήρχε λόγος να τα ξέρει ο κλειδομάγος. «Δεν έχει σημασία για σένα,» του είπε. «Απλά τα θέλω. Μπορείς να τα κλέψεις όλα;»

«Αν τα έχουν ακόμα αποθηκευμένα... Θα με πληρώσεις, όμως, είτε τα έχουν είτε όχι. Η δουλειά μου δεν αλλάζει. Σύμφωνοι;»

«Μέχρι πενήντα ήλιους μπορώ να σου δώσω. Αν θέλεις περισσότερους θα πρέπει να περιμένεις για τους υπόλοιπους μερικές ημέρες.» Τα λεφτά της τα χρειαζόταν μαζί της τώρα· δεν είχε καμια άλλη υποστήριξη, ήταν μόνη. Τον Μιχαία δεν τολμούσε να τον πλησιάσει, γιατί πιθανώς να τον παρακολουθούσαν. Και του είχε πει, επίσης, να μην έρχεται στο υπόγειο που αποτελούσε νέο της σπίτι. Καλύτερα να μην είχαν καμια επαφή οι δυο τους, προς το παρόν.

«Εντάξει,» είπε ο Έκτορας'μορ. «Πενήντα ήλιοι.»

«Ολόκληρη η πληρωμή;»

«Ναι. Το βραχιόλι» – το έδειξε, με το βλέμμα του, επάνω στον καρπό της – «πώς λειτουργεί;»

Η Νιρίφα μειδίασε. «Άψογα.»
«Για να μη λες ότι σ'έκλεψα... *Τίποτα* δεν μπορεί να σ'εντοπίσει όσο το φοράς αυτό. Τυφλώνει τους πάντες και τα πάντα.»

Πριν από δεκατρείς ημέρες

Η Νιρίφα επισκέφτηκε τον κλειδομάγο λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, κι αυτή τη φορά τον βρήκε μόνο και φανερά ξύπνιο. Δεν άργησε καν να της ανοίξει. Την περίμενε εξάλλου· της είχε πει νάρθει σε δυο μέρες.
«Τα έχεις;»
«Ναι,» αποκρίθηκε ο Έκτορας'μορ. «Αλλά δεν ήταν και τόσο εύκολο να μπω στο σύστημά τους απαρατήρητος. Από μια σχεδιαστική απροσεξία τους τα κατάφερα. Δεν υπήρχε λόγος νάχουν τηλεπικοινωνιακό μονοπάτι *προς* τα οπτικά δεδομένα, μόνο *από* τα οπτικά δεδομένα.»
«Τι εννοείς;» Αν και δεν την ενδιέφεραν πραγματικά οι τεχνικές λεπτομέρειες, τα λόγια του της είχαν προς στιγμή κινήσει την περιέργεια.
«Εννοώ ότι χρειάζεται να έχουν μονοπάτι *εξόδου* για τα οπτικά δεδομένα, ώστε να μπορούν να τα στείλουν κάπου αλλού πιθανώς, αν υπάρχει ανάγκη· αλλά δεν χρειάζεται να έχουν μονοπάτι εισόδου από άλλα τηλεπικοινωνιακά συστήματα *προς* τα οπτικά δεδομένα. Ποιος θα τους στείλει οπτικά δεδομένα από αλλού; Αφού μόνο από τους τηλεοπτικούς πομπούς του καζίνου τα παίρνουν, ούτως ή άλλως. Κατάλαβες;»
«Δεν είμαι σίγουρη, αλλά νομίζω. Τέλος πάντων. Έχεις αυτά που θέλουμε;»
«Τα έχω.» Κάθισε μπροστά σε μια κονσόλα και πάτησε μερικά πλήκτρα. «Δες.» Μια λίστα με ημερομηνίες παρουσιάστηκε στην οθόνη. «Βλέπεις; Τα έχουν κατηγοριοποιημένα· είναι πολύ τακτικοί. Τα παλιά τα σβήνουν – το αρχείο δεν είναι και πολύ μεγάλο – αλλά τα δεδομένα που θες εσύ υπάρχουν. Εδώ.» Έδειξε με το δάχτυλό του την Αρχι-

χρονιά. Πάτησε πάλι μερικά πλήκτρα, και ο κλειδομάγος κι η Νιρίφα άρχισαν να παρακολουθούν διάφορες σκηνές από τηλεοπτικούς πομπούς του *Τυχερού Άστρου* μέχρι που εκείνη να βρει τον πομπό που ήθελε–

«Αυτός είναι!» είπε μόλις είδε την είσοδο των τουαλετών. «Πήγαινε στην ώρα που άλλαξε ο χρόνος. Τότε μ'ενδιαφέρει τι έγινε.»

Ο κλειδομάγος υπάκουσε, και σύντομα παρακολουθούσαν αυτούς που πήγαιναν κι έρχονταν από τις τουαλέτες μόλις είχε μπει το Έτος του Καρφωμένου Κυνηγού.

«Εσύ δεν είσαι αυτή;» είπε ο Έκτορας'μορ.

«Ναι. Περίμενε λίγο ακόμα.»

Μετά, η οθόνη έδειξε τη Νιρίφα να βγαίνει από τις τουαλέτες κι αμέσως χαλασμό ν'αρχίζει εκεί. Κόσμος συγκεντρωνόταν στην είσοδο, και φρουροί.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Σταμάτα το.»

Πάγωσε την οθόνη με το πάτημα ενός κουμπιού. «Τι έγινε;»

«Της πουτάνας,» αποκρίθηκε η Νιρίφα. «Και δε βλέπω να βγαίνει άκρη.» Αναστέναξε. Ακριβώς πριν από εκείνη, μόνο δύο άντρες είχαν μπει στην τουαλέτα (όπως ήδη ήξερε, βέβαια), αλλά και πιο πριν τέσσερις γυναίκες είχαν μπει συνολικά, και καμια τους η Νιρίφα δεν γνώριζε. Καμια τους δεν είχε την παραμικρή ιδέα πώς να την προσεγγίσει. Η δουλειά του κλειδομάγου τής ήταν άχρηστη, τελικά.

Έβγαλε από το πορτοφόλι της πέντε χαρτονομίσματα των δέκα ήλιων και τον πλήρωσε, απογοητευμένη. «Ευχαριστώ,» είπε ηττημένα.

Ο Έκτορας την κοίταξε συλλογισμένα· και, καθώς εκείνη γύριζε για να φύγει, τη σταμάτησε: «Νιρίφα;»

«Τι;» Στράφηκε πάλι να τον κοιτάξει.

Ο κλειδομάγος σηκώθηκε απ'την καρέκλα και, πλησιάζοντάς την, της επέστρεψε δέκα ήλιους.

Η Νιρίφα συνοφρυώθηκε χωρίς να πάρει πίσω τα χρήματα. «Γιατί;»

«Γιατί καταλαβαίνω ότι μάλλον είσαι άσχημα μπλεγμένη, και δεν κατάφερα να σε βοηθήσω και πολύ.»

Η Νιρίφα πήρε το χαρτονόμισμα απ'το χέρι του. «Έκανες ό,τι μπορούσες,» αποκρίθηκε. «Σ'ευχαριστώ.»

Κι έφυγε από το σπίτι του κλειδομάγου ξέροντας πως τώρα της είχε μείνει μονάχα ένας δρόμος...

Πριν από οκτώ ημέρες

Αποφεύγοντας τα μέρη όπου γνώριζε πως οι Δρομολόγοι μπορούσαν εύκολα να την εντοπίσουν, η Νιρίφα παρακολουθούσε επί πέντε ημέρες την Πάολα. Ο σκοπός της ήταν να εντοπίσει κάτι το οποίο θα είχε τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει για να την εκβιάσει. Είχε μαζί της και μια φωτογραφική μηχανή γι'αυτό τον σκοπό, αλλά ολοένα και περισσότερο έφτανε στο συμπέρασμα ότι μάλλον άχρηστη τελικά θα αποδεικνυόταν.

Όταν ήθελε να ξεκουραστεί πήγαινε στο υπόγειο που της είχε βρει ο Μιχαίας· όλη την υπόλοιπη ημέρα, και τη νύχτα, τριγύριζε στους δρόμους της Νίρβεκ έχοντας στο μυαλό της μόνο πώς να παγιδεύσει την Πάολα και ζητώντας συνεχώς από τη Λόρκη, την Πανούργο Κυρά, να τη βοηθήσει και να καθοδηγήσει το μυαλό της στην πιο παράξενη απάτη που είχε σκεφτεί ποτέ της.

Πήγαινε παντού μεταμφιεσμένη, φυσικά: άλλοτε με κάπα και κουκούλα, άλλοτε με καπέλο, άλλοτε με περούκα· και πάντα φορούσε γυαλιά, όχι όλες τις φορές τα ίδια. Διαρκώς άλλαζε την εμφάνισή της, και ήταν πολύ προσεχτική. Ως Δρομολόγος είχε εμπειρία σ'αυτά τα θέματα. Και γνώριζε πως, αν οι άλλοι Δρομολόγοι την εντόπιζαν, την είχε πολύ άσχημα ύστερα από ό,τι είχε κάνει στη δίκη. Κανένας δεν αγνοούσε έτσι το Δικαστήριο.

Σε κάποια στιγμή φάνηκε πιο παράτολμη απ'ό,τι ήταν συνετό για το καλό της, και έτυχε να δει τον Γρύπα, τον Αρχηγό των Δρομονόμων, να περνά από μπροστά της επάνω στο δίκυκλό του. Η Νιρίφα αμέσως κρύφτηκε σε μια γωνία, ελπίζοντας το βραχιόλι του κλειδομάγου να μην την απογοητεύσει τώρα, ελπίζοντας ότι ο Γρύπας δεν είχε κάποιον μυστηριώδη τρόπο να τη μυριστεί από τόσο κοντά.

Προσευχήθηκε στη Λόρκη να τη λυπηθεί, υποσχόμενη προσφορές στην Πανούργο Κυρά. Ο Γρύπας πέρασε χωρίς να σταματήσει καθόλου, και η Νιρίφα ξεροκατάπιε κι έφυγε από εκείνη τη γειτονιά όσο πιο γρήγορα μπορούσε αλλά έτσι ώστε να μη φανεί ύποπτη, κυνηγημένη. Λίγο παρακάτω άλλαξε μεταμφίεση, για καλό και για κακό.

Αργότερα, όταν ήταν στο υπόγειο του Μιχαία, ακούγοντας και νιώθοντας τους κραδασμούς από τα τρένα, αποφάσισε να ευχαριστήσει τη Λόρκη για την τύχη της. Πήρε ένα ζάρι και είπε, από μέσα της: *Αν φέρει ζυγά θα κάψω τη δεξιά μου κνήμη μ'ένα τσιγάρο νίσβεν· αν φέρει μονά θα φάω ένα απ' αυτά τα σιχαμερά έντομα που τριγυρίζουν εδώ μέσα* – ξέροντας πως τέτοια παράξενα παιχνίδια ευχαριστούσαν την Πανούργο Κυρά.

Η Νιρίφα έριξε το ζάρι και η πάνω μεριά έδειξε: ⚂

Η Νιρίφα μόρφωσε. «Γαμήσου…» μουρμούρισε, ενώ αναρωτιόταν γιατί είχε πάρει μια τόσο ηλίθια απόφαση με τους αριθμούς.

Μετά σκότωσε ένα έντομο με έξι πόδια, μακριά ουρά, και μεγάλη κεραία, το οποίο σκαρφάλωνε σ'έναν από τους υγρούς τοίχους του υπογείου, και το έφαγε. Άνοιξε ένα μπουκάλι κρασί και ήπιε μια γερή γουλιά, για να μην ξεράσει.

Πικρό ήταν, το τρισκατάρατο ζωύφιο, εκτός από αηδιαστικό.

Και η Νιρίφα δεν ήξερε ούτε καν το όνομά του.

Οι κόποι της, όμως, δεν πήγαν χαμένοι, και ίσως η Λόρκη τελικά να την είχε κοιτάξει ευνοϊκά. Παρακολουθώντας την Πάολα, κατάφερε να μάθει πού έμενε αυτός ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος: σ'ένα διαμέρισμα στον Θώρακα, όχι και πολύ μακριά από το *Τυχερό Άστρο.* Η Πάολα τον επισκεπτόταν αρκετά συχνά, και η Νιρίφα συμπέρανε ότι ήταν εραστής της. Τους είδε να βγαίνουν μαζί.

Η Νιρίφα άρχισε να σκαρφίζεται ένα σχέδιο.

Αλλά χρειαζόταν κι άλλες πληροφορίες.

Πριν από εφτά ημέρες

Η Νιρίφα είχε πάει ξανά να βρει τον κλειδομάγο χτες, μες στη νύχτα, και του είχε πει τι ήθελε. Εκείνος είχε αποκριθεί ότι δεν υπήρχε καμια δυσκολία, αρκεί το σπίτι για το οποίο του μιλούσε να ήταν άδειο. Η Νιρίφα είχε υποσχεθεί πως όταν πήγαιναν θα ήταν άδειο, και μετά τον είχε πληρώσει. Δεκαπέντε ήλιους τής πήρε μόνο.

Και τώρα, μες στο απόγευμα, ενώ είχαν παρακολουθήσει τον Ζορδάμη να φεύγει από το σπίτι του και να παίρνει το τετράκυκλο όχημά του από το γκαράζ όπου το άφηνε, πλησίασαν την είσοδο της πολυκατοικίας – που, ευτυχώς, δεν είχε θυρωρό.

«Έχεις κλειδί;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Φυσικά και όχι. Μη μου πεις ότι δεν μπορείς να…;»

Γέλασε. «Θ'αστειεύεσαι.» Άγγιξε το πόμολο, υποτονθόρυσε κάτι περίπλοκα λόγια που έμοιαζαν στη Νιρίφα με γλωσσοδέτη, και η είσοδος της πολυκατοικίας άνοιξε.

Ανέβηκαν στον τρίτο όροφο χρησιμοποιώντας τον ανελκυστήρα και πήγαν στην πόρτα της γκαρσονιέρας του Ζορδάμη, η οποία άνοιξε το ίδιο εύκολα με τη βοήθεια της μαγείας του Έκτορα'μορ.

Η Νιρίφα μειδίασε μέσα στην κουκούλα της φαρδιάς μπλούζας της. «Δεν έχουν καθόλου άδικο που σε λένε κλειδομάγο…»

Ο Έκτορας δεν το σχολίασε αυτό, επαγγελματικός μέχρι αηδίας τώρα που βρισκόταν εν ώρα δράσης. Μπήκαν στο μικρό διαμέρισμα, και έκανε στη Νιρίφα νόημα να μην αγγίξει τίποτα. Ύστερα (με τα χέρια του γαντοφορεμένα) τοποθέτησε έναν μικροσκοπικό κοριό μέσα στο πληροφοριακό σύστημα που βρισκόταν πάνω στο γραφείο και ήταν συγχρόνως πομποδέκτης. Έβαλε επίσης έναν κοριό στο μπάνιο, πίσω απ'τον καθρέφτη, αλλά εξήγησε στη Νιρίφα ότι αυτός δεν θα κρατούσε πάνω από τέσσερις, πέντε μέρες: θέμα ενέργειας· η μπαταρία για τόσο κρατούσε, και δεν μπορούσε να τον συνδέσει μ'άλλη πηγή εδώ πέρα. Μετά, έβαλε έναν τελευταίο κοριό στην κουζίνα, μέσα στη μηχανική εστία, και είπε στη Νιρίφα ότι αυτός ήταν συνδεδεμένος με την ενέργεια της εστίας.

Έφυγαν από τη γκαρσονιέρα, και ο κλειδομάγος την κλείδωσε ξανά με τη μαγεία του.

Όταν είχαν βγει από την πολυκατοικία, έδειξε στη Νιρίφα πώς μπορούσε να συντονίσει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της στη συχνότητα των κοριών. «Θ'ακούς κι από τους τρεις έτσι,» της είπε. «Κι αν θες να εστιάσεις στον έναν ή στον άλλο…» Της έδειξε ακόμα ένα κόλπο. «Δεν πρέπει, όμως, να βρίσκεσαι σε μεγαλύτερη απόσταση από τριακόσια μέτρα, εντάξει;»

Η Νιρίφα ένευσε.

Κι αφού ο Έκτορας'μορ έφυγε από κοντά της, βάλθηκε να βρει κάποιο βολικό μέρος εκεί κοντά ώστε να μπορεί να παρακολουθεί τον Ζορδάμη Λιγνόρρυγχο. Δυστυχώς, ετούτη η περιοχή είχε αρκετή κίνηση από Δρομολόγους, οπότε η Νιρίφα θα έπρεπε να προσέχει τις κινήσεις της.

Μέχρι τα μεσάνυχτα κατάφερε να εντοπίσει μια οροφή όπου μπορούσε να σκαρφαλώσει και όπου, πίσω από τις κεραίες και τα κάγκελα, ήταν σχεδόν αόρατη.

Εκείνη τη νύχτα την πέρασε εκεί, τυλιγμένη στην κάπα της.

Πριν από πέντε ημέρες

Η Νιρίφα, τυλιγμένη στην κάπα της και τουρτουρίζοντας από το κρύο, άκουσε τον Ζορδάμη να μιλά με μια γυναίκα που λεγόταν Χασρίνα και που ήθελε πληροφορίες για τη συμμορία των Χαμηλών Καβαλάρηδων. Ο Ζορδάμης φαινόταν να ξέρει αρκετά γι'αυτούς· ειδικά για έναν άνθρωπο που ονομαζόταν Ρουάμης ο Πολυβαδισμένος, τον οποίο η Νιρίφα νόμιζε πως είχε κάποτε ξαναπάρει τ'αφτί της. Ο Ζορδάμης πρέπει να δούλευε για τη Χωροφυλακή! Τι παράξενο… Γι'αυτό τον ήθελε η Πάολα; Για να έχει επιρροή μέσα στη Χωροφυλακή;

Εκτός από τούτα, όμως, η Νιρίφα άκουσε κι άλλα παράξενα. Αυτή η Χασρίνα, όποια κι αν ήταν, είπε στον Ζορδάμη πώς έμπλεξε με κάποια «οικογένεια». Ο Ρίβης Παλιόσυρμος – ο γνωστός και ως Παλιόσκυλος

– την είχε πιάσει με παράνομα όπλα, και έμοιαζε να υπονοείται πως κι εκείνος ήταν στην «οικογένεια».

Τι σκατά είν' αυτή η οικογένεια; αναρωτήθηκε η Νιρίφα. Αλλά, απ' όσα ανέφεραν ο Ζορδάμης και η Χασρίνα, δεν μπορούσε να καταλάβει. Δεν της έμοιαζε νάχε σχέση με τους Δρομολόγους. Όμως είχε, σίγουρα, σχέση με τη Χωροφυλακή – αν και αποκλείεται να ήταν κανένα μυστικό δίκτυο της Χωροφυλακής· περισσότερο σαν κάποιου είδους συμμορία ακουγόταν… Αλλά συμμορία που να περιέχει, συγχρόνως, άτομα όπως τον Παλιόσκυλο και τον Ζορδάμη και τη Χασρίνα;… Πολύ παράξενο.

Η Πάολα ξέρει γι'αυτό;

Πριν από δέκα ώρες

Η Νιρίφα είχε ακούσει, το πρωί, την Πάολα να ζητά από τον Ζορδάμη να μεταφέρει μια βαλίτσα το απόγευμα και να την αφήσει στη Λεωφόρο Παραλίας, στο Ακρολίμανο. Η Νιρίφα δεν ήξερε τι μπορεί να περιείχε η βαλίτσα, υπέθετε όμως ότι ίσως να ήταν κάτι που είχε σχέση με το σχέδιο «Οι Κρυφές Φωνές της Πόλης». Ανταμοιβή για κάποιον που είχε κάνει καλά τη δουλειά του, πιθανώς· ή κάτι που θα τον έμπλεκε ακόμα περισσότερο στον αστικό μύθο των μυστηριωδών μηνυμάτων.

Άλλο ένα παράξενο… Ανακάτευε η Πάολα τον Ζορδάμη στις δουλειές των Δρομολόγων; Γιατί; Ο Ζορδάμης δεν ήταν Δρομολόγος! Ανήκε και η Πάολα στην «οικογένεια»; Ήταν δυνατόν; Και τι σχέση είχε αυτή η οικογένεια με τους Δρομολόγους; Η Νιρίφα δεν είχε ποτέ ακούσει για τίποτα τέτοιο, και τώρα την προβλημάτιζε. Ήταν, άραγε, κάτι που μπορούσε να χρησιμοποιήσει εναντίον της Πάολας;

Όπως και νάχε, δεν θα περίμενε άλλο· αποφάσισε πως τώρα ήταν ώρα για να δράσει. Δεν μπορούσε να το αναβάλει περισσότερο· είχαν περάσει δεκαεφτά μέρες από τότε που είχε εξαφανιστεί φεύγοντας από τη δίκη.

Το μόνο που χρειαζόταν ήταν δυο γεροδεμένους άντρες για να τη βοηθήσουν. Δυο άντρες που δεν σχετίζονταν με τους Δρομολόγους, που αποκλείεται να την ήξεραν, και που θα ήταν πρόθυμοι να κάνουν μια βρομοδουλειά για μερικούς ήλιους. Με τόσους φτωχούς που υπήρχαν στη Νίρβεκ τα τελευταία χρόνια, ύστερα από τον διωγμό των Παντοκρατορικών από τη Σεργήλη, αυτό δεν ήταν και πολύ δύσκολο. Και η Νιρίφα είχε ακόμα κάμποσους ήλιους κρυμμένους στις τσέπες της – αν και δεν της είχε μείνει πια ούτε το ένα τρίτο από όσους είχε στην αρχή.

Και θα χρειαστώ και τον Έκτορα, σκέφτηκε, *για να μου ανοίξει την πόρτα της γκαρσονιέρας.* Μπορούσε κι εκείνη να το κάνει, με τα εργαλεία διάρρηξης που είχε, αλλά δεν ήθελε να το ρισκάρει, ούτε ήθελε να καθυστερήσει. Όλα έπρεπε να γίνουν σωστά – και γρήγορα.

Πανούργα Λόρκη, βοήθησέ με!

Κατέβηκε από το δώμα όπου καθόταν και ξεκίνησε τις προετοιμασίες για την απογευματινή επίθεση…

Διαφήμιση στο *Μεγάλο Παιχνίδι*, περιοδικό της Νίρβεκ για παιχνίδια τύχης και τζογαδόρους, εκδιδόμενο κάθε δύο μήνες:

****

Η ΤΥΧΗ ΕΧΕΙ
ΠΟΛΛΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ

Ελαιογράφου 3
(το μικρό κατάστημα πλάι στο ζαχαροπλαστείο)

Ζάρια διαφόρων σχημάτων και μεγεθών: εξάπλευρα, τετράπλευρα, οκτάπλευρα, δεκατετράπλευρα – μικρά όσο το νύχι σου, ή μεγάλα όσο η γροθιά σου. Σε πολλά χρώματα και συνδυασμούς χρωμάτων. Με αριθμούς στις πλευρές τους, ή με τελείες, ή με γραμμές. Καθώς επίσης και ειδικά ζάρια.

[φωτογραφία με διαφόρων ειδών ζάρια που σχηματίζουν λόφο]

Ο ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

Τα μάτια μου ανοίγουν ενώ αισθάνομαι ένα ρυθμικό λίκνισμα από κάτω μου. Κοιτάζω τον χώρο στον οποίο βρίσκομαι. Μικρός και φωτισμένος από μια χαμηλή ενεργειακή λάμπα. Παράθυρα γύρω-γύρω. Και μια γυναίκα στέκεται μπροστά σ'ένα απ' αυτά, κοιτάζοντας έξω, έχοντάς μου στραμμένη την πλάτη. Έχει ξανθά μαλλιά, δεμένα κότσο. Η Νιρίφα, μάλλον.

Κι αυτό το μέρος... είναι καμπίνα βάρκας, συνειδητοποιώ. Έξω απ'τα παράθυρα φαίνονται τα σκοτεινά νερά του ποταμού και τα φώτα της Νίρβεκ.

Τι σκατά έγινε; Τι θέλει η Νιρίφα από εμένα;

Τι είχε πει η Πάολα γι'αυτήν; Την είχε καλέσει σε δίκη για την επίθεση εναντίον του Σουτούρη, και η Νιρίφα είχε εξαφανιστεί και ούτε οι Δρομονόμοι (που είναι κάτι σαν χωροφύλακες αλλά ασχολούμενοι μόνο με τις υποθέσεις των Δρομολόγων) δεν μπορούσαν να τη βρουν.

Τι μπορεί να θέλει από εμένα; Ξέρει ότι εγώ κι η Πάολα κοιμόμαστε μαζί;

Προσπαθώ να κινηθώ, αλλά καταλαβαίνω ότι είμαι δεμένος. Τα χέρια μου είναι παγιδευμένα πίσω από την πλάτη μου καθώς είμαι καθισμένος σε μια καρέκλα. Σχοινιά κρατάνε τους καρπούς μου· τα αισθάνομαι.

Με την κίνησή μου, όμως, έκανα θόρυβο, και η Νιρίφα γυρίζει τώρα και με κοιτάζει. Στο χέρι της είναι ένα πιστόλι· αυτό με το οποίο με αναισθητοποίησε. Ενεργειακό, αναμφίβολα, αλλά μάλλον όχι μόνο ενεργειακό: διπλής χρήσης. Πρέπει νάναι και πυροβόλο.

«Νιρίφα...» λέω καθαρίζοντας τον λαιμό μου.

«Απορώ που με θυμάσαι, για να είμαι ειλικρινής.»

«Δεν ξεχνιέσαι εύκολα.»

«Η σκυλίτσα της Μαμάς θα σου έχει πει πολλά, σίγουρα.»

«Λιγότερα απ’ όσα ίσως να φαντάζεσαι. Γιατί μου επιτέθηκες;» Νιώθω το στήθος μου να με καίει, εκεί όπου με χτύπησε η ενεργειακή ριπή της: και δεν είναι μακριά από το παλιό μου τραύμα. «Η Πάολα το μόνο που μου είχε πει ήταν ότι είχες εξαφανιστεί, γιατί θα γινόταν δίκη.»

«Μη νομίζεις ότι είναι τίποτα το προσωπικό μαζί σου, ραλίστα,» μου λέει η Νιρίφα.

«Γνωρίζεις για εμένα…» παρατηρώ.

«Άκουσα την Πάολα να σ’αποκαλεί *ραλίστα*. Δεν είσαι ραλίστας;»

«Είμαι. Αν και, τελευταία, δεν ασχολούμαι με ράλι. Έτυχε… νάχω άλλες δουλειές. Γιατί με κρατάς δεμένο εδώ;»

«Σε χρειάζομαι, δυστυχώς, για να συνεννοηθώ με την Πάολα.»

«Για να *συνεννοηθείς;*»

«Υποθέτω ότι, αφού είσαι εραστής της, δεν θα θέλει να σε δει νεκρό.»

«Μην είσαι τόσο σίγουρη,» της λέω. «Δεν είμαστε και τρελά ερωτευμένοι.»

«Κρίμα για σένα, τότε,» αποκρίνεται η Νιρίφα, και κοιτάζει πάλι έξω απ’το παράθυρο, προς τις αποβάθρες. Το σκάφος μας δεν είναι αραγμένο στο λιμάνι· βρίσκεται μες στη μέση του ποταμού.

«Περιμένεις κάποιον;»

«Τη σκυλίτσα της Μαμάς.»

«Την έχεις καλέσει;»

«Της άφησα σημείωμα στο σπίτι σου. Από εσένα.»

«Εμένα;»

«Δεν γνωρίζω τον γραφικό σου χαρακτήρα, δυστυχώς, αλλά γνωρίζω τους γραφικούς χαρακτήρες πολλών αντρών. Και δεν έγραψα πολλά, εξάλλου.» Η Νιρίφα μού μιλά εξακολουθώντας να κοιτάζει προς τις αποβάθρες. «Μονάχα να έρθει στο λιμάνι, μόνη της, για σημαντικό λόγο.»

«Και νομίζεις ότι δεν θα υποψιαστεί τίποτα;» Ύστερα, μια άλλη σκέψη περνά απ’το μυαλό μου. «Αλήθεια, πώς ξέρεις ότι η Πάολα θάρθει στο σπίτι μου το βράδυ; Και πώς ξέρεις ότι μ’αποκαλεί *ραλίστα* κάποιες φορές;»

Η Νιρίφα στρέφεται να με κοιτάξει μ'ένα μειδίαμα στα χείλη της το οποίο μπορώ να χαρακτηρίσω μονάχα μοχθηρό. «Εσύ πώς λες;»

«Έχεις βάλει κοριούς στο σπίτι μου;»

Η Νιρίφα δεν απαντά· γυρίζει πάλι το βλέμμα της προς τις αποβάθρες.

«Δεν πρόκειται νάρθει,» της λέω. «Θα το καταλάβει ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά.»

«Είμαι σίγουρη ότι θα το καταλάβει. Ίσως, μάλιστα, να υποψιαστεί εμένα. Το ξέρει ότι είμαι καλή στην πλαστογραφία. Αλλά, και πάλι, θα έρθει, Ζορδάμη.»

Οι δυο τους, αναμφίβολα, γνωρίζονται καλύτερα απ'ό,τι γνωρίζω εγώ τη μια ή την άλλη.

Η Νιρίφα στρέφεται ξανά να μ'ατενίσει. «Πριν από πέντε μέρες, νομίζω, μιλούσες με μια γυναίκα στο σπίτι σου. Την έλεγαν Χασρίνα.»

Γαμώ τ'αφτιά της Λόρκης. Από τότε με κατασκοπεύει; «Και λοιπόν;»

«Είσαι τσιράκι της Χωροφυλακής της Νίρβεκ;» με ρωτά.

Ρουθουνίζω. «Όχι.»

«Παράξενο... Παρακολουθούσες τους Χαμηλούς Καβαλάρηδες για τον Παλιόσκυλο.»

Γαμήσου! Άρχισε να μπερδεύεται το πράγμα. Μένω σιωπηλός.

«Μιλούσες μ'αυτή τη Χασρίνα για κάποια 'οικογένεια',» συνεχίζει η Νιρίφα. «Τι οικογένεια είν' αυτή; Κάποια οργάνωση; Τη γνωρίζει η Πάολα;»

«Δεν καταλαβαίνω για τι...» Κομπιάζω, εσκεμμένα, παίρνοντας μια έκφραση αληθινής απορίας.

«Μη μου κάνεις τον χαζό!» συρίζει η Νιρίφα, και τα μάτια της στενεύουν σαν τα μάτια θυμωμένης γάτας. «Η Πάολα σ'έστειλε το απόγευμα ν'αφήσεις μια βαλίτσα στη Λεωφόρο Παραλίας – και δεν είσαι Δρομολόγος. Τι συμβαίνει, λοιπόν; Για ποιον δουλεύεις; Τι είναι η 'οικογένεια'; Πες μου!»

Δε νομίζω ότι μπορώ εύκολα να την τουμπάρω. Είναι, καταφανώς, παμπόνηρη. Γυναίκα του υπόκοσμου. Και έχει ακούσει τη συζήτησή μου με τη Χασρίνα. Έχει ακούσει επίσης για την υπόθεση με τη βαλί-

τσα, και είναι λογικό ν'απορεί που η Πάολα εμπιστεύτηκε κάτι τέτοιο σ'εμένα.

«Νιρίφα,» λέω, «απλώς η Πάολα ήθελε να της κάνω μια εξυπηρέτηση–»

Με χαστουκίζει με την ανάστροφη του γαντοφορεμένου χεριού της. «Μη μου λες μαλακίες! Τι είναι η 'οικογένεια';»

«Καλύτερα να μην ξέρεις,» της λέω.

«Άφησε να το αποφασίσω εγώ αυτό.» Ρίχνει πάλι μια ματιά προς τις αποβάθρες, και λέει: «Νάτη. Η Πάολα.»

Νομίζω πως κι εγώ μπορώ να διακρίνω μια φιγούρα να στέκεται επάνω στην άδεια προβλήτα που ατενίζει η Νιρίφα. Μια φιγούρα μόνη. *Αν ήρθες πραγματικά μόνη σου, Πάολα,* σκέφτομαι, *είσαι ανόητη.* Τι είδους «συνεννόηση» μπορεί να θέλει να κάνει μαζί της η Νιρίφα;

Στρέφεται και με κοιτάζει. «Θα το συζητήσουμε μετά,» μου λέει. «Μη νομίζεις ότι θα σε παραδώσω από τώρα στη φίλη σου.»

«Κι εγώ που είχα ανησυχήσει ότι θα μου έλειπε η παρέα σου…»

Θηκαρώνει το πιστόλι της, βγάζει ένα φίμωτρο από μια τσέπη του παντελονιού της, και, κρατώντας το με τα δύο χέρια, έρχεται προς το μέρος μου.

«Ε! εντάξει,» της λέω. «Μια κουβέντα είπαμε· μην το παίρνεις προσωπ–» Το φίμωτρο κλείνει το στόμα μου, και η Νιρίφα το δένει πίσω απ'το κεφάλι μου.

«Δεν είναι προσωπικό,» με διαβεβαιώνει. «Απλά θέλω να σιγουρευτώ ότι θα είσαι σιωπηλός.»

Όπως τη βρίσκεις· είμαι ανοιχτός σε διάφορες ιδέες, θέλω να της αποκριθώ. Αλλά δεν μπορώ.

Η Νιρίφα πιάνει το τιμόνι της βάρκας και την οδηγεί προς το λιμάνι, σε μια αποβάθρα που βρίσκεται σε κάμποση απόσταση από εκεί όπου στέκεται η Πάολα. Τη σταματά, και μετά δένει, με λουριά, τα πόδια μου πάνω στα πόδια της καρέκλας.

«Κάνε μου τη χάρη να μην κάνεις καμια χαζομάρα,» μου λέει καθώς κλειδώνει τη μηχανή. «Γιατί αυτό θα το *πάρω* προσωπικά.»

Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ. Γιατί μπλέκω με τόσο τρελές γυναίκες στη ζωή μου;

Η Νιρίφα βγαίνει από τη βάρκα και, σηκώνοντας την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι, βαδίζει προς την αποβάθρα όπου στέκεται η Πάολα.

Αλήθεια, αναρωτιέμαι, πώς μ'έφερε εδώ από τη γκαρσονιέρα μου; Σίγουρα όχι κουβαλώντας με στους ώμους. Δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσο μεγαλόσωμη, και ούτε μοιάζει αφύσικα δυνατή. Πρέπει να είχε βοήθεια. Αλλά αυτή η βοήθεια μάλλον δεν είναι εδώ τώρα. Ή μήπως είναι; Κοιτάζω στις σκιές του λιμανιού, γύρω της, και γύρω από την Πάολα, προσπαθώντας να διακρίνω τυχόν μισθοφόρους που παραμονεύουν. Αλλά δεν βλέπω τίποτα πέρα από σκοτάδια. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει κι ότι κανένας δεν είναι εκεί...

Η Νιρίφα φτάνει στην αποβάθρα όπου στέκεται η Πάολα, και τις βλέπω να μιλάνε για κάποια ώρα. Υπάρχει, έκδηλα, ένταση στην κουβέντα τους. Αλλά κανείς δεν παρουσιάζεται για να επιτεθεί στη μια ή στην άλλη. Ούτε η Νιρίφα πρέπει να έχει ανθρώπους της κρυμμένους στα σκοτάδια, ούτε η Πάολα πρέπει νάχει φέρει κάποιον μαζί της. Ήρθε μόνη. Είναι ανόητη, τελικά.

Η συζήτησή τους αγριεύει· τις βλέπω να κάνουν έντονες χειρονομίες και να βηματίζουν επάνω στην αποβάθρα. Η Πάολα – νομίζω πως είναι εκείνη – επιχειρεί να τραβήξει όπλο μέσα από την κάπα της, η Νιρίφα τής ορμά, παλεύουν για μερικές στιγμές, παραπατώντας, και μετά πέφτουν μέσα στον ποταμό.

Τα κέρατα του Κάρτωλακ!

Προσπαθώ να σηκωθώ, να ελευθερωθώ από τα δεσμά μου, αλλά δεν καταφέρνω τίποτα. Οι κόμποι της Νιρίφα είναι πολύ καλοί· ήξερε τι έκανε.

Μπορώ να διακρίνω τις μορφές τους να παλεύουν μέσα στον ποταμό, τινάζοντας νερό γύρω τους, όμως δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να βοηθήσω την Πάολα, και φοβάμαι ότι η Νιρίφα ίσως να την πνίξει. Αν και είναι αδύνατο, μες στη νύχτα, να διακρίνω ποια απ'τις δυο έχει το πάνω χέρι. Ίσως η *Πάολα* να πνίξει τη Νιρίφα.

Μετά, όμως, παρατηρώ ότι δεν είναι μόνες τους στον ποταμό. Μια τρίτη μορφή παρουσιάζεται, κολυμπώντας με εμπειρία. Άνθρωπος της Νιρίφα; Πηγαίνει καταπάνω τους, και η πάλη εντείνεται. Οι δύο

παλαιστές προσπαθούν να κρατήσουν τον τρίτο κάτω από την επιφάνεια του νερού, ενώ εκείνος παλεύει. Ελπίζω ο τρίτος παλαιστής να μην είναι η Πάολα.

Νερά τινάζονται, και αφρός. Ύστερα, οι δύο τραβάνε τον τρίτο επάνω, ο οποίος έχει ακόμα τις αισθήσεις του, νομίζω. Μερικές στιγμές περνάνε, κι ύστερα όλοι τους έρχονται κολυμπώντας προς το μέρος μου. Έχω την πολύ άσχημη αίσθηση ότι η Πάολα μόλις αιχμαλωτίστηκε, όπως εγώ.

Τι σκοπεύει να κάνει η Νιρίφα μαζί μας; Νομίζει ότι έτσι θα καταφέρει κάπως να δικαιωθεί από τους Δρομολόγους;

Βλέπω, από τα παράθυρα της μικρής καμπίνας, κάποιον να σκαρφαλώνει επάνω στο σκάφος. Και είναι άντρας. Φορά μαύρη στολή κατάδυσης και τώρα βγάζει την κουκούλα. Στο φως του φεγγαριού αναγνωρίζω το πρόσωπό του. Ο Ζορζ ο Βουτηχτής!

Η Πάολα, τελικά, δεν είχε έρθει τελείως μόνη…

Ο Ζορζ τεντώνει τα χέρια του προς τον ποταμό και, πιάνοντας τη Νιρίφα από τις μασκάλες, την τραβά επάνω στη βάρκα. Μοιάζει καταπονημένη, ζαλισμένη. Ο Ζορζ τη ρίχνει, αμέσως, μπρούμυτα και βάζει το ένα του γόνατο στην πλάτη της.

«Φύγε από πάνω μου!» φωνάζει η Νιρίφα, αλλά ο Ζορζ φέρνει τη λεπίδα ενός ξιφιδίου στο πλάι του λαιμού της και της λέει κάτι που δεν μπορώ ν'ακούσω.

Η Πάολα σκαρφαλώνει στη βάρκα κι έρχεται προς την καμπίνα. Ανοίγει την πόρτα και δεν μοιάζει να ξαφνιάζεται που με βλέπει. Μειδιώντας σαν όλ' αυτά να είναι κάποιο αστείο, λύνει το φίμωτρο από το στόμα μου και λέει: «Δε σου είπα να μην κάνεις παρέα με κακά κορίτσια;»

«Συμπεριλαμβάνεις και τον εαυτό σου σ'αυτή την κατηγορία;» αποκρίνομαι, γλείφοντας τα χείλη μου για να ξεμουδιάσουν.

Η Πάολα γελά. «Ευτυχώς έχεις ακόμα όρεξη γι'αστεία, ραλίστα.» Τραβά ένα ξιφίδιο και κόβει τα δεσμά των ποδιών και των χεριών μου. Αγγίζει ύστερα τη μπροστινή μεριά του πουκαμίσου μου, προτού σηκωθώ. «Σε χτύπησε με ενεργειακό όπλο;» Το ύφασμα είναι καμένο.

«Ναι, και κοντά στο προηγούμενο τραύμα.»

«Μπορείς να σηκωθείς;»

«Νομίζω,» λέω, και τα καταφέρνω παρότι δεν αισθάνομαι τα πόδια μου και τόσο σταθερά. Ίσως, εν μέρει, να φταίει και το λίκνισμα της βάρκας. Εν μέρει, μόνο.

Βγαίνουμε από την καμπίνα και γονατίζουμε πλάι στη Νιρίφα και τον Ζορζ. Η πρώτη μοιάζει με βρεγμένη, εξαγριωμένη γάτα· τα μάτια της γυαλίζουν μες στο μισοσκόταδο.

«Κανονικά,» της λέει η Πάολα, «θάπρεπε να σε πνίξω, μαλακισμένη–»

«Άντε γαμήσου, σκυλίτσα της Μαμάς!» γρυλίζει η Νιρίφα, τρίζοντας τα δόντια. «Η Λόρκη θα φάει τα μάτια σου!»

«Αν ναι, εσύ δεν θα προλάβεις να το δεις να συμβαίνει,» της λέει η Πάολα, και τη γρονθοκοπεί στη μύτη, γεμίζοντας το κατάλευκο πρόσωπό της με αίμα.

Πηγαίνει ύστερα στην καμπίνα και φέρνει μαζί της το φίμωτρο, το σχοινί που έδενε τα χέρια μου, και τα λουριά που έδεναν τα πόδια μου. «Μπορείς να τη δέσεις;» ρωτά τον Ζορζ. «Γιατί εγώ θα την πνίξω κατά λάθος αν το προσπαθήσω.»

Ο Ζορζ δεν φέρνει αντίρρηση. Έχοντας το γόνατό του ακόμα επάνω στην πλάτη της Νιρίφα, τη φιμώνει και της δένει τα χέρια.

«Για λίγο,» λέω στην Πάολα, «νόμιζα ότι είχες όντως έρθει μόνη σου.»

«Εκτός απ' αυτόν» – μάλλον δεν θέλει να αναφέρει το όνομα του Ζορζ μπροστά στη Νιρίφα – «δεν έφερα κανέναν άλλο. Φοβόμουν ότι όποιος κι αν σε είχε απαγάγει θα σε σκότωνε.» Και στρέφει το βλέμμα της στη Νιρίφα. «Είσαι πιο ανώμαλη απ'ό,τι πίστευα. Νόμιζες αληθινά ότι το σχέδιό σου θα έπιανε;»

Εκείνη γρυλίζει πίσω από το φίμωτρό της, κι ανασαλεύει επάνω στα σανίδια της βάρκας προσπαθώντας να σηκωθεί όρθια. Ο Ζορζ, όμως – που δεν έχει πια το γόνατό του στην πλάτη της – τη σπρώχνει και την ξαναρίχνει κάτω.

«Τι σου πρότεινε;» ρωτάω την Πάολα.

«Απειλούσε πως θα σε σκότωνε αν δεν πήγαινα να πω στη Μητέρα και στον Πατέρα ότι όχι μόνο ο Σουτούρης δεν βρισκόταν τελικά υπό

την προστασία μου, αλλά και ότι κρατούσα αιχμάλωτη τη Νιρίφα όλες αυτές τις ημέρες, γι'αυτό είχε εξαφανιστεί.»

«Αιχμάλωτη;»

«Ναι. Επειδή – υποτίθεται – δεν πίστευα ότι θα αποδιδόταν δικαιοσύνη από το Δικαστήριο, κι έτσι είχα αποφασίσει να την αποδώσω μόνη μου. Τώρα, όμως, υποτίθεται (πάλι) ότι θα το είχα ξανασκεφτεί, και θα οδηγούσα τους δικαστές στο μέρος όπου κρατούσα φυλακισμένη τη Νιρίφα.»

«Και πώς θα συνέβαινε αυτό;»

«Θα έβαζε η ίδια μόνη της τον εαυτό της σ'ένα κλειστό μέρος στη Νίρβεκ.»

«Και θα ήμουν κι εγώ μαζί της;»

«Όχι. Εσένα μού είπε ότι θα σε έκρυβε αλλού, εκεί όπου η θάλασσα θα σε έπνιγε σε σύντομο χρονικό διάστημα αν η Νιρίφα δεν παρουσιαζόταν για να σε σώσει – κι αν εγώ δεν συμφωνούσα να κάνω ό,τι μου ζητούσε.»

«Εσύ τής επιτέθηκες πρώτη, στην αποβάθρα; Ή εκείνη επιτέθηκε σ'εσένα;» Έχω την περιέργεια.

«Εγώ τής επιτέθηκα, γιατί ούτε μπορούσα να σ'αφήσω να πεθάνεις ούτε μπορούσα να κάνω αυτό που μου έλεγε. Αν έκανα τέτοιο πράγμα, Ζορδάμη – αν παραδεχόμουν τέτοιο πράγμα μπροστά στους δικαστές – θα με εξόριζαν από τη Νίρβεκ. Δεν παίζει κανείς έτσι με το Δικαστήριο των Δρομολόγων.»

«Δε μπορεί, όμως, να σου είπε ότι ήμουν στη βάρκα ενώ μιλούσατε…»

Η Πάολα κουνά το κεφάλι. «Δεν μου το είπε, και δεν είχα δει καν από ποια αποβάθρα ήρθε. Μετά, μέσα στον ποταμό, την αναγκάσαμε να μας αποκαλύψει πού σε είχε, για να μην την πνίξουμε.

»Ευτυχώς, τον ειδοποίησα αφού διάβασα το σημείωμά της στο σπίτι σου.» Στρέφει το βλέμμα της στον Βουτηχτή. «Ό,τι κι αν συνέβαινε δεν σκόπευα νάρθω τελείως μόνη, κι αυτός θα ερχόταν με τρόπο αθέατο, κάτω από το νερό του ποταμού.»

«Αφού άκουσα ότι ο ραλίστας ήταν μπλεγμένος, δεν μπορούσα να αρνηθώ,» λέει ο Ζορζ υπομειδιώντας.

«Αν δεν ήσουν μαζί μου,» του λέει η Πάολα, «ίσως να με είχε πνίξει.»
Η Νιρίφα μάς ατενίζει όλους με μίσος, πεσμένη πάνω στα σανίδια της βάρκας.
«Και τι θα γίνει τώρα;» ρωτάω.
«Θα την πάμε εκεί απ' όπου ξέφυγε,» μου απαντά η Πάολα.

Βοηθάω την Πάολα να μεταφέρει τη Νιρίφα στο Δρομονομείο, ένα οίκημα που βρίσκεται στα δυτικά του Κεντρολίμανου και, κοιτάζοντάς το από έξω, νομίζεις ότι πρόκειται για κάποιου είδους βιομηχανία. Δεν έχει, φυσικά, καμια πινακίδα, όπως τα Κεντρικά της Χωροφυλακής.
Η Πάολα παραδίδει τη Νιρίφα στους Δρομονόμους, που ούτε κι αυτοί φοράνε τίποτα στολές ή άλλα διακριτικά. Υποθέτω πως όλοι οι Δρομολόγοι ξέρουν ποιοι είναι οι Δρομονόμοι· δεν μπορεί νάναι και πάρα πολλοί. Η Νιρίφα γρυλίζει πίσω από το φίμωτρό της, μάλλον για να την αφήσουν να μιλήσει, αλλά δύο άντρες την παίρνουν μακριά μας και την κατεβάζουν μέσα σε μια πέτρινη σκάλα.
«Μπουντρούμια είναι εκεί;» ρωτάω την Πάολα. Μόνο εκείνη, εγώ, και μια Δρομονόμος είμαστε μέσα στον κεντρικό θάλαμο του Δρομονομείου τώρα. Ο Ζορζ δεν ήρθε μαζί μας· έφυγε από το Χαμηλό Λιμάνι κιόλας (εκεί όπου έγινε η συνάντηση της Νιρίφα και της Πάολας, όπως σύντομα κατάλαβα, αναγνωρίζοντας την περιοχή).
«Ναι,» αποκρίνεται η Πάολα.
«Δρομολόγος είναι ο όμορφος;» τη ρωτά η Δρομονόμος.
«Όχι–»
«Τότε βγάλ' τον από δω και μην του δίνεις πληροφορίες για το Δρομονομείο.»
«Εντάξει,» αποκρίνεται η Πάολα. «Δεν αποκάλυψα και κανένα μυστικό.»
«Έξω,» λέει η Δρομονόμος, όχι πολύ απότομα αλλά ούτε και ήπια. «Και να περιμένεις ότι σύντομα θα σε καλέσει ο Πατέρας.»
«Φυσικά και το περιμένω.»

Η Πάολα μού γνέφει να την ακολουθήσω και βγαίνουμε από το Δρομονομείο. Μπαίνουμε στο τρίκυκλό της με το φιμέ σκέπαστρο και οδηγεί προς τη γκαρσονιέρα μου στον Θώρακα.

«Η Νιρίφα είχε βάλει κοριούς στο σπίτι μου,» της λέω. «Άκουσε για την ‘οικογένεια’, όταν μιλούσα με μια γυναίκα της Δυναστείας. Και παραξενεύτηκε επίσης που με έστειλες να μεταφέρω τη βαλίτσα, αφού δεν είμαι Δρομολόγος.»

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ γαμώ…» μουρμουρίζει η Πάολα, οδηγώντας. Και πιο δυνατά: «Πόσα άκουσε για τη Δυναστεία; Σου είπε;»

«Με ρωτούσε, βασικά, τι είναι αυτή η ‘οικογένεια’. Δεν έχει καταλάβει πολλά, αλλά έχει καταλάβει ότι κι ο Παλιόσκυλος είναι μπλεγμένος. Άκουσε ότι…» Κομπιάζω προς στιγμή. Κανονικά δεν πρέπει να της πω για τους Χαμηλούς Καβαλάρηδες, αλλά τώρα που το ξέρει η Νιρίφα, τι νόημα έχει να το κρύβω από την Πάολα; «Άκουσε για μια δουλειά που είχα αναλάβει για τον Παλιόσκυλο.» Και της εξηγώ τι δουλειά ήταν, καθώς και τι είπα στη Χασρίνα. «Νομίζω, πάντως, πως υποπτεύεται ότι κι εσύ είσαι της οικογένειας, Πάολα, επειδή μ’έστειλες να μεταφέρω τη βαλίτσα. Και ίσως να τα αναφέρει όλ’ αυτά στο Δικαστήριό σας.»

«Σίγουρα θα τα αναφέρει.»

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Θα αρνηθώ τα πάντα, φυσικά. Δεν ξέρω τίποτα για την οικογένεια – ό,τι κι αν είναι. Θα υποστηρίξω ότι τα έβγαλε από το μυαλό της για να με κατηγορήσει.»

«Κι αν έχει καταγράψει ήχους από τους κοριούς;»

Η Πάολα μορφάζει συλλογισμένα· τη βλέπω από τον καθρέφτη. «Θα πω ότι απλά σ’έβαλα να μεταφέρεις τη βαλίτσα για πλάκα,» λέει τελικά. «Δεν είναι η πρώτη φορά που ένας Δρομολόγος βάζει κάποιον φίλο του που δεν είναι Δρομολόγος να κάνει μια δουλειά. Για την οικογένεια, βέβαια, εξακολουθώ να μην ξέρω τίποτα… Και ίσως θα ήταν καλύτερα να φύγεις από τη Νίρβεκ, προτού αρχίσουν να σε παρακολουθούν οι Δρομολόγοι– Ή μάλλον, όχι.» Χαμογελά. «Έχω μια ιδέα.»

«Τι ιδέα;»

«Θα προτείνω στη Μητέρα – που είναι η κυρίως υπεύθυνη για τις παρακολουθήσεις ατόμων – να βάλει εμένα να σε παρακολουθώ. Εξάλλου, είμαι η πιο κατάλληλη αφού κοιμάμαι μαζί σου.» Γελά. «Δε νομίζω η Μαμά να αρνηθεί.»

«Και τι σκέφτεσαι να 'ανακαλύψεις' για τη μυστηριώδη οικογένεια στην οποία βρίσκομαι;»

«Ώς τότε βλέπουμε. Κάτι θα σκαρφιστώ.»

Διαφήμιση στον *Ναυσικλυτό,* μηνιαίο περιοδικό της Νίρβεκ για τα πλοία και τη ναυσιπλοΐα:

****

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΥΤΗΣ

ΣΤΟΛΕΣ ΚΑΤΑΔΥΣΗΣ

Ευλόγιστου 37, Κεντρολίμανο

Στο κατάστημά μας θα βρείτε όλες τις στολές κατάδυσης που κυκλοφορούν στην αγορά, καθώς και κάποιες στολές για ειδικές χρήσεις. Επίσης, φτιάχνουμε στολές κατάδυσης κατά παραγγελία.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΗ ΝΙΡΒΕΚ

Η δίκη της Νιρίφα διαρκεί τρεις νύχτες (γιατί νύχτα γίνονται πάντα οι δίκες των Δρομολόγων) και μετά, το επόμενο πρωί, η Πάολα έρχεται στη γκαρσονιέρα μου και, καθίζοντας σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, μου λέει τι έγινε ενώ εγώ έχω πάει πάλι να ξαπλώσω στο κρεβάτι. Είμαι κουρασμένος, γενικά, αυτές τις μέρες· εκείνη η ενεργειακή ριπή με τράνταξε περισσότερο απ'ό,τι νόμιζα.

«Προσπάθησε ξανά να κάνει τα κόλπα της,» μου λέει η Πάολα. «Ακόμα και τώρα!»

«Μίλησε για την οικογένεια;»

«Όχι. Δηλαδή, μίλησε και γι'αυτό, αλλά πρώτα έκανε κάτι χειρότερο. Άκου τι ιστορία σκαρφίστηκε, η τρισκατάρατη κόρη της Λόρκης: Είπε ότι την είχα φυλακισμένη (όπως αρχικά σχεδίαζε να πει) και ότι εκείνη τη νύχτα την έβγαλα από τη φυλακή της και την έφερα στο Δρομονομείο, ενώ την είχα εκβιάσει ώστε να πει ένα παραμύθι – πως είχαμε παλέψει στο Χαμηλό Λιμάνι – δηλαδή, αυτό που συνέβη στην πραγματικότητα! Προσπαθούσε να πείσει τους δικαστές ότι η φαντασία της ήταν πραγματικότητα και η πραγματικότητα φαντασία! Και, για λίγο, νομίζω πως υπήρχε κίνδυνος να την πιστέψουν! Μετά, όμως, ρώτησα το Δικαστήριο: πώς ήταν δυνατόν η Νιρίφα κι εγώ να ήμασταν βρεγμένες; Και ζήτησα από τους Δρομονόμους που την είχαν μεταφέρει στο κελί της να πουν την αλήθεια· και το ίδιο ζήτησα κι από τη Δρομονόμο που μας έδιωξε από το Δρομονομείο – την οποία σίγουρα θα θυμάσαι. Αυτοί, φυσικά, απάντησαν ότι όντως η Νιρίφα ήταν βρεγμένη σαν να είχε πέσει στον ποταμό ή στη θάλασσα, όπως κι εγώ. Ούτε τότε, όμως, η Νιρίφα δεν παραδέχτηκε το ψέμα της: ισχυρίστηκε ότι επίτηδες πήγα και βούτηξα στον ποταμό μαζί της, προκειμένου να κάνω αυτή την απάτη πιστευτή! Με το ζόρι με συ-

γκράτησε ο Γρύπας – ο Αρχηγός των Δρομονόμων – απ'το να ορμήσω και να την πλακώσω στο ξύλο.»

«Και τι έγινε, τελικά;» ρωτάω. «Την αθώωσαν;» Η όψη της Πάολας μού μοιάζει αρκετά αγριεμένη· μπορεί και να την έχουν αθωώσει.

«Ο Γρύπας και οι Δρομονόμοι ερεύνησαν την υπόθεση. Πήγαν στο οίκημα που η Νιρίφα ισχυριζόταν ότι την είχα κλειδωμένη· και πήγαν και στο Χαμηλό Λιμάνι, στην αποβάθρα που τους είπα, για να βρουν τη βάρκα στην οποία ήσουν δεμένος.

»Το οίκημα είναι ένα υπόγειο – στη δυτική μεριά του Χαμηλού Λιμανιού κι αυτό – εγκαταλειμμένο και όλο υγρασία από τον ποταμό. Οι κραδασμοί του Υπόγειου Σιδηρόδρομου φτάνουν ώς εκεί. Απορώ πώς το ήξερε, η δαιμονισμένη, αλλά το ήξερε. Οι Δρομονόμοι το ερεύνησαν και βρήκαν σημάδια ότι κάποιος άνθρωπος ήταν εκεί τις τελευταίες ημέρες, αλλά κανένα σημάδι ότι ήταν φυλακισμένος: η πόρτα – παλιά και ξύλινη, ετοιμόρροπη σχεδόν – δεν έχει κλειδαριά, κι έχει αμπάρα μόνο από μέσα. Επιπλέον, ούτε καμια αλυσίδα με λουκέτο υπήρχε. Ούτε καν κρίκοι για να πιάσει αλυσίδα πάνω στην πόρτα!

»Τη βάρκα τη βρήκαν στο μέρος που τους είπα και έψαξαν να δουν σε ποιον ανήκε. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο να ανακαλύψουν ότι η Νιρίφα την είχε νοικιάσει από ένα κατάστημα που νοικιάζει πλεούμενα για τον ποταμό. Ο άνθρωπος εκεί, μάλιστα, τη θυμόταν: μια κυρία με κοντά μαύρα μαλλιά, κατάλευκο δέρμα, μακρόστενα γυαλιά–»

«Κοντά μαύρα μαλλιά;»

«Φορούσε περούκα, προφανώς – η οποία βρέθηκε στο υπόγειο όπου έλεγε πως την είχα φυλακίσει!» Η Πάολα γέλασε κοφτά, και συνέχισε: «Ο άνθρωπος του καταστήματος ήταν βέβαιος ότι η βάρκα που του επέστρεψαν η Δρομονόμοι ήταν αυτή που είχε νοικιάσει στη Νιρίφα· οι βάρκες είναι αριθμημένες.»

«Και τι είπε η Νιρίφα για όλ' αυτά;»

«Προσπάθησε να ισχυριστεί ότι δεν ήταν εκείνη που είχε νοικιάσει τη βάρκα, και ότι στήσαμε τα πράγματα έτσι στο υπόγειο ώστε να μοιάζουν αθώα. Αλλά, βέβαια, δεν μπορούσε να εξηγήσει καλά γιατί δεν υπήρχαν κλειδαριές, ή κρίκοι για αλυσίδα (ούτε καν πρόσφατες τρύπες για κρίκους!)· ούτε μπορούσε να εξηγήσει γιατί να έχουμε μια

αμπάρα από τη μέσα μεριά της πόρτας, ή γιατί να έχουμε αφημένη την περούκα και όλα τα υπόλοιπα πράγματα που υπήρχαν εκεί. Οι δικαστές δεν την πίστεψαν· ήταν καταφανές ότι έλεγε ψέματα. Επιπλέον οι Δρομονόμοι, όταν την είχαν ρίξει στο κελί, είχαν βρει επάνω της μια συσκευή – ένα περίεργο βραχιόλι συνδεδεμένο, μέσω καλωδίων, με μπαταρίες επάνω σε μια μαύρη ταινία στο μπράτσο της. Ο Γρύπας το έλεγξε και, καθότι μάγος, κατάφερε να εντοπίσει ότι ήταν φορτισμένο με μια... πώς την είπε;... Μαγγανεία Προκαλύψεως: μια μαγεία, δηλαδή, που έκρυβε τη Νιρίφα από προσπάθειες άλλων να την εντοπίσουν. Γι'αυτό δεν μπορούσε να τη βρει ώς τώρα.»

«Δε μου είχες πει ότι είναι μάγος εκτός από Αρχηγός των Δρομονόμων...»

Η Πάολα νεύει. «Μάγος του τάγματος των Διαλογιστών,» εξηγεί· και συνεχίζει: «Η Νιρίφα, φυσικά, ισχυρίστηκε ότι εγώ της έβαλα αυτό το βραχιόλι. Αλλά κάτι τέτοιο ήταν αστείο. Αν της το είχα βάλει εγώ, γιατί να το κρατήσω επάνω της όταν την πήγα στους Δρομονόμους; Επιπλέον, δεν είναι και τόσο δύσκολο να το βγάλεις αν θέλεις. Πώς την απέτρεπα απ'το να το βγάλει όσο την είχα φυλακισμένη; Την κρατούσα δεμένη χειροπόδαρα συνέχεια, τόσες μέρες;

»Οι δικαστές στράφηκαν εναντίον της, θυμώνοντας μάλιστα που έλεγε τέτοια ψέματα. Την καταδίκασαν σε έναν χρόνο στα Κελιά του Τρένου, εκτός, της είπαν, αν αποφάσιζε να αποκαλύψει την αλήθεια. Αυτό,» χαμογελά μοχθηρά η Πάολα, «την έκανε να αλλάξει τακτική.»

«Τι είναι τα Κελιά του Τρένου;» τη ρωτάω, και η Πάολα μού εξηγεί πως είναι κάποια παλιά δωμάτια σκαμμένα δίπλα στις σήραγγες του Υπόγειου Σιδηρόδρομου της Νίρβεκ. Εδώ και χρόνια δεν χρησιμοποιούνται από κανέναν παρά μόνο από τους Δρομολόγους, ως φυλακές. Ο θόρυβος των τρένων που συνεχώς περνάνε είναι τόσο δυνατός σ'αυτά τα δωμάτια που μπορεί να σε τρελάνει. Είναι πολύ βασανιστικό να σε κλείσουν εκεί μέσα.

«Τους είπε, λοιπόν, την αλήθεια;» ρωτάω.

«Ναι,» μου λέει η Πάολα, «και παραδέχτηκε μάλιστα ότι την είχε βοηθήσει ο Μιχαίας για να κρυφτεί από τους Δρομονόμους, οδηγώντας την σ'εκείνο το υγρό υπόγειο.»

«Ποιος είναι ο Μιχαίας;»

«Δε θυμάσαι τον τύπο που ήταν μαζί της στο καζίνο;»

«Α, αυτός... Τον τιμώρησαν κι αυτόν;»

«Ναι. Η Νιρίφα θα μείνει μισό χρόνο στα Κελιά του Τρένου, κι ο Μιχαίας δύο μήνες. Είναι σοβαρό παράπτωμα να παρεμποδίζεις τη δουλειά του Δικαστηρίου.

»Θα μπορούσαν, πάντως, να τους είχαν τιμωρήσει χειρότερα και τους δύο· είμαι σίγουρη.»

«Μη γίνεσαι εκδικητική, Πάολα,» την πειράζω.

«Παραλίγο να μας σκοτώσει, η ανώμαλη!» μου λέει, αμυντικά. «Τι περιμένεις να–;»

«Για την οικογένεια τι ειπώθηκε;» αλλάζω θέμα, διακόπτοντάς την. «Δεν το ανέφερε η Νιρίφα;»

Η Πάολα αναστενάζει κι ανάβει τσιγάρο. «Το ανέφερε. Αλλά ο Ριχάρδος – τον θυμάσαι, έτσι; – είναι μέλος της Δυναστείας και επίσης ένας από τους δικαστές, οπότε βοήθησε στο να αποκρύψουμε την αλήθεια. Αν και δεν ήταν πολύ δύσκολο. Δεν υπήρχε καμια απόδειξη ότι εγώ ξέρω τίποτα για την οικογένεια: και το γεγονός ότι σου ζήτησα να μεταφέρεις τη βαλίτσα δεν αποδεικνύει κάτι τέτοιο. Είναι όμως φανερό, είπαν οι δικαστές, ότι ανήκεις σε κάποια οργάνωση άγνωστη για τους Δρομολόγους, επομένως καλό θα ήταν να σε παρακολουθήσουμε. Και,» χαμογελά, «μάντεψε ποια ανέλαβε αυτή τη δουλειά;»

Γελάω. «Θα με παρακολουθείς συνέχεια, τώρα;»

«Μέχρι που θα είσαι εδώ.»

«Βιάζεσαι να με διώξεις;»

«Ο Πατέρας και η Μητέρα αναρωτιούνται γιατί είσαι στη Νίρβεκ και πόσο θα μείνεις. Με ρώτησαν επίσης πώς σε γνώρισα, και τους είπα ένα παραμύθι, αρκετά πειστικό, νομίζω. Θα σ'το πω κι εσένα, μετά, για να τόχεις υπόψη σου, μήπως χρειαστεί.»

«Πότε προτείνεις να φύγω από τη Νίρβεκ;»

«Ύστερα από κανένα μήνα τουλάχιστον. Όχι από τώρα.»

«Τι τους έχεις πει ότι κάνω στην πόλη;»

«Διακοπές. Ξεκουράζεσαι έπειτα από έναν αγώνα ράλι κοντά στις νότιες ερήμους.»

«Κι αν μάθουν ότι δεν ήμουν ποτέ σε τέτοιο αγώνα, τα τελευταία χρόνια;»

«Σιγά μην το μάθουν,» λέει η Πάολα. «Ξέρεις πόσες εκατοντάδες χιλιόμετρα μάς χωρίζουν από τις ερήμους;»

«Το ξέρω και, μάλιστα, πολύ καλά,» τη διαβεβαιώνω.

«Μην ανησυχείς. Δεν είναι κάτι που μπορεί εύκολα να ελέγξει μια συμμορία σαν τους Δρομολόγους. Είναι κάτι που θα μπορούσε να ελέγξει μια πανσεργήλια οργάνωση σαν τη Δυναστεία.»

Μένω στη Νίρβεκ για παραπάνω από ένα μήνα, ενώ ο καιρός γίνεται ολοένα και πιο κρύος, εδώ στα βόρεια της Σεργήλης, που δεν είμαστε και τόσο μακριά από τα Φέρνιλγκαν. Προβλήματα με τους Δρομολόγους δεν έχω, ευτυχώς· η Πάολα τα κανονίζει όλα έτσι ώστε να μη στραφούν άλλοι κατάσκοποί τους επάνω μου. Η ίδια, όμως, καταλήγει να μένει μαζί μου πολλές μέρες – πράγμα που δεν με πειράζει καθόλου. Αν και είναι πειραχτήρι, ξέρει πότε να σταματήσει τα πονηρά τεχνάσματά της – ειδικά όταν είσαι φίλος της και δεν θέλει να σε αποτελειώσει.

Το χειρότερο που έκανε ήταν μια νύχτα ύστερα από ένα δεκαήμερο αφότου μου είχε πει τι συνέβη στη δίκη της Νιρίφα. Μου ζήτησε να τη συναντήσω σ’ένα πορνείο του Ολάνοιχτου (μια περιοχή βόρεια της Μεσόπολης και δυτικά του Ακρολίμανου, η οποία περιλαμβάνει μέρος του λιμανιού της θάλασσας και μέρος του λιμανιού του ποταμού) για μια έκπληξη, και φαινόταν να έχει περίεργα κόλπα στο μυαλό της – κάτι όχι πρωτότυπο για την Πάολα. Πήγα εκεί και μπήκα από μια πλευρική πόρτα, όπως μου είχε πει. Με συνάντησε σ’ένα δωμάτιο με μεταξωτές κουρτίνες, καθρέφτη, μαλακό κρεβάτι, και χαμηλό πράσινο φωτισμό. Ήταν ντυμένη μ’ελάχιστα ρούχα και μου είπε να γδυθώ τελείως και να καθίσω στο κρεβάτι. Ύστερα, μου έβαλε μια μαύρη κουκούλα στο κεφάλι (που περισσότερο με δερμάτινο σάκο έμοιαζε, καθώς με τύφλωνε μην έχοντας ανοίγματα για τα μάτια) και μου ζήτησε να μην τη βγάλω σε *καμία* περίπτωση μέχρι να μου πει. «Δεν ήξερα ότι είσαι τόσο βιτσιόζα,» της είπα, και η Πάολα γέλασε αποκρι-

νόμενη: «Δεν ξέρεις τα πάντα για μένα, ακόμα!» Έπαιξε με το όργανό μου ώσπου ήταν όρθιο και σκληρό σαν σίδερο. Μετά μου φόρεσε ένα προφυλακτικό και μου ζήτησε να περιμένω λίγο. «Όταν επιστρέψω θα το καταλάβεις. Αλλά δεν θα μου μιλάς καθόλου, εντάξει; Καθόλου.» Δεν έφερα αντίρρηση. Περίμενα, εξακολουθώντας να φοράω την κουκούλα, μη βλέποντας τίποτα μπροστά μου και νιώθοντας τελείως ηλίθιος. Η Πάολα, ευτυχώς, δεν άργησε να επιστρέψει. Αισθάνθηκα τα χέρια της να αγγίζουν τους ώμους, το στήθος, την κοιλιά μου, το όργανό μου· αλλά με τρόπο ασυνήθιστο, σαν να μην ήταν εκείνη, σαν να προσπαθούσε να μιμηθεί τις μεθόδους άλλης γυναίκας. Τελικά με ώθησε, ήπια, ώστε να ξαπλώσω στο κρεβάτι ανάσκελα, και με καβάλησε. Οι άναρθρες φωνές της ήταν λαρυγγώδεις και είχα πάλι την περίεργη εντύπωση ότι δεν ήταν *πραγματικά* εκείνη από πάνω μου. Για λίγο αισθάνθηκα την παρόρμηση να βγάλω την κουκούλα, μα δεν το έκανα, αφήνοντάς την να παίξει το παιχνίδι της όπως ήθελε. Αν και αυτό το παιχνίδι παραήταν παράξενο. Ποτέ άλλοτε δεν είχαμε κάνει κάτι τέτοιο. Και δεν μπορώ να πω ότι μου άρεσε.

Όταν κατέβηκε από πάνω μου ήταν λαχανιασμένη και μπορούσα να μυρίσω έντονα τον ιδρώτα της – και, γι’ακόμα μια φορά, είχα την εντύπωση πως δεν ήταν εκείνη. Δε μυρίζουν όλες οι γυναίκες το ίδιο. Συγκρατήθηκα απ’το να βγάλω την κουκούλα, περιμένοντας να μου το ζητήσει. Ανασηκώθηκα πάνω στο κρεβάτι, στηριζόμενος στους αγκώνες μου, κι εκείνη με φίλησε στο στήθος – κάτι που η Πάολα δεν είχε κάνει ποτέ ξανά. «Ξάπλωσε να ξεκουραστείς,» μου είπε – και τώρα ήμουν σίγουρος ότι *αυτή δεν ήταν η Πάολα!* Η φωνή της ήταν τελείως διαφορετική. Τι σκατά συνέβαινε;

Ακούγοντάς την να ντύνεται – κι ελπίζοντας ότι θα μου είχε στραμμένη την πλάτη – σήκωσα λίγο την κουκούλα για να κοιτάξω, και είδα μια άγνωστη γυναίκα με γαλανό δέρμα και κόκκινα μαλλιά να δένει και να στρώνει τη φούστα της. Και, ναι, ευτυχώς μου είχε γυρισμένη την πλάτη. *Τι σκατά συμβαίνει εδώ;* σκέφτηκα κι άφησα πάλι την κουκούλα να πέσει.

Μετά από λίγο, άκουσα τη γυναίκα να φεύγει απ’το δωμάτιο, και τότε έβγαλα την κουκούλα χωρίς καθυστέρηση.

Ο μεγάλος καθρέφτης, ξαφνικά, άνοιξε σαν πόρτα, και η Πάολα ξεπρόβαλε κρατώντας έναν μηχανικό οφθαλμό κατεβασμένο. «Δε σου είπα να μη βγάλεις την κουκούλα μέχρι να σου πω;»

«Τι μαλακίες είν' αυτές;» φώναξα, τσαντισμένος, καθώς σηκωνόμουν απ'το κρεβάτι. «Ποια ήταν αυτή;»

Η Πάολα μού ζήτησε να ηρεμήσω. Να το θεωρήσω ακόμα μια δουλειά για την οικογένεια–

«Σκατά δουλειά!» της είπα. «Δε συμφώνησα να–»

«Θα σου εξηγήσω.» Και μου εξήγησε ότι αυτή ήταν μια γυναίκα την οποία ήθελε να παγιδεύσει. Ο καθρέφτης ήταν έτσι φτιαγμένος που μπορούσες να δεις μέσα στο δωμάτιο από την άλλη μεριά, και η Πάολα είχε καταγράψει όλη την ερωτική πράξη με τον μηχανικό οφθαλμό στο χέρι της. «Εσύ όμως δεν φαίνεσαι, μην ανησυχείς – φορούσες κουκούλα. Αυτή μ'ενδιαφέρει.»

«Αν ξανακάνεις τέτοια μαλακία θα σε καθαρίσω,» της είπα ενώ είχα τώρα ντυθεί.

Τσαντίστηκε. «Τι πρόβλημα έχεις; Χρωστάς εξάλλου!»

«Μπορεί να χρωστάω αλλά δεν ξεπληρώνω έτσι.»

Η Πάολα αναστέναξε. «Εντάξει,» μου είπε, «συγνώμη. Δεν ήξερα ότι θα σε πείραζε τόσο.» Κι ακόμα δεν μπορώ ν'αποφασίσω αν πραγματικά το πίστευε αυτό. Νόμιζε ότι δεν θα με πείραζε κάτι τέτοιο; Ήταν σοβαρή;

Αρχίζω να καταλαβαίνω γιατί άλλοι άντρες τη θεωρούν επικίνδυνη, όπως μου έχει πει η ίδια.

Εκτός από αυτό το επεισόδιο, όμως, δεν γίνεται καμια άλλη παρεξήγηση με την Πάολα, και κάνω διάφορες δουλειές για τη Σιδηρά Δυναστεία όσο βρίσκομαι στη Νίρβεκ. Καμια τους δεν βάζει σε κίνδυνο τη ζωή μου· είναι σχετικά απλές: Παραδίδω κάποια μηνύματα, μερικά σε φακέλους, μερικά μέσω του δημόσιου τηλεπικοινωνιακού δικτύου της Νίρβεκ· πηγαίνω μια βόλτα στα Φέρνιλγκαν, μέσα σε ψηλό όχημα με τέσσερις ισχυρούς τροχούς, για να φέρω στην πόλη κάποιους ανθρώπους (ο ένας εκ των οποίων ήταν, τελικά, τραυματισμένος από το βέλος βαρβάρων και εμπύρετος)· κάνω διαπραγματεύσεις μ'έναν επιχειρηματία που πρέπει να συμφωνήσει με κάποιες απαιτήσεις της

Δυναστείας ή να χάσει τη ζωή του (κι αποδεικνύεται έξυπνος τελικά)· βοηθάω μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, ονόματι Αλκυόνη'σαρ, να βρει ένα σπάνιο βιβλίο μαγείας στην αγορά της Μεσόπολης (κι επιστρατεύω και την Πάολα γι'αυτή τη δουλειά)· και μετά ξανασυναντώ την Αλκυόνη όταν εγώ κι ο Ζορζ ο Βουτηχτής πρέπει να πάμε στο Σύμπλεγμα για να παραλάβουμε κάποια πράγματα από έναν σταθμό εκεί, ο οποίος παλιότερα ήταν Παντοκρατορική βάση.

Το Σύμπλεγμα είναι μια διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος για την οποία μέχρι στιγμής είχα ακούσει ιστορίες μονάχα, και όχι πολλές. Δεν είναι μια από τις διαστάσεις όπου κατοικούν άνθρωποι: είναι όλο περίπλοκα, λαβυρινθώδη σπήλαια, άλλα τελείως γεμάτα με νερό, άλλα εν μέρει, και ελάχιστα χωρίς καθόλου νερό. Το Σύμπλεγμα θεωρείται «ενδιάμεση διάσταση» – μου εξηγεί η Αλκυόνη'σαρ – όπως και ο Αιθέρας και η Διάσταση του Φωτός: κανένας δεν θέλει να πάει να μείνει στο Σύμπλεγμα, αλλά αυτό συνδέει μεταξύ τους πολλές άλλες διαστάσεις. Υπάρχουν, επίσης, επικίνδυνα πλάσματα εκεί, επομένως θα πρέπει να είμαστε προσεχτικοί. Η Αλκυόνη ρωτά τον Ζορζ, διεξοδικά, πόσο καλά ξέρει να οδηγεί το υποβρύχιο που θα χρησιμοποιήσουμε – ένα μεταβαλλόμενο σκάφος που παίρνει και τη μορφή τετράποδου οχήματος με μεγάλα νύχια, ικανό να διασχίζει σπήλαια, αλλά αργοκίνητο. Μας το έχει δώσει ο Φιλοπολίτης Τασνικέφ, ένας γνωστός έμπορος της Νίρβεκ, που μέχρι στιγμής δεν είχα ιδέα ότι ήταν μέλος της Σιδηράς Δυναστείας. Και πρέπει να είναι από τα πιο ισχυρά της μέλη, απ'ό,τι καταλαβαίνω. Πλούσιος, δίχως αμφιβολία, φυσικά.

Ο Ζορζ απαντά, χωρίς διαμαρτυρία, σ'όλες τις ερωτήσεις της Αλκυόνης ενώ βρισκόμαστε μέσα στα σωθικά του μικρού υποβρυχίου, κάτω από την επιφάνεια του ποταμού Τάρνοφ, και οι ανησυχίες της μάγισσας φαίνεται να καταλαγιάζουν. Το κατάλευκο πρόσωπό της ηρεμεί. «Εντάξει,» του λέει, «φαίνεται να ξέρεις. Απλά σε ρώτησα γιατί εκεί μέσα είναι επικίνδυνα.»

«Έχω ξαναπάει,» τη διαβεβαιώνει ο Ζορζ.

«Πόσες φορές;»

«Τέσσερις.»

Η Αλκυόνη'σαρ μοιάζει ικανοποιημένη από αυτό. Βαδίζει προς το κέντρο ισχύος του υποβρυχίου, κάθεται στο ειδικό κάθισμα, και μουρμουρίζει λόγια στη γλώσσα της μαγείας, κάνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως και ρυθμίζοντας την ενεργειακή ροή του περίπλοκου σκάφους ώστε να μπορούμε να το πιλοτάρουμε χωρίς να γίνουμε κομμάτια. Ο Ζορζ, δηλαδή, γιατί εγώ απλός παρατηρητής είμαι, ουσιαστικά· δεν ξέρω να πιλοτάρω υποβρύχιο, δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Για βοηθό με θέλουν. Για να έχουν ακόμα ένα ζευγάρι μάτια κι ένα ζευγάρι χέρια μαζί τους. Ο Ζορζ, όμως, προτού φύγουμε, μου δείχνει πώς να χειριστώ το πυροβόλο του υποβρυχίου και πώς να εκτοξεύσω τις τέσσερις τορπίλες, αν χρειαστεί, οι οποίες μεταμορφώνονται σε ρουκέτες όταν το σκάφος έχει πάρει μορφή τετράποδου οχήματος.

«Κατάλαβα,» του λέω, «αλλά έχε υπόψη σου ότι δεν έχω στρατιωτική εκπαίδευση. Τα περισσότερα πράγματα που ξέρω για όπλα τα έχω μάθει τα τελευταία χρόνια, μέσα στη Δυναστεία.»

«Ούτε εγώ έχω στρατιωτική εκπαίδευση,» μου αποκρίνεται ο Ζορζ. Και πιο χαμηλόφωνα: «Μην ακούς τη μάγισσα. Είναι επικίνδυνα μες στο Σύμπλεγμα αλλά όχι και τόσο επικίνδυνα. Ώς εκεί που θα πάμε, κατά πάσα πιθανότητα δεν θα μας επιτεθεί τίποτα.»

«Εντάξει.»

Ο Ζορζ βάζει μπροστά τις μηχανές και οδηγεί το υποβρύχιο έξω από τον ποταμό Τάρνοφ και στην ανοιχτή θάλασσα της Σεργήλης.

«Την ξέρεις από παλιά αυτήν;» με ρωτά, χαμηλόφωνα πάλι, για να μην τον ακούσει η Αλκυόνη.

«Άλλη μια φορά την έχω συναντήσει,» του λέω, «εδώ, στη Νίρβεκ. Πριν από μερικές μέρες. Σε ανησυχεί κάτι;»

«Τίποτα ιδιαίτερο. Απλώς, λιγάκι περίεργη μού φαίνεται. Δεν πρέπει νάναι από τη Νίρβεκ. Δε νομίζω.»

Το ταξίδι μας μέχρι τη διαστασιακή δίοδο που οδηγεί στο Σύμπλεγμα δεν είναι μικρό. Η Αλκυόνη'σαρ δεν μπορεί να κάθεται παραπάνω από οχτώ ώρες την ημέρα στο ενεργειακό κέντρο του υποβρυχίου, ούτε ο Ζορζ μπορεί να πιλοτάρει περισσότερες ώρες. Έτσι, ταξιδεύοντας συνέχεια κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, κάνουμε δυόμιση μέρες ώσπου να φτάσουμε στον προορισμό μας.

Η πρώτη μας στάση γίνεται σε μια από τις Θαρκέλλιες Νήσους, που έχουν πολλή κίνηση το καλοκαίρι και την άνοιξη αλλά τώρα κυρίως οι ντόπιοι βρίσκονται εδώ. Προσεγγίζουμε μια αμμώδη παραλία που βλέπουμε, με το περισκόπιο, ότι είναι έρημη, και ο Ζορζ λέει στην Αλκυόνη'σαρ να αλλάξει μορφή στο σκάφος μας καθώς πηγαίνουμε στα ρηχά. Το υποβρύχιό μας, έτσι, μεταμορφώνεται σε τετράποδο όχημα και το ακούω να τρίζει και να μουγκρίζει γύρω μας ενώ ο Ζορζ το οδηγεί έξω από τη θάλασσα και στην έρημη παραλία. Βγαίνουμε από το εσωτερικό του, και ο Βουτηχτής μάς λέει πως εδώ κοντά είναι ένα χωριό όπου θα μπορούσαμε να φάμε. Η Αλκυόνη δεν φέρνει αντίρρηση, ούτε εγώ. Κλειδώνουμε την καταπακτή ανάμεσα στα πόδια του οχήματός μας και, βαδίζοντας μέσα από μια μικρή περιοχή με άφυλλα δέντρα και φθινοπωρινό χορτάρι, φτάνουμε στο χωριό βλέποντας τα φώτα του μες στη νύχτα. Οι ντόπιοι αποδεικνύονται φιλικοί, καθώς έχουν μάθει να έχουν επισκέπτες και τουρίστες εδώ (αν και όχι, κυρίως, αυτή την εποχή). Μας σερβίρουν άφθονα λαχανικά και θαλασσινά στην τοπική ταβέρνα, και μας ρωτάνε τι μας φέρνει στο χωριό τους. Αποκρινόμαστε ότι είμαστε περαστικοί μόνο· πηγαίνουμε προς το Σύμπλεγμα.

Τη νύχτα δεν την περνάμε στο χωριό· επιστρέφουμε στο όχημά μας και κοιμόμαστε στο εσωτερικό του. Προτού μπω τελευταίος μέσα στη μεταλλική κοιλιά του, στέκομαι και καπνίζω ένα τσιγάρο ατενίζοντας τη θάλασσα. Ο καιρός δεν είναι καλός· φυσά, και τα κύματα είναι αρκετά μεγάλα: αφρός σηκώνεται. Βλέπω, απόμακρα, ένα πλοίο να ταξιδεύει.

Με το ξημέρωμα φεύγουμε από τις Θαρκέλλιες Νήσους και ο Ζορζ συνεχίζει να μας οδηγεί βόρεια. Το βράδυ αράζουμε σ'ένα απομονωμένο, παγερό νησί όλο πέτρα και μεγάλα καβούρια που μοιάζουν επικίνδυνα. Η Αλκυόνη'σαρ φρικάρει αντικρίζοντάς τα μες στο σκοτάδι. «Εσύ πρότεινες νάρθουμε εδώ!» κατηγορεί στον Ζορζ. Εκείνος γελά κι αποκρίνεται: «Μην ανησυχείς, μάγισσα. Δεν είν' επικίνδυνα αν δεν τα πλησιάσεις. Αυτά φοβούνται το μεταλλικό μας θηρίο πιο πολύ απ'ό,τι τα φοβόμαστε εμείς.»

Είμαστε πια πολύ μακριά από τις ακτές της Σεργήλης και οι θάλασσες εδώ είναι άγριες κι απέραντες. Σε κάνουν να αισθάνεσαι μικρός, ασήμαντος: μια κουκίδα μέσα σ’ένα τρελό, χαοτικό σύμπαν νερού και ανέμου. Ούτε πλοία δεν βλέπεις να περνάνε.

Κατά το μεσημέρι της επόμενης ημέρας, ταξιδεύοντας υποβρυχίως, φτάνουμε μπροστά στη διαστασιακή δίοδο που μας ενδιαφέρει. Εκείνο που βλέπω έξω από το παράθυρο είναι μια περίεργη… *αλλοίωση* του νερού στο φως των προβολέων του σκάφους. Δεν μπορώ να το χαρακτηρίσω αλλιώς. Το νερό μοιάζει να ζαρώνει και να πάλλεται με αφύσικους τρόπους· και κανένα ψάρι δεν πλησιάζει εδώ. Στο βάθος νομίζω ότι μπορώ να διακρίνω ένα μαύρο σημάδι· ή μήπως δεν είναι παρά οφθαλμαπάτη;

Ο Ζορζ, δίχως καθυστέρηση ή δισταγμό, οδηγεί το υποβρύχιό μας μέσα σ’αυτό το παράξενο μέρος, και, έκπληκτος, βλέπω τις ζάρες του νερού να μοιάζουν ολοένα και πιο στέρεες γύρω μας, σαν να έχει σταματήσει να είναι υγρό. Συγχρόνως, το υποβρύχιό μας τραντάζεται λες και το χτυπάνε δυνατά κύματα, κι ένα απόκοσμο μουγκρητό αντηχεί: ένα μουγκρητό που δεν είμαι βέβαιος αν έρχεται από έξω, από τη θάλασσα, από τα μέταλλα του σκάφους μας, ή από το μυαλό μου. Το μαύρο σημάδι στο βάθος πλησιάζει ολοένα και περισσότερο· ή μάλλον, εμείς το πλησιάζουμε– Αλλά όχι, μα τους θεούς, είναι πραγματικά, κυριολεκτικά, σαν *αυτό* να μας πλησιάζει! Και νομίζω πως διακρίνω κινήσεις εντός του, καθώς και αποφύσεις να πάλλονται γύρωγύρω του. Είναι πλάσμα; Είναι κάποιο ζωντανό πλάσμα; Ή κάποιου είδους φυτό;

«Ζορζ!» λέω ανήσυχα. «Τι – τι είν’ αυτό; Τόχεις ξαναδεί;»

«Μη φοβάσαι, ραλίστα. Είναι πιο ακίνδυνο απ’το να τρέχεις με εκατό-πενήντα χιλιόμετρα την ώρα· πίστεψέ με, πολύ πιο ακίνδυνο,» μου αποκρίνεται, εστιασμένος στην οδήγησή του, σαν να παλεύει με το σκάφος για να το κρατά σε σταθερή πορεία.

Βλέπω το νερό γύρω μας να γίνεται ολοένα και πιο στέρεο, και τώρα είναι σαν– όχι σαν: τώρα βρισκόμαστε μέσα σε κάποια σπηλιά! Δεν μας περιβάλλει νερό· πετρώματα μάς περιβάλλουν – και αιωρούμαστε! Το σκοτάδι στο βάθος έρχεται καταπάνω μας με τεράστια ταχύ-

τητα. Δεν μπορώ παρά να κρατήσω την αναπνοή μου καθώς μας τυλίγει, εισβάλοντας στο εσωτερικό του υποβρυχίου λες και το παράθυρο μπροστά μας να μην κλείνει με πανίσχυρο γυαλί: κάνοντας όλα τα φώτα να σβήνουν, καταπίνοντας την ακτινοβολία τους.

«Ζορζ;»

Προτού όμως ο Βουτηχτής προλάβει να μου απαντήσει, τα φώτα ανάβουν ξανά, και κοιτάζοντας έξω βλέπω πως βρισκόμαστε σε κάποια υποθαλάσσια σπηλιά.

«Είμαστε…» ξεροκαταπίνω, προσπαθώντας να συνέλθω, «στο Σύμπλεγμα;»

«Ναι,» αποκρίνεται ο Ζορζ ο Βουτηχτής.

Ταξιδεύουμε δυο ώρες ακόμα μέσα στα πελώρια λαβυρινθώδη σπήλαια του Συμπλέγματος. Τα περισσότερα είναι πλημμυρισμένα, έτσι δεν χρειάζεται να αλλάξουμε μορφή· σε μερικά, όμως, το νερό δεν είναι τόσο πολύ ώστε να μπορεί να περάσει το υποβρύχιό μας, οπότε η Αλκυόνη'σαρ, καθισμένη στο κέντρο ισχύος και μουρμουρίζοντας λόγια στη γλώσσα της μαγείας, μεταμορφώνει το σκάφος μας σε όχημα με τέσσερα νυχάτα πόδια: κι αυτό το όχημα δεν έχει πρόβλημα να περάσει ακόμα κι από τα πιο απότομα σημεία των σπηλαίων του Συμπλέγματος.

Φωτισμός εδώ, φυσικά, δεν υπάρχει· τα πάντα θα ήταν σκοτεινά αν δεν τα φώτιζαν οι προβολείς μας. Κυρίως, βλέπω πέτρες και παράξενους λιθικούς σχηματισμούς, αλλά κάπου-κάπου διακρίνω και βλάστηση να φυτρώνει ανάμεσα από τους βράχους ή επάνω τους. Τα φυτά αυτά θυμίζουν τα υποβρύχια φυτά της Σεργήλης, αλλά δεν είναι ίδια: έχουν μεγάλες διαφορές. Ορισμένα νομίζω ότι μοιάζουν με μανιτάρια· ίσως, μάλιστα, να είναι μανιτάρια.

Βλέπω και πλάσματα να περιφέρονται κοντά μας μερικές φορές: ψάρια και μακριά ερπετοειδή όντα. Σ'ένα σπήλαιο που πρέπει να διασχίσουμε με μορφή τετράποδου οχήματος, αντικρίζω ένα ζώο που είναι αναμφίβολα αμφίβιο. Δεν έχει μάτια, αλλά κάπως μας αντιλαμβάνεται κι αμέσως φεύγει, τρομαγμένο ίσως. Όπως είχε προβλέψει ο Ζορζ, κανένα πλάσμα του Συμπλέγματος δεν μας επιτίθεται, αν κι ορισμένα απ' αυτά που βλέπω δεν μου μοιάζουν καθόλου φιλικά: έ-

χουν μεγάλα δόντια και δαγκάνες, ή ουρές με κεντρί στο τέλος, μεγάλο σαν σπαθί.

Ο Ζορζ ακολουθεί έναν χάρτη που φαίνεται στην οθόνη της κονσόλας μας, κι έτσι πλοηγούμαστε μέσα στα πελώρια, πλημμυρισμένα σπήλαια. Ο προορισμός μας είναι ολοένα και πιο κοντά καθώς διασχίζουμε τον λαβύρινθο· κι όταν τελικά φτάνουμε, ατενίζω ένα οικοδόμημα επάνω σε μια νησίδα γης με κάμποση βλάστηση. Έχει φώτα αναμμένα, έτσι το διακρίνεις αμέσως μέσα στα πυκνά σκοτάδια του Συμπλέγματος. Δύο κανόνια το προστατεύουν, και πιθανώς κι άλλα όπλα που τώρα δεν βλέπω. Μισθοφόροι στέκονται πίσω από τα κανόνια. Ποιος τους πληρώνει; Η Δυναστεία;

Ο Ζορζ οδηγεί το υποβρύχιό μας προς ένα άνοιγμα του οικοδομήματος και μιλά στον πομπό της κονσόλας μας για να μας αφήσουν να αράξουμε. Περνώντας την ψηλή, φαρδιά είσοδο μπαίνουμε σε μια πελώρια αίθουσα καμωμένη από μέταλλα και πετρώματα, με μια λίμνη στο κέντρο αρκετά μεγάλη για να σταματήσουν άλλα δέκα μικρά υποβρύχια σαν το δικό μας. Επί του παρόντος, μόνο τρία σκάφη είναι εδώ.

Αφού αράζουμε το υποβρύχιό μας, βγαίνουμε και καθόμαστε σ’ένα εστιατόριο κοντά στην πελώρια αίθουσα, παραγγέλνοντας φαγητά και ποτά. Εκεί γύρω, έχω ήδη παρατηρήσει, υπάρχει επίσης μια αποθήκη ενέργειας, ένα μέρος που δεν μπορεί παρά να είναι πανδοχείο, ένα κατάστημα ρούχων, ένα κατάστημα υποθαλάσσιων εξοπλισμών, ένα οπλοπωλείο, ένα μηχανουργείο, και άλλα οικήματα που δεν είδα καλά. Ολόκληρη πόλη είναι εδώ μέσα, κι αναμφίβολα βγαίνουν κάμποσα χρήματα.

Η σερβιτόρα που μας φέρνει το φαγητό μάς ρωτά σε τι νόμισμα θα πληρώσουμε. «Σεργήλιο,» της απαντά ο Ζορζ, κι εκείνη γνέφει καταφατικά, μη ζητώντας λεφτά ακόμα, καθώς απομακρύνεται.

«Έρχονται άνθρωποι κι από άλλες διαστάσεις, ε;» ρωτάω.

«Εννοείται,» λέει ο Ζορζ.

«Σε ποιον ανήκει αυτό το μέρος; Στην οικογένεια;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» αποκρίνεται ο Ζορζ.

Η Αλκυόνη’σαρ λέει: «Δεν ανήκει στην οικογένεια. Όχι εξ ολοκλήρου, τουλάχιστον. Το έχουν άνθρωποι από τρεις διαστάσεις: Σεργήλη, Μοργκιάνη, και Αλβέρια. Μοιράζονται τα έξοδα και τα κέρδη.»

Αφού τρώμε, η μάγισσα προτείνει να πάμε να ξεκουραστούμε στο πανδοχείο γιατί έχει πονοκέφαλο ύστερα από τόση χρήση της Μαγγανείας Κινήσεως και του Ξορκιού Μηχανικής Μεταβλητότητος. «Θα παραλάβουμε τα πράγματα μετά,» μας λέει. «Εντάξει; Δεν βιαζόμαστε.»

«Τι πράγματα είναι, ακριβώς;» τη ρωτάω, γιατί μόνο εκείνη μοιάζει να ξέρει.

«Κρύσταλλοι για μνημονικό γυαλί.»

«Τι πράγμα;»

«Θα σου εξηγήσω άλλη ώρα.»

Φεύγουμε από το εστιατόριο και πηγαίνουμε στο πανδοχείο, όπου στη μικρή τραπεζαρία του ένας άντρας προσπαθεί να συμμορφώσει ένα αγριεμένο πλάσμα το οποίο κρατά με αλυσίδα. Δεν είναι σαν τίποτα που έχω ξαναδεί στη ζωή μου: μοιάζει με διασταύρωση σκύλου και βάτραχου· μάλλον κάποιο από τα αμφίβια όντα του Συμπλέγματος. Τα δόντια του είναι μεγάλα και δείχνουν επικίνδυνα· μάτια δεν έχει, αλλά εκεί όπου θα έπρεπε να είναι τα μάτια του φυτρώνουν δύο κέρατα που λικνίζονται σαν κεραίες. Επί του παρόντος είναι θυμωμένο για κάποιο λόγο. Γρυλίζει κι αναπηδά με τα δύο πίσω πόδια του τα οποία είναι μεγαλύτερα από τα μπροστινά. Ο αφέντης του – ένας κατάμαυρος άντρας με μακριά μοβ μαλλιά – το κρατά γερά από την αλυσίδα γύρω απ’το λαιμό του και το χτυπά μ’ένα ξύλινο ραβδί, μιλώντας του σε μια γλώσσα που δεν καταλαβαίνω. Ορισμένοι απ’ αυτούς που βρίσκονται στην τραπεζαρία τον κοιτάζουν· κάποιοι άλλοι τον αγνοούν τελείως.

Μιλάμε με τον άντρα στο μπαρ και κλείνουμε τρία δωμάτια. Είναι μικρά αλλά αρκετά καλοφτιαγμένα. Κοιμόμαστε και, μετά από μερικές ώρες, βγαίνουμε και πηγαίνουμε σε μια αποθήκη. Ο Ζορζ μάς καθοδηγεί. Όταν φτάνουμε – και δεν είναι μακριά, ανάμεσα στα υπόλοιπα οικήματα του σταθμού – ζητάμε να δούμε τον κύριο Μάλμε-

ντιρ, που, όπως ξέρω (από ό,τι μου είπε ο Ζορζ), είναι από τη Μοργκιάνη.

Ένας άντρας μάς πλησιάζει και μας χαιρετά – κατάμαυρος στο δέρμα, με σγουρά πράσινα μαλλιά και μούσι. Ανταλλάσσει μια δυνατή χειραψία με τον Ζορζ, τον οποίο δείχνει να γνωρίζει από παλιά.

«Τι γίνεται στη Σεργήλη;» ρωτά.

«Όλα καλά, Μάλμεντιρ,» αποκρίνεται ο Βουτηχτής. «Ξέρεις γιατί είμαι εδώ;»

Ο Μάλμεντιρ γνέφει καταφατικά και μας οδηγεί εκεί όπου βρίσκονται δύο κιβώτια. «Αυτά εδώ είναι,» μας λέει. «Σας περιμένουν.»

Η Αλκυόνη τού ζητά να τα ανοίξει, κι εκείνος υπακούει. Το εσωτερικό τους είναι γεμάτο κρυστάλλους που μου δίνουν την εντύπωση ότι μας κοιτάζουν με μυριάδες μάτια. Η μάγισσα κάνει κάποιο ξόρκι κι εστιάζει το βλέμμα της επάνω τους. «Ναι,» λέει μετά, συλλογισμένα. Και προς τον Μάλμεντιρ: «Σ'ευχαριστούμε.»

Εκείνος κλείνει πάλι τα κιβώτια κι αφήνει εμένα και τον Ζορζ να τα πάρουμε στους ώμους και να φύγουμε από την αποθήκη. Αυτοί οι καταραμένοι κρύσταλλοι έχουν *βάρος*! συνειδητοποιώ. Νομίζω ότι κουβαλάω κοτρόνες.

Πηγαίνουμε στο υποβρύχιό μας και κατεβάζουμε τα κιβώτια στο εσωτερικό του. Τρίβω με το χέρι μου τον ώμο μου, μουγκρίζοντας.

«Βαριά, ε;» μου λέει η Αλκυόνη.

«Μας δουλεύεις, μάγισσα;» αποκρίνομαι. Και τη ρωτάω: «Τι είναι, τελικά, αυτά τα πράγματα; Μνημονικό γυαλί, τα είπες;»

«Κρύσταλλοι από τους οποίους φτιάχνεται το μνημονικό γυαλί,» μου εξηγεί.

«Και τι είναι το μνημονικό γυαλί;» Δεν τόχω ξανακούσει.

«Ανακαλύφθηκε τελευταία,» λέει η Αλκυόνη καθώς πηγαίνει και κάθεται στην πολυθρόνα του ενεργειακού κέντρου του σκάφους, το οποίο βρίσκεται πίσω από το πιλοτήριο. «Έχει τη δυνατότητα να θυμάται εικόνες και να τις προβάλλει συνεχόμενα.»

«Σαν οθόνη, εννοείς;»

«Ναι. Αλλά δεν είναι οθόνη. Είναι ένα απλό γυαλί. Μπορεί να είναι στη βιτρίνα ενός καταστήματος, για παράδειγμα, και να προβάλλει ένα διαφημιστικό μήνυμα – χωρίς ήχο, βέβαια.»

«Και πώς γίνεται αυτό;»

«Σου είπα, το γυαλί έχει μνήμη. Όταν δει κάτι που το εντυπωσιάζει, το θυμάται και μετά το προβάλλει επαναλαμβανόμενα.»

«Δηλαδή, είναι ζωντανό; Έχει μυαλό;»

«Περίπου. Δεν είναι πλάσμα, όμως, όπως τα περισσότερα που ξέρεις. Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της στοιχειακής του σύστασης και των ενεργειακών ιδιοτήτων του.»

«Και πώς το κάνεις να θυμάται την εικόνα που θέλεις κι όχι κάποια άλλη;»

«Πρέπει να χρησιμοποιήσεις ξόρκια, για να καθοδηγήσεις την ενέργειά του.»

«Σου είναι άχρηστο, επομένως, αν δεν είσαι μάγος;»

«Δε σου είναι άχρηστο,» μου λέει η Αλκυόνη'σαρ, «αν σ'το έχει ρυθμίσει σωστά κάποιος μάγος.»

«Εσύ ξέρεις πώς να το ρυθμίσεις;»

«Ναι. Αλλά καλύτερα να ξεκινήσουμε τώρα.»

«Από πού είσαι, αλήθεια, μάγισσα; Από τη Νίρβεκ;» Είμαι περίεργος.

«Όχι,» μου λέει· «από τη Χαρπόβη είναι η καταγωγή μου. –Αλλά δεν ξεκινάμε τώρα;» επιμένει.

Ο Ζορζ, που έχει ήδη καθίσει μπροστά στα όργανα πλοήγησης, μου κάνει νόημα να πάω κοντά του, οπότε πηγαίνω. Και πίσω μας η Αλκυόνη'σαρ υφαίνει τη Μαγγανεία Κινήσεως, σταθεροποιώντας την ενεργειακή ροή των συστημάτων του μεταβαλλόμενου υποβρυχίου μας.

Το ταξίδι προς τη διαστασιακή δίοδο που οδηγεί στη Σεργήλη διαρκεί πάλι γύρω στις δύο ώρες, αλλά είναι πιο επεισοδιακό από την προηγούμενη φορά. Ενώ διασχίζουμε ένα πλημμυρισμένο σπήλαιο, ένα μακρύ ερπετοειδές πλάσμα που μοιάζει με φίδι με μικρά πτερύγια, αλλά είναι εκατό φορές μεγαλύτερο από οποιοδήποτε φίδι έχει τύχει να δω, μας επιτίθεται κοπανώντας το σκάφος μας με την ουρά του και δαγκώνοντάς το με τα δόντια του.

«Χτύπα το, Ζορδάμη!» μου λέει ο Ζορζ· και χρησιμοποιώντας το πυροβόλο του υποβρυχίου μας, σημαδεύω το τέρας και πατάω τη σκανδάλη. Οι ριπές μου το τραυματίζουν και το αναγκάζουν, τελικά, να υποχωρήσει μέσα στις σκοτεινές σήραγγες του Συμπλέγματος.

Η διαστασιακή δίοδος, όταν φτάνουμε, παρατηρώ ότι δεν είναι όπως στη Σεργήλη. Από το άνοιγμα ενός σπηλαίου έρχονται παράξενοι ήχοι που μπορώ να τους δω. Είναι αδύνατο να το περιγράψω καλύτερα. Οι ήχοι αυτοί είναι ορατοί. Χορεύουν μπροστά στα μάτια μου με τρόπους ακατάληπτους, και όσο τούς πλησιάζουμε κάνουν το υποβρύχιό μας να τραντάζεται ολοένα και περισσότερο σαν να προσπαθούν να το μετατρέψουν σε μουσικό όργανο. Ο Ζορζ κρατά το τιμόνι σταθερά και, σε λίγο, νομίζω πως τα πάντα έχουν γίνει ήχος· η ύλη δονείται και τραγουδά.

Και μετά, το παράξενο φαινόμενο παύει και ταξιδεύουμε στα βάθη κάποιας θάλασσας. Είμαστε ξανά στη Σεργήλη, αλλά, μου εξηγεί ο Ζορζ, όχι στο ίδιο μέρος απ' όπου περάσαμε για να πάμε στο Σύμπλεγμα. Εκείνη η δίοδος είναι μονόδρομη: οδηγεί μόνο *προς* το Σύμπλεγμα· όπως κι ετούτη εδώ οδηγεί μόνο *από* το Σύμπλεγμα. Αλλά αυτή που είναι στο Σύμπλεγμα είναι αμφίδρομη – και προς και από Σεργήλη.

«Δεν είναι τελείως αλλόκοτο αυτό;» λέω.

«Ίσως,» αποκρίνεται ο Ζορζ, «αλλά έτσι είναι.»

Η Αλκυόνη, ακούγοντάς μας, λέει από πίσω: «Θα σου φαινόταν παράξενο, Ζορδάμη, αν οι γραμμές ενός τρένου σ'ένα σημείο διχάλωναν;»

Δεν το ψάχνω άλλο το θέμα. Οι μάγοι καταλαβαίνουν περίεργα πράγματα.

Όταν επιστρέφουμε στη Νίρβεκ, αφήνουμε τους κρυστάλλους σε μια αποθήκη στο Χαμηλό Λιμάνι και μετά δεν ξαναβλέπω την Αλκυόνη'σαρ για όσο βρίσκονται στην πόλη. Τον Ζορζ τον Βουτηχτή, όμως, τυχαίνει να τον ξανασυναντήσω.

Μια μέρα, ένας θίασος έρχεται στη Νίρβεκ και στήνει τις σκηνές και τους εξοπλισμούς του σε μια πλατεία του Μεγάλου Κήπου. Η Πάολα με οδηγεί εκεί και μου γνωρίζει έναν άντρα που λέγεται Βενμίλιος και είναι υπεύθυνος για τον θίασο. Ψηλός και εύσωμος, με πράσινο δέρμα (σπάνιος δερματικός χρωματισμός που κυρίως στα Φέρνιλγκαν μπορείς να συναντήσεις), μαύρα μαλλιά, και μεγάλο αργυρό σκουλαρίκι στο αριστερό αφτί. Τα μάτια του είναι βαθιά μέσα στις κόγχες του κεφαλιού του, και τα φρύδια του πλούσια και πεταχτά. Η μύτη του είναι μεγάλη και πλατιά. Ο Βενμίλιος θυμίζει κάποιο από τα στοιχειά των Φέρνιλγκαν για τα οποία κυκλοφορούν διάφοροι μύθοι και φήμες.

Η Πάολα μού λέει ότι είναι της οικογένειας, και λέει στον Βενμίλιο ότι κι εγώ είμαι της οικογένειας, οπότε εκείνος με χτυπά φιλικά στον ώμο και συνειδητοποιώ ότι το χέρι του είναι πολύ δυνατό. Στεκόμαστε οι τρεις μας έξω από τη σκηνή του, η οποία είναι στημένη στα άκρα του θιάσου μαζί με άλλες σκηνές που προορίζονται για να κοιμούνται τα μέλη.

Η Πάολα ρωτά τον Βενμίλιο πού πηγαίνει μετά από εδώ, κι εκείνος απαντά: «Προς την Άντχορκ και, μετά, στη Νέσριβεκ.» Οπότε η Πάολα ζητά να μάθει αν θα ήταν πρόθυμος να με πάρει μαζί του όταν φύγει από τη Νίρβεκ: όχι ως μέλος του θιάσου, φυσικά – δεν είμαι ηθοποιός. Ο Βενμίλιος αποκρίνεται: «Γιατί όχι; Δεν έχουμε τόση έλλειψη χώρου που να μη μπορούμε να πάρουμε ακόμα ένα άτομο.» Και προς εμένα: «Κανένας άλλος, όμως, δεν είναι της οικογένειας μες στον θίασο. Έχε το υπόψη σου.»

«Θα το έχω,» λέω νεύοντας. Αν και είμαι λιγάκι ξαφνιασμένος απ' όλα τούτα, οφείλω να ομολογήσω, γιατί η Πάολα δεν μου είχε πει ότι σχεδίαζε να συνταξιδέψω μ'αυτούς τους παλιάτσους.

Τώρα ευχαριστεί τον Βενμίλιο, και του λέει πως, αν είναι τελικά να πάω μαζί του, θα τον ειδοποιήσουμε σύντομα. Αποφασίζουμε μετά να παρακολουθήσουμε τον θίασο, γιατί είναι απόγευμα και έχουν ήδη αρχίσει τα νούμερά τους. Ο Βενμίλιος προθυμοποιείται να μας κόψει τσάμπα εισιτήρια αλλά η Πάολα αρνείται και τον πληρώνει.

Καθώς καθόμαστε οι δυο μας και βλέπουμε ανθρώπους ντυμένους με μάσκες και κοστούμια να μιλάνε και να κινούνται επάνω σε μια σκηνή διακοσμημένη με διάφορα αντικείμενα και ολογράμματα, η Πάολα με ρωτά τι νομίζω για τον Βενμίλιο: θα ήθελα να ταξιδέψω μαζί του;

«Έχει έρθει ο καιρός να φύγω από τη Νίρβεκ, ε;»

«Αν οι Δρομολόγοι δεν σε είχαν βάλει στο μάτι, εγώ δεν είχα πρόβλημα να μείνεις κι άλλα πέντε χρόνια εδώ. Αλλά… .»

«Ναι, ξέρω,» λέω. Κι ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα σκέψης: «Θα πάω μαζί τους.»

«Με τον θίασο;»

«Ναι. Αλλά πού θα σταματήσω; Στην Άντχορκ; Δε σκοπεύω να κάνω τον γύρο της Σεργήλης μ’αυτούς.»

«Στην Άντχορκ,» μου λέει η Πάολα. «Γνωρίζεις ανθρώπους μας εκεί, έτσι δεν είναι;»

«Ναι.»

«Τον Λαοκράτη Άλθαρνεφ;»

«Τον ξέρω.»

«Πήγαινε να τον βρεις, όταν είσαι εκεί. Πες του ότι εγώ σε έστειλα.»

Μετά, δεν συζητάμε άλλο για τη Σιδηρά Δυναστεία, ούτε για την αναχώρησή μου από τη Νίρβεκ. Παρακολουθούμε την παράσταση σιωπηλά, γελώντας κάπου-κάπου με τα καμώματα των μασκοφορεμένων ηθοποιών. Ορισμένα, επίσης, από τα ειδικά εφέ που κάνουν μού φαίνονται πολύ ψαγμένα. Έχουν, άραγε, και κανέναν μάγο ανάμεσά τους; αναρωτιέμαι. Τεχνομαθή, πιθανώς;

Προς το τέλος της παράστασης, μια πόρτα ανοίγει στο βάθος της σκηνής και ζώα ξαμολιούνται από μέσα – ζώα που νομίζω ότι είναι της Σάρντλι· πάντως, σίγουρα δεν είναι της Σεργήλης. Οι μασκοφόροι ηθοποιοί αρχίζουν να τρέχουν, παριστάνοντας τους περίτρομους, καθώς τα πλάσματα τούς κυνηγούν. Οι θεατές γελάνε, και σύντομα δύο θηριοδαμαστές βγαίνουν στη σκηνή για να μαζέψουν τα εκπαιδευμένα (και εξημερωμένα, αναμφίβολα) ζώα και να τα επιστρέψουν εκεί απ’ όπου ήρθαν.

Διαφημιστική αφίσα στους δρόμους της Νίρβεκ:

****

ΘΙΑΣΟΣ

ΒΕΝΜΙΛΙΟΥ ΑΠΛΟΧΕΡΟΥ

[εικόνα αποτελούμενη από διάφορες επικολλημένες φωτογραφίες με μασκοφόρους ηθοποιούς, χορευτές και χορεύτριες, εξωτικά θηρία, σημαίες, ζογκλάτορες, ακροβάτες.]

Στην Πλατεία Σιγόπτερου, Μεγάλος Κήπος
μέχρι τα μέσα του 1ου Δεκαημέρου
Φθινοπωρινού του Τέταρτου

ΤΙΜΟΝΙΕΡΗΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Τη νύχτα πριν από την αναχώρησή μου από τη Νίρβεκ την περνάω με την Πάολα στη γκαρσονιέρα μου, όπου, μαζί με φαγητό, κρασί, Χρυσό Καύσωνα, και Ανάσα του Δράκοντα, επιδιδόμαστε σε διάφορες ερωτικές ασκήσεις. Τελικά, μια ώρα μετά τα μεσάνυχτα, ενώ είμαστε ξαπλωμένοι τεμπέλικα στο κρεβάτι, τη ρωτάω:

«Το χρέος μου πότε θα ξεπληρωθεί;»

«Τι εννοείς;» μουρμουρίζει η Πάολα, φανερά φτιαγμένη από την Ανάσα. «Πού να ξέρω εγώ, ραλίστα;»

«Της οικογένειας δεν είσαι;»

«Κι εσύ!» γελά, πιέζοντας το δάχτυλό της, λιγάκι επώδυνα, επάνω στο αριστερό μου στήθος.

«Εσύ, όμως, δεν χρωστάς, και είσαι μέλος πιο πολλά χρόνια απ'ό,τι εγώ. Δεν ξέρεις πότε κάποιος ξεχρεώνεται;»

«Κανείς δεν ξέρει πότε κάποιος ξεχρεώνεται, ραλίστα.» Σαλεύει πάνω στο κρεβάτι σαν έντομα να κυκλοφορούν στο σώμα της· τα πόδια της τρίβονται στις κνήμες μου, στα γόνατά μου.

Αρχίζω να τσαντίζομαι, καθώς πάλι ο παλιός μου φίλος, ο λεχρίτης ο Καρβέτλος Σαλάνδρεφ, ο προφήτης της συμφοράς, που πια δεν είναι μαζί μας, έρχεται στο μυαλό μου. «Είναι αλήθεια που λένε ότι, όταν χρωστάς στη Δυναστεία, ποτέ δεν ξεχρεώνεσαι;» Είμαι κι εγώ επηρεασμένος από την Ανάσα του Δράκοντα, και τώρα, μα τους θεούς, ορκίζομαι ότι φωτιές βγαίνουν από τα ρουθούνια μου.

Η Πάολα γελά ξανά. «Ανόητε! Αν δεν ξεχρεωνόσουν ποτέ, τότε δεν θα χρωστούσες, θα χρωστούσες; Για να χρωστάς, ξεχρεώνεσαι κιόλας!»

«Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω! Έχω ακούσει ανθρώπους να λένε – αρκετούς ανθρώπους να λένε – ότι όσοι χρωστάνε ποτέ δεν κατα-

φέρνουν να ξεχρεωθούν. Πάντα τους ζητάνε να κάνουν πράγματα, πάντα τους–»

«Ξέρεις τι δεν έχουμε κάνει;» μου λέει η Πάολα.

«Τι;»

Δεν εννοώ *Τι δεν έχουμε κάνει;* αλλά *Τι λες τώρα;* Όμως η Πάολα θεωρεί πως εννοώ το πρώτο, όχι το δεύτερο, κι απαντά: «Δεν έχουμε κάνει ποτέ έρωτα ενώ οδηγείς.»

«Τι;»

«Να βγούμε από τη Νίρβεκ και να οδηγείς ένα όχημα, γρήγορα, και να κάνουμε συγχρόνως έρωτα στο μπροστινό κάθισμα!» γελά η Πάολα.

«Θες να σκοτωθούμε;»

Η Πάολα συνεχίζει να γελά και ανασαλεύει πλάι μου. «Ραλίστας δεν είσαι; Θα μας έριχνες πουθενά να σκοτωθούμε;»

«Γιατί δεν μου απαντάς;» της λέω πιάνοντάς την από τον ώμο, δυνατά, για να τη συνεφέρω – ή ίσως η Ανάσα του Δράκοντα να μ'έχει κάνει πιο απότομο απ'ό,τι είμαι συνήθως.

«Τι ρώτησες και δεν απάντησα;»

«Σε ρώτησα αν ξέρεις πότε θα ξεχρεωθώ.»

«Δεν σου είπα ότι δεν ξέρω;»

«Δεν έχεις ξανασυναντήσει κανέναν που χρωστούσε, Πάολα;»

«Φυσικά κι έχω συναντήσει.»

«Και; Ξεπλήρωσε;»

«Ναι.»

«Σε πόσο καιρό;»

Συνοφρυώνεται, ζαλισμένα. «Δε θυμάμαι σε πόσο καιρό. Δυο χρόνια, νομίζω.»

Εγώ τούς υπηρετώ τρία χρόνια, κι έχω κάνει ένα σωρό μαλακίες γι'αυτούς. Και, όσο οι μήνες περνάνε, πλησιάζει ο καιρός που έχω πει στον εαυτό μου ότι ή θα θεωρήσουν πως έχω ξεπληρώσει ή θα ακολουθήσω τον δρόμο του Άφευκτου – ή κάποιον παρόμοιο δρόμο.

«Ποιος αποφασίζει;» τη ρωτάω.

«Για τι;»

«Για το πότε έχεις ξεχρεωθεί.»

Η Πάολα είναι σκεπτική για λίγο, κοιτάζοντας τον ώμο μου. «Δεν είμαι σίγουρη,» λέει τελικά. (Τι αναμενόμενη απάντηση για μέλος της Σιδηράς Δυναστείας!) «Νομίζω, εκείνος στον οποίο χρωστάς.» Και με ρωτά: «Σε ποιον χρωστάς ακριβώς, ραλίστα;»

«Εννοείς, σε ποιο άτομο; Ποιο μέλος;»

Γελά. «Τι λες να εννοώ;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχομαι. «Δεν ξέρω σε ποιον χρωστάω ακριβώς.»

Το γέλιο της δυναμώνει. «Τι μου κάνεις ανόητες ερωτήσεις, τότε; Είσαι μεθυσμένος!»

Το επόμενο πρωί, πηγαίνουμε στις δυτικές παρυφές της Νίρβεκ μέσα στο τρίκυκλο όχημα της Πάολας, και βλέπω πως εκεί βρίσκεται συγκεντρωμένος ο θίασος του Βενμίλιου, έτοιμος για αναχώρηση. Έξι φορτηγά οχήματά, στο σύνολό τους, διαφόρων μεγεθών, τα οποία μεταφέρουν τα μέλη του θιάσου, τους εξοπλισμούς τους, και τα εκπαιδευμένα ζώα τους.

Η Πάολα ανοίγει το φιμέ σκέπαστρο του τρίκυκλού της και βγαίνω, ντυμένος με ταξιδιωτική κάπα κι έχοντας έναν σάκο στον ώμο. Στη ζώνη μου είναι θηκαρωμένο ένα πιστόλι, κι έχω κι άλλα όπλα κρυμμένα ανάμεσα στα πράγματά μου.

Ο Βενμίλιος μού κάνει νόημα από την πίσω ανοιχτή πόρτα ενός φορτηγού που πρέπει να έχει δύο πατώματα, κρίνοντας από το ύψος του. Και ο θιασάρχης μοιάζει, πραγματικά, με στοιχειό των Φέρνιλγκαν, έτσι όπως τον βλέπω τώρα. Ένα στοιχειό που με καλεί νάρθω στον κόσμο του.

Ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στην Πάολα πάνω από τον ώμο μου, βαδίζω προς τον Βενμίλιο.

«Έλα ανέβα,» μου λέει εκείνος και μου δίνει το χέρι του, το οποίο πιάνω και ανεβαίνω στο φορτηγό. «Σε περιμένουμε ώρα. Τι ώρα σηκώνεσαι; Τόσο αργά πάντα;»

Ξημερώματα είναι, για όνομα της Αρτάλης! «Ήσασταν έτοιμοι προτού βγει ο ήλιος;»

Ο Βενμίλιος γελά και με χτυπά φιλικά στον ώμο: το χέρι του είναι δυνατό και με τραντάζει. «Μια πλάκα κάνουμε· μην αρπάζεσαι, γαμώτο,» λέει, και κλείνει την πόρτα του μεγάλου οχήματος.

Το εσωτερικό του φορτηγού φωτίζεται από το φως που μπαίνει από τα παράθυρα στα πλάγια του, άλλα από τα οποία έχουν τις κουρτίνες τραβηγμένες, άλλα ανοιχτές, κι άλλα μισοτραβηγμένες. Ο χώρος είναι γεμάτος με ρούχα, εξοπλισμούς, και θεατρίνους που δεν γνωρίζω.

«Εντάξει!» φωνάζει ο Βενμίλιος προς τα εμπρός. «Ο φίλος μας είναι εδώ, οδηγέ! Ξεκινάμε!»

Και ακούω τις μηχανές του φορτηγού να ενεργοποιούνται, το αισθάνομαι να τραντάζεται γύρω μου, ενώ τα μάτια των θεατρίνων είναι στραμμένα επάνω μου: με ερευνούν.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός δονείται στιγμιαία κάτω από την κάπα μου. Τον βγάζω και κοιτάζω τη μικρή οθόνη του. Μήνυμα από την Πάολα: ΘΑ ΜΟΥ ΛΕΙΨΕΙΣ ΡΑΛΙΣΤΑ!! ΟΤΑΝ ΞΕΧΡΕΩΘΕΙΣ ΝΑ ΞΑΝΑΡΘΕΙΣ ΣΤΗ ΝΙΡΒΕΚ – ΕΙΧΕ ΠΛΑΚΑ!

«Όταν»; σκέφτομαι. *Ή «αν»;* Και υπάρχει, βέβαια, πάντα κι η πιθανότητα να με προλάβει ο Νεκροφύλακας της Αρτάλης… *Καλά, εντάξει,* λέω στον εαυτό μου· *μην κάνεις και τόσο χαρούμενες σκέψεις πρωί-πρωί…*

Ο Βενμίλιος αρχίζει να με συστήνει στα μέλη του θιάσου. «Τι κοιτάτε, ρε; Δε σας είπα ποιος είν’ αυτός; Ο φίλος μου ο Ζορδάμης, που είχε τύχει να τον γνωρίσω όταν γινόταν ένα ράλι. Είναι ραλίστας.»

«Δε μοιάζει με ραλίστας,» λέει ένας νάνος που κάθεται πάνω σε κάτι τσουβάλια σαν παραμυθένιος βασιλιάς πάνω στον θρόνο του.

«Ούτ’ εσύ μ’ακροβάτης!» του λέει μια κοπέλα η οποία αποκλείεται νάναι πάνω από δεκάξι, άντε δεκαεφτά, χρονών.

Τα οχήματα του θιάσου ταξιδεύουν δυτικά, επάνω στη μεγάλη δημοσιά που βρίσκεται κοντά στις βόρειες ακτές της Σεργήλης και άλλοτε περνά δίπλα από τη θάλασσα, άλλοτε πιο μακριά της αλλά όχι τόσο μακριά που να μη μπορείς άνετα να την ατενίσεις, κι άλλοτε περνά από μέρη όπου είναι αδύνατο να δεις τη θάλασσα ακόμα και με τηλεσκόπιο αλλά μπορείς να μυρίσεις το αλάτι της.

Τα φορτηγά δεν πηγαίνουν γρήγορα, μα ούτε κάνουμε άσκοπες στάσεις. Κάθομαι σιωπηλός και ή κοιτάζω έξω απ'το παράθυρο, ή βλέπω τα μέλη του θιάσου να μιλάνε αναμεταξύ τους, ή διαβάζω το μυθιστόρημα που μου δώρισε η Πάολα την προηγούμενη μέρα: *Οι Προκλητικές Συνευρέσεις του Κυρίου Ζαμούνδου*, του Νάρφλη Χορευτή, ο οποίος, όπως μου εξήγησε η Πάολα, ήταν ο προηγούμενος Πατέρας των Δρομολόγων. *Πολύ καλός συγγραφέας*, είπε η Πάολα· *σε ορισμένα σημεία του βιβλίου θα ψοφήσεις στο γέλιο, σε άλλα θα βάλεις τα κλάματα.* Μου είπε, επίσης, ότι το Χορευτής δεν ήταν το πραγματικό του όνομα· ήταν ψευδώνυμο· αλλά το Νάρφλης ήταν πραγματικό.

«Και το Ζαμούνδος;»

«Ούτε αυτό είναι πραγματικό – εννοείται!» μου είπε γελώντας.

Τώρα, καθώς διαβάζω τη λογοτεχνία του προηγούμενου Πατέρα των Δρομολόγων, πρέπει να παραδεχτώ ότι δεν είναι άσχημη, αλλά δεν έχω βάλει και τα κλάματα ακόμα – και ούτε νομίζω αυτό να συμβεί ώς το τέλος του βιβλίου. Ωστόσο, έχω αρχίσει να καταλαβαίνω από πού παίρνει κάποιες από τις πιο περίεργες ιδέες της η Πάολα… Ο τύπος αυτός ήταν τελείως παλαβός· ή έγραφε για παλαβούς ανθρώπους.

Το μεσημέρι κάνουμε μια στάση σε μια μικρή πόλη κοντά στη δημοσιά, και το βράδυ φτάνουμε στο γνωστό πανδοχείο *Τροφή για τους Τροχούς*, που βρίσκεται εκεί όπου οι δρόμοι διασταυρώνονται, ανάμεσα στη Νίρβεκ, την Άντχορκ, και τη Θακέρκοβ. Ο Βενμίλιος κάνει κάποιες συνεννοήσεις με τον ιδιοκτήτη και περνάμε τη νύχτα μας στο πανδοχείο. Ορισμένοι από τους θεατρίνους μένουν μέσα στα φορτηγά, ορισμένοι κλείνουν δωμάτια στο *Τροφή για τους Τροχούς*. Δίνουν και μια μικρή παράσταση στη μεγάλη τραπεζαρία, απ' όπου μαζεύουν μερικά χρήματα.

Το μεσημέρι της επόμενη ημέρας φτάνουμε στην Άντχορκ, τη μεγαλύτερη πόλη της διάστασής μας, το Κόσμημα της Σεργήλης. Δεν είναι η πρώτη φορά που έρχομαι εδώ υπηρετώντας τη Σιδηρά Δυναστεία, αλλά ελπίζω να είναι η τελευταία. Στην Άντχορκ, ελπίζω να ξεπληρώσω, επιτέλους, το χρέος μου. Αυτό τον χειμώνα γίνομαι τριάντα-εννιά

χρονών, και δεν σκοπεύω να σαρανταρίσω ως δούλος της οικογένειας.

Ο Βενμίλιος οδηγεί τον θίασό του προς τα νότια, και τα φορτηγά διασχίζουν τους δρόμους ανάμεσα στις ψηλές πολυκατοικίες οι οποίοι είναι γεμάτοι με άλλα οχήματα. Δεν πηγαίνουμε και τόσο γρήγορα, παρατηρώ.

«Μπορείς να μ'αφήσεις εδώ;» ρωτάω τον Βενμίλιο, όταν, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο πλάι μου, συμπεραίνω πως απομακρυνόμαστε από το μπαρ του Λαοκράτη Άλθαρνεφ.

«Πήδα έξω, ραλίστα,» μου αποκρίνεται ο θιασάρχης, και σφυρίζει στον οδηγό του φορτηγού να σταματήσει μια στιγμή.

«Εσύ πού πηγαίνεις;»

«Στην Πλατεία των Τεσσάρων Ανέμων πηγαίνουμε. Εκεί θα κάνουμε παραστάσεις. Θα βάλουμε, σύντομα, κι αφίσες σ'όλη την πόλη. Έλα να μας δεις άμα θες.»

Γνέφω καταφατικά και, χαιρετώντας τον, πηδάω έξω από μια ανοιχτή πλαϊνή πόρτα του φορτηγού, με τον σάκο μου στον ώμο. Η πόρτα κλείνει πίσω μου, και η συνοδία των οχημάτων του θιάσου αυξάνει ταχύτητα ξανά – αν και, βέβαια, με τόση κίνηση που έχει τώρα στη Λεωφόρο Μερονυχτίας (την οποία διασχίζουν) δεν μπορούν να πάνε και πολύ γρήγορα.

Αρχίζω να βαδίζω προς τα εκεί όπου θυμάμαι πως είναι ένας σταθμός του Υπόγειου Σιδηρόδρομου της Άντχορκ, αφήνοντας τη Μερονυχτίας πίσω μου, κατευθυνόμενος δυτικά. Η περιοχή στην οποία βρίσκομαι λέγεται Ανώδρομος. Ο σταθμός δεν είναι και πολύ κοντά· θα μου πάρει κανένα μισάωρο να φτάσω, βαδίζοντας γρήγορα, αλλά αποφασίζω να μην πάρω επιβατηγό όχημα.

Όταν είμαι στον σταθμό κατεβαίνω τις σκάλες και επιβιβάζομαι στον πρώτο συρμό που έρχεται. Αποβιβάζομαι στον επόμενο κιόλας σταθμό, πλάι στη Λεωφόρο Κλητού, και παίρνω το τρένο της άλλης γραμμής του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Κατεβαίνω ξανά στον επόμενο σταθμό και, ανεβαίνοντας τις σκάλες, βγαίνω στην περιοχή που ονομάζεται Ξανθός και η μια της μεριά βρίσκεται στις όχθες του ποταμού Σέρντιληθ. Βαδίζω για λίγο ακόμα και φτάνω μπροστά σ'ένα οίκημα

που η φωτεινή πινακίδα του δεν είναι αναμμένη τώρα, καθότι πρωί, αλλά τα γράμματα φαίνονται αρκετά καθαρά: *ΨΗΛΕΣ ΝΥΧΤΕΣ*. Πλησιάζω την πόρτα και χτυπάω με τη γροθιά μου γιατί ξέρω ότι θα είναι κλειδωμένα· το βράδυ ανοίγει.

«Ποιος είναι;» ρωτά μια φωνή από μέσα.

«Ο ραλίστας είμαι, Κληματένια.»

Η πόρτα ανοίγει λίγο και το μισό πρόσωπο της Κληματένιας – μιας σερβιτόρας των *Ψηλών Νυχτών* – με κοιτάζει από τη σχισμάδα: δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ· μαλλιά μαύρα, μακριά· μάτι γαλανό. Το μισό στόμα της χαμογελά. «Ζορδάμη!»

Η πόρτα ανοίγει, και βλέπω τώρα ολόκληρη την Κληματένια, ντυμένη με ρούχα πρωινά, δηλαδή αυτά που φορά όταν περιποιείται το κατάστημα: τίποτα το πολύ φανταχτερό· επί του παρόντος, μια μαύρη μπλούζα, ένα μπλε παντελόνι, χαμηλά καφετιά παπούτσια.

«Τι κάνεις εδώ;» με ρωτά. «Έλα μέσα. Έλα.»

Περνάω το κατώφλι και τη φιλάω στο μάγουλο. «Είναι εδώ ο Λαοκράτης;»

Με φιλά κι εκείνη στο μάγουλο. «Ναι. Θα τον φωνάξω.» Κλείνοντας την πόρτα και τραβώντας τον σύρτη, βαδίζει μέσα στο μπαρ που είναι γεμάτο τραπέζια, καρέκλες, και ξύλινα σκαμνιά. Ο χώρος μυρίζει σαπούνι, και το πάτωμα γυαλίζει από το σφουγγάρισμα. Τα φώτα δεν είναι αναμμένα, αλλά το σκοτάδι διαλύεται από τον ήλιο που μπαίνει από τα παράθυρα που βρίσκονται ψηλά στους τοίχους, καθώς κι από δύο φεγγίτες στο ταβάνι.

«Μπαμπά!» φωνάζει η Κληματένια. Είναι κόρη του Λαοκράτη, και ξέρει για τη Δυναστεία. Η μητέρα της έχει πεθάνει πριν από χρόνια: μια συμμορία του Ξανθού τη σκότωσε, πολύ προτού μπω εγώ στην οικογένεια.

Ο Λαοκράτης βγαίνει από μια πόρτα και στέκεται αντίκρυ μου, ατενίζοντάς με. Το δέρμα του είναι λευκό όπως της κόρης του, τα μαλλιά του μαύρα αλλά έχουν αρχίσει να γκριζάρουν, τα μάτια του γαλανά. Ναι, μοιάζουν αυτός και η Κληματένια.

«Ζορδάμη. Τι κάνεις εσύ εδώ;»

Τον πλησιάζω, κι ανταλλάσσουμε μια χειραψία. «Η Πάολα της Νίρβεκ μ’έστειλε.»

«Για συγκεκριμένο λόγο;»

«Όχι.»

«Συνεχίζεις να χρωστάς, δηλαδή.»

«Δυστυχώς.»

«Λοιπόν,» μου λέει ο Λαοκράτης μοιάζοντας να περνάνε εκείνη τη στιγμή πολλές σκέψεις από το μυαλό του – μάλλον, τι θα κάνει μ’εμένα. «Κάτσε για τώρα. Κάτσε.» Δείχνει ένα τραπέζι. «Κληματένια. Φέρε έναν καφέ στο ραλίστα, ή ό,τι άλλο θέλει.» Και προς εμένα: «Θα σου βρω σύντομα μέρος για να μείνεις. Εκτός αν τόχεις ήδη κανονίσει.»

«Μόλις ήρθα στην πόλη,» αποκρίνομαι.

«Καλώς,» λέει ο Λαοκράτης. «Πηγαίνω εγώ τώρα, γιατί έχω μια δουλειά μέσα. Όταν ξεμπερδέψω θα τα πούμε.» Κι απομακρύνεται από εμένα, μπαίνοντας στην πόρτα απ’την οποία ήρθε.

Κάθομαι στο τραπέζι που μου έδειξε, αφήνοντας τον σάκο μου κάτω, και η Κληματένια με ρωτά: «Καφέ;»

Ανασηκώνω τους ώμους. «Ναι.»

«Όπως τον πίνεις συνήθως;»

Γνέφω καταφατικά.

Όταν ο Λαοκράτης επιστρέφει δεν έχω ακόμα τελειώσει τον καφέ μου και καπνίζω ένα τσιγάρο.

Κάθεται αντίκρυ μου και λέει: «Τι γίνεται, Ζορδάμη; Όλα εντάξει;»

«Ναι, αν εξαιρέσεις το γεγονός ότι ακόμα είμαι δούλος σας.»

«Περίμενες να ξεπληρώσεις τόσο γρήγορα;»

«Τρία χρόνια δουλεύω για εσάς!» του λέω, πιο απότομα απ’ό,τι είναι δίκαιο ίσως.

«Δεν είναι ‘για εμάς’. Είσαι κι εσύ ένας από εμάς τώρα.»

«Δεν αισθάνομαι ακριβώς έτσι.»

«Επειδή χρωστάς,» μου λέει ο Λαοκράτης. «Όταν το χρέος σβηστεί, όλα θ'αλλάξουν, και θ'αρχίσεις πάλι να συμμετέχεις σε ράλι, όπως παλιά.»

«Δεν έχεις ακούσει αυτούς που λένε ότι τα χρέη δεν ξεπληρώνονται ποτέ;»

«Μην πιστεύεις ό,τι μαλακία ακούς, ραλίστα.»

«Θυμάσαι τον Καρβέτλο Σαλάνδρεφ–»

«Ο Καρβέτλος λέει πολλά–»

«Είναι νεκρός, Λαοκράτη.» Σβήνω το τσιγάρο μου στο τασάκι. «Σκοτώθηκε στην Ύγκρας.»

«Λυπάμαι που το ακούω αυτό,» λέει ο Λαοκράτης, αν και η όψη του είναι ουδέτερη.

«Σκοτώθηκε ενώ ακόμα χρωστούσε.»

«Αυτό δεν σημαίνει τίποτα, ραλίστα. Σκοτώνονται και άνθρωποι που δεν χρωστάνε. Μη γίνεσαι ανυπόμονος· και μην κάνεις καμια ανοησία. Έχεις ήδη δουλέψει τρία χρόνια για την οικογένεια: μπορεί τον άλλο μήνα να έρθει κάποιος και να σου πει ότι το χρέος σου σβήνεται.»

Να το δω και να μην το πιστέψω, σκέφτομαι.

«Απ'ό,τι ακούω, εξάλλου, έχεις κάνει… αξιοσημείωτα κατορθώματα,» προσθέτει ο Λαοκράτης.

Τον κοιτάζω ερωτηματικά.

«Σταμάτησες τον Άφευκτο,» εξηγεί.

«Όχι μόνος μου.»

«Αλίμονο να τον σταματούσες μόνος σου! Ολόκληρη η οικογένεια τον κυνηγούσε και δεν μπορούσε να τον μαγκώσει.

»Πού θέλεις τώρα να σου βρω διαμέρισμα; Εδώ, στον Ξανθό; Ή πιο κάτω, στη Λεωφόρο Κλητού;»

«Κλητού.»

«Σ'αρέσει το Κρεμαστό Πάρκο, ε;»

«Με ξεσκέπασες,» λέω ουδέτερα, και πίνω μια γουλιά από τον καφέ μου.

Ο Λαοκράτης χαμογελά.

«Δε μου λες,» τον ρωτάω, «έχεις ακουστά δύο άτομα της οικογένειας που ονομάζονται Φοίβος και Θάρφι;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Τους ήξερα. Ήταν μαζί μου στην Ύγκρας, όταν σκοτώθηκε ο Καρβέτλος. Και μετά τους πήγα στη Θακέρκοβ για νάρθουν εδώ με τρένο.»

«Δε μου είπαν ότι σε ήξεραν…»

«Τους μίλησες, δηλαδή;»

«Σ'εμένα ήρθαν για οδηγίες.»

«Έπρεπε να το περιμένω. Είναι ακόμα εδώ;»

«Ναι.»

«Κι ασχολούνται με την παρακολούθηση περίεργων τηλεπικοινωνιακών συχνοτήτων;»

«Ναι.»

«Τι δουλειά είν' αυτή, Λαοκράτη; Τι συμβαίνει; Είναι κάποιο καινούργιο κόλπο;»

«Καθόλου καινούργιο. Είναι ένας τρόπος για να μεταβιβάζει η Δυναστεία άμεσες πληροφορίες, κρυφά.»

«Και πώς εγώ δεν το ήξερα, όσο ήμουν εδώ;»

«Δεν είναι για όλους, ραλίστα. Μόνο κάποια συγκεκριμένα άτομα ειδοποιούνται μ'αυτό τον τρόπο.»

«Πού μένουν τώρα ο Φοίβος και η Θάρφι;»

«Δεν είμαι σίγουρος αν πρέπει να σου δώσω ακόμα αυτή την πληροφορία,» λέει ο Λαοκράτης συλλογισμένα.

«Σοβαρέψου…»

«Σοβαρότατος είμαι.»

Περνάω το απόγευμα στις *Ψηλές Νύχτες* και, ώς το βράδυ, ο Λαοκράτης μού βρίσκει ένα διαμέρισμα σ'έναν δρόμο βόρεια της Λεωφόρου Κλητού. Είναι στον τέταρτο όροφο μιας οκταώροφης πολυκατοικίας, και ανάμεσα από άλλες πολυκατοικίες μπορείς εύκολα να δεις το Κρεμαστό Πάρκο από το μπαλκόνι του. Πηγαίνω να το επισκεφτώ για πρώτη φορά μόνος μου, γιατί ο Λαοκράτης πρέπει να βρίσκεται στο

μπαρ του, μου λέει. Μου δίνει τα κλειδιά και οδηγίες και με διώχνει. «Θα επικοινωνήσουμε αύριο,» μου υπόσχεται. «Να περιμένεις κλήση μου.» *Δεν έχω και τίποτ' άλλο να κάνω,* σκέφτομαι. Φεύγω απ'τις Ψηλές Νύχτες, παίρνω τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο, βγαίνω σε μια στάση προς τα νότια, βαδίζω λίγο, και φτάνω στο καινούργιο μου σπίτι.

Στην είσοδο της πολυκατοικίας βρίσκεται μια θυρωρός τεραστίων διαστάσεων· θα νόμιζες ότι κάθε μεσημέρι τρώει ανεμοβούβαλους για να είναι έτσι. Έχει δέρμα κατάμαυρο και μαλλιά γαλανά, μακριά, και φουντωτά.

«Πού πάτε;» με ρωτά.

«Στο σπίτι μου.»

«Δε σας έχω ξαναδεί εδώ.»

«Τώρα το νοίκιασα»· και της λέω ποιο διαμέρισμα είναι.

Η έκφρασή της παύει να είναι καχύποπτη. «Καλωσήρθατε, κύριε,» μου λέει.

Της κλείνω το μάτι και πηγαίνω στον ανελκυστήρα. Ανεβαίνω στο διαμέρισμά μου, το ξεκλειδώνω, και μπαίνω. Ρίχνω μια ματιά σ'όλους τους χώρους του. Δεν είναι μεγάλο, αλλά δεν είναι και γκαρσονιέρα, όπως εκείνο που μου είχε δώσει η Πάολα στη Νίρβεκ. Έχει καθιστικό, υπνοδωμάτιο, κουζίνα, μπάνιο, και αποθηκάκι. Ο εξοπλισμός είναι ελάχιστος: μονάχα κάποια βασικά έπιπλα. Το μπαούλο στο υπνοδωμάτιο με παραξενεύει. Διαπιστώνω πως είναι κλειδωμένο όταν προσπαθώ να το ανοίξω, κι από μέσα του αρχίζουν αμέσως ν'ακούγονται χτυπήματα και νιαουρίσματα.

«Τι σκατά είναι πάλι αυτό; Κανένα αστείο της οικογένειας;» αναρωτιέμαι φωναχτά. Κι ύστερα βλέπω ένα κλειδί πάνω στο κομοδίνο. Το πιάνω και προσπαθώ να δω αν ταιριάζει στην κλειδαριά του μπαούλου. Ταιριάζει. Το γυρίζω. Γυρίζει άνετα. Το γυρίζω κι άλλη μια φορά – κι αυτή είναι η τελευταία στροφή, διαπιστώνω.

Από το εσωτερικό ακούγονται ακόμα νιαουρίσματα και χτυπήματα. «Σ'ανοίγω, μεγάλε,» λέω στο γατί που, υποθέτω, είναι μέσα. «Μη μου χιμήσεις.» Σηκώνω το καπάκι του μπαούλου, όμως, κάνοντας συγχρόνως στο πλάι.

Και είχα δίκιο που ήμουν επιφυλακτικός. Μια μεγάλη γάτα τινάζεται σαν πύραυλος από μέσα, ουρλιάζοντας και καταλήγοντας πάνω στο κρεβάτι. Το τρίχωμά της είναι μαύρο με γκρίζες ραβδώσεις, και μοιάζει εξαγριωμένη.

«Ποιος σε κλείδωσε εσένα εκεί μέσα;» λέω.

Η γάτα δεν απαντά. Συρίζει γι'ακόμα μια φορά και τρέχει προς την έξοδο του δωματίου, βγαίνοντας.

Την ακολουθώ. «Στάσου! Θα σου φέρω κάτι να φας. Να πιεις...» Πώς δεν έχει πεθάνει της δίψας εκεί μέσα; Πόσο καιρό την είχαν κλεισμένη; Μάλλον, όχι πολύ. Πηγαίνω στην κουζίνα, γεμίζω ένα μπολ με νερό, και το αποθέτω στο πάτωμα του καθιστικού. «Έλα εδώ, ρε μαλάκα. Πιες,» λέω στο ζώο, που τώρα βρίσκεται πάνω στο τραπέζι του καθιστικού. Είναι αρσενικό, αλήθεια; Σωστά τού μιλάω;

Η γάτα πηδά από το τραπέζι, πλησιάζει το νερό, και πίνει.

Πηγαίνω να δω αν έχει τίποτα στο ψυγείο. Άδειο είναι. Τελείως.

Αναστενάζω. *Ώρα για νυχτερινές αγορές...*

Ένα έντονο κουδούνισμα ταράζει τον ύπνο μου.

Γυρίζω από την άλλη, μουγκρίζοντας.

Κάτι πηδά επάνω μου κι αρχίζει να μου γλείφει το μάγουλο. Και είμαι σίγουρος, μέσα από την ομίχλη των διασκορπισμένων ονείρων μου, πως δεν μπορεί να είναι η Πάολα.

Τα μάτια μου ανοίγουν αντικρίζοντας την Κλεισμένη. Ναι, η γάτα είναι θηλυκή τελικά· το τσέκαρα χτες βράδυ, αφού έφερα φαγητό στο σπίτι και την άφησα να χορτάσει. Με βλέπει σαν σωτήρα της τώρα. Μ'αρέσει όταν οι γυναίκες δείχνουν τέτοια ευγνωμοσύνη.

Το όνομά της το επινόησα εγώ, φυσικά. Δε μπορώ να φανταστώ κάτι που θα της ταίριαζε περισσότερο. Εξάλλου, κλεισμένη τη βρήκα.

«Τι είναι, Κλεισμένη;» μουρμουρίζω.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου αντηχεί.

«Α, ναι...» λέω. «Αυτό, ε;»

Σηκώνομαι απ'το κρεβάτι και πηγαίνω στο καθιστικό, ξυπόλυτος και ντυμένος μόνο με περισκελίδα και ανοιχτό πουκάμισο. Ο πομπός

μου είναι αφημένος πάνω στο τραπέζι, μαζί με τα χτεσινοβραδινά αποφάγια, ένα άδειο μπουκάλι μπίρα, ένα τασάκι με τρεις γόπες, και το βιβλίο «*Οι Προκλητικές Συνευρέσεις του Κυρίου Ζαμούνδου*» ανοιχτό και γυρισμένο μπρούμυτα.

Πατάω το κουμπί της αποδοχής επάνω στον πομπό καθώς κάθομαι στην καρέκλα.

«Ναι;» λέω.

«*Καλημέρα, Ζορδάμη,*» ακούγεται η φωνή του Λαοκράτη απ' το μεγάφωνο. «*Όλα καλά με το σπίτι σου;*»

«Ναι.»

«*Νυσταγμένος ακούγεσαι; Διασκέδαζες χτες βράδυ;*»

«Αγοράζοντας προμήθειες. Εδώ μέσα δεν είχε τίποτα–»

«*Δε φταίω εγώ γι' αυτό.*»

«–εκτός από μια γάτα κλεισμένη μέσα στο μπαούλο.»

«*Τι;*»

«Μια γάτα ήταν κλεισμένη μες στο μπαούλο.»

«*Με δουλεύεις…*»

«Σοβαρολογώ. Μένει μαζί μου τώρα. 'Κλεισμένη' αποφάσισα να την πω.»

Ο Λαοκράτης γελά. «*Ταιριαστό!*»

«Ναι, το ίδιο σκέφτηκα κι εγώ. Ποιος την άφησε εδώ;»

«*Πού να ξέρω; Ο προηγούμενος ενοικιαστής, πιθανώς.*»

«Θα τρελαθούμε… Τέλος πάντων· τι έχεις για μένα;»

«*Ο Αίολος θέλει να σου μιλήσει. Ο οδηγός, ε; Τον θυμάσαι…*»

«Τον θυμάμαι. Πού θα τον συναντήσω;»

«*Δεν έχεις τον τηλεπικοινωνιακό κωδικό του;*»

«Τον έχω ξεχάσει πια.»

Ο Λαοκράτης μού τον θυμίζει. «*Μίλα του,*» μου λέει μετά. «*Έχει μια δουλειά στα μέτρα σου, μου είπε.*»

«Θα πρέπει να με τρομάξει αυτό;»

Ο Λαοκράτης γελά. «*Δεν ξέρω.*»

Η επικοινωνία μας τερματίζεται, και πατώντας πλήκτρα καλώ τον Αίολο, που, εκτός από μέλος της Δυναστείας, είναι οδηγός επιβατηγού

οχήματος και ξέρει τους δρόμους της Άντχορκ σαν την παλάμη του χεριού του.

«*Μάλιστα,*» ακούω τη φωνή του από το μεγάφωνο.

«Ο κύριος Αίολος;» ρωτάω, εσκεμμένα τυπικά.

«*Μάλιστα. Ποιος είναι;*» Ακούω βουητό οχημάτων, εκτός από τη φωνή του, και κόρνες.

«Ο Ζορδάμης είμαι.»

Ο Αίολος γελά. «*Ραλίστα! Τι γίνεσαι;*»

«Ο Λαοκράτης μού είπε ότι με θέλεις…»

«*Ναι, πρέπει να σου μιλήσω.*»

«Πού;»

«*Πού είσαι;*»

«Κοντά στην Κλητού.»

«*Κοντά στο Κρεμαστό Πάρκο;*»

«Το βλέπω από το σπίτι μου.»

«*Στο Κρεμαστό Πάρκο σε μισή ώρα, λοιπόν. Θα σε περιμένω πλάι στον ανελκυστήρα Βήτα-Βήτα. Μην αργήσεις, έτσι; Έχουμε και δουλειές.*»

Το Κρεμαστό Πάρκο της Άντχορκ είναι μια τεράστια πλατφόρμα που αιωρείται πάνω από ένα αρκετά μεγάλο μέρος της Λεωφόρου Κλητού. Πανίσχυρες, γιγάντιες αλυσίδες το κρατάνε στον αέρα, προσαρτημένες στις άκριές του και σε τριγυρινές πολυκατοικίες. Ο χώρος επάνω του είναι γεμάτος βλάστηση, παγκάκια, κιόσκια, και τεχνητές λίμνες. Το Κρεμαστό Πάρκο φαντάζει πελώριο, ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι *κρέμεται* εκεί πέρα, αλλά αντικειμενικά έχει, νομίζω, μικρότερη έκταση από τον Μεγάλο Κήπο της Νίρβεκ. Ωστόσο, τον πλησιάζει, σίγουρα.

Υπάρχουν τέσσερις τρόποι για να ανεβείς στο Κρεμαστό Πάρκο, και είναι κι οι τέσσερις ανελκυστήρες – ένας σε κάθε γωνία του. Ο ανελκυστήρας Β-Β είναι ο Βόρειος-Βήτα ανελκυστήρας, αυτός που βρίσκεται στη βορειοανατολική γωνία του πάρκου, ανεβοκατεβαίνοντας εκεί μέσω ενός μηχανισμού μαγνητικής έλξης που, υποθέτω, Τεχνομαθείς μάγοι πρέπει να έχουν κατασκευάσει. Δεν είναι πολύ μεγάλος:

μόλις πέντε ανθρώπους χωρά (πράγμα που σημαίνει, βέβαια, ότι είναι μεγαλύτερος από τους ανελκυστήρες κάποιων πολυκατοικιών που έχω δει).

Ο Αίολος είναι ήδη εκεί, κοντά στον ανελκυστήρα, πλάι σ'ένα φουντωτό αειθαλές δέντρο του βόρειου πεζόδρομου της Λεωφόρου Κλητού, όταν φτάνω μαζί με την Κλεισμένη.

Δε μπορούσα να την αφήσω πίσω· φαινόταν να θέλει να μ'ακολουθήσει, έτσι όπως νιαούριζε, και οι κυρίες που έχουν ωραίο, γυαλιστερό μαύρο τρίχωμα με γκρίζες ραβδώσεις ήταν πάντα η αδυναμία μου. Επιπλέον, μου μοιάζει λιγάκι ανασφαλής από τότε που την ελευθέρωσα από εκείνο το μπαούλο, οπότε δεν κάνει να την αφήσω τόσο σύντομα μόνη.

Ο Αίολος καπνίζει καθώς με περιμένει. Αναμενόμενο, φυσικά· ο άνθρωπος είναι φουγάρο: δεν θυμάμαι να τον έχω δει ποτέ χωρίς τσιγάρο στο χέρι ή στο στόμα. Μπορεί αυτό νάναι κι επακόλουθο τού να είσαι οδηγός επιβατηγού οχήματος στην Άντχορκ: τι να κάνεις τόσες ώρες στο τιμόνι; Συνέχεια, πέρα-δώθε πέρα-δώθε. Δεν είναι και ράλι, να πεις ότι έχει ενδιαφέρον. Κι ύστερα από κάποιο καιρό, αναμφίβολα θάχεις μάθει απέξω κι ανακατωτά όλους τους δρόμους και τα σοκάκια του Κοσμήματος της Σεργήλης. Αν και έχω ακούσει φήμες ότι υπάρχουν δίοδοι σ'ετούτη τη συγκεκριμένη μεγαλούπολη που ελάχιστα άτομα γνωρίζουν: δίοδοι που πρέπει να είσαι *πολύ* υποψιασμένος για να ξέρεις πώς να φτάσεις εκεί. Πάω στοίχημα πως ο Αίολος ξέρει.

Το δέρμα του είναι γαλανό, τα μαλλιά του μαύρα και σγουρά, κι έχει μια μικρή καράφλα στην κορυφή του κεφαλιού. Μούσια αφήνει μόνο στα μάγουλα· το σαγόνι και η περιοχή γύρω από το στόμα του είναι πάντα ξυρισμένα. *Η γυναίκα μου φταίει, ραλίστα,* μου είπε κάποτε, όταν ήμουν στην Άντχορκ και έτυχε να τον ρωτήσω. *Έλεγε πως την τσιμπούσαν, και με είχε πρήξει. «Δεν κοιμάμαι μαζί σου άμα δεν είσαι ξυρισμένος σαν άνθρωπος» και τέτοιες μαλακίες. Οπότε κόβω κι εγώ όλα τα μπροστινά και της λέω: «Μη μου πεις ότι και τώρα έχεις πρόβλημα, γιατί θα πάω να κοιμάμαι στα παγκάκια της Πλατείας Τεσσάρων Ανέμων μαζί με τους αστέγους!» Σοβαρά, δε σου κάνω πλάκα· αυτός είν' ο λόγος για το μούσι. Αλλά μ'αρέσει κιόλας έτσι, για νάμαι ειλικρινής. Δεν*

είμαι όμορφος; Χαμογελώντας, κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέφτη του οχήματός του καθώς ήταν καθισμένος μπροστά στο τιμόνι κι εγώ ήμουν καθισμένος δίπλα του. Είχε, άλλωστε, τόση κίνηση τότε που δεν κινιόμασταν παρά πολύ αργά.

«Τι θέλει αυτός ο γάτος μαζί σου;» με ρωτά τώρα, πετώντας το τσιγάρο του κάτω και πατώντας το με το παπούτσι του.

«Γάτα,» αποκρίνομαι.

Ο Αίολος μειδιά. «Έπρεπε να το περιμένω.»

Η Κλεισμένη νιαουρίζει σαν να έχει καταλάβει ότι μιλάμε γι'αυτήν.

«Θες να πάμε στο όχημα, ή επάνω στο πάρκο, για να μιλήσουμε;» με ρωτά ο Αίολος.

«Ό,τι προτιμάς.»

«Άμα πάρω το όχημα θα πρέπει, όσο θα μιλάμε, να αγνοώ τους πελάτες που θα μου γνέφουν, οπότε πάμε καλύτερα στο πάρκο.»

Ο ανελκυστήρας έχει μόλις κατεβεί στον πεζόδρομο και δύο νεαροί βγαίνουν – ομοφυλόφιλο ζευγάρι, απ'ό,τι φαίνεται. Τον πλησιάζουμε προτού κάποιος τον καλέσει επάνω, μπαίνουμε μέσα (μαζί με την Κλεισμένη), και ανεβαίνουμε στο Κρεμαστό Πάρκο.

Βαδίζοντας ανάμεσα στη φθινοπωρινή βλάστηση, ο Αίολος μού λέει: «Έχω μια δουλειά που νομίζω ότι είναι στα μέτρα σου, ραλίστα.» Έχει πάλι ανάψει τσιγάρο, φυσικά. Τον περιμένω να συνεχίσει. «Το δίκτυό μου έχει αρχίσει νάχει ελλείψεις, ραλίστα. Χρειάζομαι καινούργιο αίμα.» Κι όταν αναφέρεται στο *δίκτυό του* ξέρω ότι μιλά για τους ανθρώπους της Δυναστείας που είναι οδηγοί επιβατηγών στην Άντχορκ. Δεν είναι λίγοι, όπως έχω ήδη διαπιστώσει απ'την προηγούμενη φορά που ήμουν εδώ· είναι αρκετοί – σίγουρα, περισσότεροι από τους γρυποκαβαλάρηδες αερομεταφορείς – και ο Αίολος είναι κάτι σαν αρχικατάσκοπος, σαν αρχηγός, ανάμεσά τους. Εκείνος ρυθμίζει πολλά που γίνονται με τους «οδηγούς της οικογένειας», όπως τους αποκαλούν οι άλλοι συγγενείς στην Άντχορκ.

«Καταλαβαίνεις;» Με λοξοκοιτάζει πίσω απ'τον καπνό του τσιγάρου του.

«Νόμιζα πως είχες ήδη αρκετούς, Αίολε…»

«Κι εγώ έτσι νόμιζα. Αλλά ξέρεις πώς είναι αυτά τα πράγματα, δεν ξέρεις; Ασταθή. Μέσα στον τελευταίο χρόνο σκοτώθηκαν δύο από τους οδηγούς μας.»

Συνοφρυώνομαι. «Σίγουρα όχι ο Άφευκτος…»

«Ο Άφευκτος; Όχι. –Αλήθεια, εσύ δεν τον τακτοποίησες; Έτσι μου είπαν, τουλάχιστον…»

«Ναι, αλλά όχι μόνος μου.»

Ο Αίολος ρουθουνίζει. «Εννοείται αυτό.» (Παρόμοια αντίδραση με του Λαοκράτη, παρατηρώ.) «Αλλά ήσουν μαζί μ'εκείνους που τον κυνηγούσαν.»

«Ήθελαν ένας ραλίστας να κυνηγήσει έναν άλλο ραλίστα.»

«Ήταν ο Άφευκτος ραλίστας;»

«Δεν το ήξερες;»

«Όχι.»

«Ήταν,» του λέω. «Και γνωστός μου, μάλιστα, από παλιά. Τον είχα για νεκρό, βασικά. Τέλος πάντων· πες μου για τη δουλειά.»

«Ναι.» Ο Αίολος βήχει πάνω στη γροθιά του. Αφού δεν έχει πεθάνει ακόμα απ'τον καπνό, καλά είναι. «Το θέμα, όπως σου είπα, είναι ότι δεν έχω αρκετούς οδηγούς για τις ανάγκες μας και προσπαθώ να μαζέψω κόσμο–»

«Μισό λεπτό. Υποπτεύεσαι ότι κάτι περίεργο συμβαίνει κι αυτοί οι δύο σκοτώθηκαν μέσα στον τελευταίο χρόνο; Πιστεύεις ότι κάποιος ή κάτι τούς σκότωσε;»

Ο Αίολος μορφάζει. «Δε νομίζω… Δεν έχω, δηλαδή, κανένα στοιχείο.» Τα μάτια του στενεύουν. «Σου έχουν εσένα πει τίποτα;»

«Όχι.»

«Μου λες αλήθεια, ε;»

«Γιατί να σου πω ψέματα;» Το πρόβλημα με τους συγγενείς: όλοι νομίζουν ότι όλοι κάτι τούς κρύβουν. Η παράνοια της Σιδηράς Δυναστείας. Η «δυναστική παράνοια», την έχουν ονομάσει κάποιοι ευφάνταστοι, για πλάκα. Η Σαμάνθα μού έχει πει ότι δεν είναι γνωστό ποιος έβγαλε αυτή την ονομασία πρώτος· ακόμα το ψάχνουν. Μέρος της δυναστικής παράνοιας, πιθανώς.

Ο Αίολος τραβά μια γερή τζούρα απ'το τσιγάρο του και φυσά καπνό απ'τα ρουθούνια. «Θέλω να μου φέρεις ένα άτομο στην οικογένεια.»

«Αυτή είναι η δουλειά που έχεις για μένα;»

Ο Αίολος νεύει. «Χρωστάς ακόμα, δε χρωστάς;»

Γιατί ξύνεις πληγές, γαμιόλη τιμονιέρη; «Ναι,» μουγκρίζω. «Τι άτομο είν' αυτό;» ρωτάω.

«Γυναίκα. Οδηγός επιβατηγού, φυσικά.»

«Αχά…»

«Καταλαβαίνεις γιατί σου είπα ότι είσαι κατάλληλος για τη δουλειά, ε;»

Με τσαντίζει όταν βγάζουν τέτοια συμπεράσματα για μένα! Πολλές φορές έχω ακούσει ότι είμαι ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα, επομένως κατάλληλος για την τάδε ή τη δείνα απατεωνιά που απαιτεί να πεις ψέματα ή, με κάποιον τρόπο, να κοροϊδέψεις ή να ξεγελάσεις. Κι έχω βαρεθεί, επίσης, να με στέλνουν σε γυναίκες που θέλουν να κάνουν θύματά τους επειδή πιστεύουν ότι μπορώ εύκολα να τις προσελκύσω. Έχει ήδη συμβεί αρκετές φορές. Θυμάμαι, ειδικά, μια νεαρή δικηγόρο (εδώ, στην Άντχορκ) που έπρεπε να της κλέψω κάτι χαρτιά τα οποία ήθελε η Δυναστεία, και μια ιδιωτική ερευνήτρια που έπρεπε να φροντίσω να τρομοκρατηθεί ώστε να φύγει από τα ίχνη της Δυναστείας. Δεν είναι ευχάριστη δουλειά να πλησιάζεις κάποια μόνο και μόνο για να την κοροϊδέψεις.

«Δεν έχεις τίποτ' άλλο να κάνω, δηλαδή;» λέω, κάπως απότομα, στον Αίολο.

«Τι; Υπάρχει πρόβλημα;»

Αναστενάζω. «Τι θες να κάνω ακριβώς;»

«Σου είπα: να τη φέρεις στην οικογένεια.»

«Με τι τρόπο;»

«Δικό σου θέμα αυτό,» μου λέει ο Αίολος. «Θα βρεις τρόπο, είμαι σίγουρος.»

«Ναι, 'ντάξει…» Ανάβω κι εγώ τσιγάρο.

«Υπάρχει κανένα πρόβλημα, ραλίστα;» με ρωτά ξανά ο Αίολος.

«Δε μ'αρέσει να εξαπατώ κόσμο, ίσως.»

«Ακόμα να συνηθίσεις;»

Τον αγριοκοιτάζω.

«Άμα δεν ήθελες τέτοιες ιστορίες, δεν έπρεπε νάχες μπλέξει με την οικογένεια,» μου λέει. «Μη γκρινιάζεις σ'εμένα τώρα· δε σ'έμπλεξα εγώ.»

Η οδηγός ονομάζεται Λιβώνη Μάρλατκοφ, και ο Αίολος, φυσικά, γνωρίζει ήδη πού μένει. Το σπίτι της είναι στο Νέο Δώμα, μια περιοχή της Άντχορκ δυτικά του ποταμού Σέρντιληθ. Πρόκειται για ένα διαμέρισμα στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας. Δεν είναι παντρεμένη, δεν είναι γνωστό αν έχει κάποια σταθερή ερωτική σχέση (αλλά μάλλον δεν έχει), και το όχημα που χρησιμοποιεί ως επιβατηγό είναι τετράκυκλο και έχει δύο μεγάλα καθίσματα-καναπέδες πίσω από το κάθισμα του οδηγού και του συνοδηγού, όπως τα περισσότερα επιβατηγά οχήματα της Άντχορκ.

Ο Αίολος μού δίνει μια φωτογραφία της, μια φωτογραφία του οχήματός της, και κάποιες επιπλέον πληροφορίες για τη ζωή της που έχει καταφέρει ν'ανακαλύψει η Δυναστεία. Μετά κατεβαίνουμε από το Κρεμαστό Πάρκο (μέσω του ανελκυστήρα Βήτα-Βήτα, ξανά) και πηγαίνουμε προς τα εκεί όπου ο Αίολος έχει αφήσει κλειδωμένο το όχημά του.

«Να σε πετάξω πουθενά, ραλίστα;» ρωτά καθώς ξεκλειδώνει τις πόρτες.

«Όχι,» λέω. «Θέλω να σκεφτώ.»

Ο Αίολος νεύει, σα να περίμενε αυτή την απάντηση, μπαίνει στο όχημά του, και το ξεκινά, φεύγοντας από κοντά μου, γλιστρώντας επιδέξια μέσα στην κίνηση της Λεωφόρου Κλητού.

Κοιτάζω την Κλεισμένη πλάι στα πόδια μου, και υψώνει κι εκείνη το κεφάλι της για να με κοιτάξει. Νιαουρίζει.

«Τι κάνουμε τώρα; Έχεις καμια ιδέα;»

Δεν μου απαντά.

Αρχίζω, επομένως, από τα βασικά. Για να προσεγγίσω τη Λιβώνη πρέπει να έχω μια πιστευτή θέση μέσα στην κοινωνία της Άντχορκ, ακόμα κι αν υποτίθεται ότι είμαι ταξιδιώτης ή περαστικός. Πηγαίνω,

λοιπόν, πρώτα να βγάλω μια ψεύτικη ταυτότητα. Έρχομαι σε επαφή με τη Τζούλη, μια πράκτορα της Σιδηράς Δυναστείας που αναλαμβάνει τέτοιες δουλειές στην Άντχορκ και την οποία γνωρίζω από παλιά· μ'έχει ξαναεφοδιάσει με πράγματα που χρειάζομαι. Της μιλάω μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού ενώ βαδίζω στους δρόμους νότια της Λεωφόρου Κλητού, και το μεσημέρι τη συναντώ στη συμβολή Λεωφόρου Μερονυχτίας και Λεωφόρου Ερευνητή, εκεί όπου βρίσκεται το φημισμένο Ενεργειακό Περίπτερο που διαφημιστικά ολογράμματα χορεύουν γύρω από τη στρογγυλή είσοδό του. Η Τζούλη μού δίνει την καινούργια μου ταυτότητα – η οποία με αναγνωρίζει ως πολίτη της Θακέρκοβ, φωτογράφο στο επάγγελμα – την άδεια άσκησης επαγγέλματος στην Άντχορκ, και μια επαγγελματική φωτογραφική μηχανή. Υποτίθεται ότι τραβάω φωτογραφίες και τις πουλάω σε διαφημιστικές εταιρείες και σε ανθρώπους που φτιάχνουν εξώφυλλα και παρόμοια πράγματα.

«Είσαι εντάξει μ'αυτά;» με ρωτά.

«Απολύτως,» αποκρίνομαι.

Το απόγευμα, πηγαίνω στο Νέο Δώμα και περιμένω τη Λιβώνη να περάσει από έναν από τους δρόμους που ξέρω ότι περνά τακτικά όταν ξεκινά τις απογευματινές διαδρομές της. Μετά από λίγο βλέπω το όχημά της να έρχεται. Και δεν έχει πάρει ακόμα κανέναν άλλο πελάτη, παρατηρώ. *Ωραία,* σκέφτομαι, και της κάνω σήμα. Η Λιβώνη σταματά μπροστά μου. Ανοίγω την πόρτα και κάθομαι πλάι της.

«Πού πάμε;» με ρωτά. Είναι καμια δεκαετία μικρότερη από εμένα, με δέρμα κατάλευκο και μαλλιά μαύρα και μακριά, δεμένα επί του παρόντος αλογοουρά η οποία πέφτει μπροστά από τον ώμο της και καταλήγει κάτω απ'τον λαιμό της και μέσα στο μυτερό ντεκολτέ της σκούρας μπλε μπλούζας της. Φορά ένα ζευγάρι στρογγυλά γυαλιά, σκούρα μπλε κι αυτά, για να προστατεύουν τα μάτια της από το απογευματινό φως του ήλιου που αντανακλάται σε μυριάδες τζάμια, κρύσταλλα, και μέταλλα της μεγαλούπολης. Στα χέρια της φορά ένα ζευγάρι μαύρα γάντια χωρίς δάχτυλα.

«Στον Μεγαλόναο της Αρτάλης,» απαντώ.

Η Λιβώνη σφυρίζει καθώς στρίβει σ'έναν δρόμο. «Και τι έκανες εδώ πέρα; Εδώ μένεις;»

Ο Μεγαλόναος της Αρτάλης βρίσκεται στους Μελανθίδες, στα βορειοανατολικά – δηλαδή, στην άλλη άκρη της Άντχορκ. «Όχι,» λέω, «δεν μένω εδώ. Έβγαζα κάτι φωτογραφίες.»

«Δημοσιογράφος είσαι;» με ρωτά καθώς, διασχίζοντας το Νέο Δώμα, αρχίζει να κατευθύνεται προς τη γέφυρα του ποταμού Σέρντιληθ που είναι πιο κοντά μας.

«Φωτογράφος,» αποκρίνομαι, και πιάνουμε κουβέντα ενόσω πηγαίνουμε προς τον προορισμό μας. Της λέω διάφορες φανταστικές λεπτομέρειες για τη δουλειά μου, κι εκείνη μού λέει διάφορες (μάλλον όχι φανταστικές) λεπτομέρειες για τη δική της. Περνάμε από τη γέφυρα του ποταμού, διασχίζουμε δρόμους και περιοχές, περνάμε από μια γέφυρα του υπεραστικού σιδηρόδρομου της Σεργήλης. Γνωριζόμαστε αρκετά, νομίζω, για πρώτη συνάντηση: και νομίζω επίσης πως μ'έχει συμπαθήσει λιγάκι. Προσποιούμαι, φυσικά, ότι είμαι εντυπωσιασμένος από αυτά που μου λέει αλλά και από την ίδια. Χωρίς υπερβολές, εννοείται. Αν κάνεις υπερβολή, ο άλλος πάντα αντιλαμβάνεται ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά· ακόμα κι αν δεν το καταλαβαίνει το λογικό μέρος του μυαλού του, κάποιο σήμα κινδύνου αρχίζει να χτυπά μέσα στην ψυχή του. Είναι η φυσική ανθρώπινη αντίδραση όταν συναντάς κάτι που μοιάζει οριακά ασυνήθιστο.

«Στο Μεγαλόναο για φωτογραφίες πας;» με ρωτά.

«Ναι. Είσαι πιστή της Αρτάλης;»

Η Λιβώνη γελά. «Δεν ξέρω. Δεν πηγαίνω συχνά στους ναούς της.» Γελά ξανά. «Δεν είμαι και άπιστη, υποθέτω!»

Καθοδόν έχουμε πάρει πελάτες δυο φορές και τους έχουμε αφήσει προτού φτάσουμε στους Μελανθίδες· η συζήτησή μας, ασφαλώς, πάντα συνεχιζόταν, δεν σταματούσε εξαιτίας των άλλων που κάθονταν πίσω μας. Και κανένας τους δεν μας διέκοψε για να προσφέρει τη δική του γνώμη σε κάτι που λέγαμε – θετικό σημάδι, νομίζω, γιατί σημαίνει ότι τους δινόταν η εντύπωση πως υπήρχε κάτι το οικείο ανάμεσα σ'εμένα και τη Λιβώνη.

Τώρα, καθώς φτάνουμε στα όρια των Μελανθίδων, μια γυναίκα κάνει σήμα για να την πάρουμε. Η Λιβώνη σταματά μπροστά της.

«Πού πηγαίνετε;» ρωτά μισανοίγοντας το παράθυρο.

«Στον Γενικό Αερολιμένα.» Έχει μαζί της δύο βαλίτσες.

«Αφήνω τον κύριο λίγο πιο πάνω, στον Μεγαλόναο, και μετά στρίβουμε και πάμε, εντάξει;»

«Εντάξει,» συμφωνεί η γυναίκα, και επιβιβάζεται στο όχημα.

Έπειτα από δυο μέρες, συναντώ ξανά τη Λιβώνη, σε διαφορετική συνοικία της Άντχορκ αυτή τη φορά, τυχαία δήθεν, αν και στην πραγματικότητα έχω καταφέρει να την εντοπίσω μέσω του δικτύου της Σιδηράς Δυναστείας. Στην αρχή την είχαν χάσει, οι ανόητοι, και δεν ήξεραν πού ήταν – είχα αρχίσει να σκέφτομαι ότι ίσως θα έπρεπε να τη συναντήσω, τελικά, άλλη μέρα – αλλά μετά έλαβα μια κλήση στον πομπό μου σχετικά με το πού βρισκόταν η τιμονιέρισσα – και δεν ήταν μακριά. Καβάλησα αμέσως το δίκυκλό μου (το οποίο μου έχει παραχωρήσει η Δυναστεία, φυσικά, για να μπορώ να κινούμαι γρήγορα μες στους πολυσύχναστους δρόμους της Άντχορκ) και πήγα στο μέρος που είχε εντοπιστεί η Λιβώνη. Άφησα το μικρό όχημα σ'ένα στενορύμι, κρυμμένο, και βγήκα εκεί όπου πίστευα ότι θα συναντούσα το επιβατηγό της.

Η Λιβώνη χαμογελά που με ξαναβλέπει, και δεν μοιάζει να την ενδιαφέρουν καθόλου οι δύο άλλοι πελάτες που έχει μέσα στο όχημά της καθώς μου λέει: «Πάλι εσύ, φωτογράφε;»

«Η Άντχορκ, τελικά, είναι μικρή πόλη, ε;» της λέω, και γελάμε.

«Πού πηγαίνεις;»

«Στον Ξανθό.» Βρισκόμαστε κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό της πόλης, και ο Ξανθός δεν είναι και τόσο μακριά, αν και στην άλλη μεριά του ποταμού, ανατολικά.

Η Λιβώνη μορφάζει. «Δε βολεύει, δυστυχώς. Πηγαίνω τους κυρίους νότια, τον έναν στον Καταγάλανο και τον άλλο στη Ζυγαριά.» Και οι δύο περιοχές δυτικά του ποταμού.

«Δεν πειράζει,» της λέω. «Θα με κάνεις έναν μικρό κύκλο.»

«Δεν είναι και τόσο μικρός,» γελά.

«Δεν πειράζει· πάμε.»

Η Λιβώνη χαμογελά. «Εντάξει.» Μοιάζει ευχαριστημένη.

Το μεσημέρι, όταν έχουμε φτάσει τελικά στον Ξανθό, τη ρωτάω αν θα συνεχίσει κι άλλο να δουλεύει.

«Θα πάω σπίτι μου σε λίγο.»

«Πού μένεις; Εδώ κοντά;»

«Εκεί που με συνάντησες την πρώτη φορά, στο Νέο Δώμα.»

Της προτείνω να μείνει στον Ξανθό, να φάμε μαζί. «Κερνάω.»

«Δε χρειάζεται να κεράσεις.»

«Κερνάω,» επιμένω. «Πληρώθηκα σήμερα για κάτι φωτογραφίες. Είμαι λιγάκι πιο πλούσιος τώρα, και θέλω να επιστρέψω σύντομα στην αρχική μου οικονομική κατάσταση.»

Η Λιβώνη γελά. «Εντάξει, πάμε.»

Την οδηγώ σ'ένα εστιατόριο στον Ξανθό, και παρατηρώ ότι δεν με ρωτά πού σκόπευα αρχικά να πάω. Σκόπευα να έρθω εδώ για να φάω; Είχα κάποια άλλη δουλειά; Δεν περνά καν απ'το μυαλό της, ή, αν περνά, αποφασίζει πως δεν έχει σημασία, πως είναι πιο σημαντικό το γεγονός ότι τρώμε μαζί.

«Πού μένεις;» με ρωτά σε κάποια στιγμή, ανάμεσα στις άλλες κουβέντες μας. Της λέω την αλήθεια· δεν έχω λόγο να της το κρύψω, άλλωστε. «Μόνος;» με ρωτά.

«Δυστυχώς όχι.»

«Α…»

«Έχω και μια γάτα μαζί μου. Κλεισμένη, τη λένε.»

Η Λιβώνη χαμογελά. «Τι όνομα είν' αυτό;»

Της εξηγώ ότι κάποτε, στη Θακέρκοβ, την έσωσα από ένα μπαούλο μέσα στο οποίο είχε, κάπως, καταφέρει να κλειστεί.

«Με δουλεύεις!»

«Όχι, αυτή είν' η αλήθεια – τ'ορκίζομαι στο Φως της Αρτάλης! Μέσα σε μπαούλο τη βρήκα. Από τότε μ'ακολουθεί παντού.»

«Ίσως απλά να έχει καλό γούστο. Οι γάτες λένε πως έχουν διαίσθηση…»

Δε νομίζω ότι αυτό το υπονοούμενο είναι τυχαίο.

Την επόμενη φορά που συναντιόμαστε με τη Λιβώνη έρχεται εκείνη να με πάρει από το σπίτι μου στον Κλητό, για να με πάει στο μέρος

όπου υποτίθεται πως θα δουλέψω – στην Πλατεία των Τεσσάρων Ανέμων.

«Έχει έρθει ένας θίασος εκεί, το ξέρεις;» μου λέει.

«Το ξέρω.»

«Γι'αυτό πας; Θα τραβήξεις φωτογραφίες από τον θίασο;»

«Εκτός των άλλων.»

Μέχρι να φτάσουμε εξυπηρετούμε ακόμα έναν πελάτη, και προτού βγω από το όχημά της συμφωνούμε να πάρουμε βραδινό μαζί σ'ένα εστιατόριο της Λεωφόρου Κλητού.

«Τι ώρα σταματάς να κυκλοφορείς, τη νύχτα;» τη ρωτάω.

«Κατά τις εννιάμισι, δέκα, συνήθως. Πιο αργά, οι δρόμοι αρχίζουν να γίνονται επικίνδυνοι: και δεν είμαι τόσο απελπισμένη για λεφτά. Έχεις ακούσει για τη συμμορία των Τιμονιέρηδων;»

Τιμονιέρηδες ξέρω πως λένε τους οδηγούς επιβατηγών οχημάτων στην Άντχορκ. «Οδηγοί είναι;» κάνω, παραξενεμένος.

«*Ληστεύουν* οδηγούς – και κυρίως οδηγούς επιβατηγών. Τις νύχτες. Μπορεί να τους συναντήσεις και τη μέρα, αλλά είναι πιο σπάνιο.»

«Δεν τους είχα ξανακούσει. Είναι παλιοί στην Άντχορκ;»

«Υπάρχουν χρόνια εδώ,» μου λέει η Λιβώνη, «αλλά δρούσαν μόνο στις Γραμμές· κανένας οδηγός επιβατηγού δεν πήγαινε στις Γραμμές τις νύχτες – ή, μάλλον, ελάχιστοι. Τώρα, όμως, οι Τιμονιέρηδες δρουν σ'ολόκληρη την πόλη. Έχω ακούσει ότι οδηγοί τούς έχουν συναντήσει ακόμα και κοντά στον Δυτικό Αερολιμένα!» Ο οποίος είναι, πάνω-κάτω, στην ακριβώς αντίθετη μεριά της Άντχορκ απ'ό,τι οι Γραμμές.

«Να προσέχεις,» της λέω. «Έχεις ήδη γίνει η αγαπημένη μου τιμονιέρισσα.»

«Θα τα πούμε στις οκτώμισι,» μου λέει χαμογελώντας, και μετά βγαίνω από το όχημά της και πηγαίνω μια βόλτα στην Πλατεία των Τεσσάρων Ανέμων για να δω τι γίνεται ο φίλος μου ο Βενμίλιος και οι θεατρίνοι του.

Το βράδυ, συναντώ τη Λιβώνη στο εστιατόριο και τρώμε ενώ ακούμε ελαφριά μουσική. Σχολιάζει την απόφαση που πήρε σήμερα ο Πολιτειάρχης της Άντχορκ, η οποία ανακοινώθηκε λίγο πριν από το με-

σημέρι και σύμφωνα με την οποία αυξάνεται ο φόρος στους οδηγούς επιβατηγών οχημάτων.

«Προσπαθεί να βγάλει από εμάς χρήματα για τις ζημιές του πολέμου, κατάλαβες;» λέει η Λιβώνη. «Και να φανταστείς ότι τον ψήφισα κι εγώ αυτό τον άνθρωπο!»

«Η Άντχορκ, πάντως, έχει επιδιορθώσει μεγάλο μέρος των ζημιών…»

«Ναι, αλλά μένουν πολλές ακόμα. Και τώρα, ποιος θα πληρώσει γι'αυτές; Εμείς! Και να κάναμε και κανένα επάγγελμα ξεκούραστο, ακίνδυνο, και επιβαρυντικό για την κοινωνία της Άντχορκ… Ουσιαστικά, λειτούργημα κάνουμε!»

Συμφωνώ μαζί της, φυσικά, και δεν είναι μόνο για να εξακολουθήσω να της είμαι συμπαθής· πιστεύω ότι όντως έχει κάποιο δίκιο. «Τους φωτογράφους δεν τους έχει φορολογήσει επιπλέον ακόμα,» λέω, «αν και το επάγγελμά μας δεν είναι ούτε τόσο κουραστικό ούτε τόσο επικίνδυνο όσο το δικό σας.» Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω αν έχει φορολογήσει τους φωτογράφους ή όχι, αλλά, αφού δεν έχω ακούσει τίποτα, υποθέτω πως όχι. «Θες να γίνεις εσύ φωτογράφος κι εγώ οδηγός;» αστειεύομαι.

Η Λιβώνη γελά. «Δεν ξέρω να τραβάω φωτογραφίες. Εσύ ξέρεις να οδηγείς;»

«Κάτι βασικά πράγματα, μόνο,» λέω ψέματα. «Αλλά φωτογραφίες είναι απλό να τραβάς. Πιάνεις τη συσκευή» – τη βγάζω από την τσάντα μου – «κοιτάζεις μέσα από αυτή την τρύπα, και πατάς αυτό εδώ το κουμπί.»

«Σώπα, δεν σε πιστεύω!»

Είμαι βέβαιος πως μιλάω για τη φωτογραφική μηχανή όπως θα μιλούσε για το αγωνιστικό όχημα κάποιος άσχετος με το ράλι· θα έλεγε, υποθέτω, «Δεν είναι δύσκολο: κάθεσαι στη θέση του οδηγού, πατάς το πετάλι, και γυρίζεις το τιμόνι όταν θες να στρίψεις. Απλά πράγματα!»

Έπειτα από κάποια ώρα, η Λιβώνη με ρωτά: «Μέχρι πότε θα μείνεις στην Άντχορκ;»

«Κανένα μήνα. Μετά πρέπει να γυρίσω στη Θακέρκοβ.»

«Τόσο γρήγορα;»

«Δεν είναι και τόσο γρήγορα. Κανονικά θα έχω τελειώσει με τις δουλειές μου ώς τότε… Θα μπορούσα, βέβαια, να μείνω κι άλλο – αν έχω λόγο. Θα δείξει.»

Δεν φαίνεται να μην καταλαβαίνει το υπονοούμενό μου καθώς με κοιτάζει με στενεμένα μάτια πάνω από την άκρια του μισογεμάτου με κρασί ποτηριού της.

«Γιατί δεν μένεις μόνιμα στην Άντχορκ;» με ρωτά μετά. «Σίγουρα εδώ έχει περισσότερες ευκαιρίες για φωτογράφους…»

«Θα το σκεφτώ. Τίποτα δεν αποκλείεται.»

Δεν ξέρω αν φταίει το γεγονός ότι της είπα πως, μάλλον, θα φύγω σε κανένα μήνα, ή αν το είχε υπόψη της ούτως ή άλλως, αλλά, όταν βγαίνουμε απ'το εστιατόριο, μου προτείνει να πάμε να καθίσουμε στο σπίτι μου αφού δεν είναι μακριά από εδώ.

«Να μην πάμε πρώτα μια βόλτα στο Κρεμαστό Πάρκο;» της λέω, μη θέλοντας να είμαι βιαστικός, εσκεμμένα καθυστερώντας την προκειμένου να της φανεί καλύτερο όταν είμαστε τελικά μαζί.

Η Λιβώνη συμφωνεί. Έτσι ανεβαίνουμε στο Κρεμαστό Πάρκο μέσω του ανελκυστήρα Ν-Β και βαδίζουμε εκεί ανάμεσα σ'άλλο κόσμο που επίσης κάνει βόλτα. Αγοράζουμε ένα χάρτινο κύπελλο με σκαστό καλαμπόκι και μασουλάμε καθώς βολτάρουμε, ενώ συγχρόνως πίνουμε ένα μπουκάλι Πράσινη Γαλανή, δίνοντάς το κάθε τόσο ο ένας στον άλλο. Το χέρι της, συχνά, γλιστρά κάτω από τη ζώνη μου, στην πίσω μεριά του παντελονιού.

Όταν έχουμε διασχίσει μεγάλο μέρος του πάρκου κατεβαίνουμε στον βόρειο πεζόδρομο της Λεωφόρου Κλητού μέσω του ανελκυστήρα Β-Α και βαδίζουμε προς την πολυκατοικία μου, έχοντας ήδη αφήσει το χάρτινο κύπελλο, άδειο, επάνω σ'ένα παγκάκι του Κρεμαστού Πάρκου αλλά κρατώντας ακόμα μαζί μας το μπουκάλι με την Πράσινη Γαλανή, σχεδόν άδειο. Καθώς περπατάμε είμαστε αγκαλιασμένοι και δεν μιλάμε πολύ· φιλιόμαστε περισσότερο. Με τις άκριες των ματιών μου βλέπω διάφορες σκοτεινές φιγούρες να μας κρυφοκοιτάζουν μες στη φθινοπωρινή νύχτα. Μάτια γυαλίζουν από σκιές· καύτρες τσιγάρων λαμπυρίζουν.

Φτάνοντας στο σπίτι μου βρίσκουμε την Κλεισμένη να μας περιμένει, μοιάζοντας θυμωμένη που την έχω αφήσει μόνη – και μοιάζοντας περισσότερο θυμωμένη που έφερα παρέα. Τινάζεται πάνω σε μια καρέκλα, συρίζοντας.

«Η φίλη μου που σου έλεγα,» τη συστήνω στη Λιβώνη, η οποία δεν νομίζω πως παρατηρεί την ενόχληση της γάτας. Δεν αργούμε να καθίσουμε στον καναπέ και να τελειώσουμε την Πράσινη Γαλανή· και μετά, έχοντας αφήσει πίσω τα παπούτσια μας και αρκετά ρούχα, πηγαίνουμε στο υπνοδωμάτιο για να ταλαιπωρήσουμε το κρεβάτι. Η Λιβώνη γαντζώνεται πάνω μου άγρια, αλλά δεν είναι και σαν τη Τζίνα· απλά ενθουσιώδεις.

Τις επόμενες ημέρες, που ξανασυναντιόμαστε στο σπίτι μου ή στο σπίτι της, ανακαλύπτω ότι της αρέσει να τη δένουν, και επιδιδόμαστε και σ’αυτό μερικές φορές. Με τα χέρια δεμένα στο κρεβάτι, ανάσκελα ή μπρούμυτα· με τα χέρια δεμένα σταυρωτά πάνω απ’το κεφάλι· με τα χέρια δεμένα πίσω απ’την πλάτη· με τα χέρια δεμένα κολλητά στα πλευρά της, με σχοινιά γύρω-γύρω. Δε μπορώ να πω ότι της λείπει η φαντασία. Ευτυχώς δεν μου ζητά κι εμένα να δεθώ, γιατί δεν μ’αρέσει να με δένουν· μ’αρέσει να έχω τον έλεγχο του σώματός μου σε όλες τις περιπτώσεις.

Παρουσιάζεται, όμως, ένα πρόβλημα. Και δεν έχει να κάνει με τις ερωτικές μας δραστηριότητες, ούτε με τον χαρακτήρα της Λιβώνης. Έχει να κάνει με τον βασικό σκοπό της δουλειάς μου μαζί της: Δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν τρόπο για να τη μπλέξω με τη Σιδηρά Δυναστεία. Ή, τουλάχιστον, δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν τρόπο για να την μπλέξω ο οποίος δεν θα την κάνει να τσαντιστεί μ’εμένα, ίσως και να με μισήσει.

Πρέπει, όμως, να ενεργήσω. Δεν είμαι για διασκέδαση μαζί με τη Λιβώνη, και ο Αίολος ήδη έχει αρχίσει να με ρωτά τι γίνεται, πώς πηγαίνει η δουλειά.

Έχουν περάσει δεκαπέντε μέρες από τότε που την πρωτογνώρισα όταν αποφασίζω ότι ήρθε η ώρα να κάνω κάτι. Είναι το καλύτερο – το πιο ανώδυνο – που μπορώ να σκεφτώ…

Τη νύχτα, αφήνω τη Λιβώνη να κοιμάται στο κρεβάτι μου. Ντύνομαι και κατεβαίνω από την πολυκατοικία. Πηγαίνω εκεί όπου η οδηγός άφησε το όχημά της, σ'έναν μικρό δρόμο παραδίπλα, μην πιστεύοντας ότι σε τέτοιο μέρος θα το κλέψει κανένας. *Γι'αυτό πρέπει πάντα νάσαι προσεχτικός,* σκέφτομαι καθώς τώρα πλησιάζω το σταθμευμένο όχημα, ρίχνω μια ματιά γύρω μου για να βεβαιωθώ ότι κανείς δεν με παρακολουθεί, και ξεκλειδώνω την πόρτα με τα κλειδιά της Λιβώνης, τα οποία έχω πάρει από το πανωφόρι της. Μπαίνω στο όχημα και το οδηγώ έξω από την Άντχορκ, στην ύπαιθρο, όπου με περιμένει ένας άνθρωπος της Δυναστείας. Του το αφήνω και του λέω να το κρύψει καλά.

«Μην ανησυχείς, ραλίστα· κανείς δεν το βρίσκει παρά μόνο εμείς.»

«Το δίκυκλό μου;»

Μου δείχνει με τον αντίχειρα.

Πηγαίνω πίσω από τα δέντρα και βλέπω το φως του φεγγαριού να αντανακλάται πάνω σε μέταλλα. Καβαλώ το δίκυκλο, το βάζω μπροστά, και επιστρέφω στην Άντχορκ.

Μπαίνοντας ξανά στο σπίτι μου βρίσκω, ευτυχώς, τη Λιβώνη να εξακολουθεί να κοιμάται. Βάζω τα κλειδιά του οχήματός της μέσα στο πανωφόρι της και ξαπλώνω κι εγώ.

Το πρωί, μας ξυπνά το ξυπνητήρι του ρολογιού στο χέρι της. «Θες να σε πετάξω πουθενά;» με ρωτά καθώς ντύνεται.

«Όχι, εντάξει,» της λέω. «Δε θα πιάσω δουλειά από τώρα, σήμερα.»

«Δε φεύγεις ακόμα, έτσι;» Δεν έχει ξαναπροκύψει το θέμα τού πότε θα φύγω, αλλά ο μήνας κοντεύει να περάσει…

«Δεν έχω και πολλά πια να κάνω εδώ… εκτός,» προσθέτω υπομειδιώντας και κοιτάζοντάς την από πάνω ώς κάτω, «από μια πολύ συγκεκριμένη περίπτωση.»

Η Λιβώνη γελά, και με πλησιάζει. Με αγκαλιάζει, καθώς είμαι καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού, και σκύβει για να με φιλήσει. Ενώ τα χείλη μας συναντιούνται, αναρωτιέμαι τι θα έκανε αν ήξερε πως έκλεψα το όχημά της μες στη νύχτα.

«Θα με φωτογραφήσεις;» ρωτά.

«Αν θέλεις.»

«Θέλω. Το βράδυ;»
«Εντάξει.»
Τελειώνει με το ντύσιμο και φεύγει απ'το διαμέρισμα.
Δεν αργεί να επιστρέψει, χτυπώντας το κουδούνι μου επίμονα· κι όταν της ανοίγω για να μπει, είναι αναστατωμένη και εξοργισμένη. «Το όχημά μου! Κάποιο γαμημένο καθίκι της Λόρκης έκλεψε το όχημά μου!»
«Τι;»
«Τι 'τι'; Σου λέω, κάποιος έκλεψε τ'όχημά μου!» Αναστενάζει. «Να καλέσω από εδώ τη Χωροφυλακή;»
«Ναι, βέβαια… Κάλεσέ τους.»
Προλαβαίνω δεν προλαβαίνω να τελειώσω τα λόγια μου, και η Λιβώνη βρίσκεται στον επικοινωνιακό δίαυλο του διαμερίσματος.
Η Κλεισμένη με ατενίζει καχύποπτα, από την κουλουριασμένη θέση της επάνω στον καναπέ.
Δύο χωροφύλακες έρχονται, τελικά, έξω από την πολυκατοικία μου αλλά δεν καταφέρνουν να βρουν τίποτα, κανένα ίχνος για το τι μπορεί να συνέβη με το όχημα.
«Ίσως να ήταν οι Τιμονιέρηδες,» λέει ο ένας – παχύσαρκος, γαλανόδερμος, μελαχρινός.
«Οι Τιμονιέρηδες ληστεύουν αυτούς που *κινούνται*, όχι σταθμευμένα οχήματα,» διαφωνεί ο συνάδελφός του – ένας τύπος λιγνός σαν μπαστούνι, με δέρμα λευκό-ροζ, καστανά μαλλιά, και μουστάκι.
«Και λοιπόν; Θα φοβόνταν να πάρουν κι ένα όχημα που έβρισκαν σταματημένο;»
«Δεν ενεργούν έτσι, αγαπητέ μου–»
«Κλέφτες είναι – αυτό ξέρω εγώ!»
«Ο κάθε απατεώνες έχει και τις *μεθόδους του*,» επιμένει ο λιγνός. «Πάλι τα ίδια θα λέμε; Θυμάσαι τι έγινε πριν από–;»
«*Συγνώμη*,» τους διακόπτει, τσαντισμένα, η Λιβώνη, «το όχημά μου υπάρχει περίπτωση να το εντοπίσετε;»
«Αυτό προσπαθούμε να κάνουμε, κυρία μου,» λέει ο παχύσαρκος χωροφύλακας με επαγγελματικό ύφος.
«Γιατί εμένα, τότε, μου φαίνεται ότι *κουβεντιάζετε*;»

«Τι θέλετε να κάνουμε; Μαγικά; Μπορείτε να πάτε στη Μαγική Ακαδημία της Άντχορκ αν–»

«Δε θέλω μάγους! Θέλω κάποιος να βρει το όχημά μου!»

«Θα το έχουμε υπόψη μας,» της υπόσχεται ο λιγνός, λευκόδερμος, μυστακοφόρος χωροφύλακας, «και μόλις εντοπιστεί θα ειδοποιηθείτε.»

«Κι εν τω μεταξύ, τι θα κάνω; Δουλεύω με το όχημά μου, δεν το έχω για βόλτες!»

«Τι θέλετε να κάνουμε εμείς, κυρία μου;» λέει πάλι ο χοντρός χωροφύλακας, και η Λιβώνη τού ρίχνει ένα βλέμμα που μοιάζει να εκτοξεύει σφαίρες. «Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα έτσι όπως είναι η κατάσταση… Καλύτερα να το αφήνατε σε γκαράζ,» προσθέτει. «Είναι πιο ασφαλές. Ειδικά τη νύχτα.»

«Ευχαριστώ για τη συμβουλή,» λέει παγερά η Λιβώνη.

Οι χωροφύλακες φεύγουν, στο τέλος, με την υπόσχεση ότι θα έχουν κατά νου το όχημά της και ότι θα ενημερώσουν κι άλλους γι'αυτό. Θα γίνει έρευνα, κι αν το τροχοφόρο βρεθεί θα την ειδοποιήσουν.

Η Λιβώνη πάει να σκάσει, και δεν φαίνεται να υπάρχει κανένας τρόπος για να της φτιάξω τη διάθεση. Προτείνω να πάμε μια βόλτα, αλλά δεν θέλει. Προτείνω να της φτιάξω καφέ, αλλά δεν θέλει. Προτείνω να της βάλω ένα ποτό, αλλά δεν θέλει.

«Τι θέλεις;» τη ρωτάω.

«Τίποτα,» αναστενάζει, καθισμένη σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, στο καθιστικό μου, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο. Καπνίζοντας.

Η Κλεισμένη, ακόμα κουλουριασμένη στον καναπέ, χασμουριέται επιδεικτικά.

Η Λιβώνη περνά την ημέρα στο σπίτι μου, και κάνει μερικές κλήσεις μέσω του επικοινωνιακού διαύλου του διαμερίσματος για να μιλήσει σε κάποιους ανθρώπους. «Θα σ'τις πληρώσω,» μου λέει.

«Μη λες ανοησίες,» της λέω· η ενεργειακή κατανάλωση είναι, έτσι κι αλλιώς, ελάχιστη.

«Εσύ μη λες ανοησίες.»

«Ούτε που να το συζητάς.»

Σε κάποια στιγμή, πιάνω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου από ένα συρτάρι και τον ανοίγω, καλώντας έναν συγγενή και λέγοντάς του κάτι σαχλαμάρες σαν να πρόκειται για άνθρωπο με τον οποίο συνεργάζομαι για να πουλάω φωτογραφίες. Μιλάω, όμως, με τρόπο λιγάκι περίεργο – εσκεμμένα – για να κάνω τη Λιβώνη ν'αρχίσει να υποψιάζεται ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά.

Όταν η κλήση μου τελειώνει, η τιμονιέρισσα παρατηρεί: «Δε μου είχες πει ότι έχεις τηλεπικοινωνιακό πομπό… Πάντα από εδώ δεν με καλούσες;» Δείχνει με το βλέμμα της τον δίαυλο του διαμερίσματος.

«Ναι,» λέω, παίρνοντας μια όψη που δείχνει ότι θέλω ν'αποφύγω να δώσω ευθεία απάντηση, «ναι, από εκεί. Ο πομπός» – τον απενεργοποιώ και τον κρύβω πάλι στο συρτάρι – «είναι… για άλλες δουλειές. Μόνο γι'αυτές, βασικά. Τίποτ' άλλο.»

Η Λιβώνη με κοιτάζει συνοφρυωμένη. Παραξενεύτηκε, είμαι σίγουρος. Αλλά – αναμενόμενα – αποφασίζει να μη δώσει πολλή σημασία.

Η Χωροφυλακή της Άντχορκ, ώς το βράδυ, δεν έχει φυσικά ειδοποιήσει την τιμονιέρισσα – και είμαι βέβαιος πως ούτε πρόκειται ποτέ να την ειδοποιήσει. Αποκλείεται να βρουν το όχημα εκεί όπου το έχουν κρύψει οι συγγενείς. Η Λιβώνη είναι θυμωμένη και αγχωμένη. Καπνίζει το ένα τσιγάρο πάνω στ'άλλο και δαγκώνει τα νύχια της. Η Κλεισμένη δείχνει να τη φοβάται. Μέσα στο καθιστικό έχουμε ανοιχτό τον τηλεοπτικό δέκτη, συντονισμένο στη *Φωνή του Κοσμήματος*, τον μεγαλύτερο τηλεοπτικό σταθμό της Άντχορκ· βλέπουμε, σε κάποια στιγμή, τον Πολιτειάρχη Μάσνερτιφ να μιλά σε μια δημοσιογράφο για το θέμα της αύξησης του φόρου των οδηγών επιβατηγών της πόλης.

«Μαλακίες!» μουγκρίζει η Λιβώνη σβήνοντας απότομα το τσιγάρο της. «Κλείσ' τον.»

Κλείνω την οθόνη. «Δεν ωφελεί να κάθεσαι συνέχεια και να καταριέσαι,» της λέω.

«Και τι προτείνεις να κάνω;»

Προς στιγμή παίρνω μια έκφραση που μαρτυρά ότι είμαι έτοιμος να πω κάτι σοβαρό, κάτι πολύ σημαντικό ίσως· αλλά μετά η έκφρασή μου αλλάζει. «Δε… δεν ξέρω,» λέω αβέβαια.

Η Λιβώνη συνοφρυώνεται. «Τι; Τι σκέφτηκες;»

Κουνάω το κεφάλι αμέσως. «Τίποτα… Λυπάμαι που… δε μπορώ να βοηθήσω, Λιβώνη.»

Αναστενάζει. «Δε φταις εσύ. Συγνώμη που ξεσπάω επάνω σου.» Σηκώνεται κι έρχεται να με φιλήσει πεταχτά στα χείλη, εκεί όπου στέκομαι πλάι στον τηλεοπτικό δέκτη.

«Καταλαβαίνω,» αποκρίνομαι. «Δεν είναι παράλογο να θες κάπου να ξεσπάσεις. Κι αφού είμαι εδώ…» χαμογελάω. Και σκέφτομαι, συγχρόνως, ότι τώρα δρω σαν τη Τζίνα. Κι εκείνη το ίδιο – ή παρόμοιο – παιχνίδι δεν έπαιξε μαζί μου, τότε που πρωτοείχα μπει στη Δυναστεία; Αυτές οι καταστάσεις είναι βγαλμένες απ'το μυαλό της Λόρκης! Αναρωτιέμαι αν η Τζίνα αισθανόταν τόσο άσχημα όσο αισθάνομαι εγώ τώρα. Για κάποιο λόγο, δεν το νομίζω.

«Θες να σε φωτογραφήσω;» λέω. «Για να σου πάρω λίγο το μυαλό απ'ό,τι συνέβη;»

Η Λιβώνη δείχνει αναποφάσιστη, σαν να είναι ιερόσυλο να πάψει να βρίζει και να καταριέται και να αναστενάζει και να καπνίζει και να είναι εξοργισμένη. Τελικά, όμως, αποκρίνεται: «Ναι. Πάμε. Ή εδώ;» Ένα στραβό μειδίαμα παρουσιάζεται στο πρόσωπό της. «Πώς *ακριβώς* θες να με φωτογραφήσεις;»

«Όπως εσύ θέλεις.»

Οι μισές φωτογραφίες καταλήγουν να είναι με τη Λιβώνη ντυμένη, οι άλλες με τη Λιβώνη ημίγυμνη, και κάποιες με τη Λιβώνη τελείως γυμνή. Σε διάφορες πόζες. Εκείνη που μου αρέσει περισσότερο είναι αυτή που η Λιβώνη φορά μόνο τα παπούτσια της και κάθεται σε μια καρέκλα με τα πόδια σταυρωμένα στο γόνατο. Αρχίζω να αναρωτιέμαι αν – *αν* – έχω ταλέντο, μήπως, ως φωτογράφος…

«Εμφάνισέ τες!» με προτρέπει η τιμονιέρισσα, ντυμένη τώρα αλλά χωρίς τα παπούτσια της. «Θέλω να τις δω!»

Τις εμφανίζω και τις βλέπουμε.

Η Λιβώνη γελά. «Θεοί! Ντρέπομαι.» Τα κατάλευκα μάγουλά της έχουν κοκκινίσει. «Μην τις πουλήσεις πουθενά, έτσι;»

«Μ'έχεις για τέτοιο άνθρωπο;»

«Για πλάκα το είπα, αλλά…» Γελά ξανά. «Είσαι πολύ καλός φωτογράφος!» μου λέει και με φιλά δυνατά.

Θα τρελαθούμε τελείως.

Η Χωροφυλακή δεν μας καλεί ούτε την επόμενη ημέρα, κι αρχίζω να αφήνω μερικά υπονοούμενα ότι ίσως να μπορούσα εγώ να βοηθήσω τη Λιβώνη να βρει το όχημά της.

«Τι εννοείς;» με ρωτά, το μεσημέρι, ενώ τρώμε και έχω πάλι πει κάτι περίεργο.

«Τίποτα. Απλώς το ανέφερα…»

Το απόγευμα, με καλεί μια συγγενής στον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου. Κανονισμένο, φυσικά, για να βάλω κι άλλες υποψίες στο μυαλό της τιμονιέρισσας. Λέω κάτι σαχλαμάρες για φωτογραφίσεις και φωτογραφίες στη συγγενή (που τυχαίνει να είναι η Τζούλη) μαζί με διάφορες περίεργες φράσεις. Με τις άκριες των ματιών μου βλέπω τη Λιβώνη να με κοιτάζει παραξενεμένη. *Ωραία,* σκέφτομαι. *Τώρα δεν θα ξαφνιαστεί. Ούτε θα νομίσει ότι υπερβάλλω.*

Όταν νυχτώνει, η Λιβώνη είναι απεγνωσμένη. Κάθεται στον καναπέ μου και καπνίζει παρακολουθώντας μια ανόητη σειρά στον τηλεοπτικό σταθμό *Σεργήλια Αστέρια*. Της προτείνω να φάει, αλλά δεν θέλει. Της προτείνω να πιει, αλλά δεν θέλει.

«Ξέρεις κάτι;» της λέω μετά, «μπορώ να σε βοηθήσω να βρεις το όχημά σου. Ή μάλλον, ξέρω ποιοι μπορούν να σε βοηθήσουν…»

Αμέσως τινάζεται όρθια, τρομάζοντας την Κλεισμένη που είναι κουλουριασμένη πλάι της. «Ποιοι; Είναι αυτοί που…; Μιλούσες μαζί τους πριν; Είναι…;» Κομπιάζει· τα παράξενα υπονοούμενά μου την έχουν μπερδέψει.

Της εξηγώ πως υπάρχει μια οργάνωση στην Άντχορκ που είναι κρυφή και που, μάλλον, μπορεί να τη βοηθήσει να βρει το όχημά της. «Αν όμως σου κάνουν μια τέτοια χάρη, μετά θα τους χρωστάς…»

«Τι θέλουν; Λεφτά; Έχω λεφτά, αν και… εντάξει, δεν είμαι πλούσια… Τι είναι; Ειδικοί ερευνητές;»

Χαμογελάω. «Όχι, δεν είμαστε ειδικοί ερευνητές. Δεν κατάλαβες τι σου είπα; Είναι *μυστική* οργάνωση. Ο κόσμος δεν ξέρει για την ύπαρξή της.»

«Είσαι, δηλαδή, κι εσύ σ’αυτή την οργάνωση;»

Δεν της απαντώ· της λέω πως, αν τη βοηθήσουμε, θα μας χρωστά και θα πρέπει να γίνει μία από εμάς: δεν νοείται να γνωρίζει για εμάς χωρίς να είναι μία από εμάς. Αυτό την τρομάζει, και είναι φανερά απορημένη. Της εξηγώ ότι δεν θα είναι η μόνη τιμονιέρισσα που βρίσκεται μέσα στην οργάνωσή μας· αρκετοί τιμονιέρηδες της Άντχορκ είναι μέλη.

«Και τι κάνουν;» με ρωτά.

«Διάφορα,» αποκρίνομαι. «Κυρίως, υποστηρίζουν ο ένας τον άλλο, θα μπορούσες να πεις.»

Συνοφρυώνεται. «Συμβαίνουν και… παράνομα πράγματα μ’αυτούς;»

«Ναι,» παραδέχομαι.

Μου κάνει και μερικές άλλες ερωτήσεις σχετικά με τη μυστηριώδη οργάνωση, και ή απαντώ με γενικότητες ή της λέω πως δεν μπορώ να της αποκαλύψω κάτι τέτοιο μέχρι που να αποφασίσει αν θέλει να γίνει μέλος.

Κατά τα μεσάνυχτα, το αποφασίζει.

«Εντάξει,» μου λέει. «Αλλά αν δεν βρουν το όχημά μου; Θα πρέπει πάλι να γίνω μέλος;»

«Όχι,» απαντώ. «Όμως αν το βρουν, να ξέρεις ότι θα χρωστάς, και ότι πλέον θα είσαι μία από εμάς.»

Η Λιβώνη συμφωνεί, και μετά κάνουμε έρωτα.

Η Σιδηρά Δυναστεία δεν αργεί καθόλου να βρει το κλεμμένο όχημα της Λιβώνης αφού εκείνη το έκλεψε. Ή, μάλλον, εγώ· δεν μπορώ να κρύβομαι από τον εαυτό μου… Η Λιβώνη είναι πολύ ευχαριστημένη, και μου λέει πως ήταν ανόητη που είχε διστάσει έστω και λίγο. «Πιο καλά, φαίνεται, είναι να συνεργάζεσαι με περίεργες οργανώσεις σ’αυτή την πόλη παρά να εμπιστεύεσαι τη Χωροφυλακή!»

Μην πας στοίχημα, σκέφτομαι, αλλά δεν το λέω.

Μέσα στις επόμενες ημέρες, η Λιβώνη αρχίζει να ξεπληρώνει το χρέος της στην οικογένεια, αφού της δίνω κάποιες βασικές πληροφο-

ρίες για το τι συμβαίνει με τη Σιδηρά Δυναστεία μέσα στην Άντχορκ. Της συστήνω τον Αίολο κι εκείνος αναλαμβάνει να τη συστήσει σε άλλους τιμονιέρηδες συγγενείς. Δεν της αποκαλύπτω, ασφαλώς, όλους τους πράκτορες που γνωρίζω – και είμαι σίγουρος πως ούτε εγώ δεν γνωρίζω όλους τους πράκτορες μέσα στην Άντχορκ. Ούτε κατά διάνοια δεν τους γνωρίζω όλους. Ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να είναι με τη Δυναστεία και ποιος όχι.

Αλλάζω σπίτι και φροντίζω η Λιβώνη να με χάσει, όπως μου ζητά ο Αίολος. Πηγαίνω να μείνω στους Μελανθίδες, σ'ένα ρετιρέ, από το μπαλκόνι του οποίου μπορείς να δεις τις γραμμές του τρένου που διασχίζουν την Άντχορκ από τα βορειοδυτικά ώς τα νοτιοανατολικά. Ο φωτογράφος ήρθε η ώρα ν'αλλάξει επάγγελμα. Η Τζούλη μού βγάζει καινούργια ταυτότητα, κι αυτή τη φορά είμαι πολίτης του Κοσμήματος της Σεργήλης, όχι της Θακέρκοβ.

«Μάλιστα…» αναστενάζω, στεκόμενος στο ψηλό μπαλκόνι μου και καπνίζοντας ένα τσιγάρο. «Υπέροχα…» Στο μυαλό μου δεν μπορεί να σταματήσει να στριφογυρίζει το γεγονός ότι κάνω συνεχώς ελεεινά πράγματα όσο βρίσκομαι μέσα στη γαμημένη Δυναστεία.

Και τι κερδίζεις απ' όλες αυτές τις μαλακίες;

Ακόμα να ξεχρεωθείς, κωλοραλίστα.

«Θα τους σκοτώσω όλους, τους γαμιόληδες!» μουγκρίζω, εκτοξεύοντας το τσιγάρο μου μακριά από το μπαλκόνι και πηγαίνοντας στο εσωτερικό του διαμερίσματος, το οποίο είναι πολυτελείας και πλήρως εξοπλισμένο με ό,τι μπορεί κανείς να επιθυμεί.

Διαφήμιση στον τηλεοπτικό σταθμό της Άντχορκ Σεργήλια Αστέρια:

****

[Γυναικεία φωνή που δίνει **έμφαση** σε συγκεκριμένες λέξεις:] <<Η Βατράνια ξεκινά τον δύσκολο δρόμο της **εξορίας** από την εταιρεία του πατέρα της… Ο Αλλάνδρης, ακόμα χρεωμένος στον **αδίστακτο μεγιστάνα** Αστρομάχο, βρίσκεται στα ίχνη της **χαμένης αδελφής του**… Και η Ζαρνάφι'σαρ, κρατώντας παγιδευμένη μέσα στον καθρέφτη της την τρομερή δαιμόνισσα που προσπάθησε να τη δολοφονήσει, επισκέπτεται τον άνθρωπο που υποπτεύεται ότι επικαλέστηκε αυτή την εφιαλτική οντότητα από άλλη διάσταση – **τον πρώην σύζυγό της και λαθρέμπορο όπλων Σερφάντη!**>>

[Συγχρόνως με τη φωνή, σκηνές παρουσιάζονται στην οθόνη από το επεισόδιο 438 της σειράς *Εστίες Οργής*:

- Το δεξί τακούνι της Βατράνιας σπάει στη γωνία ενός σκιερού πεζόδρομου, κι από γύρω άγριες όψεις αστέγων την παρατηρούν.
- Ο Αστρομάχος λέει στον Αλλάνδρη: «Ίσως αυτή να είναι η τελευταία σου ευκαιρία!»
- Η παγιδευμένη δαιμόνισσα (μια γυναίκα με σώμα βάτραχου και μεγάλα νύχια) παλεύει μέσα στον καθρέφτη της Ζαρνάφι'σαρ.]

ΕΣΤΙΕΣ ΟΡΓΗΣ

[Κι άλλες σκηνές από το επεισόδιο 438 της σειράς *Εστίες Οργής*, ενώ τώρα καμια φωνή δεν ακούγεται:

- Η Βατράνια, φανερά κουρασμένη, κάθεται σ’ένα παγκάκι του Κρεμαστού Πάρκου, κι ένας άγνωστος τύπος με καπαρντίνα και καπέλο την πλησιάζει.
- Ο Αλλάνδρης ανοίγει μια πόρτα, που τρίζει έντονα, και φωτίζει ένα σκοτεινό δωμάτιο. Στη γωνία κάτι σαλεύει…
- Η Ζαρνάφι’σαρ, περνώντας ανάμεσα από οπλισμένους μπράβους, στέκεται μπροστά στον Σερφάντη και λέει σταθερά: «Πρέπει να μιλήσουμε. Τώρα.»]

[Αντρική φωνή:] <<Απόψε, στις εννιάμισι, μη χάσετε το πιο αποκαλυπτικό επεισόδιο της σειράς! **Μόνο στα *Σεργήλια Αστέρια*!**>>

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΓΑΤΑ

Καθώς ο χειμώνας μπαίνει, κάνω διάφορες μικροδουλειές για τη Σιδηρά Δυναστεία, οι περισσότερες από τις οποίες δεν ξέρω καν ποια μπορεί να είναι η σημαντικότητά τους. Ο άνθρωπος που μεταφέρει τον κλειστό φάκελο ενός μηνύματος δεν μπορεί να γνωρίζει τι γράφει το μήνυμα. Παρομοίως, όταν εγώ βάζω μέσα στο τετράκυκλο όχημά μου (ναι, τώρα έχω και τετράκυκλο όχημα, όχι μόνο δίκυκλο) μια παράξενη εξηντάρα γυναίκα για να τη μεταφέρω, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, σε μια βίλα δεκαπέντε χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Άντχορκ, δεν μπορώ να γνωρίζω τι ακριβώς συμβαίνει. Ούτε μπορώ να γνωρίζω γιατί ένας σκιώδης αλχημιστής θέλει να αφήσω μπροστά σε μια συγκεκριμένη πολυκατοικία στον Καταγάλανο μια δερμάτινη τσάντα που μυρίζει σαν κάτι νεκρό να βρίσκεται μέσα.

Ο χειμώνας αυτού του χρόνου δεν είναι ήπιος, όπως αποδεικνύεται· ή, τουλάχιστον, δεν είναι ήπιος εδώ, στην Άντχορκ. Το Κόσμημα της Σεργήλης χτυπιέται από άγριους ανέμους που έρχονται από τη θάλασσα μαζί με πελώρια κύματα που προκαλούν σοβαρές ζημιές στις αποβάθρες του λιμανιού αλλά και στα οικήματα που βρίσκονται κοντά στο λιμάνι· το νερό γεμίζει τους δρόμους. Και χτυπά, επίσης, το Διχαλωτό, ένα νησί που βρίσκεται μέσα στον ποταμό Σέρντιληθ λίγο προτού αυτός χυθεί στη θάλασσα. Έχει πάρει το όνομά του εξαιτίας του σχήματός του, και είναι οικοδομημένο. Τρεις γέφυρες το συνδέουν με την υπόλοιπη Άντχορκ: μία με την ανατολική όχθη του ποταμού, μία με τη δυτική, και μία γέφυρα ενώνει τα δύο κέρατα του Διχαλωτού μεταξύ τους. Οι χειμωνιάτικες καταιγίδες κάνουν την ανατολική γέφυρα να σπάσει, και επισκευές αρχίζουν να γίνονται προτού μπορέσει ξανά να θεωρηθεί ασφαλής.

Στις ειδήσεις ακούω ότι χρόνια είχαν τέτοιες καταιγίδες να χτυπήσουν την Άντχορκ, πολλά χρόνια. Και στις εφημερίδες το ίδιο λένε.

Ορισμένοι, μάλιστα, αρθρογραφώντας προσπαθούν να κάνουν διάφορες υποθέσεις που σχετίζονται με τη φύση της διάστασης ή ακόμα και με τα καπρίτσια των θεών. Δε θυμάμαι ποτέ άλλοτε να έχουν μελετήσει τόσο πολύ τη Βιρινέθη, τη θεά των υδάτων της Σεργήλης. Για να είμαι ειλικρινής, είχα μισοξεχασμένη την ύπαρξή της. Μόνο οι άνθρωποι που ταξιδεύουν στις θάλασσες ή στους ποταμούς, ή που κατοικούν πλάι σε ακτές ή όχθες, της δίνουν σημασία.

Στο Διχαλωτό, όμως, δεν έπαθαν ζημιές μονάχα οι γέφυρες αλλά και κάμποσα οικοδομήματα. Και σ’ένα από αυτά φαίνεται πως υπάρχει κάτι που θέλουμε. Μια νύχτα, οδηγώ ένα μικρό φορτηγό από τις ανατολικές όχθες του ποταμού στις δυτικές, και από εκεί, περνώντας τη γέφυρα που, αν και χτυπημένη από τις καταιγίδες, στέκεται ακόμα, φτάνω στο Διχαλωτό. Μαζί μου είναι μια ομάδα ανθρώπων της οικογένειας – τρεις άντρες και μια γυναίκα. Μονάχα τον έναν απ’ αυτούς γνωρίζω από παλιά· οι άλλοι μού είναι άγνωστοι. Αλλά δεν χρειάζεται να τους γνωρίζω για να τους κάνω τον οδηγό· τίποτ’ άλλο δεν θα ζητηθεί από εμένα, μου έχουν πει.

Σταματάω το μικρό φορτηγό μπροστά σ’ένα οικοδόμημα άσχημα τσακισμένο από τις υδατοθύελλες. Οι υπόλοιποι βγαίνουν ενώ εγώ περιμένω μέσα. Πλησιάζουν το ερείπιο, που οι περισσότερες οροφές του έχουν καταρρεύσει, και μπαίνουν με μεγάλη προσοχή, κρατώντας φακούς. Ο λόγος της αναζήτησής τους, όπως μου έχουν αποκαλύψει, είναι η ανάκτηση κάποιων εγγράφων σημαντικών για τη Σιδηρά Δυναστεία. Ποια ακριβώς είναι η φύση των κειμένων αυτών, όμως, πάω στοίχημα πως πιθανώς ούτε οι ίδιοι να μην ξέρουν.

Καθώς περιμένω, βγαίνω από το μικρό φορτηγό και κοιτάζω γύρωγύρω. Φυλάω τσίλιες, μήπως κανένας παρείσακτος παρουσιαστεί. Και σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να ειδοποιήσω τους συγγενείς με τον πομπό μου, ώστε να το έχουν υπόψη τους.

Δεν παρατηρώ κανέναν να έρχεται – το νυχτερινό τοπίο είναι έρημο – αλλά σύντομα αρχίζω να διακρίνω πως ο καιρός χαλά. Άνεμος σηκώνεται, και στα βόρεια βλέπω τη θάλασσα να αγριεύει, να αφρίζει, κύματα να ορθώνονται. Ανοίγω τον πομπό μου και το λέω στους

συγγενείς μέσα στο ερείπιο. «Βιαστείτε γιατί δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει.»

Δεν πρέπει να βιάζονται και πολύ, όμως. Ή ίσως η δουλειά τους να μη μπορεί να ολοκληρωθεί πιο γρήγορα: ίσως αυτά τα έγγραφα να βρίσκονται σε μέρος που δυσκολεύονται να φτάσουν. Ο καιρός, εν τω μεταξύ, χαλά κι άλλο. Ο άνεμος φέρνει νερό μαζί του, με πιτσιλά. Μπαίνω στο μικρό φορτηγό κι ανάβω τη μηχανή: είμαι έτοιμος να φύγω αν καμια υδατοθύελλα χτυπήσει το Διχαλωτό πάλι.

Όταν είμαι στα πρόθυρα να ξανακαλέσω τους συγγενείς και να τους πω «Ή έρχεστε ή δεν θα με βρείτε εδώ», τους βλέπω να βγαίνουν από το ερείπιο και, τρέχοντας, να έρχονται στο φορτηγό.

«Με το πάσο σας…» τους λέω.

Και μιλάνε όλοι μαζί: «Δε γινόταν πιο γρήγορα, ραλίστα.» – «Δεν αστειευόσουν όταν είπες ότι ο καιρός χάλασε!» – «Τι κάθεσαι; Πάμε! Θα πιάσει καμια καταιγίδα.»

Άκου να δεις που έχουν και παράπονα!

Πατάω το πετάλι, στρίβω το τιμόνι, και φεύγουμε από το Διχαλωτό προτού ο άνεμος και η θάλασσα αγριέψουν κι άλλο. Έχω την αίσθηση ότι πίσω μου βρίσκεται η οργή κάποιου θεού – της Βιρινέθης; – καθώς τα τζάμια πιτσιλίζονται από νερό.

Πέντε μέρες μετά απ' αυτό το περιστατικό, ο Λαοκράτης Άλθαρνεφ, από τις Ψηλές Νύχτες, με καλεί στον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου ενώ είμαι ξαπλωμένος στον καναπέ του σαλονιού του ρετιρέ με την Κλεισμένη κουλουριασμένη επάνω στο στήθος μου και μουσική (*Δουλειές, Δουλειές Ατελείωτες*, του συγκροτήματος Κεκλιμένα Εργοστάσια) να έρχεται από τα μεγάλα ηχεία του ηχοσυστήματος.

«*Είσαι μόνος, ραλίστα;*»

«Μια γάτα είναι μαζί μου.»

«*Εννοείς ότι είσαι με παρέα; Ή είναι, μήπως, η γάτα που βρήκες στο–;*»

«Αυτή είναι.»

«*Κάποιος θέλει να σου μιλήσει; Μπορεί νάρθει το βράδυ;*»

Ρωτάω ποιος, και ο Λαοκράτης μού αποκρίνεται ότι πρόκειται για έναν μάγο του τάγματος των Ερευνητών – συγγενή, φυσικά – ο ο-

ποίος θέλει να μου μιλήσει για τη γάτα. Ή για κάτι που έχει σχέση με τη γάτα. «*Δε διευκρίνισε. Οι μάγοι είναι περίεργοι, ούτως ή άλλως.*»

«Τι μπορεί να τον ενδιαφέρει η γάτα;»

«*Δεν ξέρω, ραλίστα· αυτό σού λέω.*»

Αφού η τηλεπικοινωνία μας τερματίζεται, ρωτάω την Κλεισμένη, ενώ τώρα στέκομαι όρθιος κι εκείνη είναι ακόμα στον καναπέ: «Τον ξέρεις αυτό τον μάγο;»

Η γάτα συρίζει και πηδά στο πάτωμα γυρίζοντάς μου την ουρά.

«Μην αποφεύγεις να μου απαντήσεις!»

Η Κλεισμένη εξαφανίζεται προς το υπνοδωμάτιο.

Γυναίκες…

Ο μάγος, που ονομάζεται Σέλκιος'σαρ, έρχεται καθώς σουρουπώνει. Μου χτυπά το κουδούνι και του ανοίγω. Είναι ένας άντρας μετρίου αναστήματος με κόκκινο δέρμα και μαύρα-μπλε μαλλιά, μακριά ώς τους ώμους. Στο σαγόνι έχει ένα μικρό γένι. Είναι ντυμένος με μια κοντή, καφετιά καπαρντίνα, μαύρη μάλλινη μπλούζα, γκρίζο παντελόνι, και μπότες.

«Καλησπέρα,» λέει καθώς βαδίζει προς το σαλόνι μου. «Ελπίζω να μην ενοχλώ.»

«Κι εγώ αυτό ελπίζω.»

Ο Σέλκιος'σαρ χαμογελά φευγαλέα. «Ο ραλίστας είσαι, έτσι;»

«Ναι. Θα πιεις κάτι;»

Η Κλεισμένη κοιτάζει τον μάγο με επιφύλαξη, από τη θέση της επάνω στον καναπέ, και ο μάγος την κοιτάζει με τα μάτια του στενεμένα. «Αυτή είναι…» μουρμουρίζει.

«Στην Κλεισμένη αναφέρεσαι;»

Ο Σέλκιος'σαρ στρέφεται τώρα σ'εμένα. «Κλεισμένη;»

«Της έδωσα αυτό το όνομα επειδή τη βρήκα κλεισμένη μέσα στο μπαούλο του προηγούμενου σπιτιού μου.»

«Είναι αλήθεια, λοιπόν!» Τα μάτια του γυαλίζουν. Είναι τρελός;

«Ναι. Θα πιεις κάτι;»

«Τίποτα, ευχαριστώ.» Στρέφει ξανά το βλέμμα του στην Κλεισμένη, η οποία πηδά στο πάτωμα και κρύβεται κάτω από τον καναπέ, συρίζοντας. Δε νομίζω ότι τον γουστάρει.

«Τι συμβαίνει;» ρωτάω. «Της έχεις κάνει βασανιστήρια;»

Ο μάγος με αντικρίζει ξανά. «Πώς ακριβώς τη βρήκες;»

«Τι εννοείς; Την άκουσα να γρατσουνίζει το μπαούλο από μέσα.»

«Σε τι *κατάσταση* τη βρήκες,» διευκρινίζει ο Σέλκιος'σαρ.

Ανασηκώνω τους ώμους. «Καλά ήταν. Δεν πρέπει να βρισκόταν πολύ καιρό εκεί μέσα. Μια, δυο μέρες, στη χειρότερη περίπτωση. Ίσως λιγότερο. Δε θα μπορούσε ν'αντέξει και περισσότερο χωρίς νερό, υποθέτω. Το μπαούλο ήταν κλειδωμένο, παρεμπιπτόντως· δεν ήταν απλά κλειστό. Εσύ την είχες κλειδώσει εκεί;»

«Ναι.»

Δεν είναι, λοιπόν, ν'απορεί κανείς που σε αντιπαθεί. «Γιατί;»

«Για να μπω στην Άλφα-Χι.»

«Τι πράγμα;»

«Σε μια ενδοδιάσταση που δεν μένει στο ίδιο σημείο αλλά παρουσιάζεται πάντα σε κάποιο μέρος μέσα στην Άντχορκ.»

«Και τι σχέση μπορεί να έχει η γάτα με την ενδοδιάσταση;»

«Για να μπεις στην Άλφα-Χι πρέπει να ισχύουν ορισμένες *συνθήκες*· δεν παρουσιάζεται αλλιώς διαστασιακή δίοδος.»

«Και πάλι, δεν καταλαβαίνω τι σχέση–»

«Η γάτα είναι μέρος των συνθηκών, φυσικά!»

Τον κοιτάζω δύσπιστα.

Ο μάγος εξηγεί: «Πρέπει να κλείσεις τη γάτα μέσα σ'ένα μπαούλο, και να την κλειδώσεις, και δίπλα στο μπαούλο πρέπει να υπάρχει ένα τραπέζι περίπου τόσο στο μέγεθος» – μου δείχνει με τα χέρια του – «και δύο καρέκλες. Κι επάνω στο τραπέζι πρέπει να είναι μια σβηστή λάμπα λαδιού, ένα πιστόλι, *άδειο*, κι ένα ξιφίδιο.»

«Μάλιστα,» λέω, αν και όλ' αυτά μού ακούγονται *πολύ* περίεργα. «Και τώρα τι ζητάς από εμένα; Ήθελες να μάθεις για τη γάτα;»

«Χρειάζομαι τη γάτα για να ξαναμπώ στην ενδοδιάσταση, Ζορδάμη,» εξηγεί ο Σέλκιος'σαρ.

Γελάω κοφτά. «Και γιατί δεν έπιανες μια άλλη γάτα από τους δρόμους της Άντχορκ; Σίγουρα δεν υπάρχει έλλειψη γατών στο Κόσμημα της Σεργήλης…»

Ο μάγος με αγριοκοιτάζει. «Δεν αστειεύομαι,» μου λέει. «Η συγκεκριμένη δεν είναι μια *οποιαδήποτε* γάτα!»

Υψώνω ένα φρύδι. «Δηλαδή;» Δεν έχω παρατηρήσει τίποτα το… ασυνήθιστο επάνω της.

«Ανήκει σ'ένα είδος που έχει κάποιες ιδιότητες. Μπορείς να το καταλάβεις εξετάζοντάς την με Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως. Κι αυτό το είδος δεν είναι και τόσο κοινό. Δεν βρίσκεις τέτοιες γάτες σ'όλους τους δρόμους της Άντχορκ.»

«Να ρωτήσω κάτι; Γιατί δεν έβγαλες την Κλεισμένη απ'το μπαούλο όταν τελείωσες με τους πειραματισμούς σου;»

«Εκεί είναι το παράξενο!» μου λέει ο Σέλκιος'σαρ. «Η γάτα εξαφανίστηκε!»

«Εξαφανίστηκε;»

«Βρισκόμουν μέσα στην Άλφα-Χι και ερευνούσα τα όριά της, κι όταν βγήκα η γάτα δεν ήταν πια μέσα στο μπαούλο. Και η διαστασιακή δίοδος είχε επίσης πάψει να υφίσταται. Ήταν σαν κάποιος να ήρθε και να έκλεψε τη γάτα όσο δεν κοιτούσα! Ερεύνησα να δω μήπως όντως αυτό είχε συμβεί, μα δεν ανακάλυψα κανένα σημάδι. Έτσι, στο τέλος, κλείδωσα πάλι το μπαούλο και το άφησα στο διαμέρισμα. Η ενδοδιάσταση είχε αρχίσει, ούτως ή άλλως, να απομακρύνεται· το έβλεπα.»

«Πώς τη βλέπεις ν'απομακρύνεται;»

«Σταματούν να υφίστανται κάποιες ενδείξεις στον γύρω χώρο. Όταν ξέρεις για τι να ψάξεις, τις διακρίνεις. Θα τις δεις και μόνος σου σε λίγο.»

«Σε λίγο;»

«Θα έρθεις μαζί μου, φυσικά. Τώρα. Και θα φέρεις και τη γάτα. Η Άλφα-Χι έχει παρουσιαστεί σ'ένα μέρος πολύ βολικό αυτή τη φορά. Αλλά δεν πρέπει να καθυστερούμε.»

Δε μ'αρέσει καθόλου τούτη η ιδέα. Την έχω συνηθίσει την Κλεισμένη, και πολύ φοβάμαι ότι ο μάγος μπορεί να την αποτελειώσει με τους πειραματισμούς του. Τι να του πεις, όμως;

Σκύβω και πιάνω τη γάτα κάτω από τον καναπέ. Δε μου φέρνει αντίσταση, ευτυχώς, έτσι τη σηκώνω στην αγκαλιά μου χαϊδεύοντας

το τρίχωμά της. Εξακολουθεί να κοιτάζει τον Σέλκιο καχύποπτα, παρατηρώ.

«Πάμε,» λέω στον μάγο. «Θα χρειαστούμε όπλα;»

«Όπλα; Δε νομίζω. Γιατί να χρειαστούμε όπλα;»

«Απλώς ρώτησα. Δεν ξέρω αν αυτή η ενδοδιάσταση είναι επικίνδυνη.»

«Δεν είναι επικίνδυνη. Δηλαδή, οι κίνδυνοί της δεν αντιμετωπίζονται με όπλα.»

«Θα πρέπει κι εγώ να μπω;»

«Το αντίθετο, βασικά. Θέλω να μείνεις έξω και να παρατηρείς το μπαούλο.»

«Για να μην ξαναφύγει η γάτα; Μα είπες ότι, την προηγούμενη φορά, απλά εξαφανίστηκε· δεν το ξεκλείδωσε κανένας. Κι αν η γάτα είναι μέσα, και το μπαούλο είναι κλειδωμένο, πού θα ξέρω εγώ αν–»

«Θα δεις, Ζορδάμη. Θα δεις. Λες να μην το έχω σκεφτεί αυτό;»

Αφού παίρνω μια καπαρντίνα και (για καλό και για κακό) ένα πιστόλι διπλής χρήσης (πυροβόλο και ενεργειακό), φεύγουμε από το σπίτι μου. Την Κλεισμένη εξακολουθώ να την κρατάω στην αγκαλιά μου χαϊδεύοντας το τρίχωμά της, γιατί καταλαβαίνω πως ο μάγος τη φρικάρει. Και με το δίκιο της, μάλλον. Κι εμένα με φρικάρει.

Ο Σέλκιος'σαρ έχει αφήσει το όχημά του κάτω από την πολυκατοικία μου: ένα τρίκυκλο με μπροστινό τροχό μεγαλύτερο από τους πισινούς και δύο πόρτες που ανοίγουν προς τα πάνω. Τις ανοίγουμε τώρα και μπαίνουμε. Ο μάγος κάθεται μπροστά, στο τιμόνι, κι εγώ πίσω, μαζί με την Κλεισμένη, η οποία σαλεύει νευρικά μέσα στα χέρια μου.

Ο Σέλκιος'σαρ μάς οδηγεί προς τον ποταμό Σέρντιληθ, πάνω σε μια από τις μεγάλες γέφυρές του, και στη δυτική μεριά της πόλης. Όταν βρισκόμαστε κοντά στον Δυτικό Αερολιμένα, σταματάμε δίπλα σε μια παλιά μονοκατοικία. Βγαίνουμε από το όχημα και βαδίζουμε προς το σπίτι όπου τώρα δεν μοιάζει να μένει κανένας – τα πάντα είναι σκοτεινά. Ωστόσο, δεν δίνει την αίσθηση του εγκαταλειμμένου.

«Τους έδιωξες από εδώ;» ρωτάω τον μάγο.

«Τους πλήρωσα για να φύγουν,» μου λέει καθώς ξεκλειδώνει την εξώπορτα. «Τους είπα ότι πρέπει να γίνουν κάποια πειράματα, και να μην ανησυχούν. Είχαν κι αυτοί προσέξει ότι κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε.»

Καθώς μπαίνουμε στο σπίτι, προτού καν ανάψουμε τα φώτα, παρατηρώ κι εγώ ότι κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει. Ακούω ένα απόμακρο τρίξιμο, σαν από διαρροή ενέργειας περίπου, και βλέπω γαλανές μορφές, σαν φασματικά ολογράμματα αλλά ακαθόριστου σχήματος, να ανασαλεύουν μες στο σκοτάδι. Η Κλεισμένη τσιτώνεται μέσα στα χέρια μου και συρίζει αγριεμένα.

Ο Σέλκιος'σαρ ανάβει τα φώτα του σπιτιού, και οι γαλανές φασματικές μορφές παραμένουν, μη μοιάζοντας να έχουν καμια σχέση με το πόσο σκοτεινός ή πόσο φωτεινός είναι ο χώρος. Ή μήπως δεν έχουν καμια σχέση με την ίδια την όραση; Νομίζω ότι θα μπορούσα να τις δω και με τα μάτια κλειστά.

Κλείνω τα βλέφαρα και το δοκιμάζω. Πράγματι, τις βλέπω. Τα ανοίγω ξανά.

«Το κατάλαβες, ε;» μου λέει ο Σέλκιος'σαρ. «Δεν έχουν να κάνουν με τα μάτια σου. Ούτε φωτογραφίζονται, σε πληροφορώ. Αλλά αυτός ο ήχος – τον ακούς τον ήχο, έτσι; – ηχογραφείται. Κι αναλόγως την ταχύτητα που θα τον ακούσεις, ύστερα από την ηχογράφηση, παίρνει διάφορες μορφές.»

Τι εννοεί ότι ο ήχος *παίρνει διάφορες μορφές*; Τέλος πάντων… «Τα έχεις έτοιμα, βλέπω…» παρατηρώ κοιτάζοντας το μπαούλο και το τραπέζι με τις δύο καρέκλες, στο σαλόνι της μονοκατοικίας. Επάνω στο τραπέζι είναι μια λάμπα λαδιού, ένα πιστόλι, κι ένα ξιφίδιο.

«Φυσικά. Έλα· βάλε τη γάτα εδώ.» Ο Σέλκιος'σαρ ανοίγει το μπαούλο.

Η Κλεισμένη γρυλίζει μέσα στην αγκαλιά μου. «Ήρεμα,» της λέω. «Ήρεμα. Μην τρομάζεις. Μη– Α!» Μου δαγκώνει το δάχτυλο. Αλλά, προτού μου ξεφύγει, καταφέρνω να τη βάλω στο μπαούλο. Και ο Σέλκιος το κλείνει αμέσως, και το κλειδώνει. Φωνές και γρατσουνίσματα ακούγονται από μέσα. Η Κλεισμένη έχει πανικοβληθεί.

Αγριοκοιτάζω τον μάγο. «Ελπίζω να μην πάθει τίποτα.»

Με αγνοεί. Κι από έναν σάκο, αφημένο παραδίπλα, βγάζει μια μεταλλική συσκευή με μικρή οθόνη, διακόπτες, και πλήκτρα. Μου τη δίνει.

«Τι είν' αυτό;» ρωτάω.

«Εντοπίζει τη γάτα,» εξηγεί ο μάγος. «Πάτα αυτό τον διακόπτη.»

Τον πατάω, και η συσκευή ενεργοποιείται· φωτάκια ανάβουν, και στην οθόνη ένα βέλος παρουσιάζεται το οποίο δείχνει προς το μπαούλο.

«Ορίστε: τη βλέπει,» λέει ο Σέλκιος'σαρ. «Η συσκευή είναι φτιαγμένη αποκλειστικά για να εντοπίζει το συγκεκριμένο είδος γάτας. Αν η γάτα εξαφανιστεί από το μπαούλο, θα εξαφανιστεί και το βέλος από την οθόνη σου. Και το ίδιο θα συμβεί αν κάτι άλλο πάρει τη θέση της γάτας μέσα στο μπαούλο.»

«Τι εννοείς, 'κάτι άλλο';»

«Απλά λέω. Θα κρατάς τη συσκευή και θα την παρατηρείς ώσπου να επιστρέψω. Εντάξει;»

«Έγινε.» Κάθομαι στη μία από τις δύο καρέκλες του τραπεζιού. «Δε βλέπω, όμως, καμια δίοδο να έχει παρουσιαστεί…» Κοιτάζω γύρω-γύρω, το δωμάτιο. Τα πάντα είναι όπως ήταν πριν, μαζί με τους παράξενους ήχους και τις γαλανές φασματικές μορφές.

«Απομένει μια μικρή λεπτομέρεια,» αποκρίνεται ο μάγος. Ανάβει τη λάμπα λαδιού μ'έναν αναπτήρα και, πατώντας ένα κουμπί στον τοίχο, σβήνει το φως στο ταβάνι.

Ένας εφιαλτικός τριγμός αντηχεί στον χώρο, κάνοντας τις τρίχες μου να ορθωθούν και την Κλεισμένη να ουρλιάξει, κλεισμένη μέσα στο μπαούλο. Οι γαλανές φασματικές μορφές αρχίζουν να συγκεντρώνονται σ'ένα σημείο κανένα μέτρο απόσταση από το τραπέζι. Στροβιλίζονται εκεί σαν κάτι να τις μαγνητίζει, δημιουργώντας ένα σχήμα που μου θυμίζει μάτι με πολλές καμπυλωτές ακτίνες γύρω του.

«Η δίοδος,» λέει ο Σέλκιος'σαρ. «Περίμενε εδώ, Ζορδάμη. Δε θ'αργήσω να επιστρέψω.» Παίρνει τον σάκο στον ώμο του. «Ο χρόνος εκεί μέσα κυλά πιο γρήγορα.»

Βαδίζει, ύστερα, προς το μάτι του παράξενου γαλανού κυκλώνα, κι αυτό που βλέπω με ξαφνιάζει. Ο μάγος πατά επάνω σε μια από τις

καμπυλωτές ακτίνες γύρω από το μάτι, και μετά σε μια άλλη, και μετά σε μια άλλη, σαν να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια κάποιας αλλόκοτης στριφτής σκάλας. Αυτή η σκάλα, όμως, δεν τον οδηγεί ούτε προς τα πάνω ούτε προς τα κάτω· τον οδηγεί *προς τα μέσα*. Προς κάποιο βάθος που δεν έχει καμια σχέση με το φυσικό βάθος του δωματίου. Βλέπω τον μάγο να μικραίνει ολοένα και περισσότερο καθώς πατά πάνω στα καμπυλωτά σκαλοπάτια, μέχρι που φτάνει στο κέντρο του οφθαλμού και εξαφανίζεται.

Κοιτάζω την οθόνη της συσκευής μου. Το βέλος εξακολουθεί να δείχνει προς το μπαούλο. Κι ακούω τώρα την Κλεισμένη να κλαίει γοερά από κει μέσα. Μου σπαράζει την καρδιά, αλλά δεν πηγαίνω να της ανοίξω, παρότι τα μάτια μου γλιστράνε κάθε τόσο προς το κλειδί που ο μάγος έχει αφήσει πάνω στο μπαούλο.

Ο γατίσιος θρήνος δυναμώνει: καταντά εκκωφαντικός: και μετά, παύει. Η σιγαλιά που απλώνεται είναι τρομερή. Συνειδητοποιώ ότι τώρα ούτε οι παράξενοι τριγμοί δεν ακούγονται. Στη μικρή οθόνη της συσκευής μου το βέλος εξακολουθεί να δείχνει προς το μπαούλο.

Μετά, το βέλος κυρτώνει σαν να προσπαθεί να δείξει τον εαυτό του, ή *πίσω* από τον εαυτό του.

Συνοφρυώνομαι γιατί υποψιάζομαι ότι τώρα συμβαίνει κάτι το μη αναμενόμενο από τον μάγο.

Το βέλος εξαφανίζεται!

«Γαμώτο!» Σηκώνομαι από την καρέκλα, και είμαι έτοιμος να πλησιάσω το μπαούλο–

Κάτι άλλο τραβά την προσοχή μου.

Η διαστασιακή δίοδος – ο κυκλώνας από γαλανό φως – έχει αρχίσει να συρρικνώνεται, οι φασματικές μορφές που τη σχημάτιζαν να φεύγουν προς διάφορες κατευθύνσεις. Νομίζω ότι σύντομα θα εξαφανιστεί. Πώς θα γυρίσει πίσω ο μάγος; Αλλά ύστερα θυμάμαι τι είπε όσο ήμασταν στο ρετιρέ μου: ότι, όταν επέστρεψε από την Α-Χ, η δίοδος δεν υπήρχε πια. *Μπορούσε*, όμως, να επιστρέψει· δεν είχε πρόβλημα. Δεν ξέρω γιατί. Ίσως η δίοδος να ήταν μόνο από την άλλη μεριά: από τη μεριά της Α-Χ. Γνωρίζω για μονόδρομες διόδους – δεν είμαι τελείως άσχετος από τέτοια θέματα.

Επίσης, μ'ενδιαφέρει πιο πολύ για την Κλεισμένη απ'ό,τι για τον Σέλκιο'σαρ, οπότε στρέφω πάλι το βλέμμα μου στο μπαούλο. Το πλησιάζω, παίρνω το κλειδί από πάνω του, και το ξεκλειδώνω, γρήγορα. Μέσα βλέπω τη γάτα, αλλά όχι όπως θα περίμενα. Ο πάτος του μπαούλου μοιάζει να είναι από νερό, κι επάνω στο νερό αντανακλάται η Κλεισμένη. Ανάποδα, όμως! Αντικρίζω την από κάτω μεριά της: τις πατούσες της και την κοιλιά της. Προς στιγμή σκύβει το κεφάλι, και τα μάτια της νομίζω πως με ατενίζουν· νομίζω πως κι εκείνη με βλέπει όπως τη βλέπω κι εγώ· και νομίζω πως μου χαμογελά πίσω από τα μουστάκια της. Ύστερα υψώνει το βλέμμα και, βαδίζοντας γρήγορα κι αθόρυβα όπως μόνο οι γάτες μπορούν, φεύγει. Γλιστρά πέρα από τον πάτο του μπαούλου, που μοιάζει με λίμνη ή με οθόνη – και μετά παύει να μοιάζει με λίμνη ή με οθόνη. Είναι πάλι ένας κανονικός πάτος.

Και η Κλεισμένη έχει εξαφανιστεί.

Κλείνω το μπαούλο και το ξανανοίγω.

Η Κλεισμένη παραμένει εξαφανισμένη.

«Γαμήσου…» μουρμουρίζω, και κλείνω το μπαούλο.

Η διαστασιακή δίοδος έχει επίσης εξαφανιστεί, παρατηρώ. Κάθομαι στην καρέκλα μου, ανάβω τσιγάρο, και περιμένω τον μάγο να επιστρέψει. Οι παράξενοι τριγμοί ακούγονται ξανά, και οι γαλανές φασματικές μορφές περιφέρονται ακανόνιστα μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο.

Μετά από κανένα τέταρτο της ώρας, ο Σέλκιος'σαρ βρίσκεται ξαφνικά πλάι μου. Με τρομάζει, οφείλω να ομολογήσω. Τη μια στιγμή δεν ήταν τίποτα εκεί, κι ύστερα ήταν εκείνος! Δεν επέστρεψε με ομαλό τρόπο.

«Τι έγινε;» με ρωτά.

«Δεν είδες τη δίοδο να εξαφανίζεται, ε;»

Ο Σέλκιος'σαρ κοιτάζει πίσω του. «Πάλι τα ίδια…»

«Από την άλλη μεριά φαινόταν;»

Κοιτάζει εμένα τώρα. «Ναι. Η γάτα;»

Του λέω τι συνέβη.

«Δεν το πιστεύω!» αναφωνεί ενθουσιασμένα. «Αυτές οι γάτες δεν έχουν, λοιπόν, μόνο διαφορετική στοιχειακή σύσταση αλλά και την ικανότητα να βαδίζουν προς άλλες διαστάσεις!»

«Μπορεί, όμως, νάναι και νεκρή.» Τον αγριοκοιτάζω.

Ο Σέλκιος'σαρ κουνά το κεφάλι. «Όχι, αποκλείεται. Αφού την είδες να φεύγει. Δημιούργησε δικό της διαστασιακό πέρασμα, ή με κάποιο άλλο τρόπο γλίστρησε ανάμεσα στις διαστάσεις!» Ανοίγει το μπαούλο και κοιτάζει μέσα. Μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι, και μετά λέει: «Τίποτα… Τίποτα δεν μπορείς να βρεις.»

«Τι κάνουμε τώρα;» ρωτάω. «Περιμένουμε τη γάτα να εμφανιστεί πάλι μέσα στο μπαούλο;»

«Μπορεί να μην ξαναεμφανιστεί ποτέ μέσα στο μπαούλο. Μπορεί να βγει σε κάποια άλλη διάσταση.»

«Δε σοβαρολογείς…»

«Φυσικά και σοβαρολογώ. Τα μαζεύουμε και φεύγουμε, Ζορδάμη. Συγκέντρωσα ό,τι πληροφορίες ήθελα, κι αύριο πρέπει να παραδώσω το σπίτι στους ιδιοκτήτες του.»

Και η Κλεισμένη;

Θα την ξαναδώ, άραγε; Ήταν η πιο σταθερή μου σχέση, εδώ και πολύ καιρό…

Αφίσα στους δρόμους της Άντχορκ, στις συνοικίες Μελανθίδες, Πλά-νης, Ιερουργός, Ανώδρομος:

****

ΧΑΘΗΚΕ

Γάτα χρώματος καφέ
μάτια πράσινα
ουρά άσπρη στην άκρη
Ακούει στο όνομα Κοσμογυρισμένη.

[έγχρωμη φωτογραφία της γάτας]

Προσφέρουμε αμοιβή ʯ15 σε όποιον μας τη βρει.
Τηλ. Κωδ.: X < I – I < Π V X I I [

ΚΟΝΤΑ, ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τη Λιβώνη την ξανασυναντώ όσο βρίσκομαι στην Άντχορκ. Είναι μέλος της Δυναστείας και οδηγός επιβατηγού οχήματος· δεν είναι δύσκολο να βρεθεί στον δρόμο μου πάλι. Την πρώτη φορά χαίρεται που με βλέπει. «Ακόμα εδώ είσαι;» με ρωτά χαμογελώντας. «Συνεχίζεις να έχεις δουλειές στην Άντχορκ;»

«Ναι,» αποκρίνομαι, «όμως όχι σχετικές με φωτογραφία.» Δεν έχει καταλάβει ακόμα τι συμβαίνει; Δεν έχει καταλάβει ότι δεν είμαι, στην πραγματικότητα, φωτογράφος; Αλλά δεν υπάρχει χρόνος τώρα για κουβέντες μαζί της – κι επιπλέον, δεν θέλω πολλές κουβέντες μαζί της· αισθάνομαι άσχημα για ό,τι συνέβη και προτιμώ να μην τη συναναστρέφομαι άλλο. Της λέω μόνο τι χρειάζομαι από εκείνη, για λογαριασμό της οικογένειας, και αρνούμαι μετά να βρεθούμε οι δυο μας· ισχυρίζομαι ότι έχω δουλειές.

Την επόμενη μέρα, το σχέδιο για το οποίο μου έχουν ζητήσει να συνεργαστώ με τη Λιβώνη μπαίνει σε εφαρμογή. Περιμένω σε μια διασταύρωση της Αρμονίας, μέσα σ’ένα μικρό τετράκυκλο όχημα με φιμέ τζάμια. Το μεσημέρι πλησιάζει και, μέσα από την κίνηση του δρόμου, βλέπω το επιβατηγό όχημα της Λιβώνης να ξεπροβάλλει. Σταματά απότομα δίπλα μου, με τους μεταλλικούς τροχούς του να τρίζουν· μια γυναίκα βγαίνει γρήγορα κι έρχεται προς το δικό μου όχημα, όπου ήδη έχω ανοίξει την πόρτα πλάι μου. Η γυναίκα – χρυσόδερμη, κοκκινομάλλα, πολύ όμορφη, ντυμένη με πράσινο ταγέρ και σκούρα μπλε κάπα – μπαίνει και κλείνει.

Αρχίζω αμέσως να οδηγώ, περνώντας κοντά από τον σταθμό των τρένων, περνώντας πάνω από μια γέφυρα που δρασκελίζει τις ράγες, και διασχίζοντας την Άντχορκ προς τα βορειοδυτικά. Η γυναίκα μού μοιάζει αγχωμένη· κάθε τόσο ατενίζει πίσω μας, από τα φιμέ παράθυρα. Πρέπει να φοβάται ότι κάποιος την κυνηγά. Δεν ξέρω ποιος –

κανείς δεν μ’έχει ενημερώσει – αλλά, κοιτάζοντας από τους καθρέφτες, δεν βλέπω κανένα να έρχεται.

«Μην ανησυχείς,» της λέω. «Δε μας παρακολουθούν.»

Εκείνη δεν μιλά. Και ήταν σιωπηλή από την πρώτη στιγμή που μπήκε· ούτε γεια δεν είπε. Είναι της οικογένειας; αναρωτιέμαι. Ή είναι κάποια που η οικογένεια θέλει, για κάποιο λόγο, να βοηθήσει; Δεν τη ρωτάω τίποτα, για να μην κάνω καμια γκάφα. Αν δεν ξέρει για τη Σιδηρά Δυναστεία, δεν μπορώ να της πω γι’αυτήν. Ούτε καν είναι συνετό να υπονοήσω την ύπαρξή της.

Βγαίνω από την Άντχορκ ακολουθώντας τη δημοσιά, η οποία βρίσκεται ανάμεσα στις γραμμές του τρένου και στις ακτές της θάλασσας, κι άλλοτε είναι πιο κοντά στις μεν, άλλοτε πιο κοντά στις δε, άλλοτε έχει κάμποση απόσταση κι από τις δύο.

«Μου είπαν ότι εσύ θα μου πεις πού θα στρίψουμε,» λέω στην κοκκινομάλλα, χρυσόδερμη γυναίκα.

Εκείνη γνέφει καταφατικά – εξακολουθώντας να είναι αμίλητη!

Μετά από λίγο, μου δείχνει προς τα δεξιά, έναν δρόμο που οδηγεί έξω από τη δημοσιά, και λέει: «Εκεί» – μιλώντας επιτέλους! Η φωνή της είναι πολύ λεπτή, σχεδόν τσυριχτή. Δεν την περιμένεις έτσι, κρίνοντας από την εμφάνισή της.

Στρίβω και οδηγώ το όχημά μου επάνω σε χωματόδρομους, μέχρι που φτάνω σε μια ακροθαλασσιά όπου ένα μικρό πλοίο είναι αραγμένο.

«Εδώ κατεβαίνω,» μου λέει η γυναίκα. «Σ’ευχαριστώ.»

«Τίποτα.» Σταματώ το όχημα.

Ανοίγει την πόρτα της, βγαίνει, και βαδίζει γρήγορα προς το σκάφος, πατώντας άβολα επάνω στα βότσαλα με τα τακούνια της. Προτού φτάσει εκεί όπου σκάει το κύμα, βγάζει τα παπούτσια της και τα παίρνει στο χέρι. Δύο άντρες στέκονται στο κατάστρωμα του μικρού σκάφους και, καθώς η γυναίκα μπαίνει στο νερό και προχωρά μέσα του μέχρι που της είναι ώς τα γόνατα, ο ένας απ’ αυτούς απλώνει τα χέρια του και τη βοηθά ν’ανεβεί στο πλεούμενο. Ο άλλος μπαίνει στην καμπίνα πλοήγησης και οι προπέλες του σκάφους αρχίζουν να περι-

στρέφονται, σηκώνοντας αφρό πίσω του ενώ απομακρύνεται από την ακτή, κατευθυνόμενο δυτικά.

Στρίβω το τιμόνι του οχήματός μου πατώντας το πετάλι, και επιστρέφω προς την Άντχορκ. Μάλλον ποτέ δεν θα μάθω ποια ήταν αυτή η γυναίκα και οι δύο άντρες που την περίμεναν. Ακόμα ένα από τα αναρίθμητα μυστήρια της Σιδηράς Δυναστείας, κάποια από τα οποία είναι τελείως ασήμαντα, κάποια τερατώδη.

Όταν ξανασυναντήσω τη Λιβώνη την τιμονιέρισσα έχουν περάσει παραπάνω από δέκα ημέρες και προσπαθεί να με πατήσει (ή, ίσως, απλά να με τρομάξει) με το όχημά της. Το απόγευμα είναι πολύ ψυχρό και, ενώ βαδίζω σ’έναν πεζόδρομο του Ιερουργού, έχοντας κάνει ακόμα μια μικροδουλειά για την οικογένεια, ακούω μεταλλικούς τροχούς πίσω μου και το γρύλισμα μηχανής. Πετάγομαι παραδίπλα, ενστικτωδώς, καθώς ένα όχημα ανεβαίνει στον πεζόδρομο και περνά από τόσο κοντά μου που νιώθω την επικίνδυνη ανάσα του.

Ποιος είν’ αυτός ο τρελός; σκέφτομαι, μην έχοντας καταλάβει ακόμα ότι είναι η Λιβώνη. Μετά, όμως, το όχημα, που με είχε προς στιγμή προσπεράσει, κάνει όπισθεν, αναγκάζοντάς με να βρεθώ με την πλάτη σ’έναν τοίχο: και τότε διακρίνω πως είναι το *δικό της* επιβατηγό όχημα.

«Το έκανες επίτηδες;» μου φωνάζει η Λιβώνη από το ανοιχτό παράθυρο. «*Επίτηδες!* Εσύ έκλεψες το όχημά μου;»

Το έχει μάθει, προφανώς, αλλιώς δεν νομίζω ότι ποτέ θα το υποψιαζόταν. «Ποιος σ’το είπε;» ρωτάω.

«Τι σημασία έχει ποιος μου το είπε, καθίκι; Εσύ έκλεψες το όχημά μου για να με φέρεις μαζί τους;» φωνάζει, και τα μάτια της γυαλίζουν άγρια.

«Όταν είσαι κι εσύ αρκετό καιρό μες στην οικογένεια,» της λέω, «θα κάνεις παρόμοια πράγματα – και χειρότερα ίσως. Νομίζεις ότι εγώ δεν χρωστάω;»

«Δε μου είπες ότι χρωστάς! Και τώρα ψέματα πάλι λες!»

«Δε σου λέω ψέματα. Χρωστάω, όπως κι εσύ.»

«*Εξαιτίας σου* χρωστάω!»

«Αν δεν ήμουν εγώ, θα σε είχαν πλησιάσει αλλιώς–»

«Έτσι νομίζεις; Νομίζεις ότι βάζω στο σπίτι μου οποιονδήποτε μπει στο όχημ–;»

«Δεν εννοώ αυτό. Ο Αίολος ήθελε καινούργιους–»

«Την επόμενη φορά που θα τύχει να σε δω, να βρίσκεσαι κοντά σε πόρτα!» μου λέει η Λιβώνη, και βάζοντας τους τροχούς του οχήματός της σε κίνηση φεύγει γρήγορα από κοντά μου, χάνεται μες στη νύχτα.

Δε μπορώ να πω ότι έχει άδικο, αλλά και πάλι τσαντίζομαι από αυτό... Και τι εννοεί, την επόμενη φορά που θα τύχει να με δει; Η Άντχορκ είναι τεράστια πόλη· δε νομίζω ότι ετούτη η συνάντησή μας ήταν τυχαία. Κάποιος πρέπει να της είπε ότι θα βρισκόμουν σ'αυτή την περιοχή απόψε. Ποιος, άραγε; Και ποιος την πληροφόρησε ότι εγώ έκλεψα το όχημά της; Υπάρχει κάποιος που με αντιπαθεί μέσα στην οικογένεια της Άντχορκ; Όταν μάθω ποιος είναι, θα το μετανιώσει...

Μια άλλη μέρα μπλέκω σ'ένα πολύ άσχημο κυνηγητό το οποίο δεν έχει σχέση ούτε με τη Λιβώνη ούτε (υποθέτω) μ'αυτόν που της είπε για εμένα. Με καλεί ο Λαοκράτης Άλθαρνεφ στον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου αποβραδίς και μου λέει πως την επομένη, το σούρουπο, πρέπει να παραλάβω κάποιους ανθρώπους κοντά από τον Γενικό Αερολιμένα. Το μεσημέρι θα μου φέρουν ένα όχημα ειδικό για τη δουλειά σ'ένα συγκεκριμένο γκαράζ στους Μελανθίδες.

Το όχημα αυτό αποδεικνύεται γρήγορο, σχεδόν αγωνιστικό, και τα μέταλλά του ενισχυμένα. Δεν είναι κανένας στο γκαράζ για να μου το παραδώσει προσωπικά· απλά πηγαίνω εκεί και το ζητάω, λέγοντας το όνομα αυτού που το άφησε για εμένα (ψεύτικο όνομα, υποθέτω) και το δικό μου όνομα (ψεύτικο επίσης). Ο φύλακας του γκαράζ μού δίνει τα κλειδιά του οχήματος, κι όταν μπαίνω στο εσωτερικό του βλέπω πως, εκτός των άλλων, υπάρχει εκεί κι ένα εγχειρίδιο. Του ρίχνω μια ματιά, μην πιστεύοντας ότι έχει να μου πει τίποτα που δεν ξέρω, και ανακαλύπτω πως τα τζάμια είναι αλεξίσφαιρα και όλο το περίβλημα θωρακισμένο.

Θα μας επιτεθούν; αναρωτιέμαι, κι ελπίζω πως όχι. Μέσα στην ίδια την Άντχορκ θα βρισκόμαστε, εξάλλου! Εκτός... Εκτός αν αυτοί που θα μεταφέρω είναι τόσο σπουδαία πρόσωπα. *Θα δείξει...*

Όταν σουρουπώνει, πηγαίνω στον δρόμο κοντά στον Γενικό Αερολιμένα που μου είπε ο Λαοκράτης, και περιμένω. Δεν αργώ να δω τρεις άντρες να έρχονται προς το μέρος μου κουβαλώντας βαλίτσες στα χέρια και σάκους στους ώμους. Και δεν πλησιάζουν ήρεμα: τρέχουν. Τους ανοίγω τις πόρτες και μπαίνουν.

«Φύγε!» μου λέει ο ένας, που κάθεται πλάι μου. «*Φύγε!*» Και προτού καν τελειώσει τα λόγια του, μας πυροβολούν. Σφαίρες εξοστρακίζονται πάνω στα τζάμια και στα μέταλλα του οχήματός μου, και διακρίνω ανθρώπους της Χωροφυλακής της Άντχορκ να ξεπροβάλλουν από τον ίδιο δρόμο που ξεπρόβαλαν οι επιβάτες μου.

Πατώντας το πετάλι ξεκινάω αμέσως, αφήνοντας τους εχθρούς μας πίσω.

«Τι σκατά συμβαίνει;» ρωτάω. «Σκοτώσατε κανέναν;»

«Θέλουν κάτι που έχουμε,» αποκρίνεται ο άντρας δίπλα μου – γαλανόδερμος, μαυρομάλλης, με τετράγωνο πρόσωπο, και μικρά, σχεδόν αόρατα αφτιά.

«Λαθραία;»

«Όχι.»

«Πού πηγαίνουμε;»

«Νότια. Προς Νέο Δώμα.»

Στρίβω σ'έναν δρόμο πλησιάζοντας τον Ιερουργό, μια συνοικία πλάι στους Μελανθίδες, και σύντομα έχω πίσω μου δύο δίκυκλα της Χωροφυλακής κι ένα τετράκυκλο.

«Δεν το πιστεύω...» μουρμουρίζω. Και λέω στους επιβάτες μου: «Σας θέλουν τόσο πολύ, ε;»

Ένας απ' αυτούς που κάθονται πίσω λέει, αγχωμένα: «Πρέπει νάχουν μάγο στραμμένο επάνω μας.»

«Δεν έχουν μάγο,» του λέει εκείνος που κάθεται πλάι μου. «Δεν πρόλαβαν να μας δουν τόσο καλά.»

«Μπορεί να μας φωτογράφισαν!»

«Τους είδες εσύ να μας φωτογραφίζουν; Δεν είχαν χρόνο, σου λέω!»

Όσο αυτοί κάθονται και συζητάνε θεωρητικά πράγματα, εγώ προσπαθώ ν'αποφυγώ τα οχήματα της Χωροφυλακής. Επάνω στο τετράκυκλο είναι προσαρτημένο ένα μικρό πυροβόλο, το οποίο κάθε τόσο μου ρίχνει, ευτυχώς μην καταφέρνοντας να μου προκαλέσει ζημιές ή να με βγάλει απ'την πορεία μου. Και τα όπλα αυτών που βρίσκονται πάνω στα δίκυκλα (δύο καβαλάρηδες στο καθένα) αποδεικνύονται εξίσου ανίσχυρα εναντίον μου. Μέχρι πότε, όμως; Καμια θωράκιση δεν είναι άτρωτη. Και μπορεί, μάλιστα, σύντομα να συγκεντρωθούν κι άλλα οχήματα της Χωροφυλακής γύρω μου.

Πρέπει να τους κάνω να με χάσουν. Τώρα.

Σανιδώνω το πετάλι, αφήνοντας τα ένστικτα του ραλίστα να με καταλάβουν πλήρως, ενώ έχω στο νου μου τον χάρτη της Άντχορκ, την οποία ξέρω πλέον αρκετά καλά. Κάνω μια απότομη στροφή μπαίνοντας στους Μελανθίδες. Οι χωροφύλακες εξακολουθούν νάναι πίσω μου. Και μετά από λίγο βλέπω τρία ακόμα δίκυκλα μπροστά μου. «Γαμήσου, γαμώ τα πόδια της Λόρκης!» μουρμουρίζω, καθώς τους αποφεύγω με μια επικίνδυνη μανούβρα που είμαι σίγουρος πως τρομοκρατεί τους επιβάτες μου. Οι μεταλλικοί τροχοί μου γρυλίζουν δαιμονισμένα πάνω σ'έναν πεζόδρομο, η πλαϊνή μεριά του οχήματός μου χτυπά ξυστά ένα περίπτερο εκτοξεύοντας εφημερίδες και περιοδικά προς όλες τις κατευθύνσεις, αποφεύγω δύο τυχαίους περαστικούς, και κάνω το ένα δίκυκλο της Χωροφυλακής να ανατραπεί, ενώ από το άλλο δίκυκλο, καθισμένη πίσω από τον οδηγώ, μια χωροφύλακας με πυροβολεί μανιωδώς μ'ένα γρήγορο τουφέκι. Όσες σφαίρες βρίσκουν το στόχο τους εξοστρακίζονται σαν μύγες από το όχημά μου, αν κι έχω πια παρατηρήσει κάποια μικρά ραγίσματα στα τζάμια. Τα αγνοώ τελείως, φυσικά, και συνεχίζω. Πηγαίνω προς τον ποταμό, προς τις γέφυρες του Διχαλωτού.

Ο ένας από τους δύο άντρες πίσω μου ανοίγει το παράθυρό του και, κρατώντας ένα κοντό τουφέκι, πυροβολεί τους χωροφύλακες που μας ακολουθούν. Το ένα δίκυκλο πέφτει.

«Είσαι καλός, ρε φίλε,» μου λέει αυτός που κάθεται δίπλα μου. «Για λίγο νόμιζα ότι θα μας στρίμωχναν. Πού έμαθες να οδηγείς έτσι;»

«Ραλίστας είμαι,» αποκρίνομαι.

«*Τι;*»

«Ραλίστας είμαι.»

Ο γαλανόδερμος άντρας γελά, αν και είμαι βέβαιος πως έχει καταλάβει ότι δεν κάνω πλάκα.

Πηγαίνω προς τις γέφυρες του Διχαλωτού, ξέροντας πως η Χωροφυλακή τώρα θα βάλει, ίσως, ανθρώπους της να έρθουν από την άλλη μεριά, για να μας παγιδέψουν ανάμεσά τους. Αυτό ακριβώς θέλω κι εγώ να επιχειρήσουν…

Προτού φτάσω στην πρώτη γέφυρα του Διχαλωτού στρίβω απρόοπτα αριστερά, μπαίνοντας σε κάτι μικρούς δρόμους, πηγαίνοντας νότια, κοντά στις όχθες του ποταμού και σε κάτι αποβάθρες. Στρίβουν και τα οχήματα της Χωροφυλακής πίσω μας, αλλά τους έχω ξαφνιάσει: το καταλαβαίνω, γιατί χάνουν ταχύτητα.

Αντικρίζω ένα σοκάκι και τα μάτια μου στενεύουν. *Ναι, εδώ,* σκέφτομαι. Και τρέχω καταπάνω του.

«Τι κάνεις, ρε!» φωνάζει ο άντρας πλάι μου. «Θα σκοτωθούμε!»

«Ξέρω τι κάνω,» του λέω ενώ φτάνουμε μπροστά στο σοκάκι και, έχοντας το πόδι μου πιεσμένο στο πετάλι, γυρίζω ξαφνικά το τιμόνι, βάζοντας το όχημά μας να σηκωθεί στους δύο αριστερούς τροχούς.

Μπαίνουμε στο στενορύμι και οι δύο δεξιοί τροχοί κυλάνε τώρα πάνω στον έναν τοίχο, τινάζοντας σοβάδες. Σκουπιδοτενεκές πετάγονται από δω κι από δω, γάτες σκορπίζονται στο διάβα μας, κι ένας άντρας – κάποιος άστεγος, μάλλον – ουρλιάζοντας διπλώνεται – και το όχημά μου, ορθωμένο σαν πλαγιαστή γραμμή ανάμεσα σε κανονικά γράμματα κειμένου, περνά από πάνω του χωρίς να τον πατήσει. Ευτυχώς ήταν αρκετά έξυπνος ώστε να πεταχτεί στη δεξιά μεριά του σοκακιού και να κολλήσει στον τοίχο, σκυμμένος.

Πίσω μας ακούω το τετράκυκλο όχημα της Χωροφυλακής να χτυπά στην αρχή του σοκακιού, αλλά ένα δίκυκλο μάς ακολουθεί ακόμα· το βλέπω από τον καθρέφτη.

Καθώς βγαίνω απ’το σοκάκι και οι δύο υψωμένοι τροχοί του οχήματός μου πέφτουν ξανά στη γη, λέω στους επιβάτες μου: «Αν μπορείτε βοηθήστε με λιγάκι μ’αυτόν πίσω μας.»

«Κανένα πρόβλημα, ραλίστα,» αποκρίνεται εκείνος με το κοντό τουφέκι, αλλάζοντας γεμιστήρα. Γυρίζει και πυροβολεί ξανά από το παράθυρο πλάι του. Το δίκυκλο πέφτει, αλλά τώρα ένα άλλο τετράκυκλο έχει βρεθεί στο κατόπι μας.

Τι στα κέρατα του Κάρτωλακ συμβαίνει μ'αυτούς τους τύπους; Γιατί τους θέλει τόσο η Χωροφυλακή; Μεταφέρουν βόμβες που μπορούν να ανατινάξουν ολόκληρη την πόλη; (Μάλλον όχι, γιατί τότε θα φοβόνταν να μας πυροβολήσουν.) Ή έχουν κλέψει τον πιο μεγάλο θησαυρό της Σεργήλης;

Μπαίνω στον Πλάνητα, και βλέπω ότι η μια γέφυρα που περνά πάνω από τις ράγες του τρένου είναι μπλοκαρισμένη από οχήματα της Χωροφυλακής. Την αποφεύγω και πάω για την άλλη, ενώ τώρα, εκτός από το τετράκυκλο, έχουμε κι ένα δίκυκλο πίσω μας. Κι αυτή η γέφυρα, όμως, είναι μπλοκαρισμένη. «Γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης...»

Τρέχω προς τα ανατολικά ενώ μας καταδιώκουν, και πατώντας ένα κουμπί ανοίγω μια θυρίδα κάτω απ'την κονσόλα του οχήματός μου. Μέσα βρίσκονται δύο σκοτοβομβίδες. Ήταν εκεί από όταν πήρα το όχημα από το γκαράζ, μαζί μ'ένα σημείωμα που έγραφε: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ.

Αυτή, υποθέτω, *είναι* περίπτωση έκτακτης ανάγκης.

«Σκοτοβομβίδες,» λέω στον άντρα πλάι μου. «Ρίξ' τους.»

«Τι είν' αυτό;»

Δεν έχει ξανακούσει για σκοτοβομβίδες; Είναι σχετικά καινούργια τεχνολογία, απ'ό,τι ξέρω, αλλά αφού εγώ γνωρίζω γι'αυτές.... Τέλος πάντων. «Γύρνα τον δείκτη στο οκτώ, πάτα τον διακόπτη που είναι από πάνω, και πέτα την στους χωροφύλακες.»

Ο άντρας υπακούει. Παίρνει τη μια σκοτοβομβίδα, γυρίζει τον δείκτη στο 8, πατά τον διακόπτη, και την εκτοξεύει. Πίσω μας σκοτάδι απλώνεται σε διάμετρο οκτώ μέτρων, καταπίνοντας όλα τα φώτα.

Οι χωροφύλακες ξαφνιάζονται, αλλά όχι όσο θα περίμενα. Το δίκυκλο εξακολουθεί να είναι πίσω μου αφού έχω στρίψει σ'έναν δρόμο ελπίζοντας να τους αποφύγω.

«Τι ήταν αυτό;» λέει ο άντρας πλάι μου. «Δεν ήταν καπνός...»

«Όχι, δεν ήταν καπνός.»

«Να πετάξω και τ'άλλο;»

Κοιτάζω, από τον καθρέφτη, το δίκυκλο να έρχεται. Ένας κρανοφόρος άντρας το οδηγεί και μια κρανοφόρος γυναίκα είναι καθισμένη πίσω του, σημαδεύοντάς μας με τουφέκι. «Όχι. Δε νομίζω ότι αυτούς θα τους ξεφορτωθούμε τόσο απλά.»

Ο επιβάτης μου με το κοντό τουφέκι γυρίζει και τους πυροβολεί, αλλά το δίκυκλο κάνει ζικ-ζακ αποφεύγοντας τις σφαίρες του· και μια σφαίρα της χωροφύλακα χτυπά τον επιβάτη μου στον πήχη, οπότε εκείνος πετάγεται μέσα γρυλίζοντας και βρίζοντας. Το κοντό τουφέκι τού έχει πέσει έξω.

Βρισκόμαστε στον Ανώδρομο τώρα, και μπαίνω στη Λεωφόρο Μερονυχτίας, όπου κινούνται και πολλά άλλα οχήματα μέσα στο σούρουπο. Μπλέκομαι στην κίνηση για λίγο: και μετά–

–σταματάω απότομα.

Προκαλώντας αναστάτωση και κάποιες μικροσυγκρούσεις πίσω μου.

Ο βασικός μου στόχος, όμως, ήταν να εμποδίσω το δίκυκλο με τους χωροφύλακες: κι αυτόν τον πέτυχα καλά. Καθώς τα υπόλοιπα, μεγαλύτερα οχήματα σταματούν από δω κι από κει, σχηματίζουν, άθελά τους, ένα τοίχος προστασίας ανάμεσα σ'εμένα και στους χωροφύλακες.

Στρίβω τότε ανατολικά, βγαίνοντας από τη Μερονυχτίας και πιάνοντας μικρότερους δρόμους, βρισκόμενος στα άκρα της Άντχορκ. Δε βλέπω πια τους χωροφύλακες να είναι στο κατόπι μου.

«Μας έχασαν,» λέει ο ένας απ' αυτούς που κάθονται πίσω μου – όχι ο τραυματισμένος στο χέρι· ο άλλος. «Μας έχασαν!»

«Ναι,» συμφωνεί αυτός που κάθεται πλάι μου. «Έτσι φαίνεται.» Και προς εμένα: «Αν δεν είχαμε εσένα, ραλίστα, θα ήμασταν τελειωμένοι. Πώς σε λένε;»

«Μη βιάζεσαι να μ'ευχαριστήσεις. Δε σας έχω πάει στον προορισμό σας ακόμα.» Στρίβω νότια.

«Μη μπαίνεις στον κόπο. Λίγο παρακάτω θα μας αφήσεις. Αφού περάσουμε τις ράγες, όμως. Δε θέλω να μας πιάσουν σε καμια γέφυρα.»

Πλησιάζω την τελευταία νότια γέφυρα που περνά πάνω από τις σιδηροδρομικές γραμμές και κοιτάζω να δω αν κι αυτή είναι μπλοκαρισμένη από τη Χωροφυλακή. Δεν είναι. Μάλλον δεν περίμεναν ότι θα φτάναμε ώς εδώ. Και καλύτερα να επωφεληθούμε από την ευκαιρία προτού διορθώσουν το λάθος τους.

Διασχίζω τη γέφυρα και κατευθύνομαι δυτικά.

«Στρίψε νότια,» μου λέει ο άντρας πλάι μου.

Στρίβω. «Δε νομίζω να μας περιμένουν στη Γέφυρα Κυνόδηκτου. Μπορώ να σας πάω στον προορισμό σας.»

Ο γαλανόδερμος άντρας πλάι μου δείχνει σκεπτικός προς στιγμή. Ύστερα λέει: «Εντάξει, πήγαινέ μας. Αλλά προσεχτικά.»

Πλησιάζοντας τη γέφυρα του ποταμού βλέπουμε ότι δεν είναι κλεισμένη από τη Χωροφυλακή: οχήματα και διαβάτες πηγαινοέρχονται κανονικά. Τη διασχίζω και πιάνω τη Λεωφόρο Κυνόδηκτου, μπαίνοντας στο Νέο Δώμα.

«Πού θέλετε να σας αφήσω, τώρα;» ρωτάω.

Και ο άντρας δίπλα μου με κατευθύνει.

Αφού έχω αφήσει τους μυστηριώδεις επιβάτες μου, χωρίς να έχω μάθει τι μετέφεραν, εγκαταλείπω το όχημά μου σ’έναν τυχαίο δρόμο όπως μου είχε ζητήσει ο Λαοκράτης. Καθώς απομακρύνομαι από αυτό βλέπω πως είναι φανερά ταλαιπωρημένο από το κυνηγητό και τις σφαίρες που έχει δεχτεί. Ανοίγω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου και καλώ τον Λαοκράτη.

«*Τι έγινε, ραλίστα; Όλα καλά;*»

«Θα τ’ακούσεις στις ειδήσεις, μάλλον.»

Ο Λαοκράτης γελά. «*Τόσο άσχημα, ε;*» λέει, αν και καταλαβαίνει πως όλα πήγαν καλά, προφανώς, αφού επικοινωνώ μαζί του και αστειεύομαι.

«Διαλύσαμε το μισό Κόσμημα της Σεργήλης στο πέρασμά μας. Θες να μάθεις τώρα πού άφησα το εξαιρετικό εργαλείο που μου έδωσες;»

«*Δεν είναι δικό μου, όπως καταλαβαίνεις…*»

«Το καταλαβαίνω,» αποκρίνομαι, και του λέω πού το έχω αφήσει. «Πρέπει, πάντως, να το πάρουν από την πόλη,» προσθέτω. «Αν τύχει η Χωροφυλακή να το εντοπίσει ξανά, την πάτησε όποιος το οδηγεί.»

«Μην ανησυχείς, ραλίστα. Ή θα το εξαφανίσουν ή θα το αλλάξουν τόσο που θα γίνει αγνώριστο.»

«Μάλιστα,» λέω. «Νάρθω από κει για κανένα ποτό;»

«Ανοιχτές είναι οι Ψηλές Νύχτες…»

Εννιά μέρες ύστερα από το τρελό κυνηγό με τη Χωροφυλακή της Άντχορκ, μπαίνω στο σπίτι μου – που εξακολουθεί να είναι εκείνο το ρετιρέ στους Μελανθίδες – και δεν το βρίσκω άδειο. Υπάρχουν σημάδια ότι κάποιος είναι εδώ! Ή μάλλον, *κάποια*. Στην κρεμάστρα, μια δερμάτινη γκρίζα καπαρντίνα κρέμεται. Στο χαλί του σαλονιού είναι αφημένο ένα ζευγάρι γυναικεία παπούτσια· επάνω στον καναπέ, μια γυναικεία τσάντα· επάνω στη μία από τις δύο πολυθρόνες, ένα ζευγάρι γυναικείες κάλτσες. Επάνω στο τραπέζι, πλάι σ’ένα μισογεμάτο ποτήρι κρασί, ξαπλώνει ένα ζευγάρι λεπτά καφετιά γάντια. Από το ηχοσύστημα, ελαφριά μουσική έρχεται: *Στις Σκιές Μεγάλων Πόλεων*, του συγκροτήματος Άκακοι Γρύπες.

Ποια είναι εδώ;

Και, μπορεί αυτό να έχει καμια σχέση με τη νυχτερινή δουλειά που έκανα για τη Δυναστεία πριν από καμια ώρα; Δεν το νομίζω. Ήταν μια τελείως απρόσωπη δουλειά, όπως οι περισσότερες στην Άντχορκ: πήρα ένα φορτηγάκι από έναν δρόμο όπου ήταν παρατημένο, το πήγα σε κάτι αποβάθρες στον ποταμό Σέρντιληθ, το γέμισα με δίκτυα και καμάκια, και το άφησα τελικά σ’ένα γκαράζ στο Παλιό Λιμάνι, στα βορειοανατολικά, κοντά στις ακτές της θάλασσας.

Τραβάω το διπλής χρήσης πιστόλι μου, για καλό και για κακό, και το ρυθμίζω στην αναισθητοποίηση. Βαδίζω προς τα άλλα δωμάτια του διαμερίσματός μου. Στην κουζίνα δεν φαίνεται κανένας. Ούτε και κανένα ίχνος ότι κάποιος ήταν εδώ.

Έξω από την πόρτα του υπνοδωματίου, όμως, επάνω στο πόμολο κρέμεται ένας μαύρος στηθόδεσμος.

Εντάξει, σκέφτομαι, *κάποια έξυπνη κάνει πλάκα…* Κι όλ' αυτά μού φέρνουν στο μυαλό την Πάολα. Ήρθε η Πάολα στην Άντχορκ, για κάποιο λόγο; Και με εντόπισε κι αποφάσισε να μ'επισκεφτεί;

Πιάνω τον στηθόδεσμο από το πόμολο. *Όχι*, καταλήγω, *δεν είναι της Πάολας*. Δεν είναι το μέγεθός της. Αλλά κάτι μού θυμίζει. Δεν είμαι σίγουρος τι.

Παραμερίζω την πόρτα και κοιτάζω μέσα στο υπνοδωμάτιο. Το κρεβάτι δεν είναι άδειο. Μια γυναίκα είναι επάνω, ξαπλωμένη στο πλάι, διαβάζοντας ένα περιοδικό. Ντυμένη με μια πράσινη ρόμπα με μαύρες βούλες.

Υψώνει το βλέμμα της και με κοιτάζει υπομειδιώντας. «Πού ήσουν τέτοια ώρα, αγάπη μου;»

Γελάω.

Γελάει κι εκείνη.

«Σαμάνθα,» λέω, θηκαρώνοντας το πιστόλι μου.

«Τώρα,» με πληροφορεί, «με λένε Νιρίφα.»

Μορφάζω. «Ήταν ανάγκη;»

«Δε σ'αρέσει το όνομα;»

«Είχα άσχημες εμπειρίες με κάποια Νιρίφα, στη Νίρβεκ.»

Χαμογελά. «Μπορείς πάντα να με λες Σαμάνθα, φυσικά.»

«Έκοψες και τα μαλλιά σου,» παρατηρώ.

«Το πρόσεξες, ε;» λέει, αγγίζοντας, ασυναίσθητα πιθανώς, τα κοντοκουρεμένα μαλλιά της.

«Και τα έβαψες κόκκινα. Πώς να μην το προσέξω; Μοιάζεις σχεδόν με… άλλη.»

«Δεν είχες, όμως, πρόβλημα να μ'αναγνωρίσεις.»

«Θα σε αναγνώριζα ακόμα και μεταμφιεσμένη.»

«Έτσι νομίζεις, ε;» Στρέφει πάλι το βλέμμα της στο περιοδικό. Γυρίζει σελίδα.

«Τι κάνεις εδώ;» ρωτάω, βγάζοντας την καπαρντίνα μου και ρίχνοντάς την πάνω στην καρέκλα του μικρού γραφείου.

«Δουλειές, ως συνήθως… Και,» με λοξοκοιτάζει, «νομίζω ότι θα πρέπει να συνεργαστούμε ξανά.»

Διαφήμιση στο περιοδικό *ΚατΟΙΚΟΣ*, που κυκλοφορεί στην Άντχορκ μία φορά τον μήνα:

****

Σύμβουλοι Διακόσμησης
“Κομψή Οικία”

Διακοσμούμε κατοικίες και επιχειρήσεις. Διαμερίσματα και μονοκατοικίες.

Οι άνθρωποί μας έχουν εμπειρία χρόνων στη διακόσμηση, και είναι πάντοτε πρόθυμοι να συζητήσουν για να διακοσμήσουν τον χώρο σας σύμφωνα με τις **δικές σας** ανάγκες.

Καλέστε μας στους τηλ. κωδ.:
V – V – V – V X X X I I
και
X – X – X – X V V V I I

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Φτιάχνω δύο κούπες ζεστή σοκολάτα εισαγμένη από τη Σάρντλι και τις φέρνω στο κρεβάτι. Ξαπλώνω δίπλα στη Σαμάνθα που δε θέλω να σκέφτομαι ότι τώρα τη λένε Νιρίφα και της δίνω τη μία.

«Ευχαριστώ,» λέει και πίνει μια γουλιά, ενώ κοιτάζω τα κοντά κόκκινα μαλλιά της προσπαθώντας να τα συνηθίσω.

«Τι;» με ρωτά.

«Τι δουλειές έχεις εδώ;» ζητάω να μάθω.

Η Σαμάνθα πίνει ακόμα μια γουλιά σοκολάτα, σκεπτική. Μετά λέει: «Γνωρίζεις τον Φοίβο και τη Θάρφι, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά δεν έχω καταφέρει ακόμα να τους συναντήσω, παρότι υποτίθεται πως βρίσκονται κάπου Άντχορκ κι ασχολούνται με τηλεπικ–»

«Ξέρω με τι ασχολούνται. Πριν από δυο ώρες ήμουν μαζί τους.»

«Εγώ δεν έχω καταλάβει τι ακριβώς συμβαίνει μ'αυτές τις συχνότητες.»

«Τις παρακολουθούν και, αναλόγως τι ακούνε, ειδοποιούν κάποιους πράκτορές μας μέσα στην πόλη. Τι δεν καταλαβαίνεις;»

«Ποιο το νόημα τού να γίνεται κάτι τέτοιο.»

«Δεν καταλαβαίνεις ποιο είναι το νόημα τού να μεταφέρεις γρήγορα μηνύματα σε ανθρώπους-κλειδιά;»

«Εμένα κανένας δεν μου στέλνει τέτοια μηνύματα,» παρατηρώ.

«Δεν είσαι άνθρωπος-κλειδί.»

«Θα πρέπει να το θεωρήσω προσβλητικό αυτό;»

«Καθόλου,» λέει η Σαμάνθα πίνοντας μια γουλιά από την κούπα της.

Πίνω κι εγώ μια γουλιά απ'τη δική μου κούπα.

Η Σαμάνθα λέει: «Ο Φοίβος και η Θάρφι προσπάθησαν να στείλουν σήμα σ'έναν πράκτορά μας και απέτυχαν. Χτες, προτού έρθω στην

πόλη. Σήμερα ήρθα, και ειδοποιήθηκα για το περιστατικό, το οποίο και σκοπεύω να ερευνήσω.»

«Αποκλείεται αυτός ο πράκτορας να έχει φύγει από την Άντχορκ, ή να έχει χαλάσει ο πομπός του;»

«Από την Άντχορκ δεν έχει φύγει, γιατί εδώ εργάζεται· είναι ειδικός ερευνητής της Χωροφυλακής. Και ο πομπός του δεν έχει χαλάσει· αν είχε χαλάσει θα τον είχε αντικαταστήσει μέσα στην ημέρα.

»Κανένας δεν μπορεί να τον βρει πουθενά: ούτε στο σπίτι του ούτε στο Φρουραρχείο Κλητού όπου έχει το γραφείο του. Επίσης, κανένας δεν μπορεί να βρει τον συνάδελφό του, που κι αυτός μέλος της Δυναστείας είναι.»

«Εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις; Πώς θα τον αναζητήσεις;»

«Αρχικά,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, «σκέφτομαι να μπω στο σπίτι του.»

«Να κάνεις διάρρηξη;»

«Προφανώς. Δεν έχω τα κλειδιά. Ούτε κανένας άλλος συγγενής τα έχει. Ρώτησα.»

«Κι εμένα τι ακριβώς με χρειάζεσαι; Εννοώ, εκτός από….» Κάνω να σηκώσω τη δίπλωση της ρόμπας της μπροστά από τους μηρούς, αλλά η Σαμάνθα, γελώντας, μου χτυπά το χέρι.

«Θα με βοηθήσεις στην έρευνα,» λέει.

«Είμαι καλύτερος οδηγός από ερευνητής.»

«Με βοήθησες μια χαρά να βρούμε την Πριγκίπισσα της Οργής στη Θακέρκοβ, και μετά βρήκες τον Άφευκτο· επιπλέον, έχεις κάνει ένα σωρό άλλες δουλειές που, πιστεύω, σ'έχουν καταστήσει αρκετά κατάλληλο γι'αυτήν τώρα.»

«Με παρακολουθείς;»

«Φυσικά.»

«Πότε, λοιπόν, θα ξεκινήσουμε;» ρωτάω.

«Απόψε, σκεφτόμουν–»

«Εννοείς, τώρα;»

«Ναι.»

«Γιατί τότε γδύθηκες και ξάπλωσες στο κρεβάτι;»

«Τι να έκανα όσο σε περίμενα να επιστρέψεις; Επιπλέον, είμαι κουρασμένη,» παραδέχεται. «Στο πόδι είμαι όλη μέρα σήμερα. Ήρθα με τρένο από τη Θακέρκοβ, και όχι μέσα σε καμπίνα.»

«Γιατί τότε δεν ξεκινάμε με την αυγή; Κι εγώ είμαι κουρασμένος.»

Η Σαμάνθα, σουφρώνοντας τα χείλη, μοιάζει να το σκέφτεται.

«Αν αυτός ο τύπος έχει εξαφανιστεί από χτες,» λέω, «δεν πρόκειται να χαθεί ο κόσμος αν καθυστερήσουμε μερικές ώρες να ξεκινήσουμε την έρευνά μας.»

«Σ'αυτό έχεις δίκιο,» παραδέχεται η Σαμάνθα. «Αν είναι νεκρός, είναι νεκρός. Κι αν είναι ζωντανός, τότε καλύτερα να τον αναζητήσουμε ξεκούραστοι παρά κουρασμένοι.»

«Βλέπεις που μιλάω λογικά;» Πιάνω την άκρη της πάνινης ζώνης της ρόμπας της και την τραβάω προς το μέρος μου.

«Νόμιζα ότι θα ξεκουραζόμασταν;» λέει η Σαμάνθα υπομειδιώντας, ενώ η ρόμπα ανοίγει μπροστά της, αποκαλύπτοντας λευκό-ροζ δέρμα, μια λεπτή μαύρη περισκελίδα, και τίποτε άλλο.

«Νομίζεις ότι αυτό θα είναι κουραστικό;» Αφήνω την κούπα μου στο κομοδίνο.

«Εξαρτάται απ'το τι είσαι πρόθυμος να κάνεις.» Τεντώνεται από πάνω μου για ν'αφήσει κι εκείνη την κούπα της στο κομοδίνο, και βρίσκω την ευκαιρία να τραβήξω την περισκελίδα της προς τα κάτω. Η Σαμάνθα γελά και παραλίγο να χύσει τη σοκολάτα στο πάτωμα. Μετά, τη φέρνω κοντά μου και τα χέρια μου την εξερευνούν.

Αφού την ικανοποιώ έτσι και την αισθάνομαι να χαλαρώνει βαριανασαίνοντας μέσα στην αγκαλιά μου, της λέω: «Στο Μαύρο Δόντι παραλίγο να σκοτωθώ· το ξέρεις;»

«... Ναι.» Είναι ξαπλωμένη με την πλάτη της επάνω στο στήθος μου, και τώρα γυρίζει το κεφάλι για να με φιλήσει, ενώ το ένα της χέρι ήταν ήδη γυρισμένο προς τα πίσω και πιασμένο στον αυχένα μου.

«Κρατάτε αρχείο για εμένα;»

«Ναι.»

Δε μ'αρέσει αυτό. «Θα μπορούσες να μου πεις και ψέματα, για λόγους ευπρέπειας...»

«Γιατί; Και για μένα κρατάνε αρχείο.»

«Όταν ήμουν στα όρια του θανάτου,» της λέω, «είδα κάτι... περίεργα πράγματα... και ήσουν κι εσύ εκεί. Ήρθες, για λίγο, αλλά έφυγες, και τότε...»

«Τότε, τι;»

Προτιμώ να μην της πω για τον Νεκροφύλακα και την Ελοντί. «Τίποτα... Δε θυμάμαι, μετά, τίποτα.»

Η Σαμάνθα αναστενάζει και ακουμπά το πρόσωπό της στο πλάι του λαιμού μου· η ανάσα της είναι ζεστή επάνω μου· το χέρι της χαϊδεύει τα μαλλιά μου. Ύστερα, πρέπει να αισθάνεται τη στύση μου επάνω της, γιατί παίρνει την πλάτη της από το στήθος μου και, γυρίζοντας, σηκώνεται στα γόνατα. Τραβά την περισκελίδα μου και με καβαλά, κρατώντας το κεφάλι μου κοντά στα στήθη της. Τα χέρια μου διατρέχουν τη γεωγραφία της από τις φτέρνες μέχρι τους ώμους: και στη δεξιά ωμοπλάτη συναντούν κάτι που δε νομίζω ότι υπήρχε παλιά. Ουλή; Αλλά δεν έχω χρόνο για σκέψη καθώς το σώμα μου φλέγεται μέσα της...

Μετά, όταν η Σαμάνθα ξαπλώνει πλάι μου και τραβάμε μια κουβέρτα επάνω μας, τη ρωτάω για την ουλή.

«Ναι,» μου λέει· «είχα ένα... ατύχημα,» και χασμουριέται. «Κλείνεις το φως;»

Απλώνω το χέρι μου και το κλείνω.

«Ο άνθρωπος που θα ψάξουμε,» με πληροφορεί η Σαμάνθα μέσα στο σκοτάδι, «ονομάζεται Σαρντάνης Βίνρασκιφ. Είναι γύρω στα πενήντα και δουλεύει χρόνια για τη Χωροφυλακή της Άντχορκ ως ειδικός ερευνητής. Θα σου δείξω και φωτογραφία του το πρωί.» Χασμουριέται ξανά. «Ο βοηθός του – που έχει επίσης εξαφανιστεί – ονομάζεται Νιρμόδος Καλοφυσίτης, και κάποτε είχε ταξιδέψει στο Πορφυρό Κενό με αποτέλεσμα να τρελαθεί από τους Ανέμους του Κενού – όχι το συγκρότημα, όπως καταλαβαίνεις–»

«Γνωρίζω τους Ανέμους,» της λέω. «Από κοντά.»

«Έχεις πάει στο Κενό;»

«Σε μια από τις ακτές του. Έχω ακούσει τους Ανέμους. Δεν ήταν ευχάριστη εμπειρία.» *Αλλά μαζί με την Ελοντί τούς ξορκίσαμε μακριά μας,*

προσθέτω νοερά. *Τους τρέψαμε σε φυγή από το μυαλό μας.* «Καταλαβαίνω γιατί μπορεί να τρελαθεί κάποιος εξαιτίας τους.»

«Ο Νιρμόδος δεν ήταν σε καθόλου καλή κατάσταση όταν επέστρεψε στη Σεργήλη,» λέει η Σαμάνθα. «Χρειάστηκε να περάσει έναν χρόνο σε ψυχιατρείο εδώ, στην Άντχορκ, για να συνέλθει.»

«Και μετά τον έβαλαν να βοηθά έναν ειδικό ερευνητή της Χωροφυλακής για να τον αποτελειώσουν;»

«Είναι της οικογένειας, κι οι δυο τους,» αποκρίνεται η Σαμάνθα σαν αυτό να τα εξηγεί όλα.

«Η Δυναστεία τον είχε στείλει στο Πορφυρό Κενό;»

«Με δική του πρωτοβουλία. Ήταν εξερευνητής. Ανέκαθεν ασχολιόταν με μυστήρια.»

«Έτσι έμπλεξε και μαζί μας;»

«Έτσι ξέρω.»

«Υποθέτεις, λοιπόν, ότι κάπου πήγαν αυτός κι ο Σαρντάνης μ'αποτέλεσμα να χαθούν;»

«Δε μπορώ να κάνω καμία υπόθεση ακόμα. Θα πρέπει πρώτα να ερευνήσουμε το σπίτι του Σαρντάνη.»

«Μένουν μαζί οι δυο τους;»

«Όχι.»

«Έχουν οικογένεια;»

«Ο Σαρντάνης μένει μόνος–»

«Το φαντάστηκα – για να μην έχεις πρόβλημα να κάνουμε διάρρηξη το πρωί.»

«Ο Νιρμόδος μένει μαζί με μια γυναίκα που λέγεται Ανθίνη Νερκάνεφ και είναι διαφημίστρια. Είναι παντρεμένοι οι δυο τους. Δεν έχουν παιδιά.»

«Και δεν έχει αυτή ανησυχήσει από την απουσία του;»

«Πήγε να ρωτήσει στο Φρουραρχείο Κλητού, απ'ό,τι έμαθα, αλλά φυσικά δεν τον βρήκε εκεί. Λογικά, πρέπει να ανησυχεί. Δε νομίζω, όμως, να ξέρει τίποτα· δε νομίζω να μπορεί να μας βοηθήσει. Αν βέβαια έχουμε εξαντλήσει όλους τους άλλους δρόμους, θα μιλήσουμε και μαζί της.

»Να κοιμηθούμε τώρα; Γιατί μην ξεχνάς ότι θα ξεκινήσουμε νωρίς.»

«Εντάξει,» συμφωνώ.

Η Σαμάνθα σηκώνεται ξαφνικά από το κρεβάτι, ανάβοντας το φως.

«Τι είναι;»

«Θα βάλω ρολόι να χτυπήσει, φυσικά.»

Πλησιάζει μια βαλίτσα που έχει αφήσει κοντά στο γραφείο μου και γονατίζει μπροστά της. Κοιτάζοντας τη γυμνή πλάτη της, παρατηρώ ότι η ουλή μοιάζει να είναι από χτύπημα λεπίδας και, μάλιστα, μεγάλης. Σπαθί; Πού έμπλεξε η Σαμάνθα; με αγριάνθρωπους των Φέρνιλγκαν, ή με νομάδες της ερήμου; Μέσα από τη βαλίτσα παίρνει ένα ρολόι χειρός γεμάτο μικροσκοπικά πλήκτρα και αρκετά μεγάλη οθόνη, και επιστρέφει στο κρεβάτι, μπαίνοντας κάτω απ'τα σκεπάσματα. Ρυθμίζει το ρολόι και μετά σβήνει πάλι το φως του δωματίου.

«Καινούργιο παιχνίδι;» της λέω.

«Ναι.»

«Και γιατί το φυλούσες μες στη βαλίτσα;»

«Πολύ περίεργος δεν είσαι;»

«Ναι.»

Γελάει. Και λέει: «Δεν το έχω στον καρπό μου όταν δεν το χρειάζομαι. Μπορεί να πάθει τίποτα.»

«Τόσο πολύτιμο είναι;»

«Έχει πιο πολλές λειτουργίες απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς,» μουρμουρίζει καθώς χασμουριέται.

«Μουσική παίζει;»

Μέσα στο σκοτάδι, η Σαμάνθα πατά ένα κουμπί που κάνει την οθόνη του ρολογιού να φωτίσει. Μετά πατά κάτι άλλα κουμπιά και ένα τραγούδι αρχίζει ν'ακούγεται από μικροσκοπικά αλλά αρκετά δυνατά, για το μέγεθός τους, ηχεία: *Χωρίς Γνωστούς Σταθμούς*, της Έκπτωτης Ελοντί.

«Δεν το πιστεύω…» λέω.

Η Σαμάνθα γελά ξανά και μετά μου κάνει Σσσς, για να κοιμηθούμε.

Το τραγούδι τελειώνει προτού με πάρει ο ύπνος, αλλά εκείνη έχει ήδη κοιμηθεί πλάι μου· το καταλαβαίνω από την αναπνοή της.

Το ρολόι της Σαμάνθας μάς ξυπνά μόλις έχει χαράξει, αν και μετά βίας καταλαβαίνεις ότι είναι πρωί: ο ουρανός είναι συννεφιασμένος, ψιλοβρέχει, και μοιάζει ότι σύντομα θ’αρχίσει να βρέχει περισσότερο.

«Έχεις όχημα στην πόλη;» ρωτάω, καθώς ντυνόμαστε.

«Μου είπαν ότι έχεις εσύ. Δεν έχεις;»

Δεν καθόμαστε ούτε να πιούμε καφέ. Όταν έχουμε φορέσει τα ρούχα μας και πάρει μαζί μας ό,τι εργαλεία και όπλα πιστεύουμε ότι θα μας χρειαστούν, βγαίνουμε από το σπίτι μου και βαδίζουμε προς το γκαράζ όπου έχω το τετράκυκλο όχημά μου. Η Σαμάνθα κρατά ομπρέλα για να μη βρεχόμαστε: και η βροχή δυναμώνει καθώς περπατάμε. Είμαστε κι οι δύο ντυμένοι παρόμοια, με καπαρντίνα (η δική μου μαύρη, η δική της γκρίζα), μπότες, παντελόνι, και μπλούζα· κι από τον ώμο μας κρέμεται, σταυρωτά, μια τσάντα. Το πιστόλι μου είναι φωλιασμένο κάτω από την αριστερή μου μασχάλη, ένα ξιφίδιο είναι θηκαρωμένο στην πίσω μεριά της ζώνης μου.

Παίρνουμε το όχημά μου από το γκαράζ και αρχίζω να το οδηγώ στους δρόμους της Άντχορκ, όπου άφθονα βροχόνερα κυλάνε απειλώντας να τους μετατρέψουν σε ποτάμια. Οι υαλοκαθαριστήρες κινούνται γρήγορα επάνω στο μπροστινό τζάμι.

«Πού είναι το σπίτι του Σαρντάνη;» ρωτάω.

«Στη Ζυγαριά. Θα σου δείξω τον δρόμο όταν φτάσουμε εκεί.»

Η Ζυγαριά βρίσκεται στην άλλη μεριά του ποταμού, στα δυτικά. Δε θα τον διασχίσω, όμως, από εδώ· πηγαίνω νότια. Αφήνω πίσω μου τους Μελανθίδες μπαίνοντας στον Πλάνητα. Περνάω μια γέφυρα του σιδηρόδρομου, όπου έχει πολλή κίνηση και κόρνες αντηχούν, και στρίβω προς τα νοτιοδυτικά. Μπαίνω στον Κλητό αλλά όχι και στη Λεωφόρο Κλητού, γιατί, με τέτοιο καιρό, θα γίνεται της οργισμένης Λόρκης εκεί· οδηγώ μέσα σε μικρότερους δρόμους, βόρειά της. Σε κάποια στιγμή τυχαίνει να περάσω και κοντά από το Φρουραρχείο Κλητού. «Δε θες τίποτα από εδώ, έτσι;» ρωτάω τη Σαμάνθα. Εκείνη κουνά το κεφάλι· «Τίποτα,» λέει. Όπως το περίμενα. Δεν είχα κόψει καθόλου ταχύτητα, άλλωστε. Περνάω βόρεια από το Κρεμαστό Πάρκο και κοντά από το ξενοδοχείο *Πολύκαρπος*, όπου κάποτε είχαν φιλοξενηθεί οι ραλίστες του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης – ανάμεσα

στους οποίους και εγώ. Πιάνω τη Λεωφόρο Κλητού, τελικά, και κατευθύνομαι προς τις όχθες του ποταμού και τη Γέφυρα Κλητού. Ανεβαίνω στη γέφυρα μαζί με άλλα οχήματα ενώ η βροχή, που τώρα πια είναι πολύ δυνατή, μας χτυπά κάνοντας τζάμια και μέταλλα να αντηχούν. Από κάτω μας τα νερά του Σέρντιληθ είναι ταραγμένα. Η Γέφυρα Κλητού τελειώνει σ'ένα μικρό νησί στα μέσα του ποταμού, το οποίο δεν ξέρω πώς λέγεται – δεν ξέρω καν αν έχει όνομα – και από εκεί ξεκινά η Γέφυρα Ζυγαριάς. Την ακολουθώ και βγαίνω σύντομα στη δυτική όχθη και στη συνοικία που ονομάζεται Ζυγαριά.

«Εσύ με οδηγείς, τώρα,» λέω στη Σαμάνθα, κι εκείνη μού δίνει κατευθύνσεις μέσα στους σκοτεινιασμένους, πλημμυρισμένους δρόμους της μεγαλούπολης.

Η Ζυγαριά δεν είναι καμια πολύ πλούσια περιοχή, αλλά ούτε και φτωχική είναι. Στα βορειοανατολικά της έχει κάμποσες πολυκατοικίες, αλλά όσο πιο νότια και δυτικά πας τόσο περισσότερες μονοκατοικίες υπάρχουν. Η μονοκατοικία του Σαρντάνη Βίνρασκιφ βρίσκεται κάπου στη μέση της Ζυγαριάς, και δεν είναι μεγάλη. Ένα απλό μονώροφο σπίτι περιτριγυρισμένο από μικρό κήπο.

Σταματάω το όχημά μας σ'έναν δρόμο εκεί κοντά.

«Έχεις φέρει μαζί σου εργαλεία διάρρηξης, έτσι;» ρωτάω τη Σαμάνθα.

Εκείνη υψώνει το ρολόι στον καρπό της, υπομειδιώντας.

«Ανοίγει και κλειδαριές;»

«Ναι,» μου λέει.

«Δε σε πιστεύω.»

«Θα το δεις.»

«Να ρωτήσω κάτι άσχετο;»

«Τι;»

«Αφού είσαι μάγισσα, γιατί δεν έχεις μάθει ακόμα το Ξόρκι Ξεκλειδώματος;»

«Βιοσκόπος είμαι!»

«Και λοιπόν; Δε γίνεται να μάθεις το Ξόρκι Ξεκλειδώματος;»

«Γίνεται,» αποκρίνεται η Σαμάνθα. «Αλλά όποτε το προσπάθησα δεν τα κατάφερα.»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω· το μυαλό μου δεν μπορούσε να λειτουργήσει έτσι. Με μπέρδευε.» Ανασηκώνει τους ώμους. Ανοίγει την πόρτα της και βγαίνει απ'το όχημα.

Ανοίγω κι εγώ τη δική μου και την ακολουθώ έξω.

Η ομπρέλα της μας προστατεύει καθώς πλησιάζουμε τη μονοκατοικία του Σαρντάνη. Αστραπές φωτίζουν τον ουρανό, βροντές τον τραντάζουν. Ο αέρας λυσσομανά. Από κάπου, ένας σκύλος γαβγίζει, έντρομος.

Η πόρτα του μικρού κήπου ανοίγει εύκολα· δε χρειάζεται να κάνουμε διάρρηξη. Ζυγώνουμε την εξώθυρα της μονοκατοικίας και η Σαμάνθα πατά το κουδούνι, επίμονα. Κανείς δεν απαντά.

«Μη μου πεις ότι περίμενες νάχει επιστρέψει…» της λέω.

«Ποτέ δεν ξέρεις.» Κλείνει την ομπρέλα της γιατί εδώ δεν μας πιάνει η βροχή παρά μόνο απ'το πλάι, ελάχιστα· υπάρχει υπόστεγο πάνω απ'την πόρτα.

Πατά ένα κουμπί στο πλάι του ρολογιού της κι ένα εργαλείο βγαίνει από την άκρη του, κάτι το οποίο μοιάζει με κλειδί που η κεφαλή του είναι απλά ένας λίγο πιο χοντρός κύλινδρος από το στέλεχός του. Η Σαμάνθα το βάζει μέσα στην κλειδαριά της εξώπορτας και πατά ακόμα ένα κουμπί πάνω στο ρολόι. Στην οθόνη του σχήματα παρουσιάζονται, και η Σαμάνθα, έχοντας όλη της την προσοχή στραμμένη εκεί, συνεχίζει να πατά κουμπιά. Μερικά *κλικ κλακ* ακούγονται από την κλειδαριά και μετά η πόρτα ξεκλειδώνει, ανοίγοντας ελάχιστα – μια χαραμάδα μόνο.

Έχω ήδη τραβήξει το πιστόλι μου, ρυθμισμένο στην αναισθητοποίηση. Κατά πάσα πιθανότητα, κανένας δεν είναι μέσα, αλλά ποτέ δεν βλάπτει νάσαι προσεχτικός. Δε σκοπεύω να ξανασυναντήσω τον Νεκροφύλακα σύντομα, ούτε καν για ένα γρήγορο ποτό στο μπαρ πριν από τη διάσταση των νεκρών.

Η Σαμάνθα τραβά πίσω το εργαλείο της και το κάνει να κρυφτεί μέσα στο ρολόι. Πώς είναι δυνατόν ένα τέτοιο στέλεχος να μπορεί να αναδιπλωθεί μέσα σε ρολόι, δεν ρωτάω καν. Προφανώς, αυτή η συ-

σκευή έχει κατασκευαστεί από Τεχνομαθείς μάγους, και μάλλον δεν είναι κάτι που μπορούν να φτιάξουν κάθε μέρα.

Η Σαμάνθα τραβά το πιστόλι της και σπρώχνει την πόρτα. Ένα μικρό χολ με καθρέφτη αποκαλύπτεται μπροστά μας. Μπαίνουμε με προσοχή και με τα όπλα μας σε ετοιμότητα. Αφουγκραζόμαστε – πράγμα δύσκολο μες στην καταιγίδα. Οι μικροί ήχοι χάνονται πίσω από τις βροντές.

Στο σαλόνι δεν είναι κανένας, όπως και στο χολ. Ούτε στην κουζίνα, ούτε στην τουαλέτα, ούτε στην αποθήκη. Και δεν βλέπουμε κανένα έκδηλο σημάδι από πάλη, ή κάποιο άλλο βίαιο γεγονός. Στο σαλόνι του Σαρντάνη υπάρχει τηλεοπτικός δέκτης, τραπέζι με καρέκλες, τζάκι, καναπές, τρεις πολυθρόνες, σκρίνιο, κι ένα κλουβί με ωδικό πουλί, το οποίο αρχίζει να τιτιβίζει, μόλις μας αντιλαμβάνεται, και να χοροπηδά μέσα στη φυλακή του. Στην κουζίνα δεν βλέπουμε παρατημένο φαγητό· τα πάντα είναι συγυρισμένα. Η τουαλέτα δείχνει να μην έχει χρησιμοποιηθεί πρόσφατα – δεν υπάρχουν χυμένα νερά πουθενά – αλλά ούτε και να είναι εγκαταλειμμένη καιρό: ο απόπατος δεν έχει ξεραθεί. Η αποθήκη δεν περιέχει πτώματα ή σκελετούς, ούτε καν όπλα· μονάχα διάφορα κηπευτικά εργαλεία και άλλες σαβούρες, ανάμεσα στις οποίες βρίσκονται και δύο μεγάλες ενεργειακές φιάλες, γεμάτες.

Καθώς πηγαίνουμε προς την ξύλινη σκάλα που οδηγεί στον επάνω όροφο της μονοκατοικίας, σταματάμε–

Κάποιος είναι δίπλα μας!

Γυρίζουμε, σημαδεύοντάς τον.

Ενώ κι εκείνος μάς σημαδεύει με το πιστόλι του.

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος…» λέει, και κατεβάζει το όπλο του. «Παραλίγο να σας ρίξω. Αν και ευτυχώς το είχα γυρισμένο στην αναισθητοποίηση.»

«Κριτόλαε,» λέει η Σαμάνθα, κατεβάζοντας κι εκείνη το πιστόλι της. «Τι κάνεις εδώ;»

Είναι, πράγματι, ο Κριτόλαος'μορ: ο ένας από τους δύο συγγενείς με τους οποίους συνεργάστηκα για να κυνηγήσουμε τον Άφευκτο· ο άνθρωπος που τα κανόνισε έτσι με την Πάολα ώστε να φύγω από το

Μαύρο Δόντι και να πάω στη Νίρβεκ. Δεν περίμενα να τον ξαναδώ τόσο σύντομα – αλλά κακώς, μάλλον. Μια οικογένεια είμαστε…

«Εσείς τι κάνετε εδώ;» μας λέει. Και νεύει προς το μέρος μου, σε χαιρετισμό. «Ραλίστα.»

«Κριτόλαε,» αποκρίνομαι έχοντας κι εγώ κατεβάσει το πιστόλι μου.

«Ο Σαρντάνης χάθηκε,» του λέει η Σαμάνθα. «Ψάχνουμε να τον βρούμε.»

«Κι εγώ το ίδιο.»

«Πότε ήρθες; Δε με πληροφόρησαν ότι ήσουν στην πόλη.»

«Χτες, μες στη νύχτα. Ο Λαοκράτης μού είπε τι έχει γίνει. Για σένα δεν μου μίλησε, πάντως…»

«Δεν έχουμε συναντηθεί ακόμα. Συζήτησα με τον Φοίβο και τη Θάρφι, που προσπαθούσαν να επικοινωνήσουν με τον Σαρντάνη, αλλά και με τον Νιρμόδο, χωρίς καμία επιτυχία.»

«Αυτούς δεν τους είδα,» παραδέχεται ο Κριτόλαος. «Ήρθα κατευθείαν εδώ, μήπως μπορέσω να βρω κανένα στοιχείο. Υποθέτω πως κι εσύ γι'αυτό ήρθες…»

Η Σαμάνθα νεύει. «Βρήκες τίποτα;»

«Το παραμικρό,» λέει ο Κριτόλαος. «Τα πάντα μοιάζουν… τακτοποιημένα. Πουθενά στην οικία δεν φαίνεται νάχει γίνει κάποια πάλη, ούτε σφαίρες να έχουν πέσει, ούτε ενεργειακές ριπές. Το μόνο λιγάκι περίεργο που βρήκα είναι ένα βιβλίο…» Μας κάνει νόημα να τον ακολουθήσουμε κι αρχίζει ν'ανεβαίνει τη σκάλα. Μας οδηγεί επάνω, στον διάδρομο και προς μια κλειστή πόρτα. Την ανοίγει και μπαίνουμε στο γραφείο του Σαρντάνη.

«Αυτό,» λέει ο Κριτόλαος, κι αγγίζει ένα ανοιχτό βιβλίο πλάι στην κονσόλα του πληροφοριακού συστήματος.

«Τι είναι αυτό;» λέω.

Ο Κριτόλαος κλείνει το βιβλίο κρατώντας ένα δάχτυλό του στο σημείο όπου ήταν ανοιχτό. Το εξώφυλλο είναι ένα σουρεαλιστικό κολάζ από κομμάτια διάφορων φωτογραφιών – μάτια, σπίτια, δέντρα, δρόμοι, οχήματα, αεροσκάφη, πλοία, πόδια, γάντια – και στην πάνω μεριά του είναι τυπωμένος ο τίτλος, με μεγάλα, τετράγωνα γράμματα: Ο ΙΕΡΟΣ ΙΣΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Κάτω από τον τίτλο, με λίγο πιο μικρά

γράμματα, είναι ο εξής υπότιτλος: ΕΝΑΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. Στην κάτω μεριά του εξωφύλλου είναι τυπωμένο το όνομα της συγγραφέα: *Κατάδηλη Ακακία*. Ψευδώνυμο, προφανώς· δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο.

«Το έχει γράψει κάποια ιέρεια της Λόρκης, όπως αναφέρει στον πρόλογο,» μας λέει ο Κριτόλαος.

«Αυτή η Κατάδηλη Ακακία;» ρωτάω.

«Ναι, αλλά δεν μπορεί να πρόκειται για πραγματικό όνομα, φυσικά. Το βιβλίο υποτίθεται πως σε καθοδηγεί στη ζωή σου ανάλογα με το τι έχεις κάνει ήδη.»

«Τι πάει να πει αυτό; Συμβουλές;»

«Όχι ακριβώς. Η συγγραφέας ισχυρίζεται πως το πνεύμα της Λόρκης μπήκε μέσα της και της φανέρωσε τον 'Ιστό της Ζωής των Ανθρώπων', όλα τα μονοπάτια που μπορεί κανείς να ακολουθήσει στη ζωή του. Η Κατάδηλη Ακακία χώρισε τον ιστό στα τμήματά του και τα έκανε τμήματα αυτού εδώ του βιβλίου. Ξεκινάς» – ο Κριτόλαος γυρίζει μερικές σελίδες από την αρχή, προσπερνώντας τα Προλεγόμενα – «από εδώ. Από αυτές τις έξι Βασικές Καταστάσεις και, μετά, καθοδηγείσαι. Στο τέλος κάθε κατάστασης, υπάρχουν κάποιοι αριθμοί τμημάτων στα οποία μπορείς να μεταπηδήσεις ανάλογα με το πώς νομίζεις. Για παράδειγμα, η Βασική Κατάσταση 'Απώλεια'.» Ο Κριτόλαος δείχνει στο τέλος της εν λόγω ενότητας. «Σε ρωτάει με τι έχει σχέση η απώλειά σου. Χρήματα; Πήγαινε στο Γάμα-Είκοσι-Επτά. Αγαπημένο πρόσωπο; Πήγαινε στο Άλφα-Δεκαπέντε. Πολύτιμο αντικείμενο; Πήγαινε στο Έψιλον-Έξι.»

«Και διαβάζεις εκεί τι πρέπει να κάνεις στη ζωή σου;» ρωτάω.

«Ναι, αυτή είναι η γενική ιδέα του βιβλίου. Όταν πας στα συγκεκριμένα κομμάτια, βέβαια, δεν τελειώνεις· μπορείς να συνεχίσεις και σε άλλα, ακολουθώντας τον Ιστό της Ζωής των Ανθρώπων, ώσπου να βρεις τη λύση.»

«Ανοησίες…» λέω, απαξιωτικά.

«Πιθανώς,» συμφωνεί ο Κριτόλαος. «Αλλά η συγγραφέας φαίνεται να πιστεύει – ή, τουλάχιστον, έτσι λέει – ότι όσα τής αποκάλυψε η θεά είναι αληθινά. Αν εσύ δεν μπορείς να βρεις τη λύση στο πρόβλημά

σου, τότε δεν χρησιμοποιείς σωστά το βιβλίο. Κάνεις κάποια λάθος στροφή μέσα στον Ιστό.»

«Και τι σχέση έχουν όλα τούτα με την εξαφάνιση του Σαρντάνη;» ρωτά η Σαμάνθα. «Νομίζεις ότι ακολουθούσε τις οδηγίες αυτού του βιβλίου; Δε μπορεί νάναι τόσο ανόητος! Το ξέρω πως δεν είναι τόσο ανόητος.»

«Ναι, μάλλον.» Ο Κριτόλαος γυρίζει πάλι το βιβλίο στο σημείο που ήταν αρχικά ανοιχτό επάνω στο γραφείο. «Αλλά, τότε, τι κάνει αυτό το πράγμα εδώ; Για κάποιο λόγο, προφανώς, το μελετούσε.»

Κοιτάζω τις δύο σελίδες του *Ιερού Ιστού της Ζωής* που είναι ανοιχτές. Τις διαβάζω, επί τροχάδην.

Η ζυγή γράφει:

ακόμα κι αν αυτό πρόκειται να σε οδηγήσει μακριά από τα μέρη σου. Αν έχει πάρει και κάποιο πολύτιμο για εσένα αντικείμενο μαζί του, πήγαινε στο **Ε-32**. Αν σε έχει αδικήσει σε χρήματα, πήγαινε στο **Γ-13**. Αν έχει χυθεί αίμα ανάμεσά σας, πήγαινε στο **Η-3**.

Β-23: Αν επιθυμείς να αναζητήσεις τον χαμένο σύντροφό σου, θα πρέπει να στρέψεις το βλέμμα σου προς παλιότερες σχέσεις που μοιραζόσασταν και οι δύο τα τελευταία χρόνια, γιατί είναι πιθανό να έχουν να σου προσφέρουν στοιχεία στην αναζήτησή σου. Αν αυτές οι σχέσεις είναι αγαπημένα ή οικεία πρόσωπα, πήγαινε στο **Α-23**. Αν αυτές οι σχέσεις είναι επαγγελματικές, πήγαινε στο **Δ-44**.

Β-24: Ο χαμένος σύντροφός σου ίσως να βρίσκεται πέρα από τις δυνατότητές σου να τον εντοπίσεις. Ίσως τα ίχνη του να έχουν εξαφανιστεί, ή ίσως να είναι νεκρός. Αν είχε χυθεί αίμα ανάμεσά σας, πήγαινε στο **Η-5**. Αν σου χρωστούσε χρήματα, πήγαινε στο **Γ-65**. Αν εξαφανίστηκε ενώ είχατε καλές σχέσεις, πήγαι-

νε στο **Θ-31**. Αν εξαφανίστηκε ενώ είχατε κακές σχέσεις, πήγαινε στο **Θ-13**.

Β-25: Ο χαμένος σύντροφός σου είναι πολύ πιθανό να σε βλέπει ερωτικά και ο έρωτάς του να προκάλεσε την εξαφάνισή του. Αν έφυγε ενώ είχατε καλές σχέσεις, πήγαινε στο **Θ-30**. Αν έφυγε ενώ είχατε κακές σχέσεις, πήγαινε στο **Θ-3**. Αν κάποιο άλλο πρόσωπο παρεμβλήθηκε ανάμεσά σας, πήγαινε στο **Ζ-7**.

Β-26: Η απόγνωση ήταν, πιθανώς, που οδήγησε τον σύντροφό σου μακριά. Αν είχε προηγηθεί ερωτική σχέση μεταξύ σας, πήγαινε στο **Α-87**. Αν είχατε χρηματικές διαφορές, πήγαινε στο **Γ-26**. Αν είχατε διαφορές άλλου

Η μονή σελίδα γράφει:

είδους, πήγαινε στο **Ι-11**. Αν θεωρείς την απώλειά του «αδικαιολόγητη», πήγαινε στο **Κ-3**.

Β-27: Ο σύντροφός σου μάλλον δεν είναι τόσο μακριά όσο πιστεύεις. Αναζήτησέ τον στα μέρη που σύχναζε τελευταία. Αν είχατε χρηματικές διαφορές, πήγαινε στο **Γ-17**. Αν είχατε αγαθές σχέσεις, πήγαινε στο **Θ-55**. Αν είχατε κακές σχέσεις, πήγαινε στο **Θ-12**.

Β-28: Ο σύντροφός σου πιθανώς να σε φοβάται και να απομακρύνθηκε οικειοθελώς από εσένα. Αναζήτησέ τον σε σκοτεινά υπόγεια. Αν είχατε χρηματικές διαφορές, πήγαινε στο **Γ-29**. Αν υπήρχε κάποιο άλλο πρόσωπο ανάμεσά σας, πήγαινε στο **Ζ-15**. Αν έκανες κακό στον σύντροφό σου, πήγαινε στο **Κ-12**. Αν ο σύντροφός σου έκανε κακό σ’εσένα, πήγαινε στο **Κ-21.**

Β-29: Ο σύντροφός σου έχει πάει μακριά και μάλλον δεν σκοπεύει να επιστρέψει. Αν θέλεις

να τον βρεις θα πρέπει να επιστρατεύσεις μεγάλες δυνάμεις. Αν υπάρχουν πρόσωπα που μπορεί να ξέρουν πού κατευθύνθηκε, πήγαινε στο **Κ-30**. Αν έχει μαζί του κάποιο αντικείμενο πολύτιμο για εσένα, πήγαινε στο **Ε-13**. Αν είχατε χρηματικές διαφορές, πήγαινε στο **Γ-29**.

Β-30: Ο σύντροφός σου αισθάνεται παρεξηγημένος και πληγωμένος από τις ενέργειές σου, μάλλον όμως σκοπεύει να επιστρέψει σ'εσένα. Ίσως απλά να πρέπει να περιμένεις λίγο. Αν είχατε χρηματικές διαφορές, πήγαινε στο **Γ-11**. Αν υπήρχε κάποιο πρόσωπο ανάμεσά σας, πήγαινε στο **Ζ-11.** Αν η συμπεριφορά του σου μοιάζει «ανεξήγητη», πήγαινε στο **Κ-3**.

Β-31: Ο σύντροφός σου πιθανώς να ακολουθεί θεϊκή καθοδήγηση – της Μεγάλης Κυράς της Τύχης, ή κάποιας άλλης θεότητας – και αν προσπαθήσεις να αναμιχθείς, ίσως να ήταν επιζήμιο για εσένα. Αν υπάρχουν πρόσωπα οικεία και για τους δυο σας τα οποία θα

«Μάλιστα,» λέω. «Αλλά...» Μορφάζω. «Κριτόλαε...»

«Ναι,» λέει εκείνος, «το παρατήρησα κι εγώ. Αυτές οι σελίδες αναφέρονται σε χαμένο σύντροφο. Μοιάζει παράξενο. Ειρωνικό, σχεδόν.»

Η Σαμάνθα συνοφρυώνεται. «Θα μπορούσε κάποιος να παίζει μαζί μας;»

Στο μυαλό μου έρχονται τα παράξενα μηνύματα που άφηναν οι Δρομολόγοι στη Νίρβεκ. Αυτή, όμως, δεν μπορεί νάναι παρόμοια περίπτωση... *Αποκλείεται.*

«Δεν ξέρω,» λέει ο Κριτόλαος. «Αν όμως δεν είναι αυτό, τότε τι συμβαίνει; Γιατί ο Σαρντάνης διάβαζε το συγκεκριμένο βιβλίο προτού εξαφανιστεί;»

«Το έχεις ψάξει όλο το υπόλοιπο σπίτι;»

«Εκτός απ'το υπνοδωμάτιο εδώ δίπλα, τη σοφίτα, και το γκαράζ απέξω,» αποκρίνεται ο Κριτόλαος. Και προσθέτει: «Ακόμα και το σύ-

στημα ξεκλείδωσα.» Ρίχνει μια ματιά προς την κονσόλα· η οθόνη από πάνω της είναι αναμμένη δείχνοντας έναν κατάλογο δεδομένων.

«Χρειαζόταν κωδικό για ν'ανοίξει;» ρωτάω.

«Ναι.» Και σίγουρα δεν ήταν δύσκολο για έναν μάγο σαν τον Κριτόλαο'μορ να τον σπάσει. «Αλλά δεν βλέπω να έχει μέσα τίποτα το ενδιαφέρον – κάποια πληροφορία που θα μπορούσα να συνδέσω με την εξαφάνιση του Σαρντάνη. Αυτό κοίταζα τώρα, προτού μπείτε. Σας άκουσα να χτυπάτε το κουδούνι και, μην ξέροντας ποιος ήταν, κινήθηκα φυσικά με επιφύλαξη.»

«Δηλαδή, δεν έχεις εξετάσει ακόμα τα πάντα μέσα στο σύστημα,» συμπεραίνει η Σαμάνθα.

Ο Κριτόλαος κάθεται στην καρέκλα μπροστά στην κονσόλα. «Όχι,» λέει, και πατά δυο κουμπιά, εστιάζοντας σ'ένα σημείο του καταλόγου πληροφοριών. «Δε νομίζω, όμως, να βρω κάτι... Το αμφιβάλλω...» Μορφάζει.

«Θα ερευνήσουμε και το υπόλοιπο σπίτι, όσο εσύ κοιτάζεις εδώ,» λέει η Σαμάνθα.

«Εντάξει,» συμφωνεί ο Κριτόλαος.

Μαζί με τη Σαμάνθα βγαίνουμε από το γραφείο και πηγαίνουμε προς το υπνοδωμάτιο του σπιτιού, μια πόρτα παραδίπλα. Το κρεβάτι είναι ξέστρωτο και το παράθυρο μισάνοιχτο· βροχή έχει μουσκέψει τα σανίδια μπροστά του. Ρίχνουμε μια ματιά από τη μια άκρη ώς την άλλη, αναζητώντας στοιχεία για το πώς ή γιατί εξαφανίστηκε ο Σαρντάνης· τίποτα, όμως, δεν βρίσκουμε.

Πηγαίνουμε στη σοφίτα, όπου ανεβαίνεις μέσω μιας μικρής ξύλινης σκάλας. Πρέπει να είμαστε σκυφτοί εδώ, και ο χώρος είναι ουσιαστικά πολύ μικρός και για τους δυο μας, εκτός αν είχαμε διάθεση για ερωτικά παιχνίδια – αλλά δεν έχουμε έρθει με τέτοιο σκοπό. Η σοφίτα μοιάζει με αποθήκη, έτσι όπως τη διατηρεί ο Σαρντάνης. Είναι γεμάτη με παλιά και καινούργια πράγματα της δουλειάς του – πυροβόλα όπλα, αγχέμαχα όπλα, κιάλια, αλεξίσφαιρα γιλέκα, διάφορες συσκευές, φωτογραφίες μέσα σε φακέλους, χειροπέδες – πάλι, όμως, τίποτα που μπορεί να μας προσφέρει καθοδήγηση.

Κατεβαίνουμε από τη σοφίτα και από τον όροφο της μονοκατοικίας, και βγαίνουμε στον κήπο. Πηγαίνουμε στο μικρό γκαράζ δίπλα από το σπίτι. Το δίκυκλο του Σαρντάνη βρίσκεται εδώ, κλειδωμένο. Και, γι'ακόμα μια φορά, κανένα σημάδι για εμάς.

Προτού όμως φύγουμε ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Σαμάνθας κουδουνίζει, κι εκείνη τον ανοίγει φέρνοντάς τον στ'αφτί της. Ακούει τι της λένε και λέει: «Του μιλήσατε;… Εντάξει. Μην κάνετε τίποτα. Θα επικοινωνήσω εγώ μαζί του.»

Κλείνοντας τον πομπό, στρέφεται σ'εμένα. «Η Θάρφι ήταν. Μόλις έστειλε σήμα στον Σαρντάνη – κι εκείνος το έλαβε.»

«Πού είναι;»

«Δεν ξέρει, δεν του μίλησε· δεν είναι αυτή η δουλειά της. Όμως το γεγονός ότι ο Σαρντάνης έλαβε το σήμα της σημαίνει πως ο πομπός του λειτουργεί ξανά.»

«Ο πομπός του… Φοβάσαι ότι ίσως νάναι κάποιου είδους παγίδα;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Τι έχουμε όμως να χάσουμε;» Κάνει να πατήσει τα πλήκτρα επάνω στον πομπό της.

«Δεν ειδοποιούμε τον Κριτόλαο, πρώτα; Είναι Τεχνομαθής μάγος.»

Η Σαμάνθα νεύει. «Σωστά. Πάμε.»

Βρίσκουμε τον Κριτόλαο στο γραφείο του Σαρντάνη ακόμα, μπροστά στην κονσόλα του πληροφοριακού συστήματος. «Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι εδώ,» μας λέει. «Κοίταζα τα δεδομένα για την τελευταία υπόθεση που είχε αναλάβει ο–»

«Ο πομπός του βρίσκεται ξανά εντός εμβέλειας,» τον διακόπτει η Σαμάνθα.

«Τι;»

Η Σαμάνθα τού εξηγεί, και του λέει επίσης για τις υποψίες της.

«Έχεις δίκιο,» συμφωνεί ο Κριτόλαος, «μπορεί νάναι παγίδα. Κάλεσέ τον, όμως.» Και ακόμα καθισμένος στην πολυθρόνα του γραφείου υποτονθορύζει κάποιο ξόρκι πίσω από τα δόντια του ενώ τα μάτια του είναι μισόκλειστα. Αναρωτιέμαι τι σκοπεύει να κάνει; Να εντοπίσει τη θέση του πομπού του Σαρντάνη, ίσως; Μπορεί να γίνει αυτό;

Η Σαμάνθα πατά πλήκτρα επάνω στον δικό της πομπό ενώ τον έχει ανοιχτό έτσι ώστε ν'ακούμε κι οι τρεις.

Ο πομπός του Σαρντάνη, πράγματι, λαμβάνει την κλήση, και μετά μια αντρική φωνή έρχεται από το ηχείο: «*Μάλιστα;*»

«Ο Σαρντάνης Βίνρασκιφ;»

«*Ναι. Ποια είναι;*»

«Η Νιρίφα. Της οικογένειας.»

«*Νιρίφα… Είσαι στην πόλη;*»

«Χτες ήρθα, και είχες εξαφανιστεί.»

Δισταγμός προς στιγμή. «*Δεν είχα εγώ εξαφανιστεί… Τι θέλεις; Πού είσαι;*»

«Στο σπίτι σου.»

«*Στο σπίτι μου;… Περίμενε. Μείνε εκεί. Έρχομαι σε λίγο.*»

«Εντάξει.»

Η Σαμάνθα τερματίζει την τηλεπικοινωνία και κοιτάζει τον Κριτόλαο, ο οποίος λέει: «Εντόπισα το σήμα, αλλά αποφάσισα να μην το ακολουθήσω για να δω πού βρίσκεται. Τελειώσατε, εξάλλου, πολύ γρήγορα. Και δεν μου ακούστηκε σαν να τον έχουν απαγάγει και να τον βάζουν να μιλήσει με το ζόρι.»

«Ούτε εμένα,» συμφωνεί η Σαμάνθα.

Ο Κριτόλαος κλείνει το πληροφοριακό σύστημα του γραφείου και κατεβαίνουμε στο ισόγειο, όπου και περιμένουμε κανένα μισάωρο προτού η εξώπορτα ανοίξει και ο Σαρντάνης μπει. Είναι ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με γαλανό δέρμα, μαύρα αραιά μαλλιά, και μουστάκι. Γύρω στα πενήντα μοιάζει, όπως μου είχε πει η Σαμάνθα: στην ηλικία του Κριτόλαου. Είναι ντυμένος με γκρίζα καπαρντίνα, μουσκεμένη από τα νερά της βροχής. Σίγουρα δεν είχε ομπρέλα μαζί του, όπου κι αν ήταν. Και ούτε καπέλο φορά.

Μας κοιτάζει τον έναν μετά τον άλλο. «Κριτόλαε,» λέει, «είσαι κι εσύ εδώ… Κι αυτός ποιος είναι;» ρωτά για εμένα.

«Ο Ζορδάμης,» απαντά η Σαμάνθα. «Χρωστά στην οικογένεια, και μας βοηθά σε διάφορες δουλειές.»

«Και το βρήκατε… *καλόγουστο* να μπείτε στο σπίτι μου; Κανονικά, πρέπει να σας συλλάβω για σοβαρό αδίκημα. Όταν κάνεις διάρρηξη σε σπίτι ανθρώπου της Χωροφυλακής, η ποινή είναι πιο βαριά απ’ό,τι

συνήθως,» μας πληροφορεί, ενώ βγάζει την καπαρντίνα του και την κρεμά στην κρεμάστρα στο χολ.

«Σε είχαμε χάσει και σε αναζητούσαμε,» του λέει ο Κριτόλαος. «Προσπαθούσαμε να σου στείλουμε σήμα, από προχτές.»

«Φοβηθήκαμε ότι ίσως ακόμα και να σε είχαν απαγάγει,» προσθέτει η Σαμάνθα ενώ βαδίζουμε προς το σαλόνι.

«Είχα δουλειές, Νιρίφα,» αποκρίνεται ο Σαρντάνης, και πηγαίνει στην κουζίνα για να βάλει ένα ποτήρι νερό για τον εαυτό του. Όταν επιστρέφει στο σαλόνι, ρωτά: «Τι θέλετε, λοιπόν;»

«Να σε βρούμε θέλαμε,» αποκρίνεται η Σαμάνθα.

«Με βρήκατε.» Πίνει νερό και κάθεται, κουρασμένα, σε μια καρέκλα του τραπεζιού. «Τώρα, αν δεν υπάρχει κανένας άλλος λόγος να είστε εδώ….» Προσπαθεί να μας διώξει, όχι και τόσο ευγενικά.

«Ο Νιρμόδος έχει εξαφανιστεί επίσης. Το ξέρεις;» του λέει η Σαμάνθα.

Ο Σαρντάνης την κοιτάζει ενοχλημένα. Δείχνει σκεπτικός για μια στιγμή – για μια στιγμή μόνο· είναι σίγουρα απ'τους ανθρώπους που ξέρουν πώς να σκέφτονται γρήγορα όταν υπάρχει λόγος. «Δεν τον έχετε βρει, να υποθέσω;»

«Το γνωρίζεις, δηλαδή, ότι έχει εξαφανιστεί,» λέει ο Κριτόλαος.

«Τον έψαχνα,» εξηγεί ο Σαρντάνης· «γι'αυτό δεν με βρίσκατε.» Πίνει κι άλλο νερό· μοιάζει διψασμένος. «Ίσως νάχει αρχίσει να τρελαίνεται πάλι· δεν καταλαβαίνω τι τον έπιασε. Οι Άνεμοι ίσως να ψιθυρίζουν ακόμα μες στο μυαλό του… Νόμιζε ότι τον κυνηγούσαν – αν δεν κάνω λάθος. Ήθελε να φύγει, να απομακρυνθεί. Νόμιζε ότι κι εγώ τον κυνηγούσα, αλλιώς δεν μπορώ να βγάλω κανένα συμπέρασμα για τις ενέργειές του.»

«Τι ακριβώς έγινε, Σαρντάνη;» ρωτά ο Κριτόλαος, ενώ το ωδικό πουλί μέσα στο κλουβί έχει αρχίσει να τιτιβίζει έντονα.

Ο Σαρντάνης σηκώνεται από την καρέκλα του, ανοίγει ένα συρτάρι στο σκρίνιο, παίρνει ένα κουτάκι με τροφή για το πουλί, και τη ρίχνει μέσα στο κλουβί. Μετά, πηγαίνει ξανά στην κουζίνα για ν'αλλάξει το νερό στο φιαλίδιο του πουλιού. Επιστρέφοντας, μας λέει: «Ο Νιρμόδος ήθελε να φύγει. Όπως σας είπα, δεν ξέρω τι ακριβώς τον έπιασε.

Προσπάθησα να τον συγκρατήσω, μα δεν με άκουγε. Κατέληξα να τον κυνηγήσω. Ο άνθρωπος σίγουρα έχει ξανατρελαθεί…»

«Και πού πήγατε;» ρωτά ο Κριτόλαος. «Γιατί εκεί δεν έφτανε το τηλεπικοινωνιακό σήμα;»

«Στον Υπόγειο Σιδηρόδρομο ήμασταν. Στις εγκαταλειμμένες σήραγγες. Τι να κάνω; Εκεί έτρεξε να κρυφτεί. Κι ακόμα εκεί υποθέτω πως είναι. Τον καλώ στον πομπό του και δεν τον βρίσκω. Εκτός αν τον έχει απενεργοποιήσει, για να μη μπορεί κανένας να τον εντοπίσει – πράγμα που δεν θα απέκλεια μ’αυτό που τον έχει πιάσει. Όπως και νάναι, μην ανησυχείτε· θα τον βρω στο τέλος.» Το πουλί έχει πάψει να τιτιβίζει καθώς τσιμπά λαίμαργα το φαγητό του.

«Μπορούμε να σε βοηθήσουμε,» του λέει ο Κριτόλαος. «Είσαι της οικογένειας· και ο Νιρμόδος επίσης.»

Ο Σαρντάνης κουνά το χέρι του αρνητικά. «Όχι, δεν χρειάζεται… Καλύτερα όχι, Κριτόλαε.» Κάθεται στην καρέκλα του πάλι. Στραγγίζει το ποτήρι με το νερό.

«Γιατί;» ρωτά η Σαμάνθα. «Η οικογένεια έχει–»

«Γνωρίζω τι μέσα έχει η οικογένεια, αλλά ο Νιρμόδος είναι ειδική περίπτωση, Νιρίφα. Τον ξέρω από παλιά. Ο άνθρωπος δεν είναι καλά στα μυαλά του· ακόμα και τώρα, δεν είναι καλά στα μυαλά του. Αν αρχίσετε να τον ψάχνετε όλοι μαζί, μπορεί να τον πανικοβάλλετε. Μπορεί ακόμα και ν’αυτοκτονήσει. Αφήστε τον σε μένα. Θα τον βρω, θα τον συνεφέρω.»

«Πώς μπήκε στις εγκαταλειμμένες σήραγγες του Υπόγειου Σιδηρόδρομου;» ρωτά ο Κριτόλαος.

«Κριτόλαε, άσ’ το· δεν έχει σημασία. Θα ψάξω εγώ γι’αυτόν. Δε μπορεί να μου κρύβεται για πάντα.»

«Είμαι μάγος, Σαρντάνη· έχω τρόπους εντοπισμού που εσύ δεν έχεις. Μπορώ να σε βοηθήσω.»

«Ξόρκι Ανιχνεύσεως;» Ο ειδικός ερευνητής της Χωροφυλακής ρουθουνίζει. «Οι σήραγγες απλώνονται κάτω απ’όλη την Άντχορκ, Κριτόλαε. Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως εντοπίζει ανθρώπους σε ακτίνα μερικών εκατοντάδων μέτρων. Δε με βοηθά. Η παρουσία σου απλά θα δυσκολέψει τα πράγματα για εμένα. Θα τον βρω μόνος μου. Αν σας χρεια-

στώ θα σας ειδοποιήσω.» Μοιάζει να ξέρει, θεωρητικά τουλάχιστον, από μαγεία· και μοιάζει επίσης να θέλει οπωσδήποτε να μας διώξει, να μας απομακρύνει. Αναρωτιέμαι αν αυτό θα έπρεπε να το χαρακτηρίσω ύποπτο…

Ο Κριτόλαος κοιτάζει τη Σαμάνθα και, χωρίς να μιλήσουν, φαίνεται να συμφωνούν. «Εντάξει,» αποκρίνεται η δεύτερη στον Σαρντάνη. «Αλλά, όπως είπες, αν μας χρειαστείς να μας ειδοποιήσεις. Η Δυναστεία έχει ανάγκη και εσένα και τον Νιρμόδο.»

«Δεν το αμφιβάλλω.»

Φεύγουμε από το σπίτι του Σαρντάνη και βαδίζουμε προς το όχημά μου, ενώ η ομπρέλα της Σαμάνθας σκεπάζει εμένα κι εκείνη και ο Κριτόλαος έχει σηκωμένη στο κεφάλι την κουκούλα της κάπας του.

«Κάτι κρύβει,» λέει η Σαμάνθα.

«Ναι,» συμφωνεί ο Κριτόλαος.

«Γιατί;» ρωτάω. «Τι λόγο μπορεί να έχει;» Αν και ο τρόπος του Σαρντάνη ήταν, όντως, σαν να ήθελε να μας ξεφορτωθεί και να μας κάνει να μην ξανασχοληθούμε με την υπόθεση της εξαφάνισης του Νιρμόδου.

«Δεν ξέρω,» λέει ο Κριτόλαος. «Αλλά δεν πρόσεξες ότι συνεχώς προσπαθούσε να χρησιμοποιήσει τη δικαιολογία ότι ο Νιρμόδος είναι τρελός;»

«Τρελός δεν είναι;»

«Δεν είναι τόσο τρελός, ραλίστα. Απλά είχε ταραχτεί αρκετά ύστερα από ένα ταξίδι στο Πορφυρό Κενό–»

«Του το έχω πει,» λέει η Σαμάνθα.

«Ο Σαρντάνης,» συνεχίζει ο Κριτόλαος, «προσπαθούσε να μας πείσει ότι ο Νιρμόδος ήθελε να φύγει αδικαιολόγητα επειδή ‘τρελάθηκε’, και ύστερα προσπαθούσε να μας πείσει να μην τον αναζητήσουμε επειδή είναι ‘τρελός’ και, άρα, δεν ξέρεις πώς μπορεί να αντιδράσει. Δεν ήθελε καν να τον βοηθήσουμε να τον εντοπίσει επειδή, πάλι, ο Νιρμόδος είναι ‘τρελός’ και καλύτερα να τον αναλάβει κάποιος που τον γνωρίζει.»

«Χμμ,» κάνω, και ο ήχος χάνεται μέσα στον θόρυβο της καταιγίδας.

Η Σαμάνθα ρωτά τον Κριτόλαο: «Το θεωρείς πιθανό να σκότωσε τον Νιρμόδο;»

«Δεν ξέρω.» Το πρόσωπό του είναι πολύ σκοτεινό μέσα στην κουκούλα, σχεδόν τελείως κρυμμένο. «Θα μπορούσε... Αλλά αδυνατώ να φανταστώ γιατί. Δεν έχω ακούσει να είχαν συγκρούσεις οι δυο τους. Εσύ;» Τα μάτια του γυαλίζουν ερωτηματικά καθώς στρέφονται προς το μέρος της.

Η Σαμάνθα κουνά το κεφάλι. «Ούτε εγώ. Απ'ό,τι γνωρίζω, καλά τα πήγαιναν.»

«Αν δεν τον έχει σκοτώσει,» ρωτάω, «τι μπορεί να συμβαίνει;»

«Μπορεί να τον κυνηγά για να τον σκοτώσει,» λέει ο Κριτόλαος. «Ή μπορεί να τον κυνηγά για κάποιον άλλο λόγο.»

«Σε μια τέτοια περίπτωση, ο Νιρμόδος δεν θα ζητούσε προστασία από τη Δυναστεία;» Έχουμε πια φτάσει στο όχημά μου και στεκόμαστε πλάι του καθώς μιλάμε.

«Ίσως να φοβάται,» υποθέτει ο Κριτόλαος. «Επιπλέον... είναι τρελός.»

«Εσύ τώρα δεν έλεγες...;»

«Ναι, δεν είναι *τελείως* τρελός, αλλά έχω ακούσει ότι ποτέ δεν συνήλθε πλήρως από την επιρροή των Ανέμων του Κενού...» Και κοιτάζει τη Σαμάνθα, ερωτηματικά.

«Έτσι ξέρω κι εγώ,» λέει εκείνη.

«Μόνο αυτό; Εσύ τον γνωρίζεις καλύτερα από εμένα. Του έχεις μιλήσει πολλές φορές.»

«Ναι. Και μια χαρά μπορούσα να συνεννοηθώ μαζί του· δεν είχα ποτέ πρόβλημα. Δεν είναι ότι δεν ξέρει τι του γίνεται, απλώς ίσως να είναι πιο... νευρικός, θα μπορούσες να πεις, σε ορισμένες καταστάσεις. Αδικαιολόγητα.»

«Σαν τον Σαρντάνη ακούγεσαι.»

«Η αλήθεια είναι. Αλλά έχω δει και ανθρώπους που θεωρούνται 'σώφρονες' να φέρονται πιο νευρικά απ'τον Νιρμόδο, εξίσου αδικαιολόγητα.»

«Τι είδους καταστάσεις είναι που τον κάνουν νευρικό;»

«Διάφορες, και όχι καταστάσεις που θα έκαναν άλλους νευρικούς. Μπορεί απλά να κάθεται σε μια καφετέρια και να μοιάζει αναστατωμένος. Καταλαβαίνεις.»

«Καταλαβαίνω. Τυχαίες, καθημερινές καταστάσεις.»

Η Σαμάνθα νεύει καταφατικά, και ρωτά: «Έχεις όχημα σταθμευμένο κάπου κοντά;»

«Με αεροπλάνο ήρθα στην Άντχορκ. Όχι, δεν έχω όχημα ακόμα εδώ.»

«Έλα μαζί μας, τότε.»

Ο Κριτόλαος δεν διαφωνεί, έτσι μπαίνουμε στο τετράκυκλό μου.

«Φεύγουμε από εδώ;» ρωτάω, ενεργοποιώντας τη μηχανή.

Η Σαμάνθα, που κάθεται δίπλα μου, κοιτάζει από τον καθρέφτη τον Κριτόλαο, που κάθεται πίσω. «Θα παρακολουθήσουμε τον Σαρντάνη; Ή έχεις άλλες δουλειές;»

«Δεν έχω καμια δουλειά που να με επείγει περισσότερο, αυτή τη στιγμή. Ο Νιρμόδος είναι της οικογένειας· δεν μπορούμε να τον εγκαταλείψουμε. Αν ο Σαρντάνης έχει κάνει κάτι εναντίον του χωρίς λόγο, θα πρέπει να λογοδοτήσει γι'αυτό.»

«Ποιος αποφασίζει τέτοια πράγματα, αλήθεια;» ρωτάω. «Υπάρχει κανένα δικαστήριο της Δυναστείας;»

Η Σαμάνθα και ο Κριτόλαος γελάνε κοφτά σαν να είπα κάποιο αστείο. «Καλά,» μου λέει ο δεύτερος, «τόσο καιρό που είσαι συγγενής μας, ραλίστα, δεν έχεις καταλάβει τίποτα;»

«Το μόνο που έχω καταλάβει είναι ότι, αν υπήρχε δικαστήριο, ίσως να είχε επιτέλους αποφασίσει πως έχω ξεπληρώσει το χρέος μου.»

«Απάντησες μόνος σου στην ερώτησή σου.»

«Θα αποδώσουμε εμείς δικαιοσύνη, λοιπόν; Κατά βούληση;»

«Θα μάθουμε πρώτα τι ακριβώς έχει συμβεί,» λέει ο Κριτόλαος. «Συμφωνείς, Νιρίφα;»

«Ναι.»

«Και μετά;» ρωτάω.

«Θα πράξουμε αναλόγως,» λέει ο Κριτόλαος. «Θα μιλήσουμε και μ'άλλους ανθρώπους μέσα στην Άντχορκ.»

«Πού πηγαίνουμε τώρα;» ρωτάω.

Κι οι δυο τους είναι σιωπηλοί για λίγο, και η βροχή ακούγεται πολύ έντονα επάνω στα τζάμια και στα μέταλλα του οχήματός μου. Ενεργοποιώ τους υαλοκαθαριστήρες γιατί τα πάντα μπροστά μου είναι θολά.

Η Σαμάνθα λέει, τελικά: «Δε νομίζω να συνεχίσει τώρα αμέσως την αναζήτησή του για τον Νιρμόδο. Ήταν κουρασμένος.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Κριτόλαος.

«Να ψάξουμε εμείς για τον Νιρμόδο;»

«Θα μπορούσαμε. Πρέπει όμως να ξέρουμε από πού να ξεκινήσουμε. Οι εγκαταλειμμένες σήραγγες του Υπόγειου είναι πολλές, και συναντούν σε αρκετά σημεία και τις σήραγγες που δεν είναι εγκαταλειμμένες, καθώς και τους υπονόμους κι ένα σωρό άλλα υπόγεια μέρη.»

«Ο Σαρντάνης είπε ότι ο Νιρμόδος έτρεξε να φύγει, κι εκείνος τον κυνήγησε. Νομίζεις ότι μας είπε ψέματα;»

«Μπορεί και νάναι αλήθεια…»

«Υποθέτω πως είναι,» λέει η Σαμάνθα. «Και το δίκυκλο του Σαρντάνη ήταν στο γκαράζ όταν πήγαμε εκεί για να ερευνήσουμε: πράγμα που ίσως να σημαίνει πως ο Σαρντάνης και ο Νιρμόδος βρίσκονταν στο σπίτι του Σαρντάνη όταν ο δεύτερος έφυγε. Αν βρίσκονταν αλλού μέσα στην πόλη, ο Σαρντάνης θα είχε το δίκυκλο μαζί του, και μάλλον θα το είχε αφήσει εκεί, αν κυνήγησε τον Νιρμόδο με τα πόδια.»

«Ναι, σωστά,» συμφωνεί ο Κριτόλαος.

«Το ερώτημα, λοιπόν, είναι πόσο μακριά έτρεξε ο Νιρμόδος προτού μπει στα υπόγεια.»

«Δε μπορεί να έτρεξε και πολύ μακριά.»

«Το ίδιο εικάζω κι εγώ, Κριτόλαε.»

«Η είσοδος που οδηγεί στις σήραγγες πρέπει, λοιπόν, να βρίσκεται κάπου εδώ κοντά… Υπάρχει ένας σταθμός για τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο στη Ζυγαριά…»

«Δε νομίζω, όμως, να πήγαν εκεί,» λέει η Σαμάνθα. «Ο Σαρντάνης θα είχε χρησιμοποιήσει την ιδιότητά του ως ειδικός ερευνητής της Χωροφυλακής για να βάλει τους φύλακες του Υπόγειου να σταματήσουν τον Νιρμόδο προτού απομακρυνθεί.»

Τους διακόπτω: «Γιατί, αλλιώς θα έτρεχε ο Νιρμόδος μες στις σήραγγες που χρησιμοποιούνται από τον σιδηρόδρομο;»

«Μπορεί να υπάρχει κάποιο άνοιγμα στον σταθμό το οποίο βγάζει στις εγκαταλειμμένες σήραγγες – δεν είμαι σίγουρη,» λέει η Σαμάνθα. «Αλλά, ούτως ή άλλως, δεν νομίζω ότι ο Νιρμόδος θα πήγαινε εκεί γιατί θα φοβόταν ότι ο Σαρντάνης εύκολα θα τον σταματούσε. Επομένως, κατέβηκε στις σήραγγες από αλλού, αν η υπόθεσή μου είναι σωστή.»

«Πρέπει να μιλήσουμε σε κάποιον που γνωρίζει τη Ζυγαριά καλύτερα από εμάς,» λέει ο Κριτόλαος.

«Ακριβώς,» συμφωνεί η Σαμάνθα. Και φαίνεται κι οι δύο νάχουν κάποιον στο μυαλό τους. Κάποιον που εγώ δεν νομίζω πως ξέρω.

Διαφήμιση στον *Πολεοπόρο*, περιοδικό-οδηγό της Άντχορκ, ποικίλης ύλης, το οποίο κυκλοφορεί ανά δεκαήμερο:

****

Αλεξιβρόχια

Ζορδάμης Σχοινοτενής

Ομπρέλες διαφόρων μεγεθών και χρωμάτων, με τιμές που κυμαίνονται από /2 έως ꙟ1. Επίσης: **καπέλα** για τις δυσκολίες του χειμώνα, **καπαρντίνες** από αδιάβροχα υλικά, **κάπες** άριστης ποιότητας σε χαμηλές τιμές, αδιάβροχες **μπλούζες** με κουκούλα. Και, η τελευταία λέξη της τεχνολογίας: **<u>ενεργειακά αλεξιβρόχια</u>** σε προσιτές τιμές, από ꙟ5 ΜΟΝΟ!

<u>Ζορδάμης Σχοινοτενής</u>

Εποχιακά Είδη

Λεωφόρος Ερευνητή 232-Α
και Λεωφόρος Κλητού (γωνία)

ΑΝΟΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΙΧΝΗ

Οι Ξέφρενοι Χορογράφοι είναι μια συμμορία που δρα στη Ζυγαριά. Δεν είναι κλέφτες, ούτε απατεώνες. Είναι χορευτές και χαροκόποι. Βγαίνουν από το λημέρι τους ορισμένες τυχαίες νύχτες (τουλάχιστον, μοιάζουν τυχαίες) και αρχίζουν να χορεύουν και να γλεντάνε απ'τη μια άκρη της Ζυγαριάς ώς την άλλη, παρασέρνοντας μαζί τους όσους περισσότερους ανθρώπους μπορούν. Αυτοί που τους συναντούν στον δρόμο τους πρέπει ή να τρέξουν γρήγορα να φύγουν ή να μπουν στον χορό· και, πιο σπάνια βέβαια, οι Ξέφρενοι Χορογράφοι έχει ακουστεί να εισβάλουν ακόμα και σε μονοκατοικίες ή πολυκατοικίες προκειμένου να τραβήξουν άτομα μέσα στο γλέντι τους. Η Χωροφυλακή έχει αναγκαστεί να παρέμβει μερικές φορές, αλλά δεν το κάνει συστηματικά, και γι'αυτό, απ'ό,τι γνωρίζω, υφίστανται τρεις λόγοι: οι Ξέφρενοι Χορογράφοι δεν έχουν σταθερές νύχτες που βγαίνουν για χορό· οι δραστηριότητές τους, ουσιαστικά, δεν είναι παράνομες (παρά μόνο όταν εισβάλουν απρόσκλητοι σε σπίτια)· και δεν είναι άστεγοι ή παιδιά της πέτρας που μπορεί εύκολα η Χωροφυλακή να τους διαλύσει με ελάχιστη δικαιολογία: ανήκουν σε ανθρώπους διαφόρων κοινωνικών τάξεων.

Οι Ξέφρενοι Χορογράφοι έχουν κάποιο άντρο στη Ζυγαριά, αν δεν λαθεύω, αλλά δεν κατοικούν εκεί· απλά συγκεντρώνονται εκεί είτε για να προετοιμάσουν εξορμήσεις, είτε για να ξεκινήσουν εξορμήσεις, είτε (συχνότερα) για εξάσκηση στον χορό.

Και στο άντρο τους είναι που τώρα μου λέει η Σαμάνθα να μας πάω, και με ρωτά αν τους ξέρω.

«Τους έχω ακουστά,» της αποκρίνομαι καθώς οδηγώ στους δρόμους της Ζυγαριάς. «Υπάρχει άνθρωπός μας μέσα στους Χορογράφους;»

«Ναι.»

«Και θα είναι στο άντρο τους; Μ'αυτή τη βροχή;»

«Θα την ειδοποιήσω, τώρα.» Η Σαμάνθα βγάζει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, πατά κουμπιά, και τον φέρνει στ’αφτί της. «Γεια σου, Βιολέτα,» την ακούω να λέει ύστερα από μερικές στιγμές αναμονής. «Η Νιρίφα είμαι· της οικογένειας. Τι κάνεις;... Καλά. Στη Ζυγαριά είμαι... Ναι, θα ήθελα να σε δω... Σοβαρά; Με τέτοια βροχή;... Εντάξει. Βασικά, προς τα εκεί έρχομαι τώρα.» Κλείνει τον πομπό της και τον βάζει στην τσέπη της καπαρντίνας της. «Στο άντρο τους είναι,» μας λέει. «Εξασκείται.»

«Πού στρίβω;» ρωτάω, έχοντας φτάσει σε μια διασταύρωση. Δεν είμαι σίγουρος πού βρίσκεται το άντρο των Ξέφρενων Χορογράφων· δεν έχω ξαναπάει.

«Εκεί,» μου δείχνει η Σαμάνθα. «Και μετά, αριστερά.»

Ακολουθώ τις κατευθύνσεις της και δεν αργούμε να φτάσουμε μπροστά σ’ένα μεγάλο, μονώροφο οίκημα που πάνω από την είσοδό του υπάρχει μια πινακίδα η οποία γράφει ΞΕΦΡΕΝΟ ΧΟΡΕΥΤΗΡΙΟ, ενώ δεξιά της εισόδου στέκεται το άγαλμα μιας γαλανόδερμης γυναίκας που χορεύει με το ένα πόδι λυγισμένο στην πλάτη, και αριστερά της εισόδου είναι το άγαλμα ενός χρυσόδερμου άντρα που στηρίζεται στο ένα χέρι, με τα πόδια του να ψαλιδίζουν τον αέρα. Και ο άντρας και η γυναίκα είναι ντυμένοι με εφαρμοστά κόκκινα ρούχα και κορδέλες διαφόρων χρωμάτων τυλιγμένες γύρω από τα σώματά τους – οι ενδυμασίες των Ξέφρενων Χορογράφων.

Σταματάω το όχημά μου λίγα μέτρα απόσταση από την είσοδο του Ξέφρενου Χορευτηρίου. «Θα μπούμε, ή αυτή θα βγει;» ρωτάω.

«Αυτή θα βγει,» αποκρίνεται η Σαμάνθα.

«Απαγορεύεται να μπεις;»

«Όχι, αν δεν σε νοιάζει να φας ξύλο.» Η Σαμάνθα τραβά ξανά τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από την καπαρντίνα της, πατά ένα κουμπί, και τον φέρνει στ’αφτί της. «Έλα, Βιολέτα,» λέει. «Απέξω είμαστε. Μόλις βγεις, δεξιά. Μέσα σ’ένα τετράκυκλο όχημα.»

Κοιτάζω προς την είσοδο του Ξέφρενου Χορευτηρίου, η οποία είναι μια ψηλή, ξύλινη, δίφυλλη πόρτα χωρίς κανένα παράθυρο επάνω. Νομίζω μόνο πως μπορώ, με το ζόρι μέσα στη βροχή, να διακρίνω κάποιο σύμβολο λαξεμένο ή ζωγραφισμένο σε κάθε φύλλο της.

Το ένα φύλλο ανοίγει και μια γυναίκα πετάγεται έξω, τρέχοντας προς το μέρος μας. Είναι τυλιγμένη με κάπα και φορά κουκούλα στο κεφάλι, αλλά πατά ξυπόλυτη στα βροχόνερα του δρόμου. Ο Κριτόλαος τής ανοίγει τη μια πίσω πόρτα του οχήματός μας και η γυναίκα μπαίνει και κάθεται δίπλα του, κλείνοντας και γελώντας.

«Τρομερός καιρός, ε;» λέει. «Δε μου είπε η Νιρίφα ότι είσαι κι εσύ εδώ, Κριτόλαε!» Κατεβάζει την κουκούλα της φανερώνοντας ένα μακρύ πρόσωπο με κατάλευκο δέρμα, μεγάλη μύτη, έντονο σαγόνι, βιολετιά μάτια, και μακριά πράσινα μαλλιά με τις δύο τούφες πιασμένες πίσω. Κάτω από την κάπα διακρίνω πως είναι ντυμένη μόνο μ'ένα σκούρο πράσινο μπούστο που καλύπτει όλο τον κορμό. Μυρίζει ιδρώτα και άρωμα. Η γυαλάδα στο μέτωπό της δεν είναι από τα νερά της βροχής, είμαι σίγουρος· πρέπει να χόρευε προτού βγει για να μας συναντήσει.

«Εδώ είμαι, όμως,» αποκρίνεται ο Κριτόλαος.

«Αποφάσισες να χορέψεις επιτέλους μαζί μας;»

«Σου έχω πει, είμαι πολύ γέρος για τους χορούς σας.»

Η Βιολέτα γελά. «Έχουμε χορέψει και πολύ μεγαλύτερους από εσένα ολόκληρες νύχτες!»

«Και άντεξαν;»

«Όχι όλοι,» συνεχίζει να γελά η Βιολέτα. Και στρέφει τα βιολετιά μάτια της σ'εμένα που την κοιτάζω από μπροστά, έχοντας το κεφάλι μου γυρισμένο. «Ποιος είσαι εσύ; Δε σ'έχω ξαναδεί.»

«Της οικογένειας είναι, προφανώς,» λέει η Σαμάνθα προτού προλάβω να μιλήσω· κι αλλάζει αμέσως θέμα: «Θέλουμε να σε ρωτήσουμε κάτι, Βιολέτα.»

«Ρωτήστε με, λοιπόν.»

«Γνωρίζεις αν υπάρχει κανένα άνοιγμα στη Ζυγαριά που να οδηγεί στις εγκαταλειμμένες σήραγγες του Υπόγειου Σιδηρόδρομου;»

«Ναι,» αποκρίνεται η Βιολέτα χωρίς καν να χρειαστεί να το σκεφτεί, «υπάρχει.»

«Μόνο ένα,» λέει ο Κριτόλαος, «ή περισσότερα;»

Η Βιολέτα τώρα συνοφρυώνεται. «Για το ένα είμαι σίγουρη – έχω πάει – αλλά νομίζω ότι υπάρχει κι άλλο ένα.»

«Πού βρίσκονται;» ρωτά η Σαμάνθα.

Η Βιολέτα μάς εξηγεί ότι η μία είσοδος δεν είναι πολύ μακριά από εδώ: βρίσκεται στο κέντρο της Ζυγαριάς, μέσα σ'ένα άνοιγμα των υπονόμων, σ'ένα σοκάκι. Έχει πάει κι η ίδια εκεί – όπως ήδη είπε – έχει μπει στις εγκαταλειμμένες σήραγγες του Υπόγειου, αλλά δεν έχει βαδίσει μακριά μέσα τους, φοβούμενη μη χαθεί. Επιπλέον, υπάρχουν φήμες για δαίμονες της Λόρκης και για μεταλλαγμένους εκεί κάτω – που ίσως να μην είναι απόλυτα αληθινές αλλά, δεν μπορεί, κάποια βάση πρέπει να έχουν.

Η άλλη είσοδος είναι στα νότια της Ζυγαριάς, στις πιο πλούσιες γειτονιές της, και είναι σκεπασμένη με λουκετωμένο κιγκλίδωμα. Η Βιολέτα την έχει δει αλλά δεν έχει ποτέ επιχειρήσει ν'ανοίξει το κιγκλίδωμα για να μπει. Υποτίθεται πως εκεί κάποτε, πριν από χρόνια, θα γινόταν σταθμός για τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο, αλλά, για κάποιο λόγο, το εγχείρημα εγκαταλείφθηκε· ίσως η περιοχή να μην ήταν αρκετά ασφαλής. Η Βιολέτα δεν είναι σίγουρη.

«Γιατί σας ενδιαφέρει, Νιρίφα;» ρωτά. «Θέλετε να κατεβείτε στις εγκαταλειμμένες σήραγγες;»

«Κάποιον ψάχνουμε,» της λέει ο Κριτόλαος, «ο οποίος έχει χαθεί εκεί. Άνθρωπος της Δυναστείας. Έχεις ακούσει τίποτα περίεργο να συμβαίνει στις σήραγγες τις τελευταίες μέρες;»

Η Βιολέτα κουνά το κεφάλι. «Όχι. Τι υποτίθεται ότι θάπρεπε να είχα ακούσει;»

«Τίποτα· απλώς ρώτησα.»

«Ποιος έχει χαθεί; Τον ξέρω;»

Ο Κριτόλαος και η Σαμάνθα αλληλοκοιτάζονται και, γι'ακόμα μια φορά, σιωπηλή επικοινωνία μοιάζει να διεξάγεται ανάμεσά τους. Αρχίζουν να με κάνουν να γίνομαι παρανοϊκός. Έχουν οι μάγοι κανέναν ιδιαίτερο τρόπο να επικοινωνούν μέσω του μυαλού τους και μόνο;

«Όχι,» λέει η Σαμάνθα στη Βιολέτα, «δεν τον ξέρεις.»

«Θα ήθελα να τον μάθω, όμως.» Και συγχρόνως λοξοκοιτάζει κι εμένα, που ακόμα κανένας δεν μ'έχει συστήσει.

«Δεν υπάρχει ιδιαίτερος λόγος,» της λέει η Σαμάνθα. «Και πρέπει να πηγαίνουμε τώρα. Ο χρόνος μάς πιέζει.»

«*Τσκ τσκ* – τι περίεργη που είσαι, Νιρίφα! Δε θα σε πετύχω καμια φορά στον δρόμο, όταν έχουμε βγει για χορό…» Γελά.

Η Σαμάνθα μειδιά. «Θα προσέχω.»

«Καλά,» λέει η Βιολέτα, «θα τα ξαναπούμε.» Κι ανοίγοντας την πόρτα πλάι της, πηδά έξω απ'το όχημά μας. Σηκώνει την κουκούλα της κάπας στο κεφάλι και τρέχει προς την είσοδο του Ξέφρενου Χορευτηρίου· τα γυμνά πόδια της μοιάζουν να χορεύουν μέσα στα νερά της βροχής.

Ο Κριτόλαος λέει: «Η πρώτη είσοδος που ανέφερε δεν είναι μακριά απ'το σπίτι του Σαρντάνη.»

«Το πρόσεξες κι εσύ, ε;» λέει η Σαμάνθα.

«Μπορεί ο Νιρμόδος να πήγε εκεί, επομένως. Μάλιστα, αυτό είναι το πιθανότερο, νομίζω.»

Η Σαμάνθα νεύει καταφατικά. «Συμφωνούμε.»

«Πάμε να ερευνήσουμε;»

«Πάμε.»

«Εμένα,» λέω, «κανείς δεν με ρωτά;»

Με λοξοκοιτάζουν.

Το σοκάκι όπου βρίσκεται ο οχετός που μας ενδιαφέρει είναι μικρό (το τετράκυκλο όχημά μου δεν χωρά να μπει) και γεμάτο βροχόνερα. Με το ζόρι το εντοπίζουμε μες στη νεροποντή, καθώς η σκοτεινιά και η θολούρα προσπαθούν να μας κρύψουν τις πινακίδες των δρόμων. Κάνουμε δυο κύκλους προτού καταφέρουμε να καταλάβουμε ότι αυτό είναι το μέρος για το οποίο μας είπε η Βιολέτα.

«Θα πνιγούμε εκεί μέσα,» παρατηρώ.

«Δεν πνιγόμαστε,» λέει ο Κριτόλαος· κι ανοίγει την πόρτα πλάι του, βγαίνοντας στη βροχή με την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη.

Η Σαμάνθα τον ακολουθεί, ανοίγοντας την ομπρέλα της. Βγαίνω κι εγώ και τους λέω: «Θα σας πείραζε αν χρησιμοποιούσα το ενεργειακό αλεξιβρόχιο που αγόρασα πρόσφατα;»

«Έχεις ενεργειακό αλεξιβρόχιο και δεν μου το είπες ώς τώρα;» κάνει η Σαμάνθα.

«Δεν το θεώρησα απαραίτητο. Ρουφάει τη μπαταρία σαν διψασμένος μπεκρής. Αλλά η κατάσταση εδώ μοιάζει άθλια, οπότε...» Βγάζω τη συσκευή από την καπαρντίνα μου. Είναι ένας δίσκος όσο η παλάμη μου σε μέγεθος, με γυαλί στο κέντρο, κάτω από το οποίο είναι κλεισμένη η μπαταρία. Πατάω το κόκκινο κουμπί της ενεργοποίησης και αισθάνομαι ένα ξαφνικό γαργαλητό που αμέσως παύει. Η βροχή σταματά να χτυπά εμένα και τη Σαμάνθα, καθώς είμαστε τώρα κλεισμένη μέσα σε μια ημιαόρατη ενεργειακή σφαίρα η οποία δεν είναι ικανή να κρατήσει έξω τίποτ' άλλο από το νερό – κι αυτό όταν δεν έρχεται συγκεντρωμένο αλλά σε σταγόνες, όπως τώρα. Μερικές, ωστόσο, από τις σταγόνες της βροχής καταφέρνουν, κάπως, να περάσουν. Ευτυχώς, όχι πολλές.

«Για εμένα δεν έχει χώρο;» λέει ο Κριτόλαος.

«Είναι μόνο για δύο,» εξηγώ.

Η Σαμάνθα βγαίνει από το ενεργειακό αλεξιβρόχιο, προστατευμένη από την ομπρέλα της, και κάνει νόημα στον Κριτόλαο να πάρει τη θέση της. Ο πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας δεν φέρνει αντίρρηση.

Μπαίνουμε στο σοκάκι ενώ κρατάω έναν φακό αναμμένο.

Ο οχετός αποκαλύπτεται αμέσως: είναι ένα μεγάλο, στρογγυλό άνοιγμα στ'αριστερά, όπου μπορεί να χωρέσει άνθρωπος φτάνει να σκύψει λίγο. Από μέσα του βρόμικα νερά κυλάνε, τα οποία αναμιγνύονται με τα υπόλοιπα νερά που τρέχουν μες στο σοκάκι και γύρω από τα πόδια μας. Μορφάζω καθώς σκέφτομαι τι μουσκεύει το παντελόνι και τις μπότες μου.

Η Σαμάνθα κλείνει την ομπρέλα της και μπαίνει πρώτη στο στρογγυλό άνοιγμα, βαδίζοντας προσεχτικά.

Την ακολουθούμε μέσα στην κυλινδρική σήραγγα, βουτώντας τα πόδια μας σε ακόμα πιο βρόμικα νερά. Η αποφορά είναι έντονη, αλλά, υποθέτω, μάλλον θα ήταν χειρότερη αν δεν έβρεχε. Το βουητό της νεροποντής αντηχεί απειλητικά από τα βάθη των υπονόμων· νομίζεις ότι είναι κάποιο μυθικό τέρας που βρυχιέται.

Απενεργοποιώ το ενεργειακό αλεξιβρόχιο, καθώς μας είναι πια άχρηστο. Τον φακό μου εξακολουθώ να τον έχω αναμμένο, αν και η

Σαμάνθα έχει ήδη ανάψει έναν δικό της, ο οποίος – δεν με εκπλήσσει καθόλου – είναι το ρολόι της με τις πολλές χρήσεις.

«Εκεί,» λέει δείχνοντας ένα άνοιγμα στο βάθος δεξιά.

Πλησιάζοντάς το βλέπουμε ότι πρέπει να έχει δημιουργηθεί από κατάρρευση του τοίχου – φυσική διάβρωση, πιθανώς. Η Σαμάνθα κοιτάζει μέσα, φωτίζοντας, και λέει: «Θέλει λιγάκι προσοχή.»

«Τι είναι;» ρωτάω.

Μου κάνει χώρο για να δω. Το άνοιγμα βρίσκεται κάπου τρία μέτρα πάνω από το πάτωμα της εγκαταλειμμένης σήραγγας του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Ο φακός μου φωτίζει παλιές, κατεστραμμένες ράγες, τις οποίες πιτσιλά ηχηρά το νερό που πέφτει από το άνοιγμα σαν μικρός καταρράκτης.

«Γιατί εγκαταλείφθηκαν, αλήθεια, αυτές οι σήραγγες;» ρωτάω

«Για διάφορους λόγους,» λέει η Σαμάνθα. «Έχει σημασία;» Ακούγεται ενοχλημένη από την ερώτησή μου, την οποία, αναμφίβολα, θεωρεί άσκοπη.

«Λόγους ασφαλείας, κυρίως,» εξηγεί ο Κριτόλαος, από πίσω μας.

«Θα κατεβώ πρώτος,» λέω. «Αλλά με σχοινί.»

Η Σαμάνθα με κοιτάζει. «Έχεις σχοινί μαζί σου;»

«Ναι: στο όχημα. Περιμένετε εδώ.»

Βγαίνω από τον υπόνομο, ανοίγω ξανά το ενεργειακό αλεξιβρόχιο, πηγαίνω στο όχημά μου, παίρνω το σχοινί που είναι κουλουριασμένο στον αποθηκευτικό χώρο, και επιστρέφω στον Κριτόλαο και τη Σαμάνθα.

«Πρέπει να το κρατάτε, βέβαια, όσο θα κατεβαίνω,» τους λέω.

«Το ερώτημα είναι πώς θα κατεβεί ο τελευταίος, που δεν θα υπάρχει κανένας για να του κρατά το σχοινί,» λέει η Σαμάνθα, και πρέπει να παραδεχτώ ότι έχει δίκιο. Δεν το είχα σκεφτεί αυτό.

Ο Κριτόλαος κοιτάζει τον διαβρωμένο τοίχο προσεχτικά. «Υπάρχουν κάποια σημεία όπου θα μπορούσαμε να το δέσουμε… αλλά μοιάζουν επίφοβα.»

«Καλύτερα, λοιπόν, να κατεβείς εσύ πρώτος, μετά η Σαμάνθα, και μετά εγώ,» λέω.

«Άλλαξες γνώμη;»

«Είσαι ο πιο μεγάλος, Κριτόλαε. Αν κατεβώ εγώ πρώτος, μετά δε γίνεται να κατεβείς εσύ· δε νομίζω ότι η Σαμάνθα θα μπορεί να κρατήσει το βάρος σου· επομένως, θα είσαι υποχρεωμένος να κατεβείς τελευταίος. Και νομίζεις ότι θα καταφέρεις να πηδήσεις χωρίς να χτυπήσεις;»

«Με προσβάλλεις, ραλίστα. Αλλά... μάλλον έχεις δίκιο. Αν και δεν είμαι τόσο μεγάλος όσο νομίζεις.»

«Δεν είσαι πενήντα;»

«Όχι ακόμα. Αλλά δεν πέφτεις και πολύ έξω. –Λοιπόν· εντάξει, θα κατεβώ εγώ πρώτος.»

Μαζί με τη Σαμάνθα κρατάμε το σχοινί ενώ ο Κριτόλαος'μορ κατεβαίνει – πιο ευέλικτα απ'ό,τι περίμενα, οφείλω να ομολογήσω. Τα πόδια και τα χέρια του τυλίγονται σαν ουρά φιδιού γύρω από το σχοινί, και γλιστρά κάτω αβίαστα, εκπαιδευμένα. Τα βρόμικα νερά τον βρέχουν αλλά αυτό δεν φαίνεται να τον προβληματίζει. Αμφιβάλλω αν εγώ μπορώ να κατεβώ τόσο άνετα. Ή μάλλον, είμαι *σίγουρος* ότι δεν μπορώ να κατεβώ τόσο άνετα. Και η πλάκα είναι ότι δεν θα χρειαστεί να το επιχειρήσω. Αυτό που θα κάνω είναι πιο επικίνδυνο...

«Η σειρά σου,» λέω στη Σαμάνθα.

«Μπορείς μετά να κατεβείς μόνος σου;»

«Τι άλλη επιλογή έχω;»

«Θα μπορούσα να προσπαθήσω να σε κρατήσω...»

«Είμαι πιο βαρύς από σένα· θες να σκοτωθούμε κι οι δύο;»

Το ξέρει ότι έχω δίκιο.

Της κρατάω το σχοινί ενώ κατεβαίνει και ο καταρράκτης από βρόμικα νερά τη λούζει. Τη βλέπω να προσπαθεί να απομακρύνει το κεφάλι της από αυτόν, αλλά χωρίς μεγάλη επιτυχία. Με εκπλήσσει το πόσο δύσκολο μού φαίνεται να την κρατάω· τα χέρια και η πλάτη μου πονάνε, και το σχοινί κάνει τις παλάμες μου να καίγονται. Η Σαμάνθα δεν μπορεί νάναι τόσο βαριά! Σε κάποια στιγμή, παραλίγο να γλιστρήσω· μετά βίας τη γλιτώνω, και μόνο επειδή το άνοιγμα δεν είναι στο επίπεδο του πατώματος του οχετού αλλά λίγο πιο πάνω από το έδαφος και μπορώ να φέρω αντίσταση εκεί με το πόδι μου.

Όταν η Σαμάνθα έχει κατεβεί, τινάζει σπασμωδικά, με το ένα χέρι, τα βαμμένα κόκκινα, κοντά μαλλιά της, και μετά μου κάνει νόημα να έρθω. Της πετάω το σχοινί και κοιτάζω κάτω. *Σκατά...* σκέφτομαι, νιώθοντας φόβο να με καταλαμβάνει. Η απόσταση δεν είναι, αντικειμενικά, και τόσο μεγάλη. Όταν πηδάς ενσυνείδητα, μια πτώση τριών μέτρων δεν μπορεί να σε σκοτώσει. Αλλά, με όλα αυτά τα νερά που πέφτουν, σαν καταρράκτης, από το άνοιγμα, και μ'όλα τα νερά που βρίσκονται κάτω, στη σήραγγα....

Όσο το σκέφτομαι τόσο το πράγμα χειροτερεύει μέσα στο μυαλό μου.

Τέρμα οι σκέψεις, ραλίστα, λέω στον εαυτό μου. Και, ατσαλώνοντας τα νεύρα μου, πηδάω.

Τα βρόμικα νερά του καταρράκτη με λούζουν προς στιγμή–

–και μετά, τα πόδια μου τραντάζονται άγρια, καθώς φτάνω κάτω, και γλιστράνε–

Ο Κριτόλαος με πιάνει από το μπράτσο προτού πέσω. «Ήρεμα, ραλίστα,» μου λέει.

«...Ευχαριστώ,» λέω, ξέπνοα.

Ο Κριτόλαος γελά. «Και μετά λες εμένα 'γέρο'.»

Ο Κριτόλαος ζητά το ρολόι της Σαμάνθας, κι εκείνη (αν και με κάποιο δισταγμό) του το δίνει. Ο μάγος μουρμουρίζει ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως ενώ έχει το βλέμμα του εστιασμένο στη μεγάλη οθόνη του ρολογιού και – αναμφίβολα – το μυαλό του στραμμένο στον Νιρμόδο. Αν τον εντοπίσει με τη μαγεία του, μια κόκκινη κουκίδα πρέπει κανονικά να παρουσιαστεί στην οθόνη. Γνωρίζω πώς γίνονται τα Ξόρκια Ανιχνεύσεως πια. Και γνωρίζω πως και η Σαμάνθα ξέρει να κάνει τέτοια ξόρκια, αλλά την κουράζουν. Όταν ήμασταν στη Θακέρκοβ, αναζητώντας την Πριγκίπισσα της Οργής, δυνατός πονοκέφαλος την είχε πιάσει, τα μάτια της είχαν κοκκινίσει, και η όρασή της είχε θολώσει.

Ο Κριτόλαος δεν έχει παρόμοια προβλήματα. Η εμπειρία του είναι πολύ μεγαλύτερη με το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Αναμενόμενο για έναν πρώην πράκτορα της Παντοκράτειρας, σωστά;

Καμια κόκκινη κουκίδα, ωστόσο, δεν παρουσιάζεται τώρα επάνω στην οθόνη του ρολογιού.

«Δεν είναι κάπου εδώ γύρω,» λέει ο Κριτόλαος, και δένει το ρολόι στον καρπό του. «Θα το κρατήσω αυτό, για τώρα, αν δεν σε πειράζει.»

Η Σαμάνθα νεύει, καταλαβαίνοντας. Ο μοναδικός φακός που τώρα είναι αναμμένος είναι ο δικός μου.

«Προς τα πού πάμε;» ρωτάω. «Δε νομίζω νάχουν μείνει ίχνη εδώ πέρα…» Κοιτάζω κάτω. «*Αποκλείεται* νάχουν μείνει ίχνη.» Το έδαφος είναι γεμάτο νερά, λιμνάζοντα και μη.

Ο Κριτόλαος κοιτάζει πιο προσεχτικά από εμένα, χρησιμοποιώντας το ρολόι της Σαμάνθας ως φακό. Και τελικά λέει: «Κάνεις λάθος, ραλίστα. Δες!» Δείχνει έναν λόφο από χώματα και πέτρες, τον οποίο τα νερά της βροχής δεν έχουν καλύψει ώς την κορυφή· ούτε καν τις πλευρές του δεν έχουν σκεπάσει εξολοκλήρου. Εδώ κάτω δεν είναι τόσα πολλά όσα στον υπόνομο.

«Τι είναι;» Πλησιάζω, και η Σαμάνθα πλησιάζει μαζί μου.

Ο Κριτόλαος συνεχίζει να δείχνει, και διακρίνω τώρα δύο ίχνη από πόδια επάνω στον λόφο. «Από εδώ πήγε.»

«Αν υποθέσουμε ότι είναι, όντως, ίχνη του Νιρμόδου ή του Σαρντάνη,» λέω.

«Έχεις καμια καλύτερη υπόθεση να κάνεις;»

Ψάχνουμε μήπως βρούμε κι άλλα ίχνη εκεί γύρω, και σ’ένα σημείο της σήραγγας – από την πίσω μεριά του λόφου – βλέπουμε πάλι πατημασιές επάνω σε χώματα και χαλίκια. Ακολουθούμε εκείνη την κατεύθυνση, ενώ έχω τον φακό μου στο ένα χέρι και το πιστόλι μου στο άλλο. Ο Κριτόλαος προηγείται κρατώντας κι εκείνος το πιστόλι του σε ετοιμότητα ενώ κοιτάζει στο έδαφος και φωτίζει με το ρολόι της Σαμάνθας. Η Σαμάνθα βαδίζει πλάι μου, επίσης οπλισμένη με πιστόλι και υποτονθορύζοντας κάποιο μαγικό ξόρκι κάτω από την ανάσα της προτού η έκφρασή της γίνει… περίεργη – δεν μπορώ να τη χαρακτηρίσω αλλιώς. Είναι σαν να αφουγκράζεται ήχους ανύπαρκτους για εμένα.

«Τι κάνεις;» τη ρωτάω.

«Σσσς,» μου αποκρίνεται.

Οι σήραγγες αρχίζουν να διακλαδίζονται μπροστά μας, και σ'ορισμένα σημεία είναι γεμάτες πέτρες και χώματα. Πολύ σύντομα χρειάζεται να σκαρφαλώσουμε πάνω σ'έναν απ' αυτούς τους γιγάντιους σωρούς προκειμένου να προχωρήσουμε. Νερά υπάρχουν ελάχιστα στο έδαφος αλλά *υπάρχουν*, και δεν μπορώ πάντα να καταλάβω πώς κατέληξαν εδώ.

Ποντίκια σκορπίζονται στο διάβα μας, μοιάζοντας τρομαγμένα ή οργισμένα από την ανεπιθύμητη παρουσία μας.

Ο Κριτόλαος σταματά και κάνει πάλι το Ξόρκι Ανιχνεύσεως εστιάζοντας το βλέμμα του στο ρολόι.

Η Σαμάνθα βλεφαρίζει και η έκφρασή της γίνεται κανονική. Αναστενάζει.

«Τι έκανες πριν;» τη ρωτάω.

«Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας.»

Συνοφρυώνομαι. «Για να βρεις τον Νιρμόδο;»

«Δε δίνει τόσο συγκεκριμένες πληροφορίες αυτό το ξόρκι. Απλά μπορώ να καταλάβω τι βρίσκεται γύρω μας.»

«Και τι έχεις καταλάβει μέχρι στιγμής;»

«Ποντίκια, μερικά έντομα, κάποια ερπετά.»

«Άνθρωπος;»

«Όχι.»

Ο Κριτόλαος λέει: «Δεν τον βρίσκω. Πάμε από δω.» Και βαδίζει προς τα δεξιά, καθώς η σήραγγα χωρίζεται στα δύο μπροστά μας.

«Γιατί από κει;» ρωτάω.

«Γιατί απ'την άλλη έχει ολόκληρη λίμνη, δε βλέπεις;»

«Κι εγώ που νόμιζα ότι πρόσεξες κάποιο σημάδι.»

«Τέρμα τα σημάδια, ραλίστα. Από δω και πέρα μού φαίνεται ότι πορευόμαστε με οδηγό την τύχη.»

Βαδίζοντας μέσα στις εγκαταλειμμένες σήραγγες του Υπόγειου Σιδηρόδρομου της Άντχορκ, βλέπουμε διάφορα ανοίγματα που είτε κάποτε κατασκευάστηκαν από ανθρώπους είτε δημιουργήθηκαν από

διαβρώσεις· πολλά από τα πρώτα είναι κλεισμένα με κιγκλιδώματα. Κάποια από τα ανοίγματα οδηγούν στις σήραγγες του Υπόγειου που χρησιμοποιούνται (βλέπουμε, μάλιστα, το τρένο να περνά μια φορά, μουγκρίζοντας και φωτίζοντας τα σκοτάδια), κάποια οδηγούν στους υπονόμους της μεγαλούπολης, κάποια σε άλλα, άγνωστα υπόγεια μέρη.

Η Σαμάνθα, που έχει κάνει πάλι το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, μας προειδοποιεί ότι άνθρωποι βρίσκονται κοντά μας ενώ ήδη έρχεται στ’αφτιά μας μια εφιαλτική ψαλμωδία.

«Πολλοί;» ρωτά ο Κριτόλαος.

«Πάνω από δέκα, νομίζω,» αποκρίνεται η Σαμάνθα.

Και πλησιάζουμε, με το φως από το ρολόι του Κριτόλαου σβηστό και με τον φακό μου κατεβασμένο, έτσι ώστε να μη φωτίζει παρά ελάχιστα.

Από μια καγκελόπορτα βλέπουμε ακτινοβολία να έρχεται και, κοιτάζοντας μέσα, ατενίζουμε μια υπόγεια, πέτρινη αίθουσα όπου καμια ντουζίνα άνθρωποι είναι συγκεντρωμένοι, όλοι τους καθισμένοι σε σκαμνιά και όλοι τους φορώντας μαύρα ράσα και κουκούλες. Μουρμουρίζουν συγχρονισμένα μια ψαλμωδία που νομίζω ότι είναι στην Παλιά Σεργήλια, η οποία δεν χρησιμοποιείται πια παρά μόνο σε κείμενα: κανείς δεν τη μιλά.

Ανάμεσα στους κουκουλοφόρους, στο πάτωμα, είναι απλωμένο ένα χαλί που επάνω του φαίνεται νάναι κεντημένος κάποιος μυστηριώδης χάρτης.

«Τι στα κωλομέρια της Λόρκης κάνουν αυτοί οι παλαβοί;» ψιθυρίζω.

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίνεται ο Κριτόλαος.

«Ούτε εγώ,» λέει η Σαμάνθα. «Αλλά μοιάζει να μιλάνε στην Παλιά Σεργήλια, εκτός αν κάνω λάθος.»

«Δεν κάνεις λάθος,» τη διαβεβαιώνει ο Κριτόλαος: «στην Παλιά Σεργήλια μιλάνε.»

«Ιερείς της Λόρκης;» ρωτάω.

«Δεν ξέρω, ραλίστα,» λέει ο Κριτόλαος· κι απομακρυνόμαστε ξανά, γιατί καλύτερα να μη μας δουν. Μπορεί νάναι οπλισμένοι και εχθρικοί. Ή μπορεί να μην είναι καν άνθρωποι αλλά μεταλλαγμένοι· τα

πρόσωπά τους και τα σώματά τους δεν φαίνονται μέσα από τις κουκούλες και τα ράσα. Αν και το ξέρω πως γίνομαι υπερβολικά φαντασμένος· αυτά που λέγονται για τα υπόγεια και τους υπονόμους της Άντχορκ δεν μπορεί παρά να είναι φήμες μονάχα.

Ο Κριτόλαος υποτονθορύζει λόγια σε μια γλώσσα που δεν είναι η Παλιά Σεργήλια αλλά η ακόμα πιο παράξενη γλώσσα της μαγείας, και κοιτάζει το ρολόι στο χέρι του. Κάνει, γι'ακόμα μια φορά, το Ξόρκι Ανιχνεύσεως.

Κοιτάζω κι εγώ το ρολόι μου, φωτίζοντάς το με τον φακό, αλλά για να δω τι ώρα είναι. Το μεσημέρι έχει περάσει προ πολλού. Περιπλανιόμαστε τέσσερις ολόκληρες ώρες εδώ κάτω, μα τους θεούς!

Ο Κριτόλαος λέει: «Τον βρήκα!»

Εγώ και η Σαμάνθα κοιτάζουμε το ρολόι στον καρπό του. Η οθόνη είναι σβηστή, αλλά επάνω της μια κόκκινη κουκίδα έχει παρουσιαστεί.

«Μη μου πεις ότι είναι από κει όπου….» Δείχνω προς τη μεριά των κουκουλοφόρων.

«Όχι,» αποκρίνεται ο Κριτόλαος, «δεν είναι από εκεί.»

Διαφήμιση στο περιοδικό *Ανεξήγητα*, που κυκλοφορεί μηνιαία στην Άντχορκ:

****

Από το Σκοτάδι στο Φως

Κυκλοφορεί το τρίτο βιβλίο του ερευνητή και συγγραφέα Βενμίλιου Ύρνακωφ, της σειράς «Κρυφή Άντχορκ».

> [φωτογραφία με το εξώφυλλο του βιβλίου, το οποίο απεικονίζει μια πέτρινη σήραγγα που από το βάθος της έρχεται ένα έντονο φως· στην κορυφή είναι γραμμένο το όνομα *Βενμίλιος Ύρνακωφ*, με μεγάλα γράμματα· και στον πάτο: ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΣΤΟ ΦΩΣ]

Ο συγγραφέας, με αμεσότητα, χαρακτηριστική διαύγεια σκέψης, και αντικειμενικότητα, μας ταξιδεύει στα μυστήρια που κρύβονται κάτω από τα πόδια μας: στους υπονόμους, στον εγκαταλειμμένο Υπόγειο Σιδηρόδρομο, σε σκοτεινές σήραγγες και απόκρυφους ναούς της Λόρκης, σε μέρη υγρά κάτω από τον ποταμό Σέρντιληθ, σε μυστηριώδη δάση υπόγειας βλάστησης, και σε κατοικίες μεταλλαγμένων.

Από τις εκδόσεις ΕΡΕΥΝΑ.

Αναζητήστε το σε όλα τα βιβλιοπωλεία!

ΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΤΩΝ ΥΠΟΓΕΙΩΝ ΣΚΟΤΑΔΙΩΝ

Κοιτάζοντας τη θέση της κόκκινης κουκίδας επάνω στη σβηστή οθόνη του ρολογιού του, ο Κριτόλαος'μορ μπορεί κάπως (αδυνατώ να κατανοήσω πώς· μου μοιάζει τελείως αφύσικο) να καταλάβει προς τα πού βρίσκεται ο Νιρμόδος. Προχωρά, έτσι, πρώτος και εγώ κι η Σαμάνθα τον ακολουθούμε.

Διασχίζουμε μια εγκαταλειμμένη σήραγγα του Υπόγειου και φτάνουμε μπροστά σ'ένα άνοιγμα στον τοίχο. «Φώτισε μέσα, Ζορδάμη,» μου ζητά ο Κριτόλαος, και φωτίζω πάνω από τον ώμο του, αποκαλύπτοντας μια σπηλιά. Φυσική σπηλιά. Δε νομίζω ότι μπορεί νάναι φτιαγμένο από άνθρωπο αυτό το μέρος. Και μερικά μέτρα μετά από το άνοιγμα στον τοίχο, υπάρχει ένας λάκκος, ένα χάσμα, σαν το έδαφος της σπηλιάς να έχει προ πολλού σπάσει.

«Μοιάζει επικίνδυνο,» λέω. «Προς τα εκεί είναι ο Νιρμόδος;»

«Ναι.» Ο Κριτόλαος ατενίζει συλλογισμένα την κατοπτρική επιφάνεια του ρολογιού του και την κόκκινη κουκίδα, η οποία κινείται με αργό ρυθμό και θυμίζει ή αντανάκλαση που έρχεται από τα βάθη κάποιας λίμνης ή καθρέφτισμα άστρου επάνω σε στάσιμα νερά. «Και νομίζω ότι είναι κάτω.»

«Κάτω;»

Ο Κριτόλαος περνά το άνοιγμα, μπαίνοντας στη σπηλιά. «Κάτω.» Δείχνει μέσα στο χάσμα. «Έλα να φωτίσεις εδώ.»

Τον ακολουθώ, και η Σαμάνθα έρχεται πίσω μου. Στρέφω το φως του φακού μου στο σπασμένο πάτωμα, διαλύοντας τα σκοτάδια. Μια επικίνδυνη πλαγιά από πετρώδη θραύσματα φανερώνεται, και στο τέλος της μια σήραγγα – όχι, όμως, από αυτές που είναι του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Αν και μοιάζει περισσότερο με σκαμμένη, νομίζω, παρά με φυσική.

«Δε βλέπω κανέναν άνθρωπο, Κριτόλαε,» λέω σιγανά, και δεν ξέρω ακριβώς γιατί κρατάω τη φωνή μου χαμηλή· φοβάμαι ότι μπορεί κάποιος, ή κάτι, εδώ πέρα να με ακούσει;

«Εκεί κάτω είναι, όμως. Αλλά όχι κοντά μας ακόμα.» Ο Κριτόλαος βλεφαρίζει έντονα, και η κόκκινη κουκίδα εξαφανίζεται από την οθόνη του ρολογιού του.

«Τι έγινε;» ρωτάω.

«Τίποτα. Απλά δεν μπορώ να διατηρώ το ξόρκι ενώ θα κατεβαίνω,» αποκρίνεται, κι αρχίζει να κατηφορίζει την πλαγιά που είναι γεμάτη πέτρες οι οποίες κινούνται και γλιστράνε κάτω από τα μποτοφορεμένα πόδια του.

Με τον φακό μου στο ένα χέρι τον ακολουθώ, προσπαθώντας να κρατήσω την ισορροπία μου. Και η Σαμάνθα ακολουθεί εμένα. Φτάνουμε κάτω χωρίς δυσάρεστο επεισόδιο και ο Κριτόλαος μουρμουρίζει ξανά το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Η κόκκινη κουκίδα παρουσιάζεται πάνω στη σβηστή οθόνη του ρολογιού του.

«Δεν πρέπει να κινείται γρήγορα,» μας λέει. «Πιο αργά από εμάς, σίγουρα. Θα τον προλάβουμε.»

Βαδίζουμε μέσα στη σήραγγα που, όπως είχα παρατηρήσει εξαρχής, δεν είναι φυσική αλλά δεν μοιάζει και καθόλου με άλλες σήραγγες που έχουμε διασχίσει ώς τώρα. Στους τοίχους της υπάρχουν λαξεύματα που με κάνουν ν'ανατριχιάζω: μορφές βγαλμένες από εφιάλτη, που δεν μπορείς να καταλάβεις αν πρόκειται για ανθρώπους, ζώα, ή κάτι άλλο, τελείως ξένο για τη διάσταση της Σεργήλης. Απόμακρα, νερό ακούγεται να τρέχει, αλλά όχι και ο ήχος της βροχής. Ο χώρος μυρίζει γη και υγρασία, και κάνει πολύ κρύο εδώ κάτω. Είμαστε, σίγουρα, πιο βαθιά από κάθε σήραγγα του Υπόγειου Σιδηρόδρομου, εγκαταλειμμένη ή μη. Έχω την αίσθηση ότι κάτι το τρομερά αρχέγονο βρίσκεται ολόγυρά μας.

Ακούω τη Σαμάνθα να υποτονθορύζει λόγια στη γλώσσα της μαγείας, ενώ βλέπω την αναπνοή της να βγαίνει σαν σύννεφο από τα χείλη της εξαιτίας του ψύχους. Η έκφρασή της γίνεται παράξενη ξανά, σαν να αφουγκράζεται κάτι ανύπαρκτο για εμένα. Μετά, λέει: «Υπάρχουν… ζωντανά πλάσματα εδώ κοντά. Από τ'αριστερά.»

Κοιτάζω, και φωτίζω, αλλά δεν βλέπω κανένα πλάσμα. Ούτε κανένα άνοιγμα. «Τοίχος είναι προς τα εκεί,» της λέω. «Μόνο τοίχος.» Και λαξεύματα. Εφιαλτικές, ακατονόμαστες μορφές που μοιάζει να μην ταιριάζουν στη διάσταση της Σεργήλης, μοιάζει να είναι από αλλού.

«Πέρα από τον τοίχο,» αποκρίνεται η Σαμάνθα. «Κάπου πέρα από τον τοίχο. Όχι πολύ μακριά. Ζωντανά... πλάσματα.»

«Τι πλάσματα;» ρωτά ο Κριτόλαος δίχως να στραφεί να μας κοιτάξει, ενώ εξακολουθούμε να πορευόμαστε με προσοχή.

«...Δεν ξέρω,» παραδέχεται η Σαμάνθα ύστερα από μια στιγμή δισταγμού.

«Μεταλλαγμένοι;» λέω.

Κανένας δεν μου απαντά.

Συνεχίζουμε να βαδίζουμε με τα πιστόλια μας σε ετοιμότητα. Η Σαμάνθα εξακολουθεί να «αφουγκράζεται» για μορφές ζωής.

Κι οι δυο τους είναι μάγοι· μπορούν, με τα ξόρκια τους, να διευρύνουν τις αισθήσεις τους έτσι ώστε να καταλαβαίνουν πράγματα αδιανόητα για εμένα· μπορούν, με τα ξόρκια τους, να κάνουν την πραγματικότητα να τους υπακούσει με τρόπο που σ'εμένα φαντάζει θαυματουργικός. Αισθάνομαι κουφός, τυφλός, και ανίκανος μαζί τους. Αν και ξέρω πως οι δυνάμεις τους δεν είναι απεριόριστες. Ξέρω πως η χρήση της μαγικής τους τέχνης τούς εξαντλεί. Έχω δει τη Σαμάνθα, παλιότερα, έτοιμη να λιποθυμήσει ύστερα από την εντατική χρήση Ξορκιού Ανιχνεύσεως. Και ο Κριτόλαος, όταν κυνηγούσαμε τον Άφευκτο, ήταν πάντα κουρασμένος αφού είχε χρησιμοποιήσει για ώρες τη Μαγγανεία Κινήσεως ώστε να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του μεταβαλλόμενου οχήματος/αεροσκάφους μας.

Δε θα είναι και τώρα κουρασμένος, όταν τελικά φτάσουμε τον Νιρμόδο; αναρωτιέμαι. Δε θα είναι κουρασμένη και η Σαμάνθα; Τι θα γίνει αν ο Νιρμόδος αποδειχτεί... όχι και τόσο φιλικός; Τι θα γίνει αν έχει, όντως, τρελαθεί όπως έλεγε ο Σαρντάνης και μας επιτεθεί φρενιασμένος; Σε μια τέτοια περίπτωση, υποθέτω πως εγώ θα πρέπει να προστατέψω τους συντρόφους μου. Και δεν μ'αρέσει και τόσο αυτή η ιδέα. Ραλίστας είμαι, όχι μισθοφόρος.

Αν και πλέον μάλλον δεν είμαι μόνο ραλίστας. Τι είμαι; Κατάσκοπος; Απατεώνας;

Φωτογράφος; Η σκέψη περνά αυθόρμητα απ'το μυαλό μου, καθώς θυμάμαι τη Λιβώνη. Ένα χαμόγελο σχηματίζεται στο πρόσωπό μου, το οποίο σύντομα χάνεται. Δεν τελείωσε καλά η ιστορία με την τιμονιέρισσα· δεν τελείωσε καθόλου καλά–

Ο Κριτόλαος σταματά απότομα, διακόπτοντας τους συλλογισμούς που προφυλάσσουν, σαν ασπίδα, το μυαλό μου από την εφιαλτική πραγματικότητα της παγερής σήραγγας.

«Είναι δίπλα μας!» λέει, χαμηλόφωνα αλλά έντονα.

«Ναι,» συμφωνεί η Σαμάνθα. «Τον αισθάνομαι κι εγώ. Ένας άνθρωπος. Αλλά όχι μόνο.»

Ο Κριτόλαος στρέφεται να την κοιτάξει. «Τι εννοείς;»

«Κάτι είναι κοντά του.»

«Τι; Ζώο;»

«Δεν είμαι σίγουρη… Είναι… Δε νομίζω ότι είναι μικρό, πάντως, Κριτόλαε. Σαν σκύλος, τουλάχιστον.»

«Αν έχετε τα όπλα σας ρυθμισμένα στην αναισθητοποίηση, γυρίστε τα στη θανάτωση,» μας λέει ο Κριτόλαος, και βαδίζει πρώτος ξανά.

Τον ακολουθούμε. Χωρίς να χρειαστεί να γυρίσουμε τα πιστόλια μας. Είναι ήδη γυρισμένα, και οπλισμένα.

Προχωράμε γρήγορα, ενώ ούτε ο Κριτόλαος ούτε η Σαμάνθα χρησιμοποιούν τώρα τη μαγεία τους. Είναι κι οι δύο ετοιμοπόλεμοι, αν και νομίζω πως μπορώ να διακρίνω κάποια κούραση στη στάση τους.

Ο φακός μου φωτίζει μπροστά, διαλύοντας τα σκοτάδια.

Ένα δυνατό σύριγμα αντηχεί ξαφνικά, αντίκρυ κι αριστερά. Στρέφω αμέσως το πιστόλι μου προς τα εκεί. Βλέπω μια σκιά να απομακρύνεται από το φως του φακού μου, να χώνεται ανάμεσα στα λαξεύματα του τοίχου. Βλεφαρίζω, ξαφνιασμένος. Σίγουρα, κάποιο λάθος έκανα…

«Ποιοι είστε;» ακούγεται μια αντρική φωνή, ξερή, φοβισμένη ίσως.

«Νιρμόδε;» λέει η Σαμάνθα, ενώ προχωρώ λίγο, φωτίζοντας με τον φακό μου για ν'αποκαλυφτεί αυτός που βρίσκεται ακόμα κρυμμένος στο σκοτάδι.

Είναι ένας άντρας με λευκό-ροζ δέρμα και ξανθά μαλλιά, μουντζουρωμένος και με ρούχα βρόμικα και σχεδόν κουρελιασμένα. Το δεξί μπατζάκι του παντελονιού του είναι μουσκεμένο με αίμα. Τα μάτια του είναι γαλανά και γουρλωμένα. Μοιάζει μισότρελος· τουλάχιστον μισότρελος.

«Νιρμόδε!» λέει η Σαμάνθα. «Η Νιρίφα είμαι. Με αναγνωρίζεις, έτσι; Απλά έχω αλλάξει τα μαλλιά μου.» Βαδίζει επιφυλακτικά προς το μέρος του, θηκαρώνοντας το πιστόλι της κάτω από την καπαρντίνα της.

«*Μείνε μακριά!*» τσυρίζει ο Νιρμόδος δείχνοντάς την αμέσως με τη λεπίδα ενός ξιφιδίου η οποία παρατηρώ πως είναι αιματοβαμμένη. «Ποιος σ'έστειλε εδώ; Ο Σαρντάνης; Τι σου είπε; Ψέματα; Ψέματα για μένα; Ότι είμαι τρελός; Ότι είμαι επικίνδυνος; Τι είπε; Σας είπε να με βρείτε και να με σκοτώσετε; Να με φυλακίσετε; *Όποιος μ'αγγίξει είναι νεκρός!*»

«Του μιλήσαμε, πράγματι,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, ήρεμα αλλά χωρίς να τον πλησιάσει άλλο, διατηρώντας απόσταση. «Και μας είπε να μην σε αναζητήσουμε. Είπε ότι θα σε βρει εκείνος.»

Τα μάτια του Νιρμόδου στενεύουν. «Τότε γιατί είστε εδώ;» Το ξιφίδιό του εξακολουθεί να είναι υψωμένο, η αιματοβαμμένη λεπίδα να δείχνει τη Σαμάνθα.

«Γιατί είσαι της οικογένειας, και γιατί καταλάβαμε ότι κινδυνεύεις. Και γιατί δεν πιστέψαμε αυτά που μας είπε ο Σαρντάνης.»

«Τι σας είπε;» Η φωνή του Νιρμόδου ακούγεται τώρα λιγότερο πανικόβλητη.

«Ότι άρχισες να τρελαίνεσαι, ότι νόμιζες πως σε κυνηγούσαν, κι έτρεξες να φύγεις. Ο Σαρντάνης προσπάθησε να σε σταματήσει αλλά τελικά ήρθες εδώ κάτω, στις σήραγγες.»

«Δεν τρελαίνομαι!» φωνάζει ο Νιρμόδος.

«Σου είπα – δεν τον πιστέψαμε. Γι'αυτό κιόλας ήρθαμε να σε βρούμε.»

Ο Νιρμόδος κοιτάζει τώρα, με τα στενεμένα, καχύποπτα μάτια του, εμένα και τον Κριτόλαο. «Ποιοι είν' αυτοί;»

Ο Κριτόλαος κατεβάζει την κουκούλα της κάπας του. «Μ'έχεις ξαναδεί, δεν μ'έχεις ξαναδεί;»

«Ο πράκτορας της Παντοκράτειρας…»

«Δεν υπάρχει Παντοκράτειρα πια, Νιρμόδε. Το όνομά μου είναι Κριτόλαος, αν δεν το θυμάσαι.»

«Γιατί είσαι εδώ;»

«Επειδή εσύ κι ο Σαρντάνης εξαφανιστήκατε. Η Δυναστεία δεν μπορούσε ούτε να στείλει σήμα στους πομπούς σας ούτε να σας βρει πουθενά.»

Η Σαμάνθα ρωτά: «Τι συνέβη μ'εσένα και τον Σαρντάνη, Νιρμόδε;»

«Σας είπε ψέματα για εμένα!»

«Το καταλάβαμε αυτό· σ'το είπα ήδη, δεν σ'το είπα; Τι συνέβη όμως;»

Ο Νιρμόδος ξεροκαταπίνει. Κατεβάζει το ξιφίδιο και κοιτάζει γύρω-γύρω, τα σκοτάδια πέρα από το φως μας. «Ήταν κάτι εδώ, πιο πριν; Ήταν κάτι εδώ όταν ερχόσασταν;»

«Ναι,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, «ήταν… κάτι. Σε κυνηγούσε;»

«Περιμένουν να πεθάνω, για να με φάνε,» λέει ο Νιρμόδος. «Ήρθε επάνω μου. Πάνω στο πόδι μου!» Δείχνει το αιματοβαμμένο μπατζάκι του παντελονιού του. «Το σκότωσα. Είχε τυλιχτεί εκεί, αλλά το σκότωσα. Μου ρουφούσε τη δύναμη. Το είδα με τον φακό μου, προτού η μπαταρία τελειώσει. Ήταν… ήταν ένα ερπετό.» Αναριγεί φανερά. «Ένα έντομο με πολλά πόδια! Και όλα τ'άλλα από γύρω ψιθύριζαν ότι περίμεναν να πεθάνω. Ήταν… σαν τους *Ανέμους* ήταν! Μόνο… μόνο τώρα έχουν πάψει.» Συνοφρυώνεται.

Ακούγεται σαν τρελός. Αλλά, αν είναι τρελός, τότε πώς γέμισε αίματα το πόδι του; Ο ίδιος μαχαίρωσε τον εαυτό του, έχοντας παραισθήσεις; Δεν το νομίζω. Εξάλλου, ήταν όντως κάτι εδώ, λίγο πιο πριν. Κάτι τον παρακολουθούσε. Και ίσως πράγματι να τον περίμενε να πεθάνει.

Φωτίζω πάλι προς τη μεριά όπου εξαφανίστηκε εκείνο το ακατονόμαστο πλάσμα, αλλά δεν βλέπω τίποτα παρά εφιαλτικά λαξεύματα.

Οι άλλοι προσέχουν αμέσως, βέβαια, το γεγονός ότι το φως μου άλλαξε κατεύθυνση. «Τι είναι, ραλίστα;» ρωτά ο Κριτόλαος.

«Απλώς ήθελα να δω αν ήταν ακόμα εδώ εκείνο το πράγμα. Μου φάνηκε ότι… χώθηκε ανάμεσα στα λαξεύματα… αν και… δεν *μπορεί*.»

Ο Κριτόλαος στρέφεται στη Σαμάνθα. «Νιρίφα;»

Εκείνη μουρμουρίζει ένα ξόρκι, και το κεφάλι της γέρνει στο πλάι σαν ν'αφουγκράζεται ξανά ήχους μυστικούς. «Τίποτα δεν είναι κοντά μας,» λέει. «Αυτό που είχα αισθανθεί πριν είναι… προς τα εκεί.» Δείχνει τον τοίχο με τα λαξεύματα. «Αμυδρά το αντιλαμβάνομαι.» Μετά βλεφαρίζει, και η έκφρασή της αλλάζει – παύοντας το ξόρκι της, υποθέτω.

Ο Κριτόλαος πλησιάζει τα εφιαλτικά λαξεύματα, φωτίζοντάς τα με το ρολόι της που έχει στον καρπό του, ενώ με το άλλο χέρι κρατά το πιστόλι του υψωμένο. «Υπάρχουν ανοίγματα,» λέει.

«Τι ανοίγματα;» Πλησιάζω κι εγώ. «Πού;»

«Δες.» Δείχνει, με την κάννη του πιστολιού, ανάμεσα στα λαξεύματα. «Δεν είναι σκιές· είναι τρύπες.»

Τις αγγίζω. «Μα τους θεούς, έχεις δίκιο… Αλλά εκείνο το πλάσμα… ήταν *μεγάλο*, Κριτόλαε–»

«Το ξέρω· το είδα.»

«Δε θα μπορούσε να περάσει από δω μέσα!»

«Εκτός αν η μορφή του δεν είναι τόσο σταθερή όσο νομίζεις.»

«Τι…;»

«Δεν έχουν όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί κόκαλα, ραλίστα· ούτε την ίδια… πλαστικότητα,» μου λέει ο Κριτόλαος, κι απομακρύνεται από τον τοίχο.

Τον ακολουθώ, αρχίζοντας να καταλαβαίνω τι εννοεί. *Κάποιο πλάσμα που είναι σαν ημίρρευστο πλαστικό…* σκέφτομαι. Και μετά συγκρίνω μια τέτοια ιδέα με τις εφιαλτικές μορφές που απεικονίζουν τα λαξεύματα. *Θεοί!…* Σίγουρα, ούτε η Λόρκη δεν μπορεί να αγαπά τέτοια όντα…

«Γιατί σε κυνηγά ο Σαρντάνης, Νιρμόδε;» ρωτά ο Κριτόλαος.

«Γιατί ανακάλυψα ότι σχεδιάζει να σκοτώσει έναν από εμάς. Ένα μέλος της Δυναστείας,» αποκρίνεται ο Νιρμόδος, που τώρα δείχνει πιο ήρεμος από πριν.

«Ποιον;»

«Τον Ψηλό Αλλάνδρη.»

«Τον αρχηγό των Σεβαστών Πορτιέρηδων;» κάνει αμέσως η Σαμάνθα προτού ο Κριτόλαος προλάβει να μιλήσει.

«Ναι,» νεύει ο Νιρμόδος, «τον Ψηλό Αλλάνδρη.»

Γνωρίζω για τους Σεβαστούς Πορτιέρηδες, φυσικά. Είναι μια από τις μεγαλύτερες συμμορίες της Άντχορκ, έχοντας επιρροή στον Ανώδρομο, στον Ξανθό, στον Ιερουργό, και στον Πλάνητα. Είχα ακούσει πως ο αρχηγός τους είναι μέλος της Σιδηράς Δυναστείας, αλλά δεν είχε τύχει ποτέ να τον συναντήσω. Είναι από τα «μεγάλα κεφάλια», μπορείς να πεις.

Ο Κριτόλαος λέει: «Καλύτερα να φύγουμε από δω, πρώτα, και μετά μας τα εξηγείς όλα αναλυτικά. Μπορείς να βαδίσεις;»

«Ναι,» αποκρίνεται ο Νιρμόδος. «Αλλά δεν ξέρω πώς να βγω από τούτο το μέρος. Είναι λαβύρινθος! Δεν ξέρω καν πώς κατέληξα εδώ.»

«Δεν ήρθες από μια σπηλιά που το πάτωμά της έχει σπάσει;» τον ρωτάω. «Όπου υπάρχει ένας λάκκος; Και μια πλαγιά γεμάτη πέτρες;»

Ο Νιρμόδος κουνά το κεφάλι. «Όχι. Και ποιος είσαι συ;»

«Ζορδάμη με λένε.»

Η Σαμάνθα τού λέει: «Στάσου να δω σε τι κατάσταση είσαι. Μην κουνιέσαι. Το ξέρεις ότι είμαι Βιοσκόπος.» Τον πλησιάζει, γονατίζει στο ένα γόνατο μπροστά του, υψώνει τα χέρια της δεξιά κι αριστερά από το τραυματισμένο πόδι του, και κάνει ένα ξόρκι. Όλη της η προσοχή εστιάζεται εκεί· το βλέμμα της ατενίζει το πόδι του Νιρμόδου σαν να θέλει να το τρυπήσει.

Μετά, καθώς σηκώνεται όρθια, του λέει: «Υπάρχουν αρκετά τραύματα επάνω στο πόδι, αλλά κανένα δεν είναι βαθύ. Τα κόκαλα δεν έχουν σπάσει, ούτε οι τένοντες έχουν ζημιά. Ωστόσο, αιμορραγείς ακόμα. Και τα νεύρα του ποδιού έχουν χτυπηθεί. Αυτό που πιάστηκε επάνω σου πρέπει να προσπαθούσε να κάνει ζημιά στα νεύρα. Χρειάζεσαι ξεκούραση, σίγουρα. Αλλά δε νομίζω νάχεις ιδιαίτερο πρόβλημα στο περπάτημα. Έχεις;»

«Κάπου-κάπου, μόνο.»

«Δηλαδή;»

«Το πόδι μου… σα να μη μπορώ να το ελέγξω καλά.»

«Από τη ζημιά στα νεύρα είναι αυτό. Θα συνέλθεις, μην ανησυχείς. Πρέπει να αποτίναξες γρήγορα αυτό το πλάσμα που είχε πιαστεί επάνω σου, σωστά;»

«Όσο πιο γρήγορα μπορούσα,» αποκρίνεται ο Νιρμόδος.

Η Σαμάνθα νεύει. «Ωραία. Το πιο σοβαρό πρόβλημα, επομένως, είναι ότι το τραύμα έχει αρχίσει να μολύνεται. Μόλις βγούμε στην επιφάνεια, πρέπει αμέσως να του βάλουμε κάποιο ισχυρό αντισηπτικό. Καλύτερα να σε πάμε στο νοσοκομείο.»

Ο Κριτόλαος είναι ανυπόμονος. «Ελάτε! Μη χάνουμε άλλο χρόνο.» Φοβάται μην έρθει πάλι κανένα από εκείνα τα πλάσματα; Φοβάται μην έρθουν *περισσότερα* από εκείνα τα πλάσματα;

«Μια στιγμή,» λέει η Σαμάνθα. Και κάνει ακόμα ένα ξόρκι, χωρίς να γονατίσει αυτή τη φορά αλλά υψώνοντας τα χέρια της μπροστά από το στήθος του Νιρμόδου. «Εντάξει,» λέει ύστερα από λίγο. «Απλά κουρασμένος. –Πάμε.»

Καθώς αρχίζουμε να βαδίζουμε προς τη μεριά απ’ όπου ήρθαμε, ο Κριτόλαος τη ρωτά: «Τι ήταν αυτό;»

«Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως,» αποκρίνεται η Σαμάνθα. «Ήθελα να δω μήπως ήταν δηλητηριασμένος από το πλάσμα που πιάστηκε πάνω του.»

«Δε θα το είχες καταλάβει με το Ξόρκι Αναλύσεως Τραύματος;» Ο Κριτόλαος προφανώς ξέρει ακριβώς τι έκανε η Σαμάνθα την πρώτη φορά, αν και δεν νομίζω πως τέτοιες μαγείες είναι της ειδικότητάς του.

«Όχι απαραίτητα.»

Ο Νιρμόδος κουτσαίνει καθώς βαδίζει πλάι μας, και το τραυματισμένο πόδι του κάνει περίεργους σπασμούς κάθε τόσο, αλλά δεν αργούμε να φτάσουμε στην πλαγιά που κατεβήκαμε, και χωρίς να μας πλησιάσει κανένα από εκείνα τα φριχτά όντα.

Η Σαμάνθα δεν ακούω να κάνει κάποιο ξόρκι ανίχνευσης, αυτή τη φορά· μάλλον είναι πολύ κουρασμένη. Αλλά ο Νιρμόδος φαίνεται να διαισθάνεται κάτι. «Τα τρομάξατε,» μας λέει λίγο προτού φτάσουμε στην πετρώδη πλαγιά. «Έχουν φύγει και δεν πλησιάζουν.»

«Πώς το ξέρεις;» τον ρωτάω.

«Δεν ψιθυρίζουν πια. Δεν μου λένε ότι με περιμένουν να πεθάνω. Καταλαβαίνουν ότι δεν θα πεθάνω, ότι δεν θα με φάνε.»

Είναι δυνατόν πριν να του ψιθύριζαν ότι θα πεθάνει; αναρωτιέμαι. Εκείνο το πλάσμα που, φευγαλέα, είδα δεν νομίζω ότι θα μπορούσε να βγάλει ανθρώπινη λαλιά. Μήπως οι Άνεμοι του Κενού ακόμα σφυρίζουν μέσα στο μυαλό του Νιρμόδου; Δεν αποκλείεται, καταλήγω. Μάλιστα, ίσως αυτό να είναι το πιθανότερο.

Δεν είναι εύκολο να βγούμε πάλι στην επιφάνεια από εκεί όπου μπήκαμε· οι σήραγγες είναι μπλεγμένες, και είχαμε πορευτεί πολλές ώρες εδώ κάτω προτού βρούμε τον Νιρμόδο. Δεν δυσκολευόμαστε, όμως, να φτάσουμε σε μια σήραγγα που χρησιμοποιείται από τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο, και, βαδίζοντας στο πλάι της για να μη μας σκοτώσει κανένας συρμός, προχωρούμε με σκοπό να φτάσουμε στον κοντινότερο σταθμό.

Σε κάποια στιγμή, μια αμαξοστοιχία περνά από δίπλα μας φέρνοντας μεταλλικό βρυχηθμό και δυνατό αέρα που παραλίγο να μας παρασύρει. Δεν είναι καθόλου ακίνδυνο να βαδίζεις κοντά στις ράγες του Υπόγειου. Αναρωτιέμαι αν μας είδε κανένας απ'το εσωτερικό του τρένου· κι αν ναι, τι γνώμη μπορεί να σχημάτισε για εμάς; Τέσσερις τρελοί που περιφέρονται εκεί όπου, άνετα, μπορεί να σκοτωθούν; Τέσσερις μεταλλαγμένοι; Τέσσερις περίεργοι μυστικιστές; Τέσσερις δαίμονες της Λόρκης; Γίναμε, μήπως, αστικός μύθος χωρίς να το ξέρουμε;

Ο σταθμός στον οποίο φτάνουμε είναι στον Κλητό, και οι άνθρωποι που βρίσκονται εκεί μάς κοιτάζουν παράξενα. Οι περισσότεροι απομακρύνονται από το διάβα μας. Τόσο τρομαχτικοί φαινόμαστε;

Δύο φρουροί του Υπόγειου μάς πλησιάζουν, ρωτώντας αν μας συνέβη κάτι, αν χρειαζόμαστε κάποια βοήθεια. Η Σαμάνθα τούς αποκρίνεται πως όλα είναι εντάξει.

«Τι κάνατε, τότε, μέσα στις σήραγγες; Η πρόσβαση απαγορεύεται. Μπορεί να σκοτωθείτε.»

Ο Κριτόλαος βγάζει μια ψεύτικη ταυτότητα και τους τη δείχνει. «Δουλειά της Χωροφυλακής. Όχι άλλες ερωτήσεις, κύριοι.»

«Εντάξει,» αποκρίνεται ο φύλακας, ατενίζοντάς μας καχύποπτα. «Πηγαίνετε.»

Βγαίνουμε από τον σταθμό και βρισκόμαστε εκεί που υπολόγιζα: στον νότιο πεζόδρομο της Λεωφόρου Κλητού, απέναντι από το ξενοδοχείο *Πολύκαρπος*, και σε σημείο όπου άνετα μπορούμε να δούμε το Κρεμαστό Πάρκο να αιωρείται, με πανίσχυρες γιγάντιες αλυσίδες, ανάμεσα από τις πολυκατοικίες. Ακόμα βρέχει, αν και όχι τόσο δυνατά όσο πριν.

«Πάμε στο νοσοκομείο,» λέει η Σαμάνθα, και κάνει νόημα σ'ένα επιβατηγό όχημα που βρίσκεται εκεί κοντά. Το όχημα έρχεται, και μπαίνουμε. Η Σαμάνθα ζητά από τον οδηγό να μας μεταφέρει στη Γενική Κλινική Κλητού, και σε λίγο είμαστε εκεί, στα εξωτερικά ιατρεία, όπου ένας γιατρός κάνει μια αντισηπτική ένεση στο τραυματισμένο πόδι του Νιρμόδου, το δένει με επιδέσμους, και μετά φεύγουμε. Πηγαίνουμε να καθίσουμε σε μια καφετέρια – σ'ένα ακριανό τραπεζάκι, γιατί, ύστερα από το υπόγειο ταξίδι μας, βρομάμε όλοι και μοιάζουμε με παιδιά της πέτρας.

Ο Νιρμόδος πίνει λαίμαργα τη μπίρα που παράγγειλε και δαγκώνει εξίσου λαίμαργα το σάντουιτς του.

«Μη βιάζεσαι,» του λέει ο Κριτόλαος, «ειδικά αν έχεις πολλές ώρες να πιεις και να φας.» Ο ίδιος δεν έχει ακόμα αγγίξει τον καφέ του.

Ο Νιρμόδος νεύει. «Ναι,» συμφωνεί, κι ακουμπά την πλάτη του στην καρέκλα, «έχεις δίκιο.»

«Τι έγινε, λοιπόν, μ'εσένα και τον Σαρντάνη;» ρωτά ο Κριτόλαος.

«Ήταν να τον συναντήσω στο σπίτι του, πριν από… Πρέπει νάχουν περάσει τώρα – απ'ό,τι υπολογίζω–»

«Η τρίτη μέρα είναι αυτή,» τον πληροφορεί η Σαμάνθα. «Η τρίτη μέρα από τότε που εξαφανιστήκατε κι οι δυο σας.»

«Ναι, έτσι υπολόγιζα κι εγώ. Τελικά δεν είχα χάσει τον χρόνο. Γιατί, ξέρεις, εκεί κάτω, Νιρίφα, είναι… Ειδικά από τότε που τέλειωσε η μπαταρία του φακού μου… Είναι… Χάνεις τελείως την αίσθηση του χρόνου.»

«Τι έγινε με τον Σαρντάνη;» τον πιέζει ο Κριτόλαος.

«Πήγαινα προς το σπίτι του για να τον συναντήσω, για μια δουλειά της Χωροφυλακής, αλλά καθώς ζύγωνα είδα ότι δεν ήταν μόνος. Στεκόταν στον κήπο του, μπροστά από την πόρτα της μονοκατοικίας, μαζί μ'έναν άλλο και μιλούσαν. Ο άλλος φορούσε κάπα και κουκούλα. Και είχε αρχίσει να σουρουπώνει· δε μπορούσα να διακρίνω τίποτα που να μου λέει ποιος ήταν. Το όλο σκηνικό μού φάνηκε περίεργο και... η περιέργειά μου ήταν πάντα μεγάλη, καλώς ή κακώς. Κακώς, μάλλον,» παραδέχεται σκεπτικά· και θυμάμαι ότι η Σαμάνθα μού είπε πως ο Νιρμόδος ήταν παλιά ερευνητής, γι'αυτό κιόλας ταξίδεψε στο Πορφυρό Κενό, όπου οι Άνεμοι παραλίγο να καταστρέψουν τελείως το μυαλό του. «Τέλος πάντων. Μπήκα από το πλάι του κήπου και τους πλησίασα, κρυμμένος στις σκιές του απογεύματος και στη λιγοστή βλάστηση. Κανένας τους δεν με πήρε είδηση, ούτε ο Σαρντάνης ούτε ο άλλος. Και σύντομα κατάλαβα πως ο άλλος ήταν ένας από τους Τιμονιέρηδες – τη συμμορία – και μάλιστα γνωστός. Τον λένε Ρούνη ο Συνοδηγός, και είναι παιδί της πέτρας. Με παραξένεψε πολύ που ο Σαρντάνης είχε επαφές μαζί του. Κανονικά, αυτούς οι χωροφύλακες τούς κυνηγάνε, δεν τους δέχονται στο σπίτι τους για να κάνουν κουβέντα. Κρυφακούγοντας, όμως, κατάλαβα γιατί ο Συνοδηγός είχ' έρθει να βρει τον Σαρντάνη. *Ο Σαρντάνης σχεδιάζει να δολοφονήσει τον Ψηλό Αλλάνδρη*, όπως σας είπα, και γι'αυτό χρειάζεται τη βοήθεια των Τιμονιέρηδων.

»Οι Τιμονιέρηδες είναι, τον τελευταίο καιρό, στα μαχαίρια με τους Σεβαστούς Πορτιέρηδες· όλοι το ξέρουν. Έχουν γίνει και συμπλοκές ανάμεσα στις δυο συμμορίες. Οι Πορτιέρηδες το θεωρούν προσβολή που οι Τιμονιέρηδες δρουν πέρα από τις Γραμμές που είναι η συνηθισμένη τους συνοικία. Το θεωρούν προσβολή, βασικά, που δρουν σε συνοικίες οι οποίες είναι μέρη των Σεβαστών Πορτιέρηδων. Ο Σαρντάνης σκέφτηκε, λοιπόν, να επωφεληθεί απ' αυτή την κόντρα που έχουν· έτσι υποθέτω, τουλάχιστον. Μαζί με τον Ρούνη τον Συνοδηγό έλεγαν ότι ο Σαρντάνης θα προσελκύσει τον Ψηλό Αλλάνδρη σε κάποιο μέρος όπου θα είναι ευάλωτος, κι εκεί οι Τιμονιέρηδες θα μπορούν άνετα να του στήσουν ενέδρα για να τον σκοτώσουν. Ο Ρούνης

ήταν παραξενεμένος λιγάκι, νομίζω, και ρωτούσε τον Σαρντάνη πώς μπορούσε νάρθει σε επαφή με τον Ψηλό Αλλάνδρη. Αλλά ο Σαρντάνης τού είπε να μην τον νοιάζει αυτό – δεν αποκάλυψε τίποτα για τη Δυναστεία. Είπε ότι απλώς μπορούσε να προσελκύσει τον Ψηλό Αλλάνδρη· ήταν βέβαιο–»

«Ο Ψηλός Αλλάνδρης δεν θα τον υποψιαστεί;» ρωτάω, διακόπτοντας τον Νιρμόδο.

Τα γαλανά μάτια του με κοιτάζουν νευρικά. «Τι εννοείς; Γιατί;»

«Είναι συνηθισμένο ο Σαρντάνης να συναντά τον Αλλάνδρη;»

«Βασικά, όχι, δεν είναι. Και δεν τα πάνε καλά οι δυο τους. Υπάρχει μίσος ανάμεσά τους. Αλλά, λόγω της οικογένειας, ο Σαρντάνης μπορεί να ζητήσει από τον Αλλάνδρη να τον συναντήσει· δεν είναι παράξενο. Και ο Σαρντάνης είναι φυσικό να μη θέλει να πάει στα μέρη του Αλλάνδρη, γιατί δεν πρέπει κανένας να δει έναν ειδικό ερευνητή της Χωροφυλακής να συναναστρέφεται έναν απατεώνα σαν τον Ψηλό Αλλάνδρη. Επομένως–»

«–ο Ψηλός Αλλάνδρης θα πρέπει να πάει να συναντήσει τον Σαρντάνη σε κάποιο μέρος που δεν είναι κεντρικό της συμμορίας του.»

«Ακριβώς, ακριβώς. Κι εκεί, ο Ψηλός θα είναι αφύλαχτος. Ή, τουλάχιστον, πιο αφύλαχτος απ'ό,τι αλλού. Και οι Τιμονιέρηδες θα μπορούν να του χιμήσουν!»

«Γιατί ο Σαρντάνης να επιστρατεύσει τους Τιμονιέρηδες γι'αυτό;» ρωτάω. «Γιατί να μην επιστρατεύσει τη Χωροφυλακή;»

«Η Χωροφυλακή δεν μπορεί να κάνει τέτοια επίθεση χωρίς καλό λόγο, φίλε μου,» αποκρίνεται ο Νιρμόδος, και πίνει μπίρα. «Επίσης,» προσθέτει, «ο Σαρντάνης, υποθέτω, δεν θέλει να μαθευτεί ότι εκείνος οδήγησε τον Ψηλό Αλλάνδρη σε παγίδα. Θα γίνει χαμός μέσα στην οικογένεια!»

«Είναι τόσο σημαντικός αυτός ο Ψηλός Αλλάνδρης;» Έχω ακούσει ότι είναι από τα σημαντικά μέλη, αλλά δεν ξέρω τον βαθμό της σημαντικότητάς του. Είναι όπως ο Γρύπας Ξενοκράτης; Όπως ο Κύριλλος Νυχταστέρης;

«Φυσικά και είναι!» λέει ο Νιρμόδος. «Καλά, από πού είσαι; Δεν έχεις ξανάρθει στην Άντχορκ;»

«Έχω ξανάρθει,» αποκρίνομαι, «αλλά δεν είχα ποτέ επαφές μαζί του. Μόνο ακουστά τον είχα.»

«Η Δυναστεία,» λέει ο Κριτόλαος, «θα αναστατωθεί, δίχως αμφιβολία, αν ο Ψηλός Αλλάνδρης πεθάνει εξαιτίας του Σαρντάνη.»

Ο Νιρμόδος νεύει καταφατικά. «Τους άκουγα, λοιπόν, να τα λένε αυτά στα γρήγορα μπροστά απ'την πόρτα της μονοκατοικίας, και μετά ο Ρούνης ο Συνοδηγός έφυγε· και τότε εγώ πλησίασα τον Σαρντάνη και του είπα 'Τι είν' αυτό που πας να κάνεις;' και του ζήτησα να το ξανασκεφτεί γιατί θα ήταν μεγάλη ανοησία. Ο Σαρντάνης θύμωσε που τον είχα κατασκοπεύσει, και με προειδοποίησε να μην αναφέρω τίποτα σε άλλα μέλη της Δυναστείας· με απείλησε, ουσιαστικά. Του υποσχέθηκα ότι δεν θα αναφέρω τίποτα, αλλά του ζήτησα και πάλι να το ξανασκεφτεί. Εκείνος, όμως, μου είπε ότι δεν είχε να ξανασκεφτεί κάτι, ήταν όλα αποφασισμένα, κι αν τολμούσα να σταθώ εμπόδιο στον δρόμο του θα με σκότωνε. Τσακωθήκαμε, και τελικά, λέγοντάς του πως δεν ήθελα νάχω καμια σχέση με τέτοια σχέδια, ούτε μ'εκείνον, βγήκα απ'την αυλή του σπιτιού του κι έκανα να φύγω. Ο Σαρντάνης, τότε, ήρθε πίσω μου αμέσως, φωνάζοντάς μου να μείνω εκεί. Και κοιτάζοντας την όψη του πάνω απ'τον ώμο μου – τα *μάτια* του! – φρίκαρα...» Κομπιάζει προς στιγμή. «Φρίκαρα... Ήταν... ήταν σχεδόν σαν ν'άκουγα πάλι τους Ανέμους– Άρχισα να τρέχω, μη θέλοντας να τον αφήσω νάρθει κοντά μου. Και ο Σαρντάνης με κυνήγησε. Είχα φρικάρει τόσο απ'την όψη του που δεν σκέφτηκα καν να πάω προς το δίκυκλό μου, που είχα αφήσει παραδίπλα, αλλά έστριψα σ'ένα σοκάκι. Ο Σαρντάνης συνέχισε νάρχεται πίσω μου, φωνάζοντάς μου να περιμένω, φωνάζοντάς μου πως αν έκανα καμια ανοησία θα φρόντιζε να το μετανιώσω, φωνάζοντάς μου πως κανένας δεν πρόκειται να με πίστευε γιατί όλοι ξέρουν πως είμαι τρελός. Σε κάποια στιγμή, έφτασα κοντά σ'έναν οχετό που μέσα του υπάρχει είσοδος η οποία βγάζει στις εγκαταλειμμένες σήραγγες του Υπόγειου. Βρίσκεται–»

«Ξέρουμε πού βρίσκεται,» του λέει η Σαμάνθα. «Από κει κατεβήκαμε κι εμείς.»

Τα μάτια του Νιρμόδου γεμίζουν καχυποψία – αδικαιολόγητα, νομίζω. «Ο Σαρντάνης σάς το είπε;»

«Ο Σαρντάνης μάς είπε μόνο να μη σ'αναζητήσουμε. Εμείς το σκεφτήκαμε ότι μάλλον από εκεί θα κατέβηκες επειδή μας ανέφερε πως σε κυνήγησε και σε έχασε μέσα στις σήραγγες.»

«Τι έγινε μετά;» τον παροτρύνει ο Κριτόλαος.

«Προσπαθούσα να του ξεφύγω, μέσα στα υπόγεια,» λέει ο Νιρμόδος. «Και δεν άργησα να τα καταφέρω. Του ξέφυγα, αλλά κατάλαβα ότι είχα χαθεί. Και ούτε ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου δεν λειτουργούσε εκεί κάτω. Ευτυχώς είχα έναν φακό μαζί μου και, για κάποιες ώρες, με βοήθησε. Η μπαταρία του δεν είχε τελειώσει ακόμα όταν εκείνο το πλάσμα πιάστηκε επάνω μου. Μετά, όμως, έσβησε και φοβόμουν ότι ήμουν καταδικασμένος. Το ήξερα πως αυτά τα τέρατα με κυνηγούσαν: περίμεναν να πεθάνω για να με φάνε. Δεν ξέρω γιατί δεν μου επιτίθονταν για να με σκοτώσουν· ίσως να τα διασκέδαζε η ταλαιπωρία μου· ίσως να φοβόνταν ότι μπορεί να τα σκότωνα εγώ, όπως εκείνο που είχε πιαστεί στο πόδι μου.» Αναριγεί καθώς τα διηγείται. «Δε θ'άντεχα για πολύ ακόμα, αν δεν ερχόσασταν εσείς. Η δίψα, κυρίως... και οι φωνές τους... Μα τους θεούς, *οι φωνές τους...*» Κοιτάζει μέσα στη σχεδόν τελειωμένη μπίρα του σα να μπορεί να διακρίνει κάτι το μυστηριώδες εκεί· μετά, πίνει ακόμα μια γουλιά.

«Σου μιλούσαν;» ρωτά ο Κριτόλαος.

«Τ'άκουγα να μιλάνε μεταξύ τους,» λέει ο Νιρμόδος. «Να αναρωτιούνται, ανυπόμονα, πότε θα πέσω, πότε θα πεθάνω. Να λένε πόσο πεινούσαν για τη σάρκα και το μυαλό μου.»

Ο Κριτόλαος τον ατενίζει συλλογισμένα, και είμαι βέβαιος πως κι εκείνος σκέφτεται ότι πιθανώς αυτά να μην ήταν τίποτα περισσότερο από παραισθήσεις προερχόμενες από τον ταλαιπωρημένο νου του Νιρμόδου, απομεινάρια της δαιμονικής επίδρασης των Ανέμων του Κενού.

«Να ρωτήσω κάτι άλλο;» λέω.

Ο Νιρμόδος στρέφει το γαλανό βλέμμα του επάνω μου, και κάτι σ'αυτό το βλέμμα με κάνει να μη νιώθω καθόλου βολικά καθισμένος στην καρέκλα μου. «Τι;»

«Γιατί ο Σαρντάνης θέλει τόσο να σκοτώσει τον Ψηλό Αλλάνδρη; Ξέρεις;»

«Μου είχε πει κάποτε ότι ο Ψηλός δολοφόνησε τη γυναίκα του.»

«Για ποιο λόγο;»

Η Σαμάνθα παρεμβαίνει: «Δεν είναι σίγουρο ότι τη δολοφόνησε–»

«Για τον Σαρντάνη *είναι* σίγουρο,» λέει ο Νιρμόδος.

«Η γυναίκα του αυτοκτόνησε–»

Ο Νιρμόδος κουνά το κεφάλι. «Ο Ψηλός Αλλάνδρης έβαλε μια μάγισσα των Πορτιέρηδων να φροντίσει γι'αυτό. Μια μάγισσα που είναι από τις ερωμένες του, και τη λένε Ισμήνη'λι. Είναι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, απ' αυτούς τους μάγους που προστάζουν δαίμονες. Η Ισμήνη'λι έστειλε έναν δαίμονα της πόλης για να κάνει τη γυναίκα του Σαρντάνη ν'αυτοκτονήσει.»

«Υπάρχουν δαίμονες στην Άντχορκ;» λέω, απορημένος. «Και μη μου πείτε για τις φήμες που κυκλοφορούν σχετικά με τις σήραγγες.»

«Υπάρχουν πνευματικές οντότητες, φυσικά,» μου εξηγεί ο Κριτόλαος. «Παντού υπάρχουν, ραλίστα. Προφανώς, ο Νιρμόδος αναφέρεται σε κάτι τέτοιο, έτσι όπως τα λέει.»

«Πνευματικές οντότητες;»

«Δεν τις βλέπεις με τα μάτια σου· όχι συνήθως, τουλάχιστον· με τη χρήση ορισμένων ξορκιών, όμως, τις διακρίνεις. Οι περισσότερες είναι άκακες, αλλά κάποιες μπορείς να τις στρέψεις εναντίον ανθρώπων για να πολιορκήσουν το μυαλό τους.»

«Μπορείς εσύ να κάνεις τέτοιο πράγμα;»

«Δεν είναι της ειδικότητάς μου, ραλίστα. Τεχνομαθής είμαι. Η Ισμήνη'λι, όμως, που λέει ο Νιρμόδος, είναι Δεσμοφύλακας: και οι Δεσμοφύλακες αυτό ξέρουν να κάνουν καλύτερα από οτιδήποτε άλλο – να μεταχειρίζονται δαίμονες και πνεύματα.»

Νεύω καταφατικά. «Το γνωρίζω.» Θυμάμαι τον Λύκο'λι, άλλωστε: τον μάγο που στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης έβαλε τον δαίμονα *Ρέσ'κρικ'κεκ* μέσα στο όχημά μου. Δυστυχώς, αυτό δεν ήταν αρκετό για να νικήσω τον αγώνα και να ξεπληρώσω τη Δυναστεία…

Ο Κριτόλαος στρέφεται στη Σαμάνθα. «Εσύ το ήξερες ότι ο Ψηλός Αλλάνδρης έχει σκοτώσει τη γυναίκα του Σαρντάνη;»

«Σας είπα: δεν είναι σίγουρο ότι αυτός τη σκότωσε. Κανένας μες στη Δυναστεία δεν είναι σίγουρος.»

«Εκτός απ'τον Σαρντάνη,» λέει ο Νιρμόδος. «Και από τον Αλλάνδρη, βέβαια, αν όντως εκείνος έβαλε τη μάγισσα να τη δολοφονήσει.»

Η Σαμάνθα τον ρωτά: «Ο Σαρντάνης πότε σκοπεύει να παγιδεύσει τον Αλλάνδρη; Το είπε, όσο συζητούσε με τον Ρούνη τον Συνοδηγό;»

«Δεν άκουσα να λένε τίποτα, αλλά ίσως να το είχαν πει πιο πριν. Πάντως, δε νομίζω ότι θ'αργήσει. Και τώρα που μπλέξατε κι εσείς στην υπόθεση....»

«Δεν το ξέρει πως έχουμε μπλέξει στην υπόθεση,» του θυμίζω. «Του αποκριθήκαμε πως δεν θα ψάξουμε για εσένα.»

«Και λες να μας πίστεψε;» κάνει ο Κριτόλαος, υπομειδιώντας μέσα από τα μαύρα γένια του.

Τον κοιτάζω συνοφρυωμένος. «Νομίζεις ότι μας υποπτεύθηκε;»

«Εμείς τον υποπτευθήκαμε· γιατί κι εκείνος να μην υποπτεύθηκε εμάς; Ο Σαρντάνης είναι έμπειρος ερευνητής της Χωροφυλακής, Ζορδάμη.»

«Κι αυτό τι μπορεί να σημαίνει; Αν μας υποπτεύθηκε, πώς μπορεί να αντιδράσει; Θ'αλλάξει τα σχέδιά του;»

«Δε νομίζω,» λέει ο Κριτόλαος.

«Ούτε κι εγώ,» συμφωνεί η Σαμάνθα. «Μάλλον θα τα επισπεύσει.»

Ο Κριτόλαος νεύει καταφατικά. «Ναι, αυτό είναι το πιθανότερο. Επειδή θα φοβάται ότι η οικογένεια θα προσπαθήσει να τον σταματήσει.»

«Θα με σκοτώσει,» λέει ο Νιρμόδος, και τα γαλανά μάτια του γυαλίζουν με τρόπο τρομαχτικό. «Θα καταλάβει ότι εγώ σάς μίλησα για τα σχέδιά του.»

«Δε θα σε σκοτώσει,» του λέει ο Κριτόλαος, «αν τον σκοτώσουμε εμείς πρώτοι.»

Η Σαμάνθα τον κοιτάζει ερωτηματικά. «Θα σκοτώσουμε τον Σαρντάνη Βίνρασκιφ; Ακόμα κι αν υπάρχει μια πιθανότητα να συνεννοηθούμε μαζί του;»

«Πολύ φοβάμαι ότι ίσως να μη μας αφήσει άλλη επιλογή. Πάω στοίχημα, μάλιστα, πως ήδη έχει βάλει το σχέδιό του σε κίνηση.»

Αγγελία στα *Ανεξήγητα*, περιοδικό της Άντχορκ, μηνιαίας κυκλοφορίας:

****

<u>ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ</u> Σε καλή κατάσταση τρία συλλεκτικά βιβλία του Νιρμόδου Καλοφυσίτη: (α) *Στοιχειά στις παρυφές των μεγάλων δασών – μια έρευνα στα Φέρνιλγκαν* (τιμή: ҩ2 /40) (β) *Το μυστήριο του Κρυσταλλικού Πεδίου* (τιμή: ҩ3 /20) (γ) *Ένα ταξίδι στο Πορφυρό Κενό* (τιμή: ҩ3 /20). Τηλ. κωδ.:] Π [I I X I – / X / Π

ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΤΩΝ ΠΟΡΤΩΝ

Ενώ είμαστε ακόμα στην καφετέρια κοντά στη Γενική Κλινική Κλητού, ο Κριτόλαος βγάζει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και καλεί τον Ψηλό Αλλάνδρη. Δεν έχει τη συσκευή ανοιχτή έτσι ώστε ν'ακούμε όλοι, την έχει πλάι στ'αφτί του, γιατί βρισκόμαστε σε δημόσιο χώρο – αν και σε ακριανό τραπεζάκι – και δεν θέλει, προφανώς, να το ριψοκινδυνέψει να τον κρυφακούσουν. Μιλά πρώτα με κάποιον άλλο, ζητώντας «τον αρχηγό», και μετά ο αρχηγός – ο Ψηλός Αλλάνδρης, αναμφίβολα – έρχεται στο ακουστικό. Ο Κριτόλαος τον ρωτά αν ο Σαρντάνης Βίνρασκιφ έχει επικοινωνήσει καθόλου μαζί του σήμερα.

«Υπάρχει ιδιαίτερος λόγος που θέλω να ξέρω,» εξηγεί, και πίνει μια γουλιά απ'τον καφέ του.

(…)

«Για να σας το λέω, κύριε Αλλάνδρη, είναι σημαντικός ο λόγος· δεν θα το έλεγα αλλιώς· με ξέρετε.»

(…)

«Ζωής και θανάτου, ας πούμε. Δεν μπορώ ν'αποκαλύψω περισσότερα ακόμα.»

(…)

«Μάλιστα… Λοιπόν. Ακούστε με. Πρέπει να μιλήσουμε πρώτα, προτού πάτε να τον συναντήσετε–»

(…)

«Υπάρχει λόγος.»

(…)

«Ναι, δεν είμαι συγκεκριμένος, αλλά θα γίνω συγκεκριμένος όταν συναντηθούμε, το υπόσχομαι. Θα με συναντήσετε μέσα στις επόμενες ώρες; Είναι μαζί μου και η Νιρίφα Ναρβάτλη, και ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος–»

(…)

«Ναι, ο ραλίστας.» Προφανώς, ο Ψηλός Αλλάνδρης με ξέρει παρότι δεν έχουμε συναντηθεί ποτέ!

(…)

«Εντάξει.»

Ο Κριτόλαος κλείνει τον πομπό του και μας λέει: «Θα μας δεχτεί. Στις έξι. Δηλαδή» – κοιτάζει το ρολόι του (το *δικό του* ρολόι· αυτό της Σαμάνθας, με τη μεγάλη οθόνη και τις πολλές λειτουργίες, της το έχει επιστρέψει) – «έχουμε κανένα δίωρο στη διάθεσή μας για να πλυθούμε και να ντυθούμε. Δε μπορούμε να πάμε έτσι.» Η αλήθεια είναι πως είμαστε σαν του δρόμου ή, ίσως, του υπονόμου.

Η Σαμάνθα ρωτά: «Σου είπε ότι ο Σαρντάνης επικοινώνησε μαζί του; Ότι θα συναντηθούν;»

«Ναι,» απαντά ο Κριτόλαος. «Στις έντεκα, το βράδυ. Στον Τυπογράφο. Στο μπαρ ‘*Οι Κακές Κυράδες*’.»

«Δεν είναι ‘μπαρ’ αυτό ακριβώς,» λέει η Σαμάνθα.

«Είναι *και* μπαρ εκτός των άλλων…»

«Και ούτε είναι πολύ μακριά από τις Γραμμές – το λημέρι των Τιμονιέρηδων…» προσθέτει η Σαμάνθα.

«Ακριβώς,» συμφωνεί ο Κριτόλαος.

«Τι δικαιολογία έδωσε ο Σαρντάνης στον Αλλάνδρη για τη συνάντηση;»

«Δεν μου είπε, και δεν ρώτησα. Θα του μιλήσουμε σύντομα, εξάλλου. Και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να τον αφήσουμε να συναντήσει τον Σαρντάνη. Θα πάμε εμείς αντί γι’αυτόν. Συμφωνείς;»

Η Σαμάνθα το σκέφτεται για μερικές στιγμές. Ύστερα νεύει καταφατικά. «Ναι. Με την προϋπόθεση να λογικέψουμε τον Σαρντάνη, όχι να τον σκοτώσουμε.»

«Σύμφωνοι,» λέει ο Κριτόλαος. «Αλλά, αν μας επιτεθεί, δεν θα διστάσω να τραβήξω σκανδάλη.»

«Ούτε εγώ.» Και η Σαμάνθα στρέφεται τώρα προς εμένα. «Έρχεσαι μαζί μας μόνο αν θέλεις, Ζορδάμη.»

«Θα έρθω,» αποκρίνομαι, παρότι είναι, καταφανώς, κακή ιδέα. «Αποκλείεται να τα καταφέρετε μόνοι σας.» Κανένας δεν γελά με το αστείο μου, αλλά δεν το παίρνω προσωπικά.

«Η αλήθεια είναι,» μου λέει ο Κριτόλαος, «ότι θα σε χρειαστούμε, νομίζω.»

«Δηλαδή;»

«Θα σου εξηγήσω.» Στρέφεται στον Νιρμόδο. «Εσύ δεν θα είσαι μαζί μας, γιατί φοβάμαι ότι η παρουσία σου απλά θα εξωθήσει τα πράγματα. Μπορείς να πας, όμως, με τον Ζορδάμη αν θέλεις· και, μάλιστα, το προτείνω.»

«Μισό λεπτό!» παρεμβαίνω. «Τώρα δεν είπαμε ότι θα έρθω μαζί σας;»

«Θα έρθεις, αλλά δεν θα είσαι εκεί όπου μπορεί να σε δει ο Σαρντάνης. Θα μας καλύπτεις.»

«Θα παίξω τον ρόλο μισθοφόρου, δηλαδή; Ή δολοφόνου;»

«Κάτι ανάμεσα στα δύο.»

«Ο Ύαν έπρεπε να ήταν εδώ,» παρατηρώ.

«Δε βρίσκεται στην πόλη, όμως. Και καλύτερα να μη μπλέξουμε άλλους της οικογένειας σ’αυτή την υπόθεση. Όσο λιγότερο χάος προκληθεί, τόσο το καλύτερο.»

Η Σαμάνθα γνέφει καταφατικά. «Ναι, σίγουρα,» συμφωνεί εμφατικά.

Και τους καταλαβαίνω απόλυτα· η Άντχορκ είναι η μεγαλύτερη πόλη της Σεργήλης, και υπάρχουν πολλοί συγγενείς εδώ. Η παρασιτική κοινωνία της Σιδηράς Δυναστείας είναι εκτεταμένη πίσω από τη συμβατική κοινωνία της Άντχορκ.

Ο Κριτόλαος ρωτά τον Νιρμόδο: «Τι λες, λοιπόν;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίνεται εκείνος. «Πρέπει να ξεκουραστώ, Κριτόλαε. Με το ζόρι στέκομαι όρθιος.»

«Έχει δίκιο,» λέει η Σαμάνθα στον Κριτόλαο. «Τριγύριζε τόσες ώρες μέσα στις σήραγγες· δε μπορεί νάρθει μαζί μας.» Και προς τον Νιρμόδο: «Πήγαινε σπίτι σου. Η γυναίκα σου σε αναζητούσε, έχω ακούσει, στο Φρουραρχείο Κλητού.»

Ο Νιρμόδος μοιάζει σκεπτικός. «Στο σπίτι μου… Ίσως ο Σαρντάνης να με περιμένει εκεί.»

«Θάχει άλλα πράγματα να κάνει τώρα.»

«Μέχρι τις έντεκα το βράδυ;» παρεμβαίνει ο Κριτόλαος. «Είσαι σίγουρη;»

Η Σαμάνθα συνοφρυώνεται.

«Δεν αποκλείεται,» λέει ο Κριτόλαος, «να κατασκοπεύει το σπίτι του Νιρμόδου.»

«Έλα στο δικό μου σπίτι,» προτείνω στον Νιρμόδο, «κι όταν τελειώσει η ιστορία με τον Σαρντάνη, πηγαίνεις στο σπίτι σου.»

«Αν δεν έχεις πρόβλημα... »

«Κανένα πρόβλημα. Δεν είναι δικό μου το σπίτι, εξάλλου· η οικογένεια μού το πληρώνει.» Χαμογελάω, προσπαθώντας να φανώ φιλικός.

Ο Νιρμόδος νεύει, και στα μάτια του δεν υπάρχει καχυποψία.

Η Σαμάνθα καλεί τον Αίολο, τον τιμονιέρη, ζητώντας του να μας στείλει δύο επιβατηγά οχήματα, τα οποία σύντομα έρχονται έξω από την καφετέρια, ενώ η βροχή έχει πλέον σταματήσει και οι δρόμοι της Άντχορκ είναι καλά πλυμένοι και αρκετά πλημμυρισμένοι. Το ένα όχημα το οδηγεί η Λιβώνη, η οποία με αγριοκοιτάζει αλλά δεν μου μιλά· παίρνει τον Κριτόλαο και φεύγει. Η Σαμάνθα, ο Νιρμόδος, κι εγώ μπαίνουμε στο όχημα του άλλου οδηγού, που μας μεταφέρει στο σπίτι μου στους Μελανθίδες. Το όχημά μου δεν έχουμε χρόνο τώρα να πάμε να το πάρουμε από τη Ζυγαριά.

«Ο Κριτόλαος έχει δικό του σπίτι στην Άντχορκ;» ρωτάω τη Σαμάνθα καθώς μπαίνουμε στο ρετιρέ – αν και ο ίδιος μάς είπε *Θα πάω στο σπίτι μου*, προτού καλέσουμε τον Αίολο.

«Ναι.» Βγάζει την καπαρντίνα και τις μπότες της.

«Δηλαδή, μένει εδώ; Στην Άντχορκ;» Την τελευταία φορά που τον είχα συναντήσει, έκανε κάτι δουλειές με τον Γρύπα Ξενοκράτη, κοντά στις ερήμους, πολλές εκατοντάδες χιλιόμετρα νότια της Άντχορκ – στην άλλη άκρη της Σεργήλης.

«Όχι πάντα. Έχει δουλειές σ'όλη τη Σεργήλη.»

«Τι δουλειές;» Βγάζω κι εγώ την καπαρντίνα μου. «Για τη Δυναστεία μόνο;»

«Γιατί ξαφνικά τέτοιο ενδιαφέρον για τον Κριτόλαο;»

«Από περιέργεια. Ήταν, παλιά, πράκτορας της Παντοκράτειρας…»

«Οι δουλειές του είναι ό,τι θα μπορούσες να φανταστείς για κάποιον που είναι κατάσκοπος και μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών,» μου λέει η Σαμάνθα. «Εργάζεται, όμως, μόνο στον υπόκοσμο της Σεργήλης, και συνήθως με ψευδώνυμα ή ψεύτικες ταυτότητες, γιατί φοβάται ότι οι επαναστάτες ακόμα τον κυνηγάνε.»

«Αληθεύει;»

«Είμαι σίγουρη πως αν τον συναντήσουν θα τον σκοτώσουν μετά χαράς. Τώρα: αν δε θέλει κανένας απ'τους δυο σας να πάει πρώτος για μπάνιο, θα πάω εγώ.»

«Πήγαινε,» της λέω, και ούτε ο Νιρμόδος φέρνει αντίρρηση. Έχει καθίσει σε μια από τις καρέκλες του σαλονιού μου και καπνίζει ένα τσιγάρο, συλλογισμένα.

Όταν η Σαμάνθα μπαίνει στο μπάνιο, με ρωτά: «Θα σε πείραζε, Ζορδάμη, να καλέσω τη γυναίκα μου από εδώ;»

«Καθόλου,» του λέω. «Εκεί είναι ο δίαυλος.»

«Ευχαριστώ.» Σηκώνεται από την καρέκλα, πηγαίνει στον δίαυλο, φέρνει το ακουστικό στ'αφτί του, πατά μερικά πλήκτρα, και μιλά μαζί της για λίγο. Δεν κρυφακούω, αποφασίζοντας να φανώ διακριτικός.

Η Σαμάνθα βγαίνει από το λουτρό κανένα τρίλεπτο αφότου η συνομιλία του Νιρμόδου έχει τελειώσει. Δεν είναι από τις γυναίκες που αργούν στο μπάνιο χωρίς λόγο. Προτείνω στον Νιρμόδο να πάει εκείνος να πλυθεί τώρα, για να ξεκουραστεί μετά, γιατί μου μοιάζει έτοιμος να κοιμηθεί πάνω στην καρέκλα μου. Ο Νιρμόδος δεν φέρνει αντίρρηση.

Η Σαμάνθα, τυλιγμένη σε μια ρόμπα, βάζει ένα ποτήρι κρασί και πίνει. «Έχεις τίποτα για φαγητό;» ρωτά.

Η αλήθεια είναι πως κι εγώ πεινάω. Πηγαίνω στην κουζίνα και φέρνω ξηρούς καρπούς. «Δεν έχω τίποτ' άλλο έτοιμο,» εξηγώ.

Η Σαμάνθα δεν έχει πρόβλημα. Καθόμαστε αντικριστά στο τραπέζι του σαλονιού και μασουλάμε ξηρούς καρπούς, μέχρι που ο Νιρμόδος βγαίνει από το μπάνιο και πηγαίνω εγώ να πλυθώ. Όταν επιστρέφω,

ο Νιρμόδος έχει ξαπλώσει στον καναπέ και μου φαίνεται να κοιμάται, ενώ η Σαμάνθα έχει ντυθεί με καινούργια ρούχα.

«Δεν έπρεπε να είχατε καλέσει τη γυναίκα του,» μου λέει.

«Τι; Γιατί;»

«Γιατί υπάρχει μια πιθανότητα ο Σαρντάνης να παρακολουθούσε τη γραμμή του σπιτιού του Νιρμόδου.»

Συνοφρυώνομαι. «Τα κωλομέρια της Λόρκης…» καταριέμαι. «Ο Νιρμόδος θάπρεπε να τόχε σκεφτεί αυτό πριν από εμένα.»

«Το ίδιο τού είπα κι εγώ, τώρα,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, «και συμφώνησε. Ήταν πολύ ταραγμένος, όμως, και δεν πέρασε απ'το μυαλό του όταν ήσασταν εδώ οι δυο σας.»

«Και τι θα κάνουμε τώρα; Θ'αλλάξει κάτι στο σχέδιό μας;»

«Στον Ψηλό Αλλάνδρη πρέπει οπωσδήποτε να μιλήσουμε. Αυτό δεν αλλάζει–»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδουνίζει. Η Σαμάνθα πηγαίνει στην καπαρντίνα της και τον τραβά από την τσέπη. «Ο Κριτόλαος είναι,» μου λέει κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη. Και πατά το πλήκτρο της αποδοχής. «Έλα, Κριτόλαε.»

«*Είστε έτοιμοι;*» ακούγεται η φωνή του απ'το μεγάφωνο.

«Ναι.»

«*Έρχομαι από κει, φέρνοντας και το όχημα του Ζορδάμη μαζί μου.*»

«Δε σου είχα δώσει τα κλειδιά!» λέω, καθώς η Σαμάνθα κρατά τον πομπό σε τέτοια θέση που μπορώ κι εγώ άνετα να μιλήσω αν θέλω.

«*Δε χρειάζομαι κλειδιά για να ενεργοποιήσω ένα απλό όχημα, ραλίστα,*» αποκρίνεται ο Τεχνομαθής μάγος. «*Σε κανένα τέταρτο θα είμαι εκεί,*» λέει, και τερματίζει την τηλεπικοινωνία μας.

«Πού είναι το σπίτι του;» ρωτάω τη Σαμάνθα.

«Δεν υπάρχει λόγος να ξέρεις,» απαντά εκείνη.

«Τόσο μεγάλη μυστικότητα;»

Όταν κατεβαίνουμε από το ρετιρέ και μπαίνουμε στο όχημά μου, το οποίο έχει σταματήσει ο Κριτόλαος μπροστά από την πολυκατοικία, κάθομαι εγώ στο τιμόνι κι εκείνος πηγαίνει στη θέση του συνοδηγού.

«Έχουμε ακόμα μισή ώρα μέχρι τις έξι,» μας λέει.

«Ας κάνουμε βόλτα,» αποκρίνομαι, πατώντας το πετάλι και οδηγώντας.

Η Σαμάνθα, καθισμένη πίσω μας, λέει στον Κριτόλαο ότι ο Νιρμόδος κάλεσε τη γυναίκα του από το σπίτι μου.

«Είστε κι οι τρεις ηλίθιοι;» λέει ο Κριτόλαος.

«Δεν ήμουν μαζί τους όταν έκανε την κλήση,» εξηγεί η Σαμάνθα. «Πλενόμουν.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!... Τελικά, ο Νιρμόδος δεν είναι με τα καλά του. Τόσο καιρό δουλεύει ως βοηθός ειδικού ερευνητή – ακόμα δεν έχει μάθει ότι οι σταθερές τηλεπικοινωνιακές γραμμές μπορούν πολύ εύκολα να παρακολουθούνται;»

«Ήταν ταραγμένος, προφανώς...» λέει η Σαμάνθα.

«Τουλάχιστον εσύ, ραλίστα, θάπρεπε να τόχες σκεφτεί!»

«Μη με κοιτάς έτσι· εγώ δεν είμαι ούτε ειδικός ερευνητής ούτε βοηθός ειδικού ερευνητή–»

«Έχεις όμως κάνει τόσες δουλειές για τη Δυναστεία!

»Τέλος πάντων,» αναστενάζει ο Κριτόλαος. «Θα πρέπει να το λάβουμε τώρα κι αυτό υπόψη μας. Ίσως ο Σαρντάνης να έχει μάθει ότι ο Νιρμόδος επέστρεψε. Τι ακριβώς είπε στη γυναίκα του; Μη μου πεις, Νιρίφα, ότι της είπε την αλήθεια!»

«Δεν της είπε την αλήθεια, ευτυχώς. Της είπε ότι έκανε μια μυστική δουλειά με τον Σαρντάνη, η οποία τον είχε κρατήσει απασχολημένο, και θα τη συναντήσει, κατά πάσα πιθανότητα, αύριο. Η γυναίκα του δεν είναι καν στη Δυναστεία, Κριτόλαε· λες να της έλεγε την αλήθεια;»

«Αναρωτιέμαι τι συμπέρασμα μπορεί να έβγαλε από αυτό ο Σαρντάνης,» λέει ο Κριτόλαος μετά από λίγο, σπάζοντας τη σιωπή μέσα στο όχημά μας. «Νομίζει ότι ο Νιρμόδος βγήκε από τις σήραγγες προκειμένου να μιλήσει στη γυναίκα του, ώστε εκείνη να μην ανησυχεί; Ή νομίζει ότι τον βρήκαμε και τον φέραμε επάνω;»

«Δεν είναι καν βέβαιο ότι ο Σαρντάνης παρακολουθούσε τη γραμμή,» του θυμίζω. «Απλά το υποθέτουμε.»

«Καλύτερα να υποθέτεις το χειρότερο και να είσαι προετοιμασμένος, ραλίστα. Σε διαφορετική περίπτωση πιάνεσαι στον ύπνο.»

Η Σαμάνθα λέει: «Αν υποψιάζεται ότι βρήκαμε τον Νιρμόδο, τότε ίσως τελικά να μην πάει να συναντήσει τον Ψηλό Αλλάνδρη.»

«Ίσως,» αποκρίνεται ο Κριτόλαος. «Ή ίσως ν'αλλάξει κάτι στο σχέδιό του. Πράγμα που κάνει την κατάσταση πιο απρόβλεπτη. Δεν είναι πια σίγουρο ότι θα τον αιφνιδιάσουμε. Μπορεί, μάλιστα, εκείνος να αιφνιδιάσει εμάς.»

«Συνηθισμένο δεν είναι αυτό,» λέω, «σε ό,τι έχει να κάνει με τις δουλειές της Δυναστείας;»

«Όχι αν είσαι προσεχτικός, ραλίστα.» Ο Κριτόλαος ακούγεται ακόμα θυμωμένος μαζί μου.

Ο Οίκος των Πορτών, το αρχηγείο των Σεβαστών Πορτιέρηδων, βρίσκεται μέσα στον Ανώδρομο, που δεν είναι και τόσο μακριά από τους Μελανθίδες. Μια άλλη συνοικία παρεμβάλλεται μόνο ανάμεσά τους: ο Ιερουργός, η οποία θεωρείται επίσης λημέρι των Πορτιέρηδων.

Γνωρίζω πού ακριβώς είναι ο Οίκος των Πορτών· είχα περάσει κι άλλες φορές από έξω, αλλά ποτέ δεν είχα μπει. Τώρα, μέσα στο απογευματινό φως που ολοένα και λιγοστεύει, οδηγώ το όχημά μου προς τα εκεί και το σταθμεύω σ'έναν δρόμο παραδίπλα. Μόλις βγαίνουμε, βλέπουμε τρεις οπλισμένους άντρες και μια οπλισμένη γυναίκα να μας ζυγώνουν. Οι αγκράφες που συγκρατούν τις κάπες τους έχουν επάνω λαξεμένο το έμβλημα των Σεβαστών Πορτιέρηδων: μια πόρτα μ'ένα γιγάντιο κλειδί όρθιο μέσα της, σαν να είναι χαραγμένο ή ζωγραφισμένο επάνω της. Οι μισθοφόροι φοράνε αλεξίσφαιρα γιλέκα κάτω από τις κάπες τους, κι από τις ζώνες τους κρέμεται ένα πιστόλι κι ένα κοντόσπαθο.

Μας ρωτάνε τι κάνουμε εδώ.

Ο Κριτόλαος τούς απαντά πως ερχόμαστε για να συναντήσουμε τον Ψηλό Αλλάνδρη.

«Σας περιμένει;» λέει η γυναίκα – ψηλή, γαλανόδερμη, ξανθιά. Η μόνη ανάμεσά τους που έχει μαλλιά, μακριά ώς το σαγόνι· οι άλλοι είναι όλοι κουρεμένοι γουλί.

«Μας περιμένει. Βίκτωρας'μορ ονομάζομαι. Του τάγματος των Τεχνομαθών. Έχω κάνει και παλιότερα δουλειές για τον αρχηγό σας.»

Οι μισθοφόροι μάς ζητάνε να τους ακολουθήσουμε, και μας οδηγούν προς την είσοδο του Οίκου των Πορτών: μια ψηλή, διπλή πόρτα από ξύλο, η οποία έχει επάνω της λαξεμένο το έμβλημα των Σεβαστών Πορτιέρηδων. Ο δρόμος μπροστά από το αρχηγείο της συμμορίας είναι κάθε άλλο παρά έρημος: υπάρχουν ανοιχτά καταστήματα και κόσμος περνά, καθώς και οχήματα. Ένας γρυποκαβαλάρης αερομεταφορέας κατεβαίνει σε μια εξέδρα σηματοδότησης για να πάρει έναν πελάτη.

Οι μισθοφόροι ανοίγουν τα φύλλα της ψηλής εισόδου σπρώχνοντάς τα και μπαίνουμε σε μια αίθουσα με καναπέδες και διακόσμηση που υποδηλώνει χρηματική άνεση, αν όχι πλούτο. Σε μια μεριά υπάρχει ένα λαξευτό τζάκι που εκατέρωθέν του στέκονται δύο αγάλματα, ενός γρύπα (που όλοι ξέρουμε πώς είναι η εμφάνισή του) κι ενός δράκου (που μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε για την εμφάνισή του, από μύθους). Σε μια άλλη μεριά είναι μια μεγάλη οθόνη με ψηλά, μακρόστενα ηχεία δεξιά κι αριστερά της.

«Καθίστε,» μας λέει η μισθοφόρος. «Θα τον ειδοποιήσω.» Και φεύγει, ενώ οι άλλοι τρεις μένουν μαζί μας.

Ο Κριτόλαος κάθεται σ'έναν καναπέ, άνετα, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο. Η Σαμάνθα τον μιμείται, το ίδιο κι εγώ. Για να μην είναι οι δυο τους καθόλου ανήσυχοι, μάλλον δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας.

Μετά από λίγο, η μισθοφόρος επιστρέφει λέγοντάς μας να την ακολουθήσουμε. Σηκωνόμαστε και πηγαίνουμε πίσω της, ανεβαίνοντας μια φαρδιά σκάλα, διασχίζοντας έναν μικρό διάδρομο στρωμένο με μαλακό πράσινο χαλί, και φτάνοντας μπροστά σε μια κλειστή πόρτα. Η μισθοφόρος ανοίγει την πόρτα και μπαίνουμε σ'ένα σαλόνι μετρίου μεγέθους που τη μια του μεριά καταλαμβάνει εξολοκλήρου ένα μεγάλο τραπέζι του οποίου η επιφάνεια είναι, ουσιαστικά, μια οθόνη που επί του παρόντος δείχνει τους δρόμους κάποιας πόλης, και επάνω της βρίσκονται ολογράμματα αγωνιστικών οχημάτων. *Εικονικό Ράλι* – το

αναγνωρίζω αμέσως – όπως αυτό που έπαιξα με την Πάολα στο *Τυχερό Άστρο*, τη νύχτα της Αρχιχρονιάς.

Γύρω από το τραπέζι στέκονται δύο άντρες και μια γυναίκα, ο ένας από τους οποίους μας λέει: «Καλωσήρθατε.» Και κάνει νόημα στη μισθοφόρο να φύγει. Εκείνη αποχωρεί, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Ο άντρας – ο Ψηλός Αλλάνδρης, σίγουρα – είναι αξιοσημείωτα ψηλός, όπως υποδηλώνει το όνομά του, γαλανόδερμος, και μελαχρινός, με μακριά μαλλιά που πέφτουν λυτά στους ώμους του. Επίσης, δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία ότι οι περισσότερες γυναίκες θα τον θεωρούν όμορφο. Η όλη του εμφάνιση είναι, συγχρόνως, άνετη αλλά και επιβλητική. Δεν ξέρω πώς το καταφέρνει αυτό· ακόμα κι εγώ θα δυσκολευόμουν. Μάλλον δεν είναι κάτι που κάνει επίτηδες, αλλά κάτι το φυσικό. Στην ηλικία, τον κρίνω νεότερο από εμένα, μα όχι για πολλά χρόνια. Τρία, τέσσερα ίσως.

«Εσύ πρέπει να είσαι ο ραλίστας, ε;» λέει, κοιτάζοντάς με καθώς χαμογελά. Είναι ντυμένος με μαύρο πουκάμισο, καφετί παντελόνι, και φαρδιά ζώνη με μεγάλη αγκράφα. Από τον λαιμό του κρέμεται ένα περιδέραιο που φαίνεται νάναι μεγάλης αξίας. Στο αριστερό του χέρι είναι ένα πλατύ, χρυσό δαχτυλίδι με λίθο.

«Κι εσείς πρέπει να είστε ο Ψηλός Αλλάνδρης,» αποκρίνομαι, μιλώντας του στον πληθυντικό όπως παρατήρησα να κάνει κι ο Κριτόλαος όταν επικοινώνησε μέσω πομπού μαζί του.

«Δεν έχει τύχει να συναντηθούμε ποτέ,» λέει ο Αλλάνδρης, «αλλά έχω ακούσει για σένα. Υποθέτω θα μπορείς να παίξεις εδώ καλύτερα από εμάς!» Δείχνει το *Εικονικό Ράλι*, γελώντας. Και ο άλλος άντρας και η γυναίκα γελάνε επίσης. Εκείνος είναι λευκόδερμος και γκριζομάλλης, φανερά μεγαλύτερος από τον Ψηλό Αλλάνδρη· εκείνη είναι πορφυρόδερμη και πρασινομάλλα, στην ηλικία του Αλλάνδρη, ίσως, ή και μικρότερη, ντυμένη με τουαλέτα που έχει προκλητικό ντεκολτέ.

«Παίζω καλύτερα με πραγματικά οχήματα,» αποκρίνομαι.

«Το ξέρω,» μου λέει ο Αλλάνδρης, κι αυτό μάλλον σημαίνει ότι έχει παρακολουθήσει κάποιον αγώνα στον οποίο συμμετείχα, ή έχει διαβάσει για αγώνα στον οποίο συμμετείχα.

«Βρισκόμαστε εδώ για το θέμα του Σαρντάνη,» θυμίζει ο Κριτόλαος στον Ψηλό Αλλάνδρη ενώ, συγχρόνως, λοξοκοιτάζει τον άλλο άντρα και τη γυναίκα. «Και καλύτερα να μιλήσουμε μόνοι.»

Ο Ψηλός Αλλάνδρης διστάζει για μια στιγμή, αλλά ύστερα κάνει νόημα στους φίλους του να αποχωρήσουν. Εκείνοι δεν φέρνουν αντίρρηση· φεύγουν από την πόρτα που έφυγε και η μισθοφόρος. Μάλλον δεν είναι της οικογένειας, γι'αυτό ο Κριτόλαος δεν τους θέλει εδώ.

«Τι συμβαίνει, λοιπόν, με τον χωροφύλακα;» ρωτά ο Ψηλός Αλλάνδρης. «Μου ακούστηκε σοβαρό.»

«Και *είναι*,» τονίζει η Σαμάνθα. «Πολύ σοβαρό.»

«Αφού το λες εσύ, Νιρίφα, δεν μπορώ παρά να σε πιστέψω…»

Όλοι ως Νιρίφα τη γνωρίζουν εδώ; σκέφτομαι, ακούσια.

Ο Κριτόλαος τον ρωτά: «Δε σας παραξένεψε καθόλου, κύριε Αλλάνδρη, που ο Σαρντάνης ζήτησε να σας δει σ'ένα μέρος σαν τις *Κακές Κυράδες*;»

«Μου είπε πως δεν θέλει κανένας να μάθει ότι ένας χωροφύλακας κάνει φιλικές επισκέψεις στους Σεβαστούς Πορτιέρηδες. Πόσω μάλλον ότι κάνει φιλικές συζητήσεις με τον αρχηγό τους. Υπάρχει κάποιος άλλος λόγος;»

«Σας έχει ξαναζητήσει να συναντηθείτε έτσι;»

«Πού θέλεις να καταλήξεις, Βίκτωρα;» Τον γνωρίζει, πραγματικά, ως Βίκτωρα; Δεν ξέρει το αληθινό του όνομα; Δεν ξέρει ότι κάποτε ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας; «Δεν έχω χρόνο για άσκοπους γρίφους. Είμαι ευθύς άνθρωπος, όπως ξέρεις.»

«Ο Σαρντάνης έχει κάποιες… διαφορές μαζί σας. Κάνω λάθος;»

«Δε θυμάμαι τίποτα διαφορές…» αποκρίνεται ο Ψηλός Αλλάνδρης, μορφάζοντας αδιάφορα.

«Ας είμαστε ειλικρινείς,» λέει ο Κριτόλαος, λιγάκι ενοχλημένα νομίζω. «Ο Σαρντάνης σάς έχει κατηγορήσει ότι ευθύνεστε για τον θάνατο της γυναίκας του, πριν από… πόσα χρόνια; Πέντε;»

«Τέσσερα, για την ακρίβεια.» Η όψη του Αλλάνδρη έχει σκοτεινιάσει· τώρα δείχνει περισσότερο επιβλητικός παρά άνετος. «Θέλεις να μου πεις, Βίκτωρα, ότι ο Σαρντάνης μού έχει στήσει κάποια παγίδα; Γι'αυτό με καλεί; –Εξακολουθεί να είναι… συγγενής μας, σωστά;»

«Σωστά,» λέει ο Κριτόλαος. «Αλλά εξακολουθεί επίσης να σας θεωρεί υπεύθυνο για το φόνο της γυναίκας του.»

«Παραπλανημένος είναι. Δεν σκότωσα τη γυναίκα του.» Αδύνατον να κρίνω αν ψεύδεται ή όχι.

«Μπορείτε να το αποδείξετε κάπως;»

«Έχει σημασία; Πρόκειται όντως για παγίδα, Βίκτωρα; Ο Σαρντάνης μού έχει στήσει ενέδρα στις *Κακές Κυράδες*;»

«Ναι,» λέει ο Κριτόλαος.

Τα μάτια του Ψηλού Αλλάνδρη γυαλίζουν οργισμένα. «Θα το μετανιώσει πικρά!» Και ρωτά αμέσως: «Πώς είναι δυνατόν η οικογένεια να επιτρέπει κάτι τέτοιο;»

«Η οικογένεια μόλις ήρθε να σας ειδοποιήσει,» του λέει ο Κριτόλαος. «Γι’αυτό είμαστε εδώ.»

«Κανονικά θα έπρεπε να τον είχατε ήδη σκοτώσει!»

«Ο Σαρντάνης είναι επίσης μέλος της Δυναστείας, κύριε Αλλάνδρη–»

«Τα μέλη της Δυναστείας βοηθάνε το ένα το άλλο, δεν δολοπλοκούν το ένα εναντίον του άλλου!»

Ο Κριτόλαος γελά κοφτά. «Μην είστε τόσο σίγουρος γι’αυτό.»

«Αν συμβαίνει κάτι διαφορετικό, δεν έχει υποπέσει στην αντίληψή μου, Βίκτωρα.»

«Στην Άντχορκ,» λέει ο Κριτόλαος, «τα πράγματα είναι αρκετά… πολιτισμένα, ομολογουμένως. Αλλ’ αυτό δεν ισχύει παντού στη Σεργήλη. Όπως και νάχει, ο σκοπός μας είναι να αποτρέψουμε τον Σαρντάνη απ’το να σας σκοτώσει, αλλά όχι σκοτώνοντάς τον, αν μπορούμε να το αποφύγουμε.»

«Θα τον σκοτώσω εγώ, τότε!»

«Όχι,» λέει ο Κριτόλαος.

«Δε θα μου πεις τι να κάνω μ’έναν άνθρωπο που με θέλει νεκρό, Βίκτωρα!» Ο Ψηλός Αλλάνδρης χτυπά τη γροθιά του στην άκρη του τραπεζιού, κάνοντας ένα από τα ολογράμματα των αγωνιστικών οχημάτων να τρεμοπαίξει.

«Αν σκοτώσετε τον Σαρντάνη θα προκαλέσετε κακό προηγούμενο ανάμεσα στα μέλη της Δυναστείας στην Άντχορκ. Μπορεί να δημι-

ουργηθούν διαιρέσεις, εντάσεις... Ο Σαρντάνης είναι σημαντικό μέλος.»

«Σημαντικότερο από *εμένα;*»

«Το κάθε σημαντικό μέλος είναι σημαντικό για κάποιο λόγο. Ο Σαρντάνης Βίνρασκιφ είναι ειδικός ερευνητής της Χωροφυλακής εδώ και χρόνια· δεν είναι αμελητέος.»

«Θα δίσταζες, δηλαδή, να τον σκοτώσεις αν προσπαθούσε να σε δολοφονήσει, Βίκτωρα;»

«Καθόλου,» αποκρίνεται ο Κριτόλαος. «Αλλά ας δούμε πρώτα αν μπορούμε να *αποτρέψουμε* την αιματοχυσία. Δε συμφωνείτε;»

Ο Ψηλός Αλλάνδρης δεν απαντά αμέσως. Τραβά ένα τσιγάρο από την τσέπη του μαύρου πουκαμίσου του και το ανάβει μ'έναν αργυρό ενεργειακό αναπτήρα. Καθώς φυσά καπνό απ'τα ρουθούνια, λέει: «Αν δεν πάω να τον συναντήσω τώρα, θα καταστρώσει κάποιο άλλο σχέδιο εναντίον μου, πολύ σύντομα.»

«Εκτός αν τον λογικέψουμε,» τονίζει η Σαμάνθα.

«Είναι δυνατόν να λογικευτεί αυτό το σκυλί της Χωροφυλακής, Νιρίφα;»

Ο Κριτόλαος τον ρωτά, επίμονα: «Μπορείτε να αποδείξετε κάπως, κύριε Αλλάνδρη, ότι δεν δολοφονήσατε τη γυναίκα του Σαρντάνη;»

«Η γυναίκα του αυτοκτόνησε, μα τα κωλομέρια της Λόρκης, Βίκτωρα! Πώς να τη *δολοφόνησα;*»

«Ο Σαρντάνης,» λέει η Σαμάνθα, «ισχυρίζεται πως έβαλες την Ισμήνη'λι να στείλει κάποιον δαίμονα εναντίον της γυναίκας του ώστε να την *κάνει* να αυτοκτονήσει.» Δεν του μιλά στον πληθυντικό όπως ο Κριτόλαος, παρατηρώ. Πόσο καλά γνωρίζονται, άραγε; Έχει κοιμηθεί μαζί του; Για κάποιο λόγο αυτό, αν αληθεύει, θα με πείραζε, παρότι το ξέρω πως είναι παράλογο.

«Ανοησίες,» αποκρίνεται ο Ψηλός Αλλάνδρης. «Ο άνθρωπος είναι παρανοϊκός – πράγμα όχι παράξενο, αν σκεφτείς τι επάγγελμα κάνει.»

«Αν μπορούσατε, κάπως, να αποδείξετε ότι δεν τη σκοτώσατε εσείς,» του λέει ο Κριτόλαος, «αυτό θα μας βοηθούσε–»

«Δεν έχω να αποδείξω τίποτα γιατί είναι προφανές ότι δεν τη σκότωσα εγώ, Βίκτωρα!»

Ο Κριτόλαος ρίχνει ένα βλέμμα στη Σαμάνθα. Εκείνη λέει στον Ψηλό Αλλάνδρη: «Θα αναλάβουμε εμείς την υπόθεση με τον Σαρντάνη.»

«Τι εννοείς ‘θα την αναλάβετε’, Νιρίφα;»

«Θα πάμε εμείς να τον συναντήσουμε στις *Κακές Κυράδες* – χωρίς εσένα.»

«Γιατί να μην πάμε *όλοι μαζί,* ώστε να το μαγκώσουμε το καθίκι; Θάχει φέρει κι άλλα σκυλιά της Χωροφυλακής;»

«Δεν έχει μπλέξει καθόλου τη Χωροφυλακή, απ’ό,τι έχουμε μάθει,» αποκρίνεται η Σαμάνθα. «Τους Τιμονιέρηδες θα φέρει για να σου επιτεθούν. Θα σου έχουν στήσει ενέδρα μέσα στις *Κακές Κυράδες.*»

«Ο τρισκατάρατος γιος της Λόρκης!» γρυλίζει ο Ψηλός Αλλάνδρης. «Συνεργάζεται με κλέφτες τώρα;»

«Συνεργάζεται με τους εχθρούς σου.»

«Κι αυτό θα είναι το τέλος του!» Ο Αλλάνδρης σβήνει απότομα το τσιγάρο του μέσα στο κρυστάλλινο τασάκι στην άκρη του τραπεζιού με το *Εικονικό Ράλι.*

«Δε χρειάζεται να παρουσιαστείς εσύ,» του λέει η Σαμάνθα. «Θα πάμε εμείς, και θα μιλήσουμε με τον Σαρντάνη.»

«Όχι,» λέει ο Αλλάνδρης, «εγώ θα τον αναλάβω!»

«Αν πάτε στις *Κακές Κυράδες,* θα γίνει μακελειό,» τον προειδοποιεί ο Κριτόλαος. «Θέλετε μέλη της οικογένειας να προσπαθήσουν να σκοτώσουν το ένα το άλλο; Πού θα μας οδηγήσει αυτό, μέσα στην Άντχορκ; Σε περισσότερες συγκρούσεις;»

Ο Ψηλός Αλλάνδρης σταυρώνει, συλλογισμένα, τα χέρια του εμπρός του. Το βλέμμα του είναι άγριο, τα φρύδια του σμιγμένα.

Η Σαμάνθα τού λέει: «Άφησε εμάς να πάμε, και ίσως μπορέσουμε να τον λογικέψουμε.»

«Κι αν δεν τα καταφέρετε; Θα κάνει απλά άλλο σχέδιο–»

«Η οικογένεια θα τον αναλάβει,» τον διακόπτει ο Κριτόλαος. «Θα ενημερώσουμε τον Αίολο τον τιμονιέρη, τον Λαοκράτη Άλθαρνεφ, και άλλους. Κανένας δεν θα συμφωνήσει μ’αυτό που έχει κατά νου ο Σαρντάνης· είναι βέβαιο.»

Ο Ψηλός Αλλάνδρης βηματίζει μέσα στο σαλόνι, ξεμακραίνοντας από το τραπέζι με τα ολογράμματα. Το δωμάτιο είναι γεμάτο όμορφα έπιπλα με λαξευτό ξύλο και κεντητά μαξιλάρια, και στον έναν τοίχο υπάρχει ένα τεράστιο παράθυρο, κάτω από το οποίο φαίνεται ο δρόμος μπροστά από την είσοδο του Οίκου των Πορτών.

Ο Ψηλός Αλλάνδρης παύει να βηματίζει, αντικρίζοντάς μας. «Εντάξει,» λέει, «προσπαθήστε να τον... λογικέψετε. Αν και αμφιβάλλω ότι θα τα καταφέρετε. Και μετά, σας το λέω, *είναι δικός μου.* Δε διστάζω να αντιμετωπίσω εκείνους που θέλουν το κακό μου.»

Διαφήμιση στον *Υπόγειο Κρίνο*, «υπόγειο» περιοδικό της Άντχορκ που κυκλοφορεί ανά δεκαήμερο:

****

ΟΙ ΚΑΚΕΣ ΚΥΡΑΔΕΣ

Κλεπτόνυχου 13, Τυπογράφος

Το μοναδικό μπαρ στην Άντχορκ με κακές κυράδες

Ανοιχτά κάθε νύχτα, από 8.30 μμ έως 4 πμ,
πλην Πρώτης και Τελευταίας Ημέρας

ΣΤΙΣ ΚΑΚΕΣ ΚΥΡΑΔΕΣ

Πηγαίνω στη συνοικία που λέγεται Τυπογράφος, και στο μπαρ που ονομάζεται «*Οι Κακές Κυράδες*» και περισσότερο πορνείο είναι παρά μπαρ. Είναι δέκα η ώρα το βράδυ, και οδηγώ μόνος μου· ο Κριτόλαος'μορ και η Σαμάνθα δεν είναι μαζί μου. Μέχρι στιγμής καθόμασταν στον Οίκο των Πορτών, συζητώντας με τον Ψηλό Αλλάνδρη και, μετά, παίζοντας *Εικονικό Ράλι* μαζί του για να περάσει η ώρα. Ο αρχηγός των Σεβαστών Πορτιέρηδων είπε στους άλλους της συμμορίας του – σε όσους είναι σημαντικοί, τουλάχιστον, ώστε να χρειάζεται να τους δίνει λόγο – ότι είμαστε παλιοί γνωστοί του. Τον «Βίκτωρα'μορ», άλλωστε, τον γνώριζαν ήδη κάποιοι απ' αυτούς. Κανένας δεν αμφισβήτησε τα λόγια του.

Η Σαμάνθα και ο Κριτόλαος, όσο βρισκόμουν στον Οίκο των Πορτών, προσπαθούσαν να γαληνέψουν τον Αλλάνδρη, να τον κάνουν να καταλάβει πως, αν σκότωνε τον Σαρντάνη Βίνρασκιφ, αυτό θα είχε άσχημες συνέπειες για όλους στη Σιδηρά Δυναστεία της Άντχορκ. Δεν ξέρω αν κατάφεραν να τον πείσουν. Σίγουρα, όταν έφυγα δεν ήταν τόσο αγριεμένος όσο στην αρχή, αλλά ούτε και πολύ ήρεμος μού έμοιαζε.

Αναρωτιέμαι τι θα έκανε ο Κύριλλος Νυχταστέρης, ή ο Γρύπας Ξενοκράτης, σε μια περίπτωση σαν αυτή. Γιατί μέλος παρόμοιας κλίμακας είναι κι ο Ψηλός Αλλάνδρης, απ'ό,τι καταλαβαίνω, παρότι πολύ νεότερος σε ηλικία και από τον Νυχταστέρη και από τον Ξενοκράτη. *Δε νομίζω ότι θα δίσταζαν να σκοτώσουν τον Σαρντάνη*, σκέφτομαι καθώς μπαίνω στον Τυπογράφο, αφήνοντας τον Ανώδρομο πίσω μου. *Ο Ξενοκράτης, βέβαια, ίσως να προσπαθούσε πρώτα να συνεννοηθεί μαζί του. Για τον Νυχταστέρη δεν είμαι σίγουρος· ίσως να τον καθάριζε στα γρήγορα για να είναι ασφαλής.* Ο Κριτόλαος και η Σαμάνθα, άραγε, θα προσπαθούσαν να τον πείσουν κι αυτόν να μη σκοτώσει τον Σαρντά-

νη; Ή μήπως τα πράγματα στην Άντχορκ θεωρούνται διαφορετικά απ'ό,τι στη Θακέρκοβ; Η αλήθεια, βέβαια, είναι πως στην Άντχορκ η Σιδηρά Δυναστεία έχει πολύ πιο πολύπλοκο δίκτυο.

Γιατί κάνω καν τέτοιες σκέψεις; Τι νόημα έχουν; Προσπαθώ απλά να απομακρύνω το μυαλό μου από τα άμεσα προβλήματα; Αυτό που πάω τώρα να κάνω δεν είναι και τελείως ακίνδυνο…

Σταματάω το όχημά μου σ'έναν δρόμο κοντά στις *Κακές Κυράδες*, φοράω την καινούργια καπαρντίνα που πήρα από τον Οίκο των Πορτών, η οποία έχει ψηλούς γιακάδες, και φοράω και το καπέλο που επίσης πήρα από εκεί. Ο Σαρντάνης δεν με ξέρει καλά· μια φορά μ'έχει δει μόνο και, μάλιστα, ταραγμένος· οι πιθανότητες να με αναγνωρίσει ντυμένο έτσι είναι ελάχιστες, ακόμα κι αν βρίσκεται στο μπαρ μια ώρα πριν από την ώρα της συνάντησης με τον Ψηλό Αλλάνδρη.

Βγαίνω από το όχημά μου και βαδίζω προς τις *Κακές Κυράδες*. Στους δρόμους έχει ακόμα νερά από τη βροχή· τα πόδια μου πλατσουρίζουν. Στο εσωτερικό της καπαρντίνας μου βρίσκεται κρυμμένο ένα πιστόλι που μου έδωσε ο Κριτόλαος. Είναι διπλής χρήσης: ενεργειακό και πυροβόλο. Και ο μάγος έχει υφάνει επάνω του ένα Ξόρκι Επαυξημένης Στοχεύσεως. Δηλαδή, όχι επάνω του μόνο, αλλά κι επάνω στα γυαλιά που τώρα φοράω. Γυαλιά με κρύσταλλα άχρωμα, που μοιάζει να τα έχω μόνο επειδή δεν βλέπω καλά. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν βελτιώνουν την όραση. Είναι συνδεδεμένα, αόρατα, με το πιστόλι μέσω του ξορκιού του Κριτόλαου, και όταν κλείνω το αριστερό μάτι και κοιτάζω με το δεξί βλέπω από μέσα τους ό,τι βλέπει το στόχαστρο του πιστολιού αλλά μεγεθυσμένο όσο επιθυμώ. Η μεγέθυνση βασίζεται, υποθέτω, σε σήματα που δίνει το μυαλό μου στο ξόρκι. Το δοκίμασα στον Οίκο των Πορτών· σημάδεψα το μάτι ενός πορτρέτου με μεγάλη ευκολία: η σφαίρα μου καρφώθηκε στην κόρη του απεικονιζόμενου άντρα. «Θα διαρκέσει δυο ώρες περίπου,» μου είπε ο Κριτόλαος'μορ. «Δηλαδή, όσο χρειάζεται για να γίνει η δουλειά μας.»

Πρώτη φορά αναλαμβάνω δουλειά δολοφόνου για τη Δυναστεία, και δεν μ'αρέσει καθόλου. Δεν είμαι ο Ύαν, ούτε θέλω να του μοιάσω. Αν και, βέβαια, δεν είναι *σίγουρο* ότι θα χρειαστεί να χρησιμοποιήσω το μαγικά ενισχυμένο όπλο μου. Πρέπει όμως να το έχω σε ετοιμότη-

τα, για την περίπτωση που ο Σαρντάνης Βίνρασκιφ επιχειρήσει τίποτα... ασύνετο εναντίον της Σαμάνθας και του Κριτόλαου.

Εκτός από το πιστόλι και τα γυαλιά, έχω επίσης ένα ακουστικό με αόρατη κεραία μαζί μου. Είναι στο αριστερό μου αφτί, και συντονισμένο στη συχνότητα του μικρόφωνου που θα βρίσκεται πιασμένο πάνω στα ρούχα του Κριτόλαου όταν εκείνος και η Σαμάνθα έρθουν στο μπαρ μετά από εμένα. Η εμβέλεια της κεραίας του ακουστικού είναι μικρή, αλλά για τη δουλειά μας ό,τι πρέπει.

Πλάι στην είσοδο των *Κακών Κυράδων* υπάρχει το ολόγραμμα μιας πορφυρόδερμης γυναίκας με μακριά μαύρα μαλλιά, ντυμένης με στενά εσώρουχα και ψηλά τακούνια, η οποία παίρνει διάφορες προκλητικές πόζες. Σπρώχνοντας την πόρτα μπαίνω στο μπαρ και ρίχνω μια γρήγορη ματιά στο εσωτερικό του: Μπλε και κόκκινα φώτα που αναβοσβήνουν ρυθμικά, ακολουθώντας τη μουσική· τραπεζάκια που γύρω τους κάθονται παρέες· τραπεζάκια που πλάι τους κάθονται μοναχικά άτομα· οι περισσότεροι πελάτες είναι άντρες, αλλά βλέπω και κάποιες γυναίκες (λεσβίες, κατά πάσα πιθανότητα)· πόρνες περιφέρονται ανάμεσα στα τραπεζάκια, φορώντας παράξενα και συγχρόνως προκλητικά ρούχα και, σε πολλές περιπτώσεις, κουβαλώντας αντικείμενα που δείχνουν επικίνδυνα (αν και στην πραγματικότητα ξέρω πως δεν είναι). Βλέπω μία ντυμένη σαν χωροφύλακα της Άντχορκ, αν οι χωροφύλακες φορούσαν μπλούζα που τελειώνει στον αφαλό, περισκελίδα που τελειώνει πολύ πιο πάνω από τα γόνατα, και ψηλές μπότες· στα χέρια της έχει ένα κοντό μαστίγιο με τρεις ουρές. Βλέπω μια άλλη με μάσκα αερίων στο πρόσωπο, ντυμένη με γυαλιστερό αργυρό φόρεμα που πέφτει ώς τους μηρούς και έχει βαθύ, μυτερό ντεκολτέ και καθόλου μανίκια· στα πόδια της φορά μαύρα γοβάκια, και τα νύχια των χεριών της είναι μακριά και μοιάζουν πολύ κοφτερά. Βλέπω μία τρίτη ντυμένη στα κόκκινα: κόκκινη στολή τόσο εφαρμοστή που είναι σχεδόν σαν να την αφήνει γυμνή (και, μάλλον, δεν φορά τίποτα από μέσα), κόκκινες μπότες, κόκκινος μανδύας· αλλά μαύρα γάντια. Τα μαλλιά της είναι επίσης κόκκινα· το δέρμα της, όμως, λευκό με απόχρωση του ροζ. Δεν είναι η μόνη φορά που έρχομαι στις *Κακές Κυράδες*, και έχω ακούσει τα ψευδώνυμα ορισμένων

γυναικών. Η πρώτη ονομάζεται *η Χωροφύλακας*, και η τελευταία, *η Ταξιδεύτρα από το Πορφυρό Κενό*. Η δεύτερη δεν ξέρω πώς λέγεται.

Τον Σαρντάνη Βίνρασκιφ δεν τον βλέπω πουθενά. Τους Τιμονιέρηδες, ακόμα κι αν είναι εδώ, δεν γνωρίζω πώς να τους διακρίνω. Πηγαίνω και κάθομαι σ'ένα τραπέζι.

Οι πόρνες των *Κακών Κυράδων* κάνουν συγχρόνως και τις σερβιτόρες, έτσι μία απ' αυτές σύντομα έρχεται να με ρωτήσει τι θα πάρω. Εκείνη με τη μάσκα αερίων και το αστραφτερό αργυρό φόρεμα. Παραγγέλνω έναν Χρυσό Καύσωνα, και σε λίγο μού τον φέρνει η Ταξιδεύτρα από το Πορφυρό Κενό. «Θέλεις παρέα;» με ρωτά, βάζοντας την κόκκινη μπότα της επάνω στην καρέκλα μου, ανάμεσα στα πόδια μου, ενώ αφήνει το ποτήρι στο τραπέζι.

«Όχι,» αποκρίνομαι.

«Εσύ χάνεις,» μου λέει και φεύγει, σπρώχνοντας ελαφρώς την καρέκλα με το πόδι της ενώ συγχρόνως γελά και τινάζει τον κόκκινο μανδύα της.

Αργοπίνοντας τον Χρυσό Καύσωνα, περιμένω να δω πότε θα έρθει ο Σαρντάνης. Πριν από τον Κριτόλαο και τη Σαμάνθα, ή μετά; Ή μήπως δεν θα έρθει καθόλου; Γιατί κι αυτή είναι μια περίπτωση που δεν πρέπει να αποκλείσουμε. Ίσως ο Σαρντάνης να παρακολουθούσε τη γραμμή του σπιτιού του Νιρμόδου και να έχει υποψιαστεί ότι ξέρουμε για το σχέδιό του. Ο Κριτόλαος και η Σαμάνθα, βέβαια, δεν το είπαν αυτό στον Ψηλό Αλλάνδρη, μάλλον για να μην εξωθήσουν κι άλλο τα πράγματα, για να μας αφήσει να κάνουμε όπως θέλουμε εμείς τη δουλειά μας.

Η αναμονή μου τελειώνει στις έντεκα ακριβώς, ενώ έχω ήδη διώξει ακόμα μία από τις περιφερόμενες πόρνες του μπαρ και δεν έχω παραγγείλει άλλο ποτό.

Ο Σαρντάνης Βίνρασκιφ μπαίνει στις *Κακές Κυράδες*, κοιτάζει γύρωγύρω ερευνητικά (είμαι βέβαιος πως δεν με καταλαβαίνει), και πηγαίνει και κάθεται σ'ένα τραπέζι, μόνος του. Μια από τις κυράδες τού φέρνει σύντομα έναν Κρύο Ουρανό, τον οποίο δεν αγγίζει. Μοιάζει ήρεμος, στωικός.

Ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, ακούω ένα *μπιπ!* μέσα στο αριστερό μου αφτί – σημάδι ότι ο Κριτόλαος και η Σαμάνθα είναι έξω απ'το μπαρ. Η είσοδος ανοίγει και τους βλέπω να μπαίνουν. Από το αριστερό μου αφτί ακούω τώρα τη μουσική που ακούω και από το δεξί, αλλά κάπως περίεργα, καθώς έρχεται μέσα από το ακουστικό που παίρνει ήχο από το μικρόφωνο που είναι κρυμμένο πάνω στον Τεχνομαθή μάγο.

Ο Σαρντάνης δεν μου φαίνεται ξαφνιασμένος που βλέπει τον Κριτόλαο και τη Σαμάνθα να πλησιάζουν το τραπέζι του.

«*Να καθίσουμε;*» ακούω τον Κριτόλαο να λέει μέσα από το ακουστικό μου.

«*Σας περίμενα,*» ακούω τον Σαρντάνη να απαντά.

«*Το είχαμε φανταστεί.*»

«*Δε με εκπλήσσει, Κριτόλαε.*»

Η Σαμάνθα και ο Κριτόλαος κάθονται αντίκρυ στον Σαρντάνη.

«*Παρακολουθούσες τη γραμμή του σπιτιού του Νιρμόδου…*» λέει ο Κριτόλαος.

«*Φυσικά. Ήμουν βέβαιος ότι μόλις έβγαινε επάνω θα επικοινωνούσε με τη γυναίκα του. Όταν φύγατε απ'το σπίτι μου, δύο πράγματα έκανα: κάλεσα τον Ψηλό Αλλάνδρη (όπως ήδη θα έχετε μάθει) και πήγα να βάλω κοριό στη γραμμή έξω απ'το σπίτι του Νιρμόδου. Δεν πίστεψα ούτε στιγμή ότι θα εγκαταλείπατε την αναζήτηση όπως σας ζήτησα.*» Πίνει μια γουλιά Κρύο Ουρανό· η πρώτη γουλιά που τον έχω δει να πίνει. Σημάδι κάποιας μικρής νευρικότητας, ίσως;

«*Ο Νιρμόδος δεν είπε στη γυναίκα του ότι μας συνάντησε,*» ακούω τη Σαμάνθα να λέει.

«*Όχι, στη γυναίκα του δεν το είπε. Αλλά το είπε σ'εμένα.*» Κι αφού κανένας απ'τους δυο τους δεν μιλά, ο Σαρντάνης συνεχίζει: «*Ο κοριός που έβαλα είναι από τους καλύτερους που υπάρχουν–*»

«*Και σου έδειξε από πού ακριβώς ήρθε η κλήση,*» τον διακόπτει ο Κριτόλαος.

«*Ναι. Πήγα, λοιπόν, και βρήκα τον βοηθό μου να κοιμάται στον καναπέ του ρετιρέ σας. Συζητήσαμε οι δυο μας…*»

«*Τον χτύπησες;*» ρωτά η Σαμάνθα.

«Μη γίνεσαι μελοδραματική, Νιρίφα· το ξέρεις ότι δεν χτυπάω ανθρώπους αν δεν υπάρχει λόγος. Ο Νιρμόδος αποδείχτηκε συνεργάσιμος, αφού ασφαλώς τον σημάδευα με το πιστόλι μου και του είπα ότι έχω απαγάγει τη γυναίκα του–»

«Τι;» κάνει η Σαμάνθα.

Ο Σαρντάνης γελά. *«Μπλόφα, εννοείται. Σιγά μην έμπαινα στον κόπο να απαγάγω τη γυναίκα του. Δεν είχα τον χρόνο, άλλωστε.*

»Αφού λοιπόν ο Νιρμόδος μού είπε για εσάς, θεώρησα ότι μάλλον θα ερχόσασταν εδώ αντί για τον Ψηλό Αλλάνδρη. Αυτό θα έκανα εγώ, τουλάχιστον – κι αυτό κάνατε κι εσείς, προφανώς.» Υψώνει το ποτήρι με τον Κρύο Ουρανό προς το μέρος τους και, ύστερα, πίνει ακόμα μια γουλιά.

Μια πόρνη πλησιάζει το τραπέζι τους – ντυμένη με εφαρμοστό πράσινο μπούστο, ψεύτικα φτερά γρύπα στην πλάτη, και μάσκα που κρύβει το μισό της πρόσωπο κι έχει γαμψή μύτη – ρωτώντας αν θα ήθελαν να παραγγείλουν κάτι. Ο Κριτόλαος και η Σαμάνθα λένε πως δεν θα πάρουν τίποτα ακόμα, κι εκείνη φεύγει φτεροκοπώντας.

«Και τι έχεις στο μυαλό σου, τώρα, Σαρντάνη;» ρωτά ο Κριτόλαος.

«Το ερώτημα είναι, τι έχετε εσείς στο μυαλό σας.»

«Να σου ζητήσουμε να δώσεις τέλος σ'αυτή την ανοησία,» του λέει η Σαμάνθα. *«Και εσύ και ο Αλλάνδρης είστε της οικογένειας. Η έχθρα πρέπει να πάψει.»*

«Ο Αλλάνδρης σκότωσε τη Χασρίνα. Περιμένεις να το ξεχάσω;»

«Κανένας δεν είναι βέβαιος ότι τη σκότωσε ο–»

«Μη μου λες ανοησίες, Νιρίφα! Ο Αλλάνδρης έβαλε τη μάγισσά του να κάνει τη γυναίκα μου ν'αυτοκτονήσει! Αυτή είναι η αλήθεια–»

«Αν συνεχίσεις να κυνηγάς έτσι τον Αλλάνδρη,» του λέει ο Κριτόλαος, *«θα σε σκοτώσει, και η οικογ–»*

«Εσείς φταίτε γι'αυτό. Τον προειδοποιήσατε.»

«Τι περίμενες να κάνουμε; Να σ'αφήσουμε να τον δολοφονήσεις; Ξέρεις πόσο σημαντικό μέλος είναι… Αλλά – ό,τι κι αν ήταν – είναι άνθρωπος της οικογένειας, Σαρντάνη! Υποτίθεται πως πρέπει να συνεργαζόμαστε, όχι να σκοτωνό–»

«*Ναι, εντάξει. Λες και δεν έχει ξανασυμβεί! Μήπως θέλεις να σου θυμίσω–;*»

«*Δε χρειάζεται να μου θυμίσεις τίποτα: ξέρω τι έχει ξανασυμβεί και τι όχι. Αυτό δεν δικαιολογεί τα σχέδιά σου. Ο Αλλάνδρης είναι σημαντικό μέλος, κι εσύ το ίδιο. Είσαι χωροφύλακας της Άντχορκ, μα τους θεούς! Δε θα σταματούσες κάποιον που σχεδίαζε δολοφονία;*»

«*Μην αρχίσουμε τέτοιες ηθικολογίες, Κριτόλαε. Και δεν είμαι χωροφύλακας· είμαι ειδικός ερευνητής της Χωροφυλακής. Υπάρχει διαφορά.*»

«*Το θέμα είναι,*» λέει η Σαμάνθα, «*πως δεν μπορούμε ν'αφήσουμε κάτι τέτοιο να συμβεί μέσα στη Δυναστεία από τη στιγμή που το έχουμε μάθει–*»

«*Εξυπηρετείς πάλι τα συμφέροντα του μπαμπά σου, Νιρίφα;*»

«*Δε συμφέρει κανέναν ο θάνατος του Ψηλού Αλλάνδρη, Σαρντάνη!*» λέει η Σαμάνθα, κι ακούγεται θυμωμένη. Για ποιον μπαμπά της μίλησε ο Σαρντάνης; Ποιος είναι ο πατέρας της; Κάποιο ισχυρό μέλος της Δυναστείας;

«*Συμφέρει εμένα!*»

«*Δεν είσαι μόνος σου μέσα στην οικογένεια,*» του λέει ο Κριτόλαος. «*Αν μπορείς να τον κατηγορήσεις για φόνο, κατηγόρ–*»

«*Το ξέρεις ότι αν μπορούσα να το κάνω αυτό θα το είχα κάνει ήδη–*»

Η κουβέντα τους παύει απρόσμενα καθώς κάποιοι καινούργιοι πελάτες μπαίνουν στο μπαρ. Ή, μάλλον, όχι πελάτες ακριβώς, διαπιστώνω γυρίζοντας το βλέμμα μου προς τη μεριά τους. Είναι ο Ψηλός Αλλάνδρης και παραπάνω από μια ντουζίνα Σεβαστοί Πορτιέρηδες. Ορισμένοι έχουν τα όπλα τους σε φανερό σημείο. Κι ανάμεσά τους είναι και η Ισμήνη'λι, την οποία είδα, φευγαλέα, όσο βρισκόμασταν στον Οίκο των Πορτών: μια ψηλή, γαλανόδερμη γυναίκα με αγέλαστη όψη και κοντά μαύρα μαλλιά, η οποία πρέπει νάναι μερικά χρόνια μεγαλύτερη του Αλλάνδρη. Στο αριστερό της χέρι φορά ένα μαύρο γάντι που έχει μέσα στην παλάμη ραμμένο έναν πρασινόγκριζο λίθο· κι απ'ό,τι ξέρω για τους μάγους του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, εκεί πρέπει η Ισμήνη'λι νάχει κλεισμένο κανένα δαίμονα.

Ο Σαρντάνης, περιέργως, δεν κουνιέται από τη θέση του. Ούτε μοιάζει πολύ έκπληκτος. Χαμογελά, καθώς οι Σεβαστοί Πορτιέρηδες ζυ-

γώνουν το τραπέζι του. «*Για δες ποιος ήρθε στην παρέα μας!*» τον ακούω να λέει μέσα από το ακουστικό μου.

«*Τι κάνεις εδώ, Αλλάνδρη;*» ρωτά ο Κριτόλαος, οργισμένα, ξεχνώντας τον πληθυντικό τώρα. «*Ξέχασες τι συμφωνήσαμε;*»

«*Δεν κάνω συμφωνίες που προφυλάσσουν τους εχθρούς μου,*» αποκρίνεται ο Ψηλός Αλλάνδρης.

Την ίδια στιγμή, βλέπω τον Χρυσό Καύσωνα μέσα στο ποτήρι μου να αφρίζει περίεργα, και διακρίνω κάτι να σαλεύει εκεί μέσα – κάτι σαν ερπετό! Ξαφνιασμένος, σπρώχνω το ποτήρι, ανατρέποντάς το· το ποτό χύνεται, αλλά πουθενά δεν φαίνεται κανένα ερπετό.

«*Ορίστε τι άνθρωπο προστατεύετε!*» ακούω τον Σαρντάνη να λέει μέσα στο αριστερό αφτί μου.

Μια παράξενη όψη παρουσιάζεται πάνω στη γυαλιστερή επιφάνεια του τραπεζιού μου: μια όψη που μοιάζει να αποτελείται από μυριάδες φίδια και ερπετά. Πετάγομαι όρθιος, σαστισμένος. Τι σκατά συμβαίνει!

«*Νόμιζες ότι θα σ'άφηνα να φύγεις για να με δολοφονήσεις κάποια άλλη στιγμ–*» ακούω τον Ψηλό Αλλάνδρη να λέει.

Και τότε η Ισμήνη'λι είναι, ξαφνικά, δίπλα μου. «Μην κάνεις καμια ανοησία,» μου λέει, και στο δεξί της χέρι βαστά πιστόλι, ενώ μέσα στην παλάμη του αριστερού ο πρασινόγκριζος λίθος στραφταλίζει εφιαλτικά.

Καθώς συνειδητοποιώ ότι αυτό που επιτέθηκε στο ποτό και στο τραπέζι μου (αν *επιτέθηκε* είναι η σωστή λέξη) πρέπει νάναι κάποιος δαίμονας της μάγισσας, χαλασμός αρχινά μέσα στις *Κακές Κυράδες*. Οι Τιμονιέρηδες είναι, τελικά, εδώ. Παρότι ο Σαρντάνης κατάλαβε ότι τον καταλάβαμε, έχει φέρει τους συμμάχους του. Υποπτευόταν, άραγε, ότι ο Ψηλός Αλλάνδρης θα αντιδρούσε όπως αντέδρασε;

Οι Σεβαστοί Πορτιέρηδες είναι, φυσικά, έτοιμοι να δεχτούν επίθεση, και το μπαρ, στη στιγμή, γεμίζει πυροβολισμούς και κραυγές. Κάννες πιστολιών αστράφτουν, λεπίδες κοντόσπαθων και ξιφιδίων γυαλίζουν περίεργα στην ακτινοβολία των φωτορρυθμικών. Οι πελάτες πετάγονται πάνω έντρομοι, οι πόρνες τρέχουν να απομακρυνθούν· πολλοί κρύβονται κάτω από τραπέζια. Οι φύλακες του μπαρ τραβάνε

τα όπλα τους, και κάποιος απ' αυτούς γκαρίζει: «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΡΕ! ΤΙ ΚΑΝΕΤ' ΕΚΕΙ; ΤΡΕΛΑΘΗΚΑΤΕ ΡΕ; ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΓΑΜΩ ΤΑ ΚΩΛΟΜΕΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΡΚΗΣ!»

Η Ισμήνη'λι με χτυπά στο κεφάλι με τη λαβή του πιστολιού της καθώς έχω το βλέμμα μου στραμμένο στη συμπλοκή και όχι σ'εκείνη. Παραπατάω, ζαλισμένος, βλέποντας φώτα να χορεύουν μπροστά μου τα οποία είμαι βέβαιος πως δεν έχουν καμια σχέση με τα φωτορρυθμικά. Καταφέρνω, όμως, να γυρίσω τα μάτια μου προς εκείνη και να τη δω να τείνει το γαντοφορεμένο χέρι της προς τον χαλασμό, προς τους φύλακες του μπαρ, αναμφίβολα στέλνοντας τον δαίμονά της εκεί, για να τους αποπροσανατολίσει.

Την κλοτσάω πίσω απ'το δεξί γόνατο, και η μάγισσα πέφτει μπρούμυτα, ουρλιάζοντας οργισμένα. Κάνει να γυρίσει ανάσκελα ενώ συγχρόνως στρέφει το πιστόλι της προς εμένα. Κλοτσάω ξανά, τινάζοντας το όπλο απ'το χέρι της, και τη σημαδεύω με το δικό μου πιστόλι. «Ούτε να το σκέφτεσαι να στείλεις τον δαίμονά σου εναντίον μου!» την απειλώ.

Τα μάτια της στενεύουν, γυαλίζοντας. Το αριστερό, γαντοφορεμένο χέρι της κινείται ύπουλα από δίπλα.

Γυρίζοντας το πιστόλι μου στην αναισθητοποίηση, πατάω τη σκανδάλη. Η ενεργειακή ριπή τραντάζει τη μάγισσα σαν ψάρι που σπαρταρά έξω απ'το νερό, αλλά η κραυγή της χάνεται πίσω από τη μουσική του μπαρ και τον σαματά της συμπλοκής. Μετά, η Ισμήνη'λι μένει ακίνητη, και στρέφω το βλέμμα μου προς τα εκεί όπου οι Τιμονιέρηδες σκοτώνονται με τους Σεβαστούς Πορτιέρηδες. Βλέπω τον Ψηλό Αλλάνδρη να μονομαχεί ανάμεσα στα τραπέζια με τον Σαρντάνη: ο πρώτος κρατά κοντόσπαθο, ο δεύτερος ξιφίδιο. Αναρωτιέμαι τι να έγιναν τα πιστόλια τους. Αποφάσισαν να μην τα τραβήξουν, ή τα έχασαν μέσα στη συμπλοκή; Η τελευταία υπόθεση μού μοιάζει και πιο πιθανή.

Από εδώ όπου στέκομαι θα μπορούσα άνετα να πυροβολήσω, με τα μαγικά ενισχυμένα γυαλιά και το δικό μου πιστόλι, είτε τον αρχηγό των Σεβαστών Πορτιέρηδων είτε τον ειδικό ερευνητή της Χωροφυλακής. Αλλά δεν ξέρω ποιον. Ακόμα και με ενεργειακή ριπή να χτυπήσω

κάποιον (και μου μένει άλλη μία μόνο), αυτό θα μπορούσε να φανεί επικίνδυνο σε μια τέτοια κατάσταση: Αν αναισθητοποιήσω τον έναν – ή αν, αποτυχαίνοντας να τον αναισθητοποιήσω, μουδιάσω κάποιο μέλος του – ο άλλος ίσως να τον σκοτώσει. Ή μάλλον, όχι ίσως· σίγουρα θα το κάνει.

Πού είναι η Σαμάνθα; Πού είναι ο Κριτόλαος; Δεν τους βλέπω στο τραπέζι όπου κάθονταν πριν, ούτε πουθενά κοντά του.

«Ραλίστα!» Από δίπλα μου.

Γυρίζω και αντικρίζω τον Κριτόλαο να με ζυγώνει.

«Πού είναι η Νιρίφα;» τον ρωτάω.

«Έχε το νου σου μήπως κανένας έρθει προς εμένα· κι αν κάνει να μου επιτεθεί, ρίξ' του,» μου λέει ο Κριτόλαος, και, στρέφοντας το βλέμμα του προς κάτι μηχανήματα που διακρίνονται στο βάθος του μπαρ, χρησιμοποιεί κάποιο ξόρκι με μουρμουρητά και περίεργες χειρονομίες.

Κανείς δεν έρχεται προς το μέρος του. Οι φύλακες των *Κακών Κυράδων*, οι Τιμονιέρηδες, και οι Σεβαστοί Πορτιέρηδες βρίσκονται σε άγρια σύγκρουση αναμεταξύ τους, ενώ ο Ψηλός Αλλάνδρης και ο Σαρντάνης εξακολουθούν να προσπαθούν να σκοτώσουν ο ένας τον άλλο. Πού σκατά είναι η Σαμάνθα; Τη χτύπησε κανένας; Ή είναι κάπου καλυμμένη – κάπου όπου δεν τη βλέπω;

Μετά, όμως, τη διακρίνω. Πλησιάζει τον Σαρντάνη – από πίσω!

Και τότε, κάθε φως μέσα στο μπαρ σβήνει!

«Γαμήσου!...» γρυλίζω.

«Μην ανησυχείς, ραλίστα,» μου λέει ο Κριτόλαος. «Εγώ το έκανα. Στάσου λίγο· μην κουνιέσαι.» Τον αισθάνομαι ν'αγγίζει τα γυαλιά μου δεξιά κι αριστερά, τον ακούω να υποτονθορύζει λόγια στη γλώσσα της μαγείας, ακατανόητα για εμένα. Ένα ρίγος με διατρέχει. Με φρικάρουν οι μάγοι – *ακόμα* με φρικάρουν. Ποτέ δεν θα τους συνηθίσω.

Το σκοτάδι, απρόσμενα, διαλύεται. Βλέπω τώρα τα πάντα σε αποχρώσεις του πράσινου. Τι έγινε;

«Τι έκανες;»

«Τα γυαλιά σου,» μου λέει ο Κριτόλαος, κουρασμένα· «εξαιτίας τους βλέπεις. Δώσ' τα μου.»

«Δεν έχεις δικά σου;»

«Δε μπορώ να κάνω κι άλλα ξόρκια, ραλίστα! Κι αυτά με το ζόρι τα έκανα.»

Φυσικά. Σήμερα ήταν που ψάχναμε για ώρες μέσα στις σήραγγες, και ο Κριτόλαος χρησιμοποιούσε συνέχεια το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Δικαιολογημένα είναι κουρασμένος. Τα μυαλά του πρέπει πια να έχουν ψηθεί ύστερα από τόση χρήση μαγικής τέχνης. Βγάζω τα γυαλιά και του τα δίνω, μένοντας στο σκοτάδι.

«Είδα τη Νιρίφα πριν,» του λέω. «Πήγαινε πίσω από–»

«–τον Σαρντάνη. Ναι. Για να τον αρπάξει και να τον απομακρύνει από τον Αλλάνδρη όταν θα έσβηναν τα φώτα. Ήταν ο μόνος τρόπος για να τους χωρίσουμε. Τη βλέπω τώρα, ραλίστα…»

«Τι κάνει;»

«Τραβά πίσω τον Σαρντάνη… Κοίτα να δεις, το καθίκι!» λέει σαν να μιλά στον εαυτό του. «Δε σταμ– Γαμώ *τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!*»

«Τι έγινε;»

«Ο Αλλάνδρης τον κάρφωσε.»

«Τον Σαρντάνη;»

«Ναι. Έλα μαζί μου.» Με τραβά από το χέρι.

«Πού πάμε;»

«Στη Νιρίφα,» μου απαντά ενώ τον ακολουθώ μέσα στο μπαρ.

Σαματάς ακόμα ακούγεται από παντού παρότι όλο το μαγαζί είναι σκοτεινό. Νομίζω, όμως, ότι οι περισσότεροι ήχοι μάχης έχουν πάψει, και κανένας δεν πυροβολεί τώρα. Η μουσική συνεχίζει να παίζει: Πολίτες Απολίτιστοι, *Μέχρις Εσχάτων*.

«Κι ο Αλλάνδρης;» ρωτάω.

«Έχει χάσει τον στόχο του τώρα.»

Και μετά ακούω τον Κριτόλαο να συρίζει: «Νιρίφα! Εδώ! Πίσω σου!»

«Βοήθησέ με,» ακούγεται η φωνή της. «Χτυπήθηκε.» Ο Σαρντάνης μουγκρίζει, γρυλίζει, βρίζει.

«Το ξέρω,» λέει ο Κριτόλαος.

Τα φώτα ξαφνικά ανάβουν. *Κανονικά* φώτα, τώρα, όχι φωτορρυθμικά. Λευκές ενεργειακές λάμπες, πολύ δυνατές, οι οποίες αποκαλύπτουν ένα μπαρ με αναποδογυρισμένα τραπέζια και καρέκλες, σπα-

σμένα ποτήρια και μπουκάλια, ανθρώπους με όπλα στα χέρια, ανθρώπους πεσμένους στο έδαφος, αιμόφυρτους ή ζαλισμένους, ανθρώπους ζαρωμένους και καλυμμένους για να μην τους πάρει καμια ξώφαλτση.

Ο Σαρντάνης είναι τραυματισμένος στην κοιλιά, και η Σαμάνθα τον κρατά από πίσω, έχοντας τα χέρια της γύρω του. Εκείνος ακόμα δεν έχει αφήσει το ξιφίδιό του.

Ο Ψηλός Αλλάνδρης μάς βλέπει και στρέφεται προς το μέρος μας. «*Προδότες!*» κραυγάζει. «Βοηθάτε αυτό το φονιά!»

«Συμφωνήσαμε να *μην* έρθεις, Αλλάνδρη!» φωνάζει ο Κριτόλαος. «Μας αγνόησες τελείως!»

«Δεν παίρνω διαταγές από εσένα, Βίκτωρα!» Ο Αλλάνδρης σκύβει και πιάνει από κάτω ένα πιστόλι το οποίο έχει πέσει από το χέρι κάποιου νεκρού που κείτεται μπρούμυτα παραδίπλα. Υψώνει το όπλο και το στρέφει προς τον Σαρντάνη.

«*Όχι!*» φωνάζει η Σαμάνθα. «Περίμ–!»

Ένας πυροβολισμός αντηχεί μέσα στο μπαρ. Ένας και μοναδικός, καθώς τώρα κανένας άλλος δεν πυροβολεί.

Μόνο εγώ.

Η σφαίρα μου βρίσκει τον Ψηλό Αλλάνδρη στο στήθος, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Αλλά ο καταραμένος καταφέρνει να πιέσει τη σκανδάλη του όπλου του – και τρομάζω μήπως χτυπήσει τη Σαμάνθα. Χτυπά όμως τον Σαρντάνη, που βρίσκεται μπροστά της, μακράν ευκολότερος στόχος.

Πυροβολώ ξανά τον Αλλάνδρη, και ξανά, και ξανά: και τον βλέπω να πέφτει αιμόφυρτος–

Τα φώτα σβήνουν.

«Εσύ πάλι, Κριτόλαε;» ρωτάω.

«Ναι, γαμώ τα μυαλά σου! Πάμε – *τώρα. Τώρα!*» Με τραβά με το ένα χέρι, και καταλαβαίνω πως με το άλλο πρέπει να τραβά τη Σαμάνθα. Είναι ο μόνος από τους τρεις μας που μπορεί να δει μέσα στο σκοτεινό μπαρ εξαιτίας των γυαλιών που μου πήρε.

Λίγο προτού φτάσουμε στην είσοδο των *Κακών Κυράδων* τα φώτα ανάβουν ξανά, δυνατά όπως και πριν.

«Ωραίος μάγος είσαι,» του λέω, ενώ εκείνος ανοίγει την πόρτα και βγαίνουμε.

«Δεν τα κατέστρεψα,» μου εξηγεί βιαστικά, «απλώς τα έσβησα.»

Ο νυχτερινός αέρας είναι παγερός επάνω στο ιδρωμένο πρόσωπό μου, καθώς απομακρυνόμαστε από το μπαρ τραβώντας τον τραυματισμένο Σαρντάνη μαζί μας.

Αμφιλεγόμενη διαφήμιση στον *Υπόγειο Κρίνο*, «υπόγειο» περιοδικό της Άντχορκ που κυκλοφορεί ανά δεκαήμερο:

****

<u>ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΙΔΙΚΩΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΩΝ</u>

Σε κυνηγάνε για χρέη; Σε κυνηγά το παλιό σου αφεντικό; Ο παλιός σου άντρας, ή η παλιά σου γυναίκα; Αδίκησες κάποιους ανθρώπους και δεν θέλεις να σε βρουν; Σε κυνηγά η Χωροφυλακή της Άντχορκ; Σε κυνηγά κάποια συμμορία; Κάποιος μάγος;

Σε κυνηγά η ίδια η Λόρκη;

Επικοινώνησε μαζί μας στον τηλ. κωδ.: Π – Π – Π – Χ Χ Χ / Ι \ και θα σε κρύψουμε! Κανένας δεν θα μπορέσει να σε βρει, εκτός αν *θέλεις* να σε βρει.

ΑΝΑΓΚΗ ΦΥΓΗΣ

Βάζουμε τον Σαρντάνη να ξαπλώσει στο πίσω κάθισμα του οχήματός μου. Ολόκληρη η μπροστινή μεριά του σώματός του, από το στήθος ώς την κοιλιά, είναι αιμόφυρτη. Τα ρούχα του νοτισμένα. Βήχει και φτύνει αίμα – και ξέρω πως αυτό δεν είναι καλό σημάδι. Δίπλα μου ακούω τη Σαμάνθα να μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι· μπορεί, άραγε, με τη μαγεία της να τον βοηθήσει κάπως;

«...Ποιος τον χτύπησε;» καταφέρνει να κρώξει ο Σαρντάνης, και καταλαβαίνω ότι μιλά για τον Ψηλό Αλλάνδρη· τα μάτια του γυαλίζουν με μίσος αλλά και με κάποια δικαίωση, νομίζω.

«Εγώ,» του λέω.

«... νεκρός;» βήχει ο Σαρντάνης. «Τον σκότωσες;»

Μετά από τόσες σφαίρες; «Ναι, έτσι νομίζω.»

Ο Σαρντάνης χαμογελά με κατακόκκινα δόντια, τα μάτια του γυαλίζουν ξανά. «Ωραία,» λέει. «Τελείωσε...» Τα μάτια του χάνουν τη ζωντάνια τους, θολώνουν· το κεφάλι του γυρνά στο πλάι, και...

«Είναι νεκρός;» ρωτάω τη Σαμάνθα, η οποία βρίσκεται δίπλα μου μέσα στην πίσω μεριά του οχήματος, καθισμένη στην άκρη του μακρόστενου καθίσματος, ενώ εγώ είμαι γονατισμένος μπροστά του.

Η Σαμάνθα αναστενάζει, κάνει ακόμα ένα ξόρκι, και μετά λέει σιγανά: «Ναι.» Απλώνει το χέρι της για να κλείσει τα ανοιχτά βλέφαρα του Σαρντάνη–

«Όχι!» τη σταματά η φωνή του Κριτόλαου, έξω από το όχημα. «Μην τον αγγίζεις.»

Η Σαμάνθα γυρίζει να τον κοιτάξει πάνω απ’τον ώμο της· και το ίδιο τον κοιτάζω κι εγώ, με περιέργεια.

«Γιατί;» ρωτά η Σαμάνθα.

«Θα τον αφήσουμε κάπου εδώ κοντά, αφού είναι νεκρός. Δε μπορούμε να επωμιστούμε εμείς το πτώμα. Και μην καθυστερούμε άλλο. Πήγαινε στο τιμόνι, ραλίστα – τώρα!»

Ο Κριτόλαος έχει δίκιο: πολλά μπορούν να συμβούν όσο αργοπορούμε. Σηκώνομαι και πηγαίνω στη θέση του οδηγού, ενώ ο Κριτόλαος έρχεται και κάθεται πλάι μου και η Σαμάνθα κλείνει την ανοιχτή πίσω πόρτα. Ενεργοποιώ τη μηχανή του οχήματος, πατάω το πετάλι, και φεύγουμε.

«Πού θες να τον αφήσουμε;» ρωτάω τον Κριτόλαο.

«Όχι μακριά,» αποκρίνεται εκείνος. «Στρίψε εκεί.»

Στρίβω.

«Κι εκεί.»

Στρίβω ξανά.

«Σταματά εκεί.»

Σταματάω πλάι σ'ένα σοκάκι που μου θυμίζει εκείνο μέσω του οποίου μπήκαμε στις εγκαταλειμμένες σήραγγες του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Είναι πολύ μικρό.

«Εδώ θα τον αφήσουμε,» λέει ο Κριτόλαος ανοίγοντας την πόρτα του.

Βγαίνω κι εγώ και τον βοηθάω να σηκώσει το πτώμα του Σαρντάνη και να το ρίξει μέσα στο σοκάκι. Ύστερα μπαίνουμε πάλι στο όχημα και φεύγουμε. Αφήνοντας πίσω μου τον Τυπογράφο, πιάνω τη Λεωφόρο Ερευνητή.

«Σκότωσες τον Ψηλό Αλλάνδρη,» μου λέει ο Κριτόλαος, χωρίς καμια ιδιαίτερη έκφραση στην όψη του και χωρίς να στραφεί να με κοιτάξει.

«Τι να έκανα;» του λέω. «Μας σημάδευε!» Αν και το ξέρω πως αποκλείεται να χτυπούσε εμάς· ο Σαρντάνης ήταν ο στόχος του. Τι θα γίνει τώρα; αναρωτιέμαι. Θα με σκοτώσουν γι'αυτό που έκανα; Ή θα αυξήσουν το χρέος μου; Μήπως ήρθε η ώρα να ακολουθήσω τον δρόμο του Άφευκτου – και όσο μείνω ζωντανός έμεινα;

Ο Κριτόλαος αναστενάζει. «Δε σημάδευε εμάς· μην παριστάνεις τον ανόητο, ραλίστα. Γιατί το έκανες; Γιατί τον πυροβόλησες; Γιατί, τουλάχιστον, δεν τον χτυπούσες με ενεργειακή ριπή;»

«Είχα γυρισμένο το πιστόλι στο θανατηφόρο· δεν προλάβαινα να το γυρίσω στην αναισθητοποίηση, Κριτόλαε.»

«Γιατί τον πυροβόλησες;» επιμένει εκείνος.

«Γιατί μπορεί να σκότωνε τη Νιρίφα, ή εσένα, ή εμένα. Το πιστόλι του ήταν στραμμένο προς τα εμάς–»

«Εμείς, όμως, σίγουρα δεν ήμασταν ο στόχος του!»

«Μας αποκάλεσε 'προδότες', το ξεχνάς;»

«Τον Σαρντάνη πυροβόλησε λίγο προτού πέσει, Ζορδάμη!»

«Τέλος πάντων,» λέω, οδηγώντας προς τον Κλητό. «Τον πυροβόλησα. Τι θα γίνει τώρα; Θα εκτελεστώ;»

«Όχι από εμάς, πάντως,» απαντά ο Κριτόλαος.

«Από ποιον;»

«Αν κάποιος απ'τους ανθρώπους του Ψηλού Αλλάνδρη σε είδε, και σε θυμάται….»

«Αυτοί δεν είναι της Δυναστείας. Ή είναι;»

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, οι περισσότεροι δεν είναι. Αλλά ξέρεις πώς είναι τα πράγματα μες στην οικογένεια: όλο μυστικά, όλο κρυφοί πράκτορες. Ορισμένες φορές, νομίζω ότι η Σιδηρά Δυναστεία είναι χειρότερη από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας. Τουλάχιστον, όσοι υπηρετούσαμε την Παντοκράτειρα δεν κρυβόμασταν ο ένας από τον άλλο. Όταν ήσουν επόπτης σε μια περιοχή, γνώριζες όλους τους πράκτορες εκεί.

»Καλύτερα να φύγεις από την Άντχορκ, σύντομα,» μου λέει, αλλάζοντας θέμα ξαφνικά, «αν δε θέλεις να σε κυνηγήσουν.»

«Αποκλείεται κανένας να πρόσεξε ότι ο Ζορδάμης ήταν που τον πυροβόλησε, Κριτόλαε, μέσα στον χαλασμό που γινόταν,» λέει η Σαμάνθα. «Ή ακόμα κι αν τον είδε, δεν θα τον θυμάται.»

«Προτιμάς, δηλαδή, να τον κρατήσεις εδώ και να ριψοκινδυνέψεις κάποιος να τον σκοτώσει;» Ο Κριτόλαος με κοιτάζει. «Η τελική απόφαση είναι δική σου, φυσικά.»

«Κι εσάς δεν σας είδαν;» λέω. «Δεν είδαν ότι ήσασταν μαζί μου;»

«Θα υπάρξουν προβλήματα, ίσως,» συμφωνεί ο Κριτόλαος σκεπτικά. «Θα πρέπει να τα αντιμετωπίσουμε…»

«Πού θέλεις να μας πάω τώρα;»

«Στο σπίτι σου. Θέλω να δω αν ο Νιρμόδος είναι ακόμα εκεί – γιατί το αμφιβάλλω. Κι αν δεν είναι εκεί, μονάχα σ’άλλο ένα μέρος μπορώ να φανταστώ ότι ίσως να είναι.»

Διασχίζω τον Κλητό και τον Πλάνητα, μπαίνω στους Μελανθίδες, και σύντομα είμαστε στο ρετιρέ μου. Το οποίο είναι άδειο. Ο Νιρμόδος δεν είναι εκεί.

«Πού μπορεί να τον πήγε;» ρωτάω τον Κριτόλαο.

«Σπίτι του,» απαντά εκείνος, και η Σαμάνθα νεύει συμφωνώντας.

Κατεβαίνουμε από το διαμέρισμα, επιβιβαζόμαστε στο όχημά μου ξανά, και οδηγώ προς τη Ζυγαριά, δυτικά του ποταμού Σέρντιληθ. Η μετακίνηση είναι πολύ πιο εύκολη τώρα που δεν βρέχει· και, επίσης, τη νύχτα η κυκλοφορία στους δρόμους είναι σαφώς λιγότερη.

Όταν φτάνουμε στο σπίτι του Σαρντάνη, ανοίγουμε την πόρτα της μικρής αυλής και πλησιάζουμε την εξώπορτα της μονοκατοικίας. Η Σαμάνθα ρωτά τον Κριτόλαο αν θα την ξεκλειδώσει εκείνος, αλλά ο μάγος αρνείται. «Αν μπορείς εσύ, τότε κάνε το εσύ,» της λέει, κουρασμένος προφανώς και μη θέλοντας να χρησιμοποιήσει πάλι τη μαγεία του. Η Σαμάνθα ανοίγει την πόρτα με το εργαλείο διάρρηξης που βγαίνει απ’το ρολόι της.

Μπαίνουμε στο σπίτι του Σαρντάνη με προσοχή και με τα πιστόλια μας έτοιμα. Αισθάνομαι εξουθενωμένος απ’ όλη την ημέρα – δεν έχω ξεκουραστεί καθόλου – και τα νεύρα μου είναι τσιτωμένα.

Δεν ανάβουμε τα φώτα του σπιτιού· η Σαμάνθα φωτίζει με το ρολόι της.

«Νιρμόδε;» λέει ο Κριτόλαος, ούτε πολύ σιγανά ούτε πολύ δυνατά. Αν ο Νιρμόδος είναι κάπου εδώ, και δεν κοιμάται, πρέπει να τον άκουσε.

Κανένας όμως δεν απαντά. Και ο μάγος δεν κάνει Ξόρκι Ανιχνεύσεως αυτή τη φορά.

Ερευνούμε το σπίτι από κάτω ώς πάνω, και σύντομα βρίσκουμε τον Νιρμόδο στο υπνοδωμάτιο του Σαρντάνη, πεσμένο στο πάτωμα, με

τα χέρια και τα πόδια δεμένα και με φίμωτρο στο στόμα. Δείχνει να κοιμάται.

«Ναρκωμένος,» λέει ο Κριτόλαος.

«Μάλλον,» συμφωνεί η Σαμάνθα, αλλά ούτε εκείνη επιχειρεί να χρησιμοποιήσει τη μαγεία της, παρότι υποθέτω ότι μια μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων μπορεί να εντοπίσει αν κάποιος είναι ναρκωμένος ή όχι. Γονατίζει πλάι στον Νιρμόδο και κόβει τα δεσμά του μ'ένα ξιφίδιο. Τον χτυπά στο πρόσωπο προσπαθώντας να τον κάνει να ξυπνήσει, μα εκείνος δεν ανταποκρίνεται.

«Μου φέρνεις νερό απ'την κουζίνα;» μου λέει.

«Χρειάζομαι φακό,» αποκρίνομαι. Δεν έχω φέρει μαζί μου. Φύγαμε απ'το σπίτι μου άρον-άρον· δεν πήρα άλλους εξοπλισμούς πέρα απ' αυτούς που είχα ήδη επάνω μου.

Η Σαμάνθα μού δίνει το ρολόι της. Κατεβαίνω στο ισόγειο, γεμίζω ένα ποτήρι με νερό, και το φέρνω επάνω. Η Σαμάνθα το παίρνει απ'το χέρι μου και ρίχνει λίγο απ'το υγρό στο πρόσωπο του Νιρμόδου. Ύστερα φέρνει το χείλος του ποτηριού στα χείλη του, αναγκάζοντάς τον να πιεί. Και τον ξαναπιτσιλίζει στο πρόσωπο.

Ο Νιρμόδος ξυπνά, μουγκρίζοντας, βλεφαρίζοντας.

«Εμείς είμαστε,» του λέει η Σαμάνθα. «Σε βρήκαμε.»

Τα μάτια του στενεύουν. «Ο Σαρντάνης;... Έχει τη γυναίκα μου, Νιρίφα!»

«Δεν έχει τη γυναίκα σου· μπλόφα ήταν,» του λέει ο Κριτόλαος.

«Πώς το...; Την είδατε; Πήγατε και την–;»

«Δεν την είδαμε, αλλά ο Σαρντάνης μάς το είπε ότι ήταν μπλόφα. Αν θες κάλεσέ την και θα τη βρεις στο σπίτι σας. Ο Σαρντάνης, παρεμπιπτόντως, είναι νεκρός, Νιρμόδε.»

«Νεκρός;» Ο Νιρμόδος προσπαθεί να σηκωθεί όρθιος, ακόμα υπό την επήρεια της ναρκωτικής ουσίας, και η Σαμάνθα τον βοηθά για να μην πέσει. «Πώς...; Ποιος...;»

«Έγινε συμπλοκή,» του λέει ο Κριτόλαος. «Ήταν και ο Σαρντάνης και ο Ψηλός Αλλάνδρης εκεί. Κι οι δυο τους είναι νεκροί τώρα.»

«Αλληλοσκοτώθηκαν;»

«Περίπου. Έγινε μακελειό. Στις *Κακές Κυράδες* – το μπαρ. Εκεί μάς συνάντησε ο Σαρντάνης, αφού του μίλησες για εμάς. Μας περίμενε. Είχαμε πάει μόνοι μας, είχαμε πει στον Ψηλό Αλλάνδρη να μην έρθει, αλλά εκείνος τελικά ήρθε μετά από εμάς, θέλοντας– Δεν ξέρω τι ακριβώς ήθελε να κάνει· υποθέτω, όμως, πως σκόπευε να σκοτώσει τον Σαρντάνη γιατί θεωρούσε πως, μελλοντικά, κινδύνευε από αυτόν.»

«Και δεν είχε άδικο,» λέει ο Νιρμόδος. «Ο Σαρντάνης δεν θα σταματούσε, Κριτόλαε.» Παίρνει το ποτήρι από το χέρι της Σαμάνθας και πίνει μια γουλιά. Βήχει. «Γαμήσου...» μουγκρίζει. «Το κεφάλι μου είναι μπαλόνι.»

«Θα συνέλθεις,» του λέει η Σαμάνθα. «Τι σου έδωσε να πιεις;»

Ο Νιρμόδος παύει να στηρίζεται επάνω της· τα πόδια του φαίνεται να μπορούν να τον κρατήσουν τώρα. «Δε μου έδωσε να πιω τίποτα· μια ένεση μού έκανε.»

Ο Κριτόλαος τού λέει, επιτακτικά: «Δε θα πεις τίποτα απ' αυτά στη Χωροφυλακή.»

«Εννοείται,» αποκρίνεται ο Νιρμόδος.

«Δεν ξέρεις τίποτα για τα σχέδια του Σαρντάνη να σκοτώσει τον Ψηλό Αλλάνδρη. Δεν έχεις ιδέα πώς βρέθηκε νεκρός στο σοκάκι.»

«Ποιο σοκάκι;»

«Εκεί όπου τον αφήσαμε. Φεύγοντας από τις *Κακές Κυράδες* τον είχαμε μαζί μας, αλλά πολύ βαριά τραυματισμένο. Πέθανε στα χέρια μας.»

Ο Νιρμόδος νεύει καταφατικά. «Εντάξει. Ήμουν αλλού στην πόλη όταν συνέβησαν αυτά, και ο Σαρντάνης δεν μου είχε πει το παραμικρό.»

«Θα πρέπει, βέβαια, να δικαιολογήσεις το γεγονός ότι ήσουν εξαφανισμένος από προχτές βράδυ. Ίσως η Χωροφυλακή να σε αναζήτησε.»

«Λίγο απίθανο,» λέει ο Νιρμόδος. «Αν αναζήτησε κάποιον, αυτός θα ήταν ο Σαρντάνης, Κριτόλαε. Οι χωροφύλακες ποτέ δεν έρχονταν σε επαφή μαζί μου, όταν χρειάζονταν κάτι· δεν ήμουν παρά ο βοηθός του ειδικού ερευνητή, όχι ο ίδιος ο ειδικός ερευνητής.»

«Ακόμα κι έτσι,» διαφωνεί ο πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας, «πρέπει να έχεις έτοιμη μια καλή δικαιολογία. Ίσως αυτή τη φορά, παραδόξως, να σε αναζήτησαν. Θέλεις να υποψιαστούν ότι μπορεί να έχεις κάποια σχέση με τον φόνο του Σαρντάνη;»

Ο Νιρμόδος μορφάζει συλλογισμένα. Νεύει. «Εντάξει,» αποκρίνεται. «Θα σκεφτώ κάτι. Δε θάναι δύσκολο, είμαι σίγουρος. Έχω ήδη κάποιες ιδέες.» Βγαίνει παραπατώντας από το υπνοδωμάτιο του Σαρντάνη και, μέσα στο σκοτεινό σπίτι, βαδίζει προς το γραφείο του.

Η Σαμάνθα τον ακολουθεί, φωτίζοντας με το ρολόι της (το οποίο της έχω ήδη επιστρέψει). «Πού πας;»

Τον ακολουθούμε κι εμείς.

Ο Νιρμόδος μπαίνει στο γραφείο κι ανάβει το φως επάνω στο έπιπλο, πλάι στην κονσόλα. Ο *Ιερός Ιστός της Ζωής* αποκαλύπτεται, ανοιχτός όπως και πριν. Ο Νιρμόδος κοιτάζει τις σελίδες συνοφρυωμένος.

«Τι είναι;» τον ρωτά η Σαμάνθα.

«Όπως υποψιαζόμουν...» λέει ο Νιρμόδος και κάθεται στην πολυθρόνα του γραφείου, εξακολουθώντας να έχει τα μάτια του στραμμένα στο βιβλίο.

Πηγαίνω και στέκομαι πλάι του, για να δω κι εγώ τι κοιτάζει, και παρατηρώ ότι ο *Ιερός Ιστός της Ζωής* δεν είναι ανοιχτός στις σελίδες που ήταν την προηγούμενη φορά. «Ποιος γύρισε το βιβλίο;»

«Ο Σαρντάνης,» αποκρίνεται ο Νιρμόδος σαν μια υποψία του να έχει επιβεβαιωθεί.

«Το *χρησιμοποιούσε*, τελικά, αυτό το παράξενο πράγμα;»

«Στην αρχή δεν ήμουν σίγουρος, αλλά φαίνεται πως, ναι, το χρησιμοποιούσε. Το είχε αγοράσει τελευταία, επειδή ερευνούσαμε τις δραστηριότητες μιας γυναίκας του υπόκοσμου η οποία μάθαμε ότι έχει στην κατοχή της τον *Ιερό Ιστό της Ζωής* και τον συμβουλεύεται τακτικά. Ο Σαρντάνης πήρε κι εκείνος το βιβλίο γιατί πιστεύει πως ο καλύτερος τρόπος να παρακολουθήσεις κάποιον είναι να καταλάβεις πώς σκέφτεται. Επιπλέον, μου είπε ότι διαβάζοντας το μαντικό βιβλίο πιθανώς να μπορούσαμε να προβλέψουμε τις ενέργειες αυτής της γυναίκας – αφού κι εκείνη το ίδιο μαντικό βιβλίο ακολουθούσε στη ζωή της. Δεν αποδείχτηκε, όμως, τόσο εύκολο. Δε μπορούσαμε να την

προβλέψουμε. Και τότε… τότε νομίζω πως ήταν που ο Σαρντάνης άρχισε να πιστεύει στο βιβλίο…»

«Να πιστεύει;» λέω.

«Ναι,» απαντά ο Νιρμόδος. «Στην αρχή, το θεωρούσε κοροϊδία, τσαρλατανισμό κάποιας που ήθελε να βγάλει ήλιους από το τίποτα. Μετά, όμως, είχα την αίσθηση ότι… το βιβλίο τον συνεπήρε. Τον έβρισκα να το διαβάζει σε διάφορες στιγμές. Τον ρώτησα κάπου-κάπου αν το μελετούσε ξανά για να προβλέψει τις κινήσεις της γυναίκας που παρακολουθούσαμε, κι εκείνος πάντα μού απαντούσε ότι φυσικά αυτός ήταν ο λόγος που το μελετούσε· τι άλλος λόγος θα μπορούσε να υπάρχει; Δεν ήμουν, όμως, σίγουρος αν έπρεπε να τον πιστέψω. Και δες τώρα τι διάβαζε…» Οι δύο ανοιχτές σελίδες μιλάνε για το πώς πρέπει να κινηθεί κάποιος αν συνεργάτες του τον προδώσουν. «Είχε αρχίσει να το συμβουλεύεται, Ζορδάμη· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Γι’αυτό ήρθες στο γραφείο;» τον ρωτά η Σαμάνθα. «Ήθελες να το διαπιστώσεις;»

«Ναι,» αποκρίνεται ο Νιρμόδος. «Είχα την περιέργεια.» Γελά νευρικά. «Την περιέργεια που πάντα με μπλέκει, ναι, το ξέρω…»

Επιστρέφουμε στα σπίτια μας: ο Νιρμόδος εκεί όπου μένει μαζί με τη γυναίκα του· εγώ και η Σαμάνθα στο ρετιρέ μου στους Μελανθίδες· και ο Κριτόλαος σε κάποιο μέρος που ακόμα μου το κρατάνε κρυφό. Κοιμάμαι, φυσικά, σαν νεκρός, και όταν ξυπνάω δεν βρίσκω τη Σαμάνθα δίπλα μου. Έφυγε ξανά; Απροειδοποίητα; Έτσι όπως είναι η κατάσταση, δεν μου μοιάζει πιθανό· και ρίχνοντας μια ματιά τριγύρω, στο υπνοδωμάτιο, διαπιστώνω πως δεν έχει φύγει: τα πράγματά της εξακολουθούν να είναι εδώ.

Κοιτάζω το ρολόι στο κομοδίνο.

Μία παρά τέταρτο.

Αναμενόμενα, παρακοιμήθηκα.

Σηκώνομαι απ’το κρεβάτι ρίχνοντας επάνω μου ένα πουκάμισο. Και τώρα συνειδητοποιώ ότι από τα άλλα δωμάτια ακούγεται θόρυβος. Ο

τηλεοπτικός δέκτης είναι ανοιχτός. Βαδίζω ξυπόλυτος ώς το σαλόνι και βρίσκω εκεί τη Σαμάνθα, να κάθεται στο τραπέζι με μια κούπα καφέ κοντά της, έχοντας το βλέμμα της στραμμένο στην οθόνη. Παρακολουθεί τη *Φωνή του Κοσμήματος*, τον μεγαλύτερο τηλεοπτικό σταθμό της Άντχορκ.

«Τι έγινε;» τη ρωτάω. «Λένε τίποτα για ό,τι συνέβη στις *Κακές Κυράδες*;»

Η Σαμάνθα κλείνει την οθόνη με το τηλεχειριστήριο. «Ναι, το είπαν: μια συμπλοκή ανάμεσα στους Τιμονιέρηδες και στους Σεβαστούς Πορτιέρηδες, και ο Ψηλός Αλλάνδρης είναι βαριά τραυματισμένος.»

«Βαριά τραυματισμένος; Όχι νεκρός;»

«Έτσι είπαν.»

«Τη γαμήσαμε…» Κάθομαι σε μια απ'τις καρέκλες του τραπεζιού. Επάνω που έλεγα ότι θα ξεπληρώσω τη Δυναστεία, τώρα ένα από τα ισχυρά μέλη της θα θέλει, σίγουρα, να με σκοτώσει.

«Επίσης,» συνεχίζει η Σαμάνθα σαν να μην έχω μιλήσει, «βρήκαν το πτώμα του Σαρντάνη. Η Χωροφυλακή ερευνά την υπόθεση.» Πίνει μια γουλιά καφέ, ατενίζοντάς με παρατηρητικά.

«Ξέρεις τι σκέφτομαι,» της λέω, «δεν ξέρεις;»

Η Σαμάνθα αναστενάζει, νεύοντας.

«Τι προτείνεις;» τη ρωτάω. «Να πάω σ'άλλη διάσταση;»

«Ο Ψηλός Αλλάνδρης έστρεψε πιστόλι εναντίον μας. Ενάντια σ'εμένα, σ'εσένα, στον Κριτόλαο, και στον Σαρντάνη – και είμαστε όλοι μέλη της Δυναστείας, Ζορδάμη.»

«Και τι σημαίνει αυτό; Ότι δεν θα θέλει να με εκδικηθεί; Εδώ ήθελε να σκοτώσει τον Σαρντάνη *προτού* ο Σαρντάνης τον πυροβολήσει!»

«Σημαίνει,» μου λέει η Σαμάνθα, «ότι αποκλείεται άλλα μέλη της Δυναστείας να σε κατηγορήσουν ή να στραφούν εναντίον σου. Ο Λαοκράτης, για παράδειγμα, ο Αίολος, η Τζούλη: τίποτα δεν θ'αλλάξει ανάμεσα σ'αυτούς και σ'εσένα.»

«Ανάμεσα σ'εμένα, όμως, και στον Ψηλό Αλλάνδρη;»

«Η Σιδηρά Δυναστεία αποτελείται από διαφόρων ειδών ανθρώπους που ο καθένας κυνηγά τα δικά του συμφέροντα, Ζορδάμη· το ξέρεις αυτό.»

«Εν ολίγοις, καλύτερα να προσέχω.»

«Φύγε από την Άντχορκ,» μου προτείνει η Σαμάνθα. «Όπως σου είπε ο Κριτόλαος. Δε θα κινδυνεύεις αλλού. Ο Ψηλός Αλλάνδρης δεν έχει επιρροή αλλού.»

«Κι αν ζητήσει από κανέναν... συγγενή να του κάνει μια χάρη; Να ξεπαστρέψει έναν εχθρό του;»

«Τα μέλη της Δυναστείας δεν κυνηγάνε άλλα μέλη της Δυναστείας χωρίς πολύ καλό λόγο,» λέει η Σαμάνθα. «Χωρίς να είσαι κάτι σαν τον Άφευκτο, δηλαδή.»

«Ο Αλλάνδρης, όμως, θα μπορούσε να πληρώσει κάποιον δολοφόνο να με κυνηγήσει, δεν θα μπορούσε;»

«Το αμφιβάλλω ότι θα φτάσει ώς εκεί, αν φύγεις από την Άντχορκ. Δε θα είναι εύκολο να σε εντοπίσει, κατά πρώτον. Και θα σε βοηθήσω κι εγώ σ’αυτό,» μου υπόσχεται. «Θα εξαφανιστείς για κάποιο καιρό.»

«Και πότε θα ξεπληρώσω;» τη ρωτάω. «Δεν έχω ήδη κάνει αρκετά;»

«Αν ήταν στο χέρι μου, θα είχες ήδη ξεπληρώσει.»

«Ποιος το αποφασίζει αυτό, λοιπόν; Γιατί κανένας δεν μου λέει; Κεντρική αρχή μέσα στη Δυναστεία δεν φαίνεται να υπάρχει· *ποιος το αποφασίζει, επομένως,* Σαμάνθα;»

«Συνήθως, εκείνος που σε έκανε να χρωστάς, εκείνος που σε έβαλε στη Δυναστεία.»

«Δεν ξέρω ποιος είναι. Όταν χρειαζόμουν χρήματα, ήρθαν κάποιοι άνθρωποι και μου μίλησαν, αλλά δεν νομίζω ότι κανένας τους ήταν το... αφεντικό.»

«Ποιος θα μπορούσε να θέλει να σου δανείσει χρήματα;»

Μορφάζω. «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα.»

«Κάποιος φανατικός οπαδός σου;»

«Φανατικός οπαδός; Εννοείς που του άρεσα ως ραλίστας;»

«Ναι,» λέει η Σαμάνθα.

Φέρνω στο μυαλό μου διάφορους ανθρώπους, αλλά δεν μπορώ να είμαι βέβαιος για κανέναν. Και κανένας τους δεν έχω ακούσει να είναι στη Σιδηρά Δυναστεία. «Δεν ξέρω, Σαμάνθα...» αποκρίνομαι. «Δεν ξέρω. Θα μπορούσαν να ήταν... πολλοί άνθρωποι. Ο οποιοσδήποτε, ίσως. Μπορεί να ήταν ακόμα και κάποιος που με παρακολουθούσε

χωρίς να το γνωρίζω. Βασικά, αυτό είναι και το πιθανότερο, δεν νομίζεις;»

«Μάλλον,» παραδέχεται η Σαμάνθα.

«Κι αν αυτός δεν παρουσιαστεί ποτέ;» ρωτάω. «Αν ποτέ δεν αποφασίσει να με απελευθερώσει από το χρέος;»

«Θα σε απελευθερώσει.»

«Αν δεν με απελευθερώσει;» επιμένω. «Δεν υπάρχει κανένας άλλος που μπορεί να το κάνει; Ο Γρύπας Ξενοκράτης, για παράδειγμα;»

«Εννοείς, κάποιος να παρέμβει ανακοινώνοντας στην οικογένεια ότι δεν χρωστάς πλέον…»

«Ναι. Πες το όπως θες.»

Η Σαμάνθα είναι σκεπτική για λίγο, κοιτάζοντας τον καφέ μέσα στην κούπα της. «Θα δούμε…» μουρμουρίζει μοιάζοντας να μιλά περισσότερο στον εαυτό της. Μετά υψώνει το βλέμμα της σ’εμένα. «Το βασικό τώρα είναι να φύγεις από την Άντχορκ.»

«Και να πάω πού;»

«Θα σου πω σύντομα. Για την ώρα, θα μένεις εδώ, στο διαμέρισμα. Εντάξει; Δε θα πηγαίνεις πουθενά.»

Για κάποιο λόγο, αυτό με πειράζει. «Δεν πρόκειται να κρύβομαι,» λέω.

«Δουλεύεις για εμένα τώρα, κι εγώ θέλω να είσαι εδώ.»

«Δεν έχεις τίποτα, δηλαδή, να κάνεις στην Άντχορκ;»

«Φυσικά και έχω. Δεν ήρθα για να βρω τον Σαρντάνη και τον Νιρμόδο· τυχαία έμαθα ότι εξαφανίστηκαν.»

«Θα σε βοηθήσω, τότε, στις δουλειές σου.»

«Δε χρειάζομαι βοήθεια.»

«Επιμένω.»

Τις επόμενες ημέρες βοηθάω τη Σαμάνθα στις δουλειές της στην Άντχορκ, οι οποίες έχουν να κάνουν με ποταμόπλοια και εμπόρους που μετακινούνται πάνω στον ποταμό Σέρντιληθ. Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει, και εκείνη αρνείται να μου εξηγήσει, αλλά η όλη υπόθεση δεν μου φαίνεται πολύ επικίνδυνη· κυρίως συνεννοήσεις κάνει η Σα-

μάνθα με διάφορους ανθρώπους, και μπαίνει κρυφά και σ'ένα γραφείο. Σ'αυτή την τελευταία περίπτωση, φυλάω τσίλιες.

Με τον Κριτόλαο'μορ δεν έχω άλλες επαφές. Μου μιλά μονάχα μια φορά μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού λέγοντάς μου να φύγω από την Άντχορκ το συντομότερο δυνατό. Ο Ψηλός Αλλάνδρης είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση ακόμα, αλλά όταν συνέλθει δεν υπάρχει αμφιβολία πως θα ψάξει για εμένα· και παρότι το Κόσμημα της Σεργήλης είναι τεράστια πόλη, οι Σεβαστοί Πορτιέρηδες έχουν πολλούς τρόπους να εντοπίζουν ανθρώπους. Είναι από τις ισχυρότερες συμμορίες του υπόκοσμου της Άντχορκ.

«Μίλησες μαζί του;» ρωτάω τον μάγο.

«*Δεν είναι ακόμα σε θέση να μπορεί να κάνει κουβέντα.*»

«Ίσως να κυνηγήσει κι εσένα, και τη Νιρίφα.»

«*Ξέρω πώς να συνεννοηθώ με τον Ψηλό Αλλάνδρη, Ζορδάμη. Να ανησυχείς για τον εαυτό σου.*»

Ενόσω βοηθάω τη Σαμάνθα με τις δουλειές της, επισκέπτομαι διάφορα λιμάνια στις όχθες του ποταμού Σέρντιληθ, από τις εκβολές του ώς εκεί όπου το μακρύ υδάτινο φίδι αφήνει πίσω του την Άντχορκ. Γνωρίζω μέρη και αποβάθρες που δεν ήξερα ότι υπήρχαν: σημεία συνάντησης ανθρώπων του υπόκοσμου, και σημεία που δεν έχουν καμια σχέση με τον υπόκοσμο αλλά ούτε και πολύ γνωστά είναι. Η Σαμάνθα ξέρει τα πάντα εδώ: ή, τουλάχιστον, έτσι φαίνεται σ'εμένα. Και αναρωτιέμαι ξανά τι εννοούσε ο Σαρντάνης όταν της είπε για τον «μπαμπά» της. Ποιος είναι ο μπαμπάς της; Αναφερόταν στον πραγματικό της πατέρα, ή σε κανένα μεγάλο κεφάλι της Δυναστείας που η Σαμάνθα υπηρετεί;

Σε κάποια στιγμή τη ρωτάω, αλλά εκείνη γελά μονάχα και μου αποκρίνεται ότι ο Σαρντάνης έλεγε ανοησίες. «Θυμόταν παλιές, ξεχασμένες ιστορίες. Πάντα έτσι ήταν, ποτέ δεν ξεχνούσε τίποτα.» Είμαι βέβαιος ότι ψεύδεται, ότι κάτι μού κρύβει πάλι, ότι δεν θέλει να ξέρω ποιος είναι ο «μπαμπάς» της. Συνηθισμένα αυτά μεταξύ συγγενών, ασφαλώς...

Σε μια από τις μικρές αγορές όπου πηγαίνω μαζί με τη Σαμάνθα (η οποία χρησιμοποιεί ένα σωρό άλλα ονόματα με τους ανθρώπους που

έρχεται σε επαφή) βλέπω τον *Ιερό Ιστό της Ζωής* επάνω στα ράφια της μουτζουρωμένης βιτρίνας ενός παλιού βιβλιοπωλείου. Ενώ η Σαμάνθα με τα πολλά ονόματα μιλά σ'έναν κουτσό μάγο που ρυθμίζει τις ενεργειακές ροές μηχανοκίνητων σκαφών, εγώ μπαίνω στο βιβλιοπωλείο και αγοράζω το μαντικό βιβλίο. Ήταν το τελευταίο αντίτυπο που είχε το μαγαζί.

Η Σαμάνθα με κοιτάζει συνοφρυωμένη καθώς βγαίνω, έχοντας μόλις τελειώσει τη συζήτησή της με τον κουτσό μάγο ο οποίος έχει ήδη απομακρυνθεί. «Τι πήρες;»

Της το δείχνω.

Γελάει. «Είσαι σοβαρός;»

«Μου είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Ποιος ξέρει; ίσως από δω να μάθω πού θα πάω μετά την Άντχορκ.»

«Θα σου πω εγώ πού θα πας μετά την Άντχορκ. Περιμένω μόνο την απάντηση κάποιου.»

«Τα κανόνισες; Τόσο γρήγορα;»

«Ελπίζω.»

Την ίδια νύχτα, αφού έχουμε κάνει έρωτα και καπνίζουμε ξαπλωμένοι ανάσκελα, τη ρωτάω για τη Λιβώνη την τιμονιέρισσα.

«Ποιος θα αποφασίσει πότε θα ξεπληρώσει; Εγώ; Γιατί σίγουρα εγώ φταίω που έμπλεξε.»

«Ο Αίολος, όμως, δεν σ'έστειλε να κάνεις τη δουλειά;»

«Ναι.»

«Ο Αίολος, λοιπόν, αποφασίζει. Η Λιβώνη, εξάλλου, είναι τώρα μέλος του δικτύου του από τιμονιέρηδες.»

Γιατί κι εγώ να μην έχω πέσει σε μια τέτοια απλή περίπτωση; Γιατί να μη χρωστάω σε κάποιον που διευθύνει δίκτυο από ραλίστες;

Δύο ημέρες μετά, καθώς παίρνουμε μεσημεριανό σ'ένα εστιατόριο στο Νέο Δώμα, η Σαμάνθα με πληροφορεί ότι θα πάω στη Χαρπόβη.

«Στη *Χαρπόβη;*»

«Φοβάσαι τα Φέρνιλγκαν;»

«Δε θα είναι η πρώτη φορά που πηγαίνω εκεί, Σαμάνθα,» την πληροφορώ (αν δεν το ξέρει ήδη)· και τη ρωτάω: «Τι δουλειά θα κάνω;»
«Θα σου πει ο άνθρωπός μας που θα συναντήσεις εκεί. Και νομίζω πως θα συναντήσεις επίσης κάποια που ήδη γνωρίζεις. Την Αλκυόνη'σαρ. Είχατε ταξιδέψει στο Σύμπλεγμα μαζί, έτσι δεν είναι;»
«Υπάρχει τίποτα που να μην ξέρεις για μένα;»
«Ορισμένα πράγματα είμαι σίγουρη πως μου διαφεύγουν,» λέει καθώς τυλίγει ζυμαρικά γύρω απ'το πιρούνι της.
«Πότε φεύγω;» τη ρωτάω. «Αύριο;»
«Όχι.»
«Πότε;»
«Μόλις έρθει το αεροπλάνο.»
«Ποιο αεροπλάνο;»
«Θα πας με αεροπλάνο μέχρι την Αγκένροβ και από κει με όχημα προς τη Χαρπόβη.»
«Θα με συναντήσει επίσης άνθρωπός μας στην Αγκένροβ, να υποθέσω;»
«Ακριβώς.»

Το επόμενο απόγευμα, όταν επιστρέφουμε στο ρετιρέ, βρίσκουμε την Κλεισμένη εκεί, κουλουριασμένη πάνω στον καναπέ του σαλονιού.
Η Σαμάνθα τραβά αμέσως το πιστόλι της και κοιτάζει ολόγυρα, ψάχνοντας για σημάδια διάρρηξης. Εγώ είμαι σίγουρος πως κανένας δεν διέρρηξε το διαμέρισμα για ν'αφήσει την Κλεισμένη μέσα.
Αφού η Σαμάνθα ψάχνει σ'όλο το σπίτι, επιστρέφει στο σαλόνι και, δυσανασχετώντας, μου λέει: «Δεν καταλαβαίνω... Εκτός αν κάποιος μάγος άνοιξε την κλειδαριά της πόρτας. Ή αν κάποιο πολύ εξελιγμένο εργαλείο χρησιμοποιήθηκε – όπως αυτό στο ρολόι μου.»
«Κανένας δεν διέρρηξε το σπίτι,» τη διαβεβαιώνω.
«Εσύ την έφερες τη γάτα; Γιατί δεν μου τόλεγες τόσ–;»
«Δεν την έφερα εγώ. Αλλά δεν ξέρεις τι είναι αυτή η γάτα; Δεν άκουσες τι έκανα με τον Σέλκιο'σαρ;»

«Όπως σου είπα και χτες, δεν ξέρω τα *πάντα* για σένα.» Θηκαρώνει το πιστόλι της. «Αν και δεν καταλαβαίνω τι σχέση μπορεί νάχει η παρουσία αυτής της γάτας με… οτιδήποτε άλλο.»

Αφού βγάζουμε τις καπαρντίνες και τα παπούτσια μας και καθόμαστε στο τραπέζι, της εξηγώ πώς πρωτοσυνάντησα την Κλεισμένη και τι έκανα με τον Σέλκιο'σαρ. Η γάτα, εν τω μεταξύ, εξακολουθεί να κάθεται στον καναπέ, παρατηρώντας μας με μεγάλα γυαλιστερά μάτια και μοιάζοντας να κρυφογελά κάτω απ'τα μουστάκια της.

«Θες να πεις, δηλαδή, ότι αυτή η γάτα απλά… *εμφανίστηκε* μες στο διαμέρισμά σου;» λέει η Σαμάνθα.

«Είναι η λογικότερη εξήγηση, νομίζω.»

Η Σαμάνθα στρέφει το κεφάλι της, κοιτάζοντας τη γάτα. Και η γάτα κοιτάζει τη Σαμάνθα. Μετά κατεβαίνει ευέλικτα από τον καναπέ και βηματίζει μέσα στο δωμάτιο, με την ουρά της υψωμένη.

«Πεινάς;» τη ρωτάω. «Πού ήσουν τόσο καιρό;»

Η Κλεισμένη νιαουρίζει. Δε μου μοιάζει πεινασμένη, ούτε διψασμένη. Ωστόσο, πάω στην κουζίνα και της φέρνω ένα μπολ γεμάτο φαγητό (από το ψυγείο) κι ένα μπολ γεμάτο νερό. Δεν αρνείται την ευγενική προσφορά μου.

«Θα την πάρω μαζί μου, όταν φύγω, αν δεν έχεις πρόβλημα,» λέω στη Σαμάνθα.

Εκείνη ανασηκώνει τους ώμους. «Δική σου είναι.»

«Περίπου.» Ατενίζω την Κλεισμένη με περιέργεια καθώς συνεχίζει το φαγητό της. Αναρωτιέμαι ώς πού φτάνουν οι… υπερδιαστασιακές δυνάμεις της.

Διαφήμιση στην *Οπτική Πόλη*, τον έναν από τους τρεις τηλεοπτικούς σταθμούς της Άντχορκ:

****

[κινούμενη εικόνα: μεγάλο επιβατηγό αεροπλάνο που πετά πάνω από τα σύννεφα ενώ ένας δυνατός ήλιος φωτίζει πίσω του]

[Γυναικεία φωνή που δίνει **έμφαση** σε συγκεκριμένες λέξεις:] <<Ταξιδέψτε με **συνέπεια!** Ταξιδέψτε με **ασφάλεια!** Ταξιδέψτε σε μια πληθώρα προορισμών σ'**ολόκληρη** τη Σεργήλη!>>

Αερογραμμές
Μεγάλος Χάρτης

[Γυναικεία φωνή που δίνει **έμφαση** σε συγκεκριμένες λέξεις:] <<Οι ουρανοί μάς ανήκουν, και σας τους **χαρίζουμε** στις καλύτερες δυνατές τιμές!>>

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΡΑΧΟΚΟΚΑΛΙΑΣ

Το αεροπλάνο που θα με πάρει από το Κόσμημα της Σεργήλης έρχεται στον Δυτικό Αερολιμένα μια μέρα αφότου η Κλεισμένη παρουσιάστηκε απρόσμενα στο σπίτι μου. Είναι ένα επιβατηγό μετρίου μεγέθους με μύτη που θυμίζει γαμψό ράμφος πουλιού και φτερά που καταλήγουν σε οξείες γωνίες. Έχει ήδη προσγειωθεί όταν φτάνω στο αεροδρόμιο. Η Σαμάνθα δεν είναι μαζί μου· της έχω παραχωρήσει το ρετιρέ μου στους Μελανθίδες (αν και, μάλλον, «παραχωρήσει» δεν είναι η σωστή λέξη, αφού ποτέ δεν μου ανήκε) και τώρα θα μένει εκεί αντί για εμένα, για όσο θα βρίσκεται στην Άντχορκ. Η Κλεισμένη βαδίζει ανάλαφρα πλάι μου μέσα στον αερολιμένα, με την ουρά της ορθωμένη.

«Συγνώμη, κύριε,» μου λέει μια φρουρός πλησιάζοντάς με, ντυμένη με τη συνηθισμένη στολή του Δυτικού Αερολιμένα: γκρίζο παντελόνι, γκρίζο γιλέκο με θήκες για όπλα, λευκό πουκάμισο, μαύρες μπότες κρυμμένες κάτω από το παντελόνι. Τα μαύρα μαλλιά της είναι δεμένα κότσο, σφιχτά, πίσω από το κεφάλι της. «Με ποια πτήση φεύγετε;»

Της απαντώ.

«Δε μπορείτε να πάρετε έτσι αυτό το ζώο μαζί σας,» με πληροφορεί δείχνοντας την Κλεισμένη. «Ελάτε να σας δώσω ένα κλουβί.»

Την ακολουθώ, πιάνοντας την Κλεισμένη από κάτω και σηκώνοντάς την στην αγκαλιά μου. Νιαουρίζει ενοχλημένα, ατενίζοντας την πλάτη της φρουρού με στενεμένα μάτια. Διαισθάνεται, άραγε, τι είπαμε; Στο περίπου, έστω;

Μετά από λίγο είναι κλεισμένη με μικρό κάπα ξανά, αυτή τη φορά μέσα σ’ένα κλουβί από ελαφρύ μέταλλο, και την κρατάω στο ένα χέρι από την ειδική λαβή. Στην πλάτη μου είναι ο σάκος μου με μερικά ρούχα και απλούς εξοπλισμούς. Δεν έχω τίποτε άλλο μαζί μου. Το καλό τού να είσαι δούλος της Σιδηράς Δυναστείας είναι ότι σε εφοδιά-

ζουν εκείνοι με ό,τι χρειάζεσαι. Το κακό – ένα από τα κακά – είναι ότι μπορεί να μπλέξεις μ'ανθρώπους σαν τον Ψηλό Αλλάνδρη…

Ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, δείχνω το εισιτήριό μου σε μια υπάλληλο και βγαίνω από το οίκημα όπου βρίσκομαι για να βαδίσω στον αεροδιάδρομο, μαζί με κάμποσους άλλους επιβάτες, κατευθυνόμενος προς το αεροπλάνο που θα με πάει στην Αγκένροβ. Το εσωτερικό του δεν είναι και πολύ ευρύχωρο, αλλά ούτε και στενό θα μπορούσες να το αποκαλέσεις. Βάζω τον σάκο πάνω από το κάθισμά μου και το κλουβί της Κλεισμένης στα γόνατά μου. Η γάτα με κοιτάζει παραπονεμένα από το εσωτερικό.

«Μην κάνεις τίποτα περίεργο,» την προειδοποιώ, καθώς θυμάμαι πώς βγήκε την τελευταία φορά από εκείνο το μπαούλο. Το υπερδιαστασιακό της βάδισμα ποιος ξέρει τι αποτελέσματα μπορεί νάχει μέσα σε αεροπλάνο – ίσως όλοι να πέσουμε. Αν και, για να είμαι ειλικρινής, δε νομίζω ότι η Κλεισμένη μπορεί όποτε της κατεβεί να γλιστρήσει πίσω από τις διαστάσεις – ή μέσα στις διαστάσεις – ή ανάμεσα από τις διαστάσεις – ή ό,τι κι αν κάνει, τέλος πάντων. Μάλλον, πρέπει να υφίστανται κάποιες συνθήκες. Τι είδους συνθήκες είναι αυτές, ίσως να ήξερα αν ήμουν μάγος του τάγματος των Ερευνητών, αλλά τώρα δεν έχω ιδέα.

Μια γυναίκα καθίζει δίπλα μου, αφού έχει δώσει τις βαλίτσες της για να τις φορτώσουν στον αποθηκευτικό χώρο του αεροσκάφους. Το δέρμα της είναι χρυσό, όπως το δικό μου, και έχει μακριά καστανά μαλλιά που μια μαύρη χτένα συγκρατεί πίσω. Η κοντή φούστα που φορά αποκαλύπτει μακριά καλλίγραμμα πόδια ντυμένα με γυαλιστερές μαύρες κάλτσες. Πρέπει να είναι πάνω από πέντε χρόνια μικρότερη από εμένα, κρίνοντας από την όψη της.

«Ωραία γάτα,» μου λέει, χαμογελώντας, καθώς κοιτάζει την Κλεισμένη πίσω από τα κάγκελα. «Πώς τη λένε;»

«Κλεισμένη.»

Γελά και με λοξοκοιτάζει. «Σοβαρά ρώτησα.»

«Σοβαρά σού απάντησα. Κλεισμένη τη λέω.»

«Περίεργο όνομα.»

«Τη βρήκα κλεισμένη μέσα σ'ένα μπαούλο, όταν άλλαξα σπίτι στην Άντχορκ.»

«Ψέματα!»

Χαμογελάω. «Αυτή είν' η αλήθεια. Δεν ξέρω τι έκανε μες στο μπαούλο, ούτε έμαθα ποτέ. Αλλά από τότε αναπτύξαμε μια αρκετά στενή σχέση.»

Ο πιλότος του αεροπλάνου μάς ενημερώνει, μέσω μεγαφώνου, ότι το σκάφος είναι έτοιμο για αναχώρηση, και πρέπει να προσδεθούμε. Μετά από αυτό, οι μηχανές ακούγονται να μπαίνουν σε έντονη λειτουργία, και το αεροπλάνο αρχίζει να τρέχει επάνω στον αεροδιάδρομο – ολοένα και πιο γρήγορα – ολοένα και πιο γρήγορα – το τοπίο έξω από το παράθυρό μου θολώνει από την ταχύτητα: τα σχήματα λιώνουν το ένα μέσα στο άλλο, τα χρώματα αναμιγνύονται – το αεροπλάνο υψώνεται από τη γη. Πετάμε.

Πετάμε πάνω από την Άντχορκ, προς τα νότια. Αφήνουμε το Κόσμημα της Σεργήλης πολύ σύντομα πίσω μας και παίρνουμε νοτιοανατολική κατεύθυνση. Βλέπω από κάτω μας τις ράγες του σιδηρόδρομου να απλώνονται ώς τα πέρατα του ορίζοντα· ένας μεγάλος συρμός έρχεται τώρα προς την Άντχορκ. Το αεροπλάνο μας παίρνει κι άλλο ύψος, πλησιάζουμε τα σύννεφα και περνάμε από πάνω τους.

«Οι απογειώσεις πάντα με φρικάρουν λιγάκι,» μου εκμυστηρεύεται η καστανομάλλα, χρυσόδερμη γυναίκα πλάι μου· και δε νομίζω ότι λέει ψέματα: ιδρώτας φαίνεται να γυαλίζει στο μέτωπό της.

«Ναι;»

«Ναι,» χαμογελά, «αλλά το ξεπερνάω γρήγορα.»

«Από την Αγκένροβ είσαι, ή από την Άντχορκ;»

«Από την Αγκένροβ,» μου λέει· και καθώς το ταξίδι μας συνεχίζεται, και συζητάμε, μαθαίνω ότι ονομάζεται Αλκίνια και είχε έρθει στο Κόσμημα της Σεργήλης για δουλειές διαφημιστικού είδους. Στην Αγκένροβ εργάζεται για τη διαφημιστική εταιρεία *Ανοιχτό Πλάνο* – την ίδια διαφημιστική εταιρεία όπου εργάζεται και η Καλλιόπη, η συνοδηγός μου, την οποία έχω να δω από το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης. Αναρωτιέμαι πώς μπορώ να ρωτήσω την Αλκίνια γι'αυτήν χω-

ρίς να τη βάλω σε υποψίες ότι ίσως να τη γνωρίζω ή ότι κάτι περίεργο συμβαίνει.

Της έχω ήδη συστηθεί ως Βατράνος και της έχω πει ότι είμαι φωτογράφος (γιατί όχι, άλλωστε, αφού έχω φυσικό ταλέντο στη φωτογραφία;), οπότε τη ρωτάω μ’ένα σκεπτικό ύφος στο πρόσωπό μου: «*Ανοιχτό Σχέδιο,* είπες ότι λέγεται η εταιρεία σου;»

«*Ανοιχτό Πλάνο.*»

«Το περιοδικό *Φωτεινές Φιγούρες* το ξέρεις;» (Τυχαίο όνομα που μου ήρθε στο μυαλό.)

«Δε νομίζω.»

«Κυκλοφορεί στην Αγκένροβ. Είναι περιοδικό για καλλιτεχνικές φωτογραφίες.»

«Δεν το ξέρω.»

«Περίεργο… γιατί νομίζω ότι κάποτε ο εκδότης μού είπε ότι είχε κάτι προβλήματα με μια διαφημιστική εταιρεία που πρέπει να ονομαζόταν *Ανοιχτό Σχέδιο.*»

«*Ανοιχτό Πλάνο,*» με διορθώνει ξανά.

Το λάθος μου ήταν, φυσικά, εσκεμμένο, όπως και την προηγούμενη φορά. «Είχε μιλήσει με κάποια… Καλλιόπη, νομίζω. Έχεις καμια συνάδελφο που να τη λένε Καλλιόπη;»

«Για την ακρίβεια, ναι, έχω. Αλλά δε νομίζω ότι… Δεν ξέρω κιόλας. Ίσως η Καλλιόπη να είχε επαφή μ’αυτό τον εκδότη που λες· αλλά εγώ πρώτη φορά ακούω για περιοδικό που λέγεται *Φωτεινές Φιγούρες.*»

«Είναι παντρεμένη;»

«Όταν μίλησε με τον εκδότη σου δεν νομίζω να ήταν–»

«Εννοείς ότι τώρα είναι;»

«Πέρσι παντρεύτηκε, το καλοκαίρι, λίγο πριν από τον καινούργιο χρόνο. Ήταν συνοδηγός ραλίστα παλιά!» μου λέει γελώντας. «Δε σου λέω ψέματα.»

«Σοβαρά;» Παριστάνω τον παραξενεμένο, και είμαι βέβαιος ότι το καταφέρνω καλά – ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα δεν κάνει τέτοια λάθη – αλλά μέσα μου νιώθω μπερδεμένος. Δεν περίμενα ότι η Καλλιόπη θα βιαζόταν τόσο να παντρευτεί. Περίμενα ότι ίσως να την ξανάβλεπα αφού ξεχρεωνόμουν από τη Δυναστεία: περίμενα ότι ίσως

να ξανακοιμόμασταν μαζί: ότι ίσως να ξανατρέχαμε μαζί σε πολλά ράλι ακόμα…

«Ναι,» μου λέει η Αλκίνια, «σοβαρά. Δε φοβόταν μη σκοτωθεί. Ήταν και στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι, που έγινε πριν από μερικά χρόνια.»

Μπαίνω στον πειρασμό να ρωτήσω ποιος είναι ο σύζυγος της Καλλιόπης, αλλά συγκρατούμαι. Ή μήπως να μη συγκρατηθώ; «Ραλίστα έχει παντρευτεί;» λέω, μεταξύ αστείου και σοβαρού, μειδιώντας.

Η Αλκίνια γελά. «Όχι. Έναν μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών.»

Μάγο; Πού γνώρισε μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών;

«Δεν πηγαίνει σε ράλι πια,» συνεχίζει η Αλκίνια· «το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι ήταν το τελευταίο της. Νομίζω πως μου είπε ότι ο ραλίστας μαζί με τον οποίο έτρεχε έχει σταματήσει πλέον να οδηγεί.»

Όχι, σκέφτομαι, δεν έχει σταματήσει πλέον να οδηγεί. Απλώς κάνει ένα μικρό διάλειμμα.

«Είσαι σίγουρος ότι μ'αυτήν μίλησε ο εκδότης σου;» ρωτά η Αλκίνια.

«Δεν ξέρω· ίσως και να κάνω λάθος. Νομίζω, πάντως, ότι την έλεγαν Καλλιόπη, κι ότι ήταν από κάποια διαφημιστική εταιρεία που ονομαζόταν *Ανοιχτό Σχέδιο*–»

«*Ανοιχτό Πλάνο* λέγεται η εταιρεία μας!» γελά η Αλκίνια. «Και μάλλον κάνεις λάθος. Αν είχαμε συναναστροφές μ'αυτό το περιοδικό που λες θα το ήξερα, υποθέτω.»

«Είσαι σημαντικό στέλεχος στην εταιρεία;»

«Όχι και τόσο. Απλά δουλεύω εκεί. Αλλά ακούω με ποιους συνεργαζόμαστε. Τέλος πάντων, δεν έχει μεγάλη σημασία.»

«Ναι,» συμφωνώ, «απλά έτυχε να περάσει απ'το μυαλό μου.»

Έχουν περάσει περισσότερο από δύο ώρες πτήσης και υποθέτω πως πρέπει να πετάμε πάνω από τα βουνά της Ραχοκοκαλιάς, όταν έξω απ'το παράθυρό μου βλέπω ένα αεροπλάνο πολύ μικρότερο από το δικό μας να βγαίνει μέσα από τα σύννεφα. Και φαίνεται οπλισμένο.

Το αεροσκάφος μας γυρίζει απότομα (για επιβατηγό) στο πλάι, και βουτά στα πυκνά νεφελώματα. Ακούω τους επιβάτες να φωνάζουν ολόγυρά μου.

«Μα τους θεούς!» κάνει η Αλκίνια. «Τι συμβαίνει;»

Έξω απ'το παράθυρό μου βλέπω μικρά αεροπλάνα να πετάνε μέσα στα σύννεφα μοιάζοντας να διασχίζουν βαμβάκι. Όλα τους οπλισμένα με πυροβόλα και ρουκέτες.

«Αεροπειρατές,» λέω.

«Μεγάλη Αρτάλη!» Η Αλκίνια μοιάζει τρομοκρατημένη.

Μια γυναικεία φωνή ακούγεται τότε από το μεγάφωνο: «*Παρακαλώ διατηρήστε την ψυχραιμία σας και προσδεθείτε – έχουμε συναντήσει αεροπειρατές. Επαναλαμβάνω: Διατηρήστε την ψυχραιμία σας και προσδεθείτε. Προσπαθούμε να τους ξεφύγουμε, ει δυνατόν.*»

Οι επιβάτες μιλάνε όλοι μαζί· τα μουρμουρητά και οι κραυγές τους έχουν γεμίσει το αεροπλάνο, που εξακολουθεί να κάνει περίεργες μανούβρες.

«*Παρακαλώ, διατηρήστε την ψυχραιμία σας – θα είναι καλύτερα για όλους,*» ακούγεται πάλι η γυναικεία φωνή.

Έξω από το παράθυρό μου βλέπω τα μικρότερα αεροπλάνα να έρχονται. *Σκατά, σκέφτομαι. Δεν τους ξεφεύγουμε τόσο εύκολα.*

Πλάι μου, η Αλκίνια έχει διπλωθεί ξερνώντας μέσα σ'ένα χάρτινο σακουλάκι. Και η αλήθεια είναι πως κι εγώ αρχίζω να αισθάνομαι αυτή την τάση, έτσι όπως οδηγεί ο πιλότος μας. Ευτυχώς δεν έφαγα σχεδόν τίποτα προτού φύγω από το σπίτι, ούτε μέσα στο αεροπλάνο.

Κάτι εκτοξεύεται από ένα από τα αεροσκάφη που μας καταδιώκουν, έχοντας φλόγες και καπνό για ουρά. Ρουκέτα!

Η οποία εκρήγνυται δίπλα μας, από τη δική μου μεριά, τραντάζοντας ολόκληρο το σκάφος.

Ένα άλλο μικρό αεροπλάνο αρχίζει να πυροβολεί με πολυβόλο· ακούω τα μέταλλα του σκάφους μας να κροταλίζουν. Ένα τζάμι σπάει (ευτυχώς, όχι το δικό μου)· οι επιβάτες ουρλιάζουν ξέφρενα.

Η γυναικεία φωνή αντηχεί ξανά: «*Θα κάνουμε αναγκαστική προσγείωση. Παρακαλώ διατηρήστε την ψυχραιμία σας! Όλα θα πάνε καλά.*

Διατηρήστε την ψυχραιμία σας!» Η γυναίκα που μιλά δεν μου ακούγεται και τόσο ψύχραιμη παρότι συνιστά ψυχραιμία.

Και γαμώ, σκέφτομαι. *Δε μου έφταναν όλα, τώρα πέσαμε και στα χέρια αεροπειρατών.* Ελπίζω, τουλάχιστον, να είναι από εκείνους που αφήνουν τους επιβάτες να φύγουν, κλέβοντας μόνο αεροσκάφη, χρήματα, και πολύτιμα αντικείμενα.

Τα μικρότερα αεροπλάνα μάς έχουν περικυκλώσει, συμπεραίνω κοιτάζοντας από το παράθυρό μου, και ο πιλότος μας τώρα πηγαίνει εκεί όπου τον κατευθύνουν, χωρίς αντιρρήσεις.

Στρέφω το βλέμμα μου προς το παράθυρο που είχε σπάσει, και βλέπω πως έχει κλείσει μ'ένα μεταλλικό σκέπασμα. Αυτόματα μάλλον, ύστερα από το πάτημα κάποιου κουμπιού στην κεντρική κονσόλα του αεροσκάφους. Ο μοναδικός αεροσυνοδός περιφέρεται ανάμεσα στους επιβάτες, τώρα, προσπαθώντας να τους καθησυχάσει ή να τους φέρει ό,τι χρειάζονται.

«Είσαι καλά;» ρωτάω την Αλκίνια, η οποία έχει πάψει να ξερνά και παίρνει βαθιές ανάσες, καθισμένη με το κεφάλι γερμένο πίσω και τα μάτια κλειστά.

«Όχι,» μου απαντά. «Τι γίνεται; Τους ξεφύγαμε;»

«Παραδοθήκαμε. Μας έχουν περικυκλώσει και πρέπει να μας πηγαίνουν σε κάποιο μέρος εδώ κοντά για να προσγειωθούμε. Αν και αναρωτιέμαι…»

«Τι;»

«Νομίζω πως πρέπει να βρισκόμαστε πάνω από τη Ραχοκοκαλιά…» Κοιτάζω έξω απ'το παράθυρό μου και προς τα κάτω. Βλέπω ορεινή περιοχή. «Ναι, πάνω απ'τη Ραχοκοκαλιά βρισκόμαστε. Δε μπορεί να προσγειωθεί μες στα βουνά ένα αεροπλάνο σαν το δικό μας. Χρειάζεται αεροδιάδρομο.»

Η Αλκίνια μουγκρίζει, αγχωμένα, αλλά χωρίς ν'ανοίξει τα μάτια της. «Μεγάλη Αρτάλη… τι θα μας κάνουν;»

«Μην πανικοβάλλεσαι,» της λέω. «Μάλλον θα μας αφήσουν να φύγουμε. Το αεροπλάνο θέλουν.»

Η Αλκίνια δεν μιλά άλλο, αλλά σε λίγο ανοίγει τα μάτια της και κοιτάζει, έξω απ'το παράθυρο, τα μικρά οπλισμένα αεροπλάνα από τη μεριά μας.

Μετά από κανένα μισάωρο, μας μιλά ο πιλότος μέσω του μεγάφωνου προειδοποιώντας μας ότι τώρα θα προσγειωθούμε. Κοιτάζω κάτω και, μέσα στα βουνά, βλέπω μια βάση με αεροδιάδρομο.

Τι σκατά είναι εδώ; αναρωτιέμαι· και τότε καταλαβαίνω: *Παντοκρατορικοί. Πρώην Παντοκρατορικοί.* Είναι η πιθανότερη εξήγηση. Πολλοί πολεμιστές που έχουν ξεμείνει στη Σεργήλη από τους στρατούς της Παντοκράτειρας δρουν τώρα ως ληστές, μη μπορώντας να βρουν μισθοφορικές δουλειές είτε λόγω έλλειψης ζήτησης είτε λόγω του παρελθόντος τους που τους καθιστά κυνηγημένους.

Το αεροπλάνο μας χάνει ύψος διαγράφοντας κύκλους πάνω από τη βάση, που δεν μπορεί να οικοδομήθηκε πρόσφατα: πρέπει να ήταν εδώ από τον καιρό που η Σεργήλη βρισκόταν υπό την… επίβλεψη των πρακτόρων της Παντοκράτειρας και υπό την «ασφάλεια» των στρατών της. Τα μικρότερα αεροπλάνα εξακολουθούν να περιφέρονται γύρω μας, και κάποια όπλα της βάσης – αντιαεροπορικά, αναμφίβολα – είναι στραμμένα προς εμάς. Λες και πρόκειται τώρα να προσπαθήσουμε να φύγουμε!

Ο πιλότος μας προσγειώνει, τελικά, το αεροσκάφος στον μικρό αεροδιάδρομο της βάσης αρκετά ομαλά. Μας μιλά, ύστερα, μέσω του μεγαφώνου ζητώντας μας να μείνουμε ψύχραιμοι. Έξω απ'το αεροπλάνο βλέπω πειρατές να έχουν συγκεντρωθεί: άνθρωποι ντυμένοι στρατιωτικά, με όπλα στα χέρια. Ορισμένοι φοράνε παλιές στολές του Παντοκρατορικού Στρατού.

«Παντοκρατορικοί,» ψιθυρίζει η Αλκίνια δίπλα μου.

«Απομεινάρια του σκοτωμένου θηρίου,» αποκρίνομαι.

Ο πιλότος μας βγαίνει από το αεροπλάνο μαζί με άλλους δύο: έναν άντρα που μάλλον είναι ο μάγος ο οποίος ρύθμιζε μέχρι στιγμής την ενεργειακή ροή του σκάφους μας· και μια γυναίκα που πρέπει να είναι η δεύτερη πιλότος και που αυτή μάλλον μας μιλούσε όσο οι αεροπειρατές μάς καταδίωκαν μέσα στα σύννεφα. Ένας άντρας που μοιάζει για αρχηγός των πειρατών – ψηλός, ευρύστερνος, με κοντοκουρεμέ-

να μαύρα μαλλιά, γένι στο σαγόνι, και δέρμα λευκό-ροζ – ζυγώνει τον πιλότο μας, τη δεύτερη πιλότο, και τον μάγο περιτριγυρισμένος από οπλισμένους ανθρώπους. Συζητάνε για λίγο, και μετά ο πιλότος μας κάνει νόημα προς το αεροπλάνο. Ο αεροσυνοδός βγαίνει, ο πιλότος τού μιλά, και μετά ο αεροσυνοδός επιστρέφει στο εσωτερικό του σκάφους και μπαίνοντας στον θάλαμο των επιβατών μάς ζητά να κατεβούμε από το αεροπλάνο ήρεμα, χωρίς απότομες κινήσεις.

«Τι έχει γίνει;» ακούω να τον ρωτάνε. – «Δε θα φύγουμε;» – «Ποιοι είναι αυτοί που μας κρατάνε;» – «Θα μας σκοτώνουν;» – «Θα ζητήσουν λύτρα;»

Ο αεροσυνοδός λέει πως δεν μπορεί να δώσει απαντήσεις. «Παρακαλώ βγείτε. Ήρεμα, και χωρίς να προκαλείτε. Βγείτε.»

Σηκωνόμαστε από τις θέσεις μας και πολλοί – ανάμεσα στους οποίους κι εγώ – κάνουμε να πάρουμε τις τσάντες και τους σάκους μας. Ο αεροσυνοδός, όμως, μας λέει ν'αφήσουμε τα πράγματά μας μέσα στο αεροπλάνο· μόνο εμείς να βγούμε.

«Ν'αφήσω και τη γάτα μου;» τον ρωτάω, υψώνοντας το κλουβί με την Κλεισμένη. Είμαι ο μόνος με ζώο μέσα στο αεροσκάφος.

Με κοιτάζει μπερδεμένος για λίγο. Αναστενάζει. «Ναι, κύριε,» μου λέει. «Αφήστε την επάνω στο κάθισμά σας.»

Την αφήνω και, ενώ ο αεροσυνοδός δεν με κοιτάζει, ενώ όλοι αρχίζουν να αποβιβάζονται, ανοίγω την πόρτα του κλουβιού. Η Κλεισμένη αμέσως πηδά έξω και χάνεται ανάμεσα στις θέσεις του αεροπλάνου. Η Αλκίνια με κοιτάζει παραξενεμένη. Της κάνω νόημα να μη μιλήσει, βάζοντας το δάχτυλό μου μπροστά στα χείλη μου, και δεν φέρνει αντίρρηση. Ύστερα, βγαίνουμε κι εμείς από το αεροπλάνο και στεκόμαστε εκεί όπου συγκεντρώνονται όλοι οι επιβάτες.

Οι πειρατές μάς περικυκλώνουν κι αρχίζουν να μας ψάχνουν, τον έναν μετά τον άλλο. Δεν έχουμε όμως όπλα επάνω μας, γιατί απαγορεύονταν μέσα στο αεροπλάνο· μπορούσες να μεταφέρεις όπλα μόνο αν δεχόσουν να τα δώσεις να τα βάλουν στον αποθηκευτικό χώρο του σκάφους. Εγώ δεν έχω καθόλου όπλα μαζί μου· υποτίθεται πως θα με εφοδίαζαν στην Άντχορκ. Στην τσέπη του πανωφοριού μου το

πιο επικίνδυνο πράγμα είναι ο Ιερός Ιστός της Ζωής, κι αυτόν οι πειρατές δεν μου τον παίρνουν.

Πολλοί από τους άλλους επιβάτες ρωτάνε τι θα γίνει· ρωτάνε γιατί μας απήγαγαν· ρωτάνε πότε θα μας αφήσουν να φύγουμε· ρωτάνε αν θέλουν χρήματα από εμάς.

«Λοιπόν!» φωνάζει ο αρχηγός των αεροπειρατών. «Ακούστε με! Ακούστε! Δεν έχω καμια πρόθεση να σας σκοτώσω, αλλά θα πάρω ό,τι λεφτά ή άλλα πολύτιμα πράγματα έχετε στις αποσκευές σας. Μετά, θα σας αφήσω να φύγετε αφού κάποια τράπεζα πληρώσει λύτρα για εσάς.»

«Τράπεζα;» ακούω διάφορους να ρωτάνε. «Ποια τράπεζα;»

«Θα δούμε. Όποια προθυμοποιηθεί. Θα με πληρώσει, κι εσείς θα της χρωστάτε μετά, και θα τα κανονίσετε μαζί της.»

Υπέροχα, σκέφτομαι. *Θα χρωστάω κι άλλα…* Γαμώ τα πόδια της Λόρκης, γαμώ!

Οι αεροπειρατές μάς οδηγούν σε μια αποθήκη της βάσης που μυρίζει λάδια και σκουριά, και περιέχει διάφορα μεταλλικά εξαρτήματα, από αεροσκάφη κυρίως. Δεν είναι όλα καινούργια, ούτε όλα σε καλή κατάσταση, παρατηρώ. Οι αεροπειρατές κλείνουν τη διπλή πόρτα της αποθήκης αφήνοντας μια ενεργειακή λάμπα αναμμένη στο ταβάνι για να βλέπουμε, γιατί δεν υπάρχουν παράθυρα εδώ πέρα.

Οι επιβάτες αρχίζουν αμέσως να μιλάνε αναμεταξύ τους, αναστατωμένα, φοβισμένα.

Η Αλκίνια μού λέει, κάπως ανακουφισμένα νομίζω: «Ευτυχώς θα μας αφήσουν να φύγουμε.»

«Ναι,» αποκρίνομαι, «όταν, και αν, καταφέρουν να συνεννοηθούν με κάποια τράπεζα.»

«Τι εννοείς; Φοβάσαι ότι…; Ότι μπορεί να μην καταφέρουν να συνεννοηθούν και τελικά να μας σκοτώσουν;»

«Αυτοί οι άνθρωποι είναι πρώην Παντοκρατορικοί, Αλκίνια. Ποια τράπεζα νομίζεις ότι θα θέλει νάχει συναναστροφές μαζί τους;»

Η Αλκίνια ξεροκαταπίνει· τρόμος καθρεπτίζεται στα μάτια της· γλείψει νευρικά τα χείλη. «Ναι αλλά… αλλά…»

Αναστενάζω, και κοιτάζω τριγύρω, ψάχνοντας για τον πιλότο, τη δεύτερη πιλότο, τον αεροσυνοδό, και τον αερομάγο (όπως λένε, εν μέρει ειρωνικά, τους μάγους που ρυθμίζουν την ενεργειακή ροή αεροπλάνων ως μόνιμη δουλειά). Δεν τους βρίσκω πουθενά. Όπως το περίμενα. Από την αρχή δεν πίστευα ότι είχαν έρθει μαζί μας. Ο αρχηγός των πειρατών μάλλον μ'αυτούς θα συνεννοηθεί: μάλλον αυτούς – ή έναν, δυο απ' αυτούς – θα στείλει για να κάνουν συμφωνία με κάποια τράπεζα. Πράγμα που, βέβαια, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι η συμφωνία θα επιτευχθεί...

Κάθομαι πάνω σ'ένα μεγάλο φτερό αεροσκάφους. Τι θα έκανε ο Κριτόλαος, σε μια τέτοια περίπτωση; αναρωτιέμαι. Τι θα έκανε η Σαμάνθα;

Η Αλκίνια με ρωτά, κομπιάζοντας: «Νομίζεις... νομίζεις ότι υπάρχει πιθανότητα να μας σκοτώσουν;» Τα μάτια της είναι βουρκωμένα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίνομαι, κοιτάζοντας τις πυκνές σκιές της αποθήκης ανάμεσα στους αεροναυτικούς εξοπλισμούς και μηχανισμούς.

Η Αλκίνια κάθεται πλάι μου, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω της. Δάκρυα κυλάνε στα μάγουλά της.

Αγκαλιάζω τους ώμους της. «Μην ανησυχείς· κάτι θα γίνει.»

Μετά από λίγο, ενώ οι φωνές των επιβατών έχουν ελαττωθεί σε ένταση και σε πλήθος, βλέπω την Κλεισμένη να παρουσιάζεται μπροστά μου.

«Η γάτα σου!» λέει η Αλκίνια, ξαφνιασμένη.

Αν είναι δυνατόν... σκέφτομαι. Ήρθε εδώ χρησιμοποιώντας τις υπερδιαστασιακές της δυνάμεις; Ή βρήκε άλλο δρόμο;

«Κλεισμένη...» μουρμουρίζω, και η γάτα νιαουρίζει σαν σε χαιρετισμό, μοιάζοντας να χαμογελά πίσω απ'τα μουστάκια της.

Ας μην αρχίσουμε αμέσως να κάνουμε τρελές υποθέσεις, λέω στον εαυτό μου· και, γνέφοντας στην Αλκίνια να μείνει σιωπηλή, σηκώνομαι από το φτερό και βαδίζω προσεχτικά ανάμεσα στους αεροναυτικούς εξοπλισμούς, μέσα στις πυκνές σκιές. Η διαφημίστρια με ακολουθεί, το ίδιο κι η γάτα.

Δεν είναι δύσκολο να εντοπίσω τη σχισμάδα στο τοίχωμα της αποθήκης. Επειδή είναι σκοτεινά, το φως της ημέρας που περνά φαίνεται εύκολα.

«Από εδώ ήρθες, ε;» λέω, γονατίζοντας μπροστά στη σχισμάδα που είναι σίγουρα αρκετά μεγάλη για να χωρέσει γάτα αλλά ούτε κατά διάνοια αρκετά μεγάλη για να χωρέσει άνθρωπος.

Κοιτάζοντας από μέσα της, παρατηρώ τη βάση. Παρατηρώ πού είναι τι. *Αυτά τα οχήματα που βρίσκονται σταθμευμένα εκεί πέρα, ίσως θα μπορούσαν να φανούν χρήσιμα,* σκέφτομαι. *Ίσως…*

Ο αρχηγός των αεροπειρατών δεν φαίνεται πουθενά, ούτε ο πιλότος και το υπόλοιπο πλήρωμα του αεροπλάνου μας. Το ίδιο το αεροπλάνο βρίσκεται εκεί όπου το προσγείωσαν, και κάμποσοι φρουροί στέκονται σε διάφορα σημεία της βάσης. Κανένας, όμως, μπροστά από το τοίχωμα της αποθήκης όπου υπάρχει η σχισμάδα.

Αγγίζω το τοίχωμα προσπαθώντας να καταλάβω από τι υλικό είναι. Κάτι το μεταλλικό, αναμφίβολα, και δεν μου φαίνεται και πολύ σκληρό. Θα μπορούσα, άραγε, να μεγαλώσω αυτή τη σχισμάδα κάπως ώστε να περάσουμε και να δραπετεύσουμε;

«Τι κοιτάζεις;» ψιθυρίζει η Αλκίνια, γονατισμένη πλάι μου αλλά μη μπορώντας να δει μέσα από τη σχισμάδα. Δύο άνθρωποι είναι αδύνατον να δουν μαζί από μέσα της: είναι τόσο μικρή.

«Διάφορα…» αποκρίνομαι συλλογισμένα.

Η Αλκίνια ξεροκαταπίνει. «Μπορούμε… μπορούμε να φύγουμε;»

«Μην πεις σε κανέναν γι’αυτό εδώ,» δείχνω τη σχισμάδα, «εντάξει;»

Η Αλκίνια νεύει καταφατικά μες στις σκιές.

«Τσιμουδιά,» τονίζω.

«Εντάξει,» συμφωνεί.

Σηκώνομαι όρθιος και απομακρυνόμαστε από το τοίχωμα της αποθήκης, επιστρέφοντας στο μεγάλο φτερό όπου καθόμασταν πριν. Η Κλεισμένη κρύβεται κάτω από το φτερό, πίσω από τα πόδια μου, σαν να έχει καταλήξει ότι είναι καλύτερα οι άλλοι επιβάτες να μην τη δουν.

Περιμένουμε μέσα στην αποθήκη χωρίς να κάνουμε καμια κίνηση για να δραπετεύσουμε, κι όταν η Αλκίνια με ρωτά ψιθυριστά στ’αφτί

«Τι θα γίνει μ’εκείνο το άνοιγμα;» της κάνω πάλι νόημα να σωπάσει. Αν είναι να φύγω από εδώ δεν σκοπεύω να φύγω μαζί με τους υπόλοιπους κρατούμενους. Δε νομίζω ότι είναι *εφικτό* να φύγω μαζί με τους υπόλοιπους κρατούμενους.

Ύστερα από μερικές ώρες, η διπλή πόρτα της αποθήκης ανοίγει και πειρατές μπαίνουν, ορισμένοι κρατώντας όπλα σε ετοιμότητα, ορισμένοι φέρνοντάς μας χάρτινα πιάτα με φαγητό και χάρτινα ποτήρια με νερό. Οι επιβάτες του αεροπλάνου τούς ρωτάνε τι έγινε, τι λέει ο αρχηγός τους, πότε θα τους ελευθερώσουν, πού είναι ο πιλότος και οι άλλοι του πληρώματος– Αλλά οι αεροπειρατές τούς διακόπτουν απότομα, λέγοντάς τους να βγάλουν το σκασμό· κι αφού μας δίνουν το φαγητό, φεύγουν από την αποθήκη κλειδώνοντάς την ξανά. Οι πάντες βρίσκονται σε αναστάτωση, όμως προσπαθούν να φάνε λίγο. Κι όταν θέλουν να κατουρήσουν χρησιμοποιούν, κυρίως, μια από τις γωνίες της αποθήκης, πίσω από κάτι παλιούς εξοπλισμούς – ευτυχώς, όχι από τη μεριά όπου βρίσκεται το στενό άνοιγμα από το οποίο μπήκε η Κλεισμένη.

Ο χρόνος κυλά, και το ρολόι μου μου λέει πως το βράδυ πλησιάζει. Η Αλκίνια βγάζει τα μποτάκια της και τρίβει τα καλτσοντυμένα πόδια της, καθισμένη στο μεγάλο φτερό. «Να σε βοηθήσω;» προτείνω, κι εκείνη χαμογελά χαριτωμένα και δεν φέρνει αντίρρηση. Ξαπλώνει επάνω στο φτερό και παίρνω τα πόδια της στα γόνατά μου, μαλάσσοντας τα πέλματα και τις κνήμες. Αυτό φαίνεται να τη χαλαρώνει και να την ευχαριστεί. Η Κλεισμένη εξακολουθεί να είναι κρυμμένη κάτω από το φτερό, στο σκοτάδι. Δεν ξέρω αν κανένας από τους συγκρατούμενούς μου την έχει προσέξει, αλλά, αν την έχει προσέξει, δεν έχει πει τίποτα.

Ένας από τους επιβάτες πλησιάζει ατενίζοντας εμένα και την Αλκίνια με μάλλον επικριτικό ύφος. «Δεν κάνουμε διακοπές εδώ,» μας λέει. «Καταλαβαίνετε πού έχουμε μπλέξει;»

Η Αλκίνια, ακόμα ξαπλωμένη πάνω στο φτερό, συνοφρυώνεται και κάνει να πάρει καθιστή θέση, αλλά τη σταματώ κρατώντας τα πόδια της δυνατά. «Τι πρόβλημα έχεις;» ρωτάω τον συνεπιβάτη μας.

«Μπορεί να μας σκοτώσουν σε λίγο αυτοί εκεί έξω!» κάνει απότομα εκείνος – ένας τύπος με κατάλευκο δέρμα, γκρίζα μούσια, και κοντοκουρεμένα μαλλιά, που φορά γυαλί μόνο στο δεξί μάτι.

«Μην ανησυχείς,» του λέω, «δε μας σκοτώνουν όταν πιστεύουν ότι μπορούν να βγάλουν λεφτά από εμάς. Αλλά, ακόμα κι αν σκοπεύουν να σε σκοτώσουν, είναι ανάγκη να περάσεις τις τελευταίες σου ώρες γκρινιάζοντας;»

Ο άντρας με κοιτάζει με έκδηλη αποστροφή και απομακρύνεται μουρμουρίζοντας. Από την αρχή που μας έφεραν εδώ, στην τσίτα ήταν· τον είχα προσέξει.

Η Αλκίνια γελά σιγανά. «Έχει κάποιο δίκιο όμως,» μου λέει.

«Κι εγώ δεν έχω;» λέω.

Οι αεροπειρατές ξανάρχονται όταν έχει νυχτώσει για τα καλά, για να μας φέρουν πάλι φαγητό και νερό. Περισσότερο νερό από την προηγούμενη φορά: αφήνουν ένα ολόκληρο μεταλλικό βαρέλι μέσα στην αποθήκη. Κι όταν οι συγκρατούμενοί μου αρχίζουν τις ερωτήσεις, τους λένε να το βουλώσουν. Μετά φεύγουν κλείνοντας τη δίφυλλη πόρτα.

«Δε νομίζω να ξανάρθουν,» λέω στην Αλκίνια, η οποία τώρα είναι καθισμένη οκλαδόν πλάι μου επάνω στο μεγάλο φτερό.

«Θα… κινηθούμε;»

«Υπομονή,» της λέω πίνοντας μια γουλιά από το νερό στο χάρτινο ποτήρι μου.

Η Κλεισμένη νιαουρίζει κάτω απ’το φτερό.

Σηκώνομαι όρθιος, με το ποτήρι στο χέρι, και βαδίζω ανάμεσα στους αεροναυτικούς εξοπλισμούς και μηχανισμούς, αναζητώντας κάτι που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω για να μεγαλώσω τη σχισμάδα στο τοίχωμα και κάτι που θα μπορούσα να πάρω μαζί μου ως όπλο. Το δεύτερο το βρίσκω πιο εύκολα από το πρώτο. Δύο μικροί έλικες με αρκετά αιχμηρές άκρες ώστε να είναι επικίνδυνοι. Τους παίρνω και τους δύο – έναν για εμένα και έναν για την Αλκίνια – τους περνάω στην πίσω μεριά της ζώνης μου. Συνεχίζω την αναζήτησή μου ανάμεσα στους εξοπλισμούς και, σύντομα, έχω την επιθυμία να κατουρήσω. Κρυμμένος πίσω από μια πελώρια μηχανή αεροσκάφους,

ανοίγω το παντελόνι μου και κατουράω. Το βλέμμα μου πηγαίνει στη μηχανή, και διακρίνω κάτι ενδιαφέρον: ένα από τα έμβολα έχει φύγει από τη θέση του, και μοιάζει αρκετά βαρύ και συμπαγές. Θα μπορούσε, άραγε, να μου φανεί χρήσιμο;

Ακούω ένα σιγανό νιαούρισμα από δίπλα. Γυρίζοντας βλέπω την Κλεισμένη.

«Κάνουμε μπανιστήρι;» της λέω κλείνοντας ξανά το παντελόνι μου.

Πιάνω το έμβολο και το τραβάω από τη μηχανή. Βγαίνει χωρίς πολύ δυσκολία. Και είναι, πράγματι, βαρύ και συμπαγές. Πιο ισχυρό, νομίζω, από το μέταλλο του τοιχώματος της αποθήκης.

Το παίρνω μαζί μου και πηγαίνω προς τη σχισμάδα, καλυμμένος πίσω από αεροναυτικούς εξοπλισμούς και μέσα σε πυκνές σκιές και σκοτάδι. Φτάνοντας εκεί, αφήνω κάτω το έμβολο καθώς και τους δύο μικρούς έλικες και επιστρέφω στην Αλκίνια. Η Κλεισμένη με ακολουθεί διαρκώς.

«Τι έγινε;» με ρωτά η Αλκίνια, μοιάζοντας αγχωμένη.

Κάθομαι στο φτερό, πλάι της, κι αρχίζω να τρώω από το πιάτο που μέχρι στιγμής δεν είχα καν αγγίξει. «Εντάξει,» της λέω. Το φαγητό είναι χάλια, διαπιστώνω: κρεατόσουπα βρομερή και άνοστη. Η Αλκίνια παρατηρώ ότι έχει αφήσει το δικό της πιάτο παραδίπλα ύστερα από μερικές μπουκιές.

«Θα φύγουμε δηλαδή;» με ρωτά, ψιθυριστά.

«Ελπίζω,» της απαντώ, στον ίδιο τόνο.

Όταν οι συγκρατούμενοί μας έχουν πέσει για ύπνο και οι περισσότεροι φαίνεται όντως να κοιμούνται, εμείς σηκωνόμαστε από το μεγάλο φτερό και γλιστράμε μέσα στις σκιές, πηγαίνοντας πίσω από αεροναυτικούς εξοπλισμούς και στη σχισμάδα του τοιχώματος της αποθήκης. (Η Κλεισμένη, φυσικά, μας ακολουθεί, σιωπηλή σαν σκιά, γρήγορη σαν νυχτερινή αύρα.) Δίνω στην Αλκίνια τον έναν από τους δύο μικρούς έλικες λέγοντάς της να τον χρησιμοποιήσει ως όπλο αν χρειαστεί. Τον άλλο τον περνάω στην πίσω μεριά της ζώνης μου.

Γονατίζω μπροστά στη σχισμάδα και κοιτάζω έξω. Η βάση είναι ήσυχη μες στη νύχτα. Και τα οχήματα είναι σταθμευμένα σε σημείο όπου πιστεύω ότι μπορώ άνετα να φτάσω αν κινηθώ γρήγορα.

Φρουροί από τη μεριά μου δεν φαίνεται να υπάρχουν. Στην είσοδο της βάσης, όμως, έχει ένα φυλάκιο που κάθε άλλο παρά εγκαταλειμμένο μοιάζει. Ευτυχώς, η πύλη πλάι του δεν είναι πολύ ισχυρή. Όποιοι έφτιαξαν τη βάση δεν περίμεναν να πολιορκηθεί· πίστευαν στη μυστικότητα. Η πύλη είναι ένα απλό κιγκλίδωμα. Τα περισσότερα οχήματα που βλέπω στον χώρο στάθμευσης θα μπορούσαν εύκολα να τη σωριάσουν αν πέσουν με φόρα επάνω της· είναι θωρακισμένα.

«Τι γίνεται;» με ρωτά η Αλκίνια. «Όλα εντάξει;»

«Ναι.»

Πιάνω το βαρύ έμβολο από κάτω και, κρατώντας το γερά, το βάζω μέσα στη σχισμάδα. Το πιέζω στο πλάι σαν να ήταν μοχλός. Αισθάνομαι το μέταλλο του τοιχώματος να υποχωρεί, και αυξάνω τη δύναμη με την οποία πιέζω, ρίχνοντας το βάρος μου επάνω στο έμβολο. Η σχισμάδα μεγαλώνει. Αλλά δεν είναι ακόμα αρκετά μεγάλη για να χωρέσει άνθρωπος. Πιέζω κι άλλο, τρίζοντας τα δόντια. Και η Αλκίνια τώρα έρχεται να με βοηθήσει, πιάνοντας κι εκείνη το έμβολο και σπρώχνοντας. Η σχισμάδα μεγαλώνει περισσότερο–

Το έμβολο φεύγει απ'τη θέση του, και καταλήγω στο έδαφος, με την Αλκίνια επάνω μου και τον γοφό της πλάι στον δικό μου. Η αίσθησή της είναι ευχάριστη, αλλά τώρα έχουμε άλλα προβλήματα. Σηκωνόμαστε αμέσως κι οι δύο. Βλέπουμε ότι η σχισμάδα τώρα είναι αρκετά μεγάλη, γι'αυτό κιόλας το έμβολο έφυγε απ'τη θέση του. Κοιτάζοντας μέσα από το άνοιγμα παρατηρώ πως κανένας φρουρός δεν έρχεται προς το μέρος μας: κανένας δεν έχει προσέξει ότι κάτι περίεργο συνέβη στο τοίχωμα.

Λέω στην Αλκίνια ότι θα βγω πρώτος και μετά εκείνη θα μ'ακολουθήσει, θα έρχεται συνεχώς πίσω μου, δεν θα βαδίζει αλλού. Η διαφημίστρια γνέφει καταφατικά δείχνοντας αγχωμένη. «Και να κρατάς το όπλο σου σε ετοιμότητα,» της λέω πιάνοντας τον μικρό έλικα από το πάτωμα, όπου τον έχει αφήσει. Η Αλκίνια γνέφει ξανά και παίρνει τον έλικα στα χέρια της.

Σκύβω και προσπαθώ να περάσω μέσα από τη σχισμάδα. Αισθάνομαι το πανωφόρι μου να πιάνεται στις άκριες, αλλά σύντομα καταφέρνω να βγω από την αποθήκη, και η Αλκίνια δεν αργεί να βγει επί-

σης, με περισσότερη ευκολία απ'ό,τι εγώ, νομίζω. Η Κλεισμένη έρχεται μετά σαν να κάνει περίπατο, βαριεστημένα.

Διασχίζουμε γρήγορα το διάστημα που μας χωρίζει από τον χώρο στάθμευσης των οχημάτων και σταματάμε σε μια από τις πλευρές του χαμηλού τείχους του, γονατισμένοι. Στην άλλη μεριά, όπου είναι και η είσοδος, στέκεται μια φρουρός με το τουφέκι της αγκαλιά, καπνίζοντας.

Σκαρφαλώνω το χαμηλό τείχος όταν έχει την πλάτη της στραμμένη προς εμάς, και μετά βοηθάω και την Αλκίνια να σκαρφαλώσει, αν και δε νομίζω ότι πραγματικά χρειαζόταν καμια βοήθεια. Η Κλεισμένη μάς ακολουθεί καθώς, σκυμμένοι, πλησιάζουμε ένα σκεπαστό, τετράκυκλο όχημα και ανεβαίνουμε.

Η Αλκίνια αναστενάζει σαν να βγάζει από μέσα της μια ανάσα που κρατούσε εδώ και πολλή ώρα.

Τα κλειδιά του οχήματος είναι σε μια θυρίδα της κονσόλας του, όπως το περίμενα. Ξεκλειδώνω τη μηχανή και το ενεργοποιώ. Μουγκρίζει και δονείται γύρω μας.

Η φρουρός γυρίζει, ξαφνιασμένη, να δει τι συμβαίνει.

Πατάω το πετάλι και στρίβω το τιμόνι, βγάζοντας το όχημα από τη θέση του ανάμεσα στα υπόλοιπα και οδηγώντας το προς την έξοδο. Η φρουρός παραμερίζει αμέσως, μην επιχειρώντας να υψώσει το όπλο της για να μας πυροβολήσει· μάλλον δεν είναι σίγουρη τι συμβαίνει.

Επωφελούμαι από τον δισταγμό της φυσικά, οδηγώντας προς την πύλη της βάσης.

«Ανοίξτε!» φωνάζω απ'το παράθυρο. «Ανοίξτε, γρήγορα!» ελπίζοντας πως θα μπερδέψω τους φρουρούς στο φυλάκιο και θα με υπακούσουν.

Δεν μπερδεύονται, όμως. «Ε, στάσου!» φωνάζει ένας. «Σταμάτα! Τι γίν–;»

Δεν σταματώ, ασφαλώς· σανιδώνω το πετάλι κάτω από το πόδι μου κάνοντας τους μεταλλικούς τροχούς να τρίξουν, και το όχημά μου συγκρούεται με την κλειστή καγκελωτή πύλη. Το τράνταγμα είναι έντονο, αλλά, όπως το περίμενα, το όχημα αποδεικνύεται ισχυρό-

τερο από την πύλη: τη σωριάζει και περνάμε, ενώ πίσω μας πυροβολισμοί αντηχούν.

«Θεοί!» λέει η Αλκίνια. «*Θεοί!*» Και γελά σαν τρελή, κοιτάζοντας πίσω, καθώς εγώ οδηγώ μέσα στην ορεινή περιοχή ανάβοντας τους προβολείς του οχήματος για να μη μας ρίξω σε κανέναν γκρεμό.

Η Κλεισμένη γρυλίζει και νιαουρίζει αναστατωμένα.

Όταν το αεροπλάνο μας είχε βγει από την πορεία του, όταν οι αεροπειρατές μάς οδηγούσαν προς τη βάση τους, κοίταζα έξω από το παράθυρό μου και, από τη θέση του ήλιου, είχα καταλάβει την κατεύθυνση που μας πήγαιναν. Υποθέτω, λοιπόν, ότι τώρα πρέπει να είμαστε τουλάχιστον εκατό χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της δημοσιάς που, διασχίζοντας τη Ραχοκοκαλιά, ενώνει τη Θακέρκοβ με την Αγκένροβ. Ή, μάλλον, γύρω στα εκατό-πενήντα χιλιόμετρα· κάναμε κανένα μισάωρο να φτάσουμε εδώ, έτσι δεν είναι; Όπως και νάχει, αυτό σημαίνει ότι βρισκόμαστε μες στη μέση του πουθενά, με βουνά παντού γύρω μας και εχθρούς στο κατόπι μας.

Ο μοναδικός μας φίλος είναι, επί του παρόντος, το σκοτάδι της νύχτας, και δεν του φερόμαστε καθόλου καλά με τους προβολείς μας αναμμένους. Μόλις κάποιο ελικόπτερο απογειωθεί από τη βάση, αμέσως θα μας εντοπίσει. Από την άλλη, αν σβήσω τους προβολείς, θα γκρεμοτσακιστούμε. Το όχημά μας μετά δυσκολίας διασχίζει ετούτες τις άτσαλες περιοχές· οι μεγάλοι, ατρακτοειδείς τροχοί του γρυλίζουν, τρίζουν, και αναπηδάνε πάνω στις πέτρες.

Πρέπει να το αφήσουμε όπου νάναι, σκέφτομαι, *αλλά ας απομακρυνθούμε πρώτα όσο το δυνατόν περισσότερο.*

«Κοίτα ψηλά, Αλκίνια,» λέω, «στον ουρανό. Και πες μου μόλις δεις αεροσκάφος.»

«Θα μας κυνηγήσουν, νομίζεις;»

«Έχεις καμια αμφιβολία;»

Όταν φτάνω, σύντομα, σ'ένα μέρος που είναι πολύ άτσαλο, ακόμα και για το όχημά μας, και δεν έχουμε δει μέχρι στιγμής κανένα ελικόπτερο ή αεροπλάνο από πάνω μας, πατάω το φρένο και σταματάμε. Σβήνω τους προβολείς. Ανοίγω όλες τις θυρίδες της κονσόλας του οχήματος και ψάχνω μέσα. Βρίσκω ένα πιστόλι με ξιφολόγχη επάνω

(σπάνιο πράγμα), δύο γεμιστήρες, κι ένα ζευγάρι κιάλια· τα παίρνω όλα, βάζοντάς τα μέσα στο πανωφόρι μου. Σηκώνομαι από τη θέση του οδηγού και πηγαίνω στην πίσω μεριά του οχήματος, η οποία είναι ολόκληρη αποθηκευτικός χώρος, χωρίς καθίσματα.

«Τι κάνεις;» μου λέει η Αλκίνια. «Γιατί σταματήσαμε;»

«Γιατί εδώ πρέπει ν'αφήσουμε το όχημα,» απαντώ ενώ ψάχνω, αρχίζοντας να βρίσκω διάφορα πιθανώς χρήσιμα πράγματα.

«*Τι!* Γιατί να το αφήσουμε; Πώς θα φύγουμε; Θα μας πιάσουν, Βατράνε!»

«Αν συνεχίσουμε να οδηγούμε με τους προβολείς αναμμένους είναι που θα μας πιάσουν,» της λέω, ενώ παίρνω δύο σάκους από τον αποθηκευτικό χώρο του οχήματος, μια κουλούρα σχοινί, μια ενεργειακή φιάλη, δύο καπέλα, δύο κάπες, έναν φακό, δύο μεγάλα μαχαίρια, ένα σπαθί, και δύο υπνόσακους.

«Θα φύγουμε με τα πόδια;» με ρωτά η Αλκίνια· κι όταν δεν της απαντώ: «Θα διασχίσουμε τα βουνά *βαδίζοντας;*»

Της δίνω τον έναν σάκο, μέσα στον οποίο έχω βάλει το σχοινί, τις κάπες, και τα καπέλα. «Ναι. Πάμε.» Βγαίνω από το όχημα, παίρνοντας τα υπόλοιπα πράγματα μαζί μου.

Η Αλκίνια και η Κλεισμένη μ'ακολουθούν. Δίνω στην πρώτη το σπαθί κι ένα από τα μαχαίρια. «Δε μπορούμε να διασχίσουμε τα βουνά!» μου λέει. «Θα σκοτωθούμε!»

Αυτό που με προβληματίζει κυρίως είναι ότι δεν βρήκα καθόλου νερό ή φαγητό μέσα στο όχημα. «Θα τα καταφέρουμε,» της αποκρίνομαι, ξεκινώντας να βαδίζω. «Με το όχημα θα μας εντόπιζαν πολύ εύκολα–»

Εκείνη τη στιγμή ακούμε δυνατούς έλικες στον ουρανό από πάνω μας.

«Πάμε!» λέω, και απομακρυνόμαστε από το τροχοφόρο, τρέχοντας μέσα στο σκοτεινό ορεινό τοπίο.

Μας οδηγώ νότια μέσα στη Ραχοκοκαλιά, πιστεύοντας ότι προς αυτή την κατεύθυνση θα βγούμε πιο γρήγορα από τα βουνά, κι αν οι υπο-

λογισμοί μου είναι σωστοί θα φτάσουμε κοντά στις ράγες του τρένου που ενώνουν τη Μέλβερηθ με την Αγκένροβ.

Είναι χειμώνας ακόμα, αν και προς το τέλος του, και κάνει κρύο στα βουνά. Ορισμένα μέρη, πιο ψηλά από εκεί όπου ταξιδεύουμε εμείς – πιο ψηλά ακόμα κι από εκεί όπου ήταν η βάση των αεροπειρατών – φαίνονται χιονισμένα. Φοράμε συνεχώς τα πανωφόρια μας και πάνω από τα πανωφόρια τις κάπες που βρήκαμε στο στρατιωτικό όχημα.

Οι αεροπειρατές δεν εγκαταλείπουν σύντομα την αναζήτηση για εμάς. Συχνά-πυκνά βλέπουμε ελικόπτερα να πετάνε στους ουρανούς, ψάχνοντας. Βλέπουμε ακόμα και γρυποκαβαλάρηδες – τέσσερις στο σύνολό τους, νομίζω. Αν και όταν ήμασταν στη βάση δεν είχα δει πουθενά γρύπες σταβλισμένους· μάλλον ήταν από την άλλη μεριά της αποθήκης, όχι από εκεί όπου μπορούσα να κοιτάξω μέσα από τη σχισμάδα.

Την πρώτη νύχτα – τη νύχτα που έχουμε δραπετεύσει – δεν κοιμόμαστε καθόλου· συνεχίζουμε να ταξιδεύουμε ώς τα ξημερώματα, και τότε ξεκουραζόμαστε μέσα σε μια σπηλιά, κουκουλωμένοι στους υπνόσακούς μας, με τα όπλα μας έτοιμα και τ'αφτιά μας τεντωμένα. Κανένας δεν μας πλησιάζει.

Τις επόμενες νύχτες τις περνάμε σε σπηλιές πάλι και σε κοιλώματα των βράχων, που δεν είναι καθόλου λίγα στις περιοχές που διασχίζουμε. Τα παπούτσια μου – που δεν είναι φτιαγμένα για τέτοιες πεζοπορίες – δεν αργούν να διαλυθούν μέσα στο ορεινό τοπίο και τα πόδια μου να γεμίσουν πληγές. Τα μποτάκια της Αλκίνιας καταλήγουν στην ίδια κατάσταση. Ευτυχώς, όμως, εξακολουθούμε να μπορούμε να βαδίσουμε. Δεν έχουμε κι άλλη επιλογή, άλλωστε...

Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η εύρεση τροφής. Νερό βρίσκουμε σε διάφορα ρέματα και πηγές, και είναι φρέσκο και δροσερό – πολύ πιο δροσερό απ'ό,τι θα θέλαμε, ίσως: τα δόντια μου παγώνουν κάθε φορά που πίνω. Φαγητό, όμως, δεν είναι το ίδιο εύκολο να βρούμε. Κανένας απ'τους δυο μας δεν γνωρίζει πώς να κυνηγά, και ούτε τους καρπούς που βλέπουμε στα δέντρα ξέρουμε αν μπορούμε να τους εμπιστευτούμε.

«Θα ψοφήσουμε της πείνας,» μου λέει η Αλκίνια, την τρίτη ημέρα, διπλωμένη μέσα στον υπνόσακό της. «Έπρεπε να είχαμε φάει εκείνα τα κουκουνάρια που βρήκαμε χτες. Θα πεθάνουμε.»

Το μεσημέρι βρίσκουμε κι άλλα κουκουνάρια στα δέντρα, κι αυτή τη φορά τα τρώμε, είτε είναι καλά είτε όχι. Δεν παθαίνουμε τίποτα, έτσι παίρνουμε μαζί μας όσα μπορούμε προτού συνεχίσουμε.

Οι γρυποκαβαλάρηδες αποδεικνύονται επικινδυνότεροι από τα ελικόπτερα. Τα αεροσκάφη περνάνε γρήγορα και φεύγουν· αυτοί, όμως, κινούνται πιο αργά και πιο χαμηλά, παρατηρούν πιο προσεχτικά. Τους βλέπω να κρατάνε κιάλια, καθισμένοι στις σέλες των ιπτάμενων θηρίων τους. Παραμένουμε καταχωνιασμένοι όποτε τους διακρίνουμε στους ουρανούς.

Πολλές φορές ακούμε λύκους να αλυχτούν μέσα στα βουνά, μα κανένας δεν μας πλησιάζει μέχρι την πέμπτη ημέρα. Εκείνο το σούρουπο, όμως, καθώς διασχίζουμε μια κατάφυτη περιοχή, μια ολόκληρη αγέλη λύκων έρχεται προς το μέρος μας. Η Αλκίνια γαντζώνεται επάνω μου, τρομοκρατημένη. Την απομακρύνω, για να έχω ελευθερία κινήσεων, καθώς τραβάω το πιστόλι μου. «Το σπαθί σου!» της λέω, αλλά μοιάζει πολύ πανικόβλητη για να καταλάβει τα λόγια μου.

Οι λύκοι ζυγώνουν.

Σημαδεύω έναν και τον πυροβολώ, ξανά και ξανά. Τον γεμίζω σφαίρες, σκοτώνοντάς τον. Οι άλλοι τρομάζουν από τις λάμψεις και τους κρότους και, γυρίζοντας, τρέπονται σε φυγή.

«…Μας – μας άκουσαν;» ψελλίζει η Αλκίνια, και καταλαβαίνω ότι μιλά για τους αεροπειρατές που μας κυνηγάνε. Έχει γίνει πιο υποψιασμένη από παλιά.

«Αν μας άκουσαν, μας άκουσαν,» λέω. Πιάνω το πτώμα του λύκου με το ένα χέρι κι αρχίζω να το σέρνω πίσω μου, βαδίζοντας γρήγορα.

Η Αλκίνια και η Κλεισμένη μ'ακολουθούν.

«Τι το θες αυτό;» με ρωτά η πρώτη.

«Για φαγητό.»

«Θα το φάμε; Θα πάθουμε τίποτα!»

«Χειρότερα απ'ό,τι έχουμε πάθει ήδη;»

Το άλλο πρωί προσπαθώ να γδάρω τον λύκο με το μεγάλο μαχαίρι μου, να βγάλω το τομάρι του από το μαλακό κρέας, και το βρίσκω πολύ πιο δύσκολο απ'ό,τι φανταζόμουν. Δεν είναι, τελικά, όπως στις ταινίες, που κάποιος κάθεται, αρχίζει να γδέρνει το ζώο, και μετά η σκηνή αλλάζει και το κρέας, ως εκ θαύματος, ψήνεται πάνω από μια φωτιά. Φτάνει το μεσημέρι κι ακόμα δεν έχω τελειώσει, καταϊδρωμένος και βουτηγμένος στο αίμα. Η Αλκίνια δεν με πλησιάζει, για προφανείς λόγους. Κοιτάζει τους ουρανούς, χρησιμοποιώντας τα κιάλια μας κάπου-κάπου. «Γρύπες,» μου λέει σε κάποια στιγμή. «Αλλά όχι με καβαλάρηδες. Άγριοι.» Δε με ανησυχεί αυτό· έχουμε πολλές φορές δει άγριους γρύπες. Σπάνια επιτίθενται σε ανθρώπους χωρίς καλό λόγο.

Αποφασίζω, στο τέλος, να πετάξω τον μισό λύκο και να κρατήσω μόνο όσο κατάφερα να καθαρίσω ο οποίος δεν είναι και λίγος. Ανάβω μια φωτιά με τον ενεργειακό αναπτήρα μου και τον ψήνω από πάνω της, ενώ η Αλκίνια συνεχίζει να βρίσκεται σε επιφυλακή. Η Κλεισμένη έχει εξαφανιστεί, αλλά ώσπου να ψηθεί το κρέας επιστρέφει φέρνοντας το δικό της φαγητό: ένα ποντίκι των βουνών πιασμένο ανάμεσα στα δόντια της. Το αφήνει κάτω κι αρχίζει να τρώει, με όρεξη, ρίχνοντάς μου λοξές ματιές.

Την έβδομη ημέρα, ενώ η πείνα και η δίψα μάς θερίζουν, ένας γρυποκαβαλάρης μάς εντοπίζει μέσα στις απογευματινές σκιές των βουνών και μας φωνάζει να σταματήσουμε. Πηγαίνουμε αμέσως και καλυπτόμαστε κάτω από μια πλαγιά. Μας ρίχνει μερικές προειδοποιητικές ριπές με το τουφέκι του, αλλά εκεί όπου είμαστε δεν μπορεί να μας πετύχει.

Ακούω τον γρύπα του να φτεροκοπά, κατεβαίνοντας. Προσγειώνεται.

«Τι θα κάνουμε;» με ρωτά η Αλκίνια, γαντζωμένη στο πλάι μου.

«Βγείτε έξω ήρεμα!» ακούω τη φωνή του αεροπειρατή. «Βγείτε έξω!» Πυροβολεί ξανά. Και δεν μπορεί νάναι μακριά μας. Πρέπει να πλησιάζει βαδίζοντας, απ'ό,τι καταλαβαίνω, έχοντας κατεβεί από τον γρύπα του.

Η Αλκίνια τραβά το σπαθί της. Εγώ κατεβάζω την ασφάλεια του πιστολιού μου. Τα πράγματα, όμως, είναι δύσκολα. Αυτός ο άνθρωπος είναι φονιάς· πρώην Παντοκρατορικός πολεμιστής, κατά πάσα πιθανότητα. Ξέρει να σκοτώνει καλύτερα από εμάς. Το μόνο ίσως που μπορούμε να εκμεταλλευτούμε είναι ότι – υποθέτω – μας θέλει ζωνταν–

Τον ακούω να κραυγάζει ξαφνιασμένος: και μαζί ακούω και δυνατά γρυλίσματα γάτας.

Η Κλεισμένη!

Πετάγομαι έξω απ'την κρυψώνα μας, με το πιστόλι μου υψωμένο με τα δύο χέρια, και πυροβολώ τον αεροπειρατή επανειλημμένα καθώς εκείνος παλεύει να πετάξει την αγριεμένη γάτα από το κεφάλι του. Το πτώμα του σύντομα σωριάζεται στη γη. Το πλησιάζω και του παίρνω όλα τα όπλα και τους γεμιστήρες· τα κιάλια του, επίσης, καθώς και το παγούρι και τις μπότες.

Ακούω ένα κρώξιμο από τ'αριστερά και, γυρίζοντας, αντικρίζω τον γρύπα του γαντζωμένο σ'έναν ψηλό βράχο. Προς στιγμή φοβάμαι ότι θα μου επιτεθεί και σηκώνω, έτοιμο, το τουφέκι του νεκρού αεροπειρατή. Μετά, όμως, το θηρίο χτυπά δυνατά τις φτερούγες του και υψώνεται στους ουρανούς.

Λέω στην Αλκίνια ότι πρέπει να φύγουμε – γρήγορα. Οι άλλοι γρυποκαβαλάρηδες δεν μπορεί νάναι μακριά, και θα δουν τον σελωμένο γρύπα χωρίς αναβάτη.

Απομακρυνόμαστε από το σημείο της σύντομης συμπλοκής κατευθυνόμενοι νότια, ενώ τα πόδια μας πονάνε μέσα στα διαλυμένα υποδήματά μας. Σε κάποια στιγμή βλέπουμε γρυποκαβαλάρηδες στον νυχτερινό ουρανό, αλλά δεν είναι κοντά μας: ψάχνουν στη λάθος περιοχή. Δεν εφησυχάζουμε, όμως· συνεχίζουμε να βαδίζουμε σχεδόν ολόκληρη εκείνη τη νύχτα, και χωνόμαστε σε μια σπηλιά δυο ώρες πριν από την αυγή για να κοιμηθούμε. Εν τω μεταξύ, έχω δώσει τις μπότες του αεροπειρατή στην Αλκίνια· της είναι μεγάλες, αλλά είναι σίγουρα καλύτερες από τα κατεστραμμένα μποτάκια της.

Λίγο προτού με πάρει ο ύπνος σκέφτομαι πως είναι θαύμα το γεγονός ότι δεν έχουμε πάθει πνευμονία – δεν έχουμε ούτε καν κρυολο-

γήσει – τόσες μέρες στα βουνά. Το ανθρώπινο σώμα, ορισμένες φορές, σε εκπλήσσει. Κρύβει τρομερές δυνάμεις, που δεν φανταζόσουν ότι είχες.

Από την άλλη, μπορεί να είμαστε απλά τυχεροί…

Αναρωτιέμαι τι θα νομίζουν για εμένα τα μέλη της Σιδηράς Δυναστείας που με περιμένουν στην Αγκένροβ. Θα μ'έχουν για νεκρό;

Το πρωί της ένατης ημέρας, ενώ απόγνωση έχει αρχίσει να μας κυριεύει – ενώ φοβόμαστε ότι ίσως, τελικά, να μη βγούμε ποτέ από τα βουνά – ενώ η πείνα μάς θερίζει γι'ακόμα μια φορά, και τα πόδια μας πονάνε φριχτά και αιμορραγούν – φτάνουμε στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς και ατενίζουμε αντίκρυ μας τις ράγες του σιδηρόδρομου και, μετά από τις ράγες, τη μεγάλη αμαξιτή δημοσιά.

«Τα καταφέραμε!» λέει η Αλκίνια. «Εδώ δεν θα μας κυνηγήσουν άλλο, έτσι δεν είναι;»

«Μάλλον,» αποκρίνομαι. «Αλλά δεν έχουμε φτάσει στην Αγκένροβ ακόμα. Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να πάμε σε κάποια περιοχή με σταθμό, για να πάρουμε το τρένο.»

Η Αλκίνια συμφωνεί, κι αρχίζουμε να κατεβαίνουμε τους πρόποδες των βουνών.

Διαφήμιση στην *ΠανΣεργήλιο*, εφημερίδα που κυκλοφορεί σ’όλη τη Σεργήλη:

****

<u>ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΕΥΡΕΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΩΣΗΣ</u>

ΚΑΛΟΠΟΔΟΣ

Βρίσκουμε άτομα χαμένα στη θάλασσα και στην ύπαιθρο – στα βουνά, στα δάση, ακόμα και στις νότιες ερήμους. Μόνο ανθρώπους χαμένους στο Πορφυρό Κενό δεν αναλαμβάνουμε να βρούμε. Έχουμε στη διάθεσή μας εξελιγμένα ελικόπτερα, πλοιάρια, γρυποκαβαλάρηδες, δύτες, ορειβάτες, και μάγους.

<u>Τηλ. κώδικες</u>
Νέσριβεκ: < Χ Χ Χ Χ < Π Ι – Π Ι >
Άντχορκ: > Χ Χ Χ Χ < Ι Π – Ι Π <
Νίρβεκ: Π [Ι Ι Ι Ι] Π Χ Χ Χ Χ
Μέλβερηθ: Χ [Π Π Π Π] Χ Ι Ι Ι Ι
Αγκένροβ: < Π Π Π Π >] Ι Ι Ι Ι [

ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Όταν έχει αρχίσει να σουρουπώνει φτάνουμε σε μια μικρή πόλη με σιδηροδρομικό σταθμό και περιμένουμε εκεί για το τρένο. Οι αεροπειρατές, ευτυχώς, δεν μας πήραν τα λεφτά που είχαμε επάνω μας, τα οποία δεν ήταν και πολλά, έτσι έχουμε να πληρώσουμε για να φάμε στο τοπικό πανδοχείο και να κλείσουμε ένα δίκλινο δωμάτιο. Το επόμενο πρωί, αγοράζοντας εισιτήρια, επιβιβαζόμαστε στον σιδηρόδρομο και συγχρόνως διαπιστώνουμε ότι με το ζόρι μπορούμε να βαδίσουμε. Τόσες μέρες στα βουνά είναι σαν ο οργανισμός μας να έχει εξαντλήσει όλες του τις δυνάμεις, και σαν τώρα οι πληγές στα πόδια μας να αποκαλύπτουν την πραγματική τους σοβαρότητα. Μέσα στο τρένο κοιμόμαστε καθώς τα βαγόνια κατευθύνονται ανατολικά, μουγκρίζοντας και γρυλίζοντας επάνω στις ράγες.

Το μεσημέρι, όταν φτάνουμε στην Αγκένροβ, μας ξυπνά ένας φύλακας του τρένου για να βγούμε. «Εδώ σταματάμε,» μας λέει. «Δε μπορείτε να μείνετε μέσα.»

«Δε σκοπεύαμε,» αποκρίνομαι. «Αλλά σ'ευχαριστούμε.»

Ο άντρας χαμογελά και φεύγει, ενώ εγώ και η Αλκίνια σηκωνόμαστε με το ζόρι από τις θέσεις μας και, παραπατώντας, βγαίνουμε από το τρένο και από τον σιδηροδρομικό σταθμό μπαίνοντας στους δρόμους της μεγάλης πόλης. Η Κλεισμένη δεν μοιάζει το ίδιο κουρασμένη μ'εμάς· τα γατίσια πόδια της δεν ταλαιπωρήθηκαν και τόσο από το ταξίδι στα βουνά.

«Πού πηγαίνεις;» με ρωτά η Αλκίνια. «Πού είναι το σπίτι σου; Εδώ μένεις, έτσι;» Έχω την εντύπωση ότι μου ρίχνεται. Έχω την εντύπωση ότι θα μου ριχνόταν από το πανδοχείο, αν είχε περισσότερες δυνάμεις· όμως ήμασταν κι οι δύο εξουθενωμένοι – και ακόμα δεν έχουμε συνέλθει.

«Όχι ακριβώς,» αποκρίνομαι.

Η Αλκίνια συνοφρυώνεται. «Νόμιζα ότι είπες….» Κομπιάζει.

Κάνω νόημα στον οδηγό ενός επιβατηγού οχήματος που είναι σταθμευμένο εκεί κοντά, κι εκείνος βάζει τους τροχούς του σε κίνηση και έρχεται πλάι στον πεζόδρομο. «Μπείτε,» μας λέει από το παράθυρο. «Σας πάω όπου θέλετε εκτός από τα Φέρνιλγκαν!»

Ανοίγω την πίσω πόρτα κι αφήνω την Αλκίνια να επιβιβαστεί. Αλλά εγώ δεν την ακολουθώ – ξαφνιάζοντάς την. Με κοιτάζει παραξενεμένη· περίμενε, προφανώς, ότι θα πήγαινα μαζί της.

«Πρέπει να φύγω,» της λέω. «Όταν ξαναδείς την Καλλιόπη, τη συνάδελφό σου, πες της ότι ο Ζορδάμης τη χαιρετά.» Και κλείνω την πόρτα, γυρίζοντας κι αρχίζοντας ν'απομακρύνομαι.

Ακούω την Αλκίνια πίσω μου ν'ανοίγει την πόρτα ξανά και να μου φωνάζει: «Εε! Πού πας; Ποιος Ζορδάμης; *Βατράνε!*»

Ενώ η Κλεισμένη με ακολουθεί, φεύγω βαδίζοντας γρήγορα, παρότι τα πόδια μου πονάνε, και μετά τρέχω μερικά μέτρα για να μπω σ'ένα σοκάκι. Κοιτάζω πάνω απ'τον ώμο μου για να δω μήπως η Αλκίνια προσπαθεί να με κυνηγήσει. Αλλά δεν έρχεται, και είμαι σίγουρος πως οι πληγές στα πόδια της είναι που την αποθαρρύνουν κυρίως.

Μα τους θεούς, είμαι ακόμα εξουθενωμένος!

Λίγο παρακάτω από εκεί όπου άφησα την Αλκίνια, βρίσκω ένα επιβατηγό όχημα και ζητάω από την οδηγό να με πάει στην Οδό Ευπρόσιτου.

«Τι έγινε, κύριος;» με ρωτά καθώς οδηγεί. «Φαίνεσαι σα να σε πάτησε φορτηγό.»

«Χειρότερα,» της λέω, αλλά δεν προθυμοποιούμαι να δώσω άλλες εξηγήσεις.

Λοξοκοιτάζοντάς με με τις άκριές των ματιών της, χαμογελά.

Όταν είμαι στην Οδό Ευπρόσιτου, έρχομαι σε επαφή με τους συνδέσμους της Σιδηράς Δυναστείας προσπαθώντας να μάθω ποιος με περίμενε στον Μεγάλο Αερολιμένα της Αγκένροβ πριν από καμια δεκαριά μέρες. Ξαφνιάζονται καθώς καταλαβαίνουν ότι ήμουν στο αεροπλάνο που εξαφανίστηκε. Σύμφωνα με τις πληροφορίες και τις

φήμες που κυκλοφορούν στην Αγκένροβ, κανένας δεν ξέρει τι έγινε το συγκεκριμένο αεροπλάνο, και πολλοί υποθέτουν ότι όλοι οι επιβάτες του είναι νεκροί.

Αναρωτιέμαι αν αυτό σημαίνει πως ο αρχηγός των αεροπειρατών δεν έχει ακόμα κάνει καμια συνεννόηση με τράπεζα, ή αν δεν *μπορεί* να κάνει τελικά συνεννόηση με τράπεζα. Ή μήπως όλα όσα μάς είπε ήταν παραμύθι; Ίσως εξαρχής να σκόπευε να πάρει τα λύτρα αλλά να *μην* ελευθερώσει τους αιχμαλώτους, να τους σκοτώσει. Πράγμα που δεν θα με παραξένευε καθόλου, τώρα που το καλοσκέφτομαι, γιατί οι αεροπειρατές σίγουρα δεν θα ήθελαν κάποιος να αποκαλύψει τη θέση της βάσης τους μέσα στη Ραχοκοκαλιά. Αφού εγώ κατάλαβα στο περίπου πού βρισκόμασταν, δε θα το είχαν πιθανώς καταλάβει κι άλλοι; Ειδικά ο πιλότος και το πλήρωμά του;

Αυτές, όμως, δεν είναι οι μόνες πιθανές εξηγήσεις γιατί κανένας δεν έχει μάθει τι συνέβη στο αεροπλάνο. Μπορεί ο αρχηγός των αεροπειρατών και ο πιλότος να διαφώνησαν σε κάτι, κι αυτό να οδήγησε στον θάνατο ή στη μακροχρόνια φυλάκιση του πληρώματος και των επιβατών. Ή μπορεί οι αεροπειρατές να σκοπεύουν ακόμα και να τους πάνε σε άλλη διάσταση για να τους πουλήσουν ως δούλους – έχω ακούσει ότι συμβαίνει.

Όπως και νάχει, αισθάνομαι ολοένα και πιο έξυπνος – και τυχερός – που δεν έμεινα εκεί περισσότερο απ'ό,τι χρειαζόταν. Και συνειδητοποιώ ότι, μάλλον, το χρωστάω στην Κλεισμένη. Αν εκείνη δεν είχε μπει από τη σχισμάδα στον τοίχο, ακόμα φυλακισμένος θα ήμουν στην αποθήκη των αεροπειρατών – ή νεκρός.

Από τους συνδέσμους της Σιδηράς Δυναστείας μαθαίνω σύντομα ότι ένας άνθρωπος του Τάρνελκωφ ήταν να έρθει να με παραλάβει από τον Μεγάλο Αερολιμένα: ο Αύγουστος. Ο ίδιος που είχα συναντήσει μαζί με τον Φοίβο, τη Θάρφι, και τον Αλεπούδο. Αυτός που μας ζήτησε να απαγάγουμε τη δημοσιογράφο Μοιράνθη Καλόγαιη. Καμια δεκαριά μήνες πρέπει νάχουν περάσει από τότε, αν δεν κάνω λάθος· ήταν καλοκαίρι, και τώρα είναι τέλη του χειμώνα. Μου μοιάζει, όμως, σα νάχουν περάσει χρόνια. Εκείνο το επεισόδιο μού φαίνεται πια *πολύ* παλιό.

Όταν, το απόγευμα, ξανασυναντώ τον Αύγουστο διαπιστώνω πως με θυμάται καθώς καθόμαστε στο *Μουσικό Ρεύμα*, το μικρό μπαρ στην Οδό Ευπρόσιτου όπου του είχα μιλήσει και την προηγούμενη φορά.

«Νόμιζα ότι ήσουν νεκρός,» μου λέει.

«Ελπίζω να μη σε απογοήτευσα που είμαι ζωντανός,» αποκρίνομαι κουρασμένα.

Το μακρόστενο, γαλανόδερμο πρόσωπο του με το μυτερό γένι στο σαγόνι χαμογελά. «Τι έγινε, ρε φίλε; Ζεις, εντάξει, το βλέπω, αλλά μου φαίνεσαι ολίγον τι στραπατσαρισμένος, να πούμε. Ήσουν μέσα στο αεροπλάνο όταν χάθηκε, δεν ήσουν;»

Νεύω καταφατικά. «Μέσα ήμουν,» του λέω. «Αεροπειρατές μάς επιτέθηκαν πάνω από τη Ραχοκοκαλιά.»

«Σώπα, ρε φίλε. Για πες.» Ο Αύγουστος πίνει μια γουλιά από την Πράσινη Γαλανή στη γυάλινη κούπα του. «Τι έγινε;»

«Μας περικύκλωσαν κάτι μαχητικά αεροσκάφη και μας ανάγκασαν να προσγειωθούμε μέσα στα βουνά, σε μια βάση που πρέπει παλιά να ήταν των Παντοκρατορικών. Βρίσκεται δυτικά της δημοσιάς· γύρω στα εκατό-πενήντα χιλιόμετρα απόσταση, αν δεν κάνω λάθος.»

«Και πώς έφτασες εδώ; Μη μου πεις ότι τους ξέφυγες!»

«Τους ξέφυγα,» αποκρίνομαι, και του εξηγώ πώς το κατόρθωσα. Η Κλεισμένη σκαρφαλώνει επάνω στα γόνατά μου, νιαουρίζοντας, όταν αναφέρω τη συμβολή της στη διαφυγή μου από την αποθήκη, σαν να καταλαβαίνει ότι μιλάω για εκείνη.

«Και γαμώ είναι το γατί, ρε φίλε,» παρατηρεί ο Αύγουστος, ακούγοντάς τα λες και πρόκειται για παραμύθι.

Κι όταν τελειώνω με τη διήγησή μου, σχολιάζει, μειδιώντας: «Δεν έπρεπε να την αφήσεις τη γκόμενα να φύγει.»

Δεν του έχω πει τίποτα για τη σχέση της Αλκίνιας με την Καλλιόπη, φυσικά. Απλώς του είπα ότι ήταν μια διαφημίστρια από την Αγκένροβ την οποία έτυχε να συναντήσω στο αεροπλάνο.

«Υποθέτω ότι έχετε δουλειές για μένα,» αποκρίνομαι ανάβοντας τσιγάρο. «Θα με στείλετε στη Χαρπόβη, δε θα με στείλετε;»

«Ναι,» λέει ο Αύγουστος, «αυτό ξέρω κι εγώ. Αλλά το όχημα που θα σε πήγαινε εκεί δεν είναι πια εδώ. Περίμενε μια, δυο μέρες και μετά την έκανε.»

Αναστενάζω. «Θα πρέπει να πάω μόνος μου, δηλαδή;»

«Δεν ξέρω. Θα ρωτήσουμε.»

«Ξέρεις, τουλάχιστον, ποιον υποτίθεται ότι πρέπει να συναντήσω στη Χαρπόβη;»

Ο Αύγουστος μορφάζει. «Πού θες να ξέρω; Δεν έχω και τέτοια πληροφόρηση. Μικρό ψάρι είμαι, φίλε μου.» Πίνει ακόμα μια γουλιά Πράσινη Γαλανή.

Τραβάω μια τζούρα από το τσιγάρο μου και φυσάω καπνό απ'τα ρουθούνια. Το μυαλό μου πηγαίνει, ακούσια, στον Άφευκτο, στον Σίλα Ιερόπυργο, που είναι νεκρός – ένα θύμα της Σιδηράς Δυναστείας που στράφηκε εναντίον της κι έγινε ο χειρότερός της εφιάλτης. Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που τον κυνήγησα μαζί με τον Κριτόλαο'μορ και τον Ύαν. Ο χειμώνας βρίσκεται στο τέλος του, και η διορία που έχω θέσει στον εαυτό μου είναι ώς την άνοιξη…

Αν δεν αποφασίσει κάποιος από τους «συγγενείς» πως έχω ξεπληρώσει πια το χρέος μου, έχω ορκιστεί ότι θα ακολουθήσω τον δρόμο του Σίλα Ιερόπυργου: ότι, τουλάχιστον, θα φύγω από τη Σεργήλη, αν δεν αρχίσω να σκοτώνω ανθρώπους της Δυναστείας… Τίποτα από τα δύο δεν μου αρέσει. Ούτε για φονιά έχω τον εαυτό μου αλλά ούτε και για φυγά. Πού θα πάω; Στη Σάρντλι; Σε κάποια άλλη διάσταση, μέσω Αιθέρα ή μέσω Συμπλέγματος;

Μα όλους τους πανούργους θεούς του Γνωστού Σύμπαντος, πώς σκατά κατάφερα κι έμπλεξα έτσι;

«Μη σε προβληματίζει,» μου λέει ο Αύγουστος, έχοντας μάλλον παρατηρήσει την έκφρασή μου, «θα τη βρούμε την άκρη. Θα μιλήσω στον κύριο Τάρνελκωφ κι εκείνος όλα θα τα κανονίσει. Νομίζω ότι σ'έχει συμπαθήσει, ραλίστα.»

Μετά από καμια μέρα, τα πάντα έχουν, όντως, κανονιστεί σχετικά με το ταξίδι μου στη Χαρπόβη, αλλά τίποτα δεν έχει κανονιστεί σχετικά με αυτό που πραγματικά με ενδιαφέρει.

Σκοτεινές σκέψεις έχουν αρχίσει να γεμίζουν το μυαλό μου. Πηγαίνω προς τη Χαρπόβη νιώθοντας μια μεγάλη οργή να φλογίζει την ψυχή μου.

Διαφήμιση στη *Ματιά της Πόλης*, εφημερίδα της Αγκένροβ:

****

ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΛΑΝΟ

διαφημιστική εταιρεία

Αφίσες. Καταχωρήσεις σε έντυπα ευρείας κυκλοφορίας. Διαφημίσεις μέσω τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών καναλιών.

Τηλ. κωδ.:

[Ι / Ι / Ι \ Ι \ Ι \ ]

< Χ – Χ > < Π Π Π Π Π >